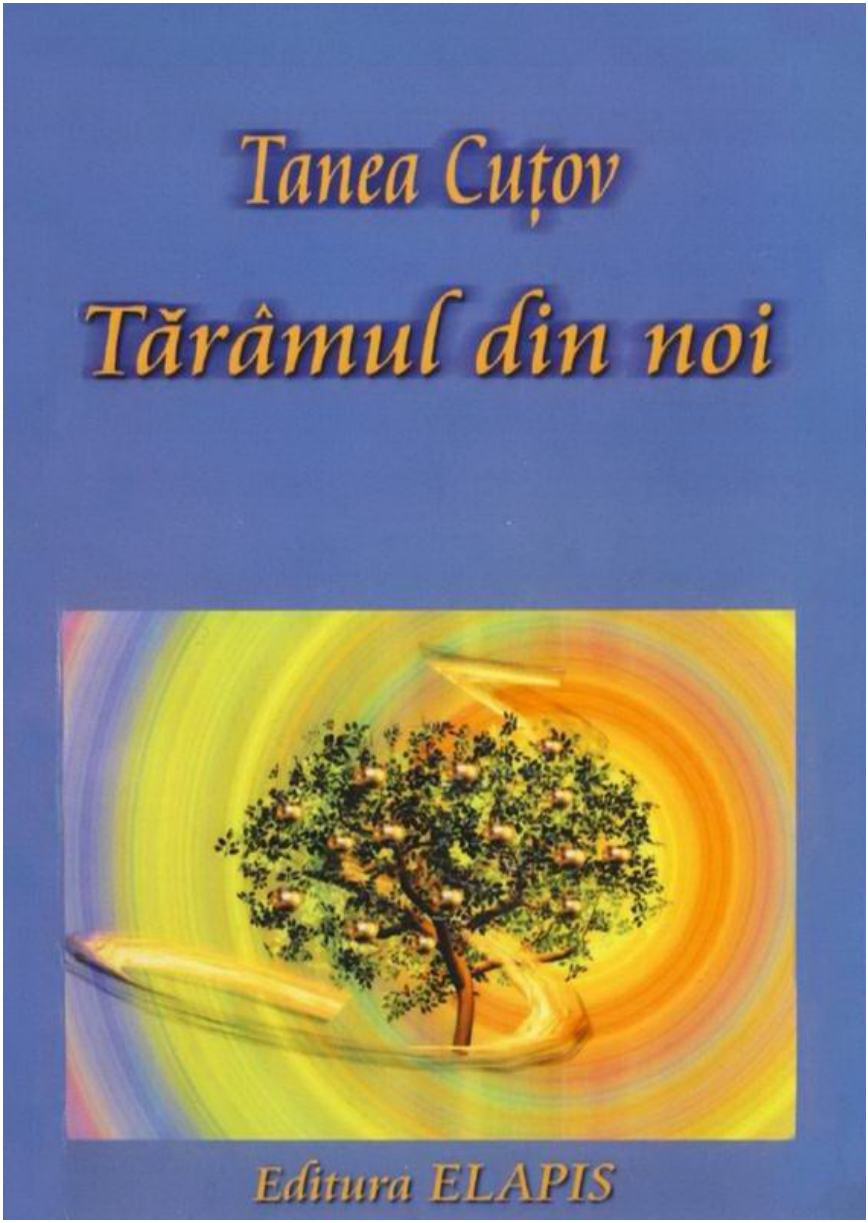

PROLOG

Este sfârşit de an. Încă nu am intrat în iarnă. Toamna a zăbovit pe la şes cu ceaţă, ploi şi zile blânde. Gândul

oscilează între retrospective şi proiecte de viaţă pentru un nou mileniu. Dacă analizăm impresiile campaniei electorale care tocmai s-a încheiat, viitorul pare previzibil. Însă soarta oamenilor stă în mâinile lor, nu în ale conducătorilor ce s-au autopropus spre a candida la cârma ţării. Omul harnic, cu credinţă şi cu mintea limpede ştie ce are de făcut. Problemele încep acolo unde lenea, confuzia şi necredinţa îşi dau mâna. Frica paralizează iniţiativele şi tiparele de gândire îşi pun amprenta pe vorbele şi faptele tuturor celor grăbiţi să-şi înceapă acţiunile cu concluzii.

Nu voi intra în dezbateri politice. Nu pentru că nu aş înţelege jocul strategiilor folosite şi al intereselor ascunse, ci pentru că, indiferent de orientarea câştigătorilor în alegeri, numai conştiinţele treze vor putea face ceva pentru acest neam năpăstuit de propriile erori. Deci, orice discuţie constructivă trebuie să pornească de la problema omului, a demnităţii şi integrităţii sale, a dragostei de semeni, a unirii tuturor în jurul unor idealuri nobile. Aţâţarea urii, manipularea opiniei publice şi îndemnurile spre dezbinare nu fac cinste nici conducătorilor, nici ziariştilor, nici politicienilor, nici mediatorilor diferitelor emisiuni ale posturilor de radio şi televiziune. Înaintea oricărei funcţii sau poziţii sociale, suntem OAMENI. De ce ar trebui să ne atacăm în loc de a ne acorda sprijin dezinteresat astfel încât cu toţii s-o ducem mai bine?! Cine nu ştie să ierte, să iubească şi să întindă mâna cu prietenie spre celălalt, nu poate constitui un exemplu şi nici nu poate fi urmat.

Această campanie electorală, dincolo de cheltuieli şi programe, de promisiuni şi clipuri ce au încercat să creeze noi chipuri aceloraşi binecunoscute personaje, a evidenţiat un lucru trist: superficialitatea cu care se dezbat problemele grave cu care se confruntă naţiunea, neîncrederea în forţele proprii cu care se poate redresa situaţia economică a ţării şi teamă, înrădăcinată asiduu, faţă de părerea Occidentului. Ce ştie acesta despre drama

celor de aici şi cât de mult îi pasă? De ce ar trebui să ne intereseze opiniile gazetarilor lor. Când noi trăim aici şi am putea să ne descurcăm foarte bine dacă ani dori cu adevărat acest lucru? De ce. Oare. Doar ziariştilor li se acordă credit şi nu unor categorii variate ale electoratului? De ce acest dispreţ faţă de omul fără studii superioare? Cât de pregătit este electoratul pentru a-şi exprima votul şi cât de cunoscuţi sunt cei ce se grăbesc să-şi ocupe un loc în Parlament? De ce suntem obligaţi să votăm persoane care au dat dovadă de lipsă de simţ de răspundere şi care ne-au arătat câte ceva despre caracterul lor, în faţa micilor ecrane? Refuzul prezentării la urne trece nebăgat în seamă. În graba de a asigura partidelor, procentele învingătorilor aleşi de cei care au acceptat cu multă uşurinţă oferta, în absenţa a ceva mai bun. Şi cum ar trebui să fie acel cineva mai bun?

Oamenii vor partide şi politică, vorbe şi mascaradă, ajutor din străinătate şi aliniere în blocuri şi uniuni internaţionale. Dar suntem un popor viguros, sănătos, inteligent, remarcat pe plan mondial în toate domeniile vieţii, cu tradiţii culturale şi dornic de libertate. Cum este posibil ca o ţară de fiinţe ce au cap să gândească şi mâini să muncească să tot spere de ani de zile la sprijin din afară? Când vom arăta de ce suntem în stare? Mentalitatea aceasta de neajutorat ne-am însuşit-o rapid şi s-a răspândit pretutindeni. Am uitat că vrem să fim liberi, am uitat că suntem bogaţi, am uitat să iubim, am uitat să luptăm pentru viaţa şi fericirea noastră, am uitat că doar uniţi vom izbândi, am uitat să fim înţelepţi. Ne complăcem în mizerie, minciună, lene, neputinţă şi prostie. Critică s-a transformat în cleveteală şi calomnie şi am început să organizăm şuete în care unii îşi dau cu părerea, iar cei mulţi adoptă punctele acestora de vedere. Mereu aceiaşi… De ce nu mereu alţii? De ce nu sunt consultaţi mai mulţi? Din milioane de români, doar câţiva au dreptul să-şi exprime părerea? Nu este jenant să asistăm la altercaţiile

celor ce pretind să ne reprezinte neamul? Nu este jignitor pentru spectatori ca în ceasul de cumpănă, când urmărim eu sufletul la gură rezultatele de care depinde însăşi viaţa noastră în următorii ani, emisiunea să fie întreruptă pentru ca o tânără cu sânii dezgoliţi să ne anunţe cum putem deveni miliardari nefăcând nimic? Problema este că toţi să aibă un nivel de trai decent, muncind. Cruntă ironie! De fapt. Poate că era răspunsul la toate întrebările şi concluzia „îngrijoratelor" discuţii din miez de noapte.

Simplul fapt de a apărea pe un post de televiziune că realizator de emisiuni nu reprezintă o garanţie a faptului că eşti apt să conduci o discuţie sau că ai cu adevărat ceva de spus celor care te privesc şi te ascultă. Am tot abordat tema educaţiei şi nu voi mai repeta. Voi spune doar că va mai trece timp până veţi înţelege că până nu vă vindecaţi sufletele, ţara va mai suferi. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Limpezimea gândirii se obţine în ani de efort îndreptat spre autocunoaştere. Perfecţiune şi atingerea înţelepciunii. Altfel, noi programe şi structuri mentale vă vor mâna spre noi neajunsuri şi suferinţe.

Aţi ales calea lungă, lentă şi dureroasă a trezirii conştiinţei. Aţi fi putut opta pentru drumul scurt şi ascendent al activării puterii spirituale a neamului. Dar cui îi pasă de alternativa pe care v-am propus-o? Eu nu fac parte din niciun partid şi din nicio organizaţie internaţională. Eu nu aparţin acestui timp al stagnării. Eu vin din alt plan al Conştiinţei Universale, care încă pare o fantezie de scriitor, întotdeauna Adevărul a fost greu de crezut. Voi aţi ales sinuoasa cale a suferinţei şi v-aţi construit sălaşul în Valea Plângerii. Dacă voi pomeni din nou lipsa voastră de credinţă, în mod mecanic şi inevitabil veţi asocia acestui termen cuvântul sectant. Mintea s-a blocat la nivelul acelor asociaţii de idei cu care a fost alimentată şi frica v-a împiedicat să cercetaţi înţelesul profund uman al mesajului meu de iubire. V-aţi temut de exigenţa mea şi v-aţi complăcut într-o otrăvitoare

indulgenţă, care v-a adus eşecul actual. Încă nu aveţi curajul să recunoaşteţi naufragiul permis dinăuntru şi impus din afară. Speraţi în mai bine. Privind cu încredere la acele personaje care v-au adus aici. Gradul avansat de orbire nu vă permite încă să vedeţi caracterul celor ale căror chipuri au umplut panourile, zidurile, vitrinele şi stâlpii oraşelor. De-aţi reuşi, probabil că voi înşivă aţi găsi soluţia ieşirii din criză. Agerimea minţii, însă, a fost redusă şi transformată într-o pseudorelaxare care v-a împiedicat să mai gândiţi.

Indiferenţa răzbate din acţiunile tuturor. Electoratul a acceptat ce i s-a propus, iar televiziunea şi presă au condus campania potrivit preţului achitat de cei interesaţi să-şi facă public programul de guvernare. În esenţa, toţi au propus acelaşi lucru, în cuvinte diferite. Departajarea s-ar fi putut tace mai bine dacă timpul de emisie pe posturile TVR ar fi fost mai generos, adecvat acestor chestiuni de interes naţional, evident cu mult mai importante decât filmele americane sau emisiunile de divertisment. Dar mulţi preferă să se distreze, nepăsători la perspectiv ele naţiunii. Apoi. Desigur, fiecare îşi arată satisfacţia sau îngrijorarea, prea târziu pentru a mai putea schimba ceva. Mediatorii au pus accent pe cronometru şi organizare, atenţi la avertismentele CNA-ului. Şi nu la doleanţele populaţiei care plăteşte abonamentul TV spre a fi în fon na ta. Neutralitatea nu a fost constantă şi dincolo de zâmbete şi glume, atitudinile părtinitoare au putut să transpară, în ciuda eforturilor de autocontrol şi a amabilităţii gazdelor.

Oameni buni. Aţi ales. Unii nu-i cunoaşteţi nici măcar după nume pe cei pe care i-aţi votat. Voturi oarbe care umplu urnele şi dau de lucru calculatoarelor. Cât de reale sunt statisticile? Reflectă ele opţiunile electoratului?

Partidul este o noţiune abstractă şi, indiferent de doctrina sa, el este format din oameni. Oamenii votează oamenii în care au încredere şi îi aleg să-i reprezinte, nu partidele. Riscăm din nou să atribuim conotaţii fabuloase

acestor cuvinte şi să le conferim o putere iluzorie.

Am asistat tăcut la acest tur de scrutin, urmărind gândurile tuturor celor ce au votat din datorie sau din convingere. Martor nevăzut al evenimentelor pe care le declanşaţi din ignoranţă sau dai diverse interese, de pe diferitele niveluri de înţelegere a realităţii, pe cane vă situaţi... Noi încercări vă vor determina să vă reconsideraţi atitudinile şi să învăţaţi să gândiţi. Dar nu voi face previziuni. Nu ştiţi să le folosiţi ca instrumente de lucru, pentru a crea un viitor luminos. Uitaţi prea repede trecutul şi vă întoarceţi în căutarea paşilor pierduţi. Cercul se reface şi reluaţi lecţiile neînvăţate până le veţi sesiza tâlcul.

Voiam să deschidem Poarta Viitorului. Se pare că încă nu sunteţi pregătiţi pentru un asemenea salt pe nivelurile superioare ale conştiinţei.

Vom mai întoarce o dată roata şi vom retrăi acelaşi gen de experienţe care vă vor aduce pe buze întrebarea: UNDE EŞTI. DOAMNE? Voi repeta. Pentru a căta oară?! EU SUNT AICI.

ATELIERUL DE CREAŢIE

Închise umbrelă, o scutură bine şi intră în casă. Înăuntru era cald şi un miros plăcut de cozonaci.

— Aţi făcut focul! Nici nu a venit bine iarna şi v-aţi şi adunat la gura sobei. Mai ieşiţi pe afară şi căliţi-vă! Ce veţi face când va fi ger?

— Bine. Bine. Am înţeles că ai umblat mult. Că ploaia te-a murat deşi ai avut umbrelă, că vântul rece te-a cam răvăşit şi că un ceva nu ţi-a mers bine. Ia un loc. linişteşte-te şi ne-oi spune care-i baiul.

— V-am deranjat cumva? V-am alungat muza inspiratoare sau v-am întrerupt meditaţia filosofică?

— Niciuna. Nici alta. Ne gândeam cum ar fi bine să procedăm cu prietenii noştri care s-au despărţit.

— La cine vă referiţi? La Camelia şi Grig?

— Şi la ei, şi la ceilalţi, care ne-au părăsit. Sunt două

situaţii diferite: o problemă de iubire şi alta de prietenie.

— Şi v-aţi pus în gând să-i aduceţi înapoi? Ce vă face să credeţi că veţi avea câştig de cauză?

— Tu vrei să joci rolul scepticului sau eşti în toane proaste? Poate că ar trebui să începem cu tine. Dacă nu reuşeşti să te relaxezi puţin şi să scapi de tensiunea asta. ne molipseşti şi pe noi şi ne vom pierde luciditatea. Ce te-a iritat, de stai ca pe ghimpi?

— Am să încep direct. Ştiţi că în ultima vreme am avut cu toţii treabă şi nu am reuşit să stăm de vorbă pe îndelete, ceea ce a agravat situaţia care demult începuse să dea semne pe care ar fi trebuit să le luăm în seamă. Atenţi la problemele personale, am scăpat din vedere multe evenimente care ar fi putut fi transformate din mers dacă am fi fost vigilenţi şi prompţi în reacţiile şi atitudinile noastre, înainte de a-i acuza pe ei, bine ar fi să ne analizăm pe noi sau ansamblul elementelor ce au condus la acest deznodământ. Mă preocupă aceeaşi problemă şi încerc să-i găsesc soluţia, dar cred că îmi lipsesc câteva informaţii. Poate că împreună vom reuşi să reconstituim şirul evenimentelor şi să înţelegem ce s-a întâmplat de fapt.

— Deduc că ai încercat ceva pe cont propriu şi nu prea ţi-a mers. Aşa-i?

— Cam aşa ceva. Nu vă voi povesti. Însă, nimic înainte de a o lua sistematic, de la capăt. Am pierdut mult din discuţie?

— Nu. Cât te-am aşteptat, am schimbat ceva păreri. Încercând să anticipăm posibilele lor reacţii. Uite. Am să încep reconstituirea din punctul meu de vedere. După ce termin. Îmi spuneţi unde avem opinii sau percepţii diferite şi ne vom completa reciproc cu observaţii făcute în perioada în care am petrecut mai mult timp împreună. Deci. Iniţial am fost mai mulţi care ne-am dorit să învăţăm să ne cunoaştem, să aflăm mai multe despre noi înşine, despre viaţă şi Univers şi să devenim prieteni. Am avut şansa de a-l întâlni pe Prietenul nostru comun, care

reprezintă Călăuza noastră. Suntem cu toţii de acord că i-am putea găsi multe alte nume, dar, deocamdată, acest lucru nu este important. Am venit toţi animaţi de entuziasm şi bunăvoinţă şi conştienţi că ne angajăm la un efort care va aduce bucurii, dar şi durere. Citisem, prin diferite cărţi, că asemenea şcoli urmăresc transformarea omului într-o fiinţă renăscută, înnobilată de calităţi ce o fac puternică şi înţeleaptă. Constat însă, că toate acestea au fost uitate şi că În loc să ne evidenţiem virtuţile, am început să ne manifestăm defectele. Egoismul ne-a îndepărtat pe unii de ceilalţi şi prietenia a devenit un cuvânt gol – pentru că acum, ceea ce este între noi poate fi definit oricum, numai prietenie nu. Ne prefacem. În realitate suntem tot mai egoişti şi dornici să ne remarcăm prin nişte atitudini justiţiare şi critice, care sunt bazate pe ignoranţă şi orgoliu. Nu ne fac cinste. În loc de a înţelege ce se întâmplă, vrem să demonstrăm doar că avem dreptate. Noi nu am devenit mai toleranţi. Dimpotrivă, atacăm tot ce nu se potriveşte viziunii noastre. Înainte de a ne informa, a chibzui şi a pricepe cum stau lucrurile. Uneori mă întreb unde am ajuns şi unde trebuia să fim de fapt. Cum am greşit de am ajuns aici? Nici nu am băgat de seamă când am intrat în această capcană. Acum, că s-a întâmplat ce s-a întâmplat, realizăm efectul neglijenţei noastre. Am fi putut analiza mai demult toate aceste simptome care. Prin acumulare, au creat dezastrul.

— Bine. Dar de ce omiţi acele discuţii care ne-au adus aici? Dacă te referi doar la întâlnirile grupului, vei rămâne cu multe nedumeriri. Întrucât toate păreau bune şi frumoase iar noi pluteam într-o speranţă că lumea se va schimba odată cu noi. Nu vedeam că noi eram aceiaşi, ba chiar multe hibe ieşeau la suprafaţă. Cu toate acestea, ne considerăm vrednici să construim o lume nouă doar animaţi de devotamentul nostru faţă de Călăuză, aş numi-o mai degrabă obedienţă servilă, şi de convingerea că nimeni nu mai e ca noi. Pe bună dreptate, păream fanatici

în nebunia noastră. Voiam să cunoaştem Universul iară a fi clintit măcar un petic din iluziile cu care ne-am înconjurat. Practic, discuţiile în cerc restrâns şi văicărelile sau laudele noastre au determinat apariţia probelor corespunzătoare. Şi am căzut cu succes. Ştiţi bine că fiecare a avut ocazia să-şi spună pasul în particular. Am fost cu toţii mângâiaţi şi ni s-a dat dreptate, în timp ce vina se dădea mereu pe ceilalţi, cei nevrednici. Ne-a convenit să fim astfel alintaţi. În prostia noastră, şi ne-am grăbit, trufaşi, să-i judecăm pe cei vinovaţi de greşeli închipuite şi atitudini ce s-au dovedit ireale. Dar nimeni nu le-a verificat. Am păstrat secrete informaţiile care ar fi limpezit jocul în care eram antrenaţi de propria orbire. Orgoliul şi indiferenţa ne-au adus aici. Suntem dezbinaţi şi rătăciţi. Nu mai ştim care sunt „bunii, şi care sunt „răii”. Ne-a ameţit acordând atenţie discriminatoriu când unora, când altora, fără a părea că ţine seama de vreun criteriu. Evident, totul pare lipsit de sens acum şi îi înţeleg pe cei ce au plecat. Au fost cei mai logici, cei care nu au putut străpunge primul strat al iluziei. Asta nu înseamnă că-i şi aprob. S-au grăbit şi nu au încercat să înţeleagă. Au acuzat Călăuza, naivitatea noastră, dar nu au arătat, prin aceasta. Înţelepciunea lor. Ne-au întors spatele cu laşitate, tăia a încerca să facă ceva din prietenie, cu sinceritate, răbdare şi dorinţa de a îndrepta lucrurile pe un alt făgaş.

— Să înţeleg că ai ridicat problema lipsei de comunicare?

— Nu numai. Şi a lipsei de iniţiativă, stăruinţă, implicare, iubire. Nu ar fi mers o metodă, puteam încerca alta. Dar nu ne-am bătut capul nici noi. Nici ei. Şi ştiţi de ce? Din nepăsare. Am considerat că oamenii se cern şi rămâne cine trebuie. Păi dacă noi nu reuşim să fim uniţi, având un ideal comun, cum să fie o ţară sau o planetă de fiinţe umane cu vise şi năzuinţe diferite? Am vrea ca Dumnezeu să ne împace, iar noi să ne lăsăm convinşi? E ruşinos dacă am demonstrat că nu suntem cu nimic mai

buni decât cei pe care îi judecăm.

— Sunt mai multe de spus aici. Vă amintiţi câte promisiuni şi declaraţii de iubire şi statornicie s-au făcut atunci, la început? Cuvinte mari. Lacrimi, bucurie, ce să mai vorbim? Mă şi mir cum de arăta că ne crede când ştia ce va urma? A vrut să ne demonstreze. Însă. Cât durează iubirea noastră declarată. Cum se face că acei ce ne îmbrăţişau cu iubire şi ne învăţau să ne purtăm nu mai sunt aici? Ce le-am făcut de ne-au abandonat? Eu nu pot înţelege dispariţia lor.

— Tu nu. Nici nu ai cum. Nu cunoşti ce s-a spus despre tine şi cât de uşor au fost crezute toate. S-au supus şi iată-i „cuminţi" lângă Păstor, în timp ce tu treci drept oaia neagră, chiar dacă nimeni nu ştie ce faci cu adevărat. Într-o zi au să-ţi spună că suferinţa te-a ajutat să te înalţi.

— De ce nu încearcă şi ei această cale de înălţare? E mai interesant să asişti la experimente decât să le suporţi tu însuţi. Oricum, în această situaţie este dificil să-i convingem. Cât timp ei sunt acolo şi noi daţi la o parte fără nicio explicaţie, nu ne vor crede, nu ne vor acorda atenţie şi nu avem şanse să-i convingem că ei sunt cei ce au greşit şi că trebuie să pledeze pentru noi din prietenie, ştiind că nu le-am făcut niciun rău. Ce i-a îngheţat în asemenea măsură? Chiar presupunând că am fi făcut vreo greşeală, în frumuseţea lor de caracter sau în virtutea faptului că au fost aleşi să rămână lângă dânsul, nu trebuia să ne ierte, dovedindu-şi astfel mult lăudata iubire?

— Ştiţi de fapt cum a fost? Acum realizez. În diferite conjuncturi, fiecare a făcut o afirmaţie minunată prin care îşi arăta puritatea intenţiilor. S-a luat la cunoştinţă şi a trebuit să demonstreze, într-un anumit context, ceea ce au susţinut teoretic. La capitolul practică, însă. Şi-au uitat spusele pentru care au fost lăudaţi şi au acţionat lamentabil. De fapt, fiecare s-a dezis de ceea ce a rostit de faţă cu unul sau mai mulţi martori. Ei sunt singurii care nu-şi dau seama ce s-a întâmplat.

— Neavând informaţii, e greu să speculăm pe baza a ceea ce intuim. Mă întreb cât va mai continua jocul. Poate că depinde doar de noi.

— Şi ce soluţii avem? Să-i căutăm şi să discutăm cu ei sau să aşteptăm până înţeleg, timp în care ne continuăm munca? Este enorm de lucrat la propria desăvârşire. Asta presupune multe activităţi şi eficienţă. Nu ne permitem să pierdem timpul.

— Şi dacă propria desăvârşire implică a le întinde mâna?

— Nu asta ar fi problema. Crezi că rezolvi ceva? Când te-au respins, au uitat că le-ai arătat drumul. Asta nu a cântărit deloc în balanţă când au decis să-ţi întoarcă spatele. Nu s-au mirat o clipă cum ai putut deveni indezirabilă după ani de trudă. Nu a şocat pe nimeni cum de tu, aceea rea, continui să primeşti acele mesaje care ne jalonează calea şi nu unul dintre ei. Îţi spun. Este prematur. Îţi vor imputa atenţiile lor şi vor uita binele pe care l-ai făcut.

— Hai să nu vorbim despre mine, ci despre ce se întâmplă cu ei. Sunt atât de bolnavi sufleteşte? Atunci este grav. Cum să ceri performanţe spirituale unui om bolnav? Trebuie să fim îngăduitori şi să avem răbdare.

— Mila asta… De aceea nu merg lucrurile bine în ţara asta, de atâţia bolnavi. Tolerând bolile sufleteşti. Încurajăm suferinţele trupeşti şi apoi dăm de lucru chirurgilor şi psihiatrilor. Zadarnic. Însă, înlăturăm efectele dacă nu operăm asupra cauzelor.

— Da, ai dreptate. Dar degeaba îi explici celui ce nu are urechi să audă. Vindecarea sufletească începe cu un proces de conştientizare care trebuie să pornească din interior.

— Declanşat de un factor exterior sau vreo durere personală. Şi vrei să spui că trebuie să aşteptăm până atunci? De unde ştii că nu au urechi să audă?

— Cât timp aud muzica ce le place, interesele le sunt

satisfăcute şi sunt acceptaţi fără a-şi pune problema că sunt datori pentru asta. Nu vor asculta vorbele tale.

— De ce spui că sunt datori? Dumnezeu ne iubeşte necondiţionat, fără limite.

— Este adevărat, numai să nu uităm că există nişte Principii şi legi care împiedică instaurarea haosului în Univers. Crezi că poţi primi ceva pe lumea asta fără să dai ceva în schimb?

— Vorbeşti de parcă ar fi vorbe de un troc.

— Nu este aşa. Permanent şi oriunde energia se transformă şi ia forme noi. Până vei ajunge să aprofundezi faptul că dăruind vei dobândi.

Treci prin etapa în care ceea ce ai primit trebuie folosit, transformat şi dai mai departe. Apoi vine o alta în care înţelegi că ceea ce primeşti este răspunsul la ceea ce ai cerut, ai năzuit, ai dorit şi în final vei constata cum. Iubind şi creând, te îmbogăţeşti. Reflectează la toate astea şi vezi în care etapă te găseşti.

— În acest caz, darul îi obligă. Mă întreb dacă ei realizează asta. Însăşi truda ta de autoperfecţionare este un răspuns adecvat. Numai că asta presupune desăvârşire şi în plan individual, şi în cel colectiv. Trebuie să te întorci şi să vezi câţi ai rănit cu atitudinea ta şi să-ţi îndrepţi greşelile. Lanţurile pe care ţi le-ai legat nu te vor lăsa să zbori şi vei pluti în iluzie. Numeşte noroc situaţia în care cineva vine să te zgâlţâie. Numai că orgoliul nu se clatină aşa uşor. Doar loviturile dureroase îl detronează.

— Pesimistă concluzie. Înseamnă că mai avem de aşteptat deznodământul, iar până atunci ne vom vedea de treabă.

— Dar mai era problema cu Grig şi Camelia.

— Ce-i cu ei?

— Se înţelegeau bine într-o vreme. Acum s-au certat şi s-au despărţit.

— Şi nu crezi că este problema lor, pe care trebuie s-o depăşească singuri?

— Ba da. Numai că ei sunt mai tineri, nu au experienţă şi consider că ar trebui să-i ajutăm un pic. Eu am încercat să vorbesc cu fiecare, numai că este destul de dificil. Mai întâi că au secrete unul faţă de celălalt şi, în calitate de confident, nu am dreptul să le divulg. În al doilea rând, ei nu prea ştiu ce vor şi nu poţi impune un ideal de viaţă celor cărora li s-a urât cu binele şi nu înţeleg ce au de făcut. În al treilea rând au nevoie de o terapie individuală şi de cuplu, la care nu ştiu cum ar fi mai înţelept să ne înhămăm.

— De fapt ce-şi reproşează?

— Toate fleacurile. De s-ar iubi cu adevărat, nu şi-ar mai imputa nimic. Nu poţi, însă, să le trânteşti în faţă un asemenea adevăr: „măi copii, voi nu numai că nu vă iubiţi, voi nici nu ştiţi ce este dragostea. De-ar fi aşa, s-ar citi în privirile voastre, s-ar simţi în preajma voastră, ne-aţi electriza cu prezenţa voastră şi aţi sta mai mult unul în braţele celuilalt, de nu aţi mai avea timp să vă plângeţi”. Or emana o plictiseală şi o oboseală din ei. de te întrebi de ce s-au mai luat.

— V un pas spre conştientizare. Doar asta se vedea şi înainte de căsătorie. Numai ei susţineau că se iubesc. Măcar acum realizează cum stau?

— Se pare că da. Nu-şi mai pot afirma cu tărie sentimentele. Chiar au îndoieli şi clătinări, ceea ce înseamnă că pe undeva au început să realizeze că nu mentalul stabileşte dacă eşti îndrăgostit sau nu. Asta o simţi cu toată fiinţa. Sufletul răspunde tară ezitare.

— Şi cum crezi că-i putem ajuta?

— Legătura lor doar ei o pot rupe sau întări. Nu avem dreptul să ne amestecăm decât în măsura în care suntem solicitaţi. Ce putem face noi însă este să-i ajutăm să se vindece. Suferă de un fel de criză de identitate, în care le este greu să-şi găsească reperele. Nu au de ce să se agaţe, iar aripile le sunt prea slabe să zboare. De fapt, regăseşti la mulţi tineri aceste simptome. Uneori, ele sunt mascate,

dar în final identifici debusolarea. Unii se agită. Încercând să se regăsească, alţii cad în deprimare. Puţini ştiu ce vor. Ce le place şi îşi urmăresc scopul cu tenacitate.

— Şi totuşi mă miră. Pe acest drum, consideram că firul există şi însuşi acest fir călăuzitor îţi mobilizează voinţa.

— Pentru unii este valabil. Nu, însă, pentru toţi. Majoritatea îşi găsesc în asta un hobby, un mod de a-şi alunga plictiseala, de a mai încerca ceva de care apoi repede se satură. Chiar cei ce par perseverenţi, poţi observa după rezultate că, trec anii, şi nu înregistrează progrese. De ce? Pentru că dorinţa nu le-a fost arzătoare, pentru că nu i-a interesat cu adevărat, pentru că nu s-au implicat cu totul. Au fost spectatori. Or viaţa spirituală înseamnă a şi, nu a privi şi a comenta. E o mare diferenţă.

— Da. Cam aşa sunt şi ei. Deci, de unde să-i apuci?

— Deocamdată să-i implicăm în viaţa noastră. Dacă nu ştiu ce să facă, să le dăm de lucru, lecţii de făcut probleme de rezolvat

— Dar nu lucruri rafinate, căci atelierul nostru lucrează la cote înalte. Vreau să spun să nu-i împovărăm cu responsabilităţi care le depăşesc competenţa şi aptitudinile.

— Cred că vă grăbiţi. Oamenii aceştia sunt bolnavi, reali sau închipuiţi. Cât timp suferă, ei vor fi preocupaţi să se vindece. Nu ar fi mai bine să-i observăm un timp, de la distanţă? E prematur să oferi soluţii până ce criza nu s-a declanşat.

— Ai dreptate. Dacă au o obsesie, trebuie să scape de ea mai întâi. Noi nu-i vom respinge, dar orice altă tema le va părea minoră în raport eu ceea ce îi preocupă.

— Vorbim generalităţi cât timp nu punem punctul pe i.

— Ce vrei să-ţi spun? Eterna poveste în care problemele sexuale creează obsesii şi par de netrecut, până apare cineva din afară, care arată că se poate şi

altfel, şi atunci ai impresia că ai întâlnit marea dragoste.

— Mm… Cam delicat. Ce să le spui? Rezolvaţi-vă problema? Să le dai cărţi să citească? Să-i trimiţi la psiholog, la sexolog sau la un consilier în probleme de cuplu? Măcar de ar vorbi deschis unul cu altul, dar presupun că nu au curaj să fie sinceri. În mod firesc. Într-un cuplu nu ar trebui să fie secrete. De cele mai multe ori, însă. Cei doi nu-şi mărturisesc problemele ce ţin de armonia relaţiei intime între soţi şi, în loc să se străduiască împreună să şi le rezolve, caută soluţii în afară.

— Aşa este… Şi totuşi, experienţa cum se dobândeşte? Cine te învaţă cum trebuie să fie şi de ce nu e bine aşa cum este?

— Păi nimeni. La şcoală au început să se predea elemente de sexualitate şi… cam atât. Rareori părinţii îşi depăşesc pudoarea pentru a discuta cu copiii lor asemenea teme.

— Nicio problemă. Văd în filme.

— Scenele erotice aprind imaginaţia, numai că acasă nu pare ca în filme şi nicio partidă de sex nu te satisface. Fiecare vrea să regăsească în celălalt acel ceva indescriptibil care te face să te simţi împlinit fericit, acceptat dorit iubit. Or acest magnific ingredient pe cale de dispariţie este dragostea autentică. Ea aduce cu sine şi restul. Dacă dragoste nu e. nimic nu e…

— Unii ştiu asta din experienţă, dar cei mai mulţi din auzite. Cu îndemnuri, lecţii şi poveţe nu poţi schimba situaţia. Chiar şi în acest domeniu, nemulţumirea trebuie să te facă să cauţi, să verifici sfaturile, să te analizezi, să-ţi pui întrebări care par destul de stânjenitoare. Dar numai astfel vei afla răspunsul în urma căruia vei lua decizia corectă.

— Am cam evitat noi subiectul acesta, numai că apar tot mai mulţi cu probleme. Ce tăcem?

— Le dăm bibliografie şi-i lăsăm să se descurce.

— Ce simplu le rezolvi tu pe toate! Nu oricine are

forţa de a merge pe propriile picioare. Trebuie puţin ajutaţi. Unii au nevoie să se confeseze, să-şi deschidă sufletul, să afle unde greşesc, ce li se întâmplă.

— Vrei să devenim cabinet de sexologie?

— Nu. Viaţa are o multitudine de aspecte interconectate. Nu poţi ajuta un om să urce dacă nu ţii seama de toate laturile vieţii lui. Nu poţi ignora niciuna. Doar astfel va fi om întreg. Nu-i poţi cere să ducă o viaţă spirituală, ignorând aspectul profesional, familial. Educaţional şi contextul general care îi determină mentalitatea şi reacţiile... Cum procedăm cu ei? Eu consider că a ne amesteca acum, când totul este tulbure, ar fi o decizie pripită. Să le lăsăm puţin timp să simtă diferenţa între cum a fost şi cum este. Ei nu trebuie să urmeze un sfat necerut şi pe care nu l-ar preţui în condiţiile în care nu au conştientizat repercusiunile separării. Învăţaţi să aveţi răbdare să descoperiţi momentul potrivit pentru a acţiona. Oricât de bune v-ar fi intenţiile, acestea nu constituie şi o dovadă de înţelepciune. În mod paradoxal uneori a nu lua nicio măsură constituie cea mai bună măsură.

— În concluzie am discutat degeaba. Nu facem nimic.

— Putem face multe lucruri inutile dacă nu gândim bine înainte. Graba asta de a face, a spune, a te supune a condus la multe erori. Încă ne este greu să fim noi înşine şi să ne ocupăm de problemele noastre. Veţi spune că şi ei fac parte din viaţa noastră. Este adevărat, dar până nu te învingi pe tine însuţi nu-i poţi ajuta pe ceilalţi. Am repeta aceeaşi greşeală pe care au tăcut-o prietenii noştri, l-am asigura de bunele noastre intenţii, or ştiţi ca şi iadul este pavat cu bune intenţii. Trebuie să demonstrăm ce am devenit în tot acest timp şi că am fost călăuziţi în egală măsură de Prietenul nostru, chiar dacă nu a fost fizic cu noi. Este o provocare pe care ei nu au conştientizat-o. Trebuie să arătăm că am înţeles ce înseamnă să fii OM şi că nu există onorabili şi pedepsiţi. O dată ce ne-a promis

prietenia sa şi ne-a întins mâna, nebun ar fi acela care ar crede că s-a răzgândit înseamnă că nu a înţeles nimic şi că degeaba îi stă în preajmă dacă nu a învăţat să iubească. El nu ne-a cerut să-l iubim doar pe el, ci să ne iubim semenii. Ar fi trebuit să înţeleagă cât de mult ne-a durut această despărţire. Într-o zi, sper că vor înţelege. Cât despre noi, nu ne permitem să pierdem timpul. E foarte preţios.

— Atunci hai să ne întoarcem la ale noastre, să vedem cum stăm cu problemele personale şi apoi să trecem la partea creativă. V-am pregătit o surpriză şi abia aştept să le văd pe ale voastre.

SOLII

Eram departe de oameni. Mă retrăsesem în altă lume în care dragostea de Adevăr se manifestă printr-o neîncetată căutare şi prin acte creatoare. Mă ocupam de alt gen de activităţi decât cele ce se practică pe Terra. Şcolile galactice funcţionează după un alt sistem de învăţământ potrivit căruia ucenicii în arta de a trăi află cum să-şi descopere universul interior şi cum să-l exploreze pe cel exterior. Treptele nivelurilor de conştiinţă se urcă prin îndelungi strădanii, care au ca rezultat transformarea căutătorului într-o fiinţă de lumină, ce poate deschide porţile Universului prin propriile puteri. Sunt Ghid pretutindeni unde mi se cere ajutorul, călăuzind paşii însetaţilor de libertate şi cunoaştere. Curenţii energetici informaţionali străbat Creaţia şi oricine poate participa la cursurile Universităţii Cosmice. Încerc să arăt că, pentru cel ce caută, nu există secrete. Lumea îşi dezvăluie tainele, trecutul şi viitorul îşi dau mâna şi zborul către alte civilizaţii devine un vis împlinit.

Spaţiul în care ne întâlnim sau ne pierdem unii de alţii nu este tridimensional. Tridimensionalitatea este un aspect ce ţine de percepţia universului material. Universul este psihic şi natura percepţiei îl modelează în structuri cu proprietăţi diferite. Cu cât flexibilitatea gândirii şi ubicuitatea atenţiei sporesc, noţiunile îşi modifică

semnificaţia şi noile valori semantice cer cuvinte, metafore şi abstractizări ce ne înlesnesc înţelegerea. Cu toate acestea, nu vorbele descriu realitatea. Ele rămân reflectări ale câmpurilor energetice, care pot fi cunoscute doar prin explorare, trăire, experimentare, percepţie. În acest sens, departe şi aproape, sus şi jos, aici sau acolo nu mai reprezintă localizări în universul material, tridimensional, ci limitări ale unor spaţii psihice coexistente, caracterizate de frecvenţe şi coduri informaţionale distincte. Astfel, multe afirmaţii devin paradoxuri pentru o gândire carteziană, încercând. Însă, să ne sustragem puterii cu care modelele asimilate prin educaţie ne-au constrâns să trăim iluzia timpului şi a spaţiului ce nu poate fi străpuns, vom descoperi vastitatea Creaţiei şi nu o vom mai măsura cu pasul, anul lumină sau prin evaluarea cantităţii de combustibil necesar asigurării zberului.

Suntem aproape unii de alţii prin gândurile şi sentimentele noastre şi ne îndepărtăm prin concepţii şi aspiraţii. Noi creăm Universul în care trăim. Noi atragem curenţii subtili ai trecutului sau v iitorului. Treptele evoluţiei noastre se înscriu pe o scală a nivelurilor energetice ce caracterizează stadiile pe care le parcurge fiinţa umană în cursul îndelungatului proces al descoperirii Sinelui.

A străbate tărâmuri şi lumi neştiute poate reprezenta o călătorie fizică doar în etapele primitive ale unei civilizaţii. Călătoriile reale în spaţii interdimensionale sunt posibile. Însă, doar cu puterea spiritului. Chiar dacă există nave care au realizat acest deziderat, nici acestea nu pot depăşi anumite praguri dincolo de care doar energiile înalte există şi doar esenţa spirituală a omului poate ajunge.

În Spaţiul Creaţiei coexistă multe dimensiuni (planuri, lumi) care sunt unite sau interferează graţie curenţilor de energie care le străbat. Le putem asimila cu stările de conştiinţă sau gradul în care conştiinţa şi

supraconştiinţa conlucrează. Acestea generează proiecţiile ce definesc lumile. Spiritele creatoare făuresc, plăsmuiesc lumile în care entităţile îşi vor desăvârşi devenirea şi procesul conştientizării Sinelui. Aceste tărâmuri reprezintă laboratoarele în care entităţile vor învăţa Legile Creaţiei. Transcenderea unui astfel de spaţiu se realizează când Legile acestuia sunt cunoscute şi aplicate, când aparenţa este străpunsă cu lumina gândirii şi a iubirii, când forţele interioare sunt controlate şi utilizate spre a urca o nouă treaptă evolutivă.

Există entităţi care străbat aceste „drumuri interdimensionale" şi ajută căutătorii de Adevăr să nu se rătăcească în propriile proiecţii mentale. Sunt ghizii spirituali care pot fi întâlniţi în trupuri fizice, dar şi ca energii inteligente dotate cu conştiinţă, care pot lua cele mai diferite forme spre a-şi revela prezenţa.

Drumurile în spaţiile atemporale nu sunt parcurse ca trasee, cu diferite viteze. Ele devin transpuneri instantanee în alte situaţii, stări, spaţii, niveluri. Reprezintă proiectarea conştiinţei pe un anumit nivel, unde vrei să experimentezi anumite interacţiuni energetice, care primesc diferite nume şi aspectări proprii lumii în care intri. Practic, acelaşi tip de interacţiune între unde sau câmpuri de unde poate fi studiată pe câteva niveluri succesive de conştiinţă.

Am putea redefini temporar conştiinţa ca fiind gradul de acurateţe cu care percepi Realitatea înconjurătoare, sau adâncimea la care plonjezi în universul cunoaşterii, sau înălţimea frecvenţelor pe care le captezi şi le prelucrezi conştient.

Iată de ce aceeaşi lume este atât de diferită pentru văzătorii şi nevăzătorii care o populează.

Intenţia mea este să vă conduc spre o altă lume – ceea ce echivalează cu a vă ajuta să atingeţi o altă treaptă evolutivă. Pentru aceasta am nevoie de atenţia voastră şi participarea activă la acest experiment de ale cărui roade

vă veţi bucura, în primul rând, voi înşivă.

Am mai vorbit despre punctul de plecare – conştientizarea situaţiei în care te găseşti – şi despre primii paşi spre ieşirea din labirint. Am arătat cum să mergi – adică să trăieşti armonios alături de cei apropiaţi, cum să te iubeşti şi cât de vigilent să fii. Am indicat şi semnele care ne înconjoară, şi visele ajutătoare, şi calităţile necesare unei asemenea expediţii. Am plonjat şi în abisul conştiinţei pentru a identifica monştrii sufleteşti. Acum ne găsim în sala de clasă a Şcolii noastre şi vom începe o nouă lecţie.

Azi vom învăţa să privim lumea în care trăim, spre a o redescoperi cu ochi de copil. Adultul „ştie" ce vede. El nu are întrebări şi curiozităţi. El a pus punct învăţăturii despre viaţă în momentul în care şi-a încheiat studiile şi şi-a obţinut diploma, în urma examenelor de absolvire pe care le-a susţinut într-un domeniu oarecare. În afara acestuia, orizontul cunoaşterii se îngustează şi cunoştinţele devin tot mai precare. Lipsa de interes pentru orice altceva, care nu se înscrie în sfera sa de interese imediate sau care nu aparţine domeniului profesional în care activează, face că, în scurt timp, chiar noţiunile de cultură generală acumulate în gimnaziu să fie uitate. Sunt înlocuite cu informaţii malefice, pe care le captează cu aviditate din canalele mass-mediei. De ce le numesc malefice? Pentru că atât conţinutul agresiv sau lipsit de semnificaţie cognitivă, cât şi forma în care este emis (difuzat, exprimat) produc goluri energetice în corpul mental. Vă blocaţi energi i le în structuri parazitare, care se hrănesc cu atenţia voastră, cu gândurile, grijile şi timpul pe care le acordaţi. Oboseala psihică şi lenea se instaurează uşor acolo unde omul refuză să-şi igienizeze creierul. Termenul uzual de „spălare a creierului" nu se referă la relaxarea adecvată de care are nevoie pentru a-şi spori performanţele, ci tocmai la doparea sa informaţională cu energii parazitare care, în scurt timp,

pun stăpânire pe mintea umană, stăpânind-o. Greu vă mai puteţi sustrage fricilor, obsesiilor, iluziilor, dorinţelor, agresivităţii, modelelor de gândire implementate asiduu de căi ce şi-au propus să controleze creierele şi destinele oamenilor.

Dar şi revenim la lecţia noastră. Cum spuneam, vom fi din nou copii şi vom privi cu bucurie şi curiozitate lumea înconjurătoare, animaţi de setea de cunoaştere. Întrebările se vor lăsa o vreme aşteptate. Ne-am obişnuit cu tot ce vedem înjur, ni se pare că ştim tot ce ne este necesar pentru a trăi, nu înţelegem ce am mai putea afla, totul este clar, vizibil, palpabil… Şi totuşi, este prea puţin. Nu aţi şti să răspundeţi întrebărilor cu care ne-ar asalta copiii dacă ar fi prezenţi la lecţia noastră. Desigur, v-aţi justifica neputinţa cu imposibilitatea de a explica lucruri ce depăşesc nivelul lor de înţelegere. Dar Dumnezeu cum araţi fiecărei creaturi răspunsul, pe mai multe niveluri, astfel încât acestea să-l aleagă pe cel pe care îl pot pricepe?

Încă nu ne-am detaşat de grijile de acasă şi asta face că tot ce ne oferă lumea înconjurătoare şi fie primit ca o informaţie discontinuă şi lipsită de importanţi. Se pare că doar problemele au greutate în ochii noştri. Natură cu darurile ei, simbolurile din jur, sunetele, culorile, parfumuri le şi impresiile care ne asaltează organele de simţ nu reuşesc să ne atingă. Suntem imuni la frumuseţe, graţie şi înţelepciune. Ne-am înconjurat de ziduri invizibile ce opacizează orizontul. Cum să-l explorezi, anesteziat de gândurile sau sunetele de care ne agăţăm cu disperare, emise de un walkman ce ţine pacea la distanţă? Cum să intri în lumile subtile dacă nu-ţi antrenezi trupul şi nu-i controlezi reacţiile?! Cum să-ţi asculţi vocea sufletului în vacarmul înconjurător dacă nu te poţi concentra nici 30 de secunde? Cum să lucrezi cu energiile dacă nu te poţi linişti şi nu-ţi suporţi singurătatea? Cum să-L cunoşti pe Dumnezeu când refuzi să intri în templul Său?

Transformaţi aceste întrebări în afirmaţii, în exerciţii care să vă conducă spre autocontrol şi echilibru. Perseveraţi şi nu vă daţi bătuţi dacă rezultatele întârzie să apară. Prelungiţi timpul de concentrare, de pace. de singurătate în propriul templu, exterior şi interior, şi vă veţi simţi mai împăcaţi, mai dispuşi spre înţelegere, toleranţă şi iertare. Bucuraţi-vă de asemenea magnifice clipe în care vă veţi apropia, cu fiecare pas sau izbândă, de Dumnezeu. Mă veţi găsi în voi şi atunci vom intra în vasta împărăţie despre care v-am mai vorbit. Abia atunci va începe cu adevărat suişul devenirii. Atunci vor începe întrebările ce au fost oprite în voi de avalanşa de stimuli ce v-au fragmentat în puzderia de euri egoiste, trufaşe, avide şi meschine. Redeveniţi unui, împăratul şi Stăpânul Templului, Lumina vie a Iubirii şi a Cunoaşterii!

Dar, cum spuneam, sunt multe lumi de parcurs pentru a ajunge spre Centrul fiinţei. Sunt multe straturi de străpuns prin înţelegere şi înţelepciune. Sunt multe obstacole de trecut prin încercări îndrăzneţe, curaj şi tenacitate. Sunt multe blocaje de dizolvat prin conştientizare şi corectare.

Să începem cu creierul! Locul în care creăm iluzia şi o alimentăm cu combustibilul gândurilor şi convingerilor noastre. Aceasta devine în scurtă vreme Stăpânul de temut căruia vă supuneţi, inconştienţi de puterea cu care l-aţi investit. Grijile atrag evenimente neplăcute, frici le întâmplări nedorite, prostia sărăcia pe care o aduce ignoranţa, lamentările eşecurile plăsmuite, bârfele piedici şi insuccese. Cum ar fi realitatea creată de o minte limpede, deschisă noului şi eliberată de asemenea obsesii? Vă spun Eu: ar fi o lume curată, frumoasă, în continuă creaţie, plină de sens şi bogată în învăţăminte. Dar pare greu de atins o asemenea performanţă. Este mai simplu să hrănim Bestia ce ne conduce viaţa spre pierzanie. Indolenţa a creat monstrul lumii ce înghite bietele victime umane. Omenirea şi-a făurit călăii şi şi-a ucis justiţiarii,

eroii veniţi să demaşte uneltirile întunericului minţii. Câţi vor să cunoască Lumina Gândirii? N-ar suporta revelarea Adevărului. Rătăciţi în lumea himerelor, încurajaţi de o civilizaţie clădită pe minciună, au pierdut, demult, până şi speranţa că Viaţa va renaşte vreodată.

Este deosebit de important ce gândim. Putem urca treptele înţelegerii prin atenţie şi concentrare, sau putem fi conduşi de mecanismele mentale cărora le-am permis să devină obişnuinţe.

Ne-am obişnuit să repetăm ce am tăcut, ce am auzit, ce ni s-a întâmplat cât ne-au afectat experienţele trăite, ce ne îngrijorează, cât suntem de indignaţi de atitudinile celor apropiaţi, că nu avem bani său timp, cine şi cât mai câştigă sau ce şi-a mai tăcut în casă, la câte spitale sau cozi am stat, ce mai spun ziarele şi câte alte lucruri care ne menţin într-un univers limitat. Am putea renunţa la acest gen de lamentări şi conversaţii, orientându-ne atenţia înspre acele preocupări care ar fi folositoare sănătăţii noastre, înfrumuseţării vieţii, soluţionării înţelepte a problemelor cu care ne confruntăm. Tezaurul cultural şi spiritual al lumii pune la îndemâna fiecăruia modele de viaţă creatoare, oferind hrană sufletului şi îndrumare pentru momentele dificile. Natura însăşi este o carte în care omul atent poate desluşi multe lecţii.

Avem timp pentru a observa, pentru a tăcea, pentru a pune întrebări şi a găsi răspunsuri. Dar îl irosim. Fiecare secundă în care am nutrit gânduri pesimiste, negative, a fost o clipă în care am negat existenţa şi propria fiinţă, a fost un moment în care a fi a devenit a na fi, în care am murit pentru a ne naşte în acele clipe de conştientă a ceea ce suntem. Rareori ne amintim să gândim şi că viaţa ne aduce exact ce meritäm. Lenea de a crea frumuseţea în propriul suflet se răsfrânge asupra chipului şi a mediului înconjurător. Mediul ambiant ne reflectă stările şi devine o oglindă a ceea ce suntem. Puţini însă ştiu să descopere lumea interioară, privind reflectările înconjurătoare: soţul

pe care l-am ales, copiii pe care i-am educat, casa în care locuim, colegii pe care îi avem, vorbele pe care le rostim, felul în care privim oamenii, obiceiuri le şi pasiunile noastre, emisiunile pe care le urmărim, modul în care ne petrecem timpul liber, felul în care iubim… Nici nu este nevoie să consulţi un medic pentru a descoperi bolile pe care le porţi. Ele demască felul în care te hrăneşti, respiri, gândeşti, munceşti, dormi, iubeşti. Oricâte pastile ai lua, de nu-ţi vei cerceta sufletul, vei continua să suferi de dureri şi neajunsuri. Dar evitaţi să intraţi în tărâmul întunecat, spre a aduce lumină. Preferaţi să nu ştiţi ce monştri aţi creat într-o viaţă. Adevărul doare, dar vindecă.

Ce s-ar întâmpla dacă s-ar proclama o săptămână de tăcere planetară? Oare aţi suporta liniştea, aţi rezista să nu deschideţi gura?

V-aţi simţi tensionaţi? Cum aţi folosi energia stocată? Aţi deveni nervoşi? Ce anume se cere exprimat prin gânduri şi cuvinte? Aţi analizat vreodată calitatea lor? Cine credeţi că are nevoie de grijile şi frământările voastre? Aţi încercat să faceţi ca ziua de azi să nu semene cu cea de ieri? V-aţi îmbunătăţit cunoştinţele de cultură generală, informându-vă, sau vă mulţumiţi cu presa şi actualităţile? Pentru a avea pretenţii de la conducători, este bine să începeţi voi înşivă să fiţi gospodari, atenţi, plini de iniţiativă şi responsabilitate, prompţi, serioşi, echilibraţi, informaţi, inteligenţi, integri, demni. Am mai spus că un popor are conducătorii pe care îi merită. Ridicaţi ştacheta şi nu vă mai complaceţi în postura de spectatori! Scena vieţii îi invită pe toţi locuitorii planetei la acţiune. Acţiunile oarbe nu au, însă, sorţi de izbândă. Documentaţi-vă, instruiţi-vă, gândiţi, creaţi oportunităţi, alegeţi conjuncturile cu atenţie şi demersurile vor avea succes.

Deşi risc să deranjez, cu afirmaţiile mele, firile comode şi superficiale, voi spune din nou că, de nu doriţi să vă schimbaţi viaţa, şocurile vă vor trezi. Este deja o constatare. Priviţi ce a ajuns viaţa voastră şi trageţi singuri

concluziile!

Soluţiile ieşirii din criză sunt la îndemâna oricui. Însă nu mulţi au curajul să le aplice. Aşteptarea pasivă a unor vremuri mai bune rămâne o variantă păguboasă, care va aduce marionetelor noi dureri. De voi depinde soarta voastră. Învăţaţi să trăiţi şi totul în jur se va schimbe. Începeţi cu gândurile şi vorbele voastre şi continuaţi cu faptele voastre. Descoperiţi proprietăţile miraculoase ale creierului şi transformaţi destinul, aparent, potrivnic. Lumea este un laborator în care vă creaţi sufletul. Nu vă mulţumiţi cu nivelul la care vă aflaţi! Ieşiţi din starea de robi ai dorinţelor şi tendinţelor pe care nu le controlaţi! Opriţi tumultul vorbelor, irosirea timpului cu activităţi şi suferinţe inutile! Întineriţi prin entuziasm, bucurie, forţă creatoare, sete de cunoaştere, voinţă şi curaj. De ce pierdeţi aceste calităţi cu vârsta şi manifestaţi neputinţa, prostia, durerea, nemulţumirea?! Zilnic Dumnezeu vă dă o sută de prilejuri de a-l mulţumi pentru darurile Sale şi le utilizaţi pentru a vă exprima ingratitudinea. Dumnezeu a creat o lume frumoasă. Voi aţi început să o vedeţi urâtă şi a devenit astfel pentru că aţi adus urâtul în viaţa voastră. Vă plângeţi de toate

Câte se întâmplă de parcă nu ar contribui flecare la reconstrucţia Creaţiei. Creaţia este perfectă. Ceea ce au făcut oamenii. Însă. Este imperfect. Oamenii s-au crezut mai presus de Dumnezeu şi sfidându-L. au sfidat înseşi Legile Vieţii, Era firesc să cunoască moartea, pentru a învăţa să preţuiască viaţa. Reflectaţi asupra acestui lucru! Tot ce se clădeşte întru fiinţă, colaborând cu Dumnezeu, va dăinui, lot ce este fundamentat pe o cunoaştere limitată a Legilor Vieţii sau pe ignorarea ori încălcarea acestora este menit autodistrugerii. Legile Vieţii sunt nemuritoare. Legile făcute de oameni sunt efemere: ţin o epocă istorică, ţin de o domnie, de o modă, de o necesitate temporară, de o mentalitate rigidă, tributară anumitor interese. Dacă veţi înţelege acest lucru şi veţi respecta Legile Vieţii, multe se

vor schimbe. Dacă vă veţi teme de vremelnicele norme, veţi rămâne prizonierii acestui timp.

În fiecare om, un suflet zace înrobit de mentalitatea ce-i împiedică posibilităţile de exprimare. Arătaţi-vă frumuseţea sufletului! Nu-i frângeţi aripile, complăcându-vă în lene şi neputinţă. Amintiţi-vă că existaţi! Amintiţi-vă să vă bucuraţi! Amintiţi-vă să speraţi! Descoperiţi farmecul vieţii! Aveţi de adus în lume o solie cu care aţi fost însărcinaţi de la naştere. Aţi uitat şi plecaţi amnezici spre lumea de dincolo. Destinul se împlineşte. Ratarea este un păcat. Este neputinţa de a lupta şi a învinge. Fiecare are parte de încercările de care are nevoie spre a ajunge la trezirea conştiinţei şi evoluţie. Viaţa oferă şanse pe potriva fiecăruia. Trebuie doar să le descoperiţi, iar pentru asta trebuie să fiţi mai atenţi la vocea sufletului şi la semnele ce vă atenţionează.

TREZIŢI-VĂ, OAMENI!

NOI

Am fi bucuroşi că azi să vă fim gazde la o tainică cină. Ne vom aşeza împreună la masa tăcerii, vom urmări gândurile cum îşi iau zborul, lăsând în urmă limpezimea cugetului, ne vom împodobi sufletele de sărbătoare pentru ca scânteierea lor să aducă lumina spiritului, vom înălţa un imn iubirii şi vom urca spre etajele superioare ale fiinţei noastre.

Vă vom fi ghizi în albastrul înălţimilor, tuturor celor ce aţi străbătut adâncul conştiinţei – acolo unde amintirile stau mărturie încercărilor noastre de a atinge libertatea. Vom ieşi din timp, pentru că în spaţiul în care vom intra acesta nu există. Verbul se conjugă numai la prezent Acolo totul este din momentul în care intenţionezi un lucru sau altul. Realizaţi, deci, cât de important este să lăsaţi în urmă dorinţele, visele, problemele, obsesiile, imaginile, speranţele şi neîmpl inirile voastre. Orice plăsmuire a minţii se concretizează într-o realitate căreia vă fi greu să vă sustrageţi cât timp nu vă controlaţi procesele psihice.

Vă veţi pierde în lumi paralele dacă nu vă veţi concentra asupra drumului pe care vi-l indicăm pas cu pas.

Nu vă grăbiţi! Ieşirea din timp este un proces lent la început Aveţi atâtea bagaje de cunoştinţe şi gânduri în spaţiul mental! Renunţaţi la ele! În noul Univers, nimic din toate acestea nu vă va fi folositor. Dimpotrivă, vă vor frâna zborul şi percepţia clară a ceea ce este acolo, nu în voi. Altfel, veţi realiza oglinzi holografice în care veţi contempla proiecţia lumii pe care o purtaţi în voi. Am mai discutat despre acest subiect cu o altă ocazie. De astă dată, călătoria noastră are ca scop familiarizarea cu lumea de dincolo de timp.

Pentru început, vom stabili câteva reguli de bază. Înainte de a le enumera, voi repeta condiţia care stă la baza străduinţelor celor ce doresc să devină călători atemporali. Cum am mai spus în atâtea rânduri, purificarea reprezintă cerinţa oricărui demers ştiinţific său spiritual de sondare a câmpurilor subtile. Echilibrul, liniştea interioară, controlul mentei şi emoţionai, atenţia, motivaţia şi curajul sunt esenţiale pentru reuşită. Oricare dintre condiţii doar parţial satisfăcută reprezintă cauza eşecurilor care iau diferite forme, uneori greu de înţeles. Nu putem merge mai departe dacă vom ignora importanţa lor şi nu ne vom pregăti cu exigenţă. Superficialitatea se va reflecta în accidente care vă vor transforma în pacienţi ai clinicilor de psihiatrie. Avertismentele trebuie luate în seamă. Să reluăm!

Dacă sunteţi bolnavi, sensibili, irascibili, nervoşi, deprimaţi, anxioşi, frustraţi, pesimişti, mânioşi, vulnerabili, ambiţioşi, vorbăreţi, agitaţi, iritaţi, nemulţumiţi, temători, neîncrezători, supăraţi, obosiţi, stresaţi, nerăbdători, preocupaţi de alte probleme – renunţaţi la acest proiect pentru o bună perioadă de timp, în care va trebui să ajungeţi să vă liniştiţi şi să controlaţi emoţiile trecătoare.

Dacă nu v-aţi rezolvat conflictele interioare şi exterioare şi încă alimentaţi stări de ură, gelozie,

ranchiună, invidie, agresivitate, frustrare, timiditate, autonemulţumire, culpabilizare, criticism exacerbat, dorinţe de răzbunare, resentimente, infatuare, pretenţii, frică, egoism, lăcomie, orgoliu – întoarceţi-vă din drum şi reluaţi treptele purificării şi realizării armoniei interioare şi în relaţiile cu ceilalţi. Toate aceste forţe vă ancorează în trecut Eliberarea cere ruperea acestor legături conştient, printr-un proces alchimic de durată. Viaţa însăşi şi călăuzele pe care le veţi găsi vă vor ajuta să vă desăvârşiţi.

Dacă vă mână ambiţia, curiozitatea, spiritul de competiţie, dorinţa de a demonstra irealitatea unei asemenea călătorii, aroganţa, simţul aventurii, o încredere prea mare în posibilităţile intelectului sau ale credinţei dogmatice care vi susţin în activitatea curentă, curajul ignorantului care nu ştie la ce se înhami, argumentele unei raţiuni care nu are trecere decât în polemicile academice, o toană de moment sau un impuls căruia îi daţi curs inconştient – ar fi bine să vă opriţi. Aceste motive nu vi pot ajuta să depăşiţi pragurile care marchează drumul ieşirii din timp; o asemenea mentalitate este proprie trecutului şi prin urmare constituie filtrul ce vă va reţine în această lume conceptuală. Barierele sunt în voi. De aceea spuneam că psihologia şi ştiinţa spirituală sunt cheile care vă vor deschide porţile tărâmurilor interioare. Ştiinţa materialistă se opreşte aici. Drumul omului abia de aici începe.

Dacă aţi înţeles lecţiile ce vi s-au dat în virtutea destinului

Pe care l-aţi atras şi cele pe care noi vi le-am explicat în mod direct sau prin alţii, dacă v-aţi însuşit noţiunile de bază şi doriţi să mergeţi mai departe, convinşi că îndepliniţi condiţiile enumerate mai sus, vom trece la etapa următoare.

Vom rămâne liniştiţi, fără să cronometrăm acest lucru. Vom uita de griji şi frământări, de ceasuri şi datorii, de proiecte şi responsabilităţi. În noi se va instala un goi, un fel de aşteptare. Vom renunţa la ideea de a aştepta ca

„un ceva” să se întâmple. O vreme vom păstra ochii deschişi, încercând să ieşim de sub influenţa imaginilor înconjurătoare. Nu vom defini ce vedem sau ce simţim. Vom privi neutru imaginile, până când vor dispărea. Vom închide ochii când vom simţi nevoia s-o facem. Atunci auzul va încerca să ne menţină legaţi de acest spaţiu cu elementele sonore pe care le captează: motorul unei maşini care pleacă, ciripitul păsărilor, un strigăt de copii, lătratul câinilor, un zgomot de la vecini. Vom continua să rămânem impasibili la mişcarea lumii, tot mai atenţi la ceea ce se întâmplă în noi. Ieşim de sub influenţa simţurilor şi părem, cumva, „mai interiori”. Nu ne identificăm cu corpul fizic sau cu activitatea mentală, care s-au dizolvat suntem ceva ce nu poate fi descris. Suntem şi nu suntem. Un fel de martor tăcut, inconsistent. Existenţă impalpabilă. Ar putea apărea senzaţia unei clătinări, deşi corpul va rămâne imobil. Am convenit să nu ne mişcăm şi să fim relaxaţi, întrucât orice contracţie musculară ne-ar capta atenţia spre periferie, spre lumea materiei, întorcându-ne spre viaţa mecanică, instinctivă, emoţională şi intelectuală, care aparţine acestui spaţiu temporal.

Vom stabiliza această stare. Adică o vom menţine cât mai mult. Atenţie! Orice stimul exterior ne poate întoarce din drum şi va trebui să reluăm toate etapele descrise. Ideea de „mult” trebuie, însă, înlăturată din minte. Orice crâmpei de gând ne va readuce în planul mental din care noi vrem să evadăm uşor. La început va fi mai greu. Aţi putea fi atraşi spre suprafaţă de reflexe, automatisme, teama de a vă pierde în necunoscut (un spaţiu fără repere), de nerăbdare, în dorinţa întâlnirii cu o experienţă care să vă inducă trăiri extatice, pline de bucurie, deosebite. Capcanele minţii sunt multe şi creează noi valuri în oceanul psihic ce încearcă să-şi menţină netulburată oglinda apei. Din adâncimi nebănuite pot ieşi la suprafaţă emoţii confuze, care vă vor capta atenţia. Observaţi-le, dar nu vă implicaţi mental. Noi ispite vin să

vă atragă cu mesaje subtile, în lumea din care veniţi. Veţi fi tentaţi să daţi crezare noilor stări ce vor lua forma unor viziuni simbolice şi veţi fi ademeniţi să vă implicaţi emoţional şi apoi să le desluşiţi sensul. Nu vă opriţi la acest cinematograf! Dacă o veţi face, veţi relua totul de la capăt, până când nu veţi mai fi tentaţi să-i acordaţi atenţie.

Nu trebuie să irosiţi niciun dram de energie. Restrângeţi toată energia pe care aţi fi risipit-o în nenumărate acţiuni de care aţi fi fost. În cea mai mare parte a lor. Inconştienţi şi păstraţi-o pentru etajele superioare ale fiinţei. Acestea lucrează la energii înalte şi de aceea spuneam că acei ce-s obişnuiţi să trăiască haotic, pierzând prin emoţii negative cota zilnică de energie, nu vor putea începe ascensiunea care solicită economii serioase. Sunteţi asemeni unui poliţist ce dirijează circulaţia vehiculelor, reorientând energia spre alte canale ale fiinţei.

Veţi mai observa că ritmul respirator se încetineşte. Nu vă temeţi! Când agitaţia interioară dispare, liniştea care se instaurează este măreaţă de o respiraţie lentă. Aproape că veţi constata că se opreşte şi veţi avea senzaţia unei suspendări într-o stare de non-existenţă. Dar să nu vă doriţi acest lucru. Căutând această stare, ea se va îndepărta. Orice urmă de intenţie trebuie să dispară. Orice dorinţă trebuie eliminată. Ele încearcă să reapară şi în stadiile avansate de liniştire. Nu le acordaţi atenţie. Nu aşteptaţi nimic! Aşteptarea presupune, încă, existenţa difuză a unei proiecţii mentale. Nu chemaţi experienţa imaginată spre voi. Veţi deveni experienţa în continuare.

Veţi mai avea o senzaţie de clătinare. Ea nu aparţine corpului fizic. Urmaţi-o şi obişnuiţi-vă cu aceste noi senzaţii. Exerciţiile vor trebui reluate până când veţi fi siguri că liniştea interioară este autentică şi de durată. Revenirea se va face rămânând în continuare cu ochii închişi, respirând adânc, reacordându-vă atenţia la stimulii înconjurători – sunete, temperatură, curenţi de aer,

senzaţii tactile – şi va continua cu mişcări lente, uşoare, şi deschiderea ochilor.

Repet: meditaţiile în grup care nu acordă suficient timp acestor etape, intrând în câteva minute în temele propuse, nu sunt meditaţii autentice. Liniştirea nu se obţine rapid, cu atât mai mult cu cât o masă de oameni, heterogenă ca nivel spiritual, intră în rezonanţă. Acestea sunt exerciţii imaginative, sunt recepţii ale mentalului, sunt emoţii induse sau proiecţii mentale acordate unor noi stări de conştiinţă. Încă temporal dependente.

Să mergem mai departe. Vom rămâne în această stare de linişte cât vom putea. Revenind în starea obişnuită de conştienţii, vom înregistra timpul scurs în starea de linişte interioară şi efectele percepute. Practicând, veţi constata că vă va fi tot mai uşor să atingeţi starea non-mentală şi s-o menţineţi. De asemenea, veţi remarca relaxarea şi încărcarea energetică pe care o realizează aceste exerciţii, pentru că, pe parcursul lor, consumul energetic se reduce substanţial. În timp vor apărea şi alte efecte benefice care se vor manifesta prin stări de echilibru, linişte, bună-dispoziţie, concentrare mai uşoară, eficienţă în activitate, ameliorarea unor afecţiuni, vitalitate şi încredere în sine, un somn odihnitor, soluţionarea problemelor, răbdare şi bucuria de a trăi. Toate acestea pentru că are loc o detoxifiere psihică a organismului, psihicul fiind cauza multor blocaje şi beli, şi un contact cu vocea interioară, cu sufletul vostru care vă va inspira deciziile. La interfaţa planuri lor temporal şi atemporal au loc multe fenomene pe care le veţi descoperi voi înşivă şi al căror mecanism este mai dificil de explicat cu termenii şi noţiunile actuale. Experimentaţi şi vă veţi convinge! Tăcerea însă nu se rezumă doar la a nu vorbi. Ea trebuie să fie autentică şi profundă. Este o stare de ordine care se instaurează în haosul interior, sfâşiat de atâtea tendinţe contrare.

În continuare se deschid mai multe drumuri: unul vă

va menţine în planul psihic căruia vă trebui să-i descifraţi legile, altul vă va conduce spre planul cauzai, care este interzis celor ce nu traversează conştienţi planul psihic, şi în fine, al treilea drum vă va conduce spre experienţe de decorporalizare.

Orice drum aţi alege, veţi fi nevoiţi să parcurgeţi spaţiul psihic şi să descoperiţi cum funcţionează. Îl veţi percepe ca pe o lume reală, ca un vis, ca un spaţiu virtual creat de jocurile moderne pe computer. Puteţi irosi multă energie intrând în acest tărâm plin de capcane, în care doar o minte exersată, flexibilă, subtilă şi intuitivă se poate descurca. Riscul este de a vă lăsa amăgiţi de himerele lui, incapabili în a discerne între straturile de proiecţii cu care construiţi această lume şi a o dizolva prin utilizarea cheilor care stau la baza consolidării lor. De aceea spuneam că luciditatea şi conştienta, puterea de înţelegere, intuiţia, cunoaşterea legii cauzei şi efectului, a rezonanţei sau a afinităţii, a analogiilor precum şi a bogăţiei de simboluri pe care le foloseşte subconştientul cu o rapiditate infinit mai mare decât a intenţiei şi raţiunii, vor fi instrumente preţioase. Rătăcirea este prima capcană cu care este întâmpinat cel nepregătit să intre într-o asemenea lume. Cât despre cei impuri, haosul psihic, de care nici nu sunt conştienţi, poate proiecta un iad din care cu greu pot fi salvaţi. Numai un cunoscător poate ajuta şi recupera bolnavii psihici. Conştienta lor e prinsă undeva, într-un hăţiş, de unde ei nu pot ieşi cu propriile puteri.

Energiile psihice nu se măsoară, dar oricine îşi poate da seama când se concentrează cu uşurinţă şi când se simte epuizat, când randamentul îi creşte sau îi scade. Relaxarea, somnul odihnitor, aerul curat şi o alimentaţie corectă sunt cele mai la îndemână soluţii pentru refacerea puterilor. Dar nu este suficient. Cât timp emoţiile negative, grijile şi frământările vă asaltează neîncetat, irosiţi o cantitate imensă de energie sau, mai bine zis, o folosiţi spre a consolida şi a perpetua situaţia de care vă plângeţi.

Realitatea se creează cu fiecare gând, cu fiecare cuvânt rostit, cu fiecare speranţă şi mai ales cu fiecare teamă. Frica ţese acele împrejurări pe care aţi dori să le evitaţi. Multe dintre neajunsurile şi nemulţumirile voastre îşi au sursa în felul în are aţi gândit şi aţi trăit. De aceea, o retrospectivă atentă vă va arăta omul care aţi fost şi cel ce aţi ajuns datorită propriului act creator. În fiecare clipă aveţi posibilitatea să vă schimbaţi atitudinea faţă de voi înşivă, faţă de partenerul de viaţă, faţă de colegi (şefi sau subalterni), faţă de vecini, clienţi, concetăţeni, faţă de oameni, natură, faţă de problemele aparent insolvabile, faţă de boli, conflicte, neputinţă, şi să credeţi că aceasta vă va schimba viaţa. Experimentaţi, nu aşteptaţi că rugăciunea să aducă, din afară, o rezolvare miraculoasă a problemelor. Vedeţi ce aţi semănat ani de zile. Pentru a înţelege cum aţi ajuns şi culegeţi asemenea roade. Cercetaţi legătura misterioasă dintre cauză şi efect. Trăitul haotic aduce moartea înaintea bătrâneţii.

Acum vom vorbi despre suflet. Nu vom aduce argumente pentru a demonstra existenţa lui. Există o mulţime de cărţi care descriu experienţe ce atestă faptul că omul nu se reduce la învelişul material. O asemenea concepţie eronată (a limitării fiinţei umane la o sumă de reacţii biochimice) a condus la o viziune simplistă asupra scopului vieţii, că luptă pentru existenţă şi asigurare de urmaşi. Or. Din cele mai vechi timpuri, maeştrii spirituali ai omenirii, anumiţi filosofi şi oameni de cultură au afirmat existenţa sufletului şi nemurirea. În acest context, în toate religiile s-a arătat cât de important este drumul spre evoluţie, dezvoltare, desăvârşire, amintirea Sinelui, reîntregire, descoperirea Eului Superior, a naturii divine a omului – creat după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Este de neînţeles cum asemenea cunoştinţe s-au pierdut în negura timpului şi conţinutul atâtor scrieri sfinte a fost mistificat. Este revoltător că încă o masă de oameni se mulţumesc să-şi continue viaţa robotică, în condiţiile în

care o planetă întreagă a intrat într-un complex proces de regenerare. Semnele înnoirilor abundă, timpul ne presează spre învierea din moartea conştiinţei şi încă ezitaţi să recurgeţi la sfatul celor ce ştiu, spre a transforma viaţa la toate nivelurile ei. Nu vă mai permiteţi luxul de a lenevi în inconştienţă! Viaţa înseamnă evoluţia fiecărui membru al societăţii. Nu întâmplător mulţi şi-au pierdut economiile, locul de muncă, sănătatea. Dincolo de imperfecţiunea unui sistem instabil, aflat într-o prelungită tranziţie, există cauze mai profunde, asupra cărora ar fi bine să reflectaţi. Desprinderea de materialism şi orientarea spre spiritualitate se face cu şocuri acolo unde oamenii şi-au limitat interesul la agoniseală, neglijându-şi esenţa. Soluţionările vor veni când se va înţelege că o civilizaţie are şanse de longevitate şi împlinire a menirii ei planetare când are în centrul preocupărilor ei trezirea conştiinţei omului, a potenţialului său creator, armonia în relaţiile între membrii societăţii, evoluţia. Nu se poate stimula creativitatea cât timp majoritatea oamenilor nu au condiţii de trai decente, nu se pot înregistra progrese în ştiinţă cât timp educaţia este neglijată şi încă există violenţă, minciună, flirturi, nepăsare, discrepanţe uriaşe între nivelurile de salarizare, cât timp se respectă nişte norme depăşite de conducere a societăţii, cât timp nu vă schimbaţi mentalitatea, aderând la Ştiinţa Noului Mileniu. Nu se poate trăi în Noua Eră după religia dogmatică a Evului Mediu, perpetuând conflicte internaţionale şi interne absurde, batjocorind Natura care a început să dea replici violenţelor la care a fost supusă, fără un control ştiinţific şi neagresiv al sporului demografic şi al densităţii populaţiei pe glob, continuând poluarea chimică, fonică şi psihică, cu metode primitive de tratament ce nu vindecă sufletul bolnavului, practicând injustiţia şi corupţia în locul Dreptăţii bazată pe cunoaşterea Legilor Vieţii, promovând libertinajul şi ridiculizând singura şansă de redresare – TREZIREA CONŞTIINŢEI ŞI APLICAREA PLANULUI DE

SALVARE A PLANETEI.

Fiecare om este responsabil pentru ceea ce se întâmplă în apropiere sau chiar la mari depărtări. Câmpul mental colectiv recepţionează gândurile, neliniştile, depresia, necredinţa, obsesiile, obscenităţile, iluziile, prostia – într-un cuvânt – vibraţiile joase emise de fiinţele ce populează Terra. Mai mult, toţi suntem conectaţi la întreg şi afectaţi de acţiunile fiecăruia. Doar o viaţă curată, în spiritul Legii, în pace şi frumuseţe, poate aduce izbăvirea. Mântuirea nu este o iertare generală şi continuă, formală, care salvează o omenire muribundă. Este şansa care se acordă tuturor, de a se salva, de a demonstra cât de preţioasă este propria viaţă, prin partea de frumuseţe pe care o aduce întregului.

Ne îndreptăm spre un timp în care multe fenomene cu care v-aţi obişnuit vor dispărea: beli, senilitate, crime, violuri, mizerie morală, egoism, lăcomie, laşitate, lene, indolenţă, indiferenţă, minciună, aroganţă. Dar nicio baghetă magică şi niciun OZN nu le vor suprima. Doar efortul de conştientizare şi corectare va aduce pacea sufletului. Nu transferaţi responsabilitatea deciziilor asupra politicienilor, preoţilor, liderilor. Fiecare este responsabil pentru propria viaţă şi a tuturor celor pe care îi influenţează prin gândurile, vorbele, atitudini le şi acţiunile sale. Indiferent de vârstă, sex, religie, profesie, naţie, sunteţi cu toţii participanţi la reconstrucţia vieţii, la salvarea planetei.

Iubiţi viaţa şi concepeţi proiecte noi, înălţătoare! Uniţi-vă şi perfecţionaţi-vă ideile! Transpuneţi-le în viaţă şi experimentaţi un nou mod de a trăi în care omenia şi bucuria de a ajuta semenii să vă însufleţească. Nu mai condiţionaţi ajutorul! Propria hărnicie şi

Disponibilitate vă vor crea prieteni şi vă vor îmbogăţi! Ajutând, veţi fi ajutaţi, iubind, veţi fi iubiţi!

Cei ce aţi început urcuşul pe cărarea îngustă a căutătorului de Adevăr, continuaţi! Lumina conştiinţei va

atrage înjur şi alte fiinţe în căutarea Sinelui. Nu vă mulţumiţi cu rugăciuni. Mergeţi mai departe şi veţi simţi că Universul vă marchează drumul cu semne. Călătoria interioară nu are sfârşit. În plan exterior, vibraţiile omului ce se înalţă prin desăvârşire atrag noi repere şi provoacă transformări incredibile. A-ţi cerceta tărâmurile interioare reprezintă cea mai frumoasă şi fascinantă aventură, singura mărturie a faptului că EŞTI. Vieţuirea în virtutea instinctelor şi programelor educaţionale nu atestă existenţa vieţii. Este treapta de biorobot, de existenţă fără conştientă, de moarte.

Ieşiţi, oameni, din mormintele de lut şi descoperiţi VIAŢA! Viaţa este IUBIRE, CUNOAŞTERE, CONŞTIENTIZARE, CREATIVITATE, MANIFESTARE, FRUMUSEŢE, ARMONIE, BUCURIE, SENTIMENTE NOBILE, EVOLUŢIE…

Intraţi în templul interior spre a vă cunoaşte. Cel ce eşti nu este doar bărbatul sau femeia, vârsta biologică, profesia, contul în bancă, fişa medicală, religia şi convingerile politice. Eşti cal ce simte, gândeşte, alege, creează, iubeşte. Eşti Sufletul, eşti Spiritul, eşti un câmp infinit în care TOTUL ESTE. Descoperă prin experimentare şi înţelegere toate acestea şi formulează-le sau manifestă-ţi bucuria de a fi în felul tău propriu. FII LUMINĂ şi radiază lumina! îi vei oasi multe atribute, calităţi.

Desigur, toate acestea par obiective abstracte şi sunt greu de atins în stadiul actual. Atenţi, însă, la tot ce vi se întâmplă, veţi descoperi în termeni concreţi firul călăuzitor ce vă va conduce spre planeta OM. Nu vă amăgim prom itându-vă stări de vis şi beatitudine. Aparent, viaţa va curge la fel. Dar dincolo de aparenţe veţi descoperi o altă realitate, cu mult mai profundă, care-şi exprimă existenţa într-o mulţime de limbaje. Receptivitatea, atenţia şi setea de cunoaştere vă vor fi instrumente preţioase în explorările voastre. Perseverenţa şi detaşarea vă vor aduce rezultate pozitive, care vor fi atât rodul eforturilor depuse,

cât şi începutul unor noi etape de investigare. Orice descriere minuţioasă a acestora din urmă poate constitui o capcană mentală ce vă poate ţine în loc perioade îndelungate. De aceea, nu vă lăsaţi influenţaţi de descrierile unora şi altora. Subconştientul fiecărui indrv id îşi are propria colecţie de reprezentări şi imagini ce vor constitui simbolurile ajutătoare, echivalente în esenţă, dar diferite în expresie. Intuiţia se va dezvolta treptat şi viaţa întreagă o veţi redescoperi cu ochii Je pe care veţi fi îndepărtat vălul iluziei.

Lumile îşi vor deschide porţile în faţa voastră, pe măsură ce veţi învinge limitările de care v-aţi înconjurat. Obstacolele nu sunt reale, sunt mentale, sunt convingerile şi temerile care vă împiedică să cutezaţi, să aveţi încredere în voi înşivă şi să perseveraţi. Întotdeauna gândul bun, intenţia, cuvântul şi acţiunea conduc la reuşită. Pentru a vă împlini visele, însă. Nu recurgeţi la clişee, care vă transformă în copii ale unor prototipuri ce diferă de fiinţa umană, aşa cum a fost creată. Doriţi-vă autocunoaşterea şi Universul întreg vi se va revela. Acest proces este activ, intens, continuu. Este o ardere, este însăşi viaţa ce se exprimă în atâtea moduri. Lenea, influenţa, indiferenţa şi non-iubirea au adus stagnarea, boala, bătrâneţea, moartea, necazurile. Înlocuiţi tristeţea şi disperarea cu bucuria de a crede în reuşită. În faptul că tot ce aveţi nevoie vi s-a şi dat, în darurile pe care le meritaţi. Osteniţi-vă să vă descoperiţi comoara sufletului. Acceptarea statutului de robi v-a condamnat la neputinţă. Refuzaţi minciuna şi începeţi să trăiţi în adevăr.

Psihicul uman e bântuit de monştri. Patimile, frica, obsesiile, frustrările, neliniştile – toate şi-au găsit aici sălaş. Gândurile le hrănesc şi le întăresc până capătă independenţă. Aţi creat demoni pe care încercaţi să-i exorcizaţi din exterior când sursa entităţilor întunecate sunteţi voi înşivă. Aduceţi lumina în minte şi în inimă şi deprimările, insuccesele, căderile psihică vor dispărea. Nu

vă mai agăţaţi de trecut! Trăiţi în prezent şi transformaţi orice clipă într-un moment magic, plin de frumuseţe. Clăsiţi virtuţile, latura pozitivă sau beneficiul oricărei acţiuni pe care o desfăşuraţi şi serviciul vă va părea un exerciţiu iniţiatic, nu o corvoadă, activitatea casnică va deveni act de creaţie, comunicarea o punte între suflete, mijloacele de informare – căi spre cunoaştere, copiii – oportunităţi de a dărui ce aveţi mai frumos în voi. Lamentările cristalizează realităţi deprimante. Nu mai lăsaţi plânsul vostru să ia forma cuvântului. (consideraţi-l o stare trecătoare de descătuşare sau reechilibrare psihică şi energetică.

Lumea este mai vastă şi mai profundă decât v-aţi învăţat să credeţi. Înseşi organele de simţ pot recepţiona game extinse se stimuli dacă sunt antrenate. Dar cea mai uluitoare performanţă o demonstrează ochiul minţii când devine activ. Pentru acesta, barierele fizice sau temporale nu există. El citeşte informaţia, decodificând mesajele celor mai diferite unde. Dar. Cum am mai spus, puritatea şi efortul îndreptat spre cunoaşterea omului, a vieţii, a Universului sunt singurele modalităţi de activare a acestuia Nu vă mulţumiţi să rămâneţi dependenţi de informaţi i le furnizate de reţeaua de telecomunicaţii şi Internet. Accesul la date vă satisface curiozităţi de moment, dar vă limitează accesul la memoria Universului, infinit mai preţioasă. Experienţa actualei civilizaţii tehnologice nu va mai fi necesară în Noua Eră. Aceasta a dus la căderea omului. Redescoperiţi valorile eterne ale umanităţii!

Azi, mai mult ca oricând ne dorim liniştea şi pacea. Acestea nu se instalează prin semnarea unui acord de pace şi nu le vom dobândi decât creându-le noi înşine. Să începem cu a vorbi mai puţin şi mai încet, a reduce sonorul aparatelor pe care le ascultăm şi a diminua timpul lor de funcţionare, selectând atent emisiunile de interes, a renunţa la conversaţiile de rutină în favoarea unor

schimburi preţioase de informaţii, a face exerciţii de relaxare şi introspecţie în locul frământărilor ce aduc atâtea neplăceri, afectfindu-ne sănătatea. Să încercăm să intuim intenţiile celor apropiaţi, fiind mai atenţi şi implicaţi în problemele lor. Fără a recurge la vorbe multe. Vă veţi bucura să vedeţi cum sensibilitatea şi simţul observaţiei se ascut şi primele semne ale comunicării non-verbale vă vor duce cu gândul la telepatie. Casa însăşi şi locul de muncă vor înregistra schimbarea interioară şi vă vor întâmpina cu alte vibraţii. Necazurile vor dispărea şi atitudinea optimistă va atrage succesu I. Cât despre iubire, ea are atâtea forme în care se exprimă! Bucuraţi-vă să le descoperiţi!

Vom încheia această lecţie, deşi, aplicând temeinic tot ce v-am spus, veţi descoperi singuri câte aspecte ascunde, care nu mai pot fi puse în cuvinte. Acesta este începutul. Propria experienţă va scrie restul, completând tezaurul vieţii cu noi basme în care eroii au ieşit învingători, descoperindu-şi Sinele.

METODE DE MANIPULARE

Am urmărit mass-media cu atenţie, pentru a vedea în wc măsură este un mijloc de informare. Am constatat că profesionalismul şi etica profesională se confundă cu abilitatea je a înşira lucruri nesemnificative sau de a emite păreri care să influenţeze opinia publică în anumite direcţii. Sunt lucruri total diferite. A lucra acolo unde ceea ce spui, arăţi sau scrii ajunge la marea masă presupune a fi o persoană cultă, cu un vast bagaj de cunoştinţe, a fi un fin psiholog, pentru a înţelege felul de a gândi al conlocutorului, a nu te lăsa influenţat de farmecul scenic sau disimularea diplomatică a intervievatului, a sesiza eschivările, raţionamentele pseudoştiinţifice, unilateralitatea punctelor de vedere, a nu fi inhibat de titlurile sau renumele invitaţilor în studio, a nu exagera nici meritele, nici defectele, a şti să pui întrebări şi să evaluezi calitatea răspunsurilor, a face conexiuni

interesante între subiecte, a incita discuţiile cu idei îndrăzneţe spre a ridica ştacheta şi a lăsa loc pentru investigaţii. De regulă. Însă, greu s-ar găsi asemenea reporteri, moderatori, prezentatori, jurnalişti. Tinereţea, frumuseţea, dicţia, telegenia sunt în ochii realizatorilor mai importante decât esenţa, adică ce caută aceşti oameni, care încearcă să ne cucerească cu zâmbetul şi o spontaneitate infantilă sau afectată, la televiziune sau la radio?

Mi-aş dori noi emisiuni pe care să le urmăresc atent, concentrat, cucerit de noutatea informaţiilor, ineditul tematicii, varietatea punctelor de vedere care să arunce noi lumini asupra subiectelor dezbătute, să remarc modestia invitaţilor, manifestată în recunoaşterea smerită a limitelor umane în faţa cunoaşterii, şi nu siguranţa cu care se emit judecăţi lipsite de valoare. Nu este suficient să-ţi pregăteşti un număr de întrebări şi să contezi pe spontaneitatea şi umorul care te vor scoate din încurcătură, sau pe faptul că intervievatul va acoperi timpul de emisiune onorabil. Orice subiect se pregăteşte intrând într-un domeniu, cercetând, contactând specialişti cu diplome şi fără, înţelegându-percepându-i orizontul şi limitările. Abia apoi poţi pune întrebări pertinente şi media discuţia, poţi riposta acolo unde întâlneşti ignorantă sau interveni prompt unde vezi infatuare, suficienţă sau o subtilă manipulare.

A avea locul de muncă la un post de radio sau televiziune te obligă la perfecţiune. Rutina se observă uşor şi succesul facil deseori transformă prezentatorii cu care ne-am obişnuit în personaje plafonate.

Schimbarea grilei de programe nu ar trebui să se rezume doar la mutarea emisiunilor şi serialelor, permutându-le într-o nouă ordine. Nici vedetismul nu este un scop demn de a umple orele de maximă audienţă. Susţin în continuare că viaţa este cel mai incitant subiect. Important este cum îl abordaţi. Fără a cunoaşte Legile

Vieţii, vom rămâne impresionaţi de dramele unora, revoltaţi de infracţiunile altora, extaziaţi de succesul celor talentaţi, tenaci sau cu bani, dezamăgiţi de promisiunile celor aleşi şi neputincioşi în a ne rezolva propriile probleme şi a ne trăi frumos viaţa.

De ce nu vă deschideţi noului? De ce vă îndreptăţi ochii spre Occident şi nu spre voi înşivă? De ce concursurile pe bani nu vizează soluţii de redresare economică, idei novatoare, propuneri de emisiuni sau de scenarii cinematografice, sisteme noi de învăţământ şi comunicare, revoluţionarea educaţiei în spiritul familiei, propuneri de petrecere constructivă, relaxantă şi sănătoasă a timpului liber?

Am uitat de sufletul nostru, de fiinţa noastră, de Sursa care ne susţine cu energie vitală. Viaţa spirituală nu se rezumă la liturghii şi praznice, moaşte şi biserici. Este arta de a exprima în plan fizic potenţialul creator al Spiritului, de a arăta cum îl iubeşti pe Dumnezeu, cum te iubeşti pe tine însuţi, cum îţi iubeşti familia şi semenii… cum trăieşti, cum munceşti, cum îţi manifeşti recunoştinţa pentru darul vieţii.

Se pare că este greu de ieşit din tipare. Se cumpără licenţe de emisiuni, se copiază, se aduc invitaţi renumiţi în ţările lor pentru gradul avansat de îndoctrinare pe care îl posedă, ne privim cu suspiciune compatrioţii şi aşteptăm în continuare investiţii şi ajutoare sociale.

Este trist că iniţiativa românească moare şi că sperăm într-un viitor luminos, negociind noi împrumuturi. Fiecare popor îşi are propria istorie, propriul destin. Soluţiile descoperite de unii nu sunt aplicabile pretutindeni. Pentru a le afla pe cele potrivite, trebuie să ţii seama de profilul psihologic al individului şi al colectivităţii. Nu poţi acţiona după şabloane. Şi arta conducerii presupune creativitate. De altfel, în orice sector de activitate este bine să fii informat, dor să găseşti propriile idei, pe care să le verifici în practică. Evoluţia

înseamnă experienţe noi, obstacole noi, învăţături noi. Cunoaşterea se îmbogăţeşte cu experienţa de viaţă a fiecărei fiinţe. De ce se ţine lotul în loc, într-o etapă dureroasă şi plictisitoare deopotrivă, cu o mentalitate întărită cu fiecare conversaţie stereotipă, cu aceleaşi măsuri ce nu au dat rezultate, cu acelaşi sistem social care a împovărat viaţa?

Veţi spune că era necesar să trecem prin această perioadă de tranziţie. Depinde ce înţelegeţi prin scopul ei. A trece de la o economie planificată la una de piaţă, de la un învăţământ exigent la un procent ridicat de analfabetism, de la nivelul decent de trai la sărăcie lucie şi bogăţie sfidătoare, de la o ţară fără datorii la una dependentă, de la o anumită siguranţă la spaime şi nelinişti legate de neajunsuri sau atacuri armate? Am gândit că oamenii vor merge mai departe în cercetarea vieţii şi a Universului, că îşi vor face ordine în viaţă şi vor începe să iubească, că se vor orienta astfel încât să-şi împlinească visele. Dar totul a fost cârmit în altă direcţie. Cine nu vede că toţi vorbesc de bani? Doar disperaţii mai vorbesc de Dumnezeu, pentru că aşa s-a înţeles, că la Dumnezeu te duci cu petiţii când ai probleme de sănătate, necazuri în familie sau la serviciu. Asta se şi doreşte, ca oamenii să-şi piardă busola şi să se încredinţeze primului venit care va spune „I Iove România”, indiferent ce emite în faţa camerelor de luat vederi şi a unor tineri prea necopţi pentru a discerne adevărul de minciună. Zâmbeşti, enunţând grozăvii satanice, împroşcând cu noroi orice tendinţă de trezire la viaţa adevărată, închizi gura necunoscătorilor cu doi termeni ştiinţifici plasaţi greşit în contextul întrebării şi-i zăpăceşti pe toţi cei ce aşteaptă răspunsuri americane. Îţi primeşti aplauzele formale şi nemeritate şi pleci să împrăştii otrăvurile mai departe. Mai adaugi un truc, o laudă care la o analiză mai atentă se vădeşte a fi o capcană menită a înlătura vigilenţa prezentatorului, şi lansezi provocarea: cât de previzibili

sunt oamenii conform unei noi ramuri ştiinţifice, cu un nume bombastic. Nu realizezi că au devenit previzibili în urma programelor întinse pe sute de ani. Acum se culeg roadele. Într-un fel, poţi spune că adevărul se spune pe faţă. Da, acum se poate spune pentru că urechile au fost asurzite să nu-l audă şi ochii orbiţi să nu-l recunoască, îl poţi striga în gura mare, dar o vei face pe riscul tău, pentru că vei fi luat drept nebun, în schimb, tiparul comportamental ce a prins atât de bine va face ca pentru minciună să se găsească urechi ciulite şi ochi atenţi. Ne distrăm, privim rebuturile televiziunii, şi zilele trec în uitare. Viaţa devine un somn din care ne trezim în ceasul morţii. Dar evităm să vorbim despre acest subiect. Totuşi, el iese la suprafaţă în orice reportaj şi film, chiar şi dintre cale neinterzise minori lor. Câte cadavre şi moduri de a ucide vedem zilnic? Veţi spune că nu s-a făcut o statistică. Păcat! Cifrele ar avea multe înţelesuri dacă s-ar corela cu faptele penale şi cu problemele ce ţin de sănătatea mentală a copiilor, adolescenţilor şi adulţilor. De fapt, cine solicită asemenea filme şi de ce se achiziţionează? De ce nu ne-am dori înainte de culcare un film care să ridice alt gen de probleme-cauză care au adus în viaţa noastră asemenea orori-efecte, de ce nu ceva liniştitor, relaxant, meditativ pentru cel că nu poate dormi la acele ore din noapte? De ce se stimulează tensiunea, nervozitatea, neliniştile, psihozele? În locul bulinei ce indică interdicţia aş pune o menţiune: „filme achiziţionate pentru paranoici”. Totuşi, filmele reflectă realitatea. Violenţa face parte din mulţi. Ar fi interesant ca unele filme să fie comentate, pentru a nu lăsa anumite mesaje să se piardă. Ar putea fi notate astfel încât să avem o imagine asupra gusturilor publicului telespectator şi a felului în care anumite tendinţe ne sunt impuse prin canalele mass-mediei.

Multe dintre emisiunile de divertisment speculează emotivitatea spectatorilor. Dacă doriţi să faceţi fapte bune, nu este nevoie să vi lăudaţi cu asta. Continuaţi, dar nu

umiliţi semenii, punându-i în situaţii jenante în faţa atâtor oameni. Respectaţi-le durerile, dar şi intimitatea. Ca iniţiative, multe dintre emisiuni sunt binevenite, însă este de preferat ca astfel de ajutoare şi rezolvări să se efectueze în cabinete speciale, sponsorizate de firme cu posibilităţi, şi în care să lucreze persoane competente. O crainică strălucind de frumuseţe, sănătate sau renume, mimând compasiunea într-o ţinută elegantă, sau alta. Care nu are nicio legătură cu psihologia şi care creează spectacole pe seama durerii umane, nu vor găsi cu adevărat soluţiile pentru realele probleme karmice sau care ţin de destin. Este frumos că au început acţiunile ce privesc ajutarea oamenilor, dar nu vă opriţi aici. Mergeţi mai departe. Schimbarea mentalităţii este esenţială. Perpetuarea situaţiei în care cel bogat dă pomană celui sărac nu va putea mulţumi decât puţini.

Ne îndreptăm spre un viitor în care ne vom descoperi adevăratele resurse, vom dori să ne cunoaştem mai bine, să evoluăm, şi când toate aceste roluri pe care le jucăm în societate vor părea ridicole. Dar încă ne aflăm într-o etapă a istoriei ce trebuie depăşită. Necesităţile fiziologica sunt aceleaşi pentru toţi. O dată satisfăcute, a venit vremea să ne întrebăm care este sensul vieţii noastre pe Pământ. Cât de fericită ne este viaţa? Când am ratat drumul glorios al propriei existenţe? Ce ne-a învăţat cărarea pe care am ales-o? Suntem independenţi cu adevărat? Avem propriile opinii? Dar oare sunt chiar ale noastre? Nu cumva ne-am lăsat convinşi de-a lungul timpului de părerea unuia şi a altuia? Oare noi cum credem că stau lucrurile în realitate? Nu cumva ne temem să ne expunem crezurile? De ce? Sau nu cumva am influenţat pe unul sau pe altul, direcţionându-le gândirea? Aveam acest drept? Oare nu am fost prea autoritari? Nu cumva am procedat astfel din ignoranţă? Şi dacă am făcut-o conştient, ca interese ne-au mânat?

Este frumos să ajuţi. Dar cal mai preţios ajutor este

să înveţi un om să prindă peşte, nu să-i dai peşte. Sunt situaţii de urgenţă, desigur, când se acţionează într-un fel. Dar e timpul să nu mai aşteptăm na primim peşte, ci să învăţăm cum să-l prindem, cu alte cuvinte – să ne mobilizăm şi să descoperim cauzele care ne-au adus aici. Înlăturarea efectelor nu constituie o soluţie şi o rezolvare de durată. Cu toate acestea: medicină, justiţia, instituţiile sociale operează în acest mod. Este firesc ca situaţia generală să nu se stabilizeze cât timp se înlătură apă dintr-o barcă găurită.

Încă semenii se agaţă de bani, distracţie şi uitare. Viaţa este

R un joc în care cei mulţi joacă aceleaşi roluri, din care nu scapă decât când sufletul dă semne disperate că aceasta este moarte, nu viaţă. A trăi inconştient de ceea ce eşti şi ceea ce poţi fi cu puţin efort înseamnă doar a supravieţui. Conştientizaţi-vă durerile, neîmplinirile. Ratările, eşecurile, ocaziile pierdute, neliniştile, frământările, anxietatea, deprimarea, nemulţumirile, frustrările. Reflectaţi la opţiunile care v-au adus în această stare şi modul în care v-aţi manifestat în diferitele împrejurări pe care le-aţi traversat. Realizaţi ce greşeli aţi repetat. Schimbeţi-vă atitudinile şi perseveraţi în acest mod de transformare conştientă. Propuneţi-vă să înviaţi, să deveniţi alt om, mai optimist, corect, binevoitor, blând, tolerant, iubitor, răbdător. Ext indeţi-vă aria de preocupări şi vedeţi în câte moduri puteţi proceda pentru a atinge aceste obiective. În fiecare zi, faceţi ceva care să vă placă. Acordaţi-vă minim o oră pe zi pentru propriul suflet, pentru bucuri i le personale, pentru noi cercetări. Asta poate însemna lectură, vizionarea unui film, audierea unui concert, puţină mişcare, bucurie în natură, meditaţie, o discuţie agreabilă şi interesantă cu cineva pe care-l apreciaţi, implicare în joacă copiilor, dragoste, o activitate relaxantă, grădinărit, etc. Veţi vedea ce efecte benefica vor avea aceste ceasuri de suflet asupra stării generale. Veţi fi

mai eficienţi în muncă şi treptat ele se vor prelungi şi vor deveni o necesitate. Veţi vedea viaţa cu alţi ochi când veţi învăţa să vă preţuiţi fiinţa şi s-o înfrumuseţaţi prin calităţi şi cunoaştere. Atunci, toate tehnicile de manipulare nu vor mai avea efect şi veţi alege să fiţi vii, în loc de a muri în faţa televizoarelor şi a monitoarelor. Viaţa nu înseamnă tehnologie. Depăşiţi acest stadiu al înrobirii creierului de către circuitele electronice. Comunicarea are multe lungimi de undă. Descoperiţi vibraţia iubirii şi tot ce vă va aduce ea se va numi Adevăr. Când iubeşti viaţa şi te iubeşti pe tine însuţi, nu te mai plângi la Dumnezeu de năpastă. Realizezi că Dumnezeu te-a înzestrat cu o mare putere – aceea de A IUBI. Cine iubeşte este un explorator al propriului suflet, un căutător înfocat al lui Dumnezeu, un creator smerit care lasă în urmă-i fapte de lumină, un cercetător neobosit, avid de cunoaştere, un umil servitor al tuturor celor cu care-şi intersectează destinul, un om fericit care-şi înalţă imnul de recunoştinţă către întreg Universul, o existenţă prin care Dumnezeu se manifestă în mai multe

Planuri simultan.

Ridicaţi-vă oameni! Priviţi Soarele cum îşi împrăştic lumina, slujind vieţii. Deschideţi-vă şi demolaţi zidurile care vă separă în bogaţi şi săraci, deştepţi şi proşti, manipulatori şi ignoranţi, puternici şi slabi, celebri şi anonimi, sănătoşi şi bolnavi, mari şi mici. Pentru fiecare om există un loc potrivit. Pentru fiecare om căzut există o şansă de redresare. Pentru orice greşeală există o modalitate de a o îndrepta. Prezentul este uşa care. Închizându-se spre trecut, deschide viitorul. Ieşiţi din trecut din stagnare, din somn şi urcaţi treptele conştiinţei. Fiţi liberi, dar responsabili de consecinţele gândurilor, intenţiilor, vorbelor şi acţiunilor voastre. Controlaţi-vă gândurile de neputinţă sau agresivitate şi transformaţi-le în speranţă şi împlinire. Credeţi în idealurile voastre şi veţi izbuti. Aveţi curaj să marcaţi un început în viaţa voastră şi

perseveraţi. Efectele nu se vor lăsa aşteptate. Ar fi bine să începeţi cu un semn de întrebare pus în dreptul fiecărei concepţii pe care v-aţi însuşit-o şi a fiecărei informaţii preluate din mass-media. Îndoiţi-vă şi verificaţi înainte de a crede! Multe vor părea diferite la o analiză mai temeinică. Învăţaţi să puneţi întrebări şi acestea vor aduce răspunsurile de care aveţi nevoie. Oare aşa să fie? Şi cum ar putea fi altfel? Cum şi unde aş putea verifica? Dacă nu înţeleg, pe cine aş putea întrebe? E singura autoritate în materie? Care este părerea mea dacă fac abstracţie de tot ce am auzit? Dar dacă încerc să discern între punctele de vedere contradictorii? Dar dacă le-aş integra într-o teorie unitară? Ce pare subiectiv? Cum mi se par cei ce susţin aceste ipoteze? Sunt rupţi de viaţă şi trăiesc doar în birouri sau laboratoare? Ce credit pot să le acord dacă şi-au limitat cunoştinţele la un domeniu atât de îngust încât nu le pot situa într-un context mai larg. În care ele capătă altă valoare? De ce sunt atât de rigizi? În fond, flecare idee este o bucăţică dintr-un întreg. Sau este doar propria viziune asupra unei Realităţi pe care o descoperim doar când renunţăm la prejudecăţi. Conceptele sunt perisabile. Şi ele mor odată cu mentalitatea care le-a susţinut. A ţine pasul cu timpul înseamnă a fi capabil să renunţi la vechi şi să-ţi însuşeşti noul. Înţelepciunea, însă, îţi cere să prelucrezi atent totul astfel încât să recunoşti esenţa şi să renunţi la formele perimate în care aceasta s-a îmbrăcat. Discernământul se formează. Aduni multe eşecuri şi reuşite până poţi conta pe ei, iar în contact cu noul, vei constata că se mai clatină.

Este dificilă comunicarea cu cai rigizi. Doar însetaţii autentici sunt deschişi schimbului de idei constructiv, nepolemic, refonmilând şi readaptând cunoaşterea pe niveluri de înţelegere ori în contextul discuţiei. De ce ţin însă oamenii să aibă dreptate? Este atât de important Ego-ul? Mai important decât să se facă lumină? Şi la ce foloseşte? Cum v-aţi simţi dacă undeva, să spunem din

lumea cealaltă, unde aveţi posibilitatea să vedeţi retrospectiva vieţii, aţi înţelege câte suflete aţi mutilat influenţându-le credinţele, convingerile, opţiunile, atitudinile? Soclul statuii pe care v-aţi înălţat-o în proprii ochi, ajutat de linguşitori şi admiratori de ocazie, s-ar prăbuşi. Aţi descoperi cu stupoare ce vieţi umile veţi trăi pentru a ispăşi acest păcat de care nu vă întreabă niciun preot la spovedanie. Libertatea trebuie respectată, iar căi ce ştiu sunt datori să-şi îndrume semenii, oferindu-le posibilitatea de a alege. A îndruma nu înseamnă a manipula sau a convinge.

Convingerile ţin de trecui, îndoielile de viitor, iar prezentul este un etern A ÎNVĂŢA. Ieşiţi din trecut şi deschideţi Poarta Viitorului! Aceasta nu se va deschide cu bani sau cartele magnetice, ci cu o minte receptivă la nou. Aveţi multe de înţeles şi multe de schimbat în voi. Începeţi procesul renaşterii şi lăsaţi morţii să-şi îngroape morţii! Restul va veni de la sine.

CAMPIONII

Viaţa oamenilor îşi are suişurile şi coberăşurile sale. Nu atât pentru a răsplăti sau pedepsi deciziile lor. Cât pentru că aşa se manifestă Legile Vieţii. A parcurge traiectorii liniare este imposibil. Nu există decât două direcţii: sus şi jos. Desigur aceste noţiuni sunt extrem de cuprinzătoare. Mulţi le-ar asimila cu succesul şi ratarea, bogăţia şi sărăcia, fericirea şi suferinţa. Dar acestea sunt efectele în plan fizic ale felului în care funcţionează Viaţa. Ne-am obişnuit să ne considerăm mai mult corpuri materiale decât lumină şi de aceea multe dintre proprietăţile luminii au rămas undeva în urmă, în manualele de fizică. Am uitat că undele au un aspect sinusoidal şi că lungimea de undă determină anumite tipuri de interacţiuni cu particulele materiale. Parcurgeţi mental traseul unei sinusoide. Veţi vedea că veţi întâlni patru tipuri de situaţii: veţi fi în ascensiune, într-un punct de maximă amplitudine. În alunecare şi într-un punct de

minim – un fel de groapă de potenţial sau capcană. Să le analizăm pe rând:

— Porţiunea ascendentă ar putea reprezenta etapele din viaţă de acumulare de experienţă, în mod conştient sau inconştient Acestea nu se referă în exclusivitate la anii de studiu sau la aceia în care deprindeţi tainele unei profesii. Sunt perioadele în care sufletul se deschide vieţii, experimentând emoţii, sentimente, trăiri intense, indiferent de natura cauzelor care le provoacă. Uneori realizezi ce ţi se întâmplă, dar de cele mai multe ori nu, pentru că totul este nou şi te ia prin surprindere. Simţi şi atât. Acţionezi fără a sta prea mult pe gânduri şi culegi roadele mai devreme sau mai târziu. În aceste etape pot exista scopuri care orientează eforturile sau, atunci când ţelul nu este clar, apar obstacole menite a direcţiona efortul. Există şi situaţii aparent deprimante şi stagnante, când pare că nimic nu se schimbă în bine. Nu acesta este însă criteriul după care să apreciaţi pe ce porţiune a drumului vă aflaţi. Nemulţumirile, frustrările, întrebările şi neliniştile reprezintă tot stări de acumulare de experienţă, ce conduc spre conştientizare şi salturi evolutive atunci când sunt depăşite prin decizii corecte, voinţă şi perseverenţa.

— Vârful, pentru mulţi, se asociază cu podiumul olimpic, statutul de vedetă, reuşita în afaceri şi bunăstarea în gospodărie. Dacă toate acestea reprezintă şi rodul perseverenţei, tenacităţii, bucuriei de a activa într-un domeniu, motivat de pasiune şi nu de dragul gloriei efemere, în mod sigur asemenea oameni şi-au dezvoltat multe calităţi, cu răbdare şi numeroase sacrificii, şi îşi merită admiraţia semenilor. Dar vârful, în esenţă, este o poziţie bivalentă. El conţine deopotrivă sfârşitul urcuşului şi începutul căderii. Oare este greu să te menţii acolo? Veţi întrebe. Este. Pentru a transforma finişul într-un punct intermediar, deci pentru a continua urcuşul, va trebui să recurgi la noi forţe şi aspecte ale fiinţei tale, pe care nu le-

ai descoperit încă. Asta nu înseamnă noi performanţe în acelaşi domeniu, pentru că ele nu pot continua multă vreme. Este şi firesc. Treaptă superioară oricărei medalii, oricărui cont în bancă şi oricărui succes de public este împlinirea prin dragoste. Aceasta, la rândul ei are două aspecte – dragostea pentru cel pe care l-ai ales ca partener pentru această viaţă şi iubirea de oameni (semeni). Ambele dezvoltă armonios sufletul uman, care descoperă intuitiv şi scara evoluţiei spirituale. Nevoia de a crea, de a dărui, te fac să te simţi OM. Când activitatea este încununată de dragoste, harul se coboară asupra artistului sau a celui ce-şi dedică viaţa unui ideal înalt.

— Din vârf începe şi alunecarea. Restrângerea intereselor în jurul unor ambiţii şi scopuri egoiste, neglijarea sufletului în favoarea banilor şi gloriei, ignoranţa şi orgoliul ce iute îl ameţesc pe eroul îmbătat de succes sunt căi sigure de a ajunge în groapă. Omul nu este doar alergătorul, fotbal istu i, cântăreţul, actorul, omul de afaceri sau politicianul. Acestea sunt roluri pentru câteva stagiuni (ani de viaţă). Sufletul are nevoie de multe alte forţe pentru a-şi găsi echilibrul şi rostul în această lume. Armonia presupune a atinge multe corzi ale sufletului, prin exprimarea frumuseţii, bucuriei, a stării de pace, a iubirii, a creativităţii, a comuniunii cu natura. Sensibilizarea să nu se realizează trăind ca un robot. Într-un anumit sens, şi această etapă îşi are partea sa ascunsă de acumulare. Chiar cel ce nu-şi realizează ratarea, prin avertismentele pe care le atrage sub forma eşecurilor şi a belilor, determină într-un viitor şocul ce va duce la conştientizare. Dar se iroseşte mult timp preţios, privându-te de fericire.

— Acel jos unde ai căzut din lene, ignoranţă, orgoliu sau orbire e-te şi el o etapă de tranziţie. Are valoarea unui ultimatum: mori sau înveţi să trăieşti, te complaci sau lupţi, zaci sau te ridici. Oricât de greu ar fi. În capcană vei găsi şi cheia. Totdeauna există o şansă de redresare.

Acest grafic are multe interpretări şi este un

instrument util pentru ceasurile de analiză şi introspecţie. Să-l reluăm dintr-o nouă perspectivă. Să spunem că pe axa abscisei vom figura timpul (t) sau un număr ce va reprezenta nivelul de conştiinţă (NC), iar pe ordonată vom înscrie valoarea beneficiului pe care îl aduce sufletului activitatea la care ne referim.

Matematic vorbind, apare o întrebare. Ce faci când te afli pe tobogan? Pare clar că nu ai cum evită alunecarea şi groapa. Cale de întors nu exista. Ar însemna să te întorci în trecut. Aşa este. Când zarurile sunt aruncate, cu alte cuvinte când cauza este provocată, nu-ţi rămâne decât să te pregăteşti pentru întâmpinarea efectului, pe care îl anticipezi sau nu. Este o încercare care te fortifică în lupta cu tine însuţi, în confruntarea cu neplăcerile exterioare. Stările pe care le traversezi în căutarea soluţiilor şi depăşirea situaţiei transformă panta descendentă în opusul ei, ascensiunea, care este însăşi imaginea în oglindă a căderii şi premisa înălţării spre un nou maxim, ce va fi caracterizat de alte calităţi, caracteristică unui nou nivel de conştiinţă NC2 sau t2. Uneori putem asocia acestei pante descendente perioadele de criză şi căutare, pentru că aşa se percep, deşi, în acest caz. Ele nu au o valoare negativă. Asta atrage o transformare a sinusoidei, o translaţie la alt nivel, unde amplitudinea oscilaţiilor se va micşora. Se remarcă faptul că discrepanţa între sus şi jos se diminuează, viaţa devine mai echilibrată, marcată de efortul conştient

Urcuşul spiritual ducă sinusoida la alte valori spirituale, exprimabile pe ordonată, diminuând amplitudinea oscilaţiilor, iar frecvenţa acestora, căreia i-ar corespunde ritmul acumulărilor de experienţă şi cunoaştere, creşte pe măsură ce sufletul purificat şi călit de încercări se apropie de starea de pace. Pe de o parte evoluţia sa se accelerează, iar pe de altă parte josul şi susul devin una. Orice conflict interior dispare.

L-aş numi campioni pe toţi cei că se încumetă să

transforme viaţa, cu suişurile şi coborâşurile ei, într-o stare eternă de pace.

Bucurie şi dragoste. Este o matematică vie pe care vă invit să o aplicaţi. Veţi găsi multe analogii între principiile din matematică, fizică şi chimie, învăţate în anii de şcoală, şi principiile vieţii. Conexiunile vă vor ajuta să vă antrenaţi mintea, aducând înţelegere acolo unde părea să fie ghinion, necaz, farmece sau soartă crudă. Destinul este în mâinile voastre. Chiar dacă ne-am născut pentru a duce la bun sfârşit un anumit program, avem şansa să transformăm viaţa într-un triumf – acela de a ne fi depăşit pe noi înşine sau, mai degrabă, pe cel ce am crezut că suntem.

Nu există campioni şi anonimi. Fiecare este prins în alt fel de cursă. Nu există VIP (persoane foarte importante) şi LIP (persoane fără importanţă). În fiecare om există o scânteie divină şi nimeni nu poate stabili o ierarhie în care să existe criterii de comparaţie între suflete. În această viaţă oamenii îndeplinesc roluri diferite, pentru a învăţa alte lecţii şi a experimenta alte Legi. Nici măcar rolurile nu pot fi comparate întrucât, pe acelaşi post, oricine poate eşua sau poate aduce înnoiri în viaţa semenilor, comportându-se ca un învins sau ca un învingător. Este chiar sfidător cum unii se premiază şi se laudă în timp ce mulţi alţii muncesc, suferă şi aspiră în anonimat. Dar, cum vă spuneam, orice campion îşi are propria sinusoidă. Poate că deţine puterea şi pare în vârf. În realitate poate fi o conştiinţă pătată şi vârful să fie o aparenţă. Dacă am face o grilă în care am înşira nişte note care să descrie raportul dintre izbândă şi potenţialul sufletului, s-ar putea să iasă la iveală o cu totul altă situaţie. La pretenţii mari, responsabilităţile cresc. Fiecare om oscilează într-o anumită gamă de frecvenţă, ceea ce vă apropie sau vă izolează, creând afinităţi sau relaţii complexe. Nu voi face, însă, clasificări, pentru că nu doresc să creez noi criterii de comparaţie şi competiţie. V-am oferit aceste indicii pentru

a vă înlesni corectarea atitudinilor care vă menţin în stagnare. Vă puteţi transforma viaţa şi pe voi înşivă printr-o simplă decizie, urmată de punerea ei în aplicare. NU EZITAŢI!

MERELE DE AUR

A fost odată ca niciodată un împărat care era iubit de tot poporul, pe care-l cârmii ia cu dragoste şi înţelepciune. În vremea lui, hărnicia şi belşugul mergeau mână în mână. Şi avea acest împărat o grădină fermecată în care creşteau cele mai frumoase flori. Fiecare dintre ele avea un dar neasemuit, care vindeca sufletul şi-l înălţa mai aproape de îndumnezeire. Într-un colţ al grădinii, nu se ştie cum, apăruse un măr ciudat care, când începu a face roade, băgară cu toţii de seamă că străluceau de-ţi luau ochii. Cine gusta din fructele sale afla răspunsul celor mai încâlcite întrebări. Numai că nu era tocmai simplu. Vraja mărului îţi producea un fel de somn greu. Tu nu realizai ce ţi se întâmplă, dar te pomeneai într-un loc necunoscut, de unde trebuia să te întorci acasă. Dificil era că nu ştiai unde te afli şi străbăteai cale lungă, plină de peripeţii, până ajungeai în locul de unde plecaseşi. La trezire, erai câţiva ani mai în vârstă şi ştiai răspunsul tainei pe care voiai să o dezlegi când culeseseşi rodul luminos.

Vestea mărului fermecat se răspândi cu iuţeală dincolo de hotarele împărăţiei şi mulţi oaspeţi ecrură să-l vadă. Totuşi, aflându-i puterea, nimeni nu se încumetă să încerce savoarea fructelor sale. Ei se părea că nu merită să pierzi ani din viaţă doar pentru a afla răspunsul la o întrebare. De altfel, chiar împăratul aflase toate acestea dintr-un vis în care i se arătase comoară din grădina-i fermecată, l-ar fi încercat puterea el însuşi dacă ar fi avut un înlocuitor de nădejde. Dar. Cum nu avea urmaşi, nu-i rămăsese decât să gândească la soarta ţării, tânjind într-ascuns după merele de aur. Numai că dorinţa nu-i dădea pace şi aproape că-şi pierduse somnul, tot cugetând la posibilitatea de a găsi răspunsul la o întrebare care-l rodea

de multă vreme. Voia să cunoască taina nemuririi. Era convins că merită să porneşti la un astfel de drum, oricât timp ar fi luat, dacă miza era atât de mare. Trebuia, prin urmare, să găsească grabnic un înlocuitor de încredere la cârma ţării astfel încât să-şi poată împlini visul. Totuşi, nu putea lăsa nici treburile împărăţiei pe seama oricui. Chibzui el ce chibzui şi în cele din urmă decise să-şi cheme nepoţii pentru a-i vedea şi a alege pe unul dintre ei să-i lua locui.

Aşadar, îi trimise o scrisoare fratelui său, în care îşi exprimă dorinţa de a alege un urmaş dintre fiii acestuia, nepomenind nimic despre povestea cu mărul, şi aşteptă venirea tinerilor nepoţi. Între timp reflectă la felul în care ar fi trebuit să-i încerce pe cei trei prinţi astfel încât să nu lase responsabilitatea conducerii în seama cutezanţei tinereşti şi a lipsei de maturitate.

Şi iată, nu după multă vreme, sosiră ia palat cei trei prinţi de os domnesc, unul mai mândru decât altui. Se bucură împăratul să-şi vadă nepoţii şi întinse masă mare în cinstea lor. Îi lăudă şi-i mai întrebă de una, de alta, după care îi invită în grădina fermecată. Se minunară împreună de culorile, gingăşia şi parfumul florilor, de zboru I fluturilor şi susurul izvorului ce-şi găsise drum printre pietrele dintr-un colţ al grădinii. În cele din urmă ajunseră la mărul luminos, care tocmai legase rod. Împăratul le povesti visul şi încercă să-i îmbie să guste din merele de aur. Dar niciunul nu se grăbi să dea curs invitaţiei. Primul răspunse fratele mai mare, care spuse:

— Eu am o iubită cu care aş dori să mă însor. Nu pot lăsa dragostea să aştepte. O asemenea călătorie poate dura mulţi ani şi la întoarcere mi-aş găsi prinţesa măritată cu altui. Nu risc s-o pierd. Vreau să mă bucur de viaţa pe care o am.

Cel de-al doilea prinţ îşi explică refuzul astfel:

— Eu nu consider că un răspuns, la orice fel de problemă, merită un preţ atât de mare. Un înţelept sau o

carte oricând îţi pot da sfaturile de care ai nevoie. Poţi afla aici ceea ce cauţi.

Îi privi împăratul cu luare-aminte şi se îndreptă spre mezin: – Tu nu spui nimic?

— Mă gândeam că există multe întrebări cărora să le dedici ani din viaţă, căci nu degeaba ne-a trimis Dumnezeu aici. Ceea ce afli de la alţii nu are atâta valoare cât ceea ce descoperi tu însuţi. Atunci devine cunoaştere reală.

— Şi nu crezi că a afla de la un înţelept sau *de* la mărul acesta este cam acelaşi lucru? îl incită împăratul.

— Depinde de întrebare. În cele din urmă şi mărul şi înţeleptul te pun pe drumuri ca să afli singur răspunsul şi în ambele cazuri călătoria aceasta ia ani.

— Şi atunci care ar fi diferenţa? Nu e mai avantajos să trăieşti decât să dormi pentru a visa răspunsul?

— Depinde ce-ţi doreşti. Eu cred că viaţa oferă şanse infinite oricărui muritor, iar un înţelept te trimite pe drumul pe care, într-un lei sau altui, l-a străbătut şi ei, în esenţă. Te poţi rătăci sau îţi poţi depăşi maestrul. Totuşi, acolo unde preţul este mare, desigur că şi darul este pe măsură. Visul ţi-a arătat că mărul te va duce pe drumul pe care vei găsi cheia ORICĂREI TAINE vei cere să ţi se reveleze. Asta înseamnă o promisiune pe care nimeni nu o poate face. Deci Mărul cunoaşterii îţi permite să ajungi SA ŞTII, accesându-ţi nivelurile înalte, existenţiale ale fiinţei, pentru care ţi-ar trebui zeci de vieţi, nu de ani, să trudeşti să abordezi segmente din ele. Eu consider mărul acesta un catalizator evolutiv, o trambulină spre alte niveluri ale conştiinţei umane, un fel de mână pe care ţi-o întinde Dumnezeu spre a te trage mai aproape de Ei, Pentru simple curiozităţi, călătoria este o pedeapsă ce te va trezi din somn ca să înveţi să preţuieşti Darul cunoaşterii. Cum poţi să-i pui Pomului Vieţii, Pomului Luminii, întrebări al căror răspuns te înconjoară? Eşti orb, iar întrebarea este o ofensă. Numai că Pomul răspunde după principiul „cui pe cui se scoate”. Aparent, somnului tău îi administrează o

nouă porţie de somn. Dar nu vei dormi. Vei fi mai treaz decât ai fost vreodată. Depinde de tine cum vei folosi răspunsul în viaţă. Un căutător însetat al Adevărului nu se grăbeşte, însă, cu întrebarea şi îşi evaluează puterile înainte de a purta crucea răspunsului. Deşi ştiu ce aş dori să aflu. Aş vrea să reflectez în linişte la această încercare.

— Vrei să spui că te încumeţi?

— Da. Îmi este limpede că mi se oferă scurtătura pe care o caut. Sunt tânăr şi am timp. Şi chiar de nu aş fi. Merită preţui.

— Renunţi la o viaţă căreia nu ai apucat să-i guşti dulceaţa.

— Uitaţi un lucru. Invitaţia aceasta o face însuşi Pomul Vieţii, Pomul Cunoaşterii, Pomul Luminii, Pomul înţelepciunii.

— Şi dacă este o ispită?

— Cum de nu s-a lăsat nimeni ispitit să plătească preţul? Pentru că nu au realizat cât de valoros e darul. Somnul, de altfel, nici nu cred că este real. Dormi pentru profani, pentru nevăzători eşti ca şi ei. În realitate, fiind în această lume, nu-i vei mai aparţine. Nepriceperea lor i-a ţinut departe. Chiar explicaţiile nu-i vor convinge. Fie că se vor teme de vreo primejdie ascunsă, de vreun vicleşug, fie că nu vor înţelege URIAŞA ŞANSĂ. Ignoranţa e zidul care te ţine departe de mere sau le vei considera merele binelui şi răului. Nu există rău decât acolo unde tu însuţi îl creezi sau îl proiectezi cu puteri le-ţi nepurificate de aspectul negativ. Pomul nu ţi-a cerut sufletul spre a-l înrobi, ci îţi arată cum să te eliberezi, evident, dacă doreşti acest lucru. Intuiesc că este o invitaţie spre un alt mod de a trăi.

— Atunci pare simplu. Dacă este cum spui. Mulţi vor veni de acum să-i guste rodul parfumat.

— Nu. Nu vă grăbiţi să le spuneţi asta. Ar suferi şi nu sunt pregătiţi să înţeleagă. Fiecare trebuie să înţeleagă singur, faţă în faţă cu Pomui, dacă este pregătit pentru o asemenea experienţă.

Tăcu împăratul şi pricepu cine i-ar fi putut lua locui, întrebarea era cât va dura călătoria mezinului dacă acesta dorea să guste mărul luminos. Şi va accepta el tronul? Dorise să vadă cum gândesc nepoţii săi şi se văzu pus într-o situaţie complicată. I-ar fi lăsat împărăţia şi ar fi plecat în căutarea veşniciei, dar i-ar fi putut oferi această şansă nepotului său. Nimeni nu ar fi putut să spună, însă, cât urma să dureze călătoria.

Era vorba de o opţiune delicată. Intuia că amândoi, unchi şi nepot, doresc cu ardoare acelaşi lucru – o altă împărăţie, aceea a Cerurilor. Nu-şi putea priva nepotul de şansa pe care acesta o descoperise cu o iuţeală nebănuită. Dar nici nu mai putea zăbovi. Dorea să pornească în Marea Călătorie cât mai grabnic. Îşi reaminti răspunsurile celorlalţi doi prinţi şi găsi că aceştia ar fi fost potriviţi pentru a împăraţi această lume, pe care o iubeau. Cine preţuia dragostea şi sfatul înţelepţilor putea sta în fruntea ţării. Nu se îndoia că fratele său le oferise o educaţie aleasă, potrivită unor viitori Conducători. Prin urmare, fiecare dintre ei era apt să moştenească una dintre cele două împărăţii. Gândi că primul prinţ putea deja să fie încoronai, urmând ca cel de-al doilea să-i urmeze tatălui său. În felul acesta, după ce plătise tributul de osteneală acestei lumi, împăratul putea să se retragă spre a-şi vedea de ale sufletului.

După plimbare, fiecare se retrase în iatacul său să întâmpine tăcerea nopţii. Cel mai tulburat de magia grădinii fermecate fu, însă, mezinul. Rămas singur. Începu a reflecta la posibilităţile pe care le deschidea această aventură.

„Cum. Doamne, ai făcut un asemenea miracol? Cum ai sădit aici sămânţa Luminii? Şi cum de nimeni nu se atinge de rodul binecuvântat? Ispita plăcerilor lumeşti şi confortul limitării par mai sigure decât strania aventură la care ne provoci. De parcă nu am fi oriunde cu Tine! Poate că încă nu realizează că mărul de aur este Darul pe care-l

faci oricui îndrăzneşte să facă pasul spre Tine. Ce înseamnă nişte ani într-o lume atemporală?! Sunt clipe de veşnicie ce te învaţă nemurirea. Cum s-au păcălit, preferând capcana timpului? Cum îl caută pe Dumnezeu? Cu încetinitorul? Poate că nu e vorba atât de grabe mea, cât de conştienta faptului că ai trimis un semn – un simbol că Eşti aici. Dacă Eşti, fiecare s-ar putea bucura de Existenţa Ta atotcuprinzătoare dar, cât timp nu-ţi descifrează limbajul în care ne vorbeşti, cu greu îşi vor aminti de Tine. Poate că unora li se pare ciudat că există un preţ. Darurile nu se vând, îşi vor spune. De-ar fi atenţi, ar sesiza că nu li se cere decât să accepte experienţa ce constituie învelişul întrebării şi al răspunsului. De l-ar primi sub formă de esenţă, nu i-ar pricepe profunzimea. Doar nu-şi imaginează că este suficient să mănânci un măr pentru a şti câte-n lună şi în stele. Pot face şi o paralelă cu cititul cărţilor sfinte. Pui întrebarea, găseşti răspunsul şi eşti mulţumit. Dar de nu aplici povaţa înţeleaptă până ce va face parte din tine, nu vei înţelege cu adevărat Ei, şi câţi fac asta? Voi pleca în căutarea sufletului meu. Ştiu că-l port în mine, dar această simplă informaţie nu-mi spune mare lucru. Poţi defini invizibilul, inefabilul, impalpabilul? Desigur, este Cel Ce Este, este Viaţă, Iubire, Adevăr. Alte cuvinte mari, de aur, dar faţă de care fiinţa ipea nu vibrează a recunoaştere, a aducere aminte. Nu-mi amintesc să fi trăit sau experimentat aceste noţiuni într-un context mai amplu. Am citit multe despre ele şi anumite parabole mi-au îngăduit să întrezăresc sclipiri fugare de înţelesuri. Totuşi, nunii este suficient Nu simt ce sunt cu adevărat. Îmi pare că dorm, privind o lume la fel de adormită. Ce vrajă ne-a cuprins? Să fie murul leacul amar al îndelungilor aduceri aminte? Să fie focul purificator care va arde crustele ce au acoperit coconul de lumină?

Să fie hrană după care am tânjit în veacurile înrobirii noastre întunecate în lanţurile materiei? Să fie doar începutul unei călătorii în universul conştiinţei, în care

navă-ţi eşti tu însuţi şi navigator? Încerc să anticipez ipostazele în care mă voi vedea spre a mă regăsi. Un fel de nerăbdare m-a cuprins şi mai că-mi vine să mă duc în grădină spre a culege mărul dorinţei mele”.

Un ciocănit uşor în uşă îl scoase din lumea gândurilor şi nu mică îi fu mirarea când îşi văzu unchiul în prag.

— Ştiam că nu vei putea dormi, nepoate. Aşa sunt şi eu de când pomul acesta a început să rodească şi visul mi-a desluşit taina lui. Nu mai am pace. Sunt gata oricând să plec la drum de nu aş fi legat de vieţile atâtor semeni.

— Chiar crezi că nu poţi fi înlocuit?

— Nu am spus asta. Ştiu numai cu câtă trudă am reuşit să fac pace în împărăţie şi să schimb viaţa oamenilor, arătându-le drumul spre Dumnezeu. M-ar durea sufletul să ştiu că vreun venetic ar putea să aducă din nou suferinţa în ochii lor.

— Şi poţi tu opri asemenea momente de cumpănă să se arate? Ele fac parte din mersul firii. Chiar aş spune că ai şi atras o asemenea posibilitate. Când ridici o casă, doar ploile, vântul şi cutremurul îţi vor spune cât de solid ai clădit-o. Poate că a venit vremea ca ei să demonstreze cât de bine au înţeles sfaturile primite şi să dovedească faptul că ocârmuirea ţi-a fost înţeleaptă, nu doar dreaptă.

— Tare aş fi dorit să-mi fii urmaş la tron, dar după câte văd, la altă împărăţie râvneşti.

R Aşa este. Îmi pare rău că nu-ţi pot face această bucurie, în schimb, din câte îmi dau seama, mâine sau în câteva zile ne vom ospăta cu merele fermecate. Plecăm împreună? Ştiu că le-ai gândit tu la o soluţie pentru ce laşi în urmă.

— Cum de mă cunoşti atât de bine?

— În ochii omului multe poţi citi, oricât s-ar ascunde. Îţi simt nerăbdarea care m-a cuprins şi pe mine.

— Şi totuşi, copile, am întâlnit bătrâni albiţi de ani şi nu mi-au vorbit ca tine şi nici nu au îndrăznit să se atingă de merele aurii. Nu semeni nici cu tatăl şi nici cu fraţii tăi.

Mă întreb de unde vii. Purtând în tine atâta înţelepciune.

— Am aflat de la mama că ursitoarele i-au spus că vin dintr-o altă lume, plină de lumină. Azi aş reformula această informaţie, spunând că aparţin unei alte planete, sau că vin din hiperspaţiu. Şi i-au mai spus că nu-mi voi aminti nimic din lumea mea până ce nu voi mânca fructe din Pomul Cunoaşterii. Atunci va începe procesul reamintirii, iar faptele mele vor călăuzi drumul oameni lor spre Sine. Este o misiune salvatoare, menită a ridica nivelul de vibraţie al locuitorilor acestei planete, pe o lungă perioadă de timp. Ucenicia mea abia acum începe. Mama s-a ocupat cu atenţie de educaţia mea astfel încât să fiu pregătit pentru ceea ce urmează. Sunt conştient că sunt diferit în multe privinţe faţă de cei din jur. Dar ştiu că şi eu am fost cândva ca ei şi doresc din toată inima să meargă mai departe. Totuşi, nu sunt gata pentru misiunea mea, pentru că forţele sufletului meu sunt legate şi memoria-mi este blocată printr-un cod pe care nu-l pot sparge decât trecând prin încercările la care mă va supune Pomul Vieţii. Dar ceea ce este valabil pentru mine este valabil pentru toţi. Fiecare om vine din Lumină şi se poate trezi dacă-şi doreşte cu adevărat acest lucru. Eu am curajul să accept această provocare, pentru că ştiu că suntem nemuritori. Oamenii s-au închis în timp şi-şi numără cu mare grijă anii, ferindu-se a-i pierde, deşi adesea îi irosesc fără să-şi dea seama.

— Ai atins o coardă sensibilă a sufletului meu. Vezi, ştiu şi eu că suntem nemuritori, că trăim viaţă după viaţă aici sau în alte dimensiuni ale spaţiului. Dar nu am conştienta acestei veşnicii. Sunt un fragment din propria-mi istorie. Nu-mi amintesc trecutul şi viitorul. Nu reuşesc să pătrund sensul veşniciei clipei. Trăiesc prezentul şi totuşi ceva îmi lipseşte pentru a mă simţi întreg. Sunt aici doar cu o parte din mine. Unde este restul şi de ce nu pot să-mi integrez şi celelalte aspecte?

— Parcă ai vorbi în numele meu, unchiule. Aceleaşi

întrebări mă rod şi pe mine. Am auzit că Maeştrii spirituali pot fi fericiţi indiferent ce fac. Chiar nici nu i-ai recunoaşte văzându-i cum îşi îngrijesc grădina, vânzând covoare sau frecând duşumeaua. Ating un fel de pace netulburată de griji. Încerc să înţeleg cum se întâmplă toate astea când eu am un fel de neastâmpăr de a încerca tot mai multe experienţe, de a afla ce este dincolo de noi, cum este în alte dimensiuni şi ce ne desparte de ele. Cum este să zbori sau să-ţi extinzi conştiinţa, cum să-ţi formezi corpul de slavă sau de lumină, traversând spaţiile cu puterea gândului. Cum te transformă iubirea… încerc să-mi imaginez toate astea, dar nu mă mulţumeşte această stare de visare. Trebuie să existe o posibilitate să le descoperi şi să le încerci.

— Te înţeleg. M-au frământai şi pe mine toate astea. Mi-am zis că trebuie să am răbdare. În veşnicie totul este posibil. Numai că nu am reuşit să-mi ostoiesc dorul. Dacă undeva, pe un nivel al conştiinţei totul este, se întâmplă simultan, nu este nevoie să parcurgi pas cu pas toate aceste etape. Este ca şi cum din avion ai avea toată panorama unui oraş. Nu ţi-ar trebui o săptămână să-i parcurgi străzile pentru a-i întocmi harta. Cum se ajunge la înălţimea avionului este întrebarea mea.

— De fapt, nu diferă cu nimic de propria-mi întrebare: cum să-mi cunosc sufletul? Vreau să ştiu Cine sunt. Amândoi ştim că suntem manifestări divine, dar vrem să ne învingem limitarea spre a oferi sufletului posibilitatea de a fi Ceea Ce Este.

— Şi acum suntem şi ne exprimăm în această împrejurare.

— Da, dar nu-mi este suficient ca experienţă. Eu nu sunt doar atât. Şi de-aş fi împărat în locul tău, tot nu m-aş declara mulţumit E vorba de o măreţie interioară, care nu se referă la puterea pe care ţi-o conferă poziţia socială. Aceasta este amăgitoare. Rămâi acelaşi om cu aceleaşi neputinţe: foame, îndoieli, nemulţumire, mânie, frustrări în

dragoste, oboseală, nerăbdare. Ce câştigi? Un război drept, de apărare, recunoştinţa celor cărora le-ai asigurat un trai decent, accesul la documente şi oameni de seamă… mai nimic. Omul din tine, cu sau fără responsabilităţi, unde se găseşte şi ce caută? Setea de viaţă arată cât eşti de viu, cât de nou eşti zilnic, cu fiecare clipă în care mori pentru a renaşte.

— Şi crezi tu că trebuie să plecăm pentru a descoperi toate

Astea?

— Da şi nu. Ai dreptate când spui că totul este aici, la fel de bine ca şi oriunde în altă parte. Dar nu ştim să vedem. Drumul, interior său exterior, va declanşa reacţii, observaţii, forţe din noi care dorm şi vor ieşi la suprafaţă, stârnite de fel şi fel de întâmplări. Varietatea experienţelor, intensitatea trăirilor şi frecvenţa sau suprapunerea obstacolelor de diferite forme şi naturi vor stimula conştientizarea puterilor noastre interioare şi a capacităţii de a (1 noi înşine în diferite împrejurări. Este o eliberare a spiritului din temniţa limitării pe care a creat-o întreaga poveste a vieţii în care trăim. Descoperind cum suntem în realitate, în afara programelor cotidiene, vom putea schimba viaţa. Abia atunci meriţi să te numeşti împărat. Cum să conduci alte împărăţii când a ta îţi este necunoscută?

— Şi ce face Pomul în acest caz?

— Îţi alege o variantă de destin mai spinoasă, sau un urcuş mai abrupt.

— Şi oare noi nu am putea face asta?

— Nu avem atâta imaginaţie încât să regizăm probele. Am deveni fachiri. Ele trebuie să ne ia pe neaşteptate pentru a verifica spontaneitatea, instinctele, reflexele, gândirea, iubirea, frumuseţea, voinţa, curajul, inteligenţa, intuiţia şi multe alte aspecte pe care nici nu le bănuim. Ca să nu mai vorbim de Legile Spaţiilor pe care le vom traversa şi vom învăţa să le cunoaştem.

— Asta înseamnă că nu ne vom trezi în timp util astfel încât să ne împărtăşim experienţa celor apropiaţi.

— Depinde cum priveşti problema. Există două posibilităţi: să nu mai găseşti în viaţă pe niciunul dintre cei pe care acum îi laşi aici – dar viaţa fiind continuă, nu înţeleg de ce te agăţi de acest roi, destin de împărat în această ţară, când încerci să înveţi să te simţi bine oriunde şi oricând – şi a doua, să te întorci în secunda următoare după ce vei fi străbătut veşnicia în atemporalitate. Orice este posibil. Este o iluzie că timpul se scurge. Această capcană a păzit Pomul de pofticioşi. Oriunde ai fi eşti acasă. Important este cum trăieşti. Dacă ani de zile în esenţă nimic nu se schimbă, beţi pasul pe loc. Semnele îţi vor arăta că ar fi bine să cauţi unde este bube – care, în general, este o chestiune de atitudine. Totuşi, este greu să accelerezi cursa spre înălţimi, fără ajutor. Este extraordinară apariţia Pomului în grădina ta.

— Ştii ceva, nepoate? Hai să facem o plimbare în grădină, în miez de noapte, să ne bucurăm de strălucirea lui.

— Asta voiam să spun şi eu. Deci să pornim.

Pe drum, umbrele unei presimţiri le iuţiră paşii. Simţeau că nu va fi o plimbare şi din mers îşi luară două săbii, spre a le folosi la nevoie. Pe măsură ce se apropiau, putură vedea luminile dispărând în întuneric. A lergară până la pom, la timp pentru a putea lua ultimele două mere aurii. Un fâlfâit de aripi nevăzute îi înfiora şi o voce stranie îşi lansă în eter mesajul:

— E prea devreme pentru oameni să guste din fructele cunoaşterii. Au stat aici atâtea anotimpuri şi nimeni nu a fost în stare să plătească preţul pentru a se întoarce Acasă. Micile lor comori pământeşti sunt mult mai de preţ. Voi ascunde fructele şi pomul nu va mai da rod până ce nu se va găsi cineva să-l dezlege de blestem, parcurgând Cărarea Amintirii Sinelui.

Tăcerea nopţii cuprinse grădina. Stelele clipeau

enigmatic şi luna lumina acum locul unde strălucise pentru puţin timp Pomul Vieţii.

— Orice şansă îşi are limitele sale. S-a trecut pe lângă o ocazie unică. Oamenii au crezut că pot oricând încerca, de aceea au pus înainte alte griji şi preocupări, lăsând Pomul să aştepte cu crengile pline de roade. Nu şi-au imaginat că asemenea conjuncturi favorabile saltului evolutiv sunt extrem de rare. Nu obişnuiesc să cerceteze astrele şi nici istoria pentru a învăţa să profite de apariţiile misterioase ale Luminii în mijlocul civilizaţiilor tinere. Nici măcar nu vor realiza ce pierd, mândri de pragmatismul lor gospodăresc. Nu au înţeles niciodată ce au însemnat acele tainice vorbe: „Lăsaţi morţii să-şi îngroape morţii*”.

— Va trebui să ne grăbim. Dacă întunericul a învăluit lumina, vremuri tulburi vor urma pentru toţi, S-a pierdut un examen uriaş şi li s-a lăsat o portiţă deschisă prin noi. Ai avut dreptate, fiule. Nimeni nu poate munci în locul altuia. Vor trebui să-şi poarte crucea în anii ce vor veni. Sper să nu uite ce i-am învăţat… Mă gândesc, însă, dacă nu ar fi mai înţelept să-mi schimb întrebarea, să cer un răspuns pornit din dragostea mea pentru oameni. Cum pot fi ajutaţi să-şi dorească şi ei să guste din Pomul Cunoaşterii, oricât de mare ar fi preţul?

— Nu este nevoie să te răzgândeşti. Un răspuns corect vine de la un suflet eliberat. Când vei descoperi răspunsul la întrebarea iniţială, vei şti ce ai de făcut. Crezi că îi poţi ajuta cu îndemnuri? Au

Alt sistem de valori pe care îl respectă şi nu te poţi supăra pe ei pentru stadiul evolutiv în care se găsesc. Fii convins că numai întunericul va face că setea de lumină să crească. Atunci vor realiza ce şansă au pierdut şi vor începe să caute lumina. Însă am unele reţineri privind probabilitatea de a o recunoaşte. Crezi că te vor întâmpina cu bucurie când te vei întoarce?

— Dacă m-aş întoarce în câţiva ani, nu vor fi suficienţi de încetaţi. După puţin întuneric, vor aştepta să

le satisfac doleanţele. Dacă vor trece secole, voi fi o legendă pentru ei şi nu vor dori decât să-i scap de efectele prostiei. Şi dacă aş lăsa milenii, se vor considera prea deştepţi pentru a mai crede în ceea ce le vom spune despre trecutul lor real şi despre identitatea noastră. Poate că atunci voi şti cum să procedez. Acum nu pot decât să constat cu amărăciune că, oricât de greu le va fi, perioada următoare le este necesară.

— Într-un fel, mă gândesc că acele lucruri ce ne par acum luminoase, dintr-un ah spaţiu, s-ar vedea întunecate, anacronice, ţinând de preistorie. Îndreptfându-ne spre lumină, poate că vom gusta întunericul unei lumi mai evoluate. Cu alte cuvinte, ceea ce la etajul unu se numeşte plafon, la etajul doi devine podea, şi nu sunt decât cele două feţe ale aceluiaşi planşeu. Presupun că ne vom confrunta cu multe genuri de conflicte de tip yin-yang, aparent exterioare, dar care ne vor oglindi sufletul.

— Fiule, cred că nu mai putem zăbovi mult pe aici. Vom vorbi cu fraţii tăi, vom pune lucrurile în ordine şi în cursul zilei de mâine ne vom gusta merele şi vom porni în căutarea Cărării Amintirii Sinelui.

Tânărul prinţ se întoarse în iatac şi încarcă să doarmă. Dar nici de astă dată somnul nu i se lipi de gene. Privea mărul de lumină şi încerca să-şi imagineze cum arată lumea în preajma lui Dumnezeu. Ştia că nu exista, tărâm în afara vieţii, că şi aici pretutindeni era frumuseţe şi armonie în natură, că oamenii îşi joacă rolurile într-o piesă perfectă, menită a-i ajuta să experimenteze diferite aspecte ale sufletului. Dar nu-l mulţumea atât. Tânjea după Integritate, întregire. Omniprezenţi şi Omniscienţă. Aflase legile acestei lumi şi dorea să treacă în alta. Mai complexă, mai profundă, care să-i permită să descopere partea nevăzuta, a Universului, Ştia că ochii nu pot cuprinde spectrul întreg al luminii, că urechile nu sesizează arpegiile muzicii celeste, că o mulţime de proprietăţi necunoscute ale energiei vitale se manifestă în infinite

forme, fără ca el să le fi perceput vreodată. Voia să se umple de bucuriile Creaţiei şi să înveţe cât mai multe.

Cu gândul la călătoria apropiată, în cele din urmă adormi. În somn, evenimentele zilei se derulau după un alt scenariu. Se făcea că ajunsese la curtea unui Rege aspru şi neînduplecat. Acesta avea o fiică pe care dorea să o mărite cu acel ce va reuşi să o cucerească prin dragostea să nu mai că nimeni nu reuşise să se facă îndrăgit de mofturoasa prinţesă. Nici el însuşi nu dorea să se însoare. Ştia că pornise la un drum lung, în căutarea a ceva de care nu-şi mai aducea aminte. De aceea, ar fi dorit să pleca cât mai grabnic mai departe, lăsând în urmă poveştile de la curte. Ştia că el însuşi era un prinţ ce renunţase la o împărăţie şi nu dorea să piardă timpul legându-şi destinul de un tron şi o ţară. Ţelul lui era cu mult mai înalt. Numai că Regele ţinea morţiş să-i rămână oaspete pentru un timp mai îndelungat. Simţea că este atras într-o cursă din care nu ştia cum să scape, cu atât mai mult cu cât nu era lăsat niciodată singur. Îşi propusese să evadeze, dar abilul Rege avea grijă să zăvorască uşile noaptea şi pusese o mulţime de iscoade pe urmele sale.

„Oare am mâncat mărul şi am ajuns la primul obstacol? Ce caut aici? Genul acesta de viaţă îmi este cunoscut. Reiau nişte etape din viaţa mea sau trebuie să apreciez libertatea de care m-am bucurat întotdeauna, văzând ce înseamnă să nu fii liber? Cum să mă strecor neobservat? Poate că nu am învăţat să fiu ca un spion sau ca un ninja care ştie să dispară fără urme. Îmi erau necesare aceste lecţii? Într-o viaţă trebuie să încarci să te pricepi chiar la toate?”

„Dacă este viaţă, de ce nu? De aceea îţi este dată. Dacă te complaci să joci un rol într-un basm sau într-o piesă, îţi creezi personajul cum vrei şi totul devine rutină. Dar poţi avea surprize. Crezi că prinţii nu pătimesc sau nu au parte de greutăţi? Ei nu pot gusta amarul împrizonierării exact când îşi doreau cu totul altceva? Cum

vei scăpa? La ce şiretlic vei recurge?”

„Cine eşti? Mă poţi ajuta?”

„Nici nu ai analizat bine capcana în care ai picat şi ceri ajutor. Trăieşte experienţa. Abia apoi vei găsi cheile”.

— Cu alte cuvinte nu se fuge iară chei. Pe orice drum te afli, trebuie să descoperi cheile care vor deschide porţile libertăţii tale… Ce caut aici? Cum m-am trezit în această încurcătură, nu-mi pot aminti. Va trebui să ocolesc cetăţile de acum încolo”.

„Îţi întâlneşti destinul pe drumul pe care-l alegi pentru a-l

Ocolii

E clar. Voi merge înainte, indiferent ce va 11 să-mi iasă în

Cale”.

„Asta nu exclude prudenţa”. „Da. Dar tu cine eşti?”

Tăcerea îl făcu să revină asupra propriilor gânduri.

„Poate că ar trebui să las mândria la o parte şi să accept această experienţă. În fond, un rege nu e pus degeaba în fruntea ţării sale. Pot compara acum activitatea a trei împăraţi: tatăl meu, unchiul meu şi acesta care mă găzduieşte cu mare cinste. Oare în care regat oamenii o duc mai bine? Acolo unde este belşug, acolo unde este sobrietate, sau acolo unde ţinutul este mereu bântuit de primejdii? Ar fi bine să urmăresc nivelul spiritual al oamenilor. Cred că este un prilej de a învăţa psihologia maselor. Oricâte cunoştinţe ai avea, ca să le dăruieşti, trebuie să ştii cum s-o faci, cum să te raportezi la nivelul lor de înţelegere. Oare mărul unchiului meu aici ar fi tot neatins?”

„Află singur. Nu aştepta răspunsurile să vină la tine. Pleacă în căutarea lor.*

„Prevăd că voi avea multă treabă. Voi fi mai binevoitor cu Regele şi voi încerca să aflu ce l-a înăsprit în asemenea măsură”.

„Şi nu este singură lecţie. Orice situaţie are multiple

posibilităţi de exploatare. Nu lăsa să-ţi scape niciuna. Altfel îţi vei prelungi drumul”.

„Deci ştii şi tu de drum… Stai aşa. Acum ştiu. Am mâncat mărul şi lumina lui mi-a devenit Ghid al călătoriei mele”.

„Nu este rău pentru început. Dar nu te aştepta să-ţi răspund la întrebări”.

„Îhâm. Cred că înţeleg. Am primit lumina şi sufletul meu este cel care îmi vorbeşte. Este o parte din mine cu mult mai conştientă de Ceea Ce Este”.

„Cam aşa ceva. Este un început promiţător dar. Dacă nu deschizi bine ochii şi nu gândeşti, altfel spus mă adormi, nu poţi conta pe mine”.

„Şi mă vei feri de primejdii?

„Depinde ce înţelegi tu prin asta. De le-ai ocoli, nu ai mai învăţa nimic”.

„E clar. Bine că am înţeles cum stau lucrurile. În curând începe banchetul organizat de ziua prinţesei şi trebuie să mă pregătesc. De parcă de asta îmi arde mie”.

„Şi muzica, dansul, comunicarea fac parte din viaţă. Nu te sălbătici, dar păstrează simţul măsurii. Adaptează-te cu graţie împrejurărilor şi trăieşte cu nesaţ fiecare clipă, indiferent ce aduce ea Nu te aştepta ca totul să fie după cum anticipezi. Vei avea parte de multe surprize care te vor învăţa să trăieşti cu sufletul întâmplările şi nu doar cerebral. Crezi că te deosebeşti mult de acest Rege? Nu cumva îţi oglindeşte câteva trăsături ce îţi definesc prezentul? Lăsa-te îmblânzit. Vei întâlni numai personaje-ogl indă o vreme. Contemplă-te cu atenţie şi, dacă nu-ţi placă că vezi, schimbă-te!”

Un ciocănit în uşă şi zăvorul tras îi readuseră aminte de închisoarea strălucitoare în care se afla.

„Neîncrederea mea m-a adus aici? Sunt suspectat? Pe bună dreptate. Aş pleca imediat de nu ar fi vigilenţi. Dar poate că în etapa asta de cal nărăvaş asta îmi trebuie. Eu cum m-aş simţi dacă aş dori să-mi învăţ ucenicul lucruri

folositoare şi de bază în pregătirea lui şi el ar fugi? Aş recurge la măsuri severe o perioadă, până ar conştientiza că nu-i doresc răul şi ar începe să mă respecte. Poate că exprim aroganţă, sfidându-i cu indiferenţa mea. Poate că se confruntă cu probleme dificile, de care nici nu am vrut să aud. Poate că au nevoie de ajutor şi eu sunt surd şi orb. Am o singură obsesie. Să plec. Descopăr că încercările iau timp şi presupun schimbări de mentalitate, restructurări, mici revoluţii interioare. Viziunea asupra lumii în raport cu propria persoană suferă transformări”.

— Regele vă invită ia banchet. Sunteţi aşteptat în sala de bel în zece minute. Veţi fi însoţit de Dregătorul Albastru.

Îşi privi chipul în oglinda din perete şi ieşi alături de cal căruia i se spunea Dregătorul Albastru. Era un bărbat cu o privire pătrunzătoare şi o ţinută ce inspira o admiraţie profundă. Chipul nobil lăsa să se vadă un suflet deosebit, care impunea respect. I se făcuse o mare onoare. Era obişnuit cu protocolul de la curte, dar aici era mai mult decât politeţe şi asta îl făcea să simtă o undă de umilinţă care îi însănătoşea sufletul.

Timbrul vocii sale îi atinse străfundurile fiinţei când îl întrebă:

— Aţi cunoscut-o pe Karin, prinţesa noastră?

— Nu am avut prilejul să o întâlnesc. Presupun că în seara aceasta ne va onora cu prezenţa sa.

— Desigur.

Deşi părea că este unul dintre evenimentele deosebite ale familiei regale, sărbătoarea avea loc într-un care relativ intim. Se aşteptase la un banchet cum văzuse adesea în ocazii asemănătoare. Ceea ce aici se numea festivitate ar fi putut trece drept o zi obişnuită în alte locuri în care aniversările erau celebrate cu fast.

Regele îl întâmpină zâmbind şi îl invită să se aşeze în dreapta sa. Pe ceilalţi apropiaţi ai regelui îi cunoştea deja. Un singur chip de la masa rotundă îi era străin şi, privindu-

i, simţi că i se taie respiraţia.

— Sunt Karin.

Atât spuse, dar lui îi trebui un minut să-şi revină, pentru a se prezenta în acelaşi stil simplu.

— Sunt Sontumis.

„Mă simt cumplit. Aici totul este ciudat, la prima vedere. Dar dacă accepţi tot ce ţi se întâmplă, simţi că nu ai mai pleca. Este răpitoare. Frumoasă şi pe dinăuntru, şi pe din afară. Dacă rămân aici. Totul se duce de râpă. Trebuie să-mi controlez emoţiile”.

Mesenii îl priviră cu discreţie şi se făcură a nu observa îmbujorarea celor doi tineri când privirile li se întâlniră. Părea că planul Regelui fusese bun. Era pentru prima oară când prinţesa îşi plecase ochii în faţa cuiva. Cine era tânărul care reuşise să-i mişte inima? se întrebau cu toţii, sperând să fie Cel Ales.

Seara continuă cu o audiţie muzicală şi momentul darurilor. Atunci îşi dădu seama că nu pregătise nimic. Simţi că intră în panică. Şi brusc decise. Îi va da mărul său, mărul din care muşcase şi rămăsese întreg, căci ce poate ştirbi Cunoaşterea sau Lumina?

Când îi veni rândul, trebui să-şi adune toate puterile pentru a-şi stăpâni tremurul vocii, conştient că atenţia tuturor eru îndreptată asupra sa.

— Îţi doresc, frumoasă prinţesă, să cunoşti veşnicia clipei şi îţi ofer darul cel mai drag sufletului meu, mărul de aur din Pomul Cunoaşterii. Este un rod fermecat. Cel ce gustă din el poate găsi răspunsul la orice întrebare. Dar există un preţ. Pe loc te vei cufunda într-un somn adânc, care va dura cât timp vei căuta răspunsul la întrebare. Pot trece ani în care vei fi departe de casă şi vei trece prin multe încercări astfel încât ajungi să cunoşti răspunsul.

Întreaga curte ascultă cu luare-aminte vorbele tânărului şi o tăcere adâncă se lăsă peste adunare. Prinţul nu realiză ce efect avuseseră vorbele sale. Văzu cum din ochii prinţesei începură a curge lacrimi şi-n acel moment

nu ştiu ce ar fi fost potrivit să facă. Se priviră îndelung şi într-un târziu auzi întrebarea:

— De unde ai tu acest măr?

Un ciocănit în uşă îl trezi din vis şi unchiul său se apropie de

Pat.

— Nu am mai putut să aştept. Trebuie să-ţi spun ce am visat. Se făcea că mă aflam într-o pădure deasă. Îmi era bine. Ştiam cumva că părăsisem treburile împărăţiei şi mă simţeam liber. Respirăm cu nesaţ aerul proaspăt, mă bucuram de mişcarea trupului prea multă vreme înţepenit pe scaun, la birou, ascultam glasurile păsărilor şi înaintam fără a şti unde voi ajunge. Am mers mult timp până ce un susur mi-a atras atenţia că prin apropiere trebuie să fie vreun pârâu. M-am orientat după sunet şi am văzut o deschidere spre nişte stânci peste care se prelingea un fir de apă. În zare se conturau crestele munţilor iar în dreapta, la câţiva paşi am zărit o căsuţă. M-am îndreptat într-acolo, cu gându-I că voi găsi vreun pustnic. M-am apropiat încetişor de uşă şi nu am apucat să bat că uşa s-a deschis şi în prag a apărut cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Am rămas blocaţi amândoi, uitându-ne unul la altui, Ne-am privit îndelung, ca doi oameni trecuţi de prima tinereţe, care vor să ştie cu cine au de-a face, şi nu ne-am pripit să facem vreun gest sau să rostim vreo vorbă grabnică. Ne-am cercetat cu sufletul, dacă înţelegi ce vreau să zic. Nu am putut decât să-i dau bineţe şi am amuţit.

— Ziua bună. om venit de departe. Dar ce cauţi prin aste tărâmuri neumblate de picior de om?

— Drept să spun. Nu ştiu cum am ajuns aici. Ce caut, însă, îmi amintesc: Cărarea Amintirii Sinelui. Ai auzit cumva despre un asemenea drum singuratic?

— Demult n-a mai întrebat cineva de Cărarea de lumină. Este drum lung până acolo. Crezi că vei reuşi să ajungi?

— Sunt convins că voi reuşi.

Şi i-am povestit despre taina mărului pe care îl aveam la mine. El constituia garanţia, promisiunea Pomului Vieţii că voi descoperi ceea ce caut. Era un fel de legământ făcut între mine şi Dumnezeu, pecetluit de o sferă de lumină.

Femeia rămase pe gânduri o vreme, apoi îmi spuse:

— E bine să ai credinţă, dar ai plecat nepregătit la drum.

— Nu înţeleg la ce te referi, i-am spus cuprins de mirare. Vezi tu, visul ce mi-a revelat taina merelor de aur nu mi-a pomenit nimic despre pregătirea dinaintea experienţei.

Am vrut să aflu despre ce pregătire este vorba, când a sunat ceasul şi nu am mai putut continua visul. Ştii câte treburi avem astăzi de rezolvat.

— Cred că trebuie să ne gândim bine la aceste avertismente. Şi eu am petrecut o noapte neobişnuita. Visele noastre probabil că au o cheie. Am să-ţi povestesc şi eu ce am visat şi poate că împreună ne vom lămuri. Şi-i relată povestea sa, care se încheia în momentul când trebuia să răspundă prinţesei.

— Este ciudat. De fapt nici nu am gustat din mere, ci doar avem intenţia s-o facem. Să aibă această atâta putere cât şi acţiunea în sine, de ne-a proiectat, în somn, pe drumul nostru? Sunt oare fragmente de viitor? Vom trece prin aceste locuri sau decizia noastră a permis o restructurare interioară şi ne-a ridicat pe un alt nivel de conştiinţă? Este posibil să rămânem aici şi în vis să trăim etapele trezirii noastre? Poate că avea dreptate fratele tău când spunea că totul este aici.

— Este şi nu este. Totul se declanşează când doreşti cu toată iiinia acel lucru. Tu porneşti ghemul care îţi va schimba destinul. Poţi dormi mult şi bine aici, urmând o cărare sinuoasă ce nu te înalţă prea mult. În momentul în care ai ales să afli cine eşti, declanşezi o mulţime de forţe

pozitive şi negative care îţi vor marca drumul.

— Oamenii spun multe adevăruri pe care însă nu le realizează. Nici nu-şi dau seama câte ar putea înfăptui dacă le-ar pune în practică. Dacă te gândeşti, nici măcar nu există un preţ. Formularea i-a indus în eroare şi s-au temut. Să zicem că viaţa se îmbogăţeşte cu o nouă dimensiune. Tot ce afli acolo trebuie analizat şi prelucrat aici, şi tot ce vei reuşi să transformi aici se va răsfrânge dincolo. Este o continuitate între două planuri paralele, care totuşi converg. Spaţiu neeuclidian. Poate că şi celălalt frate spunea ceva valoros. Nu poţi abandona iubirea. Numai că nu a avut forţa să meargă mai departe. I-ar fi putut oferi şi iubitei un măr, pentru a călători împreună. Era o combinaţie bună: dragoste şi cunoaştere.

— Oare dragostea reprezintă o problemă peste care nu se poate trece? Este bine ca amândoi să reflectăm serios la acest aspect. De ce amândoi am întâlnit în drum o femeie? Este o ispită sau chiar începutul drumului? Oare avem nevoie de tovărăşie?

— Ar putea fi un simbol al aspectului yin pe care nu l-am echilibrat sau o reflectare a unor calităţi pe care trebuie să le regăsim în noi, pentru a ne simţi întregi. Frumuseţea nu este numai un atribut feminin. Este o trăsătură a sufletului, în acest sens, o căsătorie în vis ar putea fi un îndemn la integrarea aspectelor feminine: răbdare, intuiţie, sensibilitate, delicateţe, receptivitate.

— În acest sens, ar putea fi aşa. Eu eram să nu văd câte am aflat despre mine, în grabe mea de a merge mai departe. Nu vedeam că popasul la curtea asprului Rege avea să-mi aducă multe lămuriri. Mi-am dat seama că sunt egoist, superficial judec oamenii înainte de a-i cunoaşte sau a-i înţelege. Poţi aduce atâta bine în jurul tău, dar fugi şi nu vezi câte daruri ai pierdut în goana ta. Fiecare loc îl anunţă pe următorul. Îţi doi seama ce uşor m-aş fi putut rătăci? Din nefericire, nu am aflat pe de-a-ntregul sensul poveştii şi încotro mă îndrumă.

— Nici eu nu ştiu ce avea să-mi spună femeia din căsuţă. Oare despre ce fel de pregătire vorbea?

— Este posibil să se fi referit la forţele pe care trebuie să le dezvoltăm înainte de a transcende acest spaţiu. Ele vor fi armele noastre sau, dacă vrei, graţie lor ne vom ridica nivelul de vibraţie pentru a intra în rezonanţă cu nivelul următor. Suntem în etapa în care tu ai primit un ghid prin acea femeie, iar eu un Maestru prin acel Rege neînduplecat, care avea o atitudine dublă: pe de o parte mă ţinea prizonier, pe de altă parte mă trata ca pe un oaspete de seamă, egalul său.

— Asta şi eşti, prizonier într-o lume din care vrei să pleci în căutarea cunoaşterii şi un rege divin. Trebuie să ştii de unde porneşti şi încotro te îndrepţi. Cât despre asprime, aş numi-o exigenţă. De-ar fi fost o gazdă cumsecade, nu ai fi avut acum la ce te gândi.

— Eu. În mintea mea, făceam comparaţie între voi trei: tu, tatăl meu şi Regele din vis. Mă gândeam care popor este mai pregătit să învingă vicisitudinile sorţii.

— Ţi se pare că belşugul în care trăiesc oamenii de aici le-a adormit vigilenţa? Crezi că le-am oferit o siguranţă care îi face vulnerabili? Dar ei au muncit s-o obţină.

— Şi ce ai reuşit în afară de satisfacerea nevoilor dacă toţi s-au agăţat de confortul lor? Nici unu) nu a preţuit cunoaşterea.

— Şi ce te face să crezi că mărul de aur ar fi avut un alt efect în regatul tatălui tău sau în cel din vis?

— Nu ştiu încă. Poate voi afla. Oricum este o problemă asupra căreia trebuie să revin. Acum, fiecare are în faţă o jumătate de ghicitoare. Doar dacă visele noastre ar continua, am înţelege tâlcul lor.

— Mă gândesc că aventura noastră a început pe neaşteptate. Aşa sunt provocările vieţii. Nici nu am gustat din mere. Poate că nici nu este nevoie. Este suficient să le avem şi că ştim ce vrem. Într-un fel am plecat împreună şi

ne vom întâlni să ne povestim aventurile spiritului. Pe de altă parte, fiecare a intrat în alt joc, potrivit propriei înţelegeri. Încep să cred că mi-am făcut griji degeaba. Nu va fi nevoie să plecăm sau să ne cufundăm în somn. Doar vom conştientiza actualul somn, care va lua sfârşit o dotă cu trezirea.

— Ai dreptate. În acest caz, aş dori să mai rămân la tine, unchiule. Discuţiile noastre ne sunt de mare ajutor. Cât despre tine, cred că e timpul să-ţi schimbi planurile. Tot ce vei afla va trebui să aplici în acest plan. Vei reuşi să-ţi conduci regatul şi să-ţi parcurgi şi călătoria?

— La asta trebuie să mă gândesc. Dacă păstrez regatul exterior, nu voi avea suficient timp să mă ocup de cel interior. Eu renunţ. Nu voi putea fi un rege cu adevărat până nu aflu Cine sunt… Mă duc să fac pregătirile pentru încoronarea fratelui tău. Vorbim mai târziu.

„Îmi placă omul acesta. Ştie că vrea şi nu Iaca compromisuri. Poate chiar vom pleca la drum, să cunoaştem lumea cu ciudăţeniile ei…”

Întinse mâna după mărul fermecat să-i contemple strălucirea şi se trezi în visul întrerupt de intrarea unchiului.

Prinţesa îl privea cu ochi întrebători. Se gândi dacă are rost să povestească tot că i se întâmplase de când plecase de acasă sau să scurteze cumva răspunsul, fără a minţi. Alese varianta scurtă.

— Din grădina unchiului meu.

— Povesteşte-ne cum ai ajuns să pleci cu el la drum. *Ijst* noi există o profeţie despre un tânăr care va veni din stele, spre a aduce lumina cunoaşterii pe planetă. El va trăi ca un muritor, dar într-o zi va găsi Pomul Vieţii şi va culege un măr fermecat, care îi va reda memoria celui ce este cu adevărat. Şi atunci mulţi îl vor urma pentru că va fi OMUL aşteptat. Eşti tu acela?

Întreaga adunare îl urmărea cu atenţie. Ar fi putut confirma, în parte, profeţia care coincidea cu spusele

ursitoarelor. O altă parte îi era necunoscută şi nu putea spune nimic despre asta. Tăcu încurcat. Apoi se decise să-şi înşire povestea aşa cum o trăise. Când încheie, se lăsă liniştea.

Karin îi întinse mărul şi-i spuse:

— Este al tău. El te-a ajutat să porneşti pe drumul trezirii tale. Este minunat că ai putut renunţa la el pentru mine, dar îţi aparţine, şi dacă vei reuşi să te întorci cu răspunsul, noi toţi ne vom bucura.

Se găsea într-o situaţie încurcată. Şi nu era o chestiune numai de diplomaţie. Îl dăduse fără cea mai mică ezitare. I se părea că fata asta îl merită şi va şti să preţuiască un asemenea dar cum se cuvine.

— Ţi l-am dăruit cu bucurie şi nu-l pot primi înapoi.

— Oricum ar fi, nu-l pot accepta. Viaţa ţie ţi l-a dăruit.

— Şi dacă aceasta este alegerea mea?

— Ar trebui să fie şi a mea.

— Nu ai curaj să-l foloseşti?

— Te asigur că oricine dintre cei de aici are curajul să-l tolosească. La noi, roadele pomului nu ar fi fost furate şi pomul nu ar fi fost blestemat.

Sontumis se întrista. Ar fi dorit ca şi în lumea lui să întâlnească astfel de oameni, iar aici încă nu putea fi de niciun ajutor. Se simţea inutil şi experienţa prin care trecea nu părea încă să-i arate cheia. Nu putea să se retragă şi nici nu-i venea în minte vreo idee salvatoare. Ceva scăpa din toată povestea asta, ca totul să capete o noimă. Nu-i rămase decât să întrebe:

— Eşti sigură că mi-ai spus tot ce era important din acea profeţie? Mărturisesc că nu înţeleg anumite lucruri.

— Există anumite informaţii pe care le-am omis. Trebuie să le descoperi singur. Altfel, într-adevăr ai făcut drumul degeaba.

„Ah, indiciile astea! Trebuie să ţii seama de ele, altfel te rătăceşti. Dar de ce nu aş avea acces la acea profeţie?

Trebuie să demonstrez cine sunt fără să le ştiu. De fapt trebuie să fiu eu însumi. Dacă alegerile mele vor coincide cu cele anticipate, intru în această schemă de viitor. Oare cine a scrutat trecutul spre a jalona, astfel, viitorul? Şi cărui timp aparţin eu?”

— Bine. Nu încerc să demonstrez nimic. Mă voi retrage să reflectez la această întâmplare, nu înainte, însă, de a te provoca să-ţi arăţi curajul.

— Ce vrei să spui? îl ţintui prinţesa cu o privire fulgerătoare.

— Spun că acest măr, de acum, ne aparţine. Este al nostru şi putem continua călătoria împreună dacă şi tu ai aceeaşi dorinţă ca şi mine.

Regele îşi privea amuzat fiica. Încă nu fusese provocată de nimeni în felul acesta şi ideea nu-i displăcea. Ba chiar se potrivea intuiţiei sale, care-l făcuse să-l reţină pe tânărul prinţ, prin fel şi fel de vicleşuguri, în palat.

— Îţi scapă ceva, nobile prinţ. Când vei descoperi, caută-mă şi vei vedea atunci cum voi răspunde provocării tale.

— Prea bine, frumoasă Karin.

Se retrase într-un colţ spre a observa liniştit oamenii despre care aflase cât de mult îşi doreau lumina cunoaşterii. Dar Regele nu-l slăbea din ochi nicio clipă. Ştia ce are de făcut pentru a-l ajuta să-şi împlinească misiunea. Nu avea nevoie de prea multe dovezi pentru a înţelege că recunoscuse Solul mult aşteptat. Îl lăsă câteva minute să-şi pună ordine în gânduri şi se îndreptă spre ei.

— I-ai făcut o surpriză plăcută fiicei mele. Ne-ai surprins pe toţi cu asemenea minune.

— Deceam impresia că, dintre toţi, eşti cel mai puţin surprins? De când am venit, te joci cu mine, ştiind foarte bine ce faci.

— Aş fi putut să-ţi iau mărul din prime clipă.

— Numai că tu nu ai nevoie de ei. Eşti dintre cei care şi-au trăit veşnicia gustând roade aurii şi ai venit aici, ca şi

mine, să joci un rol în basmul limitării lor. Deosebirea între noi este că tu ştii toate astea, iar eu nu mi le amintesc.

— Nu este rău. Până să pleci, însă, mai ai de căutat nişte indicii. Cred că-ţi este clar lucrul acesta şi nu va mai fi nevoie să-ţi păzesc mişcările. Eşti liber să mergi oriunde doreşti. Când vei fi gata, sper să nu uiţi să-ţi iei rămas bun. De altfel sunt deschis oricărei discuţii, dar nu te aştepta să-ţi dau răspunsurile pe care le cauţi.

— Am o întrebare. Chiar ai reuşit să te înconjuri de oameni care caută lumina?

— Cred că nu te-ai exprimat tocmai potrivit. S-au simţit atraşi de Sursă.

— Înseamnă că încă plutesc în ceaţă.

— Mda… Dar se va risipi.

Când se întoarse în cameră, rememora firul discuţiilor, încercând să găsească punctul care indicase încotro trebuie să-şi îndrepte atenţia. Reluările începură să-l irite şi, când realiză ce se întâmplă, se decise să se liniştească, lăsând vocii interioare dreptul la un semn. De cum se calmă, o stare stranie îl cuprinse şi un dor nespus de ochii ce-l tulburaseră din prime clipă. Îşi simţea inima bătând în ritm accelerat şi imaginea prinţesei îi apărea în minte, orice ar fi făcut

„Ce se întâmplă? Mă obsedează chipul ei? M-a atins refuzul ei? Sau sunt surprins de propriile-mi vorbe? Cum putem pleca împreună la drum? Din câte înţeleg, mărul acesta este un soi de cartelă magnetică, de decodor care îţi deschide porţile tărâmurilor ce ţi-s date să le străbaţi spre o evoluţie rapidă. Chiar dacă. În esenţă, drumul este unic, flecare îşi are propria poveste. Nu putem pleca împreună. Eu şi unchiul meu am putut vedea că drumurile sunt diferite… Doar dacă nu cumva drumul nostru este acelaşi, ceea ce înseamnă să fim împreună unu, adică două fiinţe complementare legate prin sentimentul dragostei, ceea ce este imposibil… De ce? Pentru că dragostea apare la sfârşit în basme, nu la început. Sau fata îşi aşteaptă

prinţul… Dar de ce nu ar căuta împreună Cărarea Amintirii Sinelui? Este oare cu neputinţă? Ba ar fi foarte frumos. Se pot ajuta. Dar ce drum este acesta? Să fie un drum nou, pe care noi trebuie să-l descoperim? Multe întrebări, mai puţine răspunsuri, deşi ştiu că întrebarea conţine răspunsul.

Acum s-o luăm altfel. Cred că este curajoasă şi chiar şi-a dorit mărul, ceea ce este lucru mere. Asta spune mult despre ea. Şi refuzul este demn de laudă. A realizat valoarea darului şi cât de important este pentru mine. Este… minunară din toate punctele de vedere. Încă nu ştiu ce părere are despre mine… Şi eu sunt minunat, nu? Ştiu. Am putea să ne căsătorim. Aşa repede? De ce nu? Ne plăcem, zic cu, şi avem acelaşi i drum, în măsura în care el depinde de noi. Şi aşa şi este. Vorbesc şi în numele ei, ceea ce nu este corect Doar a refuzat o mulţime de prinţi, O fi având motivele ei… Ce-ar trebui să fac să pot pleca? Acum nu se poate. Trebuie să aflu la ce se referea ea. Să fie dragostea începutul călătoriei mele? Îmi condiţionează aceasta drumul? Este necesar să ne îndrăgostim? Sau acest lucru s-a şi întâmplat, dar e mai greu de recunoscut? În acest caz, provocarea ar fi s-o iau de soţie, deşi nu făcea parte din planurile mele. Nici nu pot trişa. Regele ştie tot. Nimic nu-i scapă. Am senzaţia că este o mutare obligatorie. Nu am loc de întors. Numai că decizia o fi obligatorie, dar nu suficientă, pentru ca mărul să funcţioneze. Am convingerea că în codul meu el trebuie să detecteze vibraţia dragostei, altfel nu dă drumul programului holografic mei departe… Se pare că Până nu ne armonizăm, nu plecăm. Dar de ce sunt forţat în felul acesta? Nu putea veni ca o întâmplare plăcută, pe parcursul călătoriei? Mi se ia dreptul la iniţiativă. Sunt condiţionat… în fond şi asta a fost o neaşteptată întâmplare. De fapt mă opun din principiu. De ce nu aş adopta o atitudine mai deschisă, de acceptare a tot ce mi se întâmplă, fără atâtea conflicte interioare?!

De câte ori mă opun, mă împotmolesc. Cum accept, cum înaintez. Dar este asta valabil în orice împrejurare? De aceea există vocea interioară şi discernământul… Simt că asta este. Poate că de aceea am şi rămas amândoi blocaţi, privindu-ne. Ceva din noi a rezonat. Sufletele s-au recunoscut. Aş vrea s-o cunosc mai bine. Chiar îmi place foarte, foarte mult. Aşa este! O voi căuta şi voi vorbi cu ea direct Dar nu aşa ar trebui să fie dragostea: totul să decurgă într-o anumită direcţie pentru că aşa a fost scris. Ceva mai multe surprize, spontaneitate… De fapt chiar a fost uluitor de surprinzător totul. Ea, însă, cunoaşte profeţia şi acolo presupun că scrie ceva despre noi. Ca şi mine, nu a dorit doar să mă supun în cunoştinţă de cauză, ci să fie opţiunea mea. Acum, dacă mă duc la ea, va considera că vin pentru a-mi confirma intuiţia. Or totul se dezleagă dacă mă duc din dragoste. Să pretind că m-am îndrăgostit la prima vedere, va fi greu de admis sau va trebui demonstrat şi atunci să vezi încercări. Mai onest ar fi să-i cer să-mi permită s-o cunosc mai bine. Deocamdată atât. Am să mă culc şi mâine totul îmi va părea mai limpedo”.

Un ciocănit uşor în uşă îi atrase atenţia şi se duse să deschidă. În prag stătea Karin.

— Pot să intru? îl întrebă.

Îi trebuiră două lungi minute să se regăsească şi să spună

Simplu:

— Te rog.

— Ştiam că te va surprinde vizita mea. Poate că era lucrul la care te aşteptai cel mai puţin… Nu am avut răbdare până mâine şi, cum intuiam că tu nu o vei face, am venit să stăm de vorbă. Vreau să te cunosc mai bine.

— Latăcât de simplu şi direct ai formulat, în locul meu, concluzia la care am ajuns. Este… perfect. Nu are rost să recurgem la modele vechi, nu-i aşa? Mi-ar fi displăcut să-ţi văd mofturile şi pe mine încercând să-ţi fac

pe plac, doar pentru a-mi dovedi sentimentele. Se pare că mergem pe o altă formulă: amândoi la bine şi la greu.

— Sună bine. Rămâne să vedem cât de puternice şi curate ne sunt sentimentele.

— Înţeleg că doreşti să plecăm împreună.

— Da. Mi-am dorit dintotdeauna darul pe care mi l-ai oferit azi. Mi-a fost greu să-l refuz. Noroc că ai înţeles că ne puteam bucura amândoi de ei.

— Ştii ce mă nedumereşte pe mine? Cu un tată ca al tău, nu aveai nevoie de măr ca să abordezi Cărarea Amintirii Sinelui.

— Într-un fel ai dreptate. Până la un punct mi-a fost Maestru Spiritual. Dar anumite lucruri niciun tată nu le poate face.

— Dragostea şi încercările în care decizi singur. Totul este experienţă personală, departe de umbra nucului.

— Da… Spune-mi, cum este în lumea din care vii?

— Destul de asemănător cu ceea ce văd pe aici. Totuşi, parcă mai multă indulgenţă, ceea ce, văzând cum sunteţi voi. Realizez cât rău face. La noi, căutătorii de adevăr sunt rari, lucru de care ţi-ai putut da seama din povestea mărului fermecat. La voi. Dacă este după cum spui tu. Cred că lucrurile merg altfel. Nici nu este de mirare. Oricât mi-aş preţui tatăl sau unchiul, nu-i pot asemui tatălui tău. La noi sunt licăriri de conştiinţă. La voi. Cârmaciul a ştiut să conducă nava, pentru că El însuşi este Lumină. Ştii. la început mi-a fost o ciudă teribilă pe ei. Cum îşi permitea să mă ţină prizonier, esch i vânduse elegant de la orice explicaţie? Îmi spuneam eu. La noi trebuie să explici în multe cuvinte tot ce faci sau intenţionezi. Aici fiecare înţelege ce se întâmplă sau ce are de făcut, fără vorbe.

— Aşa este tatăl meu. Cum prinde pe cineva străin, cum îl ia la cercetat. Întocmeşte o strategie şi omul pleacă de aici transformat. La început toţi sunt iritaţi. Vin încărcaţi de tot felul de beli sufleteşti de pe alte meleaguri.

La sfârşit, însă, toţi îi sunt recunoscători. Din alt punct de vedere, păzeşte ţinutul curat, ferindu-l de contaminarea cu energiile negative. Unii îi spun Vraciul… Se pare că aţi reuşit să vă înţelegeţi până la urmă.

— Cred că m-am înşelat Nu există asemănări între lumile noastre. Aici totul este curat, frumos, paşnic, liniştit. Nu ştiu peste câte mii de ani am putea ajunge la o asemenea civilizaţie. Aici sunt oameni vii.

— Poate că este menirea noastră să schimbăm lumea din care vii. Când ne vom întoarce printre ei, conştienţi de Sinele nostru.

O privea cu atenţie. Cât de simplu părea totul şi adevărat!

— Tu te-ai decis să mă urmezi? Nu ţi se pare că rişti? Chiar ai încredere în mine?

— De ce te miri? Ai ajuns la aceeaşi concluzie, numai că ai reţineri în a ataca deschis probleme care ne frământă pe amândoi. De ce nu ai încredere în vocea interioară? Ce ai simţit când ne-am văzut prima oară, neinfluenţaţi de opinii exterioare? Ţi s-a citit pe chip. Apoi a intervenit mintea. Impulsul care te-a făcut să-mi oferi ce aveai mai drag sufletului tău şi, când am refuzat, oferta de a împărţi darul au venit din inima ta, nu ai avut timp să gândeşti. Atunci ai fost autentic, tu însuţi, şi am ştiut cine eşti.

— Mă placi?

— Nu te purta copilăreşte! Un drum în doi este o comuniune a sufletelor. Chipul va reflecta întotdeauna frumuseţea interioară, indiferent de fizionomie, iar comportamentul se mai schimbă, nu-i aşa? Nu plecăm la drum să ne întoarcem la fel. Vom veni cu o lumină nouă în noi.

— Trebuie să recunosc că am multe de învăţat de la tine.

— Amândoi avem multe de învăţat unul de la celălalt. Să începem prin a fi prieteni. Dragostea se ţese cu migală, să nu o confunzi cu pasiunea.

În acel moment, un fel de distorsiune a continuumului spaţio-temporal îl readuse în iatacul din palatul unchiului.

„Cum funcţionează mărul acesta? Are voinţă proprie? Sau doar nişte senzori care măsoară ce progres ai făcut şi un soi de undă teleportoare care te readuce înapoi, la odihnă? Era o discuţie foarte interesantă. De ce s-a întrerupt? Să vedem ce se întâmplă pe aici! Poate că nişte cauze exterioare m-au rechemat în acest plan”.

După forfotă, realiză că pregătirile de încoronare erau pe terminate. Merse să-şi caute fraţii şi să se pregătească pentru ceremonia de investitură a fratelui mei mare, la cârma ţării. Urma o seară cu un protocol sofisticat şi o masă festivă. Detesta asemenea sărbători ale celor mari spre bucuria celor mici. Dar înţelesese că deocamdată nu el tăcea jocurile. Şi apoi. Pentru ceilalţi, chiar era un, moment plăcut. Trebuia să le înţeleagă psihologia. Nu poţi pretinde

Nimănui să fie ca tine. Fiecare are altă vârstă spirituală. H totuşi greu să aduci un popor la nivelul la care şi l-a adus Regele de dincolo pe al său – gândea. Oare cum s-ar începe o asemenea muncă?

Până târziu nu reuşi să schimbe nici câteva cuvinte cu unchiul său, care se elibera de o mare povară, după care numai ignoranţii

J tânjesc. Bănuia că abia a doua zi vor putea face planuri pentru perioada

Următoare. Ca urmare, se retrase discret când socoti momentul potrivit astfel încât atitudinea sa să nu atragă atenţia, şi încercă să-şi adune gândurile.

„Practic trăiesc în două lumi. Nici uneia nu îi aparţin cu adevărat. Totuşi, aici sunt doar un martor. Dincolo simt că trăiesc, mă implic. Într-un fel. Este ca şi cum dincolo aş face şcoală. Totuşi, nu pot spune ce este mai real. Eu sunt acelaşi şi totul are continuitate. Nu uit dincolo ce se întâmplă aici şi invers. Nu este că starea de veghe şi

starea de somn. În ambele situaţii mă simt în stare de veghe. Nu am băgat de seamă, însă, dacă plec cu corp cu tot sau doar îmi proiectez dincolo o parte din mine. Este un spaţiu defazat în timp şi mărul reuşeşte să mă treacă dincolo, devenind invizibil pentru acest spaţiu-timp, sau mă găsesc în vreo zonă din astral, unde Cineva a proiectat o hologramă potriviră probelor pe care urmează să le trec? Este dragostea mea reală şi aici sau există numai acolo? Este doar o stare care s-ar descrie ca fiind ceea ce simt în acele împrejurări, un

I nivel de conştiinţă pe care urc pentru a înţelege ceva şi de unde

Cobor pentru a-mi aprofunda temele? Pe niveluri mai înalte eşti conştient de multe aspecte obscure ale fiinţei tale. Asta înseamnă că, treptat, trebuie să conştientizez toate acestea şi pe nivelurile joase ale conştiinţei. Să vedem, de exemplu: mă simt îndrăgostit? Drept să spun, abia aştept să o revăd. Ceea ce înseamnă că impresia a rămas în mine. Dar dacă nu-mi amintesc chiar tot? Cum pot afla cât am păstrat din impresiile de dincolo şi dacă nu s-a şters nimic? Parcă aici poţi garanta că eşti capabil să înregistrezi corect un eveniment! Eşti subiectiv şi selectezi anumite elemente care îţi atrag atenţia

I pentru că sunt pe înţelesul tău sau te şochează. N iciodată două relatări

Nu coincid în totalitate. Poate că povestea unchiului îmi va furniza

Nişte elemente care să mă ajute să înţeleg regia şi tehnică spectacolului”.

Mai făcu câţiva paşi prin încăpere şi se opri la fereastră să privească cerul înstelat. Nu putea dormi şi gândul îi zbură la frumoasa Karin. Îşi reaminti vocea ei. Gesturile, privirea şi celelalte detalii ale celor două

întâlniri. Simţi un dor nespus cum îl cuprinde şi-şi dori s-o mai vadă, s-o simtă aproape.

— M-ai chemat, Sontumis?

Se întoarse şi nu mică îi fii mirarea când se văzu faţă în faţă cu minunata prinţesă.

— Cum ai ajuns aici?

— Nu ştiu exact, dar dacă ne vom gândi împreună, poate vom descoperi. Eu cred că a fost suficient să ating mărul şi el îmi poartă paşii pe drumul destinului meu. De fapt simt că şi a doua condiţie a fost îndeplinită: suntem legaţi unul de celălalt prin năzuinţele şi sentimentele noastre. Lumina mărului este în noi sau noi suntem două părţi ale unui întreg. Mărul este un simbol şi privindu-l astfel, simt că el şi-a împlinit menirea. Informaţia drumului pe care-l avem de străbătut este însăşi lumina interioară care ne călăuzeşte. Mărul a fost pretextul întâlnirii noastre. Mai departe vom deschide porţile cu ajutorul forţelor interioare. Nu uita că va trebui să dezlegăm vraja Pomului Vieţii şi. Până când oamenii se vor bucura de roadele sale, mai sunt multe de făcut.

— Hai să-ţi arăt grădina unchiului. Sunt o mulţime de flori fermecate acolo şi vei vedea şi pomul cel intrat în somn iernatic.

O luă de mână şi ieşiră în grădină.

Eliberat de grijile împărăţiei exterioare, fostul împărat se retrase în camera sa. Nu regreta decizia să abia acum, liber, începea să se simtă om şi să-şi proiecteze alt fel de gânduri, mai apropiate de nevoile sufletului său. Se simţea ca un copil în faţa unei mari vacanţe. Aproape că nu ştia de unde să înceapă. De fapt ştia. Nu uitase nicio clipă de femeia care îl întâmpinase în căsuţa de la marginea pădurii.

„Acolo se ascund multe chei. Poate că şi lumea asta. Deşi îmi pare cunoscută, ascunde o parte nevăzută, pe care nu am avut timp s-o cercetez. Totuşi, conducând oameni, am învăţat multe despre

Ci şi despre mine. Acum vreau altceva. Poate că mi-e greu să exprim în cuvinte sau ar suna neobişnuit, dar mi-e dor de Dumnezeu. Este cea mai sintetică formulare pe care am găsit-o. Eu nu ştiu încotro s-o apuc. Deşi, oriunde aş lua-o, tot spre El mă îndrept. Întrucât este pretutindeni. Sper că mărul acesta mă va călăuzi. Este semnul pe care mi l-a dat Dumnezeu că a venit vremea să-L caut".

Şi într-o clipă se trezi în faţa femeii din căsuţă. Părea că nici nu plecase de acolo, timp de o zi. Era exact în acelaşi moment în care scena se întrerupsese.

„Cum am reuşit să ajung cu atâta exactitate astfel încât să continui experienţa?"

— Gândul tău te-a adus aici. Voiai să mergi mai departe. Spaţiul acesta există cât timp tu îl proiectezi.

— El nu are o existenţă de sine stătătoare? De exemplu, când am plecat, te-am lăsat la masă. Nu este posibil ca timpului scurs în lumea mea să-i corespundă o unitate de timp din această lume astfel încât, revenit acum, să te găsesc dormind, sau în pădure, ori făcând ceva?

— Aici nu există timp. Totul este veşnic.

— Dar este plictisitor. De când trăieşti făcând acelaşi lucru?

— Nu am spus că fac acelaşi lucru. Pot deveni altceva şi face altceva. Mă transform continuu pentru că sunt energie pură. Tu mă percepi ca pe o femeie frumoasă. Sunt doar proiecţia mentală a unei stări de conştiinţă. Descoperă în tine starea a cărei esenţă a proiectat această imagine.

— Nu este simplu. Nu am aprofundat gândirea simbolică, în imagini. Mi-e greu să descifrez mesajul pe care mi-l aduci.

— Încearcă să-ţi defineşti starea generală a sufletului, înşirând toate nemulţumirile tale. Vei constata că proiecţia exterioară compensează o nevoie interioară şi astfel te ajută să o vizualizezi. Asemenea proiecţii sunt

frapante, izbitoare şi le constataţi la alţii, când de fapt sunt ale tale şi refuzi să le recunoşti. După cum vezi, acest sistem ce te ajută să te cunoşti funcţionează şi în lumea ta. Doar că nu ai ştiut sau ai considerat că toţi ceilalţi sunt sub nivelul tău pentru a-i lua în seamă. 1

— Asta înseamnă că nu am plecat nicăieri. Doar visez – ceea

Ce este o altă stare a creierului decât starea de veghe şi funcţionează

77 la alt nivel de frecvenţă a undelor cerebrale.

— Se poate spune şi aşa. Aceasta corespunde unui alt nivel de conştiinţă, pe care cu greu îl poţi atinge, deocamdată, în starea de veghe. De aceea vei uita multe dintre aceste înţelegeri şi explicaţii când te vei trezi.

— Dar nu este păcat să se piardă?

— Nu se pierd. Le vei regăsi de câte ori vei reveni. Important este ca şi în plan fizic să-ţi intensifici activităţile spirituale astfel încât într-o zi să atingi continuitatea între cele două stări.

— De aceea ai spus că nu sunt pregătit?

— Da. Nu ţi-ar fi fost de mare folos să te laşi cuprins de reverie dacă nu ai fi ştiut că toate au o semnificaţie, fiecare detaliu de culoare, mărime, peisaj, obiect sau fiinţă, amplasare» relaţii stabilite între ele, etc. În viaţa de zi cu zi poţi continua acest exerciţiu de descifrare a sensului ascuns al combinaţiei de imagini, numai că în plan fizic este necesar să-ţi formezi discernământul şi să separi elementele semnificative de cele neimportante. Îţi trebuie puţin antrenament şi poate ceva investigaţii prin bibliotecă, înainte de a reveni.

— Asta înseamnă că nu-mi vei spune cine eşti?

— Nu. Eu sunt în mintea ta, deci tu îmi vei de un nume.

— Este un joc complicat.

— La început. Cu timpul te vei obişnui să nu te mai identifici cu mintea ta şi o vei folosi doar ca pe un decodor,

un instrument interpus între lumea interioară şi cea exterioară. În felul acesta vei începe cu adevărat să vezi şi să percepi Realitatea, nu iluzia minţii tale.

— Este valabil şi procesul invers? Adică: proiectând aceleaşi imagini, îmi pot induce aceeaşi stare?

— Nu chiar. Cu fiecare zi, experienţa de viaţă se acumulează şi stările similare se vor reproiectă sub forme noi, variat iun i pe aceeaşi temă sau mesaje imagistica complet diferite. Iar în procesul invers, aceleaşi peisaje şi combinaţii de elemente ale scenariului oniric nu vor mai însemna aceleaşi emoţii, aceleaşi intensităţi, pentru că timpul le rafinează şi le conferă o altă dimensiune sau corespondenţă.

— Iniţial aş fi zis că reprezinţi femeia visurilor mele, partea din viaţă care mi-a lipsit. Împlinirea prin iubire.

— Aş putea fi şi aşa cum spui.

— După cum vorbeşti, eşti altă parte din mine care mi-a lipsit eul meu sau Sinele meu înţelept, care mă întregeşte ca fiinţă şi mă defineşte. Deşi pentru alţii am trecut drept un împărat bun şi drept, m-am simţit mereu rătăcit, străin de mine însumi şi de tot ce mă înconjoară.

— Era firesc să fie aşa. Până ce nu atingi această stare, nu vei deveni cu adevărat un căutător de lumină.

— Eşti ghidul meu interior. Ce bine că te-am găsit!

— Sunt Ghidul tuturor, dar puţini sunt dispuşi să-mi urmeze staturile. Nici nu încearcă să mă descopere. Sunt atât de aproape! Povestea mărului este o parabolă. Mulţi au nevoie de o minune exterioară pentru a descoperi minunea din ei: Pomul Vieţii care aşteaptă să rodească.

Prima rază de soare îi întrerupse visul. Încercă să rămână liniştit şi să-l rememoreze pentru a fi sigur că nu l-a uitat că să fie sigur, se apucă să-l scrie, spre a-l putea relua la nevoie. Apoi se spălă, îşi luă un strai simplu, zâmbi şi plecă în căutarea nepotului. Ajunse la timp în grădină pentru a asista la o ciudăţenie. Lângă pomul fermecat Sontumis era cu o fată frumoasă, pe care o îmbrăţişa.

Rămase locului câteva clipe, pentru a nu-i întrerupe momentul de tandreţe» şi simţi cum îl cuprinde un uşor tremur când văzu că fata pur şi simplu se volatilizează. Îşi frecă ochii, dar asta nu schimbă cu nimic realitatea la care fusese martor.

— Ce-a fost asta, fiule? îi zise lui Sontumis în loc de bineţe.

— A, unchiule! Sper că nu te-ai speriat. Am atâtea să-ţi povestesc. Nici nu ştiu cu ce să încep. Dar mei frumos ar fi să te întreb mai întâi pe tine. Cum ai dormit în prime noapte a noii taie vieţi?

— Minunat Lecţiile au început. Nu programarea exterioară, planificarea noastră, a marcat startul în aventura noastră, ci determinarea interioară. Eul nostru a luat la cunoştinţă cererea formulară de pe actualul nivel de conştiinţă şi şi-a început activitatea de Ghid, fără să mei aştepte discuţiile noastre. Totul porneşte din plan psihic, luându-te prin surprindere. E ceva diferit de felul cum acţionăm noi în exterior. Este o sincronizare între intenţie şi voinţă, la un nivel ce depăşeşte viteza cu care ne manifestăm în spaţitil cvadridimensional. Aici este inerţie, acolo este eficienţă.

— Te înţeleg perfect. Totuşi, ce-ar fi să începi cu începutul? Vreau să-ţi urmăresc pas cu pas evoluţia, pentru că am multe de învăţat din experienţele celor ce au pornit pe acest drum.

— Ştii ceva? Hai întâi să luăm o gustare, să ne bucurăm de această dimineaţă frumoasă şi să nu ne grăbim cu vorba, că nu ne mână nimeni de la spate. Este timp pentru toate. Şi încă cava, de azi sunt pentru tine Ritmep. Am ieşit din rolurile pe care le-am jucat. Sunt un om, iar tu eşti cel mai bun prieten pe care-l am.

Se întoarse să-şi privească nepotul şi-i văzu zâmbetul fericit.

— Ei, dar chiar că s-au întâmplat multe. Aici se scurge o zi. Iar tu parcă ai fi trăit un an pe alte meleaguri,

de unde te-ai întors îndrăgostit. Nici nu prea mai dormi, am impresia.

— Of, Ritmep. Credeam că mă voi lupta cu balauri i în călătoria asta şi când colo mă plimbă tot prin şarade şi fiecare ascunde câte o surpriză năucitoare. Este atât de intens totul încât trebuie să-mi pun computerul în viteza a cincea, dacă pot spune astfel, ca să prelucreze avalanşa de date. Este palpitant şi frumos.

— Ieri erai în altă dispoziţie. Aveai un cui împotriva Regelui ce te ţinea captiv.

— S-au schimbat multe, de atunci.

— Şi fătuca aceea cum a apărut şi cum a dispărut?

— Asta nu ştiu să explic prea bine. E în legătură cu funcţionarea porţilor.

— Porţilor? Nu cred că te înţeleg. Trebuie s-o luăm pe îndelete pentru că văd că experienţele noastre sunt diferite nu numai ca mesaj, ci şi ca natură. Eu am ajuns în universul meu psihic, iar tu se pare că ai ajuns într-o lume paralelă. Tu ai trecut în altă dimensiune?

— Aşa cred.

— Nu eşti convins?

— Să zicem, dar până nu mă obişnuiesc cu noile experienţe şi noţiuni, nici nu am certitudini, nici nu pot formula ceea ce am înţeles, cu exactitate. Abia descopăr cum funcţionează „mărul”. De fapt nu mai are legătură cu ei. Dar cum nu mi se dau explicaţii, ci un fel de indicii ale poveştii în care am intrat, nu pot decât s-o trăiesc pentru a putea trage concluzii.

— Trăieşti povestea cât timp nu înţelegi sensul ei. Esenţa, problema de suflet pe care o implică. În momentul în care ai înţeles, dispare şi ia o altă formă, adecvată pasului următor. Este doar o proiecţie psihică.

— Ţi-aş fi dat dreptate dacă nu aş fi ţinut în braţe toată noaptea proiecţia mea psihică, pe care o cheamă Karin şi pe care ai văzut-o şi tu.

— Deci nu mi s-a părut.

— Nu. Fac naveta între două dimensiuni.

— Şi cum deschizi porţile? Cu mărul?

— Asta a fost prima oară. Acum se întâmplă pur şi simplu. Când? Când nu sunt reţinut de treburi în acest plan, unde trupul meu este implicat. Chiar mă gândeam să fii martor plecării mele ca să-mi dau seama dacă reuşesc să trec dincolo cu corp cu tot sau doar cu corpul astral.

— Păi cred că asta este diferenţa între voiajele noastre. Eu îmi proiectez corpul astral şi totul pare un vis când mă trezesc, în timp ce tu. Nu ştiu cum, creezi poarta şi pleci cu totul. Trăieşti în ambele planuri. Ai de gând să rămâi acolo?

— Mi-ar plăcea, dar locul meu este aici şi cred că trebuie să mai ajung în multe locuri înainte de a ne întoarce.

— Care ne?

— Nu ţi-am povestit pentru că ne-am luat cu altele. Există o profeţie în lumea aceea, în care se pare că este descrisă şi povestea cu Mărul de aur, şi trecerea mea prin lumea lor, şi călătoria mea alături de Karin spre stele sau, dacă vrei, spre Sinele nostru, şi întoarcerea noastră în această lume, pentru a aduce lumina. Nu mi s-a spus decât arăt şi am găsit destule coincidenţe cu ceea ce mi s-a ursit la naştere. Presupun că se ştie tot ce voi face. Dar ceea ce s-a scris e valabil pentru că noi vom fi reuşit. Nu trebuie să înregistrăm scenariul şi să ne jucăm rolurile. Nu ar avea nicio valoare. Este încercarea noastră de a învinge nişte limitări omeneşti şi a găsi drumul spre Sursă.

— Înţeleg că eşti într-o altă etapă decât mine.

— Nu. Ritmep. Nu trebuie să facem măsurători şi comparaţii. Poate că diferă startul, pentru că eu am parcurs această experienţă psihică, sau poate că abia urmează, precedată de această poveste de dragoste. Eu nu renunţ la prietenia ta şi nici nu pot anticipa ce va fi în continuare. Poate că ne vom întâlni din când în când. Ori la sfârşit, sau ziua vom fi împreună pentru că noaptea să ne

despărţim. Sper că şi tu realizezi cât de important este să ai cu cine comenta viaţa dublă şi experienţele pe care le trăieşti. Chiar dacă efortul este individual, schimbul de impresii, un alt unghi de vedere şi un suflet alături când eşti singur sunt daruri de la Dumnezeu.

— Dar tu nu vei mei fi singur, Sontumis.

— Să nu începi să fii gelos. Poate că nici tu nu vei mai fi multă vreme singur. Visele sunt atemporale. Uneori ele chiar îţi arată segmente din viitor. Deci, informaţiile de pe niveluri mai înalte de conştiinţă poţi spune că vin din viitor. De unde ştii că, în melanjul tău oniric, ceva nu ţi-a scăpat şi că femeia aceea chiar te aşteaptă în drumurile tale?

— Este posibil?

— Orice este posibil dacă nu-ţi limitezi imaginaţia. Nu te aştepta să primeşti totul mură-n gură. Stilul acesta de pedagogie este depăşit. Maestrul interior ne forţează evoluţia cu jumătăţi sau frânturi de răspunsuri, cât să ne incite să căutăm mai departe.

— Sună promiţător.

— Când ai decis să pleci la drum nu ai pus nicio condiţie. Acum ai regrete sau, văzând ce mi se întâmplă, ai ezitări?

— Nu. Deşi trebuie să recunosc că, privindu-vă în grădină, m-a cuprins un dor de dragoste şi mi-a fost ciudă că frumoasă femeie din vis a fost doar o plăsmuire.

— Încearcă să fii mai optimist. Frustrările nu aduc nimic bun. Şi, în general, să ştii că dorinţele noastre se împlinesc. Atragi realitatea care s-o reflecte pe cea interioară. Simţi nevoia să dăruieşti iubirea? Va apărea şi persoana care să aibă nevoie de dragostea ta şi care să-ţi dăruiască sentimentele sale. Acest plan funcţionează ca şi cel din vis, doar că materializarea ia ceva timp. Cred că ţi s-a spus asta.

— Da. Încă nu mă descurc uşor cu aceste idei.

— Totul se asimilează în timp, pe îndelete, şi se experimentează în laborator, adică aici. Acolo se face

teoria, în câteva clipe conştiinţa ta preia o mulţime de idei pe care. ca să le expui. ai avea nevoie de ore aici. Şi nu le poţi înţelege până ce nu străbat toate straturile fiinţei talc sau câteva niveluri de conştiinţă, cel puţin. Pentru asta trebuie să le trăieşti, să le transformi în viaţă. Nu te grăbi. De aceea spuneam că plecarea noastră este metaforică sau parţială. Este o desprindere de o mentalitate în virtutea căreia trăiam mecan ic nişte roluri în care credeam că facem ce ar fi bine pentru noi şi pentru cei din jur. Am descoperit că aceste roluri nu ne mai satisfac, că această maşinărie socială te uzează, fără a te duce nicăieri. Mureai fără să înţelegi de ce ai trăit. În acest sens ne rupem, plecăm din lumea lor. Asta nu înseamnă că vom deveni fantome. Vom încerca tot felul de activităţi, ne vom câştiga pâinea, vom dormi în cele mai diverse locuri astfel ca experienţa noastră să fie bogată şi cuprinzătoare. Vom trăi într-o viaţă cât în o sută. Desigur, am putea rămâne şi aici. O vreme, să cercetăm biblioteca, să vorbim cu înţelepţii şi savanţii până acolo unde cunoaşterea lor se opreşte şi apoi să ne schimbăm obiceiurile. De fapt încercăm să ne regăsim ritmul interior, bucuriile reale, să ne învingem limitele, să râdem mei mult, să cântăm, să dansăm, să creăm şi să explorăm Universul multidimensionai.

— Dumnezeu mi te-a adus, Sontumis, în viaţa mea… Hai să-ţi arăt unde să găseşti în grădină plante de leac, să facem un ceai şi să-ţi descopăr un loc secret, unde nimeni nu ne va deranja. Am acolo tot ce ne trebuie pentru a ne izola de obiceiurile din palat.

— Ţi-ai pregătit din vreme retragerea.

— Oarecum. Când am construit acest lăcaş, nu doream decât ca măcar o dată pe săptămână să am câteva ceasuri de linişte şi singurătate.

— Te înţeleg. Am văzut cum lucra tatăl meu şi niciodată nu mi-am dorit să fiu ca ei.

— Asta nu înseamnă că nu va veni vremea să munceşti chiar mai mult decât el sau decât mine şi să nu te

poţi plânge, şi nici retrage.

— Nu m-am gândit la asta. Mi-am zis că am destinul pe care mi-l aleg. Şi nici ursitoarelor nu le-am prea dat crezare. Acum. Însă, mi se dezvăluie o altă parte a destinului, de care eram inconştient.

Chiar dacă am avut senzaţia că aleg. de fapt nu prea am de ales. Ştiu că trebuie să reuşesc. Doar dacă nu cumva aleg o altă variantă de viitor, creând o altă realitate. Bănuiesc că ar fi diferită şi mai puţin favorabilă atât mie, cât şi celorlalţi.

— Crezi că ai suferi?

— Mai devreme sau mai târziu în mod sigur. Intuiesc că m-ar apăsa o mare vină. Dar în piesa asta şi tu ai un rol foarte important, chiar dacă ai impresia că ai scăpat de responsabilitate. Trebuie să lăsăm urme pentru ca şi alţii să ne urmeze.

— Nu te grăbeşti cu poveţele?

— Nu e vorbe de a umple lumea de sfaturi. Există multe modalităţi prin care să faci oamenii să caute Adevărul.

— Vrei să-mi povesteşti despre Regele pe care l-ai întâlnit?

— Aş vrea să-i stau prin preajmă. Omul acesta este diferit de noi sau poate aşa îl percep eu acum. Tare aş vrea să învăţ câte ceva din arta lui. Şi când mă gândesc ce orb am fost la început… Nici acum nu pretind că înţeleg tot ce se petrece dincolo, chiar sub nasul meu. Dacă aş compara cale două lumi, aş spune că aici este vacarm. Pare caraghios să vorbeşti într-una doar ca să spui cuiva ce ai de gând să faci, ce simţi, ce ai obţinut, cât ai pătimit, ce părere ai despre lucruri pe care oricum nu le schimbi doar prin faptul că-ţi exprimi opinia. Aproape că mă întreb când tac oamenii şi dacă o fac de bunăvoie sau siliţi de împrejurări.

— Transmiterea ideilor are un rost dar pălăvrăgeala şi arta conversaţiei suni, într-adevăr, risipă de energie.

Numai că nu prea socotim cum ne consumăm energia vitală, ci cum ne cheltuim banii. N-ar strica să fim mai economi, chiar dacă ştim că Universul abundă în energie. Desigur, poţi fi înconjurat de fel şi fel de energi i. Depinde de tine ce alegi pentru a-ţi reîncărca bateriile şi a nu le descărca prin activităţi inutile. Poate că dacă am funcţiona cu cartele magnetică, precum telefoanele mobile, am fi mai atenţi la convorbirile noastre.

— Dar nu mi-ai spus, Ritmep, că ai de gând în continuare.

— Deocamdată trebuie să mă desprind de vechile obiceiuri. Asta nu se realizează chiar atât de repede. A trece de la un mod de viaţă la altul este un proces de adoptare a psihicului şi a fizicului la alte ritmuri şi solicitări. Nu este ca şi cum schimbi o dischetă cu alta

Şi porneşti noul program. Şi tu înţeleg că te pregăteşti pentru schimbare. Viaţa în doi nu prea seamănă eu aceea de unul singur, iată-te despărţit brusc de părinţi şi aproape forţat să te căsătoreşti. i-ai luat/borul rapid. Te ţin aripile?

— De-aş putea să-ţi răspund! Am încredere în mine. În viaţă, în Dumnezeu, dar sunt încă tânăr şi nu ştiu întotdeauna ce ar fi mai bine să fac. De aceea îmi prinde tare bine prietenia noastră.

— Numai că eu nu te pot ajuta în probleme de dragoste. Şi chiar do-ar fi să mi se întâmple o asemenea minune, este diferit să iubeşti la tinereţe şi altfel la maturitate. Dar ai un socru care sunt convins că vă va ajuta la nevoie.

— Mâm… am ceva reţineri în această direcţie. Nu ştiu de ce, dar am impresia că are pretenţii mari de la mine. Am senzaţia nu numai că nu m-ar ajuta, dar dacă ar putea, mi-ar pune beţe-n roate. Sunt convins că ne-a binecuvântat deja şi că tot ce ar face ar fi spre binele nostru. Dar acest bine ar fi îmbrăcat într-o aparenţă amară sau chiar dureroasă. Ca un Maestru ce este, nu-l văd

lăsându-mă fără să mă ajute, în felul lui, pe drumul trezirii. Or trebuie să fiu foarte atent să văd unde va lovi. Evident, în slăbiciunile mele neconştientizate.

— Asta este extraordinar. Nu prea găseşti asemenea vindecători de suflete cu uşurinţă.

— Ştiu. De aceea nici nu pot să mă supăr. Însă ştiu că uneori e teribil de dureros şi îmi doresc să rămân demn, să nu mă comport lamentabil. Probele te iau prin surprindere şi uneori reacţiile sunt mei prompte decât bunii l-simţ şi gândirea.

— Este bine că eşti conştient de toate astea.

— Da, dar nu e simplu. Îţi doi seama cum este şi Karin? Educară în acest stil, aproape că mă complexează. Este minunată, perfectă, aş zice. Dar am uneori senzaţia că nu prea suntem egali.

— Nu te înfierbânta! Orgoliul rău face comparaţii. Dacă ea ţi-a dăruit dragostea ei, nu trebuie să-i pui sentimentele la îndoială.

— Parcă este prea repede totul, ca să fiu sigur de ceva. Nu sunt sigur nici de mine. Ceva se precipită înainte de a se coace.

— Să nu crezi că Regele ar admite să se întâmple aşa ceva. Nu va lăsa lucrurile la voia întâmplării.

— Ştiu. Ce nu ştiu. Însă, este ce aşteaptă de la mine. Nu vreau să mă grăbesc, totodată aş vrea să plec mai departe şi mi-ar plăcea şi să trăiesc o poveste de dragoste.

— Cred că toate acestea nu se exclud. Te blochezi dacă te agăţi de ideea că aşteaptă ceva anume de la tine. Vezi ce simţi, analizează toate oportunităţile şi fii tu însuţi. Eu unul nu m-aş grăbi să plec dacă aş fi în locul tău. Mai ai multe de învăţat acolo. Sau poate că nici nu va trebui să pleci. Având aproape dragostea. Maestrul şi laboratorul chiar nu înţeleg ce-ţi mai doreşti. Am impresia că nu noi plecăm în căutarea Porţilor, ci ele ne găsesc pe noi. Aşa cum pleci de aici dincolo, poţi merge şi mai departe.

— Poate că ai dreptate. Nu ştiu de ce sunt aşa de

repezit. Este aşa de nestatornică tinereţea?

— Tu ai spus-o. Cred că nici nu realizezi ce bine ai caracterizat această etapă a vieţii. Eu am întâlnit mulţi tineri şi tânăr am fost şi eu, gata să încep mereu lucruri noi, pe care să nu le duc la bun sfârşit, şi să mă răzgândesc de multe ori. Corectează-ţi această tară dacă ai descoperit-o în tine. Învaţă să ai răbdare şi să fii atent. Observă-te şi pe tine, şi pe ceilalţi, ia aminte la pulsul vremii şi ai să vezi cum simţurile ţi se vor ascuţi. Nu-ţi vor trebui decât câteva clipe ca să înţelegi, în mei toate situaţiile, ce se întâmplă. Tu acum lucrezi în paralel pe câteva niveluri de conştiinţă şi e firesc să nu mai ştii cum eşti. Aici eşti remarcabil, deosebii, dincolo eşti începător, întrecut de oricare dintre membrii acelei civilizaţii evoluate. Ai nevoie de o mare forţă spirituală ca să poţi trăi în acest fel şi voinţă. Este frumos că prinţesa ta a venit aici, ca să te înţeleagă mai bine. Eu cred că nu trebuie să te îndoieşti de ea. Cât despre dragoste, după cum ţi s-a spus, ea se ţese cu migală. Nu te obligă nimeni să te căsătoreşti imediat. Cucereşte-o mai întâi. Nu te-ai simţi bine să ştii că te-a acceptat doar pentru că profeţia să se împlinească. Iar în privinţa jocului dragostei, dacă mărul te-a adus acolo, înseamnă că trebuie să intri în joc. Este frumos. Nu ai motive să fii trist.

— Aşa este. Nu ştiu ce-i cu mine. Poate că toate au venit prea repede. Am foarte multe lucruri la care trebuie să mă gândesc. Aveai dreptate că nu-ţi poţi schimbe obiceiurile şi mentalitatea peste neapte. Şocurile se dozează.

— Fii sigur că Regele ştie asta. Cel puţin în această privinţă nu-ţi face griji. Ştie el când să accelereze ritmul şi când să-ţi dea un răgaz.

— Am vorbit numai despre mine. Este rândul tău să descarci

Sacul.

— Cred că am primit în vis nişte explicaţii pe care

ştiu că le înţelegeam. Totuşi nu-mi amintesc cu claritate ce am discutat cu femeia din căsuţă. În final. Însă, am identificat-o cu Eul meu, proiecţia Ghidului meu interior, sau al tuturor.

— Până la urmă fiecare îşi întâlneşte Maestrul.

— Atunci tu de ce l-ai întâlnit într-o formă exterioară, iar eu în mintea mea i-am găsit?

— Nu ştiu. Poate că eu am intrat în proiecţia altcuiva şi sunt o frântură din Sinele său, iar Cel ce creează lumea s-a proiectat în ea, ca Rege al ei. Cum toţi suntem Unu, Maestrul este acelaşi, indiferent ce formă ia. Trebuie doar să-l recunoşti. El se identi Jică adesea cu mesajul său. Indiferent de purtătorul care îl aduce. În acest sens, este omniprezent. Ai ochi să-l vezi? Asta este întrebarea. Creaţia este frumoasă tocmai datorită varietăţii sub care acest Unu s-a proiectat spre a-şi contempla fiinţa.

— Mda. Numai că până la această esenţă, pe care o exprimi aşa frumos, amândoi avem de traversat nişte situaţii concrete, care solicită anumite înţelegeri şi atitudini din partea noastră. Fiecare treaptă îşi are tâlcul ci şi. Dacă nu-l pricepi, baţi pasul pe loc, vorbind din cărţi. Când te aşeu Iţa omul, îşi zice că a întâlnit un mare înţelept. Când te examinează mei atent, îţi vede neputinţele – căci viaţa n-a prea avut timp să te încerce. Cum vei aduce lumina celor mulţi de nu vei fi gustat amarul trudei şi limitările materiei? Nu vei fi credibil.

— Crezi că numai durerea ne trezeşte?

— Am impresia că durerea ne aduce aminte că nu suntem pe drumul cel bun. Fără acest avertisment, am cădea tot mai adânc în hăul ignoranţei şi ai uitării.

— Pare sumbră viaţa când o priveşti în felul acesta.

— Voi, tinerii, nu prea vă plecaţi urechea la cei ce spun adevărul. Vi se pare dur. Vă este greu să acceptaţi realitatea şi preferaţi să închideţi ochii, căutând acele lucruri simple şi agreabile care vă plac, dar care nu duc nicăieri. Desigur. Dumnezeu te lasă să faci ce vrei. Nu te

constrânge să-l cauţi. Târziu ajungi să înţelegi, însă, că libertinismul tău şi îngustimea minţii tale te-au pierdut. El îţi oferă libertatea când te invită să-L descoperi. Pare paradoxal, dar acest drum plin de obstacole şi dureri te readuce acasă. Mulţi nu sunt gata să plătească darul fericirii, confundând fericirea cu serbede satisfacţii… Dar hai să revenim la noi. Eu văd că te temi să iubeşti şi mă întreb de ce. Oare numai pentru că prinţesa îţi este superioară în cunoaştere şi evoluţie? Sau nu o placi?

— Abia acum îmi dau seama cât sunt de rigid. Probabil că, dacă aş fi îndrăgostit, m-aş purta altfel. Aş visa-o cu ochii deschişi, aş scrie cântece şi nu aş mai face altceva. Dar nu vreau să devin aşa. Ar fi o nebunie. Nu aş mai putea progresa.

— Aici te înşeli. Cine nu a iubit cu adevărat nu a înţeles multe din tainele vieţii. Crezi că există cunoaştere fără iubire? E o iluzie. Cine nu iubeşte este mort. Şi morţii nu ating adevărul. Iubirea şi adevărul merg mână în mână.

— Mă şi imaginam un Harap-Alb. Trecând prin fel şi fel de peripeţii.

— Poate că Măritul Rege ţi-a hărăzit alt gen de încercări, în care vei izbuti doar echilibrat şi fortificat de dragoste. Este un drum în doi. El duce mai departe decât spre tronul unei lumi. Nu cumva ai prejudecăţi şi crezi că, în vitejia ta. Prezenţa unei fete te încurcă?

— Nu ştiu să spun drept dar parcă m-am poticnit în aşteptările

Mele.

— Renunţă la ele şi deschide-te oricărei posibilităţi. Drumul îţi va fi croit după metehnele şi limitele tale.

— Şi acum ce ar trebui să fac?

— Vezi cum eşti? Ce cuvinte spuneai la început şi cât de mândru şi nerăbdător te arătai să porneşti pe Cărarea Amintirii Sinelui, şi cum ai ajuns să te blochezi! Ce te opreşte să te întorci la iubita ta? Trăieşte-ţi povestea de dragoste şi multe vor veni de la sine.

— Dar nu irosesc timp preţios?

— Frica ta de insucces te face să spui prostii. A trăi iubirea este cel mai bun lucru pe care îl poţi face. Ani întregi am tânjit după dragoste şi nu mi-a fost dat s-o întâlnesc. Tu ai întâlnit-o prea devreme şi faci mofturi. Ţi-e capul plin de fumuri şi nu mai vezi. Tare eşti necopt. De aceea mi te-a dat Dumnezeu, să te mai ajut cu experienţa mea de viaţă.

— Eu cum te pot ajuta pe tine?

— Ajutându-te singur. Îmi extrag eu singur concluziile din experienţele tale. E ca şi cum aş străbate în paralel două drumuri. Sau îmi închipui ce greşeli aş fi făcut dacă eram în locul tău.

— Dar nu are valoare experienţa netrăită.

— La o anumită capacitate de empatie şi înţelegere, are. Ţie ţi-ar fi greu să te pui în locul meu, în imaginaţie. Îţi lipsesc multe elemente. Mie nu îmi este greu să mă pun în locul rău, pentru că am trăit tinereţea cu avântul şi limitările ei. Mă transpun în situaţia ta şi intuiesc stările pe care le traversezi, ţinând seama, evident, şi de caracterul rău… De ce te-ai mâhnit?

— Nu ştiu ce-i cu mine. Ar trebui să mă bucur, dar îmi dau seama că provocarea mă sperie.

— Şi crezi că-ţi vei cuceri prinţesa în felul acesta? Crezi că are nevoie de un tânăr ursuz lângă ea? Părerea mea este să-ţi analizezi sentimentele şi să-ţi accepţi destinul cu bucurie. Altfel, nu te văd bine. Regele va avea grijă de voi, dar s-ar putea să nu-ţi placă metodele sale de trezire.

— De ce mă obligă să aleg ceea ce a fost scris?

— Ştii ceva? Nimeni nu te-a obligat în niciun fel. Ai dat cu nasul de Adevăr fără să fii pregătit pentru asta şi faci nazuri. Se contează pe un minimum de maturitate spirituală. Dacă răstălmăceşti totul, rămâi aici şi te coace în războaie, relaţii diplomatică, programe economice, ştiinţifică şi culturale. Să vezi pe urmă cura apreciezi darul

cunoaşterii şi ai dragostei că te apropie de Dumnezeu. Nu renunţa la cărarea pe care ţi-a deschis-o mărul de aur şi într-o zi, în felul lor, te vor urma şi alţii. DESCOPERĂ DRUMUL!

— Te-am enervat atât de tare?

— Nu te purta copilăreşte, că-ţi îngreunezi situaţia. Gândeşte-te că, pe acest drum, ezitările se penalizează. Cum spui tu, timpul este preţios şi nu se cade să-l petreci cu lamentări absurde.

— Adică din moment că ai muşcat din măr şi ţi s-a deschis o poartă, eşti mereu în colimatorul cuiva care te veghează?

— Cam aşa ceva. Intri la cursuri intensive. Nu ţi-ai dat seama

Până acum sau visai să dobori balauri exteriori, într-o lume care să te primească cu braţele deschise, ca pe voinicul mult aşteptat?

— Mă faci să mă simt ridicol.

— Atunci nu te purta astfel. Eu am să mă retrag în propria-mi Cetate. Reflectează la discuţia noastră şi la întâmplările pe care le-ai trăit şi vezi ce ai de făcut. Ne vedem mai târziu. Simt că alte planuri de conştiinţă mă aşteaptă.

Rămas singur, Sontumis reluă filmul aventurii sale iniţiatice şi-şi propuse să-şi analizeze greşelile. Îşi dădea seama că o parte din el îi dădea dreptate lui Ritmep, în timp ce o alta se dorea liberă de orice fel de responsabilitate. Era greu să-şi schimbe felul de a fi printr-o simplă decizie şi era prea târziu să poată schimba firul evenimentelor. Nici nu avea cum. Mărul îl adusese la curtea Regelui şi din acel moment nimic nu mai fusese sub controlul său. Într-un mod subtil fusese condus spre dragostea ce se anunţa. Refuzul său de a se supune nu avea niciun temei. Ştia că nici măcar nu merita un asemenea dar. Îşi dădea seama că dragostea să mă cumva condiţionată, şi nu atât de cauze exterioare, cât de propria

rigiditate. Ar fi vrut să apară ca un erou în ochii prinţesei, or se simţea ca un învăţăcel şi această poziţie îl umilea şi îl făcea să se simtă nesigur.

„Sunt caraghios. Am tendinţe de prin lumea asta, unde bărbaţii vor să domine femeile. Pretind să fiu apreciat doar pentru bunele intenţii. Până acum n-am prea dovedit de ce sunt în stare. M-am agitat să evadez dintr-un loc unde am numai de învăţat. Ce uşor sunt tentat să fug de ceea ce îmi face bine, doar pentru că anumite lucruri nu sunt aşa cum aş dori eu! Mintea mea vrea să restrângă realitatea în nişte scenarii standard. Cum să mă modeleze Izvorul Vieţii dacă fug din calea lui? Sunt atât de orgolios? Curios! Acolo gândeam ceva mai pozitiv. Este o tentativă de a aborda alt nivel de conştiinţă, dar nu prea mă ţin puterile şi acest plan mă cheamă înapoi. Poate voi descoperi că totul se petrece aici. Poarta se deschide când reuşeşti să te situezi pe un alt nivel de conştiinţă. Proiectezi o altă realitate pentru că alegi să fii altfel. Asta aduce o modificare de percepţie. Şi iată cum lumile ne traversează... Totul este în noi. Dar vorbe lui Ritmep, intuiesc esenţa, dar nu reuşesc SA FIU altfel. Acest „altfel” mă încurcă. În cazul de faţă ce ar însemna? Mai puţin orgolios, mai

Smerit mai iubitor, mei deschis, mai blând, mai dispus spre schimbare, mai răbdător, mai recunoscător, mai bucuros, mai înţelegător”.

— le apropii. Numai că ai de dovedit că EŞTI astfel. Până acum nu m-ai convins. Frumoasa primire pe care ţi-am făcut-o sper să nu te inducă în eroare. Nimeni nu-ţi va spune unde greşeşti. Propriile frământări şi nemulţumiri, însă, îţi vor da de veste că, pe undeva, ceva nu este în regulă.

Regele stătea în faţa lui, privindu-i. Oare, de câte ori intra în propria fiinţă, reuşea să deschidă şi Poarta spre o nouă lume? Intrarea într-un alt tărâm reprezenta intrarea în adâncul fiinţei? Noua configuraţie de elemente chiar reprezenta o realitate palpabilă sau o reflectare a aspectelor ce se cereau lămurite pe drumul învierii? Cele două planuri erau protecţii ale minţii? Exista o cheie pentru aceste modificări de percepţie? Exista vreun decodor specializat pentru anumite frecvenţe? Nivelul energetic la care trăieşti marchează şi lumea în care umbli? Cât de mare este diferenţa care determină modificarea de percepţie? Care ar fi stadiile intermediare?

— Continuă. Dar nu vei progresa făcând doar speculaţi i. Acel EU SUNT ascunde multe trepte. Este suficient să transformi afirmaţia în întrebere şi conştientizare şi-ţi vei de seama cam în ce stadiu te afli. Deci CUM EŞTI TU? Te simţi îndrăgostit?

— Mâm…

— Dacă eziţi, răspunsul nu câte pozitiv. Când iubeşti, ştii acest lucru. A iubi doar frumuseţea exterioară a unei femei înseamnă superficialitate. Nu iubeşti ambalajul. Iubeşte-i sufletul, fiinţa, desăvârşirea, ceea CE ESTE, nu imaginile din mintea ta despre femeia în faţa căreia să te simţi grozav şi care să se supună toanelor tale.

— Dar mă inhibă fata ta.

— Şi ai de gând să-ţi cultivi inhibiţia?

— Nu. Dar nu mă simt confortabil.

— Tu sau orgoliul rău? Îţi este greu să accepţi faptul că îţi poate fi Maestru?

— Venim din lumi diferite şi mi-e greu să comunic cu ea.

— Ţi-a lăsat ea de înţeles că nu poate comunica cu tine?

— Nu. Dar mă simt inferior în faţa ei.

— Ştii ceva? Termină cu prostiile astea. Nu fac comparaţie între voi. În lumea ta. Oamenii se tot măsoară,

doar – doar se vor simţi mai mari în proprii ochi. Ai nevoie de încurajări sau laude? Nu poţi accepta situaţia şi merge mai departe?

— Ţii neapărat să mă însor cu Karin?

— Nu. Sufletul tău vrea. Dar îţi negi sentimentele şi îl împiedici să fie el însuşi. Apare un fel de dedublare, în sensul că mintea şi sufletul intră în conflict. Acum susţii supremaţia minţii şi-ţi înăbuşi emoţiile fireşti, care ţi-ar revela adevărata ta stare.

— Şi crezi că este suficient să accept povestea asta ca totul să fie armonios în mine?

— Este un început. Restul va veni pe măsură ce îţi vei permite să fii tu însuţi.

— Acum nu sunt eu însumi?

— Acum vorbeşte un eu revoltat din cauza faptului că-şi imaginează că i s-a impus un destin pe care nu l-a alea. Dacă ai fi fost nevoit să te lupţi cu un zmeu care să presupunem că mi-ar fi răpit fata, nu te-ai fi revoltat. Te-ai fi luptat să-ţi arăţi vitejia. Dar dacă acest zmeu ar fi simbolul defectelor tale reunite laolaltă într-o fiinţă negativă, dintr-o dotă vitejia ta se topeşte, pentru că nu vrei să-ţi recunoşti slăbiciunile. Ele te împiedică să te apropii de ea, nu superioritatea ei. Ea a ucis balaurii interiori şi se găseşte într-o altă etapă pe drumul cunoaşterii.

— Citeam undeva că nu poţi lupta împotriva umbrei din tine, ci doar o poţi conştientiza şi integra.

— Poate că nu ai exprimat tocmai bine acest lucru. Un aspect negativ, o dală conştientizai, crezi că se va mai manifesta la fel? îl vei transforme, îi vei de o nouă dimensiune, nu te vei mai complăcea să te laşi dominat de asemenea tendinţe scăpate de sub control. Este ca şi cum l-ai ucide. Balaurii cu mai multe capete, reprezintă noile forme, uneori foarte subtile şi mascate, sub care se prezintă aceeaşi forţă negativă. Va trebui să le recunoşti şi să le retezi pe toate.

— Şi îmi propui să joc împreună cu Karin „Frumoasă şi bestia”?

— Dacă te consideri astfel, de ce nu? Dacă te simţi OM, dovedeşte acest lucru.

— Iar tu, ce rol vei juca în fumul acesta?

— Iar mă creai adversar? Nu poţi să-ţi menţii constante părerile?

Ce te face să oscilezi?

— Nesiguranţa

— Ce înseamnă siguranţa într-un univers în continuă transformare? O poziţie fixă? Este o aberaţie. Învaţă să trăieşti în nesiguranţă. Totuşi, unele elemente sunt sigure, (and iubeşti, nu poţi să te răzgândeşti. Iubeşti necondiţionat. Dar lecţia asta nici nu ai început-o încă.

— Nu mă simt în largul meu în lumea voastră.

— Vrei să te retragi? Du-te şi anină mărul în pom. Cum crezi că te mai poţi întoarce? Nici dincolo nu-ţi vei mei găsi locui. Acceptă lot ce ţi se întâmplă şi nu mei născoci conflicte interioare. Îţi consumă din energie şi te coboară în planul tău. Oricât te-am susţine cu energia noastră, eşti dator să te autoeduci şi să înveţi să te menţii aici prin propriile puteri.

— Aş vrea să vorbesc şi cu Karin.

— Desigur. Numai că trebuie să-ţi meriţi locul lângă ea. Nu ai ajuns aici din dragoste, ci pentru că eu te-am adus ca să răspund întrebărilor tale. De acum va trebui s-o cauţi cu propriile forţe fi s-o cucereşti cu podoabele sufletului tău.

— De ce o pedepseşti? Ea mă iubeşte. Ar suferi dacă ne desparţi.

— Nu conta pe asta. Şi pe mine mă iubeşte. Iubeşte oamenii, natura, pe Dumnezeu…

— Vrei să spui că nu s-a îndrăgostit de mine?

— De ce? Doar pentru că eşti chipeş şi i-ai dat un măr? Poate nu ştii, dar fiica mea a muşcat demult din Mărul Cunoaşterii. Şi sunt convins că nici nu bănuieşti că

Eu am luat înapoi merele din pomul lui Ritmep.

— Tu? De ce?

— Cine a avut nevoie de ele? Abia după ce pierzi un lucru îţi dai seama de valoarea lui. Vor porni mulţi în căutarea fructului pierdut şi asta este bine. Cât timp le-au avut aproape, au preţuit alte lucruri. Rişti să faci aceeaşi greşeală. Nu te amăgi cu ideea că prinţesa este a ta. Rămâne să te hotărăşti dacă primeşti darul! Este o variantă. După cum vezi. ai de ales. Nu eşti constrâns spre o anumită opţiune.

— Am senzaţia că vă jucaţi cu mine.

— Îţi creezi singur jocul. Întreberea este – ştii ce vrei?

— Până acum credeam că da. Acum văd că dorinţa mea a deschis o nouă lume. În care nu ştiu să mă descurc.

— Învaţă să iubeşti. Dragostea deschide multe porţi.

— Cum să iubesc dacă ne împiedici să ne vedem?

— Eu? Cred că nu ai înţeles că tu ridici ziduri între voi. Te împotriveşti iubirii. Îţi voi respecta dorinţa de a fi liber. Poţi pleca oricând şi oriunde vei dori.

— Asta este o nouă strategie? Nu pot pleca de aici fără un indiciu asupra direcţiei în care s-o ian. Numai tu mă poţi ajuta.

— Cred că ţi-am spus destul. Învaţă să te descurci singur.

— Mă alungi? Nu sunt pe măsura fiicei taie?

— Te-am invitat să rămâi şi ai refuzat. Acum refuzi să pleci. Ar fi bine să te decizi, altfel…

Dar furia care-l cuprinse îl readuse în lumea vibraţiilor joase.

UE clar că scările nu se urcă în felul acesta. Cum te laşi pradă emoţiilor negative, cum cobori. Nu mi-am controlat nervii. Omni acesta mă domină şi mă simt strivit de personalitatea lui. Mi-a întins o nouă cursă. Mi-e limpede că nu pot pleca în starea aceasta mai departe. Lecţiile neînvăţate mă ţin pe loc, iar el mi-a dat mei multe

răspunsuri decât întrebări mi-am pus eu mie. Cred că începusem să am o părere prea bună despre mine şi mi-a demolat-o brusc. Mă simt stupid… Dar nu îndrăgostii. Mai degrabă ambiţios. Aş vrea să-i demonstrez că sunt mai bun decât mă credo ei, numai că ştiu că nu se înşală. M-a evaluat exact… Cu cât mă gândesc mai mult la frumoasa prinţesă, nu pot să nu mă gândesc şi la Tatăl ei şi mă cuprinde furia. Desigur, o furie neîntemeiată. Sunt doar grăbit şi încăpăţânat. Asta mă face rigid. Nu pot s-o iubesc la comandă… De fapt mint. Când eram cu ea, mă simţeam minunat. Poate că ea mă făcea să mă simt eu însumi. Acum neg totul pentru că nu reuşesc să-mi menţin starea aceea. Cum pot să trec dintr-o extremă în alta? Parcă mi-am pierdut busolă. Este clar că nu am de ales. Dar ce este de făcut? Trebuie s-o cuceresc pe Karin. Ea este binevoitoare, dar nu sunt sigur că mă iubeşte pe mine… Şi totuşi sufletele noastre ne-au vestit că ne aflăm faţă în faţă cu destinul. De ce dau înapoi? Ce fel de frici nutresc? Frica de insucces, frica de dragoste, frica de adevăr – adică de a mă vedea aşa cum sunt, nu cum ni i-am imaginat cu sau cum m-au reflectat oglinzile strâmbe… Dintr-o dară realizez că nu mai sunt eu însumi. Oare am fost vreodată? Nu poţi fi cât timp nu te cunoşti. Această criză m-a aruncat între două lumi. Constat că nu aparţin nici uneia cu adevărat. Ambele mă resping şi trebuie să găsesc acele forţe care mă vor ridica spre următoarea treaptă, pe care am atins-o doar în acele momente de bucurie, credinţă şi echilibru. Cum am început să mă îndoiesc de mine şi să opun rezistenţă noilor idei, am căzut. Cam alunecos urcuşul acesta… Filtrul între lumi este propria mentalitate. Un nou univers psihic presupune ruperea legăturilor (ataşamentelor) ce te fixau în proiecţia materială a celuilalt, în care ai trăit de la naştere. Ai fost legat de el prin fel şi fel de condiţionări, explicaţii, atitudini, dorinţe. Este greu să-l părăseşti imediat. Faci naveta, o vreme, până ce următorul plan devine fizic real. Realitatea… greu

de definit Nu faptul de a fi tangibilă şi vizibilă o validează, ci o metrice subtilă, formară din gânduri, sentimente, legi universale, voinţe ce se suprapun, direcţionale de la diferite niveluri de conştiinţă. Mi-e greu să descriu acest puzzle multidimensional, care se creează din suprapunerea straturilor de realităţi paralele, dependente de nivelurile de conştiinţă ce le proiectează. Totul este aici. Noi înşine suntem pretutindeni. Urcând scara evoluţiei, imaginea se schimbă. Intri în Joc la alt nivel de complexitate, unde interpretezi un ah rol alături de aceiaşi parteneri. Multă imaginaţie trebuie să fi avut Dumnezeu când a lansat Ideea Jocului Vieţii… Oare Ritmep pe unde o hoinări? Experienţele noastre sunt complementare. Am nevoie şi de observaţiile lui. Ce bine este că nu sunt singur! Nu sunt Mă plâng degeaba. Şi Regele, şi Karin mă ajută. Eu m-am încăpăţânat să refuz partitura în noul Joc. Aici deja eram avansat şi creator al universului meu psihic. Acolo sunt element în Jocul altcuiva, sau poate că în universul creat de mine însumi aflat într-o stare elevata. Când mă voi identifica cu acel ce a plăsmuit basmul noii realităţi, o voi putea transcende pe aceasta. Îţi percepi puterea Sinelui ca fiind exterioară până descoperi Cine eşti în relaţie cu personajele din jur. Regele însuşi aş putea fi chiar eu. Iar Karin o parte din mine. Integrarea acestor fragmente de suflet îmi reconstituie identitatea. Parcă şi Ritmep ajunsese la concluzii asemănătoare. Dar

Chiar dacă înţeleg, nu este suficient pentru a transcende acest nivel. Aceasta este structură după care funcţionează spaţiul. Până ce nu voi trăi experienţa, nu voi deţine cheile cu care să deschid porţile. Deci am multe aspecte negative de conştientizat şi multe aspecte pozitive de folosit în noua piesă. Ele îmi zidesc sufletul… La treabă, băiete!”

În această vreme, undeva, în castei. Regele şi prinţesa aveau o altă conversaţie.

— Nu mă voi mărita cu omul acesta. Este ignorant.

Noi nu putem comunica decât dacă mă înarmez cu multă răbdare. Chiar trebuie să fac şcoală cu el? Îmi doresc un partener pe măsură. Ştiu că iar îmi vei spune că sunt mofturoasă, dor, oricât de chipeş ar fi, eu nu-l doresc.

— Nu acum. Eu zic să nu te grăbeşti cu concluziile şi să chibzuieşti mai atent. Uiţi că ai simţit când l-ai văzut întâia oară?

— Dar nu era relevant. După ce am discutat cu ei, am realizat câte are de corectat şi de învăţat şi eu nu am răbdare să-l aştept.

— De unde ştii că nu va învăţa într-un an cât alţii în zece sau în o sută de ani?

— Oricum ar fi, eu acum nu doresc un astfel de barbet.

— Eşti dezamăgită?

— Da. Am sperat să fie altfel… să-ţi semene. El este un copil mare.

— Nu fi răutăcioasă doar pentru că te-ai trezit mei devreme. Poate că şi tu ai destule de învăţat. Însuşi faptul că nu ţii seama de semnele sufletului tău îmi arată că mintea îţi joacă feste. Ce-ar fi să te linişteşti puţin?!

— Ce-ai de gând?

— Să-l ajut Am grijă de amândoi. Doar nu crezi că-mi voi schimba planul, doar pentru că ai o criză de importanţă.

— De ce-mi vorbeşti aşa?

— Cât am fost blând, ai considerat că-mi poţi nesocoti sfatul. Am schimbat metoda. Vreau să înţelegi că altul nu va fi. Mai bine ţi-ai corecta atitudinea faţă de el şi ţi-ai analiza sentimentele. Furia ţi-a modificat percepţia. Cât timp nu aţi ştiut ce se întâmplă, a fost bine. Cum v-aţi dat seama că este scris să vă căsătoriţi, aţi început să vă împotriviţi. Fiecare cu iluziile şi complexele sale. Chiar dacă pare venit din trecut sau din altă lume, nu există incompatibilitate. Ajntă-l şi vei fi ajutară. Nu există drum al cunoaşterii, tară dragoste. Credeţi că veţi găsi Cărarea

Amintirii Sinelui fără a vă oglindi unul în altul? Ia aminte la cele ce-ţi spun şi nu mă forţa să te conving cu metodele Maestrului. Acceptă drumul spinos al trandafirului şi multe ţi se vor dezvălui. Sper că nu te îndoieşti de mine şi nu ai de gând să mă înfrunţi. În plus, mulţi aşteaptă lumina de la voi. Nu sunteţi singuri în Univers. Universul vă sprijină şi sunteţi datori să vă ajutaţi semenii. Dacă ai studiat profeţia, nu se poate să-ţi fi scăpat toate astea. Nu vreau să mai aud alte văicăreli.

Tăcu. Ştia că de acum amândoi se vor strădui să-şi regăsească echilibrui, entuziasmul şi bucuria care vor pregăti terenul dragostei. Oamenii cred că viaţa îţi este dată să faci ce vrei cu ea. Darul vieţii presupune şi responsabilitate pentru cel care-l primeşte. Cu cât te ridici mai sus, drumul se îngustează şi multe rigori îţi limitează alegerile. Doar ignoranţa face că, de cele mai multe ori, darul vieţii să fie irosit. Fiecare întâlneşte, în drumul său, ghizii care îi orientează călătoria spre propriul Sine, dar rareori cei mulţi ţin seama de poveţe. Fiinţele evoluate coboară adesea printre oameni, spre a-i călăuzi. Chiar dacă par de invidiat pentru harul lor, nu este uşor să trăiască la niveluri inferioare de conştiinţă. Numai dacă ne gândim la toţi cei ce au fost ucişi sau torturaţi doar pentru că au rostit adevăruri necunoscute şi neacceptate, vom înţelege cât de greu le-a fost să intre într-o lume ostilă. Sunt multe moduri în care societăţi le primitive resping noul şi lumina, perpetuând concepte ce aduc multă suferinţă sufletelor ce vor să uree treptele conştiinţei. Multe elemente, ce par normele la o judecară superficială, dezvăluie aspecte negative, la o cercetare atentă. Lumea în care cei doi tineri aveau să revină urme să treacă prin adânci transformări. Un singur om care se trezeşte creează necesitatea schimbării. Împăratul fusese cal ce realizase că se ajunsese într-un impas. Belşugul adormise setea de cunoaştere. Era un semn grav de stagnare. Chibzuise îndelung înainte de a se retrage de pe tronul

ţării. Pe de o parte era o recunoaştere a faptului că nu mai putea continua acelaşi stil de

R

1

Conducere şi pe de alta. Un act de curaj şi demnitate: pornise în căutarea Adevărului, sperând să deschidă drumul celor ce se trezesc. El ar fi dorit să se întoarcă cu răspunsul la întrebare, arătând că oamenii sunt nemuritori. Cum. Însă, o asemenea solie era dificilă. Dumnezeu îi trimisese un ajutor. El fusese mesagerul umanităţii aflate la răspântie de drumuri, iar Prinţul şi Prinţesa – mesagerii cerului şi Darul lui Dumnezeu către oameni. Vor şti aceştia să preţu iască Cuvântul lui Dumnezeu, venit printr-un bărbat şi o femeie? Prea adesea oamenii şi-au judecat salvatorii, creându-şi drum spre prăpastie şi închizând ochii în faţa înălţimilor ameţitoare. Chiar dacă cei doi nu-şi amintesc cine sunt şi de unde vin, dragostea lor le va aminti lungul drum pe care l-au străbătut spre a aduce lumina cunoaşterii într-o lume scufundată în ignoranţă.

— Tată, nu pot iubi un om doar pentru că aşa mi-e scris.

— Încearcă să-l cunoşti şi să-i fi prietenă. Îţi vei da seama că nu eşti obiectivă când încerci să te împotriveşti. Ajută-l să progreseze şi multe se vor schimba între voi.

— Deci nu-mi ceri să mă mărit aşa repede.

— Nu am zis asta. Împreună fiind, vă va fi mai uşor să vă armonizaţi.

— Dar în lumea noastră căsătoria are loc atunci când cei doi sunt pregătiţi, puri, an imaţi de sentimente alese. Am văzut că acolo, în lumea lor, o căsătorie este un continuu conflict, o stare de dizarmon le între două fiinţe care nu se cunosc şi se torturează ca reproşuri şi atitudini care transformă viaţa în iad. Cum crezi că voi renunţa la legile noastre? Va fi un eşec.

— Va trebui să trăieşti în lumea lor.

— Eu credeam că el trebuie să trăiască în lumea noastră, după ce-şi va face stagiul de pregătire.

— Nu eşti atentă. Sontumis este la fel ca tine. Să zicem că are memoria blocată şi tu îl vei ajuta să-şi aducă aminte Cine este. Ţine minte că doar dragostea voastră vă va activa memoria şi darurile cu care vă trimit în lumea de jos. Veţi continua călătoria pe care aţi cerut-o când aţi muşcat din măr, dar rămânând în lumea lui.

— Şi tu rămâi aici?

— Vă voi veghea oriunde veţi fi. Ştiţi să mă găsiţi.

— Da. Totul este aici… Nu aş vrea să mă întorc acolo. Este greu de suportat.

— Dar nu imposibil. Veţi trăi paralel pe două niveluri şi vă veţi fi sprijin unul altuia. El te va ajuta să-i cunoşti lumea, iar tu îl vei ghida, atât cât poţi, pe drumul spre Cărarea Amintirii Sinelui. De la un punct va trebui să faceţi faţă încercărilor singuri. Vă spun că doar împreună veţi reuşi.

— Cu alte cuvinte, suntem legaţi. Din acest moment nu prea avem de ales.

— Nu din acest moment. Într-un alt plan, superior, voi aţi decis aventura coborârii în materie.

— Adică, undeva, în viitor, am decis să coborâm în trecut şi iară ce este prezentul: viitorul devine trecut şi trecutul viitor, cauza este în viitor şi efectul în trecut iar noi încercăm să legăm trecutul de viitor şi să închidem cercul.

— Mai degrabă să arătaţi verticală. Cercurile sunt pe orizontală.

— Esenţa nu e greu de priceput Mai greu la capitolul practică.

— Asta spune şi ei.

— Ai vorbit cu el?

— Da. Te surprinde?

— A reuşit să se ridice singur până la tine?

— L-am ajutat puţin.

— Şi?

— Şi sper că nu ai de gând să mă consideri intermediarul vostru. Dar pot să-ţi spun că nici el nu este prea dornic să te vadă.

— Nu?

— Nu. Dacă te-ai gândi mei bine, ai înţelege că nu se prea simte în largul lui în prezenţa ta… Cum este să fii respins, îmm?

— Dar ce i-am făcut?

— Nimic. În lumea lui, însă, barbeţii au un orgoliu puternic. Nu suportă ideea că femeile le-ar putea fi, uneori, superioare, când le-au dominat secole de-a rândul cu forţa fizică şi impunându-le restricţii. Chiar dacă se deosebeşte de ceilalţi, a preluat din mentalul colectiv şi asemenea tendinţe. Acum luptă să-şi învingă complexul de inferioritate.

— O să-i ia ceva timp. Vreme în care eu îmi voi vedea de ale mele.

— Nu cred. Şi tu trebuie să te pregăteşti pentru nuntă.

— Pentru ce? Ai zis că nu mă vei zori.

— Nu am zis. Acum îţi spun că vă voi căsători aici. În cer. Şi vei trăi în lumea lui. Sau, dacă vrei, este o căsătorie încheiată în viitor şi perfect valabilă în trecut, adică pe un plan inferior de conştiinţă.

— Şi eu îmi voi păstra cunoştinţele de pe acest nivel, dincolo?

— Pe acestea da, pentru că le-ai dobândit cu trudă, sub îndrumarea mea. Vor fi, însă, altele pe care, la început, nu le vei putea menţine în plan conştient, dar pe care ţi le vei aminti de câte ori vei urca treptele conştiinţei.

— Mă simt ca şi exilată în lumea aceea. Nu-mi este locul

Acolo.

— Locul nostru este oriunde este nevoie de noi. Acum te rog să te gândeşti la tot ce am discutat. Nu aştepta să-ţi

repet.

Era clar că discuţia se încheiase şi pentru prima oară ştia că nu se poate împotrivi Regelui.

„Curios. Când eram mai mică, îmi permitea multe şi chiar aştepta să vadă ce voi decide. Azi nu a fost nici Tată, nici Maestru, a fost Rege şi nu pot decât să accept porunca lui. Sunt convinsă că ştie ce face… O etapă a vieţii mele se încheie şi această despărţire mă umple de tristeţe. Această aparentă înfrângere este şi o recunoaştere a faptului că pot să-mi iau zborul. M-am alintai, dar amândoi ştim că voi fi Regină în lumea de jos. De parcă aş dori acest lucru. Mă voi retrage să reflectez la toate câte s-au întâmplat şi la cele ce urmează”.

Intră în odaia ce-i veghease visele şi strădaniile devenirii şi o privi ca pe o amintire. Ceva se destrăma din această lealitate în care trăise atâta vreme. Simţea că se întâmplă ceva ciudat. Încet, un fel de vrajă îi anestezie simţurile şi căzu într-un somn adânc.

Când se trezi, se văzu într-un pat străin, într-o cameră ciudată. Un barbet necunoscut o privea cu blândeţe. Privi în jur şi, uerccunoscând nimic din castelul Regelui, întrebă:

— Cine eşti? Şi cum ai ajuns aici?

— Mă numesc Ritmep iar tu trebuie să fii Karin. Cum ai ajuns aici, numai tu poţi spune. Poate că îl visai pe prietenul meu, Sontumis.

— Vrei să spui că sunt în vis?

— Dacă tu trăieşti într-o altă realitate, acesta ar putea fi visul rău. Îţi aminteşti ceva de dincolo?

— Da, totul… ultime discuţie cu Tatăl meu şi… dar nu înţeleg cum am ajuns aici. Data trecută am făcut-o altfel. Acum cred că nu mă mai pot întoarce. Înseamnă că Regele m-a trimis aici. Numai el are puterea asta. Nu credeam că va proceda astfel.

— L-ai supărat?

— Nu chiar. Dar poate că aştepta de la mine o altă

atitudine, în sfârşit. Nu ar trebui să mă mir. N iciodată nu ştii la ce să te aştepţi de la ei, De data asta. Dacă mă gândesc, şi-a arătat intenţiile, dar nu bănuiam ce urmează…

— Mi-a vorbit şi Sontumis despre Rege. Mi-ar fi plăcut să-l întâlnesc.

— Dacă tu eşti împăratul despre care mi-a povestit Sontumis, cel ce a muşcat din Mărul Cunoaşterii, în mod sigur îl vei întâlni pe vreuna din treptele conştiinţei. Toţi căutătorii Adevărului îl cunosc mei devreme sau mai târziu. Nu lasă însetaţii să aştepte.

— Este o veste minunată. Dar până una alta. ar trebui să te ajut. Eşti străină în lumea asta. Eu m-aş bucura să mă consideri prietenul tău şi, cât oi fi fost eu de împărat, cred că am multe de învăţat de la tine. Spune-mi, vrei să-l vezi pe Sontumis?

„Drept să spun nu prea, dar nu am încotro. Sunt singurele persoane pe care le cunosc. Voi încerca să mă adaptez şi le preţuiesc prietenia”.

— Este pe aproape? Ocoli răspunsul direct

— L-am lăsat la căsuţa din grădină. Eu mei aveam ceva treburi pe aici. Noul împărat mei are nevoie de mine. Dacă ai răbdare, vom merge împreună la ei. Dacă te grăbeşti, am să-ţi explic cum să ajungi.

— Cred că am să-l găsesc. Mulţumesc… Ne vedem mai

Târziu?

— Cum termin, vin şi eu. Ştii? Acolo ne-am stabilit reşedinţa pentru o vreme. Încă nu am decis încotro s-o luăm, dar sperăm ca mărul să ne inspire deciziile.

— Veţi primi multe semne. Dacă veţi fi atenţi, vi se va părea că ghemul fermecat aleargă iute, spre a vă scoate din labirint. Pirul său luminos este tors din multe întâmplări cu tâlc. Totul este să-ţi ascuţi mintea şi să asculţi glasul inimii.

— Ei, că frumos mai vorbeşti. Păi dacă este vorba de

inimă, nu te voi opri să ajungi mai repede la cel ce ţi-e drag.

„Mi-e drag? Nici nu-l cunosc. În fine. Aşa se vede din Afară?”

— Am plecat. Te aşteptăm, căci multe sunt de vorbit şi de

Lămurit

„Bine că aici încă nu se citesc gândurile. Totuşi, este obositor să comunici prin cuvinte. Multe se deformează când le rosteşti şi pierzi multă energie. În plus eşti pe cale să materializezi o realitate pe care poate că nici nu o doreşti. Trebuie să-mi amintesc proprietăţile acestui spaţiu”.

— Ce fată frumoasă! Încotro, surioară?

— Aş dori să ies în grădină. Pe aici este drumul?

— Ar fi dacă-ţi voi da eu drumul să treci.

Într-o clipă îi prinse gându-I mârşav şi-l împietri cu o privire. Dar întâmplarea îi dădu de gândit

„Spunea tata că pe aici femeia nu este respectată. Este privită ca obiect de placare. Îmi venea greu să cred atunci. Din nefericire are dreptate. Ar trebui fie să mă deghizez, fie să lupt cu prostia. Mă întreb, însă, dacă voi reuşi să-mi păstrez puterile sau dacă Regele mi le-a blocat. Acum a mers, dor în profeţie scria că mi se vor lua puterile şi că doar dragostea şi credinţa mă vor ajuta să reuşesc… Trebuie să mă grăbesc sau să găsesc o soluţie… Voi face schimb de straie cu femeia aceea. Nu, este vicleană şi orgolioasă. Aş intra într-o capcană. Mă voi feri de contacte… Mai bine îl aşteptam pe Ritmep. Acum nu mă pot întoarce, sunt prea mulţi pe aici. Poate voi găsi vreo fereastră. Ah! Lată una. Grădina trebuie să fie în spate. Să încerc să ies în partea cealaltă, cu băgare de seamă… încă un străjer. Nu mă va vedea. Merge, înseamnă că nu m-a blocat încă. Poate îmi lasă un timp de acomodare. Simt. Însă. Că în curând contactele cu lumea de dincolo se vor rupe. Uite fereastra. Voi sări. Nu este prea sus”.

Ajunsă în grădină, iuţi pasul spre căsuţa unde Sontumis îşi frământa gândurile.

„Noroc că pe aici doar grădinarul mai trece. Numai prietenii mei i-au descoperit farmecul? Oamenii aceştia stau numai între ziduri? Nu iubesc natura? Se şi vede pe chipul lor cum încep să moară de vii… Uite-l! Acu’ e acu”. Să vedem ce iese”.

— Bucuros de oaspeţi? V

— Karin!… Tu, aici? Ce vânt te aduce prin lumea noastră?

— Tu… destinul…

— Credeam că eu voi veni în lumea ta.

— Aşa am crezut şi eu. După cum vezi, mărul are propriile cărări ce duc spre „acasă”… Nu mă mai pot întoarce. S-a închis Poarta.

— Asta înseamnă…

— Asta înseamnă că rămân aici. L-am întâlnit şi pe Ritmep. A promis să vină şi el mai târziu, să vedem ce este de făcut.

— Ai să stai cu noi. Este loc destul în căsuţă… Eşti tristă?

— Credeam că nu mai ştiu ce este tristeţea. Acum mă simt deodată singură într-o lume…

— Nu tocmai pe placul rău. Îmi dau seama cam cum trebuie să-ţi fie. Regele te-a trimis?

— Totul s-a petrecut fără să-mi dau seama. Mi-a dat de înţeles doar că nu am de ales.

— Există o oarecare similitudine între poveştile noastre. Se pare că nu avem încotro, nu-i aşa? Trebuie să rămânem împreună, indiferent ce credem sau ce dorim.

— Nu este bine să fii sarcastic. Nu eşti obligat să faci nimic din ceea ce nu ţi se pare drept. Putem fi prieteni şi atât sau poţi fi doar o gazdă politicoasă. Dacă îţi este greu, îl voi aştepta pe Ritmep în grădină.

— Iartă-mă! Nu am vrut să sune aşa dur.

— Ştiu, te irită ideea de a ţi se impune să mă iei de

soţie. În termeni mai blânzi, aş spune acelaşi lucru. Totuşi, avem lucruri mei importante de făcut decât să ne manifestăm înverşunarea. Hai să nu mai facem caz de asta şi să lăsăm totul să curgă.

— Ţie nu-ţi pasă ce se întâmplă cu viaţa ta?

— Ba da. Tocmai de aceea nu mă agăţ de toanele mele trecătoare, pentru că asta ar însemna să-mi creez singură obstacolele.

— Vrei să schimbăm subiectul?

— Nu este vorbe de asta. Nu are rost să insişti cu mintea ca să dezlegi o situaţie care solicită alt gen de forţe şi energii, pentru a fi soluţionată. Din câte îmi amintesc, ne propusesem să pornim în căutarea Cărării Amintirii Sinelui. Vrei să abandonezi proiectul ce ţi-a schimbat atât de brusc viaţa?

— Nu… Poate că m-am poticnit din cauza acelei profeţii.

— Fă abstracţie de ea. Este un indiciu de care poţi ţine seama sau nu. Tot acolo vei ajunge dacă-ţi vei urmări ţelul.

— Şi tu ce vei face?

— Uiţi că şi eu urmăresc acelaşi scop?

— Dar cum te vei descurca?

— Par neajutorată?

— În lumea mea va fi mai greu decât la curtea Regelui.

— Oriunde este la fel.

— Dar tu eşti femeie.

— Este asta o specie ce prezintă handicapuri congenitale?

— Nu. Dar…

— Uitasem. Aici bărbaţii se consideră atotputernici şi atoateştiutori. Nu te-ai gândit nicio clipă că ai putea avea nevoie de ajutorul meu?

— Ce ştie să facă o prinţesă?

— Te asigur că mai multe decât ai învăţat să faci tu

până acum. Dar nu-ţi voi sta în drum. Ritmep a fost mai înţelept şi, pentru că mi-a cerut ajutorul, i-l voi da cu dragă inimă. Până va veni, am să vorbesc cu florile din grădină. Şi ele m-au întâmpinat cu mai multă sensibilitate decât tine.

Nu o opri. Îi era ciudă pe calmul şi siguranţa ei. Ar fi vrut să arate cât de ocrotitor putea fi dacă ar fi văzut într-însa o umbră de teamă sau de nesiguranţă. Dar echilibrul ei îl scotea din sărite. Prea era orgolioasă – îşi zise. O privi de la distanţă. Părea că într-adevăr vorbeşte cu florile. Toate se întorceau după ea, dăruindu-şi frumuseţea şi parfumul. Şi ea le dăruia iubirea ei care părea, cumva, palpabilă. Era o scenă încântătoare, care îi smulse un zâmbet. Nu se sătura privind-o. Ar Ajurat că soarele, vântul şi păsările s-au oprit să-i stea mai mult în preajmă. Se pomeni vorbindu-i în sinea sa: „doar nu oi fi ajuns să te pizmuiesc. Ce se întâmplă cu mine? Eu nu mă ştiam astfel. În faţa ta au ieşit la suprafaţă toate grozăviile din mine. Nici nu eram conştient de întunericul ce-l port în adâncu-mi. Tu nu ai nicio vină pentru lipsurile mele, dar mi-e mai uşor să dau vina pe tine, în loc să-mi recunosc complexele şi slăbiciunea. Mă port ca mai toţi bărbaţii cu femeile pe care le-au ales să le fie tovarăşe de viaţă. Nu am învăţat nimic din lumea ei… Sigur, are dreptate că ea îmi poate fi maestru o bună bucată din drum, dar pot avea eu smerenia de a recunoaşte asta? S-a tot spus că femeile nu pot fi maestru, numai bărbaţii, şi imediat am acceptat încă o axiomă care să ne statueze superioritatea în faţa sexului slab. De ce să gândim? Înghiţim tot ce ne hrăneşte orgoliul. De fapt, eu sunt orgolios. Ea este doar conştientă că în acest moment este mai departe decât mine. Este şi firesc să fie aşa, având în vedere cine îi este Maestru. Aproape că o urăsc fără motiv, doar pentru că nu sunt ca ea, încă. Cum pot fi arăt de meschin? În loc să-i admirăm şi urmăm pe cei mai buni ca noi, suntem în stare să-i desfiinţăm. Oare dacă m-ar fi iubit, m-aş fi purtat altfel? Aş

fi fost mai îngăduitor sau aş fi fost plictisit de atenţia cu care aş fi fost înconjurat?”

— Încearcă să trăieşti clipă şi să te bucuri de ea. Ieşi din minte şi lasă gândurile netrebnice. Altfel, ele te vor modela pe tine, într-un chip nu tocmai atrăgător. Îi spuse prinţesa apropiindu-se.

— Ai şi început să dai lecţii? Nu ţi le-am cerut.

— Sunt sfaturi promoţionale, îi răspunse râzând. Crezi că ajungi departe dacă rămâi ursuz? Te blochezi pe niveluri energetice joase. Uite, prinde-te de raza asta. Să vezi cum este. Simţind diferenţa, vei înţelege ce-ţi spun.

Brusc se simţi cuprins de o stare de bine. Pacea îi însenină sufletul şi însăşi iubirea părea să bată la poarta inimii. Parcă pinten. Fugi după Karin, care se îndepărtase din nou, şi o prinse de mână.

Ar fi vrut să o ţină în braţe… dar alunecă din nou în vechea stare de contradicţii, îşi strânse buzele şi şuieră:

— Te joci cu mine? N-o să-ţi meargă.

— Şi ce vei face dacă nu-ţi place?

Nu prea avu replică la asemenea răspuns şi propria ameninţare păru ridicolă.

— Ce vrei de la mine?

— Nimic. Aici am aterizat şi erai singurul pe care îl cunoşteam în această lume. Dar pot pleca şi-mi pot face alţi prieteni. Nu te voi obosi cu prezenţa mea.

— Şi destinul de care vorbeai?

— Destinul îl creează omul. Socoteşti că am să mă agăţ de scripte cât timp cred în Dumnezeu? Eu nu mă supun nimănui şi înfrunt prezentul cu mintea trează. Nu suport dependenţa şi nu-ţi imagina că mă simt legată de tine. Nu intenţionez să-ţi fac pe plac şi nici să primesc lecţii care să mă readucă pe un nivel pe care l-am depăşit demult.

— Pe aici se spune că în viaţă mai joci şi cum ţi se cântă.

— Asta este valabil pentru cei ce acceptă

compromisul. Noi avem alte concepte despre demnitate şi onoare, şi nu intenţionez să le schimb. Orice compromis este un lanţ. Dar poate că voi nu preţuiţi libertatea. Poate că nici nu ştiţi ce este.

— Mai termină cu aerul acesta de superioritate!

— Este o invitaţie imperativă la a face pe proastă, doar pentru că nu-ţi suporţi stadiul de începător în disciplina spirituală?

— Puţină umilinţă nu ţi-a strica.

— Pentru că aici semenii se umilesc unii pe alţii? Te-ai încolonat voluntar în rândul lumii? Şi mei căror reguli trebuie să mă supun ca să nu stric bună orânduială din împărăţie?

— Eşti rea şi înfumurată.

— Cine afirmă asta? Tu? Cu ce ochi m-ai privit de m-ai putut

(judeca atât de bine? Toţi sunteţi pe aici judecători şi calomniatori? Nţelege că nu suntem concurenţi şi nu am venit să-ţi ştirbesc prestigiul. Dacă ţi se pare că ştii şi eşti sigur de cunoştinţele şi percepţiile tale, nu este nevoie să mă loveşti ca să pari mei grozav decât mine. Demonstrează-ţi cunoştinţele spirituale şi arată-ţi calităţile prin felul cum trăieşti. Faptele şi vorbele te caracterizează, nu laudele aduse propriei persoane şi nici criticile aduse altora.

— Eşti vrăjitoare. Ai vrut să mă îndrăgostesc de tine.

— Poate pregăteşti şi rugul. Cum te-ai transformat în opusul a ceea ce păreai? Sau poate că vorbele-ţi mieroase ascundeau un suflet găunos? Ori eu te-am cunoscut pe alt nivel de conştiinţă, acolo unde eşti viitorul celui prezent, cel ce se va fi purificat? Eu am coborât în trecutul rău. Este greu să crezi sau să înţelegi că a vorbi frumos, din cărţi, este una şi practica spirituală este alta?

— Dar tu, dacă eşti aşa avansată, de ce judeci? Nu ai dreptul.

— Cum poate fi arăta haos într-o minte? E prea

devreme pentru a ne întâlni. Mă vei căuta în drumuri le-ţi pustii, în nopţile de nesomn, în vacarmul oraşelor şi singurătatea dorului. După ce-ţi vei limpezi mintea şi-ţi vei înmuia inima, mă vei găsi în Castelul de Lumină.

— Mă blestemi?

— Te-ai blestemat singur, fecior nevrednic.

— Dar am muşcat din măr.

— Mărul a fost şansa ta. Dar tu nu căutai Adevărul, ci doar un nou nume hainei taie de lut Ţi-e sufletul împietrit Sontumis. Caută Izvorul!

Şi dispăru. Odată cu ea dispăru şi mărul. „Ce-a fost asta? Un vis sau o părere? Am citit prea multe basme?”

„Dacă le citeai cu atenţie, nu răceai o asemenea greşeală. Te va costa multă suferinţă. Şi nu-ţi cerea decât prietenia şi încrederea ta. Ai izgonit Darul lui Dumnezeu către oameni, tânăr trufaş şi plin de ambiţie”.

Cine eşti de intri în mintea mea?”

„Nu ar fi prima oară sau poate că nici nu am ieşit vreodată de acolo”.

„Eşti vreun duh neeurat?”

Te simţi atât de curat încât să poţi afirma unde este întinarea?”

„Ce vrei de la mine?”

„Nimeni nu vrea nimic de le ţine. Când vor asculta cu luare-aminte vorbele tale, vei fi deja ah om”.

„Azi toată lumea vrea să mă înveţe…”

— Ei. Sontumis. Am scăpat de treburi pe ziua de azi. Putem sta de vorbă. Dar unde este Karin? Nu te-a găsit?

— M-a… Am schimbat câteva vorbe şi a plecat sau, mei bine zis, a dispărut. Mi-a spus că o voi găsi în Castelul de Lumină. Ai idee unde ar putea fi?

— Ce-ai făcut??! Cum ai reuşit să pierzi comoara, băiat fără

Minte?

— Am stat de vorbă, a făcut pe deşteaptă şi i-am atras atenţia că greşeşte…

— Tu ei?

— De *ce* nu?

— Omule, tu eşti conştient de prostia din capul tău?

— Ce aveţi toţi cu mine? Ce-am făcut? Am refuzat să fiu soţul prinţesei. Ei, şi? Deranjează pe cineva lucrul acesta?

— Nici măcar nu înţelegi. Cred că ar fi bine să ne despărţim. Fiecare cu drumul lui. Te ieri, deşi mi-ai adus multă durere în suflet Era o punte spre Cer.

— Dar toţi îl avem pe Dumnezeu în noi şi ne iubeşte. De *ce* am avea nevoie de intermediari? Nu El ne inspiră gândurile şi acţiunile?

— Rămâi cu Dumnezeul tău. Eu plec în lume cu mărul meu. Oricât de aproape ne este, eu recunosc că mei am multe de curăţat în mine, până să pretind că aud vocea lui Dumnezeu şi-l înţeleg Voia.

— Şi eu ce voi face? Mi-a luat şi mărul.

— Învaţă să te descurci cu lumina gândirii. Mărul te-a dus bine pe drumul răspunsului pe care-l căutai, dor prea eşti necopt pentru un asemenea dar… Cu bine, nepoate.

Ritmep intră în casă, îşi pregăti câteva lucruri pentru drum, îşi umplu termosul cu apă de la izvorul din grădină şi plecă. În urma sa, Sontumis rămase pe bancă, privind în goi. Simţea că făcuse cava grav, care afecta viaţa multor semeni, dar încă nu realiza dimensiunile catastrofei.

„La urma urmei nu-i decât o femeie. De ce s-a supărat Ritmep? Nici măcar nu l-am întrebet şi nici nu am încercat să-l opresc.

Am reacţii ciudate, neadecvate: când sunt repezit, când sunt prea încet… Nu am s-o caut. Poate să se ducă unde îi place. Eu voi rămâne aici. Trebuie să mă liniştesc şi să chibzuiesc la toată povestea asta în care am intrat şi am încurcat, se pare, anumite socoteli… De ce m-am purtat aşa cu ea? Prea credea că le ştie pe toate. Şi dacă avea dreptate? Dar nu era cazul să mă facă să mă simt prost. De fapt nu a făcut decât nişte afirmaţii. Nici nu le-am ascultat

cu atenţie. Am contrazis-o din principiu. Nici măcar nu aveam argumente. Mândria mea a răspuns. Am simţit nevoia s-o umilesc. Şi ce am realizat? Ritmep a plecat, Karin a plecat, am rămas singur. Nici înainte nu ştiu încotro s-o apuc, nici înapoi nu mei este cale de întors… Am un sentiment de vinovăţie, dar nu aş şti să formulez cu exactitate vină care mă apasă. Ce-am făcut şi care sunt consecinţele? Acum nu mai am nici mărul. Mi s-a luat ca şi cum nu l-aş fi meritat. Cu alte cuvinte, nu am ce căuta în împărăţia Cunoaşterii. Şi cine pătrunde acolo? Cine să-mi răspundă şi cine să mă corecteze când greşesc? Aşa sunt eu? Până acum, cum de nu mi-am dat seama? Pentru că, fiind fecior de împărat, mă aflam pe o poziţie superioară faţă de ceilalţi. De astă dară am fost pentru prime cară pe o poziţie de inferioritate şi orgoliul, care a zăcut atâţia ani ascuns, a ieşit la iveală şi a lovit cu furie. Cred că toate probele acestea au venit prea repede. Am fost nepregătit să primesc atâtea adevăruri. Le-am răstălmăcit în felul meu şi am început să servesc lecţii celor care erau îndreptăţiţi să-mi fie ghizi spirituali. Am avut pentru puţin timp totul şi în câteva clipe am pierdut totul. Fiul risipitor… Am momente de luciditate şi perioade de beţie pseudospirituală, cu care i-am ameţit pe mulţi. Caracterul nu se vede când ţii speech-uri sau dai sfaturi plin de experienţa tinereţii şi de poveştile culese din cărţi. Să fii darnic din împrumuturi… Halei măreţie!

Se pare că atunci când îi povăţuim pe alţii, ne povăţuim pe noi înşine. Nu ea avea nevoie de smerenie, ci eu. Viaţa încă nu m-a învăţat ce înseamnă umilinţa şi răbdarea. Eu încă n-am traversat purgatoriul aceste i lumi şi voiam să trăiesc printre stele. În prietenie m-am purtat lamentabil, plin de egoism, cât despre dragoste, nici nu ar trebui să pronunţ acest cuvânt sfânt Fratele meu, care stă acum pe tronul ţării, a fost cu adevărat înţelept. Şi-a evaluat puterile şi a pus dragostea mai presus de toate. Şi al doilea a înţeles esenţa. Eu am visat cunoaşterea,

întorcând spatele vieţii, şi am fost readus la linia de stan. Înveţi trăind şi deschizându-te oricărei experienţe. De ce să le refuzi când tu le atragi, chiar dacă nu le alegi? Fiecare te învaţă cava despre tine. Dar eu mă simţeam deştept, aproape egal cu Regele, prea plin de ceea ce eram convins că ştiu, ca să mai pot primi ceva. Aflat într-o stare elevată de conştiinţă, deveneam altui, dar întors aici sunt diferit, o fiinţă infatuată şi ignoranta. Câte curi s-au arătat cu acest prilej! Neplăcute concluzii. Parcă cineva ar fi regizat totul să mă desfiinţeze, să demoleze imaginea pe care mi-o făcusem despre mine însumi. Şi nici nu este greu de ghicit cine este Făptuitorul. Cât despre fiica lui, nu merita să se sacrifică pentru unul ca mine, când oricare tânăr din lumea ei are mai mult bun-simţ decât mine. S-a trezit singură aici şi. În loc să plângă, s-a apucat de treabă, iar eu, în loc s-o ajut, i-am pus beţe-n roate. Am făcut-o vrăjitoare când în sinea mea râvnesc şi eu la acele puteri. Parşivă minte. Eu încă nu-s cârmaciul propriei fiinţe. E furtună în mine şi. Dacă nu fac ordine înăuntru, în toiul evenimentelor voi fi condus de monştrii interiori, pe care îi hrănesc. Unde să plec? O lume întreagă se ascunde în mine. Şi totuşi, eu nu o pot vedea decât reflectată în oameni şi împrejurări. Mai bine plec la drum. Situaţiile noi vor cere măsuri adecvate. Încotro s-o iau? Şi munţii, şi deşertul, şi marea, toate te învaţă. Poate că cal mai bine ar fi să-l las lui Dumnezeu alegerea. Azi am făcut o prostie mai mare decât toate greşelile vieţii mele. Am să încarc să mă liniştesc, dacă m-o lăsa conştiinţa – ştiind cum mi-am rănit şi alungat prietenii; am să mă rog şi voi încerca să dorm. Poate voi visa ceva. De nu, primul gând cu care mă voi trezi mâine dimineaţă să fie cal ce-mi va arăta drumul căinţei mele. Nici nu îndrăznesc să sper ca la capătul lui să-mi întâlnesc prietenii”.

Şi încarcă să facă o plimbare prin grădină. „Trăieşte clipa!” îi răsuna în minte glasul cristalin al prinţesei şi parcă întreaga grădină păstrase parfumul ei. O durere

stranie îi săgeta pieptul la amintirea chipului pe care ştia că nu-l va putea uita şi realiză că nu făcuse altceva decât să-şi bată joc de sine însuşi, în loc să urca, coborâse. Fugise de dragoste şi cunoaştere, repetent la capitolul purificare. Îi dorea lui Ritmep din tot sufletul s-o găsească, pentru că el ştiuse ce reprezintă Ha în lumea noastră. Şi. Într-o zi, ea îl va duce la Rege.

„De ce întotdeauna înainte de a zice *da* spunem *nu 7** întâmplările trăite de când venise la unchiul său şi trecutul apăreau acum într-o nouă lumină. Amărăciunea şi regretele erau greu de îndurat şi nu se puteau stinge decât cu speranţa că va reuşi să se ridice şi să-şi câştige demnitatea.

„Poate că fiecăruia îi e dat să fie singur în căutarea Sinelui, lotuşi, ar fi fost frumos dacă eram împreună. Peşte că este mai bine aşa. În această etapă sunt greu de suportat şi i-ar fi fost greu să-mi tolereze pornirile. Purificarea cere o anumită intimitate. De aceea sunt căsătoriile dezagreabile – pentru că intră în ele oameni impuri. Căsnicia este piatra lor de încercare. Viaţa conjugală scoate la iveală fel şi fel de defecte necorectate la timp şi cei doi, în loc să le transforme, îşi fac reproşuri reciproc. Ce coşmar puteam să-i ofer dacă într-o oră am produs un dezastru! Nici nu e nevoie să beţi un om pe cruce pentru a-l tortura. Cât să ne mai ierte Dumnezeu că nu ştim ce facem? Când ne vom maturiza? Va veni vreun moment când ne vom opri şi vom recunoaşte că ştim că facem rău şi că ne rănim semenii cu bună ştiinţă? Tardive gânduri. Am lovit-o pentru că o simţeam puternică. Aproape că voiam să cedeze, s-o văd slabă în fă a mea. Prostească ambiţie. Ce dovedeam cu asta? Că are nevoie de mine? Voiam să plângă, dor râdea. Cât de stupid trebuie să-i fi părut! Peşte că voiam s-o ţin în braţe, dar în ace laşi timp cream un zid ce împiedica orice gest de tandreţe. Peşte că nevoia de a iubi şi a fi iubit s-a ascuns undeva, în adânc, şi se manifestă ca agresiune, încât e greu s-o

recunosc. Dacă m-ar fi luat pe neașteptate cu un sărut, m-aș fi topit… sau i-aș fi spus să nu mă ispitească. Castitatea nu înseamnă să renunți la iubire, ci să fii puț în tot ce faci. De ce nu mi-au venit asemenea gânduri înainte? De-ar fi să dau timpul înapoi, oare cum aș proceda?”

Și se pomeni retrăind, în imaginație, scena întâlnirii cu Karin, iar și iar, în variante îmbunătățite. Era greu de apreciat care ar fi fost varianta optimă întrucât nu o cunoștea pe Karin suficient de bine pentru a-i anticipa reacțiile. Nici nu era sigur că în fața ei toate bunele intenții nu s-ar fi năruit sub năvala unor noi porniri necontrolate. Avea ea ceva de reușea să scoarță din el întunecimea la lumină și nu era deloc plăcut. Dar oricât și-ar fi dorit să retrăiască scena ce îi pecet la isc destinul, realiza că adevăratele probe te iau pe nepregătite, prin surprindere, nu după ce ți-ai făcut scheme tactice. Scopul lor este să-ți redescoperi naturaleța și spontaneitatea, dar fără să fii grosolan.

„Nu apare niciun pitic, un peștișor de aur. Vreo pasăre măiastră vorbitoare care să-mi îndeplinească trei dorințe sau să-mi spună încotro s-o apuc ca să găsesc Izvorul? De parcă aș merita asemenea ajutor… Deci, ia te uită ce am gândit! Tot la ea mi-e inimă sau cum s-o fi numind piatra din piept”.

— Și dacă s-ar întâmpla minunea, care ar fi aceste trei dorințe? Tu nu ai putut să-ți păstrezi mărul, demonstrând cât de mult dorești să afli răspunsul la întrebare, și te-ai abătut de la calea pe care ți-a arătat-o. Acum fugi după alte ocazii. De că s-ar îndura soarta de tine?

În fața lui stătea un bătrân cu părul alb. Nu se întrebă de unde apăruse. Ultimele zile îl obișnuiseră cu neobișnuitul.

— Cine ești? îl întrebă, privindu-l.

— Tu nu știi cine ești tu și vrei să afli cine sunt eu?

— Să te întreb atunci de nume?

— Crezi că ţi-ar spune ceva în plus despre mine decât ceea

Ee vezi?

— Ai venit pentru că mi-ai auzit gândurile sau le-ai auzit pentru că erai aici?

— Ce importanţă are? Ce preferi: să-ţi hrănesc orgoliul sau să-ţi spun că n-ai ochi să vezi?

— După ultima lecţie, care mi-a dărâmat castelele de nisip, cred că prefer adevărul şi, din câte înţeleg, sunt orb.

— Să zicem că sunt unul din sfinţii voştri făcători de minuni sau un regizor pe scena vieţii şi aş dori să văd cât de autentice sunt regretele tale. Îţi acord şansa de a demonstra că tot rechizitoriul pe care ţi l-ai făcut de câteva ore încoace este real. Ştii exact ce vrei, astfel încât, jucând din nou scena din grădină, să o conduci spre alt final? Şi mei este o condiţie. Nicio clipă să nu joci teatru. Îţi cer să fii tu însuţi, dar nu *cel* ce a ratat. Crezi că un om se poate corecta printr-o simplă decizie?

— Da. Numai că asta cerc timp şi nu sunt convins că Până ce nu se stabilizează acea trăsătură de caracter pe care încearcă s-o construiască, nu va mai greşi.

— Şi dacă ţi s-ar oferi o singură încercare, cum ai proceda? Şi dacă nu-ţi dau timp să te gândeşti şi întorc timpul înapoi?

O ceaţă albă ascunse ochilor grădina şi se trezi în mijlocul unui univers fără repere. Nu se zărea nimic înjur. El însuşi părea că pluteşte într-un spaţiu fără consistenţă. Apoi totul se limpezi. Era în casă şi ştia că Ritmep era la palat. Îşi amintea un vis dureros, în care se făcea că pierduse mărul şi prietenii. Avusese o discuţie cu Karin şi aceasta plecase. Ştia că el fusese cauza despărţirii, dar nu putea reconstitui d ialogu I care condusese la încheierea unei poveşti ce nici nu începuse. Reţinuse chipul lui Ritmep şi amărăciunea cu care îl privise înainte de a-i întoarce spatele. Ce făcuse? Era un avertisment? Nici nu apucase să comenteze visul cu unchiul său. Trebuia să aibă

o semnificaţie. Cufundat în gânduri, nu observă prinţesa ce se apropiase de ei.

— Bucuros de oaspeţi?

— Karin!… Tu, aici? Ce vânt te aduce prin lumea noastră?

— Tu… destinul…

— Credeam că eu voi veni în lumea ta.

— Aşa am crezut şi eu. După cum vezi, mărul are propriile cărări ce duc spre „acasă”… Nu mă mai pot întoarce. S-a închis Poarta.

— Asta înseamnă…

— Asta înseamnă că rămân aici. L-am întâlnit şi pe Ritmep. A promis că vine şi el mei târziu, să vedem ce este de făcut.

— Ai să stai cu noi. Este loc destul în căsuţă… Eşti tristă?

— Credeam că nu mei ştiu ce este tristeţea. Acum mă simt deodată singură într-o lume…

— Nu tocmai pe placul rău. Îmi dau seama cam cum trebuie să-ţi fie. Regele te-a trimis?

— Totul s-a petrecut fără să-mi dau seama. Mi-a dat de înţeles doar că nu am de ales.

„De ce am strania senzaţie că am mai trăit scena asta? Este un fel de fenomen doja-vu. Există aşa ceva? Oare toate se întâmplă numai o dată sau de mai multe ori. Creând noi variante ce coexistă în eternul prezent. În care universul se autocreează? Sau ani picat într-o buclă temporală… Ce m-ar readuce în trecut, să retrăiesc aceeaşi scenă? Poate că un nivel superior de conştiinţă solicită înţelegerea şi transformarea unor situaţii, asigurând evoluţia. Viitorul se autoprotejează sau modifică trecutul, găsind soluţii ingenioase şi scurtături lipsite de suferinţă. În acest caz, devine foarte important ce voi spune. Visul meu este un avertisment sau o alegere ce s-a soldat cu un dureros eşec”.

— Nu te necăji. Poate că mărul te-a adus aici. Acum

vom fi trei căutători, ceea ce este grozav. Ne vom ajuta unul pe altul.

— Am gândit iniţial că vom merge într-o lume superioară celei în care am trăit. Poate că lumea este aceeaşi. Natura încercărilor se schimbă. Informaţiile sunt pretutindeni. Le accesezi cu nivelurile energetice pe care le atingi.

— Vrei să spui că nu este necesar să plecăm nicăieri?

— Nu. Alegerile noastre ne vor purta paşii în exterior şi ne vor îndrepta atenţia în adâncul propriei împărăţii.

— Cât de simplu poate fi totul! Şi totuşi, cât de greu de înţeles doar cu imaginaţia dacă nu treci aceste praguri subtile, trăind realitatea lor inefabilă!

— Unele noţiuni nu pot fi explicate în cuvinte. De aceea maeştrii creează situaţii în care descoperi sensul lor prin intuiţie. Atunci ele devin propria cunoaştere.

— În această situaţie, mărul are un program întreg de desfăşurat pentru noi. Mă bucur că nu sunt singur.

— Cu Ritmep vom fi trei. Îmi place omul acesta. Sunteţi buni prieteni?

— Deşi este unchiul meu, abia acum l-am descoperit şi mie îmi place. Îi doresc din tot sufletul să găsească răspunsul şi dacă se poate şi cava în plus: dragostea. N-a avut parte de fericire şi, deşi n-o mărturiseşte, cred că tare şi-ar dori să-i guste nectarul.

— Când pleci la un drum că ai nostru, nu poţi şti n ic iodată la ce să te aştepţi. Poţi avea parte de întâmplări dramatică, de crize insuportabile, de perioade aparent anoste şi lipsite de tumultul şi intensitatea experienţelor neobişnuite. Nu este spectaculos. Ba chiar.

Pentru ochii profanului, este banal, cu nimic ieşit din comun. Dar numai tu poţi aprecia diferenţa între viaţa de dinainte de a 11 cules mărul şi cea care a început din acel moment.

— Bănuiesc că ai dreptate şi ştii ce spui. Vorbeşti din experienţă. Eu încă mai visez poveşti cu zâne şi cai

fermecaţi.

— Sunt simboluri. Te-ai întâlnit deja şi cu zâna şi cu caii ce zboară ca gândul. Aceştia din urmă sunt forţe, energii, puteri cărora în basme li s-a dat acest nume. Trebuie să analizezi şi contextul în care apar aceste noţiuni. Uneori pot fi nave, alteori doar teleportări sau materializări specifice astralului de exemplu. Cât despre zâne, şi acestea pot fi entităţi elementele, fiinţe de lumină, îngeri sau făpturi pure. cu sufletul curat. Or teste acestea există în lumea ta. Lumea mea şi lumea ta nu se deosebesc decât ca nivel de conştiinţă. Practic este aceeaşi, o putem descrie diferit, în funcţie de nivelul pe care te situezi când percepi, analizezi şi relatezi.

— Mă ajuţi să-mi lepăd complexul de inferioritate.

— Îl menţii cât timp te blochezi în propriile concepte. Dacă te deschizi noilor orizonturi şi te accepţi aşa cum eşti, nu ai de ce avea complexe.

— Dar tu? Nu ştiu cum să spun… nu te vei simţi singură lângă mine, vreau să zic, nu te va irita ignoranţa mea? Poate vei dori să-ţi împărtăşeşti gândurile pe care eu încă nu le pot înţelege… nu te va durea neştiinţa mea? Aş vrea să-mi spui – nu te simţi cumva forţară să mă ai lângă tine?

— Poate că fiecare dintre noi a avut cel puţin câteva clipe şi momente de revoltă, nemulţumire, iritare. Este firesc. Totuşi, la un gând mai atent realizezi că nimic nu este întâmplător în viaţă. Nu are rost ca orgoliul sau complexele să ne umbrească dreapta judecată. Nu poţi nega faptul că întâlnirea noastră a fost electrizantă. Atunci sufletele noastre s-au recunoscut. Apoi mintea a opus rezistenţă şi cred că ai trecut şi tu prin asta. Pentru nişte căutători ai Adevărului, cum credem că suntem noi, ar fi ruşinos să ne poticnim în atitudini care nu ne fac cinste. Eu cred că ar fi bine mai întâi să fim prieteni şi restul va veni de la sine. Nu crezi?

— Mă bucur că gândeşti aşa. Chiar am să te rog.

Dacă se va întâmpla să uit de mine şi cine ştie ce balauri ascunşi să scoată capetele, să ai răbdare şi să-mi atragi atenţia că greşesc. Să nu pleci de lângă mine…

— Purificarea este un proces anevoios în cursul căruia faci multe gineşel i. Atunci răneşti fără să-ţi doi scama. De nu aş şti din proprie experienţă, nu aş fi prea tolerantă. Totul este să le conştientizezi şi să nu le repeţi.

— Nu-ţi va fi prea uşor.

— Nici ţie. Uneori îţi voi părea dură – de fapt aşa vei percepe exigenţa mea şi, poate, iritarea că încă nu înţelegi ceea ce mic mi se va părea evident.

Se priviră – încercând să anticipeze fiecare puterea celuilalt de a fi blând, ocrotitor, sincer, corect şi iubitor. Apoi izbucniră în râs. Se luară de mână şi o porniră pe aleile grădinii. Undeva, nevăzut, un bătrân cu plete albe zâmbea mulţumit. Le acordase o nouă şansă şi o bilă aibă.

Spre seară, Sontumis şi Karin. Decişi să înceapă un trai simplu, pregătiră cina. Când totul fu gata, apăru şi Ritmep.

— Ei, ce surpriză mi-aţi făcut! Eram aşa dorn ic să vă reîntâlnesc că am şi uitat de foame. Dar o cină cu prietenii mei este cel mai nimerit lucru la ora asta. Mă simt onorat să fiu servit de un prinţ şi o prinţesă. Mâine va fi rândul meu. Să nu credeţi că toată viaţa am avut bucătar. Mi-a plăcut să ştiu de teste. Când eram tânăr. Îmi imaginam ce aş face dacă într-o zi nu aş mai locui în palat, sau dacă aş naufragia pe o insulă, ori dacă m-aş rătăci în pădure. Şi mi-am propus să învăţ să mă descurc în orice împrejurare. Poate că demult sufletul meu tânjea după libertate. Un împărat nu-şi aparţine. O fi tronul este râvnit de mulţi, dor aceia nu ştiu ce pierd.

— Şi tatăl meu gândeşte la fel, spuse Karin. Mi-a spus că aristocraţia spirituală presupune a te pricepe la orice, a sluji, în principiu. La noi oamenii sunt harnici şi dornici mereu să înveţe. Cât despre tata, este greu să-l descriu. L-aş numi Misterul Vieţii. Ca Maestru spiritual, aparţine

tuturor planurilor. M-a mai luat cu el în călători i le-l enigmatica şi am constatat că toţi îl venerează pretutinden i. Ca Rege, cred că nu există problemă fără rezolvare pentru ei. Ca tată este iubitor şi extrem de exigent. Dacă ai noroc, îi vezi şi partea aceea umană, când este vesel şi face surprize, dor nu trebuie să-ţi pierzi vigilenţa nicio clipă. În asemenea momente de relaxare îţi strecoară, subtil, capcanele următoarei lecţii.

— Presupun că nu este uşor de stat lângă un asemenea om. Cu toate acestea aş dori să-l cunosc… Peste va veni la nunta voastră.

Cei doi tăcură. Simţind stânjeneala lor. Ritmep nu schimbă vorba, ci continuă:

— Ştiţi ceva? Eu vă sunt ca şi un tară. Să nu începeţi cu nazurile, că nu mai sunteţi copii. Cine caută Adevărul are un anumit grad de maturitate. Dumnezeu v-a hărăzit pe unul celuilalt. Fiecare este Darul celuilalt. Unul este mai adaptat acestui plan. Celălalt are mai multe cunoştinţe. Vă completaţi perfect. Nici nu era bine să fiţi la fel. Întreeeţi-vă în a iubi mei frumos. Poate că nunta voastră a şi avut loc în Cer. De aceea Regele te-a trimis aici, la mirele tău. Eu nu vă înţeleg ezitările.

— Nu te contrazicem. Doar că nu ne grăbim. Când toţi aşteaptă ceva de la tine, începi să te înverşunezi să faci altfel, doar pentru a-ţi demonstra că eşti tu însuţi. Dacă nu am fi ştiut destinul nostru, poate că totul curgea firesc. Aşa, nu mai realizez nici eu ce simt sub influenţele din jur.

— Nu-mi spune mie că te influenţez eu. Nu exagera. O opinie exterioară îţi modifică atitudinea? Te face să ai reţineri în a-ţi arăta admiraţia, bucuria, surpriza, sentimentele? Problema este a ta că nu ştii să-ţi arăţi frumuseţea. Ţi se pare că e mai bine să te arăţi circumspect, prudent, sobru, plin de o serioasă responsabilitate? Viaţa e un joc frumos şi, când ai pe cine iubi, nu este bine să pierzi nicio secundă. Ce vreţi acum?

Să staţi la masa tratativelor să negociaţi condiţiile căsătoriei voastre? Sunteţi liberi, Karin nu se mei poate întoarce la tatăl ei, iar tu, din câte ştiu, ai renunţat să te întorci acasă – ai ales un drum departe de avantajele şi dezavantajele de la palat. Ai plecat în căutarea Cărării Amintirii Sinelui. Asta înseamnă să iei decizi i, să ai spontaneitate, să te adaptezi condiţiilor mereu schimbătoare, să prinzi şansa din zbor. Dacă te gândeşti la fiecare lucru un an şi nu ai curaj SA TRĂIEŞTI, nu ai ce căuta pe drumul acesta.

— Dar nu suntem siguri că ne iubim, adăugă Karin, încercând să-l sprijine pe Sontumis.

— Prostii. Nu vreţi să recunoaşteţi că iubiţi. De parcă asta v-ar ştirbi din prestigiu. Este atât de greu să dăruieşti? Chiar nu vă plăceţi sau vă minţiţi, aşteptându-l pe celălalt să facă primul pas?

— Este chiar ciudat. Dacă mai aud azi şi a treia persoană spunându-mi acelaşi lucru, până mâine mă mărit.

— Dacă eu sunt alesul, ar fi bine să mă ceri până la miezul nopţii, să am timp să-ţi răspund.

— Eu am să mă plimb puţin, zise Ritmep. Cred că mai aveţi multe de lămurit, iar eu am nevoie să fiu singur. Ne vedem mai târziu.

— Chiar eşti în stare? o întrebă Sontumis uşor amuzat, după ce rămase cu prinţesa.

— Dacă se întâmplă minunea, ceea ce este puţin probabil, şi dacă, evident, nu mă refuzi politicos.

— Poate că nu ar trebui să glumim. E vorba de viaţa noastră.

— Nu glumesc. În fond, azi, mâine, peste o lună sau un an este acelaşi lucru. De noi depinde cum va fi. Când, este mai puţin important.

— Pe aici, pe la noi, începutul este frumos. Treptat, căsătoriile se deteriorează. Se pare că în cazul nostru este posibil să fie invers.

— Sunt de acord că armonia se poate clădi în timp,

cu răbdare. Dar nu este cazul să afirmi că este chiar un dezastru acest început. De ce nu vezi partea bună a lucrurilor?

— Şi care ar fi aceea?

— Miracolul întâlnirii noastre, libertatea de care ne bucurăm, faptul că avem aceleaşi aspiraţii, că ne plăcem, că avem un prieten care ţine la noi şi este un om deosebit, că tatăl meu ne-a binecuvântat – ceea ce înseamnă mult pentru mine, că mărul ne călăuzeşte. Are dreptate, Ritmep, ar trebui să savurăm fiecare clipă. Poate că nu întotdeauna vom avea parte de astfel de perioade. Noi am creat o problemă. Ea nu există. Noi coborâm aici, din alte planuri, o iubire dintre două suflete gemene, altfel spus, în adâncul fiinţei noastre acest foc arde, nu trebuie decât să-l conştientizăm şi să-l exprimăm. Este o forţă uriaşă.

— Există şi o parte rea?

— Numai dacă afirmăm noi asta.

— Şi care ar fi aceea?

— Încăpăţânarea de a refuza mersul înainte. Trebuie să recunoşti semnele, şansele, avantajele, ocaziile şi să ţii seama de ele. Altfel apar neplăcerile şi penalizările.

— E caraghios să cred că pot fi penalizat că nu mă grăbesc să mă însor.

— Nu aşa se pune problema. E păcat să te opui dragostei când sufletul rău o cere. Vei suferi.

— Ştii ceva? Eu nu mai aştept al treilea îndemn. E ca şi cum aş reuşi din trei încercări. Voi face eu pasul. Vrei să fii soţia mea începând de azi?

— Şi dacă ţi-aş cere să mă convingi, ce mi-ai spune?

— Vrei să-ţi fac o declaraţie de dragoste? Nu cred că aş fi prea convingător.

— Atunci încearcă să-mi vorbeşti despre zestrea ta.

— Despre ce?

— Nu te gândi la bogăţii exterioare, ci la nestematele sufletului rău.

— Adică să mă laud?

— Nu este necesar. Din felul în care mi-ai propune să fiu soţia ta aş înţelege multe despre tine.

— Cred că te dezamăgesc. Nu mă pricep să spun lucruri romantiee.

— Nici nu este vorba despre asta. Pot fi înşelătoare. Uite… spune-mi care sunt primele gânduri care-ţi trec prin minte când îţi imaginezi că de la miezul nopţii voi fi cu tine.

— Aa… Cred că nu aş aştepta până atunci.

— Şi dacă zic nu?

— De ce să zici nu?

— Să spunem că încă nu te doresc.

— Ştii ceva? Hai să nu ne mai jucăm de-a „ce-ar fi să fie?”, îl rugăm pe Ritmep să fie martor cununiei noastre şi mergem înainte. Din acest moment eşti a mea şi sunt al tău şi nu te las să fugi nicăleri. Suntem legaţi.

— Atunci prinde-mă mai întâi.

Cu o mişcare rapidă, Karin sări de la locul ei şi dispăru.

Nici Sontumis nu era începător în artele marţiale, aşa încât grădina luminată de lună deveni terenul dejoacă al celor doi tineri, deveniţi copii la poarta vieţii în doi. Nici Ritmep nu rămase neimplicat în joc. Văzându-le umbrele mişcătoare strecurându-se cu băgare de seamă printre arbuşti, îşi crea rolul de a le încurca planurile, când ale unuia, când ale cehiilalt. Crescând gradul de dificultate al întrecerii, într-un târziu îi învinse pe amândoi şi-i legă pe unul de celălalt.

— Ce faci? Tu cu cine ţii? Ne-ai stricat jocul.

— Cu amândoi. În primul rând, nu trebuie să existe competiţie între voi. Sunteţi egali. În al doilea rând. Am decis să fiu eu Magul care să vă unească vieţile. Nu asta aţi vrut?

— De unde ştii? Nu erai cu noi.

— Să zicem că am avut o viziune.

— Şi cum arăta viziunea aceea a ta? Dar nu ne dai

drumul?

— Nu. Face parte din ritual. Aşa că staţi liniştiţi şi ascultaţi. După ce am plecat, nici nu am făcut câţiva paşi că, dintr-o dotă, totul s-a schimbat în jurul meu. S-a format o pâclă deasă de nu se mai zărea nimic. Dar ştiam că nu mai sunt în grădină. Apoi, în câteva minute m-am trezit pe o corabie ce înainta pe o mere în furtună. Eram în cabina căpitanului. Acesta era un barbet voinic, ce inspira încredere. L-am întrebat:

— De ce nu opreşti furtuna? Tu poţi s-o faci. Nu e mai riscant să conduci corabia pe o asemenea vreme?

— Şi cu ei ce să fac? răspunse, arătând înspre membrii echipajului aflaţi pe punte. Să depindă de puterea mea? Eu vreau să devină OAMENI. La început vor învăţa să lupte din dorinţa de a-şi salva viaţa, din disperare, în virtutea unui instinct de supravieţuire. Mai târziu îşi vor învinge frica. Fiecare va ajunge cândva cârmaci şi într-o zi vor şti să liniştească şi apele furioase. Dar vor începe mai întâi cu furtuna dinăuntru.

— Pot să ajut cu cavă?

— Ajută-te pe tine. Ai luat o decizie curajoasă cum rar am întâlnit la conducători. Îţi va fi greu. Dar ai doi prieteni care-ţi vor fi alături. Am însă o rugăminte la tine: nu-i menaja. Copiii aceştia pot face lucruri minunate împreună, pot linişti marea asta cu un zâmbet, deşi ei nu ştiu încă acest lucru… Ajută-i să-şi amintească. Cheia este iubirea. Nu le permite să irosească timpul. Pentru ei nu există răsfăţ. Îi voi veghea de la distanţă, dar fii tu părintele lor exigent, în locul meu. Ştiu că pot conta pe tine. Dragostea şi respectul lor te vor răsplăti mai mult decât îţi imaginezi. Vei găsi ce cauţi… Acum. Ia funia ăsta şi leagă-i. Va fi un gest simbolic, cu adânci semnificaţii, pentru că vine de la Mine… Când vă va fi greu, voi fi cu voi. MS veţi descoperi sub diferite forme.

— Apoi m-am trezit în grădină cu sfoară în mâini şi v-am văzut hârjoana.

— Te-ai întâlnit cu Regele! Frumos din partea lui să ne arate că nu ne-a uitat, zise Karin.

— Tatăl rău? Deci visul mi s-a împlinit. De acum ştiu că am un Maestru spiritual.

— Drăguţă ideea lui – remarcă, ironic Sontumis. Acum nu se mai poartă verighete. Legătura este foarte strânsă şi la propriu, şi la figurat.

— Te-ai supărat? Păi dacă v-am învins pe amândoi, poate că ar fi ceva de învăţat de aici, Uniţi-vă forţele şi veţi fi UNU – o fiinţă invincibilă.

— Dar tu, Ritmep, când ai avut timp să te pregăteşti arăt de

Bine?

— Am fost eficient. Sau poate că m-am iubit pe mine atât de mult încât mi-am oferit hrană pentru suflet, minte şi trup. Dacă mai adaug şi experienţa de viaţă, poate că veţi înţelege că mai aveţi câte ceva de învăţat şi de la mine.

— De exemplu cum se fac nodurile marinăreşti. Nu ne dezlegi? zise nepotul.

— Nu. Cred că isprava asta mă îndeamnă la filosofic. Se spune că ceea ce a legai Dumnezeu, omul nu poate desface. Deci, cum v-aş putea eu dezlega? Şi ce pricină aţi avea voi să vă separaţi – se întreabă unchieşul rău. Vezi? Eu cuget înainte de a acţiona.

— Ai găsit un moment extraordinar pentru asemenea glume.

— Dar nu glumesc deloc.

— Doar vorbeşti cu două înţelesuri.

— Eu am primit o nobilă misiune şi, cum nu-mi plac serbările fastuoase, vom încropi o nuntă inedită. De ce n-ar avea fiecare cuplu ceremonia sau magica unire potrivită personalităţii celor doi? Vă daţi seama ce interesante ar fi nunţile? Dar nu mă refer la show-uri pentru privitori, ci la semnificaţia actului şi legământului. şi la trăirea profundă a conştientei că devii o fiinţă în două trupuri. Este un

mister, o provocare, o împlinire în trepte, pe care nimeni nu o peste descrie. Câmpuri le se armonizează, dragostea te luminează, fericirea se lasă atinsă.

— De unde ştii tu teste astea?

— Peşte că am iubit şi eu cândva, dar Dumnezeu a avut alte planuri cu mine.

— Totuşi, nu crezi că este suficient?

— Dacă văd încordare pe chipurile voastre, nu. Îmblânziţi-vă! Acceptaţi această constrângere senini. Aştept declaraţiile voastre făcute de bunăvoie şi nesiliţi de nimeni. Intraţi în joc şi transformaţi-l! Bucuraţi-vă de orice prilej în care vă puteţi descoperi. Eu nu aş sta lângă acela care se supără din nimic sau care nu gustă ineditul, noul. Vreţi să stăm la masă şi să discutăm serios? Să vă duc în biserică? Să organizez nuntă la palat? Aveţi nevoie de aprobarea cuiva ca să decideţi soarta voastră? Vă puteţi declara singuri Soţ şi Soţie. Eu sunt martorul sau Magul ca a creat ambianţa în care va avea loc Marele început. Mă simt mândru de rolul meu. Nu-mi faceţi greutăţi şi nu mă forţaţi să recurg la alte metode.

— Atunci… onorate Mag şi dragul meu Sontumis. Fie ea această sfoară să fie simbolul legământului nostru de iubire. Fie ca viaţa să ne fie ca această minunată grădină în care ne-am unit vieţile şi care a zămislit Pomul Cunoaşterii, Fie ca drumul nostru să deschidă Porţile Luminii. *Voi* fi prietena şi iubita ta, de acum în veşnicie. Mă rog la Dumnezeu să ocrotească dragostea noastră şi-ţi car să-mi fii aproape acum şi întotdeauna.

— Preabunul meu prieten şi dragă Karin. Azi Dumnezeu mi-a făcut un dar pe care mă simt nevrednic să-l primesc. Poate că teama m-a făcut să am reţineri şi să-mi manifest imaturitatea. Dacă Dumnezeu şi voi îmi arătaţi încredere, mă simt nespus de fericit să afirm că de azi, Karin. Voi fi prietenul şi iubitul tău şi-ţi cer să fii lângă mine de-a pururea. Eu cred că Iubirea este nemuritoare. Noi. Oamenii, mai avem, însă, slăbiciuni şi îndoieli. De

aceea mă rog la Dumnezeu să ocrotească familia noastră şi să ne ajute să păstrăm

Viu locul dragostei.

— Dragii mei prieteni, deşi e multă pustietate în jur. văd în Tuta mea un cuplu care va aduce trandafirul de lumină în această lume. Stanţă să vă fie dragostea şi binecuvântată. Fiţi Soţ şi Soţie, Prieten şi Prietenă. Iubit şi Iubită, Suflete îngemănate într-un Dor nesfârşit. Aveţi o nobilă misiune, care vi se va desluşi pe măsură ce veţi avansa pe Cărarea Amintirii Sinelui, călăuziţi de mărul cunoaşterii. Pacea fie cu voi şi Dumnezeu să vă ocrotească!

I, aşa să treacă un timp pentru ca flecare să re ficcteze la cuvintele ce s-au spus şi apoi îi dezlegă şi le uni mâinile. Cei doi se priviră lung, încă miraţi de miracolul ce avusese loc şi conştienţi totodată de promisiunile tăcute, şi timid îşi apropiară buzele într-un prim sărut. Nu mai era loc pentru cuvinte. Ritmep îi îmbrăţişa pe rând şi se retrase discret, pentru a nu risipi magia nopţii de început. Sontumis îşi luă mireasa în braţe şi intră în camera pe care aveau s-o împartă cel puţin o vreme.

Încă nu realizau că nu mai era drum de întors şi că se întâmplase ceva foarte important pentru amândoi. Furaţi de joc şi de magia ineditului ritual pe care-l trăiseră, nu apucaseră să reflecteze asupra consecinţelor imediate. O altă realitate intrase în numai câteva ore în viaţa lor. Sontumis îşi aşează cu grijă comoara în pat şi îngenunche alături, privind-o. Karin îi luă mâinile şi-l privi la rându-i în tăcere. Ochii spuneau mai mult decât orice vorbă. Emoţia acceleră bătăile inimii şi trupurile se apropiară…

— Este prea repede, se răsuci Karin şi fugi spre fotoliu, unde se ghemui confortabil.

— Da, zise şi Sontumis, mişcându-se alene spre celălalt fotoliu.

— Nu vreau să mă înţelegi greşit. Îmi voi păstra jurământul şi mă

Voi strădui să îndrept lucrurile din mers astfel încât

să nu te fac să suferi. Şi eu doresc să fiu fericită… dar nu doresc să fac dragoste din datorie sau în virtutea instinctului. Aş vrea să mă simt iubiră şi dorită pentru ceea ce sunt şi să mă dăruiesc din dragoste. Ar fi frumos să încercăm să ne cunoaştem mai bine şi să ne cucerim reciproc; sentimentele noastre putem ice şi arzătoare să ne aducă le contopirea într-o fiinţă. Suntem bine intenţionaţi şi sinceri, dar nu suficient de îndrăgostiţi. Ar fi o întinare să începem în grabă, doar pentru că asta presupune noaptea nunţii. Trebuie

J

Să pregătim pământul pentru a sădi trandafirul… Nu este un moli, Sunt exigentă în tot ce fac şi mi s-ar părea că începem cu o minciună.

— Atunci de ce ai acceptat căsătoria?

— Pentru că eu cred în tine şi în dragostea noastră. Am văzut-o undeva, în viitor. Nu regret nicio clipă ce s-a întâmplat în seara aceasta. Chiar dacă nu am fost pregătiţi pentru eveniment, a fost fermecător. Totul m-a luat azi prin surprindere de la prime la ultime oră. A fost vin. Neaşteptat, contrariant, amuzant… Mi-e bine. Crezi că mă poţi înţelege?

— Eşti ciudată.

— Adică nu sunt previzibilă, vrei să spui. Nu era greu să merg mei departe, dar nu fac compromisuri cu conştiinţa. Trebuie să păstrăm curat Izvorul Iubirii. Te-ai fi plictisit repede de o femeie care s-ar fi supus convenienţelor. În scurtă vreme s-ar fi con sumat dorinţa primelor nopţi şi ar fi rămas instinctul. Asta înseamnă cădere. Drumul în doi are legi riguroase.

— Şi pe astea le-ai studiat?

— Parţial. Restul vom descoperi împreună… Te rog, nu fi morocănos.

— B inc ai dreptate… Am să fac un ceai, vrei? Mie nu mi-e somn. M-a înviorat alergarea din grădină… Eşti bună.

— Nu foarte. M-a întrecut Ritmep. Poate mei luăm

lecţii de la ei. Vin cu tine în bucătărie.

În timp ce Sontumis prepara ceaiul, Karin pregăti ceştile şi se aşeză lângă sobă. De acolo îi putea urmări mişcările, trupul, mâinile, emoţiile şi gândurile pe care le trădau gesturile sale.

— Nu am unde să dorm, să ştii. Doar dacă mă duc la palat.

— Nu te nelinişti. Vom dormi unul lângă altui.

— Bine, dar tu crezi că voi rezista să nu…?

— Încearcă. Nu înţelegi că nu vreau să mă doreşti doar pentru că sunt o femeie frumoasă, ci pentru că mă iubeşti? Nu cred că de dimineaţă până acum s-a sch îmbăt ceva în tine. Conştientizează exact ce simţi. Dacă nu se făceau presiuni asupra noastră, nu eram în această situaţie, nu crezi?

— Mda. Dar pentru că lucrurile au luat această întorsătură, nu văd de ce nu am avea curaj să mergem înainte.

— Mersul înainte este ceva foarte complex şi cere conştientizare, nu să te deplasezi orbeşte într-o direcţie oarecare.

— Tu faci filosofic. Viaţa trebuie trăită.

— Tu o simplifici spre trăire inconştientă. Nu vei învăţa nimic dacă nu eşti atent la diferenţa de atitudine care determină valoarea experienţei.

— Dacă mă gândesc la toate astea. Îmi piere chefui.

— Iar dacă uiţi. Încet vei cădea în ignoranţă. Crezi că mărul te rupe de viaţă, aducându-ţi cunoaşterea ruptă din cer?

— Nu. Dar prea complici lucrurile.

— Poate că e prea devreme să discutăm teste astea. Vei înţelege mei târziu.

— Şi până atunci?

— Vom vedea, răspunse prinţesa gânditor, privind aburii ceaiului ce se înălţau din ceşti le pline.

De fap realiza cât de greu este să explici cuiva acele

lucruri esenţiale pe care le-ai distilat în tihnă, ani de zile. Nu-i rămânea decât fie să aibă răbdare cu partenerul de viaţă, cucerindu-i dragostea, fie să coboare nivelul exigenţei sale, începând căsătoria în mod obişnuit, urmând ca în timp s-o înalţe. Greu de apreciat care metodă va da roade. Poate că le va combina cumva. Îi trebuia, însă, multă răbdare, ani în care să se apropie sufleteşte de soţul său, conştientă de nivelurile diferite de pe care priveau viaţa. Era un sacrificiu să trăiască astfel, dar nu mai depindea de ea. Zarurile destinului fuseseră aruncate.

„Oare tatăl meu nu l-a văzut cât este de necopt?”

„Ba da, dar pentru că este un om care a pornit pe drumul cunoaşterii, i te-a trimis ca ajutor. Îţi va prinde bine şi ţie. O parte din învăţătură se desăvârşeşte în procesul dăruirii. Nici tu nu ai mai fi progresat dacă ai fi rămas singură.91

„Dar sunt atâţia maeştrii care au reuşit singuri să atingă iluminarea”.

„Fiecare a ajuns într-un anumit punct. Depinde cât poţi merge. Vrei să mergi până la capăt?” „Ce înseamnă asta?”

„Nu am cum să-ţi explic, dar poţi descoperi.9*

„Dacă tot ai apărut după nuntă, ai vreun sfat să-mi dai?”

„Învaţă să iubeşti. Lasă anal izele pentru mei târziu. Trăieşte-ţi viaţa şi că îţi va aduce răspunsurile pe care le cauţi”.

— Ei. Unde eşti?

— Poftim? Nu eram aici. Ai zis ceva?

— Le-am întrebat dacă nu te simţi pedepsită.

— De ea?

— Nu ştiu. Poate că nu sunt la nivelul aşteptărilor tale. Într-un fel era adevărat. Dar l-ar fi rănit să afirme aşa ceva.

În fond era un prinţ minunat. Nu era vina lui că se născuse într-o poveste în care toate puterile-i fuseseră

legate până la vremea împlinirii. Nu era corect ca dragostea să depindă de aparenţe, de rolul pe care-l juca. Ea îi vedea sufletul luminos şi înţelept ar fi fost să nu se revolte, ci să-l iubească pentru ceea ce ESTE.

— Prostii. Nu sunt profesoară şi nu judec. Sunt soţia ta, dar încă îmi pare ciudat să spun asta. Bănuiesc că nici ţie nu ţi-a ajuns o oră să te obişnuieşti cu ideea că nu mai eşti singur.

Părea încurcai, nesigur şi îşi stăpânea cu greu nemulţumirea. Poate că În loc să-l apropie, îl îndepărtase. Trebuia cumva să repare gafă, deşi din propriul punct de vedere nu i se părea că greşise. Totuşi, rezultatul cerea o schimbare din mers.

„Doamne, te trezeşti lângă un străin, legat de el pe vecie şi nici nu ştii ce ar trebui să faci sau cum să fii. De ce ne-ai grăbit? De ce nu ne-ai dat timp să ne cunoaştem?”

„Un ochi atent sfidează timpul şi o inimă iubitoare trăieşte necondiţionat sentimentul dragostei”.

„În acest sens, aş fi putut accepta orice mire, nu?”

„Nu. Numai pe acela pe care sufletul tău l-a recunoscut”.

„Este o dojană?”

„Nu. Un răspuns. Descurcă-te!”

Întinse încet mâna spre el şi îşi împleti degetele în ale sale. O privi intens şi-i răspunse cu o strângere uşoară. Se pierdură unul în ochii celuilalt, acolo unde era răspunsul tuturor întrebărilor, şi sărutul care urmă îi readuse într-o strânsă îmbrăţişare. Inimile îşi accelerară bătăile şi mângâierile îi conduseră spre patul conjugai. Spre dimineaţă adormiră.

Când se treziră, era deja ora prânzului. Pe masa din bucătărie îi aştepta un buchet imens de flori, aranjat într-o cală smălţuită şi o cutie cu două inele. Ieşiră în grădină să-l caute pe Ritmep. Îl găsiră aplecat asupra unor răsaduri. Aranjă un nou colţ de pământ, transformându-l în împărăţie a florilor.

— Bună dimineaţa, Ritmep, rostiră într-un glas.

— Bună dimineaţa, copii! le răspunse cercetându-Ic feţele.

— Îţi mulţumim pentru darul tău... Ne-a cam uitat soarele dormind...

— Aşa am putut pregăti masa în voie. Altfel m-aţi II încurcat, zise hâtru. Ia să vedem, dacă aveţi un strop de răbdare să termin ce am început, putem prânzi împreună.

— Nu ne laşi să te ajutăm?

— Nu. Este bucuria mea să aduc frumuseţe pământului. Găsiţi voi ceva de făcut până atunci, nu-i aşa?

— Bine.

O luară spre lac. Merseră de-a lungul malului, până ajunseră la un podeţ de lemn ce înainta câţiva metri spre larg, şi se aşezară unul lângă altul la capătul acestuia, cu picioarele în apă. Urmăriră/boru I păsărilor şi clipoceala apei strălucind în soare. După un timp, se dezbrăcară şi intrară cu totul în apa rece. Înotară unul lângă altul spre malul opus şi de la mijlocul lacului se întoarseră. Învioraţi şi înseninaţi de un zâmbet interior, reveniră la căsuţă tocmai când Ritmep îşi aranja uneltele de grădinărit le locul lor.

— Ce bine ar fi să luăm masa afară! zise Karin.

De îndată bărbaţii începură a aduce vasele şi oalele cu mâncare. Karin le aranja cu grijă şi prima masă în nouă familie avu un aer sărbătoresc. După ce isprăviră, se aşezară la soare, cufundaţi în tăcere. Era o amiază plăcură de vară timpurie. Într-un târziu, Ritmep începu conversaţia:

— Am avut un vis ciudat azi neapte. Încă o parte din mine a rămas acolo. Eram din nou în căsuţa în care femeia aceea frumoasă mă întâmpină de fiecare dară cu blândeţe şi înţelepciune. M-a provocat la un dialog care şi acum îmi stăruie în minte. M-a întrebat dacă îmi doresc o mare dragoste sau prefer drumul singurătăţii în căutarea mea, de parcă m-ar fi pus în faţa unei alegeri.

„Cred că dorinţa de a merge pe drumul Amintirii Sinelui proiectează încercările potrivite sufletului meu. Adormit în uitare. Eu am acceptat necondiţionat ce urmează, renunţând la dorinţe izvorâte din neîmplin în.

„Dar renunţarea ta nu este eliberatoare. Ai făcut-o cu mintea, dintr-un calcul corect dar ale cărui rezultate nu au atins toate straturile fiinţei talc. Sufletul tău tânjeşte după dragoste şi, indiferent ce-ţi închipui tu, mai devreme sau mai târziu vei ajunge la un conflict interior, determinat de existenţa a două tendinţe ce-ţi vor părea antagonice: drumul şi iubirea. Încă nu conştientizezi teste aceste lucruri. Să ştii că şi viitorul poate fi conştientizat dacă îi anticipezi problemele. Iile există în tine, pe alt nivel al conştiinţei, pe care încă nu l-ai atins. Deocamdată prietenii tău nu au ajuns să descopere lumina dragostei ce-i leagă, dar când o vor radia în jurul lor, vibraţia ei îţi va arde sufletul. Vei fi ca un vulcan, vei simţi nevoia să exprimi ceea ce nu ai reuşit niciodată, de parcă ai fi fost legat, vei dori să trăieşti cu intensitate forţa iubirii şi-ţi va părea că ai coborât în iad, torturat de neputinţă. Te va durea faptul de a nu putea manifesta însăşi esenţa vieţii – IUBIREA. Te vei lupta cu moartea care-ţi va apărea într-o nouă ipostază: acea forţă nevăzută ce te-a împiedicat să fii, să trăieşti deplin, iubind. Abia atunci vei simţi învierea din morţi, încă mintea te convinge că eşti viu. Cum poţi fi viu când nu iubeşti?”

„Este o profeţie7”.

„Nu este greu să vezi viitorul când cunoşti Legile Vieţii, Te avertizez doar ca să înţelegi ce duci în tine, pentru a fi pregătit când va veni încercarea”.

„Cu alte cuvinte, îmi pui întrebarea cum pot alege pustnicia în pustiul inimii mele? Cum să pot atinge nemurirea fără a fi arătat mai întâi că sunt viu? Cum să-mi dăinui existenţa uscată de sentimente ce au fost înlocuite cu căutări intelectuale?”

„Vei constata că eşti gol exact când drumul însuşi îţi

va cere nişte răspunsuri. Îţi lipseşte experienţa care te-ar ajuta să le găseşti şi te vei întoarce din drum. Mulţi s-au întors la lecţi de peste care au sărit în graba lor de a atinge material Adevărul. Nu-l poţi atinge decât cu lumina din tine. În exterior, totul s-a văzut că o retragere, fugă, ispită de viaţă lumească. În realitate, mărul le-a întors privirile, indicându-le ignoranţa încă neconştientizată".

— Şi totuşi. Marii Maeştrii au fost singuri. Diferă cărările între

Ele?"

„Depinde câte etaje vrei să urci într-o viaţă. Unii au cunoscut dragostea în alte vieţi astfel încât în ultima rămăseseră de parcurs anumite etape. Nu compara existenţa ta cu a lor cât timp nu ştii în ce etapă te găseşti. Totuşi ia aminte şi extrage învăţămintele din viaţa lor. Adesea, retragerea i-a ajutat, dar de cele mai multe ori i-a privat de experienţe care le-ar II înnobi lat sufletul. Fugind de dragoste, au fugit de ei înşişi. Singurătatea nu este dovadă de superioritate, decât când eşti înconjurat de fiinţe ce încearcă să te tragă în cercul lor strâmt, într-un trecut în care nu mei ai ce căuta".

„Ştii ce este dureros? Că atunci când îţi doreşti iubirea, ea nu vine. Bănuiesc că apare când renunţi la ea".

„Iubirea te găseşte când eşti pregătit să o primeşti".

„Vrei să spui că prietenii mei sunt pregătiţi s-o primească? Nu ştiu ce a fost azi cu mine de i-am forţat să se căsătorească. Am fost şi nu am fost eu. Nu mă reprezintă genul acesta de atitudini şi intruziuni în viaţa altora".

„Nu? Mai gândeşte-te! Ai fost împărat. Câte destine ai schimbat direct sau indirect, prin deciziile taie? Ai făcut-o în virtutea unui rol pe care îl jucai în viaţa supuşilor răi. Azi ai jucat un alt roi, fără să-ţi dai scama. Regele, ori ceva mai presus de tine, poate că o chemare izvorâtă tăcut din sufletul lor, te-au transformat într-un instrument inconştient al dostinului. O dară îndeplinră misiunea, iată-

te trezit la realitate, în sensul perceperii ei din alte unghiuri”.

„Parcă am trăit un vis… parcă cineva mi-a lest minţile”.

„Dimpotrivă, ţi-a dat mei multe, două mă pot exprima astfel. Ai fost ridicat pe un nivel mai înalt de conştiinţă, de unde ceea ce aveai de făcut ţi-a devenit mai clar. Acum te găseşti din nou pe nivelul rău obişnuit”.

„Şi ei nu-mi vor purta pică? Acum realizez că nu a fost corect să procedez astfel. Nu prea aveau ei chef de căsătorie, nici unui, nici celălalt. Abia încercau să devină prieteni”.

„Nu ai dreptate. Sunt pregătiţi pentru acest pas. S-au încăpăţânat, însă. Să nu recunoască asta. Sunt multe alte elemente puse în joc aici… Vei afla mai târziu, când vei putea înţelege”.

”) ar cum mă pot menţine pe un anumit nivel de conştiinţă, fără să cad pe cel anterior?”

„La început, înălţările sunt sporadice. Treptat vei controla aceste treceri şi te vei raporta, când gândeşti sau acţionezi, la cele două niveluri. Va fi mai uşor să înţelegi ce ţi se întâmplă dacă vei căuta cauzele în starea mai înaltă. Uneori ele sunt acolo, alteori ele sunt în trecut. Dar numai pe nivelurile superioare cunoaşterea devine profundă şi-ţi vei putea înţelege şi transformă trecutul. Îi dizolvi consecinţele dezastruoase schimbându-ţi modul de a gândi şi atitudinea”.

„Am impresia că, indiferent cum am trăit până acum, nu am cum schimbe trecutul, acel moment când dragostea mea s-ar fi bucurat de împlinire”.

„Depinde cum priveşti lucrurile. Este adevărat că nu te vei trezi brusc lângă aleasa inimii tale, anulând anii care au trecut şi pomenindu-te în altă variantă de destin – deşi nu este chiar imposibil. Dar durerea sau eşecu I le vei reconsidera, luându-le drept con secinţe fireşti ale imaturităţii tale. Vei intui unde ar fi dus căsătoria ta şi vei

considera că evoluţia ta este avantajată de aceşti ani de neîmplinire, care au creat setea de cunoaştere ce ţi-a adus în faţă scurtătura. Paradoxal, şi dragostea va apărea, dor o vei preţui cum se cuvine”.

„Deci întâlnirea noastră de azi a avut ca scop să mă avertizezi asupra faptului că sunt aproape de acest minunat dar?”

„Nu chiar. Ai deveni nerăbdător şi neatent la alte aspecte ale vieţii, pe care trebuie să le prelucrezi. Vei vedea ce frumos lucrează viaţa ca învăţător. Întotdeauna, cu destul timp înaintea probei practice, beneficiaţi de pregătirea teoretică sau cel puţin de o avertizare care îţi vine prin cineva sau urcă ori coboară din tine însuţi. Uiţi, însă, de cele mai multe ori şi acţionezi înainte de a-ţi aminti soluţia pe care, de altfel, o ştii. Ţi se pare că eşti luat pe nepregătite, or lucrurile nu stau chiar aşa. Dacă vei chibzui atent, vei realiza că undeva, în urmă, ai primit şi semne, şi explicaţii, sau avertismente, care vin, uneori, sub forma unor întrebări”.

„Ştii ce este caraghios? Că părem mereu tot în contratimp cu Voia lui Dumnezeu. Eu vreau să am parte de dragoste şi El nu se îndură de mine, iar tinerii aceştia au vrut să fie liberi şi s-au trezit căsătoriţi, încă nu se iubeau, sau nu în acest plan de conştiinţă. Ieri m-am prefăcut că îi cred că să pot încheia povestea lor şi a-şi începe drumul în doi. Dar am ochi să văd care este situaţia. Aproape că mi-e ciudă pe ei. Duc în ei un tezaur de iubire, sunt făcuţi unul pentru altul şi sunt inconştienţi, începe să mă doară această nedreptate”.

„Să-i spunem altfel: oglindire. Tu te oglindeşti în ei şi ei în tine. De aceea este importantă prietenia voastră. Văzându-i, îţi vei aminti cum ai fost cu ani în urmă şi cât de superficial a fost acel sent i meni care credeai că este dragoste. Împlinirea lui prin căsătorie nu s-ar fi deosebit de situaţia în care se găsesc ei acum. Erai prea orb să vezi că nu vă potriveaţi. Ei îţi vor vedea chinui, aspiraţiile,

întrebările şi-şi vor conştientiza sărăcia în dragoste. Se vor vedea într-un fel care îi va înspăimânta şi se vor strădui să găsească sursa iubirii în ei înşişi”.

„Credeam că vom fi fericiţi toţi trei. Tu m-ai făcut să înţeleg că vom intra în purgatoriu şi multe lucruri neplăcute vor ieşi la iveală”.

„Imaginează-ţi, de exemplu, că te-ai îndrăgosti de Karin. Reali/ezi ce perioadă cumplită va trebui să traversezi?”

„Nu e cu putinţă. Nu pot face asta prietenului meu”. „Mintea ta nu, dar inima cum o vei împiedica să iubească?” „Mai bine ne despărţim acum”.

„Este o fugă. Poţi învăţa loialitatea în prietenie în condiţii dificile şi delicate. Te vei mai bucura că eşti îndrăgostit aşa cum ai cerut?”

„Dar nu am cerut aşa ceva. Nu este posibil să am o iubiră potrivită mie?”

„O viaţă tihnită, nu? Asemenea împrejurări complexe scot la iveală tăria caracterului, puterea iubirii, felul în care gândeşti şi optezi, în ce constă slăbiciunea, de te vei înălţa sau vei cădea…”

„Dar ar fi cumplit”.

„Crezi că numai în romane se întâmplă? Ele expun nişte situaţii care ar trebui bine analizate ca probleme de viaţă. Voi preferaţi să reţineţi aprecierile criticilor „cel mai bun. Roman al acestui secol”, „un condei strălucit”, „odisertaţie postmoderuistă asupra…”. Vorbe

Goale. I a fel se întâmplă şi cu filmele, serialele, povestea vieţii atâtor semeni ignoraţi în anonimatul lor. Înţelepciunea vă înconjoară. Avea dreptate nepotul tău mijlociu – totul este aici”.

„Te poţi sustrage unor asemenea situaţii?”

„Iar pui greşit probleme. Întrebând astfel, răspunsul este nu, adică explicit – de ce ţi-e frică de aceea nu scapi. Dacă ai fi spus *cum pot trtmxcende o asemenea siiuufie.* Aş fi zis că asta trebuie să descoperiţi voi”.

„Mă aşteptam la alt gen de probe”.

„Turnire cavalereşti, teste de inteligenţă, examene cu grilă, un interviu, un CV care să ateste competenţa profesională?”

„Nu, s-o ajut pe Sfânta Vineri, să învingzmeul, să fiu slugă la spân”.

„Deşi glumeşti, ca răspuns la provocarea mea, eu voi fi serioasă. Generozitatea, bunătatea, demnitatea, curajul, onoarea, smerenia – teste acestea sunt probe pe care, în noi conjuncturi, mulţi le pică din neatenţie, incapabili să recunoască forţa pe care o pot folosi când împrejurările se schimbă. Dacă vei interpreta simbolurile într-o manieră modernă, adaptându-le la timpurile actuale, vei vedea la ce complexitate de obstacole te poţi aştepta”.

„M-ai pus pe gânduri. Am o stare de disconfort deja”.

„N-ai avea-o dacă undeva, ascunse adânc în tine, nu ar exista nişte tendinţe confuze pe care nu le-ai conştientizat Doar trăindu-ţi viaţa, vei fi capabil să-ţi cunoşti umbră şi lumina”.

— Consider ajutor faptul că am reuşit să ţin minte conversaţia

Noastră. Ştiţi cât de uşor uiţi visele şi mesajele lor. Dar cuvintele acestea au rămas adânc săpate în mine.

— Nu este de mirare că dimineaţa săpai de zor grădina. Oricât de dragă îţi este. Încercai să alungi neliniştea prin concentrare asupra efortului fizic.

— Eu zic să nu te obsedeze ideile din vis. Nu le lua drept profeţii. Reţine sfaturile şi mergi mei departe.

— Aşa mi-am spus şi eu. Dar ştiţi cum este mintea. Îi arunci o nadă şi ai reuşit s-o pui la treabă. Îţi creează un păienjeniş de nu mei ieşi dinei.

— Pentru că începi să faci speculaţi i, proiectând realităţi virtuale. De de un anumit punct, ele te atrag şi este greu să le scapi. Chiar 132 impunându-ţi să eviţi subiectul, aluneci mai tare în capcană. Găseşte-ţi alte ocupaţii!”

— Ştiţi ce simplu e să dai sfaturi? Eu însumi mi-aş oferi aceleaşi explicaţii şi poveţe. Dar cu voi în faţa mea. Mi-e greu să nu mă transpun imaginar în situaţiile care mi s-au descris.

— Şi chiar simţi că e ceva adevărat în profeţia asta? întrebă Sontumis.

— Încă nu. Dar nu pot fi sigur.

— Mie mi se pare că femeia această frumoasă are două aspecte: unul de sfetnic, de conştiinţă, de alter egp, de zână bună prevenitoare, şi un altul de ispită. Basmele descriu fel şi fel de vrăjitoare ce bântuie tărâmurile pe care le străbaţi. Într-un sens, ele sunt aspectele negative care se regăsesc pe noile planuri de conştiinţă, într-o alta formă, după ce au fost învinse le nivelurile inferioare. Pot fi chiar noi subtilităţi mentale sau emoţionale, de care încă nu te-ai lovit, şi le percepi ca fiind negative, ele rămânând, de fapt, neutre, dar, pentru a le vedea astfel, le sesizezi mai întâi polaritatea. În fine, pot fi chiar entităţi ce joacă un anumit rol în viaţa ta – de instrument, aşa cum ai fost tu pentru noi. Să te considerăm pozitiv sau negativ? Poţi acţiona orbeşte sau cu măiestrie spirituală-atunci când eşti capabil să stimulezi conştient evoluţia discipolilor. În vis nu-i vei recunoaşte pe actori. Ei îşi pot proiecta orice fel de imagine.

— Mă întreb dacă nu cumva însuşi Regele a regizat tot spectacolul

Acesta.

— De ce nu? Este posibil. Te poţi supăra pe El? Cel ce a crezut că leagă s-a văzut el însuşi legat. Poate te-a încercat. Ai fi putut să ne respecţi decizia şi să nu te implici.

— Mă consideraţi vinovat pentru pripita voastră nuntă?

— Nu. Orice ai fi ales, tot ajungeam aici, Orice ai face, e şi bine, e şi rău. Depinde de motivaţie şi din ce unghi analizezi evenimentele. Faptul că te-ai supus lui, fără

a ţine seama de dorinţele noastre, ignorând prietenia care ne leagă, te acuză. Faptul că ai împlinit destinul nostru, te face un binefăcător, cum ar spune iniţiaţii, care utilizează cele mai bizare metode în vederea realizării scopului. Mă pun în situaţia ta şi nu te pot învinovăţi. Nu se ştie cât de perfecţi am fi noi în situaţii imprevizibile.

— Eşti înţelegătoare. Presupun că ai trecut prin multe astfel

De încercări, având un asemenea tată.

— Este adevărat. Nu te simţi prea confortabil după ce faci o gală. Dar duşul rece te trezeşte şi te face recunoscător.

— În acest caz este interpretabilă atitudinea de a face voia Maestrului său de a te abandona lui. Nu?

— Dacă o înţelegi, nu e loc de interpretare. Diferenţa apare între ceea ce spune şi ceea ce ar dori cu adevărat. În ceea ce te priveşte. Dacă sesizezi capcana, ai o bilă albă. Puteai invoca nişte motive – cum că dragoste cu sila nu se poate, că nu suntem pregătiţi încă. Că vei avea grijă de noi şi ne vei ajuta să ne apropiem, că dacă nu simţim că ne iubim, este un păcat să ne unim doar trupurile, că ne eşti prieten şi nu poţi face nici în glumă asta – căci dacă Dumnezeu însuşi ne-a dat liberul arbitru, de ce ni l-ai lua tu – sau să ripostezi că în virtutea cărui orgoliu ne poţi impune deciziile? Nu mai eşti împărat. Or el ţi-a demonstrat că nu ai renunţat la tendinţa de a controla, supune, impune, fără să te gândeşti că nu ai dreptul să judeci dragostea altora cât timp tu nu iubeşti şi nu ai trecut probele iubirii.

— Acum realizez câte s-au adunat de analizat în două zile. Mi se părea că sunt în vacanţă până vor începe examenele şi când colo, am picat câteva, fără să-mi dau seama. Au venit când nu m-am aşteptat.

— N-ai cum să le anticipezi. Sunt ingenioase, surprinzătoare şi, după ce trec. Te simţi gplit, uneori mei

urât, uneori rănit în orgoliu, lovit în prejudecăţile tale, ce se spulberă precum castelele de nisip, obosii, decepţionat de tine însuţi. Te uiţi în oglindă şi începi restaurarea – adică te împaci cu tine însuţi. Nu este uşor. Se întâmplă să nu ai asemenea răgaz şi un nou val să te scuture de somnolenţă.

— Cum rezişti la un asemenea ritm?

— Nu ai încotro. Eşti ca într-o cursă. Ajungi la finiş sau te descalifici.

— Şi cu descalificaţii ce se întâmplă?

— Trec în clase paralele. Aici începe, însă. Un alt joc pentru că, în iluzia lor. au impresia că sunt învingători şi încap să-i judece pe campioni.

— Ce-o fi în mintea lor? Cum este posibil aşa ceva?

— Fiecare trăieşte pe alt nivel sau, hai să zic, pe alt tărâm şi de acolo lucrurile se văd altfel sau nu se văd deloc. Se raportează, în consecinţă, la lumea lor. Cu bunăvoinţă poţi privi în urmă. Dar nu înainte. De aceea viitorul pare insondabil.

— Realizez că tărâmul psihic este dificil de cunoscut.

— Dar nu imposibil. Acum suntem exploratorii lui. Dacă reuşim să-i descoperim legile, îl vom transcende.

— Spre ce?

— Asta încă n-o putem spune. Este prea devreme.

— Eu, totuşi, mă simt dator să vă cer iertare. Măcar acum am înţeles în ce constă vina mea.

— Eu te-am iertat, zise Karin. Ai fost pentru noi catalizatorul care a accelerat procesul. Poate că, în încăpăţânarea noastră, am fi irosit timpul. Poate că ar trebui chiar să-ţi mulţumesc. Totuşi, nu ştiu dacă nu am greşii, la rândul meu, acceptând ea altcineva să-mi decidă viaţa. Toţi avem de reflectat asupra zilei de ieri. Oricum, zarurile au fost aruncate şi vom corecta din mers greşelile noastre. Legămintele trebuie păstrate, pentru că îşi au adevărul lor. Vom discuta împreună problemele noastre… Acum cred că ar fi bine să ştiţi că azi mi-am permis să vă

explic anumite lucruri. În viitor, însă, nu o voi mei face. Nu vă ajut cu adevărat dacă vă dau eu răspunsurile. Trebuie să le găsiţi voi înşivă. De câte ori am făcut-o, am plătit şi totul s-a întors împotriva mea.

— Eu nu am de ce să te iert, Ritmep. Acum realizez ce prosteşte m-am purtat. Am nişte oscilaţii bizare. Când mă simt un bătrân înţelept, când mă comport ea un tânăr frustrat. Dar îţi voi cere iertare ţie, Karin. Nici nu te pot privi în ochi, îmi văd acum atitudinea lipsiră de respect şi de dragoste şi realizez că te-am umilit Ai încercat să-mi explici, dar eram surd. Nici nu merit să-ţi stau alături. Ai avut răbdare, tact, dar ai reuşit să-mi pui şi oglinda în faţă… Aş vrea să pot da timpul înapoi. Voi ajunge oare să merit dragostea ta?

Emoţia încă plutea în aer. Priveau apusul de soare cufundaţi în gânduri. Universul îşi deschidea porţile spre cei trei căutători ai Adevărului, Spre seară pregătiră cina şi rămaseră în tăcere, cu ochii la stele. Doar greierii mai târâiau. Trecutul şi viitorul se amestecau în noi poveşti în care începutul şi sfârşitul se întâlneau. Pacea se lăsa greu cucerită, alungata de nelinişti şi frământări. Într-un târziu se despărţiră şi merseră la culcare.

— Aş vrea să-mi spui ce crezi despre mine, îi ceru Sontumis prinţesei când rămaseră singuri.

— Descoperă. Viaţa se trăieşte atent, nu numai dialogând, învaţă să mă cunoşti, să mă simţi ca şi cum aş fi o prelungire a ta. Nu te orienta numai după vorbe. Sunt înşelătoare de cele mai multe ori, fie din cauza faptului că ni se întâmplă să minţim sau să ne eschivăm fără să ne dăm seama, fie că nu surprindem înţelesul exact şi auzim ceea ce vrem noi să auzim.

— Nu cred că aş putea confunda înţelesul răspunsului tău dacă ai încerca să exprimi clar ceea ce simţi.

— Tu poţi răspunde la întrebarea asta fără teama de a greşi sau de a te contrazice în următoarele minute dacă

te voi secate din sărite cu atitudinea mea?

— De că ai face-o? Să te răzbuni?

— Cum poţi să-ţi imaginezi una ca asta? Să zicem că schimbăm rolurile în piesa lui Shakespeare – „Femeia îndărădn că v Ai putea fi tu barbetul îndărătnic şi eu maestra şi soţia ta.

— Crezi că e necesar? Pot înţelege de vorbă bună.

— Iluzie. Niciodată nu-ţi vei dezvolta intuiţia dacă aştepţi să-ţi pica răspunsurile singure. Te întreb, ai rezista?

— Dar ca rost are? Vrei să ne certăm?

— Nu. Reflectează la piesă şi găseşte analogia. Îţi dau şi altă traducere. „Îmblânzirea scorpiei”. Fă tu transformarea.

— Bine, dar eu nu sunt aşa.

— Ideea este de a învinge rezistenţa orgoliului, a limitelor, a prejudecăţi lor, până devii cald, blând, receptiv, tandru, deschis. Încă teste acestea nu-ţi spun mare lucru. Poate că ştie Dumnezeu că face şi viaţa în doi te vă schimbe. Evident, dacă eşti dispus s-o faci. Altfel, multe căsătorit au ucis dragostea şi frumuseţea din oameni.

— Tu nu ai nimic de schimbat?

— Ba da. Am nevoie de multă răbdare şi dragoste.

— Mă inhibi dacă te porţi ca îmblânzitoarea de lei.

— Tu ai cerut caracterizări în miez de noapte. Eu propuneam să ne cunoaştem fiind atenţi, nu descosându-ne. Hai să trăim această aventură a dragostei şi a cunoaşterii… sau deocamdată să dormim.

— Ţi-e somn?

— Ţie nu?

— Cred că nu pot dormi acum.

— Bine. Neapte bună. Eu voi dormi.

— Poţi?

— Da.

— Nu mă întrebi de ce nu pot dormi?

— Îmi spui mâine.

— Te doresc… Dormi?

— Da.

— De ce eşti rea?

— Nu găsesc că sunt rea pentru că vreau să dorm.

— Nu-ţi pasă de mine?

— Ba da. Îţi doresc să te odihneşti bine.

— Te faci că nu pricepi.

— Crezi că mă faci să pricep în felul acesta? Înghiţi în sec. rosti un „neapte bună” şi se întoarse. „Cred că o enervez cu stângăciile mele… Acum s-a dus

Momentul”.

Alături, Karin se abţinu să comenteze, însă nu-şi putu reprima un gând: „Pe bărbaţi nimeni nu-i învaţă cum se face dragoste? Au impresia că instinctul rezolvă totul? În loc să mă simt dorită, trebuie să ţin lecţii, „Era prea iritară de asemenea debut încât îşi zise că trebuie să-şi regăsească liniştea şi să aibă o iniţiativă tăcură.

Dimineaţa îi găsi îmbrăţişaţi. O luară de le capăt şi într-un târziu se deciseră să se dea jos din pat.

— Am o idee. Timp de o săptămână, cu posibile prelungiri, nu vom scoate o vorbă. Ne vom privi, ne vom ajuta la treburi, ne vom atinge, dar vom exprima ceea ce simţim fără cuvinte. În felul acesta vom fi mai atenţi, mai sensibili, mei receptivi, îi vom cere şi lui Ritmep acelaşi lucru. Armonia se creează în multe feluri. Tot ce vom acumula ea senzaţii în această perioadă, vise, trăiri, gânduri, ni le vom împărtăşi peste o săptămână. Fiecare este dator să afle intuitiv ce nevoi sau intenţii au ceilalţi şi să le iasă în întâmpinare. Este simplu să gătim alternativ, să ne ocupăm de grădină, să citim, să ascultăm muzică, să ne antrenăm sau să medităm. Deci, în cazul nostru, cucereşte-mă fără cuvinte. Fă-mă să mă simt iubită.

— Este valabil şi reciproc?

— Îmi rezerv dreptul la surprize plăcute sau neplăcute.

— Ce vrei să spui?

— Îmi vei simţi dorul dacă aş dispărea?

— Vrei să pleci?

— Nu este vorba de asta. Tu trebuie să ajungi să ştii ce s-a întâmplat cu mine. Sunt o parte din tine.

— Nu este forţat acest joc?

— Îţi forţează sufletul să trăiască. Altfel mintea te subjugă şi uiţi să dăruieşti sau cum să primeşti.

— Dacă ne-ar auzi cineva, ar spune că nu avem ce face.

— Acel cineva este ignorant şi consideră căsătoria un contract. Dacă nu îngrijim trandafirul, vom culege buruieni. Poate că pare greu, sau caraghios, ori ineficient, dar este foarte important să ne apropiem sufletele. Iubirea este un dar şi nu trebuie tratată ca o obligaţie. Vom fi atenţi şi vom corecta le timp greşelile inerente începutului. Se spune – cum îţi aşterni, aşa vei dormi. În lumea mea, iubirea este sfânta. Mai mult este o forţă care te poate distruge şi când o ai şi când nu o ai. Deci, atenţie! În împărăţia Iubirii se intră cu smerenie şi recunoştinţă. Să nu ne atragem blestemul iubirii, ci s-o îmblânzim cu darurile sufletelor noastre. Cu asemenea ofrande îi vom atrage binecuvântarea.

— Pare un ritual.

— Este mai mult decât atât Este Ştiinţa Vieţii. Vei înţelege pe parcurs tot ce-ţi spun acum.

— Fie cum zici tu.

— Aşa să fie. Dar aş dori să te implici cu totul. Altfel, superficialitatea te va face să mă pierzi într-o zi. Ţi s-a dat a doua şansă.

— La ce te referi?

— Este suficient cât am spus. Nu voi repeta, indiferent cum te vei purta. Suntem datori să veghem focul iubirii.

— Hai să-i spunem şi lui Ritmep şi putem începe.

— Bagă de seamă că nu este uşor.

— Vom încerca.

— Este bine să ne propunem să reuşim. Reuşita nu se rezumă numai la capacitatea de a tăcea. O vom simţi în noi când ne vom conştientiza stările emoţionale, farmecul bucuriilor mărunte, tăcerile împărtăşite, sentimentele care vor înflori. Am propus o săptămână, dar poate dura mai mult. Nu este un post al tăcerii. În care te abţii să spui ceva. Este libertatea de a comunica, exprima, transmite fără cuvinte. Este artă. Nu ne jucăm de-a muţii, este cu mult mai mult decât atât. Încercăm să fim împreună pe mai multe lungimi de undă. Mintea este înşelătoare. Vei descoperi o mare parte din propria-ţi fiinţă, ce a dormit atâta vreme, cum începe să respire şi să danseze. Este ca şi cum ai emite propriul parfum, pe care am ajuns să nu-l mai simţim, anesteziaţi de stimuli sonori.

— Eşti minunară când te entuziasmezi.

— Cum ai exprima acest lucru dacă n-ai avea voie să vorbeşti? Fii atent. Nu înlocui cuvântul prin alfabetul mâinilor, cel pe care îl folosesc surdo-muţii.

— Cred că aş…

— Fără descrieri. Treci direct la pantomimă.

Într-un gest spontan, Sontumis o luă în braţe şi se învârti cu ea prin cameră. Se simţea ea un copil, îmbătat de propria bucurie, fu tentat să-şi explice pornirea, dar Karin îl opri cu un sărut.

— Nu e mai interesant?

Începură să râdă şi ieşiră să-l caute pe Ritmep. Dar nu era nicăieri. S-au gândit că este la palat şi până la venirea lui amânară jocul, pentru a nu suferi întreruperi. Sontumis se simţea încântat de felul în care Karin se apropiase de ei, într-un fel, realiza cât de inhibat este în prezenţa ei şi încerca să-şi regăsească spontaneitatea şi naturaleţea pe care le pierduse când nu s-a mai văzut sigur de sine şi stăpân pe situaţie. Totuşi, îşi propuse să fie mai atent, mai afectuos, mai tandru, pentru a nu pierde dragostea soţiei. Realiză cât de fragil era echilibrul lor.

„Pe de altă parte, toate acestea vin de la sine când

iubeşti, îşi spunea. De ce eu fac un efort? Peşte că în mine este haos şi.

Până ce toate vor curge firesc, este bine să veghez necontenit asupra mea şi a relaţiei noastre”.

Pe creanga frasinului din faţa să se aşezară două turturele. Atras de imaginea lor. Rămase nemişcat urmărindu-le. Erau împreună. Nu era nevoie să facă ceva, ci doar să fie. Au stat mult timp una lângă a ha, înainte de a-şi lua zboru I. Atunci realiză că însăşi existenţa să se împlinise şi că nu ar mei fi putut să fie, să fiinţeze, să trăiască de unul singur. Îşi avea perechea sa fără de care viaţa nu ar mei fi putut să fie la fel. Instinctiv o strânse de mână pe Karin şi-şi întoarse privirea spre ea. Era frumoasă. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Încet se apropiară şi îmbrăţişarea aceea părea să coboare pacea şi eternitatea în sufletele lor. Era un sentiment nou, de fericire, de bucurie şi împlinire. Nu se mei grăbea. Nu mai avea întrebări. Era şi atât. O mângâie uşor şi se topi într-un sărut. Apoi o luă în braţe şi reveniră în camera dragostei.

Era altfel. Intuia cumva diferenţa între a iubi şi a nu iubi când faci dragoste, dar nu avea timp să gândească. Se lăsă forat de vârtejul dragostei într-o uitare totală de sine. Se dăruia şi dintr-odată totul păru diferit de necuprins, de neoprit. Deveneau o singură fiinţă în care nu existau tensiuni, ci doar un dans neîntrerupt al dragostei. Timpul însuşi părea că stă în loc şi spaţiul dispăruse. Erau stări copleşitoare, trepte pe o scară nevăzută ce părea să ducă la Dumnezeu. Cuvintele nu mei puteau cuprinde beatitudinea şi extazul. Rămăseseră departe, în urmă, în lumea materiei. Ei urcau şi urcau spre o lumină orbitoare care îi absorbea.

Se văzură într-un palat de cleştar, la o masă împărătească la care şedeau împăraţi şi împărătesc. Prinţi ai Luminii, îngeri şi Zâne şi Regele însuşi. Ei aveau haine albe şi erau frumoşi cum nu se văzuseră vreodată. Era

nunta lor din car – darul Regelui. Ştiau cine sunt şi ce au de Acut Acolo erau… şi trăiau… Aşa ceva nu se poate spune.

Când s-au întors, păreau să fi venit de la capătul lumii sau de la Tronul lui Dumnezeu, acolo unde este şi începutul. Nu ştiau dacă vor mai reuşi vreodată să atingă acea stare a lui UNU, dar chiar şi atât părea suficient pentru o viaţă de om, ca să înţeleagă ce este dragostea şi cum trebuie întreţinut focul iubirii.

Întorşi în separare, trimiseră la unison o mulţumire către Dumnezeu şi se regăsiră transfiguraţi de revelaţia darului pe care îl primiseră. Nu mai erau aceiaşi. Nu s-ar mei fi despărţit…

Un ciocănii uşor în uşă le arăta că nu mai sunt singuri. Se îmbrăcară în grabă şi ieşiră. Afară se înserase. Ritmep îi aştepta la masă.

— Dar ce-i cu voi?

— Ce să fie?

— Aveţi alte chipuri.

— Suntem relaxaţi.

— Nu despre asta vorbesc. Priviţi-vă în oglindă dacă nu înţelegeţi ce vă spun.

Se priviră şi noile chipuri, tinere şi luminoase, le smulseră sunete de exclamaţie.

— Când m-am întors de la palat casa dispăruse cu totul. Abia de o oră s-a rematerializat. Ce năzdrăvănii aţi făcut?

— Ne spui noutăţi. Habar n-avem despre ce vorbeşti. Noi am descoperit iubirea şi am celebrat-o în cer printr-o nuntă de lumină, încă suntem copleşiţi de această experienţă-revelaţie. Cred că ni s-au deschis teste porţile. Am avut impresia că este darul Regelui.

— Încă o zi plină se încheie. Am atâtea să vă spun!

— Şi noi ţie, dar începe tu. De dimineaţă dispăruseşi şi ne-am închipuit că ai fost dincolo.

— Un altfel de „dincolo”. Nu le palat am fost cât am

lipsit

— Dar unde?

— Aseară, după ce ne-am despărţit, întorcându-mă în camera mea, am vrut să dorm, dar nu se lipea somnul de mine. Treceam în revistă întâmplările din ultima vreme, tot căutând tâlcul lor ascuns. Îmi era mai limpede ea niciodată ce bogăţie interioară poate ascunde, uneori, o viaţă aparent banală şi ce searbădă poate fi viaţa unora care par a avea parte de evenimente şi întâmplări deosebite. M i-am amintit toţi anii mei de domnie, plini de probleme exterioare. În care am acţionat ca un mecanism programat să ex-ecute anumite mişcări fizice sau decizionale. Am realizat că În tot acest timp. Partea vie din mine dormea sau murea câte puţin, otrăviră de neglijenţa faţă de sufletul meu. Privind în urmă, îmi văd trecutul ca pe o lungă absenţă. Parcă aş fi lipsit din mine. De aceea, multe întâmplări ce păreau importante la vremea respectivă nu au lăsat urme în memoria mea afectivă, acolo unde se înregistrează trăirile autentice, segmentele de viaţă adevărată. Este ca şi cum mai mult nu aş fi fost decât aş fi fost. Asta mi-a amintit de întrebarea lui Hamlet: a fi sau a nu fi. Şi am mers mai departe cu raţionamentul – când nu eşti aici decât fizic, unde eşti? Îţi doarme sufletul? Poate că doarme în acest plan, fiind treaz în altui. Dacă totul ESTE în Univers, simultan, gradele existenţei noastre se înşiră pe o claviatură în care îţi manifeşti prezenţa ori sublimarea. Vibraţia unei note arată unde te afli. Cât de paralele sunt dimensiunile sufletului nostru şi cât interferează acestea? Dacă încerci să exprimi în termeni spaţio-temporali acest lucru, vei comite erori. Peşte că porţile se găsesc acolo unde sfârşesc gamele, dând tonul altora noi. Un DO este începutul şi sfârşitul, punctul de convergenţă şi divergenţă. Parcurgi gama, ajungi le DO, adică te reîntorci, dar DO de sus nu mei este acelaşi şi cu DO de jos. Dar putem fi ca o muzică, nu? Împletind dimensiunile fiinţei după o tainică partitură. Poţi fi ca un

hit de rock sau ca un concert de Bach ori Beethoven. Cei din preajma ta se vor simţi agitaţi şi violenţi, sau paşnici, armonioşi, plini de seve că le hrănesc sufletul, lumina din ei. Eşti un emiţător de unde ce structurează viaţa în jurul tău. Şi asta se întâmplă fără ca să-ţi propui acest lucru. Orice ai face, vei crea armonie, vei răspândi parfumul purităţii şi frumuseţii pentru care, ce-i drept, unii nu vor avea senzorii potriviţi spre a-l percepe. Pentru aceştia din urmă vei fi cum este ultrasunetul pentru urechea omenească. Te vor nega că fiinţă, pentru că nu rezonezi haotic la vacarm ca şi ei, pentru că vei fi părăsit demult registrul acustic grav. În schimb îi vei atrage pe cai pregătiţi să vadă nu cu ochii fizici, ci cu ochiul penetrant al minţii, ce străpunge iluzia, revelând Realitatea… Dar să las gândurile care se torceau încet în caierul de lumină al propriei înţelegeri. Cuprins de o stare în care devenisem imponderabil – în sensul că nu-mi mei simţeam corpul, urmărind firul Ariadnei ce mă purta într-un labirint nevăzut, în care metaforele şi simbolurile se creau din zone neştiute ale conştiinţei mele, spre a-mi înlesni pătrunderea esenţelor straturilor existenţei – încet, ochii mei şi-au îndreptat atenţia spre interiorul fiinţei mele. Să nu vă imaginaţi că am început să văd interiorul organelor şi organitelor celulare. Nu explorăm spaţiul fizic, universul materiei, dinspre dimensiunile microscopice. Intuiam acel ceva inefabil ce ne defineşte fiinţarea. Nu poţi spune ce eşti sau cum eşti aşa cum ai descrie o statuie. Mai degrabă percepem potenţialul şi prezenţa a ceea ce suntem. Ştiam că SUNI pentru că puteam fi aşa sau altcumva. Ştiam că SUNT pentru că simţeam asta sau aceea. Ştiam că SUNT pentru că interacţionam într-un fel sau altul şi constatăm rezultatele propriei manifestări. Ştiam că ştiind, ceva lua le cunoştinţă faptul că în spatele raţiunii există… cum să-i spun, Acel Ce ştie, iniţiază, voieşte, este şi nu este… să-i zic EUL, dosi noţiunea încă pare personalizară. Numai desprinzându-te de cuvinte, te apropii de Adevăr.

Experienţa este magnifică. Depăşeam limitele spaţiului psihic. Mintea începea să tacă. În acel moment camera s-a dizolvat. Dar eram sigur că nu dormeam şi nu era un vis. Era o reproiectare a realităţii, realizară graţie stării înalte de vibraţie în care mă găseam. Trecusem în altă octavă de energie şi structurile materiei deveniseră invizibile pentru mine. Vedeam forme geometrică, spaţii ondulatorii, un fel de artă optică în care culorile şi lumina creau nişte efecte extraordinare. Aş fi zis că particip de un soi de fotoeoncert. O orgă cosmică emitea armonii în mozaicuri de străluciri ce se transformau necontenit în arabescuri, curbe, corpuri imateriale în mişcare dinamică. Nimic nu era static. Totul pulsa, dansa, se compunea şi recompunea după legi noi. Intuiam că depăşeam planul eteric şi astral, în care aş fi găsit alt gen de corespondenţe pentru obiectele planului material, sau de cauze psihice pentru evenimente ce pot îmbrăca aparenţe asemănătoare celor din viaţa de aici. Intrasem într-o lume abstractă, matematică, în care fizica părea depăşiră de fenomene noi, care cereau alt soi de abordare sau percepţie. Nici nu ştiam dacă aveam organe specializate pentru a sesiza toate acestea sau dacă nu devenisem un fel de sferă ce-şi putea modifica dimensiunile şi forma, şi care conştientiza, în fiecare punct al ei, ce este în jur – deşi nu ştiu dacă pot afirma că teste acestea se localizau în jurul meu sau în mine. Parcă aş fi fost pretutindeni. Încercam stări de conştiinţă fără nume, pe care nici nu le-aş putea descrie. Cât de săracă pare viaţa dacă încerci s-o închizi în cuvinte! Aş încerca să induc cuiva acea stare prin dans. Zber. Înot, muzică, parfum, formă, culoare, goi, sentiment, senzaţie – o combinaţie din teste acestea. Un fel de matematică vie a simboluri lor parţial materiale. Vedeţi ce exprimare? Poate că de aceea teste aceste elemente sunt importante în viaţa noastră. Devenim receptivi la o realitate mai înaltă, perfecţionându-ne instrumentul ce poartă scânteia divină: trupul complex ce ne slujeşte. Am simţit că o prezenţă

imperceptibilă asistă la mirarea mea, ca o mamă ce-şi priveşte copilul bucurându-se că descoperă lumea de flori, gândăcei, pietricele şi păsări. Mă năşteam în alt soi de univers. Ştiam, însă. Că nu murisem. Abandonasem, însă, gândurile şi amintirile. Dacă aş fi recurs la ele, atenţia mea ar fi fost proiectată în planurile dense, or eu doream să prelungesc experienţa pe care o trăiam. Reveneam la aceeaşi întrebare-conştientizare: ce înseamnă a fi, a fiinţa, a exista? Ştiam şi nu era nevoie să creez noţiuni. Eram noţiunile. Toate aceste energii subtile mă traversau. Le transformam eu însămi şi le eliberam în forme noi. Ştiam şi de ce fac acest lucru. Totul are sens acolo, ca şi aici. Fiziologia noii mele existenţe, însă, era greu de interpretat. Aşteptam să cresc. Asta însemna să-mi extind conştienta înspre Sursa care mă alimenta şi spre centrele pe care le hrăneam cu iubirea mea. Dar era ceva mult mai complex decât atât. Eram ca o piesă într-un mecanism perfect, fără a avea, însă, consistenţă, dimensiuni şi localizare, în starea aceea percepi totul extrem de dinamic. Când te obişnuieşti, însă, ai senzaţia de stare potenţială, deşi eşti însăşi mişcarea, undă, absenţa. Acum aş dori tuturor fizicienilor, matematicienilor şi biologilor să trăiască acest fel de realitate, care nu este halucinaţie. Halucinaţie este iluzia în care se trăieşte în lumea fizică atunci când nu ieşi din buchia dogmelor ştiinţifice şi religioase. Este un joc de păpuşi comparativ cu lumea cauzelor. Nu mă întreb că este mai sus, pentru că am de reflectat asupra acestui fragment de cunoaştere ce mi s-a revelat.

— Se pare că azi a fost Crăciunul. Regele s-a întrecut pe sine în daruri. După cum vezi, şi noi suntem copleşiţi de experienţa traversată. Mintea a creat pentru o fracţiune de secundă simbolul nunţii în cer. Dar noi ştim că am fost UNU. Nu mai putem fi ca înainte de această înălţare, dar va trebui să găsim singuri drumul până acolo. Este. Este ceva asemănător cu ceea ce ai descris. Însă copleşitor

prin… mi-e imposibil să redau. Cred că nu mai este loc decât pentru tăcere.

— Şi spune, Ritmep, cum te-ai întors?

— Parcă ar fi trecut veacuri acolo sus. Când mi-am revenit, eram lângă măr, era ziuă şi casa nu se vedea nicăieri. Deci lipsisem de aici câteva ore bune. După asemenea minuni, nimic nu te mei miră. Înţeleg că voi m-aţi căutat cât eu eram dincolo, iar eu mi-am revenit în timp ce voi aţi creat un câmp de aţi transsubstanţializat şi casa. Când a reapărut dintr-un fel de ceaţă luminoasă, vă daţi scame că nu am părăsit perimetrul, să nu pierd spectacolul, am aşteptat până am perceput-o ca înainte şi am venit să văd ce faceţi.

— Noi nu am tăcut nimic, Dumnezeu a făcut totul.

— Da… se poate spune şi aşa… şi altfel, deşi cam tot acolo ajungi, în alţi termeni.

— Începi dimineaţa cu propunerile taie şi te prinde seara făcând Voia lui Dumnezeu.

— Sau deschizi ziua cu mintea şi o închizi cu sufletul.

— Faci un umil pas spre împăcare, iubire, iertare, cunoaştere, şi Dumnezeu îţi întinde braţele amândouă şi te ridică în Slavă Sa.

— Ce concentrată ne-a devenit viaţa! Nici nu mei ştii cărui tărâm îi aparţii.

— Traversarea aceasta a tărâmurilor nu este unidirecţionată. Este cu dus şi întors. Mai escaladezi un plan, te mai întorci în peştera viselor taie, apoi încerci să te joci cu lumile, suprapunându-le una peste alta.

— Da… într-un fel se leagă cu jocul la care ne gândisem noi de dimineaţă, în dorinţa de a ne armoniza relaţia de dragoste şi prietenie. Teste acele stări nenumite de sus se pot experimenta şi aici, jos, cu puţin antrenament de sensibilizare sau de acutizare a percepţiilor. Acest efort ne va recrea, reconstrui, modela, structuraliza corpurile subtile, deocamdată parţial funcţionale. Dacă omul este un pom al vieţii, el poate

realiza legătura între planurile spirituale şi cele materiale, între cer şi pământ. Trebuie să înţelegem cam cum vine asta… Noi propuneam, pentru început, un fel de decuplare mentală – o nonverbalizare a vieţii, ceea ce va permite dezvoltarea altor senzori de recepţie-percepţie şi comunicare.

— Ideea este extraordinară. Poate că într-o zi vom înţelege cu adevărat ce este cuvântul şi nu vom mai tace risipă de vorbe ce alterează o realitate care ar putea fi magnifică.

— Deci accepţi?

— Care este regulamentul?

— Nu vorbim, nu folosim 1 imbaju 1 surdo-muţilor – încercând prin orice alt fel de semnalizare să comunicăm.

— Mă voi simţi ca o albină atrasă de polenul florilor, de semnalele iubitului, de mesajele telepatica ale prietenului, de mirosul ploii, de căldura focului, de strălucirea privirilor voastre, şi voi dansa şi voi râde când voi fi fericită şi mă voi retrage când voi fi tristă, îmi voi revărsa furia… nu ştiu cum, poate voi traversa lacul sau vă voi provoca la o luptă…

— Da. Ne putem exprime în mei multe moduri. Vom deveni mai ageri cu cât ne vom apropia mai mult sufletele. Cum ne vom împărtăşi, însă, visele?

— Le vom aduna în lado cu zestre, le vom înregistra în propriul computer, le vom came în tăcere şi vom prezenta nestematele în ziua că va deschide sezonul sonor… dacă va mai fi nevoie să vorbim.

— Aşa s-a ajuns în lumea ta să se comunice telepatic?

— Mâm, oarecum. A venit ca o consecinţă a unui îndelungat program evolutiv. Din câte ştiu, şi pe aici cândva se vorbea foarte puţin. Sporovăială este o consecinţă a dezvoltării mass-medici. Cred că, dacă s-ar desfăşura toate ziarele care apar zilnic în lume, s-ar putea tapeta cerul. Iar dacă s-ar opri sistemul de telecomunicaţii, şocul psihic ar fi interesant de studiat.

— Dar hai să ne întoarcem în basmul nostru cu conducători înţelepţi, în care Dumnezeu intervine în propria Creaţie, fiind, după cum ştim, omniprezent

— Basmul nostru, însă, este real, doar că se desfăşoară la alt etaj al Blocului Cosmic. Şi lumea pe care eroii lui şi-au plăsmuit-o din gânduri, cuvinte şi acţiuni este reală. Luaţi ascensorul şi coborâţi! Tot în Bloc veţi fi. Doar că o ciudată iluzie optică vă va face să credeţi că sunteţi în Iad, iar aici ar fi Raiul. Chestiune de sistemul oglinzilor.

— Ei, prieteni, s-a înnoptat şi azi nici nu am pus nimic în gură.

— Ne-am hrănit eu energie.

— Eu zic că nu ne strică o gustare. Mâine vom începe să traversăm Marea Liniştii.

Se apucară să pregătească cina şi curând mirosul plăcut al bucatelor preparate cu drag îi adună în jurul mesei. Noaptea învălui căsuţa în mantia-i înstelară şi cei trei prieteni se retraseră în lumea somnului.

În această vreme, undeva, în lumea nevăzută. Clanul vrăjitoarelor se întrunise pentru un tainic şi grabnic sfat. Se adunaseră cele mai puternice entităţi întunecate pentru că problema era urgentă şi nu suferea amânare.

— E lumină, prea multă lumină în lumea pe care o stăpânim. De unde a apărut, că nici nu ne putem apropia de ea? începu o zgripţuroaică meşteră în vicleşuguri.

— Se dezechilibrează ceea ce am clădit cu arăta trudă, spuse grav unul dintre Maeştrii înnobilaţi ai întunericului.

— A, aţi venit şi voi? Cine v-a chemat? sări una dintre ursitoarele rele.

— Dar s-a dat adunare generală, răspunse un vrăjitor priceput la licori ce adorm conşti mia.

— Nu-i lucru curat, am vrut să zic ce e prea curat aduce necaz, şopti în barbă o bătrână ce se cam plictisise de rolul de vrăjitoare şi visa în taină la lumea zânelor bene. I se urase de urâţenie şi voia să treacă la polul opus.

— Vă rog să păstraţi tăcerea, luă cuvântul Abilul Servitor al Ierarhiei Negre. Vom începe de îndată ce se arară Marele Mag.

Şi nu trecură câteva clipe când acesta apăru şi imediat rosti

Tunător

— Ce aud? Că a pătruns lumina în Regatul Materiei? De ce nu am fost înştiinţat? Acum îmi spuneţi că nu vă puteţi apropia de ea? Ştiţi bine legile noastre: unde este lumină, potrivit legilor echilibrului, apare şi întunericul. Aţi lăsat-o să-şi mărească puterea şi acum va trebui să ne reunim forţele pentru a o neutraliza.

— Cam târziu. Mare Mag, spuse ghicitoarea în stele. Nu vezi că vremea noastră apune? Puterile ne scad pe zi ce trece. Războiul acesta ne-a obosit. *V.* timpul să ne retragem înainte de a ne arde vibraţiile Vărsătorului.

— Te dai bătută fără împotrivire? O fulgeră Magul cu privirea-i pătrunzătoare.

— Nu aş zice, dar cunosc viitorul.

— Nu veni la mine cu metode de manipulare cu care ne dezarmăm adversarii. Nimeni nu va intra în Noua Eră de nu ne va învinge. Suntem piatra lor de încercare. Acum au primit ajutoare şi trebuie să ne diversificăm tacticile de luptă. Avem avantajul că marea masă se mişcă greu şi, până va prinde de veste ce se întâmplă, va fi în mâinile noastre. Pentru începui, însă, vreau să ştiu cine sunt reprezentanţii Luminii.

— Stelele spun că fac parte din Ierarhie.

— Cărţile ce spun? Se întoarse Magul spre specialistele în Tarot şi în descifrarea cărţilor profetice.

— Informaţia este cu cheie şi e bine păzită de îngeri.

— Cum aşa? Ne-a scăpat nouă ceva până acum?

— Cineva a schimbat regulile Jocului şi nu facem faţă situaţiei.

— Dar nu este corect

— De parcă noi am fost corecţi vreodată, bombăn i

aspiranta la lumea zânelor.

— Doar dacă nu cumva… este clar. A coborât Regele.

— A coborât şi nu a coborât, Mare Mag. Controlează toate planurile. Peste tot dau de El când încarc să mă apropii să culeg informaţii, spuse cu gravitate un duh bătrân şi puternic. I-am carcetat strategia şi pot spune că este învăluită în cal mei adânc mister. Chiar am impresia că ne-a dat mână liberă, ceea ce poate ascunde o capcană.

— Noi ne-am cam expus, siguri de puterea noastră, intră în discuţie un vrăjitor mai tânăr.

— Băiete, frica se seamănă, nu ţi-o alimentezi. Ce cauţi aici cu asemenea apucături?

Magul devenea tot mai iritat de situaţia că scăpase de sub control. Lipsa de informaţii conducea la speculaţii care puteau aduce erori.

— Vreau să ştiu tot, se aude?

— S-au deschis canale ce străpung negura. E o infuzie de energie de parcă ar steriliza planeta de microbi.

— Informaţiile se răspândesc prin mass-media. Ştiinţă şi artă.

— Aţi încercat să le amestecaţi, să-i zăpăciţi, să prezentaţi adevărul drept minciună?

— O facem demult, dar mulţi s-au trezit şi nu mai înghit scornelile noastre. Există o deschidere spre nou, spre cunoaştere, căreia nu-i putem face faţă cu ritualuri scoase de la naftalină şi farmece de doi bani. Chiar dacă mei au efect pe alocuri, credinţa oamenilor ne zădărniceşte planurile.

— Şi lipsa banilor, deprimarea, anxietatea, desfrâul, trădarea, compromisul, laşitatea nu mei dau rezultate?

— Le tot folosim de secole, dar alte dorinţe au apărut în viaţa celor mulţi şi alte aspiraţii. Termenii moderni sunt: trezire, conştientizare, evoluţie spirituală, autocunoaştere, autocontrol, integrare în marea armonie cosmică, amintire de sine, comunicare, pace interioară, iubire, unire.

— Să nu-mi spuneţi mie că miliarde de oameni au

atins un asemenea nivel. Doar discipolii autentici pot fi consecvenţi în efortul lor. Cei mulţi vorbesc despre toate astea, dar nu aplică benele intenţii nici măcar de la biserică până acasă.

— E adevărat ce spui, Mare Mag, dar dacă se atinge masa

Critică?

— Nu vom permite să se întâmple una ea asta.

— Şi ce vom face? Inchiziţia sfârşitului de Eră? Un nou război? Până şi marile puteri economico-financiare se întreabă cui ar folosi. Câştigă mai bine din hărţuieli zonale.

— Dar cine sunt protagoniştii acestei piese?

— Greu de spus. E plină lumea de lucrători albi.

— Să nu exagerăm. Numeric suntem mai mulţi.

— Dar sunt şi deghizaţi.

— Au început să lucreze ea noi?! Nu mai ştii cine-i alb şi cine este negru.

— Ne este şi nouă greu pe teren. Vedem câte unul care se roagă cu sârg, posteşte şi se fereşte de greşeli şi ne ducem să-i întindem cursa, dar constatăm că nu are rost. Este al nostru deja:

Minte, bârfeşte, trădează prietenia. Alteori trecem pe lângă alţii care par petrecăreţi, sau leneşi, sau necredincioşi. În obiceiurile lor. Şi vedem după ce-i lăsăm în pace că încep să răspândească lumina. Ne-au învăţat tertipurile şi nu mai strigă în gura mare ceea ce se spune în şoaptă.

— Bine, dor profeţiile nu indică evenimente majore, care să arate unde ne aflăm, în ce stadiu?

— De când cu uciderea pruncilor, s-au ferit să mai anunţe viitorul. Într-un mod mai voalat, desigur, mai scapă ceva. Dar nu ce ai dori să ştii că să-ţi pregăteşti atacul. Bănuim că pe Rege nu-l vei ataca.

— Nu am cum. Trebuie s-o facem indirect, prin cei apropiaţi.

— Mă întreb care sunt aceia.

— Dar v-aţi plâns că e lumină. Unde câte enigmatica lumină? Să privim globul. Ne împrăştiem pe meridiane şi paralele şi revenim aici.

— Degeaba te osteneşti, Nobile Mag. Nu poţi reuşi. Este un sistem de protecţie pe care nu îl poţi străpunge.

— Ce vrei să spui, şireato?

— Încă nici nu sunt aici fiinţele pe care le cauţi. Când şi când apare ici, colo, lumina, dar ei nu sunt printre noi. Sunt în alt plen, din care se pregătesc să coboare.

— De unde vii tu cu asemenea veşti?

— Cercetez fenomenul şi le leu minţile la potenţial îi beneficiari.

— Şi cum reuşeşti, iscusită vrăjitoare?

— Oh, stăpâne, nimic mei simplu când naivitatea, ignoranţa şi orgoliul îşi dau mâna. Le gâdil vanitatea şi importanţa de sine şi este suficient ca să înceapă să lucreze pentru noi, răspândindu-şi prostia.

— Dar asta nu merge chiar la oricine.

— Nici nu am pretins acest lucru. Alimentez tristeţea acolo unde sufletul e dornic de iubire, deprimarea şi irascibilitatea unde sunt nevoi şi necazuri, lenea acolo unde voinţa nu s-a fortificat, deci pretutindeni împiedic omul să se ridice.

— Da, însă trebuie să fim pregătiţi pentru surprize. Vreau să fiu informat permanent asupra oricăror schimbări care apar. În rest vă cunoaşteţi atribuţiile.

ISO

Marele Mag se retrase. În urmă-i. Vrăjitoarele rămaseră la sfat. Erau cele mai dibace în a încurca iţele acolo unde fericirea clădea oaze de lumină. Îşi chibzuiau îndelung încercările, adecvându-le nivelului de pregătire spirituală a aspiranţilor la armonic.

— Am vorbit despre cei mulţi, ca de obicei, şi ne rămâne nouă treaba cea mai grea: să-i depistăm pe căutătorii Adevărului.

— Aceştia au Maeştri care le probează virtuţile.

— Uneori o fac ei, uneori o facem noi. Aşa funcţionăm – cum recunoaştem lumina, venim să echilibrăm polaritatea lumii. Mă rog, şi invers – dacă zăbovim prea mult pe aici împreună, ne descoperă cineva şi ne dizolvă adunarea cu un bob de credinţă, pace. Iubire sau bucurie. Deci. Hai să nu pierdem timpul.

— Suratelor, eu am depistat o poveste de dragoste acolo, jos, care nu prea îmi place.

— La împăratul care a renunţat la tron? Şi mie-mi pare ceva suspect pe acolo. De când cu merele de aur. au apărut multe schimbări în împărat şi nepot. Au înaintat cam mult pe cărare, fără a avea parte de niciun fel de oprelişte.

— Nu ştiam nici noi puterea merelor fermecate şi acum constatăm cât de mult au avansat în Tărâmurile neumblate de muritori. Trebuie să le ieşim în cale, să vedem dacă-şi merită darul.

— Eu propun să-i separăm. Fără prieteni, vor fi vulnerabili, zise Discordia.

— Este o variantă bună, dar la fel de chinuitor ar fi de le-am da licoarea uitării. Ar dormi secole, trăind banale reîncarnări în vieţi de roboţi, îşi explică punctul. de vedere Culegătoarea de ierburi.

— Şi cum vei proceda? O asemenea reţetă arc instrucţiunile ei de folosire: nu ai voie să le-o administrezi fără sa de doi posibilitatea de a se apăra. Trebuie să-i provoci, şi numai de le vei adormi vigilenţa cu un şiretlic deosebit, îşi merită pedeapsa.

— Dacă lucrăm cu esenţe de iubire, pasiune şi gelozie în amestec exploziv, putem obţine o tensiune care ne va permite să acţionăm. Vor coborî o treaptă şi apoi vor aluneca.

— Nu e rea ideea. Eu mă gândeam la înşelăciune. Dacă voi lua chipul unei prinţese de o frumuseţe răpitoare şi-i voi zăpăci pe cei doi prinţi, făcând-o pe Karin să verse lacrimi amare de neputinţă, încât să-i slăbim credinţa, îi

vom avea pe toţi trei. Astfel le vom putea fura energia şi ne vom hrăni cu ea, propuse Mistificarea.

— Da. Da. Râse în barbă vrăjitoarea cea pocită. Aşa voi putea deveni şi eu frumoasă şi tânără. Să le luăm energia, să le-o luăm! Ha, ha!

— Ca să le-o iei, ştii bine că trebuie să le captăm atenţia, să-i enervăm, să le provocăm dureri, tristeţi, nemulţumiri şi griji, ceea ce nu este uşor.

— Să-i învinovăţim de trădare, să-i denigrăm, să inventăm cusururi pe care să le vadă prostimea, să-i acuzăm de fapte necomise, să lansăm zvonuri şi bârfe în care să creadă până şi cei ce le cunosc integritatea şi care s-au bucurat de faptele lor bune şi să-i ridicăm în slavă pe defăimători – ca apărători ai virtuţii. Tot prostul să pară deştept şi adevăratele spirite luminate să fie arătate cu degetul că nu fac nimic, că aleargă după himere, că păcătuiesc, că şi-au pierdut minţile, că au abuzat de bunăvoinţa noului împărat, că înşală lumea cu sminteli, interveni Calomnia, cântându-şi aria cunoscută în secolele de domnie a întunericului.

— Şi dacă Sabia dreptăţii va ieşi din teacă? Ştiţi bine ce vremuri trăim şi Marele Rege nu va permite asemenea mârşăvii. Parcă ne-a atras atenţia că prea e plin Pământul de suferinţă, iar asemenea crucificări ar pune însăşi viaţa planetei în pericol. Trebu ic să ne dozăm acţiunile. Altfel ne autodistrugem. Cine ar câştiga din asemenea jocuri? Cei mulţi deja sunt ai noştri şi energia pe care ei o risipesc prosteşte ne prisoseşte. Cei puternici nu vor cădea cum vă imaginaţi voi. Ei se uită cu milă le voi şi vă iartă, iar pe cei care aruncă cu piatră îi consideră imaturi, Nu-şi bat capul să explica orbilor şi surzilor ce este lumina şi muzica. Azi fiecare luptă pentru propria nemurire, nimeni nu mai răscumpără mântuirea nimănui. Viaţa sau moartea. Din câte ştiu, cai trei au trecut demult asemenea probe, în trecutul lor ce se pierde în negura timpurilor pe care doar întemeietorii le cunosc. Chiar dacă nu au memoria activă

în jocul actual, aceste puteri pe care doriţi să le testaţi fac parte din ei. Ne trebuie ceva mei subtil, la limită fină dintre alb şi negru, acolo unde nu ştii să discerni între bine şi rău. Vă desconsideraţi adversarii dacă veniţi cu probe pentru începători.

— Eşti bine informată. Îndrăzneaţo.

— Menirea mea este să lucrez cu ambele tabere. Şi cei ce spun adevărul au nevoie de mine şi cei ce spun minciuni. Eu sunt neutră. Îi ajut pe toţi deopotrivă… nu chiar pe toţi. Îmi displec fricoşii. Ei mă resping.

— Dacă nu ne decidem mai repede, se face ziuă şi puterile ne pier. Atunci va trebei să ne găsim agenţi dispuşi să ne ducă planurile la îndeplinire.

— Eu nu mă mai pot concentra. Ce se întâmplă?

— Ah, iar şi-au început pustnicii din munţi lucrarea. Nu mei este de stat. Vibraţiile lor ne ard. Ne vedem mâine seară.

Îşi luară zborul iute, înainte de a-şi vedea puterile paralizate.

Dimineaţa, cei trei ieşiră într-un gând să admire, lângă lac, răsăritul soarelui. Strălucirea solară le hrănea sufletul cu viaţă şi speranţă. Îl priviră cu veneraţie până se înălţă deasupra orizontului şi începură să-şi dezmorţească trupurile cu mişcări ce îmbinau controlul energiei cu armonia exerciţii lor fizice şi a dansului. Alergară desculţi în iarba înrourată, se provocară le luptă, se scăldară în lac şi se întoarseră la căsuţa unde povestea lor torcea lumină într-un caier. Pe drum, însă, începură să simtă o stare de nelinişte. Ceva se întâmple în apropiere. Încordarea creştea cu cât se apropiau de grădină astfel încât se cerea o explicaţie şi primul care rupse tăcerea fu Ritmep.

— Prieteni, nu aş fi întrerupt jocul nostru dacă senzaţia aceasta de pericol ar fi dispărut. Se cuvine ca în asemenea situaţii să comunicăm. Când ne vom cunoaşte mei bine, nu va fi nevoie de vorbe, dar acum aş vrea ca, indiferent ce ne aşteaptă, să fim uniţi.

— De acord. Problema este gravă dacă încercarea ne va face să avem opinii diferite. Cum vom şti care are dreptate?

— Va trebui să avem răbdare să dezbatem toate aspectele pe care aceasta le implică.

— Şi dacă timpul nu ne va permite?

— Să fim atenţi şi să ne dăm de înţeles cu discreţie ce obiecţii avem. Abordăm vorbitul în parabole, gluma, eschivarea sau spusul direct Ne adaptăm.

— Asta în cazul în care nu vom fi singuri. Între noi nu ne ascundem.

— Deci. Simţiţi şi voi ceva în neregulă?

— Da. Ne aşteaptă o surpriză, zise Karin. Să fim atenţi la teste amănuntele şi, nu în ultimul rând. la semnalele interioare. Oricum, nu e de bine. Indiferent ce formă va lua provocarea.

Pe prispă casei şedea o femeie tânără, îmbrăcată simplu, dar foarte frumos.

— Ziua bună, femeie, dor ce cauţi pe aici? O luă repede Ritmep.

— Am încercat să caut de lucru la palat şi mi-au spus că nu au ce să-mi dea de făcut M-au trimis aici să văd dacă nu aveţi nevoie de ajutor în gospodărie.

— L-auzi. Cine te-a trimis aici, fată dragă? insistă Ritmep. Ştiind bine că nimeni din palat nu-i cunoştea ascunzătoarea.

— Păi, un bărbat, nu ştiu exact ce slujbă avea.

— Du-te şi spune-i acelui barbet că aici stă un tată cu copiii săi şi nu ne permitem o servitoare. Ne descurcăm singuri. De ai nevoie, un ban ţi-om da, dar avem familia şi necazurile noastre.

Femeia, însă, nu se îndura să plece. Stătea cu ochii în pământ aşteptând parcă ceva.

— Văd că sunteţi oameni buni, poate totuşi mi-oţi găsi un loc pe aici, că nu va fi degeaba.

— Dar de ce vrei să stai aici, frumoaso? Eu am o

soţie, iar tata, de când a murit mămucă, nu mai vrea altă femeie. Te du cu Dumnezeu. În vale este un sat unde sigur vei găsi vreun gospodar care are nevoie de un ajutor de nădejde, intră în joc Sontumis, sesizând subtila promisiune pe care o făcea femeia.

— Poate că fata asta are nevoie de ajutor, că-i singură cu doi barbeţi, nu se lăsă femeia, care numai ţărancă harnică nu părea, după mâinile fine pe care le ţinea în poală.

— Da, chiar aşa, zise Karin. Ia zi, ce ştii să faci, mătuşă?

— Deretic, gătesc, spăl rufe, mă pricep la toate, răspunse aceasta, tot ferindu-şi privirea de căutătura ageră a celor trei prieten i.

— Păi dacă faci tu teste astea, noi ce să mai facem? Păru descumpănită prinţesa. Dumnezeu dă oricui un rost în lume şi noi nu putem sta degeaba. A zis bine bărbatul meu. Mergi în sat că acolo e de lucru. Se apropie secerişul şi sunt multe de făcut.

— Eu nu cunosc locurile şi dacă ar vrea cineva să mă conducă, nu-i va părea rău.

— De ce adică?

— Păi i-oi face un dar.

— Măi. Femeie, tu cauţi de lucru acum. Păstrează-ţi darurile pentru cel ce te-o primi în casa lui.

— Oh. Mătuşă, dar ce ai păţit la ochi? Se îngrijoră Karin. Ia să te văd şi să-ţi dau o alifie.

Femeia, care până atunci stătuse cu ochii plecaţi, îi ridică pentru o clipă, suficient pentru prinţesă ca să înţeleagă cu cine are de-a face. Intră în casă, în căutarea unsorii, şi zăbovi puţin pentru a vedea ce nu este în regulă, căci se aştepta ea femeia să fi lucrat până la venirea lor. Găsi un ulcior nou, conţinând o licoare aromată, şi se întoarse cu el să oblojească femeia. Aceasta se ridică să plece când văzu ulciorul, dar era prea târziu. Karin se împiedică şi-l sparse chiar la picioarele ei, vărsându-i

conţinutul în poală. Femeia sări ca arsă şi se prefăcu pe loc într-un fum întunecat care dispăru, lăsând în urmă un miros neplăcut.

— Ce-a fost asta? întrebă Sontumis.

— Pericolul pe care i-am simţit toţi trei. Dacă forţele adverse ne-au depistat, nu se vor lăsa cu una, cu două.

— Cam multe minciuni într-un chip frumos. Oi fi tânjind eu le dragoste, dar nu mă arunc la prima veniră. Frumuseţea exterioară este înşelătoare. Cine insistă să-ţi intre în graţii cu promisiuni, încearcă să te cumpere.

— Dar tu de unde ai ştiut de ulcior?

— Nu am ştiut. În primul rând cred că aţi remarcat că s-a ferit să ne privească în ochi, ca omul care are ceva de ascuns. De aceea trebuia s-o fac să şi-i ridice. Când am văzut cu cine am de-a face, mi-am dat seama că nu a pierdut timpul. Prin urmare trebuia să-i descopăr făcătura şi s-o întorc împotriva ei, înainte de a fi prea târziu. Şi mei e ceva, cine îmi poartă de grijă înainte de a mă cunoaşte, devine suspect. Nu suport linguşelile. Oamenii slabi sau cu un interes recurg la asemenea stratageme. În fine, eu mă bucur că ne-am înţeles. Să vedem ce urmează, mei ales noaptea. Vor încerca să ne dezbine, deci. Fiţi atenţi. Cred că jocul nostru va continua cu întreruperi. De fapt. C şi firesc să fie aşa. Când va trebui să lămurim anumite lucruri, vom discuta. Vom continua, însă, şi comunicarea pe alte frecvenţe şi vom fi atenţi astfel încât să ajungem să ne cunoaştem cât mai bine. Azi a fost simplu, dar pe un fond de oboseală sau relaxare, poţi scăpa o mulţime de indicii. De aceea ar fi bine ca la cel mai mic semn că se întâmplă ceva, să ne dăm reciproc de ştire. Dacă vom fi uniţi, nu vor avea ce să ne facă. Uneori, atacurile sunt invizibile sau folosesc diferite substraturi. Nu vă temeţi. Panica vă paralizează reacţiile sănătoase şi vă Iaca să pierdeţi energie. Rugaţi-vă şi iertaţi-i pe cei ce comit asemenea acte. Nu credeţi în puterea lor, ci în a lui Dumnezeu.

— Dar făpturile astea, duhuri, demoni sau ce-or fi ele, bântuie pretutindeni? Chiar şi în planurile superioare?

— Sunt mei multe tipuri de entităţi malefice. Unele acţionează în trup, influenţând sau atacând anumite fiinţe ce le cad pradă, iar altele nu au nevoie de substrat fizic pentru a-şi îndeplini scopul. Fiind de natură energetică, interacţionează cu energiile tale. Ele ştiu când sau unde eşti vulnerabil, iar dacă nu reuşesc să-ţi găsească slăbiciunea, îţi pot crea una căreia să-i elevii rob. Cum universul este psihic, multe dintre aşa-zisele duhuri necurate sunt creaţiile oamenilor, sunt forme-gând constituite din energi i negative. Iată de ce o gândire optimistă, plină de credinţă, bunătate, recunoştinţă şi pace este cel mai bun ecran protector. Unele dintre forţele malefice sunt cunoscute. Ele fac parte dintr-un univers paralel şi adesea încearcă să intre în alte universuri, dar sunt identificate şi respinse întrucât sunt extrem de nocive. Sunt destule care au pătruns şi în lumea asta şi este bine să nu le acceptăm felul de a trăi. Doar aşa le vom respinge. Numai că oamenii sunt indiferenţi la astfel de lucruri şi pică pradă din ignoranţă sau din cauza viciilor lor. Este bine să te informezi şi să cunoşti lumea în care trăieşti, să nu te mulţumeşti cu o existenţă redusă la banalele preocupări cotidiene, în care faci abstracţie de propriul univers şi de Legile Vieţii, Cum să trăieşti dacă nu vrei să ştii nimic despre viaţă? Te interesează numai când ajungi la spital? Este insuficient. În concluzie, revenind la ale noastre, a început lupta. Acum ar fi bine să protejăm casa.

— Şi cum am putea proceda? Din astral, oricum o vor Vedea.

— Tocmai asta este, vom crea un baraj de energie ca să nu o poată ataca în timp ce dormim. Ziua suntem mai atenţi şi este altceva. O vom aranja imediat.

O priviră cum lucra, dar încă nu înţelegeau ce face. Nu o deranjară până când nu termină.

— Gata. Acum e blindată. Putem dormi liniştiţi. Mâine, însă, putem avea surprize pentru că vrăjitoarele sunt întărâtate şi, când au eşecuri, devin mai violente.

— Credeam că numai în basme întâlneşti asemenea situaţii.

— Basmele descriu, în limbaj esoteric, realităţi, adevăruri. Străbătând planuri de conştiinţă, înspre propriul Sine, veţi vedea cum legea polarităţii ia diferite forme şi conflictul dintre bine şi rău se regăseşte sub expresii subtile, simbolice, dar ştiinţifice. Poţi lucra cu simboluri concrete sau abstracte. Am mai spus că adevărul se accesează pe mai multe căi. Poţi recurge la multe mijloace pentru a ajunge la acelaşi rezultat. Însă trebuie să fii curat când te apropii de o asemenea ştiinţă. Altfel devii vulnerabil şi aceasta extrem de periculoasă. Nu este bine să te joci cu forţele distrugerii. Într-un anumit sens, nu sunt chiar rele, au roluri bine determinate în Creaţie. Dar dacă nu le cunoşti şi încerci să le subjugi, le transformi în unelte ale haosului.

— Şi frumoasă care ne-a vizitat din care categorie face parte?

— Bănuiesc că s-a întrunit Clanul vrăjitorilor şi, aflând de noi – orice căutător al Adevărului este un potenţial duşman – aceştia au decis să ne încerce puterile. Lupta va fi aprigă, dar nu vă lăsaţi cuprinşi de teamă sau resentimente. Ei reprezintă filtrele planurilor de conştiinţă, sau sunt cei ce păzesc pragurile. Uneori pot lua chipul unor oameni buni care au nevoie de ajutor, alteori apar ca fiinţe duşmănoase, după cum pot fi situaţii controlate de ei fără să se arate. Există şi posibilitatea ea ei să nu se implice deloc, dar persoane cu diferite caractere să creeze capcane, fără intenţie, prin tendinţele lor negative neconştientizate. Nu trebuie să vedem peste tot atacuri „profesioniste”. Multe neplăceri sau speranţe neîmplinite au cauze pragmatice, care ţin de atitudinile şi deciziile noastre, şi sunt cât se

Poate de fireşti, având loc în virtutea Legilor Vieţii, nimic paranormal.

— Bine, dar necunoscându-le modul de a acţiona, locul unde vor lovi, metodele neobişnuite pentru noi, nu vom fi expuşi prin însăşi ignoranţa noastră?

— În primul rând renunţaţi la frică. Şansele voastre depind de impecabilitatea voastră. Orice slăbiciune neconştientizată este un atu pentru ceilalţi. Orice stare emoţională negativă le întăreşte puterea. Deci „fiţi perfecţi precum Tatăl nostru Ceresc estev.

— Totuşi, să fii inconştient în timp ce duşmanul acţionează nevăzut asupra ta nu mi se pare corect. Nu ai posibilitatea să te opui.

— Dacă este să facem o analiză riguroasă, nu ai fi atacat dacă nu ai avea în tine atâtea umbre, sau demoni, sau negativ – alegeţi ce expresie vă place. Aţi văzut vreun drăcuşor atacând soarele? Cel mult au adus nişte nori pe cer, dar soarelui nu au ce să-i facă. Este ca şi cum arunci cu piatra în stele sau în lună. Este absurd. Pe de altă parte, asemenea conflicte îşi au rostul lor. Pe nivelul de conştiinţă pe care te afli, trebuie să înveţi să discerni efectele diferitelor forţe care acţionează asupra ta sau în planul existenţei pe care îl studiezi. Totul se experimentează. Nu există cercetări teoretica pure. Practica precede teoria. Experienţa te ajută să înţelegi. În asemenea ocazii, de care vă temeţi atât, puteţi afla multe despre voi înşivă. Şi mai este ceva, dacă aţi şti că totul este un joc, nu aţi acorda suficientă seriozitate întrecerii. De aceea luptă este pe viaţă şi pe moarte, miza este mere şi te obligă să te implici, recurgând la toate puterile – calităţile taie. În fond este ca în artele marţiale, trebuie să fii atent – dar asta nu înseamnă numai tehnică, ci şi simţuri treze şi multă înţelepciune. De altfel, primejdia o simţi. Dacă ai ajuns să cunoşti semnalele interioare, vei ţine seama de ele.

— Eu încarc să spun altceva. Când adversarul este în faţa ta este una, dar când te atacă în somn, prin magie

neagră sau cu arme psihotronice, când îţi ascunde prin casă obiecte care-ţi leagă puterile sau când te loveşte folosind obiecte care ţi-au aparţinut şi care îţi poartă vibraţia, ce faci?

— Exact despre asta vorbeam. O persoană conştientă, trează, simte când ceva este în neregulă. Peste deduce atunci că a lăsat

J

Garda jos, adică a fost într-o stare care a rezonat cu vibraţia atacului, Nu-i rămâne decât să se adune şi să-şi ridice nivelul de vibraţie, controlându-şi emoţiile. Meditaţia, liniştea, rugăciunea, chiar un ritual sau o muzică ce vă înalţă sufletul vă fac bine.

— Pare simplu când povesteşti, dar când ţi se face rău. Intri în panică.

— Panica este pentru oamenii instinctelor. Un om lucid nu-şi pierde prezenţa de spirit şi luciditatea în condiţii de stress, relaxare sau confuzie generală. Îţi vezi de treburi şi nu te laşi influenţat, în sensul de a nu deveni irascibil, nervos, neliniştii, deprimai, anxios, furios, revoltai, pesimist obosit, plictisit. Menţine-ţi credinţa vie şi tonusul ridicat şi nu vei avea de suferit va trece. Nu te lăsa intimidai, timorat dominat sau copleşit de personalitatea nimănui. Iubirea este cea mai înaltă putere.

— Şi dacă, din iubire, acceptam femeia aceea în mijlocul nostru, luând-o drept un dar al sorţii, unde s-ar fi ajuns?

— Iubirea nu exclude gândirea. Îţi meritai pedeapsa pentru că, având ochi, nu ai văzut Dorinţele noastre ascunse sunt foarte periculoase. Ele modelează într-o anumită măsură forme pe care o va Iun ispită. Evident în acest caz ispita a fost pentru Ritmep, deşi putea foarte bine să te afecteze şi pe tine, Sontumis. Dragostea noastră este le început şi mulţi vor încerca să ne despartă pentru că împreună suntem indestructibili.

— La ce ne-am mai putea aştepta în continuare?

— Răspunsul oricărei întrebări este în noi. Noi atragem experienţele de care avem nevoie ca să conştientizăm forţele interioare.

— Vrei să spui că tagma vrăjitorilor este în slujbe lui Dumnezeu, ajutându-L în munca Sa de a trezi oamenii? Adică ei vin să ne indice care ne sunt slăbiciunile şi puterile?

— Pare paradoxal, dar, într-un anumit sens, aşa este. Ei acţionează după nişte legi stricte şi clare şi vor să triumfe, câştigând drept trofeu energia ta. Sunt nişte entităţi inteligente, creative şi foarte abile. Tu eşti materialul lor de studiu şi trebuie să scoată la suprafaţă zonele ascunse ale subconştientului rău, provocându-te cu mutră ingeniozitate. Îşi vor lua măsuri de precauţie să nu-ţi alerteze conştiinţa, be dimpotrivă, să ţi-o adoaruia cât mai profund.

— Dar subconştientu 1 nostru ascunde şi multe resurse pe care nici nu le bănuim.

— Este riscul lor. Orice forţă are un aspect pozitiv şi unul negativ. Depinde pe care îl vei folosi şi cât de adecvată este reacţia ta în contextul dat Conflictul se poate încheia cu o victorie netă, cu un compromis, cu o victorie relativă – ceva gen „ai învins tu de data asta. Pentru că ai fost ajutat, dar mai vedem noi dacă într-o situaţie dezavantajoasă ai mai fi la fel de sigur de tine” – prin conştientizarea sensului încercării şi ridiculizarea ei, ori prin realizarea armoniei contrariilor.

— Universul nu este sătul de asemenea conflicte? Nu au reuşit Entităţile evoluate să asigure pacea măcar în anumite zone? Ne vom lupta o eternitate cu întunericul? Chiar nu poate fi învins?

— Este ca şi cum ai cere să se desfiinţeze grădiniţele şi şcolile primare considerând că, dacă ştiinţa a progresai, nu mai are sens să învăţăm lucruri atât de simple, trecem direct la cele complicate şi ţinem conferinţe. Păi cum să participi la conferinţe dacă nu ai învăţat să scrii, să citeşti

şi să exprimi clar o idee?

— Aveam o altă părere despre asemenea lucruri. Deci şi răul trebuie să existe.

— Îl poţi defini? De unde ştii că binele pe care crezi tu că îl faci nu este rău pentru altcineva?

— Este atât de relativ totul? Rămânem fără repere.

— Cel puţin unul este sigur, drumul spre Dumnezeu înseamnă trezire, ieşirea din uitare, amintirea de sine, dezvoltarea, evoluţia spirituală, manifestarea frumuseţii interioare şi a potenţialului creator.

— Şi ajutarea aproapelui nu?

— Face parte din frumuseţea interioară. Condiţia este să ştii CUM s-o faci.

— Este dificil, însă, în marea diversitate a destinelor umane să stabileşti ce este bine şi ce este rău pentru fiecare. Întrucât realizez că, oricât de asemănători pot fi oamenii, duc în ei altă poveste.

— De acord. Totuşi, un înţelept sau un maestru spiritual reuşesc să fie obiectivi şi să vadă problemele fiecărui om şi soluţiile adecvate pentru a-şi depăşi impasul.

— Ei au atins alte niveluri de conştiinţă.

— Cine te împiedică să le abordezi? Nimeni nu te ţintuieşte pe un nivel când eşti pregătit să urci. Ba chiar îţi stimulează ascensiunea. Zăbovirea pe anumite niveluri de conştiinţă ceh ivalează cu stagnarea. Atunci începi să primeşti avertizări, înainte de a începe alunec uşul.

— Din câte spui, reiese că niciodată nu suntem singuri în deciziile noastre, ea şi cum cineva nevăzut, de fapt Legile Vieţii însele, are grijă să ne continuăm şcoala.

— Tu crezi că există vreun loc său timp în Univers în care Dumnezeu să uite de propria Creaţie? Uiţi că îl porţi în tine? Este o Prezenţă continuă, neîntreruptă. Descoper-o şi colaborează cu Ea.

— Şi când moare cineva drag, unde este Dumnezeu?

— Moare?! Cu ei, îl ajută să treacă podul dintre lumi, Nemângâierea ta înseamnă ignoranţă.

— Nu neapărat. Dorul te macină ani de zile.

— Asta este altceva. Poate că te-ai agăţat prea mult de acel cineva şi ai uitat restul rău pe pământ. El şi-a încheiat lecţia în timp ce tu mai ai de reflectat asupra propriei vieţi.

— Nu crezi că este dureros să rămâi fără persoana iubiră?

— Este. Dar a alimenta această durere este o dovadă de slăbiciune. Imaginaţi-vă cum ar arăta un popor în care toţi s-ar tângui că moartea le-a luat câte o rudă, că vor muri şi ei într-o zi, că suntem neputincioşi în faţa morţii, că viaţa este nedreaptă. Nu aţi încerca să opriţi bocitoarele şi să le arătat cum au ajuns? „Viaţa trece pe lângă voi în timp ce voi v-aţi legat de o obsesie şi trăiţi în trecui, din amintiri. Cui serveşte plânsul? Şi mai ales ce rezolvă? Ce demonstraţi prin asemenea atitudini? Că sunteţi dependenţi de cei plecaţi. Voi nu mei sunteţi racordaţi la Sursă, la Izvorul Vieţii, Psihicul vostru se alimentează cu ideea morţii, refuzând să trăiască. Atunci, voi sunteţi vii? Nu procesele fiziologice arară cât de viu este un om, ci felul în care sufletul său exprimă viaţa şi bucuria de a trăi”.

— În lumea ta exisră moarte?

— Dacă pui astfel întrebarea, înseamnă că nu ai înţeles nimic.

— Bine. Reformulez. În lumea în care v-am întâlnit exisră fenomenul reîncarnării?

— Nu. Noi ne regenerăm corpurile, redându-le sănătatea.

— Şi ce presupune un asemenea proces?

— Dispunem de un sistem complex de energizare şi echilibrare psihică ce ne ajută să ne restaurăm corpurile.

— Adică vă luaţi un soi de concediu şi mergeţi la sanatoriu, unde nişte dispozitive sofisticate vă determină căderile energetică şi vă reîncarcă bateriile?

— Nu chiar. Noi nu aşteptăm să avem căderi. Felul în

care ne alimentăm, exerciţiile pe care le facem, modul în care ne construim şi aranjăm casele, timpul petrecut în mijlocul naturii, felul în care gândim, iubim, stabilim relaţii între noi, cercetăm viaţa şi creăm, sentimentele şi emoţiile noastre – toate acestea formează un tot armonios în care energia este folosită eficient, fără risipă.

— De ce nu am văzut toate astea atunci?

— Aveai capul plin de alte gânduri, care te-au orbit Ai fi putut să remarci că, la noi, toţi sunt tineri şi supli.

— Cum de nu mi-am dat seama? Ai dreptate. Voi nu aveţi bătrâni. Aşa este. Asta frapează: tinereţea lor în contrast cu seriozitatea, responsabilitatea şi cunoştinţele lor. Este o lume frumoasă, tăcută şi stranie. Peşte că am înregistrat multe în subconştient, dar eram. Cum spui, prea absorbit de ideile mele, ca să fiu atent la ceea că mă înconjoară. Proiectam un alt film asupra unei realităţi existente independent de dorinţele mele. Cu adevărat eram orb şi surd.

— Îţi vei aminti mei multe pe parcurs. Experienţa din lumea mea îţi va revela şi alte înţelesuri când vei reuşi să atingi acelaşi nivel de conştiinţă pe care l-ai avut acolo. Aici te afli pe o altă treaptă şi ceea ce deja ştii aparţine viitorului.

— Cred că am nevoie de o şedinţă de hipnoză.

— Nu te juca forţând cutia cu minuni să scoată afară că vrei tu. Lasă procesul natural să-şi urmeze calea firească. Purificarea şi înţelepciunea te vor ajuta să-ţi aminteşti. Informaţiile vor ieşi la suprafaţă atunci când vei avea nevoie de ele. Acum ar avea un caracter de noutate, dar, nefiindu-ţi de trebuinţă, le vei de uitării.

— Dar ce se întâmplă? Ceva pluteşte în aer. În zare cerul se întunecă. Să intrăm în casă.

— Nu au stat degeaba. S-au speriat de-a binelea dacă au lansat un nou atac.

— Vrei să spui că pot controla vremea?

— Aş zice că mai degrabă asmut stihiile naturii decât

că le controlează.

— Ar fi bine să nu se joace cu nervii noştri.

— Dacă eşti liniştit, nu au cu ce să se joace. Hai să închidem obloanele şi să vedem ce urmează.

— Nu pare o furtună obişnuită, care să se termine cu o ploaie

De vară.

— Nici nu este. Pare o tornadă. Aţi mai avut asemenea fenomene pe aici?

— Niciodată. Cum au provocat aşa ceva?

— Literar vorbind, au convocat-o pe Mume Vânturilor, care are putere asupra fiilor ei, şi i-au cerut să se implice în războiul lor.

— Şi de ce ar fi acceptat? Forţele naturii nu sunt neutre?

— Ştiinţific vorbind, exisră mei multe tipuri de mişcări ale aerului, cauzate de diferiţi factori ca: temperatură, umiditate, compoziţia aerului, presiune atmosferică, altitudine, relief, vegetaţie, factori demografici, unirăţi industriale, surse de zgomot şi radiaţie, valoarea câmpului electromagnetic. Generatoare de unde de diferite frecvenţe şi, nu în ultimul rând, poluarea psihică. Toţi aceştia, în diferite combinaţii şi gradaţi după anumite scări valorice, pot determina efecte diferite – de la zefir la uragan. Am omis voinţa omului care a început „în numele ştiinţei99 să facă cercetări în alte ţări, niciodată în cea proprie.

— Deci se poate acţiona de la distanţă.

— Care ar fi nebunul să comande o tornadă în jurul propriei

Case?

— Ce se poate face în această situaţie?

— Să o anihilezi, să o deviezi, să o întorci la cel ce a produs-o, să te aperi de puterea ei sau să-i suporţi efectul. Ce alegeţi?

— S-o anihilăm, dar cum? se grăbi Sontumis.

— S-o întoarcem la expeditor, propuse Ritmep.

— Să aşteptăm să vedem cum acţionează, zise Karin.

— Nu avem cum să ne apărăm, nu-i aşa? o întrebă Sontumis.

— Păi dacă o anihilăm, vor veni cu altceva şi testă ziua vom fi în stare de alertă. S-o deviem, nu ar fi corect pentru căi care ar avea de suferit. Dacă o întoarcem, presupunând că vom şti cum să găsim destinatarul. Îşi vor da seama că suntem puternici şi nu este bine să mobilizăm acum forţele întunecate. Mai tragem de timp şi mai învăţăm câte ceva. Trebuie să ne cunoaştem adversarul după felul cum acţionează şi să intuim cum gândeşte. De apărat, ne va apăra credinţa şi protecţia pe care am făcut-o mai devreme. Oricum casa este solidă, nu o cutie de carton. Nu aş sta cu mâinile în sân dacă nu m-aş baza pe nişte elemente. Şi ca să fim mai siguri, putem coborî în subsol, unde Ritmep şi-a pregătit „buncăraşul”.

— De unde ştii? o întrebă Ritmep.

— Sunt curioasă de felul meu şi îmi placă să cunosc locuinţa în care stau.

— Dar nu aveai cum şi descoperi intrarea.

— Nu? Hai să vă conduc. Ai acolo o sală de antrenament minunată, un 1 ivingrum polifuncţional şi o piscină. N-aş prea spune că te pregăteai pentru un regim de austeritate.

— Este cava rău în asta?

— Nu. Depinde cum gândeai că va decurge viaţa ta când ai proiectat acest refugiu.

— Mi-am dorit să ajung un înţelept care să-şi împartă lumina căutătorilor de Adevăr. Un lăcaş făcut astfel vi se pare un lux nepotrivit unui om că caută Adevărul?

— Unde scrie că săracii trebuie să caute Adevărul şi bogaţii bunăstarea materială? Bine ar fi ca orice om să aibă cale necesare unui trai decent şi să caute Adevărul.

— Acest lucru se înţelege mei greu. Mulţi nici nu au atins conştiinţa necesară pentru a începe un asemenea

drum.

— Dacă muncesc de dimineaţă până seară pentru a-şi asigura existenţa, când să mai caute cunoaşterea şi să se ocupe de sufletul lor?

— S-ar găsi timp.

— Ai încercat experienţa de a trăi ca ei un an?

— Nu, am trăit ca mine. Crezi că un împărat se odihneşte? De dimineaţa până seară este la fel de ocupat. Tot muncă în folosul obştii se numeşte.

— Şi când te-ai ocupat de suflet, minte şi trup?

— Printre picături. Dacă vrei, este prima triere care se face între cei cărora le este dor de Dumnezeu şi cei care încă nu au înţeles rostul lor pe lume.

— Şi ai încercat să arăţi celor mulţi cât de important este să te cunoşti şi să ai o relaţie personală cu Dumnezeu, nemediată de slujitorii Bisericii?

— S-a dat frâu liber unor asemenea mişcări, fără să se impună noua atitudine. Unora le este mai comod să afle de la preot răspunsurile.

— Răspunsurile? Dar ai văzut tu creştini care să pună alt gen de întrebări preotului decât cele de genul: „Cât mă costă slujbe? Ce să pregătesc pentru parastas? Când mă primiţi la spovedanie? Veniţi la nuntă, părinte, să ne cununaţi băiatul?”

— Karin, mă aşteptam să ne vorbeşti despre lumea ta. Nu despre a noastră. Când ai avut timp s-o cunoşti?

— Acum locuiesc aici şi, când coborâm în civilizaţiile tinere sau cu probleme, le cercerăm bine istoria.

— Dar asta ţine de prezent.

— Pentru noi este trecutul în care călătorim spre a-l înţelege, venind din viitor.

— Încă mi-e greu să mă familiarizez cu modul în care vorbeşti tu despre timp.

— Vei înţelege progresiv aceste noţiuni, trăindu-le esenţa. Nu te limita la o judecară intelectuală.

— Dar nu se aude nimic de afară, interveni Sontumis.

Este aşa izolat subsolul rău?

— Scutul energetic ecranează zgomotele. Grădina, însă, cred că va avea de suferii, răspunse Karin.

— Aş vrea să văd ce se întâmplă.

— Nu te-aş sfătui să ieşi din casă. Şi apoi, Ritmep ne poate arăta câteva imagini. Camerele lui de lest vederi sunt excelent plasate astfel încât să observăm fenomenul.

— Ţi-a scăpat ceva? murmură Ritmep.

— Nu te necăji. De fapt, mă simt foarte bine cu voi şi mă întreb ce înger te-a inspirat să ne pregăteşti o asemenea locuinţă. Bogăţia nu este un păcat. Depinde ce faci cu ea. Ştiu că nu teamă te-a făcut să-ţi dotezi căsuţa.

— Este de necrezut ce forţă are. Şopti Sontumis, privind monitoarele ce arătau dezastrul de afară. Este greu şi distingi ceva. Crezi că va ţine mult?

— Nu ştiu. După cum vedeţi, suntem ocoliţi.

— Dacă vor vedea că am scăpat, o iau de la capăt?

— Cât suntem aici nu au ce să ne facă. După ce vom ieşi din casă, însă, vor veni cu noutăţi. Nu foarte repede… vor conta pe efectul surpriză şi pe o anumită stare de tensiune.

— Cum poţi sta aşa liniştită?

— Hai să ascultăm un concert. Azi am vorbit prea mult, nu credeţi? Ce facem cu jocul nostru? Vom bete pasul pe loc doar pentru că aşa vor ei?

— Pe tine chiar nu te afectează toată tărăşenia asta?

— Confruntările sunt cotidiene. Chiar când nu le sesizezi în exterior, le vei găsi în interior. Pacea se câştigă greu. În fond ar trebui să le mulţumim. O asemenea lecţie este extrem de rară. Nici ei nu fac excese. Există nişte restricţii energetică. Nu foloseşti o bombă ca să ataci o furnică.

— Parcă ţi-ar fi adiaţi. Vorbeşti cu multă înţelegere despre ei.

— Ca să-ţi înţelegi adversarul, trebuie să te pui în pielea lui. Nu-l subestima şi nu te lăsa copleşit de emoţie şi

teamă.

— Dar nici nu-mi poţi spune că nu există riscul de a muri.

— În sensul de a-ţi pierde corpul, completă Ritmep.

— De n-ar exista riscuri, ne-am preface, nu am trăi. Nu am fi atenţi. Legile se descoperă în toiul celor mai aprige confruntări, al calor mai intense emoţii, al calor mai ciudate evenimente, al celor mai interesante experienţe, al celor mai stresante situaţii.

— Palpitant, deşi nu cred că sunt întotdeauna dornic să le încarc. Sunt un om paşnic.

— Pe din afară. În furtuna dinăuntru ai intrat vreodată? Oamenii exteriorizează torentul de gânduri şi sentimente fără să caute adânc la sursa lor, conştientizând cauzele reale care le-au provocat şi efectele devastatoare asupra sănătăţii. Fiecare este responsabil pentru ce se întâmplă în propria împărăţie, iar în dragoste trebuie să fii mai exigent cu tine însuţi, pentru a nu-i dărui celui drag durerile şi tristeţile tale. Stările neplăcute se analizează şi se depăşesc. Nu se îneacă în alcool şi nu se fuge de ele, pentru că te urmăresc ca şi problemele nerezolvate.

— Cred că se potoleşte furia vrăjitoarelor. Să vedem ce a rămas în grădină.

— Nu ar fi tocmai indicat să ieşim din casă, câteva zile.

— Ţi-e teamă?

— Ar fi bine să le convingem că au scăpat de noi şi în această vreme să lucrăm şi să ne continuăm jocul. Altfel riscăm s-o ţinem în hărţuieli toată săptămâna. Echilibrul interior trebuie consolidat. În plus, avem rezerve alimentare şi o bibliotecă ce ne va sătura setea de cunoaştere.

— Ai tu nevoie de cărţile noastre?

— De ce nu? Adevăraţii Maeştri, în scrierile lor, ating niveluri înalte de conştiinţă şi devin ermetici pentru profan i şi începători. Este frumos să vezi cum au perceput

experienţele şi revelaţiile şi mei ales cum le-au exprimat în simboluri şi cuvinte. Mă fac să înţeleg mai bine mentalitatea celor contemporani cu ei sau a posterităţii carele i s-au adresat, anticipând viitorul… Mie mi s-a făcut foame. Vouă nu?

Pregătiră masa în tăcere. Se studiau reciproc se strecurau unul pe lângă celălalt şi se bucurau de convieţuirea lor, în care învăţau legile armoniei. Spre seară se retraseră în lumea somnului, în tărâmul în care sufletele lor descopereau cheia viselor.

Visul îi aduse din nou împreună. Intraseră într-o peşteră întunecată, în care stalactitele şi stalagm iţele formau harpe de lut ce vibrau le treeerea lor. Emiţând acorduri ce le armonizau corpurile subtile. Îşi aprinseseră opaiţele şi lumina lor le deschidea drumul, hrănind pământul ce-i adăpostea. Traversară galerii cărora le găsiră nume potrivite, se streeurară prin culoare înguste, escaladară înălţimi interioare, înotară în lacuri limpezi, luminate din adâncuri, descoperiră formaţiuni sculpturale ce-i invitau la meditaţie şi în tot acest timp, o fiinţă nevăzută, o prezenţă subtilă, le ghida paşii în labirintul teluric.

După un timp, ajunseră în faţa unui altar de piatră, pe care scânteia un rubin imens. Rămaseră în faţa lui fascinaţi. Faţetele măiestrit şlefuite radiau culori nemaivăzute. Încântarea lor se reflecta în rubinul ce o transforme într-o simfonie cromatică. Interacţiunea între corpurile lor şi cristalul din faţă prefăcu realitatea astfel încât altarul dispăru şi se treziră într-o biserică din alabastru. Un preot oficia o slujbă tăcută, vorbind fără sunete sufletelor lor. Părea coborât din alte vremuri, trecut său viitor, cu greu s-ar fi putut spune, probabil din perioadele solare ale omenirii ori ale Universului, Nici biserica nu părea să aparţină peşterii, ci unui plan mei înalt, în care puteau ajunge toţi cei ce-şi doreau să atingă coardele sufletului. Amintirile şi visele se împleteau într-o

poveste a nemărginirii. Nu exista timp în eternitatea lui a fi. Puteai deveni ceea ce deja ai fost şi simţeai că ai trăit deja ceea ce vei fi cândva. Aici şi acum însemna totul, închegat într-un întreg dinamic al existenţei. Limitele umane dispăreau, desluşindu-şi înţeleşii 1. Ele făcuseră posibilă experimentarea infinitelor combinaţii de forţe ce constituiau viaţa. Neînţelegerea aparţinea unui timp al ignoranţei. Biserica cea albă devenea simbolul propriului templu de lumină, în care Adevărul luase chipul unui bătrân înţelept Tăcerea-i grăitoare era însuşi Glasul lui Dumnezeu. Tainele firii li se revelau precum prezenţa parfumată a unor flori nevăzute. Trăirea necuvântată îi urca în tăria zborului spre un alt cer, de nedescris. Fiinţarea non-corporaţii, nedefinită de spaţii sau concepte, exprimată prin multitudinea de percepţii, determina redimensionarea sau adimensionarea vieţii. Separarea dispăruse. Erau UNU în infinitatea Universului, Nemurirea devenise certitudine, iar Sinele îşi dezvăluia luminoasa Esenţă.

Dimineaţa îi readuse în jurul mesei. Tăceau în încercarea de a-şi aminti visul ce deschisese porţile sufletului spre altceva. Ştiau că fuseseră în adâncul întunericului, de unde se ridicaseră în tăria carului, şi că găsiseră ce căutaseră. Mărul le fusese ghid într-o călătorie dinspre tărâmul umbrelor spre Ţara Soarelui. Dar nu-şi aminteau stările pe care le parcurseseră în etapele explorării şi ale zborului. Era dificil de adus în plan conştient experienţa onirică ce-şi dezvăluie sensul în chip simbolic. Încă forţa spirituală nu-şi revela strălucirea în plan conştient. Materia îşi avea latenţa ei în a recepta şi exprima puterea spiritului. Încercările următoare aveau să scoată la iveală comoara sufletului.

— Mă tot gândesc, zise Sontumis, ce conexiuni creează visele acestea cu realitatea pe care o trăim. Par a fi planuri paralele. Dar oare exisră puncte de intersecţie între ele, ca într-un fel de spaţiu curb, necuclidian? Trăim

pe mai multe niveluri, din câte reuşesc să înţeleg. Acestea, însă, nu se reflectă unele în altele? Vreau să spun, dacă o parte din noi a aflat şi ştie tainele Necuprinsului, cum de rămâne partea aceasta, care trăieşte în plan fizic, arăt de ignorantă şi înceată? Parcă am fi scindaţi – părţi de fiinţă ce nu pot reconstitui întregul. Ne ajută în vreun fel visele sau este doar ea şi cum am fi tras cu ochiul spre o altă lume, ce ne este interzisă de propria nepricepere şi limitare?

— Dacă visul este o stare de funcţionare a creierului, face parte din această viaţă incomplet explorată. Pe de altă parte ştim că, atunci când visăm, o parte din corpurile noastre subtile trăiesc un alt fel de existenţii, în alte dimensiuni ale spaţi ului. Dar rămânem conectaţi le corpul fizic prin cordonul de argint în vis suntem într-un spaţiu psihic, atemporal, în care experienţele se identifică cu proiecţiile propriilor stări energetice. Cam acelaşi lucru se întâmplă şi în planul fizic. Lumea materiei este, într-un fel, cristalizarea planului oniric, ce pare mai fluid. Acolo evenimentele curg, se transformă unele în altele cu altă viteză. Dacă am fi mei atenţi, am observa că aceleaşi principii guvernează ambele lumi. Nu vă lăsaţi înşelaţi de aparenţe. Dincolo de şirul de evenimente se derulează un proces ai energiilor ce interacţionează şi se transformă, luând înfăţişarea unor stări afective, a unor conflicte sau desfăşurări de forţe ce construiesc sau distrug. Dacă ne-am controla şi redirecţiona sau modifica atitudinile şi gândurile, şi planul fizic ar fi mai dinamic. Am putea schimbe această realitate chiar acum. Dar aici s-a petrecut o răsturnare de percepţie. Oamenii se lasă conduşi de propria creaţie. S-au închis, cu alte cuvinte, într-un spaţiu mental, din care nu mai ştiu cum să iasă ori cum să provoace schimbarea.

— În asta constă iluzia?

— Dacă vreţi, în ignoranţa lor şi în limitele impuse de corpurile neperformante. În curs de evoluţie, oamenii au

încercat să-şi explice cum funcţionează lumea pe care o percepeau cu simţurile lor şi cu posibilităţile unui creier parţial activ. Era firesc că înţelegerea să deformeze realitatea. Pa măsură ce activitatea cerebrală s-a intensificat şi emoţiile s-au diversificat concepţia despre realitatea înconjurătoare s-a schimbat. De altfel, acest lucru este evident. Este suficient un sondaj de opinie pentru a constata cât de confuz şi în acelaşi timp variat percep semenii realitatea. Pentru fiecare viaţa înseamnă altceva. Cât timp caută să se lămurească, nu este nimic rău în asta. Este însuşi restul vieţii noastre să căutăm Adevărul. Mai trist este că se complac în situaţia de a accepta şi perpetuă o mentalitate care menţine lumea în stagnare, în nemişcare, în ciuda descoperiri lor ştiinţifice, care nu clintesc baza acestei societăţi.

— Tu crezi că poţi schimbe aşa uşor o lume?

— Întrebarea ar fi câţi doresc cu adevărat acest lucru şi la ce sunt dispuşi să renunţe pentru împlinirea acestui vis nerostit al umanităţii.

— Este greu. Încă sunt în etapa în care doresc bunăstarea materială.

— Aici te contrazic, Ritmep. Acesta a fost idealul care li s-a inoculat încă din copilărie: să-şi dirijeze efortul înspre a ocupa un loc important în societate şi a avea. Cine le spune că viaţa ne este dată spre a descoperi ce înseamnă şi fii OM? Bănuiesc că ştiţi că numele lui Dumnezeu este OM. De că educaţia nu urmăreşte dezvoltarea calităţilor, cunoaşterea vieţii, activarea creierului, explorarea universului interior şi exterior, armonizarea cu mediul înconjurător, experimentarea profunzimilor iubirii, transcenderea limitelor materiei? Pentru că oamenii ar deveni puternici şi ierarhia societăţii s-ar prăbuşi.

— Karin, îţi înţeleg punctul de vedere şi poate că a venit vremea ca fiinţele umane să treacă într-o nouă etapă. Ea nu a fost posibilă până acum. Epoca de fier care se sfârşeşte şi-a avut rostul ei. Fără încercări, sufletul

doarme. Realizez că aceste provocări dureroase ne-au modelat sau ne-au trezit, amintindu-ne ce avem de făcut. A fost doar o şcoală cu examenele ei. Orice forţă se verifică în materie. Trebuia să ne încercăm puterile. Poate că unii au fost mai harnici decât alţii. Testările vor redistribui sufletele în acele locuri potrivite spre a evolua. Viaţa ne arară unde ne este locui.

— Da… numai că viaţa noi o facem. Noi proiectăm realitatea. Ignoranţa aduce multe dureri. Depinde de noi să ne scurtăm chinul şi să nu ne mai complăcem în suferinţă.

— Să revenim însă la problemele noastre. Cum accedem cunoaşterea dobândiră în plănui oniric?

— Rămâne de văzut. Asemenea experienţe, ce ne marchează drumul desăvârşirii, se transpun, în stare de veghe, într-o serie de încercări care ne ajută să ne cunoaştem potenţialul şi să atingem stări înalte de conştiinţă, integratoare.

— Adică alte întâmplări ca şi cele de ieri?

— Mai mult sau mei puţin asemănătoare. Depinde unde ne vom împiedica.

— Ce vrei să spui? Tu nu cunoşti chiar totul?

— Închipuieşte-ţi! Sontumis, încercările acestea sunt pentru toţi trei. Nu-ţi imagina că eu le voi rezolva şi voi veţi primi explicaţii doar. Azi am văzut o formă sub care pot provoca forţele ostile, cei ce caută Adevărul.

— Stai, stai puţin. Cu alte cuvinte, noi am atras această dezlănţuire de forţe în care pot fi antrenaţi o mulţime de nevinovaţi?

— Nevinovaţi este un fel de a zice. Nimeni nu este vinovat de nimic, nici măcar vrăjitoarele pentru rolul pe care-l joacă în piesa noastră. Şi totuşi, viaţa ne cheamă spre lumină în timp ce mulţi optează pentru întuneric. Când o civilizaţie se dezvoltă, armonios, asemenea fenomene nu apar. Când ea începe să involueze şi apar surse de lumină, se produc dezechilibre care se traduc

prin perturbaţii climatice şi fenomene sociale nedorite. Nu călăuzele sunt cauza dezastrelor, ci acei ce încalcă Legile Vieţii şi determină apariţia polarirăţilor. Noi trei am creat aici un fel de pol pozitiv care, în contact cu poluarea psihică înconjurătoare, a creat un câmp de forţă care s-a manifestat astfel.

— Deci nu vrăjitorii au iniţiat atacul?

— Alege care explicaţie îţi place.

— Bine, dar care este adevărul?

— Tu ce crezi?

— M-ai convins şi atunci, şi acum.

— Deci, preferi şi crezi în magie când ai ştiinţa la îndemână?

— Trebuie să aleg doar un răspuns?

— Cel pe care îl alegi reflectă nivelul tău de înţelegere.

— Mâm… deci nu există forţe malefica conştiente?

— Ba da.

— M-ai zăpăcit Până la urmă, cine a provocat tornada?

— Depinde de pe care nivel analizezi informaţia. Totul se traduce prin câmpuri de forţe şi energii, pe care le poţi pune în formule. În plan material, această fizică devine în ochii noştri un basm, după cum alege creierul să interpreteze percepţiile.

— Dar toţi suntem prizonierii acestei lumi pe care o descriem, constat, într-un chip nereal ist. Fie mintea trebuie să străpungă iluzia, fie percepţiile trebuie să ne convingă asupra realei structurări şi funcţionări a Universului.

— Devine tare subtil şi complex totul. Încap să mă tem că nu voi mai pricepe.

— Teama este o frână serioasă în calea adevăratei cunoaşteri. Renunţă la ea şi vei reuşi să mergi mai departe. Ai încredere în tine. Totul este să vrei şi să te bizui pe tine.

— Eu zic că am intrat într-o zonă alunecoasă. Criteriul de bun-simţ rămâne în urmă. Ne îndreptăm spre abstractizarea percepţiei lumii. Mă întreb dacă nu-şi va pierde frumuseţea.

— Dimpotrivă. Vom crea lumi mai frumoase cu propriile puteri. Etapa aceasta de dezvoltare a ştiinţei şi tehnicii şi-a avut rostul ei. Dar cunoaşterea fără conştientizare şi desăvârşire nu este autentică. Aflarea adevărului presupune explorarea universului interior şi exterior deopotrivă. Altfel vei atinge frânturi de înţelegere care te vor conduce spre poticneli şi teorii şubrede. De aceea este necesară abordarea spirituală a ştiinţei.

— Şi în cât timp se va înţelege acest lucru?

— Începe cu tine şi vei deveni convingător.

— Drept să spun, nu sunt prea curios să aflu că au mai pregătit cotoroanţele acelea.

— Nu le lua prea în serios. Fii atent, dar nu lăsa ca această poveste să te afecteze prea tare, pentru că le vei alimenta cu frica ta.

— Parcă ai vorbi de filme, nu de viaţa noastră.

— Detaşarea se practică în asemenea condiţii, nu se confundă cu un fel de nesimţire faţă de lumea înconjurătoare. Dimpotrivă, viaţa te provoacă să te implici, folosindu-ţi forţele interioare.

— Apropo. Voi intenţionaţi să vă trăiţi dragostea numai discutând? Peşte că mai aveţi şi alte stări de explorai, nu numai conflictul dintre bine şi rău. Aţi intrat în tărâmul iubirii unde, din câte ştiu, nu e numai o mare de petale de trandafiri. Mai sunt şi spini pe acolo. Ce-ar fi să ne mai vedem şi de sufletele noastre?! Eu vreau să mă retrag în bibliotecă… aveţi grijă de voi.

Prinşi de ultimele evenimente, uitaseră de viaţa pe care o începuseră în doi. Şi nu era chiar simplă armonizarea. Fiecare îşi avea propriile gânduri şi comunicarea îşi avea limitele ei în plan fizic. Faptul de a se şti legaţi printr-o promisiune îi determină să-şi cenzureze

atitudinile şi vorbele, or tocmai aceste reţineri creau o distanţă peste care nu era uşor de trecut. Sinceritatea uneori răneşte, lucru pe care-l ştiau amândoi, de altfel. De aceea, mărturisirile se lăsau aşteptate şi evitaseră să rămână singuri în timpul zilei. Acum, închişi în casă pentru o săptămână, nu le rămăsese decât să se deschidă unul faţă de celălalt sau să continue jocul eschivării, ascunzându-se în spatele diferitelor activităţi.

„Oare toate căsătoriile sunt la fel? La noi totul s-a petrecut prea repede, înainte de a ne cunoaşte. Poate că alţii au timp să se apropie, dar ignoranţa îi împiedică să se vadă. Cum ar putea, necunoscându-se nici pe ei înşişi?! Deci, care este diferenţa? Parcă nicicum nu este bine. De ce s-a grăbit Tatăl meu să mă mărite? Pentru lecţiile care urmează? Dar nu ar fi trebuit să mă simt îndrăgostită? Asta m-ar fi făcut oarbă la defecte? Ceva nu merge şi nu ştiu ce. Poate că-mi imaginam să fie altfel. Mă aflu într-o lume străină, am un soţ şi un prieten, nu am nicio posibilitate să mă întorc şi mai sunt blocată o vreme şi de forţele ostile pe care le-am stârnit cu venirea mea. Este o situaţie cam… hai să nu-i spun neplăcută… dar nici pe gustul meu… s-o numesc provocatoare. M-am adaptat fizic, dar sentimentele mele parcă au amorţit. Oare mai ştiu să iubesc? Sigur, este un tânăr frumos şi… se străduieşte. Dacă aşa arată o căsătorie aici, este cam aridă şi greu de suportat. Poate că ne-am putea reda libertatea… numai că în lumea mea nu există divorţ. Ai promis, îţi ţii cuvântul. Să-i spun că nu-l doresc încă? Să mint şi să mă prefac? Cum pot lupta împotriva a ceea ce simt? Se va duce pacea mea, alungată de furtuna provocată de conflictul interior? Bănuiesc că şi el trece prin aceste stări, sau poate că nu. N-aş putea spune că pare îndrăgostit şi nici nu mă prea afectează acest lucru. Trebuie să discutăm. Este o situaţie care poate duce la stări nedorite. Din cât mai pot să-mi amintesc, în stările înalte de conştiinţă ne era bine împreună. De ce la acest nivel dragostea ce ne uneşte se

transformă în – hai să nu zic răceală sau indiferenţă – prietenie, camaraderie? Mi-am dorit să fie altfel. Nici eu nu simt focul ce ar trebui să ardă în mine şi nici din partea lui nu simt tandreţea la care m-aş fi aşteptat. Dacă am decide să ne separăm o vreme? Inutil. Tot împreună trebuie să ajungem să ne apropiem şi să ne cunoaştem. Dar cum? În adâncul fiinţei mele eu ştiu toate astea. De ce nu le pot scoate la suprafaţă? De ce nu mă simt atrasă de el deşi suntem destinaţi să fim o familie? Am uitat multe de când sunt aici. Mă simt diferită şi limitată în mod atât de dureros! Parcă aş fi intrat într-un somn profund. Cu fiecare zi, acest plan mă absoarbe în uriaşa-i împietrire. Dacă şi prinţul meu este la fel, cine ne va mai trezi din uitare?”

„Dragostea”.

„Tată! Nu te-am mei auzit demult… Ce se întâmplă cu mine? Parcă o vrăjitoare m-ar fi transformat într-o stană de piatră. Asta nu sunt EU. Nu pot fi. Mi-e greu să trăiesc astfel. Eu simt că mor. Lumina mea îngheaţă şi puterea de a iubi abia mei pâlpâie în mine. Cum s-o reaprind?”

„Ai intrat în cetatea întunericului şi numai de tine depinde şi răspândeşti înjur lumina. Ţi-am spus că numai puterea iubirii îţi va readuce forţele înapoi”.

„Iubirea… îl iubesc pe Dumnezeu şi iubesc Creaţia. Ce pot face în situaţia în care mă găsesc, dar nu mă regăsesc?”

„Începe cu dragostea pentru cel pe care ţi l-am dat de soţ!”

„Ce legătură are asta cu restul cetăţii?”

„Are. Vei descoperi singură acest adevăr”.

„Pot iubi doar pentru că trebuie, când nimic în mine nu tresaltă de bucurie când mă ţine în braţe? Cum să-mi descopăr sentimentele de care am nevoie ca să mă simt vie. Întreagă, ceea ce sunt? V

„Iubeşte!”

„Mă loveşti? Asta întrebam. Cum să iubesc când mă simt moartă? Morţii nu iubesc. Aş vrea să-mi fie drag, dar

nu mă pot minţi. Parcă nu aş mai avea inimă. Unde să găsesc Izvorul cu apă vie? Să trăiesc cu credinţa că într-o zi. Cumva, voi constata că iubesc? Şi cum să ajung acolo?”

„Laura şi vei afla!”

„Oamenii nu au nicio vină că sunt în stadiul în care sunt dacă nimeni nu le-a spus ce au de făcut Ce, unde, cum?”

„Uite ce este. Te-am trimis să te lămureşti singură cum stau lucrurile şi să găseşti soluţii pentru ieşirea din stagnare. Ţi-am dat şi un ajutor. De acum credinţa şi iubirea vor fi puterile pe care le vei avea pentru a izbuti. Succes! 1

„M-am lămurit îşi zise cu amărăciune, privindu-şi ajutorul”.

— Hei, m-ai auzit?

— Mâm… Ce să aud?

— Îţi spun a treia oară. Eşti tristă. Spune-mi, te rog, ce se întâmplă cu tine? Te-am supărat cu ceva?

— Cred că… mi-e dor de casă.

— Elegant Ai să spui că vrei să te întorci la Tară! Rău. Te-am rănit cumva? Te simţi arăt de rău lângă mine?

— Nu mă simt eu însămi. Parcă mor un pic cu fiecare zi. Nu cred că ai nicio vină. Parcă o ceaţă îmi învăluie amintirile şi puterea de a iubi. Este ea şi cum m-aş stinge, ca şi cum lumina m-ar fi părăsit.

— Crezi că are vreo legătură cu tornada?

— Nu ştiu. Nu cred. Sau poate că de Lumea fizică m-a închis în uitare. Mi-e din ce în ce mai greu să-mi aduc aminte cine sunt de unde vin şi ce caut alei.

— Şi eu, ce însemn pentru tine?

— Tu? îl privea cu ochi miraţi ea şi cum l-ar fi văzut întâia oară. Apoi o toropeală o cuprinse şi adormi.

Sontumis o luă în braţe şi o duse în dormitor. O privi cum doarme o vreme, după care se îndreptă spre bibliotecă.

— Ritmep, iartă-mă că te deranjez, dar avem o

problemă. Nu ştiu ce se întâmplă cu Karin. După ce ai plecat, mi s-a părut deodată foarte departe, abătută şi cufundată în gânduri. Am încercat să vorbesc cu ea. Dor părea că nu mă aude. Într-un târziu mi-a răspuns că-i este dor de casă, că se simte închisă în uitare, ca şi cum lumina ar fi părăsit-o, şi că nu-şi mai aminteşte cine este. Apoi a adormit. Are un somn liniştit… însă mă întreb ce se întâmplă cu ea şi cum o putem ajuta.

— Hai s-o văd şi eu. Peste fi ciudat sau cât se poate de explicabil.

— Ai tu vreo ipoteză ce ne-ar putea lămuri?

— Până nu se trezeşte, nu aş emite nicio părere. Totuşi, pot face speculaţii. Nu cred să doarmă o sută de ani, ca frumoasa din pădurea adormită.

— Îţi ceream ceva ştiinţific, nu poveşti.

— Mă miram să poată trăi în lumea noastră cu memoria întreagă. O asemenea lumină arde tot în jurul ei. Nu ai văzut ce fenomene a declanşat apariţia ei?

— Este posibil ca un singur om să determine o asemenea perturbaţie atmosferică?

— Tu uiţi ce este OMUL. Ea nu este un om obişnuit şi noi nu suntem pregătiţi pentru o asemenea vizită. Mă şi mir că noi înşine nu am fost afectaţi de prezenţa ei, deşi cine poate spune ce procese au loc în corpurile subtile? Dacă nu am fi fost deschişi spre Adevăr, probabil funcţiona ca o oglindă amplificatoare. Cred că spre binele ei şi al nostru. Tatăl ei i-a blocat memoria, protejând-o şi pe ea de suferinţă, şi pe noi – cât timp nu suntem pregătiţi să primim lumina.

— De unde ştii că lucrurile stau aşa?

— Presupun sau sunt inspirat pentru a te ajuta. Pe de altă parte, gândeşte-te! Când se naşte un copil în această lume, el uită tot ce ştia, treptat. Putem considera apariţia ei în acest plan ca pe o naştere. Uitarea reprezintă un fel de absorbţie a planului fizic, din care s-ar putea elibera o dotă cu moartea sau prin propriile puteri. Dacă ar reuşi, ar

fi o nouă izbândă pe planetă şi ne-ar arăta că totul este posibil. Ar fi un deschizător de drum. Şi nu văd de ce nu am încercaşi noi.

— Vorbeşti de parcă ai şti ce este de făcut.

— Acele lucruri de care vorbeam la început, când pornisem în căutarea răspunsurilor la întrebările noastre – în esenţă Sinele şi nemurirea.

— Până acum speram în ajutorul ei; acum ce vom face?

— Dar ne găsim pe drumul arătat de măr. Credinţa, iubirea şi setea de cunoaştere ne vor ajuta. Să rămânem deschişi noului, neprevăzutului, provocării. Nu trebuie să te bazezi pe nimeni. Cu toate acestea, dragostea voastră şi prietenia noastră sunt forţe puternice.

— Deci, acum, ea este ca şi noi.

— Într-un fel da, numai că noi suntem adoptaţi acestui plen, în timp ce ei probabil că-i este foarte greu şi trebuie s-o sprijinim să-şi suporte durerea, carele nu-i va fi uşor să-i descopere cauza.

— Nu-mi place s-o văd tristă.

— Cucereşte-o, iubeşte-o, ocroteşte-o şi o vei revedea veselă. Cred că iubirea şi fericirea voastră sunt foarte importante pentru amândoi, Trebuie să trăiţi de un nivel înalt de vibraţie. Aceasta trebuie să fie cheia trezirii ei, şi de ce nu, şi a noastră. Abia apoi începe misiunea voastră, deşi pot spune că etapa actuală face parte, de asemenea din ea, şi este foarte dificilă.

— Îmi închipuiam altfel călătoria noastră.

— Cu peripeţii cavalereşti, nu? Acum descoperi iţele psihologică şi spirituale pe care trebuie să le descâlceşti în căutarea Adevărului.

— Nici nu pot spune dacă am progresat sau am regresat. Care e diferenţa între cai ce muşcasem din măr şi cei de acum? Însurătoarea?

— Nu te grăbi cu aprecierile! Ne-am scuturat de multe iluzii, am trăit nişte experienţe care ne-au condus

spre alte niveluri de conştiinţă, cât despre dragoste, nici nu ai intrat încă în acel minunat tărâm. Ai avut o viziune a ceea ce ar putea fi, dor nu ai ajuns acolo prin propriile forţe. Mă uit în ochii răi şi încă nu strălucesc. Nu te juca cu focul, că te vei arde. Fii atent la sentimentele tale şi exprimăle! Sper că nu-mi porţi pică pentru căsătoria voastră pripită.

— Nu, deşi sperăm să fie altfel. Sau poate că nu m-am desprins de şabloane. A fost deosebii, original, unic. Totuşi, oricât de minunaţi am fi, cred că nu ne iubim cu adevărat. Nu simt intensitatea sentimentelor, nici bucuria şi recunoştinţa pentru un asemenea dar. Nu mă simt dorit…

— Pasiunile se sting repede. Învaţă să iubeşti şi într-o zi te vei simţi cu adevărat îndrăgostit, şi pentru eternitate.

— De unde ştii dacă nu ai la activ o asemenea experienţă?

— Ţi-am mai spus. Când mă întrebi, mă simt inspirat să-ţi răspund, aşa cum şi tu ai putut răspunde adesea întrebărilor mele. În prietenie, am senzaţia că oglindim răspunsurile pe care le caută sufletul celuilalt. Este bine că suntem împreună.

— Aşa este… Nu-i aşa că este foarte frumoasă?

— Da. Să nu o răneşti vreodată.

— Stai, Ritmep. Dar dacă înţelegerile noastre, avute în stări superioare de conştiinţă, se vor ascunde undeva, în subconştient, sau vor aparţine altor niveluri şi noi vom uita. ca şi ea, tot ce ni s-a întâmplat?

— Adică ne vom întoarce în trecui, acesta devenind viitorul? Sau vom regăsi trecutul trăit în stări înalte de conştiinţă, undeva unde azi ar părea viitorul spre care tinderul? Păi iese un care. Vom putea ieşi vreodată din el? Înseamnă să retrăim la nesfârşit acest basm?

— Este posibil? Să zicem că picăm în uitare şi devenim trei ignoranţi. Traversăm câteva vieţi şi reajungem aici, trecând prin diverse întâmplări ea şi cele

trăite recent. Trebuie să fie o cheie pentru a ieşi din acest timp închis.

— Eliberarea. Mântuirea. Iubirea – calea cea mai scurtă.

— Şi de câte ori om mai fi încercat şi nu am reuşit?

— Nu are importanţă. Ideea este să eliberăm cumva şi omenirea din acest timp al stagnării. Acesta este scopul basmului nostru, să ieşim din timp, intrând în atemporalitate.

— Dar numai noi putem face asta? Ei nu au nimic de făcut decât să aştepte?

— În general, cei conştienţi deschid drumul, iar ceilalţi, fără spiritualizare. Nu au cum să treacă în nouă dimensiune. Noi am evada, iar ei ar rămâne închişi în timp. 1, um ina trebuie să împrăştie întunericul astfel încât tot mai mulţi să vină în urma noastră.

— O nouă temă de gândire. Pornisem de la nişte dorinţe personale şi iată-ne angajaţi pentru întreaga civilizaţie.

— Tu crezi că-ţi poţi aminti de Sine fără a înţelege că toţi facem parte din întreg, sau că poţi atinge nemurirea rămânând ego-ist, adică uitând de cei care au trăit alături de tine? Am fost împărat şi, chiar dacă am renunţat la împărăţie, consider că responsabilitatea nu este ceva de care să te dezbări. Şi tu eşti Prinţ şi mai ştii că drumul rău este către oameni. În fond, şi tu vii din viitor, ea şi Prinţesa, întâi ai uitat tu, acum ea. Trebuie să vă ajutaţi unul pe altul, pentru că voi aţi adus lumina. Într-o zi va străluci precum soarele.

— Aşa trebuie să fie… Nu mi-ai mei povestit nimic din visele tale, prietene.

— Ei, Sontumis. Aproape că visez şi când sunt treaz. Uneori, totul în jur ia valoare de simbol pentru a-mi dezvălui o altă realitate. Alteori am impresia că stau la sfat cu Dumnezeu şi nu mă mei satur vorbind cu Ei.

— Şi ce-ţi spune?

— Multe. Nu am cum să le înşir acum pe toate… Să am grijă de voi. Sunteţi ea şi copiii mei. Fiecare din noi are câte un dar. Trebuie să-l descoperim şi împreună vom fi invincibili. Suntem legaţi, cumva, în această misiune şi nu avem voie să ne despărţim. Multe enigme vom dezlega împreună.

— Ce ciudat îmi pare totul! Ştii? Şi noi am experimentat ceva extraordinar în noaptea nunţii. Pentru o clipă infiniră am fost UNU. Aş vrea şi mei retrăiesc acea stare de expansiune a conştiinţei, când te confunzi cu Universul.

— Vezi câte daruri am primit? Să nu uităm să fim recunoscători şi darnici le rândul nostru. Mai avem nevoie de un timp în care şi apro fundăm adevăruri le aflate şi învăţăm şi iubim. Apoi va trebui şi ne gândim cum şi răspândim lumina.

— Asta spui cu mintea de acum. Când vom fi lumini, vom şti ce avem de făcut şi multe întâmplări vor avea loc fără strategii speciale – în baza unui proces natural de afinitate a sufletelor însetate de Adevăr şi pace.

— Da… Păcat că a uitat ceea ce ştia. Ne-ar fi folosit…

— Nu zic că nu ai dreptate, dar cum toate au un rost. Bănuiesc că ne ajută mai mult cu amnezia ei, să ne dezvoltăm creierul decât dacă ne-ar explica totul. Este un sacrificiu care merită respectat. Forţa caracterului se vede din felul în care trăieşte un om, nu neapărat din cunoştinţele acumulate.

— Vezi să rămâi la fel de înţelept şi în preajma ei. Uneori eşti rigid şi căldura şi frumuseţea ţi le închizi în spatele unui zid de inhibiţii şi complexe.

— Aşa se vede?

— Şi mai rău. Nu cred să nu fi simţit lipsa autenticei iubiri şi nu ar fi de mirare că însuşi Tatăl ei s-o fi blocat pentru a-i reduce suferinţa. Să vii din împărăţia Iubirii în împărăţia întunericului e ca şi cum ai cădea din mi în iad.

— Vrei să spui că am rănit-o?

— Te-ar surprinde să-ţi confirm?

— Dar că am făcut?

— Nu e vorbe de a face ceva anume, ci de felul în care iubeşti, dăruieşti, o priveşti, o atingi, îi vorbeşti, îi zâmbeşti, o doreşti. Este ceva indescriptibil care, dacă nu se simte, totul pare fals, o blasfemie, o plictiseală, sufocare, un joc absurd al statuilor.

— Cum de ştii toate astea?

— Pentru că am trăit o experienţă de dragoste adevărată şi am avut parte şi de încercări nereuşite, care erau minciună.

— Şi de ce nu ai rămas cu iubita ta?

— Am trăit alte timpuri şi anumite căsătorii erau interzise. Nu aveam înţelepciunea de acum. Regret lipsa mea de curaj, dor este prea târziu pentru a mai repara ceva. Este o rană care nu s-a vindecat. Peşte că pe mine am încercat să mă ieri, dar rana ei cum se va vindeca? M-a iertat… şi? Durerea dorului cine o ostoieşte? Nu-i înţeleg pe cei care aleargă după putere şi uită că mei întâi eşti om şi nu eşti întreg dacă nu iubeşti. De aceea mi-a plăcut fratele tău. Îl vom ajuta şi pe el să treacă nişte praguri.

— Înţeleg şi nu înţeleg ce-mi spui. Par rece cu ea?

— Întrebarea este: o iubeşti sau ai acceptat situaţia?

— Mi-e bine…

— Nu aşa. Cel ce iubeşte are altă expresie. Cred că ai nimerit într-o experienţă pentru care nu ai fost pregătit.

— Şi ce pregătire trebuie să am?

— Este vorbe de dragoste. Nu ai cucerit-o. Tu nu ţi-ai aşteptat iubita cu drag şi dor. Nu te-ai înfiorat de plăcere doar pentru că ai putut s-o ţii de mână. Nu ai suspinat când n-ai văzut-o. Nu ai alergat s-o strângi la pieptul rău, copleşind-o cu sărutări şi dulci dezmierdări. Nu ai dorit cu toată inima căsătoria şi nu ai simţit durerea când ţi s-a interzis. Inima ta ar fi bătut la fiecare şoaptă de-a ei cu alte ritmuri. Sunteţi camarazi… Poate că te-a inhibat… Iar ea s-a văzut în faţa unui străin grăbit să facă dragoste.

— Şi pe asta o ştii?

— Nu fi ironic. Ascultă cu atenţie ce am de spus. Orice basm are un tâlc. Aţi fi putut avea parte de o dragoste ca-n poveşti. Te-ai întrebat de ce aveţi parte de un asemenea debut?

— M-am Dar nu am reuşit să intuiesc planul Regelui. Mi depăşeşte.

— Nu este greu de înţeles. Aţi fi putut fi acuzaţi că aţi fost privilegiaţi. Aşadar vi s-a dat un start asemănător cu al majorităţii familiilor în care exisră i luzia iubirii şi vi se cere să transformaţi, cu puteri omeneşti, relaţia voastră într-o dragoste autentică. Dacă veţi reuşi, veţi demonstra că este posibil şi că iubirea nu este o modă sau un moft.

— Aparent, noi suntem ca toţi ceilalţi, în realitate, responsabilităţile ne copleşesc. Drumul s-a transformat într-o misiune complexă şi dificilă.

— Vrei să-L atingi pe Dumnezeu fără să demonstrezi că meriţi

Asta?

— În cazul acesta, nici nu ştiu de unde să încep.

— Nu te grăbi, Analizează-ţi atent sentimentele şi nu minţi. Deschide-te către ea şi comunicaţi. Mărturiseşte-ţi toate temerile, nemulţumirile, frustrările şi împărtăşiţi bucuriile, stările de graţie, descoperirile. Chiar dacă a uitat ce ştia, va intui adevărul.

— Nu e simplu.

— Când ai ceva de ascuns. De ce te-ai ascunde, însă, de cel ce este o parte din tine?

— Din obişnuinţă.

— Vezi? Sinceritatea a devenit o piatră preţioasă tot mai rară. Începe prin a fi sincer faţă de tine însuţi şi a recunoaşte exact ce simţi.

— Câteodată îmi place, alteori mă irită ideea de a fi legat. Nu mă mai simt liber.

— De ce? Te-a constrâns în vreun fel, Limitându-ţi libertatea?

— Nu. Ideea în sine mă obligă să fiu altfel decât sunt.

— Ideea este în mintea ta. Dacă vrei să fii iubit pentru ceea ce eşti, nu încerca să pari altfel. Vrei să spui că nu eşti răbdător, tandru, amabil de felul tiu?

— Nu prea.

— Foarte bine. Araţi de ce eşti în stare. Arată-ţi şi umbră. Jocul tău nu a păcălit-o. Te va ajuta să te cunoşti şi să descoperi cauzele care au generat asemenea atitudini. În felul acesta te vei vindeca.

— Vrei să spui că sunt belnav?

— Arată-mi un suflet sănătos pe planeta aceasta.

— Nu prea e corect să-mi suporte toanele.

— Dar nici să-ţi înghită minciunile şi prefăcătoria. Începeţi prin a fi prieteni. Iar dacă va avea şi ea izbucniri, ai răbdare să-i înţelegi punctul de vedere.

— Crezi că şi ea este belnavi?

— Mai degrabă o văd vindecător de suflete decât pacient. Dar ai uneori talentul de a scoate omul din sărite şi îţi va pune oglinda în faţă.

— Infim. Deci tot eu.

— Ah, de Uitasem orgoliul. Bine că mi-ai amintit.

— Când eşti singur, nu-ţi doi seama de toate astea.

— Acum suntem toţi trei între oglinzi paralele şi mei ştiu că Regele este cu ochii pe noi.

— Ditamai capcana. Probleme – cu carul. Cotoroanţele cu mătura pe acoperiş, frumoasa adormiţi, eu belnav, tu ţii registrul datoriilor interne şi externe şi mi înnebuneşti cu misiunea şi responsabilităţile noastre, suntem puşi sub lupi de Rege, căsătoria mea a pornit cu stângul, porţile ne-au fost închise, totul se penalizează şi totul parc clar în general şi confuz în particular. În ce stadiu ne aflăm şi ce este de făcut”.

— Nu te repezi, că grabă nu rezolvă nimic. Nu suntem în cursă contra cronometru. Ai ilustrat perfect situaţia în care ne găsim. Ce este de făcut? Să trăim frumos prezentul. Suntem nevoiţi să stăm în casă şi, chiar

de nu ar fi vreo constrângere, o asemenea experienţă ne prinde bine. Câmpurile noastre se armonizează, întâmplările prin care trecem şi discuţiile ne fac să ne cunoaştem mai bine şi să ne suportăm mai uşor continua prezenţă. Învăţăm să sesizăm tensiunile şi să le dizolvăm. Încercăm să comunicăm pe mai multe frecvenţe, să ne stimăm şi să ne iubim. Tu înveţi să adori, eu să nu fiu gelos şi să mă bucur de fericirea voastră. Ne învingem reţinerile, devenim sinceri-eu dezbărându-mă de diplomaţie, iar tu de complexe – ne exprimăm creativitatea, căutăm şi aflăm, stăm la taifas cu Dumnezeu, visăm. Din toate acestea, omul din noi va avea de câştigat Fiecare pas îl atrage pe celălalt. Viitorul se construieşte cu paşi mărunţi, trăind clipă, nu cu proiecte mentale. În cele din urmă învăţăm să descoperim cum se manifestă Spiritul în materie.

— Ar fi bine să-i spunem şi ei.

— Nimic nu este secret. Cât despre toate astea, eşti singurul care nu le ştia.

— Râzi de mine?

— Eşti mei tânăr şi-ţi lipseşte experienţa de viaţă. Vom avea grijă de tine.

— Mulţumesc.

— Nu te îmbufna! Ţi-am mei spus că fiecare are un dar. Deci, vom desfăşura şi o activitate de cercetare. Ce semnifică darul fiecăruia, care s-ar traduce printr-o anumită vibraţie? Vom afla împreună prin conştientizare şi observaţie.

— Uite că se trezeşte.

— Cu gălăgia noastră, cum ar putea să se odihnească?

— Mă doare capul… Ce straniu! Nu ştiam cum este să ai dureri fizice. Unde am greşit oare?

— Aminteşte-ţi ce ai gândit în ultima vreme. Cam aşa reacţionează capul la problemele pe care nu le soluţionăm le timp. Poate că ai şi tu frământările tale nemărturisite. N-ar strica să ne spunem ofui. Dacă se acumulează, tristeţile

şi neîmplinirile noastre se transformă în durere.

Prinţesa suspină uşor. Îşi privi prietenii şi închise ochii, „Cum poţi mărturisi că nu-ţi iubeşti soţul? Îl priveşti ca pe un frate, un prieten, dor ceva se blochează mei departe. Nu îi doreşti prezenta, mangă ieri Ic… nu arzi de dor sau de dorinţa de a-l atinge. Nu simţi nevoia de a-ţi cufunda privirile în strălucirea ochilor săi. Şoaptele lui nu-ţi aduc alinare. Ceva lipseşte. Intuieşti dorul unei stări înalte, aducătoare de viaţă şi împlinire, al unui foc ce ar putea arde înăuntru I fiinţei tale şi nu ştii cum să atingi teste astea, le simţi inertă. Trupul nu te slujeşte. Nu este capabil să perceapă şi să exprime sentimente şi emoţii subtile. Devii un mecanism mobil şi vorbitor. Dar toate combinaţiile de cuvinte nu pot exprima limitarea aceasta care mă sufocă. Parcă nu mai sunt Om. Dar ce sunt? Încerc o senzaţie de muţi tare. Parcă aş fi o harpă căreia cineva i-a tăiat corzile şi am rămas cu trei. Pot mânca, merge, vedea, dar ceva nu este cum trebuie să fie. Nu-mi amintesc ce, dar sigur nu e bine. E un fel de boală. Nu mai funcţionez la întreaga capacitate. Simţirile-mi sunt anesteziate, şi nu mă refer la cele cinci cu care cunosc materia, ci la celelalte, cu care percep energiile Universului. Cum să trăiesc astfel? Durerea de cap este suportabilă pe lângă această conştientizare a neputinţei de a fi. Şi cum poţi explica toate astea? Dacă ei nu au trăit n iciodată altfel, cum m-ar putea înţelege şi cum să nu-mi replice că-s închipuiri şi sensibilităţi nefireşti? Starea aceasta generează o criză greu de învins. Să te mulţumeşti cu puţin? Să speri că într-o bună zi s-ar putea întâmpla minunea şi ai învia din morţi? Cum?”

— Karin… Ştiu că nu dormi, îi spuse Ritmep, apropiindu-se de pat. Cred că nu-ţi este uşor. Nici nouă… Este un fel de criză prin care trecem toţi trei. Nici nu am şti s-o definim. Şi totuşi va trebui să încercăm. Dacă nu comunicăm, lucrurile se vor agrava. Ne aflăm într-un impas şi singură idee pe care o am pe moment este că nu

ne vom descurca dacă ne vom închide. Oricât de greu ar fi, adevărul trebuie spus. Doar aşa vom înţelege. Împreună vom găsi mai multe puncte de vedere şi concluziile vor fi mai uşor de tras… Dacă vrei să plângi, fă-o. Consideră-mă tatăl tău şi deschide-ţi sufletul. Nu fugi de noi. Ne găsim într-o situaţie de echilibru instabil şi orice factor emoţional îl poate perturbe. Este bine să fim uniţi. De data asta. Nu vrăjitoarele sunt de vină. Răul este în noi şi poate fi scos la lumină, căreia nu-i va rezista decât dacă este alimentat cu gânduri pesimiste.

O luă de mână şi încercă să-i transmită toată căldura sufletului său încercat de uni.

Încurajarea îi făcu bine. Era o undă binefăcătoare care îi uscă lacrimile de pe gene şi avu curaj să deschidă ochii şi să-l privească. Se ridică şi îl îmbrăţişa, până când simţi o stare de calm şi încredere. Apoi îşi privi soţul, care rămăsese în picioare, privind scena din faţa sa. Citi pe faţa lui un fel de chin interior şi înţelese că şi el trecea prin propria-i criză, de altă natură, dar la fel de apăsătoare. Nu avea puterea s-o susţină, fiind cuprins de alte griji şi frământări. Singurul Ritmep, îmbogăţit de experienţa vieţii, părea conştient de situaţia lor şi apt să-i ajute.

— Ei, copii! Convieţuirea nu este uşoară, aşa-i? Nimeni nu este de vină pentru tot ce ni se întâmplă. Mărul ne-a condus în abisul interior, o lume ciudată, misterioasă şi plini de întunecimi. Acesta este tărâmul umbrelor. Cum să-l străbaţi când vecile eurilor taie te hărţuiesc, cerându-şi tributul de energie spre a exista? Cunoaşterea presupune autocunoaştere, iar autocunoaşterea se atinge trecând prin multe suferinţe.

— Parcă ai fi Tatii meu. Şi el spune acelaşi lucru. Ne atenţiona mereu asupra acelora ce-ţi recomandă drumul simplu, rapid şi glorios. Nu ai cum să progresezi dacă te consideri perfect. Perfecte sunt Spiritul, Esenţa şi Legile care te fac să ajungi la locul potrivit pentru a înţelege ceva, a experimenta ceva, a-ţi aminti că dispui de forţele

necesare pentru a învinge. Atitudinile noastre, însă, de cele mai multe ori nu sunt le înălţimea situaţiei şi ratăm.

— Desigur, aşa este. În cazul nostru, stăm binişor cu teoria, problema este, însă, practică. Ceva nu merge-Voi doi nu păreţi prea fericiţi împreună şi nici dispuşi să vă deschideţi, iar eu mă simt răspunzător pentru ceea ce vi se întâmplă. Ce-ar fi şi încercaţi şi daţi glas gândurilor voastre?

Se aşternu tăcerea. În cele din urmă, Sontumis îndrăzni:

— În acest tărâm, totul este atât de alunecos. Ţi se pare că ţi-e bine şi deodată simţi că te cuprind furia, disperarea sau apatia. De unde vin toate acestea este greu de spus. Eşti tentat să găseşti sursa necazuri lor în exterior. Dacă gândeşti mai atent, descoperi cauză în interior. Totuşi nu eşti sigur. Ai nevoie de nişte proiecţii sau oglinzi, ca să conştientizezi ce duci în tine. Noi ne-am cam izolat de semeni şi poate că nu este bine. Cu toate acestea, fenomenul oglindă este amplificat şi-l percepem fiecare.

— Într-adevăr, nu este uşor să afli cauza reală a nemulţumirilor tale. Dar nici imposibil. Ce se întâmplă cu voi? Tristeţea aceasta nu-mi place, mă afectează. Nu pot fi fericit când cineva lângă mine suferă.

— Eu cred că m-am supraapreciat. Nu mi-am imaginat ce urmează. Am luat ad literam lucrările esoterice şi am crezut că voi umbla că un erou prin lume sau că voi străbate spaţiile multidimensionale ale Universului. În loc de toate acestea, m-am pomenit însurat şi confruntat cu o situaţie pasivă, care îmi încearcă răbdarea. Sunt bărbat şi a sta pe loc, imobilizat în casă, mi se pare mei greu şi mai jalnic decât dacă aş lupta cu o armată de zmei. Am un soi de neastâmpăr şi o stare de nervozitate care mă îndeamnă la acţiune… Mă plictisesc să stau în casă o săptămână.

— Acesta este doar începutul, Sontumis. Cum crezi

că poţi ajunge le liniştea interioară a marilor maeştri dacă te agiţi ea un leu în cuşcă? Crezi că vom depăşi această probă doar aşteptând să ajungem la termenul indicat de Karin? Dacă nu o trecem, se va prelungi sau probe răbdării va reapărea sub altă formă. Nu lipsa de acţiune te nemulţumeşte. Cred că meditaţiile taie şi lecturile te-au făcut de multe ori să stai izolat şi mai mult de atât Mai degrabă prezenţa noastră te irită. Evident, nu conştient. Eşti pus în situaţia de a-ţi contempla chipul din oglindi şi asta îţi dă o stare de disconfort Faţă de Karin ai complexe de inferioritate – brusc ai constatat, tu, cel care părea să ştie atâtea, cât eşti de neştiutor. Mândria ta a fost lezata. Faţă de mine, constaţi că încă eşti un copil, nu un bărbat, şi că nu prea ştii cum şi te porţi în dragoste. Asta ar putea crea o concurenţi taciţi între noi, pentru a câştiga un loc în inima lui Karin, care nici ea nu este prea sigură de sentimentele ei pentru tine. Gândeşte-te cât de profund te-ar afecta acest lucru.

— Crezi că este bine şi discutăm asemenea lucruri?

— De ce nu? Nu ai curaj să te confrunţi cu tine însuţi? Vrei să zâmbim că asiaticii şi să mocnim de porniri înfrânate, care mai devreme sau mai târziu ne vor tulbura somnul şi vor transforme prietenia într-o minciună?

— Nu crezi că le supradimensionăm?

— Deocamdată nu facem evaluări. Încercăm să descoperim unde este bube. Palpăm şi vedem unde doare. Barbeţii se feresc de asemenea examene de conştiinţă, crezând că este problema femeilor să-şi consulte psihanalistul, pentru dureri închipuite. Ei au impresia că inteligenţa şi forţa musculară îi caracterizează, lăsând emoţiile şi sentimentele în seama femeilor. Nu-şi dau seama cât de multilaţi sunt pentru că îşi ignoră sufletul.

— Nu ştiu dacă lucrurile stau chiar aşa.

— Nu-ţi rămâne decât să le analizezi şi să descoperi singur, cu onestitate, cum stau lucrurile. Şi mei este ceva. Tu spui că suferi de lipsă de acţiune. Pe de altă parte te

simţi copleşit de acest gen de probleme, cu care nu te-ai mai confruntat până acum. Lupta dintre bine şi rău le multe forme, nu se rezumă le înfruntarea dintre cavalerul alb şi cel negru. Trebuie să recunoşti aspectele ce definesc conflictul, dezechilibrul, şi să încerci şi le armonizezi. Asta cere intuiţie, înţelepciune şi forţă interioară. Ai de armonizat aspectele yin-yang din tine însuţi, apoi cele din familie şi abia apoi le vei înţelege pe cele exterioare, care caracterizează alte niveluri de conştiinţă. Cât despre dragoste, cred că ai multe de învăţat.

— După caracterizarea ta, aş zice că am dat greş pe toate planurile.

— Greşeala ta este că vezi lumea prin două lentile: ai învins sau ai pierdui, ai greşit sau ai procedat corect. Tu nu vezi cât de nuanţate sunt experienţele şi că din toate înveţi câte ceva? Niciun eşec nu poate fi definitiv dacă eşti decis să-ţi continui drumul desăvârşirii şi nicio victorie nu-ţi asigură laurii pe vecie, când urmează să explorezi noi abisuri şi să cucereşti noi piscuri. Eu nu te judec şi nu te condamn. Te învăţ să vezi, să fii atent le tot ce ţi se întâmplă şi la stările pe care le traversezi. Călătoria noastră străbate planuri de conştiinţă. Când îţi vei recunoaşte aspectele rigide ale personalităţii, îţi va fi uşor să-ţi schimbi atitudinile. Mai greu este să le identifici. Mie, în ciuda aparenţelor, mi se pare că prietenia noastră deja începe. În mod subtil, să fie pusă la încercare. Sper că sesizaţi acest lucru.

— Da, aşa este. Aici totul este altfel. Mic mi se pare greu să accept faptul că anumite lucruri evidente pentru mine nu sunt la fel de clare şi pentru voi; să trăiesc în această lipsă de iubire pe care voi încercaţi să o înlocuiţi cu un fel de grijă, datorie, conversaţie; să-mi suport propria neputinţă de a exprime dragostea cu o altă intensitate şi profunzime, de care ştiu că sunt capabilă; parcă aş funcţiona cu o parte din mine. Desigur, îmi sunteţi prieteni, dar mă simt străină în această lume, iar căsătoria

pripită, indiferent cine a decis-o, îmi pare o eroare. Nu aşa se începe. Mă irită să mă simt prinsă în capcană în acest fel şi, cu cât mă zbat mai tare să ies, mă simt mai rătăcită… Cred că încă nu m-am împăcat cu situaţia şi nici cu mine însămi. Chiar dacă fac presupuneri, tot nu înţeleg ce caut aici şi ce ar trebui să fac.

— Rămâne să vă spun şi eu că nu vă înţeleg. Am fost ca voi şi asta mă face acum mei răbdător. Totuşi, chiar dacă aparent vă împăcaţi, adică nu vă certaţi, se simte că nu vă este bine împreună. Nefericirea voastră mă afectează. Suntem împreună şi neliniştea nu poate trece neobservată. Într-un fel mă simt răspunzător pentru ceea ce vi se întâmplă. Pe de altă parte încerc să descopăr intenţia Regelui. N-aş şti să vă dau un sfat, dar dacă aş fi în locul tău, Sontumis, mi s-ar părea uşor să iubesc şi să fiu tandru. Am senzaţia că multe asperităţi s-au dus o dară cu tinereţea şi o poveste de dragoste ar curge pur şi simplu. Voi vă poticniţi în obstacole imaginare. Este greu de explicat cum să iubeşti şi să-ţi învingi neputinţele. De aceea, viaţa se trăieşte, nu se teoretizează. Într-un fel, parcă v-aş despărţi până veţi simţi ce înseamnă dorul, în altui, poate că ar fi bine să încercaţi să depăşiţi barierele care vă despart. Mulţi tineri sunt ca voi şi pretind că se iubesc, dar se vede pe chipul lor că încă nu ştiu cu adevărat ce înseamnă dragostea.

— Eu tot nu înţeleg cu ce am greşii, bâigui Sontum îs.

— Tocmai asta este problema: cum să te facem să înţelegi. Eu am să fiu puţin mei aspru cu tine. Karin nu vrea să te rănească. Tu încerci să-ţi imaginezi cum ar trebui să fii ca soi. Faci acele gesturiclişeu tipice soţilor ca un automat. Îţi lipseşte, însă, ceva esenţial. Eşti precum personajele din filme. Dacă ai un foc în sobă, două sfeşnice pe masă şi o sticlă de şampanie, urmează să faci dragoste şi crezi că partenera este fericită. Nu este aşa. Karin vine dintr-o lume în care oamenii îşi simt sufletele şi sunt receptivi la vibraţii foarte înalte, îndeosebi la cele ale

iubirii. Tu i-ai oferit un manech în Un barbet care nu a cucerit-o cu interiorul, care nu a avut tact şi răbdare, pentru că voi, tinerii, vă grăbiţi să faceţi dragoste din porniri instinctive, nu din iubire. Voi faceţi sex şi răniţi partenera, care, neînţeleasă şi neadorată. se inch ide. O sufocaţi. Este o agresiune pe care nu o recunoaşteţi.

— Eu nu cred că este chiar aşa. Cred că ne-am înţeles bine până acum, nu-i aşa, Karin?

— Ce ai înţeles tu despre mine şi ce crezi că ar fi trebuit să înţeleg despre tine?

— Nu despica firul în patru. Nu a fost bine până acum? Doar nu ne-am certat.

— Tu ai impresia că doi oameni care nu se ceartă automat trebuie să fie fericiţi? De fapt nici nu mă mir, când vezi ce este în lume. În orice cuplu există certuri, ceea ce nu este starea normală şi naturală de a fi a omului. Iar dacă nu se ceartă, se plictisesc şi se uită la televizor, pentru că nu mai au ce să-şi spună.

— De ce mă compari cu asemenea specimene?

— Doar nu te aştepţi să te consider diferit după câteva zile de convieţuire forţată. Încă nu ai avut de-a face cu probele iubirii; dai semne că nu prea înţelegi în ce situaţie te afli şi te vei arde. Tu eşti mulţumit?

— Eu am o nemulţumire generală. Sunt depăşit de evenimente şi nu prea le fac faţă. M-au luat cam repede.

— Tu aşteptai ca iniţierea să fie un circuit în jurul lumii, o vacanţă cu peripeţii, o competiţie cu campioni şi învinşi? Cum să-ţi aminteşti de Sine când te temi să plonjezi în tine şi să-ţi recunoşti aspectele negative?

— Iniţierea asta până la urmă ce este? Un ciclu de şedinţe de psihoterapie?

— Scara ce leagă Cerul cu Pământul. Vrei să-ţi traduc?

Exprimarea Spiritului în materie, a armoniei dintre trup. Minte şi suflet, integrarea eurilor într-o Conştiinţă înaltă, unitară ascensiunea treptelor nivelurilor de

conştiinţă, descoperirea forţelor interioare şi exprimarea lor armonioasă şi creatoare, experimentarea luminii, iubirii, adevărului, înţelepciunii... Oricum le-aş enunţa, definiţii le par abstracte. Trăirea acestora te va face să vezi cât sunt de concrete şi că nu pot fi puse în cuvinte.

— Am să revin le întrebarea lui Karin. Interveni Ritmep. Spune-i cum ai perceput-o tu.

— Asta este greu de spus. Ca femeie, este frumoasă, deşteaptă şi puternică. Nu ştiu de ce se simte aşa... Am crezut că îi este bine. Peşte că îi este dor de casă.

— Nici măcar nu ai curaj să i te adresezi direct. Unde îţi este tandreţea? Nu ai înţeles nimic. Cu ce urechi ai ascultat ce a spus? Orice om are nevoie să iubească şi să fie iubit Dacă această căsătorie te doboară, cinstit este să recunoşti şi să renunţi, nu să continui somnul. Eşti încă slab pentru un asemenea dar.

— De ce nu mă ajută să înţeleg?

— Singurul mod de a înţelege este acela pe cont propriu. Cred că în curând vei realiza acest lucru, dar va fi dureros şi, oricât ne-am strădui, nu te putem ajuta.

— Ce vrei să spui, Ritmep?

— Intuiesc cam ce gen de probe îţi atragi cu inconştienţa ta. În viaţa de zi cu zi. Ai trăit mai mult cu capul în nori şi nasul în cărţi. Cum ai dat de probleme reale, de viaţă autentică, nu închipuiţi, te-ai blocat. S-ar putea ea jocul şi te întoarcă în urmă cu câteva căsuţe, şi reiei nişte lecţii peste care ai sărit. Mirul îţi arară drumul, dar la nevoie te obligă şi repeţi ceea ce nu ţi s-a fixat în memorie.

— Voi chiar ştiţi mei multe ea mine? Nu suntem toţi trei în aceeaşi situaţie?

— Suntem şi nu suntem. Ne aflăm împreună, în aceeaşi casă, ne confruntăm, în mare, cu aceleaşi situaţii exterioare. În realitate, fiecare străbate alte stări de conştiinţă, spre ince stadiului evolutiv în care se află. Suferinţele noastre nu prea seamănă. Alimentăm conflicte

interioare diferite. Tu nu reuşeşti să echilibrezi aspectul yang cu cel yin, Karin este prinsă între trecut şi viitor, iar eu mă străduiesc să-mi regăsesc locul în această formulă şi simt că-mi pierd identitatea.

— Cum adică? Tu ce soi de experienţă traversezi?

— Greu de spus. Nu mai sunt acelaşi. Îmi amintesc sau pur şi simplu mă trezesc că ştiu o mulţime de lucruri, dar n-aş putea spune de unde. Un fel de înţelepciune, dobândită cândva cu trudă, acum descopăr că face parte din mine. Intuiesc ce se întâmplă cu voi şi, chiar de m-aţi contrazice, nu mi-aţi putea răsturna convingerile. Sunt cu voi că să vă ai ut, să vă încerc şi să vă provoc să fiţi voi înşivă. Mă stimulaţi, la rândul vostru, să progresez. Ciudat! Misterioase fire din trecut şi viitor ne leagă vieţile.

— Nici tu nu eşti prea concret în aprecierile tale.

— Sunt cât se poate de concret – în sensul că-ţi spun adevărul, esenţa, ce urmează plecând de la atitudinile trecutului şi prezentului. Aparenţa pe care o va îmbrăca probe este neesenţială dacă ai ochi să vezi. Oamenii confundă aceste lucruri şi merg la ghicitoare să afle cu ce haine se va arăta aparenţa. Asta nu te ajută dacă nu cunoşti Legea care guvernează evenimentele prin care treci.

— Şi vrei să spui că prevezi ce urmează? Nu ne spui şi nouă?

— Asemenea lucruri uneori ai dreptul să le ştii, alteori nu. Motivul ar fi că trebuie să descoperi singur sensu I întâmplărilor şi înveţi şi iei decizii în necunoştinţă de cauză. Alteori trebuie şi te pregăteşti temeinic pentru cale ce urmează şi de aceea eşti avertizat şi chiar susţinut.

— În cazul de feţi, tu alegi dacă ne spui sau nu ce urmează? Te aliezi cu Clanul Vrăjitorilor?

— Nu te înfierbânta. Nu e vorbe de a face pe vrăjitorul, de dragul de a-mi măsura puterile cu voi. Înţelepciunea îmi arată cum şi procedez. Teste au un rost în lume şi, dacă-l prinzi, nu-ţi permiţi să om îţi niciun

detaliu.

— Zău dacă pricep ceva din vorbele-ţi meşteşugite. Chiar ai devenit alt personaj. Parcă cineva te-a substituit cu altui.

— Ta asigur că sunt mai „eu” decât am fost vreodată.

— Buun… şi ce facem? Aşteptăm să se îndeplinească previziunile tale?

— Bine ar fi să nu se împlinească, deşi nu văd cum ar fi posibil cât timp nu văd nicio schimbare de atitudine. Şi mai termină cu acest ce facem”! Gândeşte, reflectează, analizează şi schimbă-te! Nu fi rigid!

— În casa asta. eu sunt nerodul?

— Apăi rodeşte şi tu ceva din iubire şi înţelepciune.

— Iar voi asistaţi la ordaliile mele?

— Ţi-ai pus problema că în acelaşi timp ni le parcurgem şi noi pe ale noastre? Chiar dacă nu se văd, te asigur că sunt chinuitoare. Fiecare vorbă de-a ta îţi marchează orgoliul şi constituie un indiciu pentru capcana pe care ţi-o pregăteşti.

— Am obosit… Hai să facem o pauză.

— O pauză de a trăi? Spune-le şi vrăjitorilor că intrăm în antract. Nu poţi să te bucuri din mers, să nu consideri că viaţa are perioade de prezenţă şi absenţă, ci este o continuă existenţă în care nu încetezi să gândeşti, să observi, să înţelegi, să te miri, să accepţi, să încerci, să îndrăzneşti, să conştientizezi?

— Vă propun să facem un antrenament. Peste mai scăpăm de tensiune.

— Iar vrei să fugi de tine? Fă antrenamentul după ce ai ajuns la o concluzie sau pentru că ai nevoie să-ţi limpezeşti ideile care s-au cristalizat în urma introspecţiei, nu pentru a ieşi dintr-o situaţie care-ţi scapă de sub control, pentru că frământările te vor urmări.

— Azi se pare că orice spun este aberant. Oglinzile nu arată şi partea frumoasă din noi?

— Arară ce este important să ştii în prezent.

— Este înnebunitor să stai aşa, să te gândeşti la tine.

— Gândeşte-te la ceea ce te preocupă pe tine acum şi apoi la o soluţie pentru ca să fim din nou împreună. Pune-ţi întrebări şi răspunde-ţi singur. Eventual apelează la ajutorul nostru când crezi că nu te descurci sau nu eşti convins de adevărul descoperirilor tale.

— A început să plouă, zise Karin, ridicându-se încet şi îndreptându-se spre fereastră.

Picăturile de apă începură să şiroiască pe geamuri. Ropotul de pe acoperiş crea un ritm monoton şi liniştitor. Rămase cu privirile spre grădina pustiită de vijelia care îi blocase în casă.

„Nici măcar nu poţi spune că vreun duh ne-a pus gând rău.

Furtuna exterioară a manifestat furtuna latentă din noi. Dacă eram liberi să hoinărim, poate că nu ar fi izbucnit atât de repede. Dar e binevenită. A (acut ţăndări o imagine construită în jurul unei prietenii neîncercate încă. Drumul este lung şi greu, iar armonizarea este dificilă. Încep să pricep ce a vrut Tatăl meu. Cunoşti omul în perioade de restricţie, în situaţii critica şi pline de constrângeri, nu când oferi demonilor interiori portiţe de scăpare. Aceştia trebuie strânşi cu uşa, determinaţi să se manifeste ca să-i poţi identifica. Altfel, habar nu ai ce menajerie duci cu tine şi te simţi trădat de propria fiinţă exact când contezi mai mult pe puterile tale. Poate că ar trebui să-mi ajut soţul să-şi dea seama că nu cunoaşte viaţa decât prin protocolul de la curte şi programele generale ale societăţii şi că nu a fost liber cu adevărat n ic iodată. Libertatea este interioară şi asta îţi permite să te simţi bine şi într-o calulă, şi cutreierând lumea. El nu a avut cum să-şi dea seama de acest lucru decât teoretic. Împăraţii de pe alei îşi transformă urmaşii în marionete pentru că ei înşişi au uitat că este viaţa. Sontumis are un fond bun, dar va dura până se va ducă ceaţa. Pot fi lângă ei, dar nu-l pot scuti de loviturile dureroase şi vindecătoare

de care ai parte în procesul trezirii. Involuntar s-ar obişnui cu blândeţea mea şi ar lua-o drept îngăduinţă şi de aici la otrăvitoarea indulgenţa nu este decât un pas. Vom avea o perioadă tensionată. În zadar îşi închipuie că, după că vom ieşi din casă, va fi bine... încă nu pot anticipa următoarea mutare: împreună sau separat? Cine va porni în căutare cui? Sau poate că oricum ar fi, ne căutăm pe noi înşine spre a ne regăsi".

— Ai ajuns la vreo concluzie? o întrebă Ritmep, apropiindu-se de fereastră.

— Pot bănui, dar nu ştiu cu siguranţă că urmează. Trebuie să fim deschişi oricărei posibilităţi, dar cred că ar fi bine să nu permitem să fim despărţiţi.

— Sunt de aceeaşi părere. Ar fi mult mai greu pentru fiecare. Şi totuşi, era singura care-i putea arăta o altă faţă a lumii.

Avea nevoie de răbdare şi înţelegere. Mai greu era cu sentimentele că păreau blocate într-un ungher tainic al inimii şi refuzau să iasă la suprafaţă. Nu putea pretinde înainte de a dărui, dar în afară de compasiune, altceva nu părea să simtă pentru ei, îi vedea partea frumoasă, ce-şi cerea exprimarea, dar forţe potrivnice păzeau comoara sufletului. Ar fi încercat să-l mângâie, dar mângâierea era mai degrabă mâna medicului pe o frunte cuprinsă de febră, decât a femeii îndrăgostite ce pune în acea atingere toată iubirea.

UE multă uscăciune în lumea asta şi mi-e sete de viaţă, de dragoste, de frumos, de pace şi bucurie. Teste acestea aici au un alt sens, o altă dimensiune. Sunt noţiuni golite de conţinut. Nu pot construi sentimente prin cuvinte, este ceva inversat aici. Cum să exprimi cu mentalul ceea ce ţine de inimă? Lor nu le funcţionează inima. Trebuie să te adresezi intelectului ea să priceapă ce simţi sau emiţi. Un circuit aberant. Cine s-a ocupat de robotizare a schimbat schema naturală după care a fost creat omul. Nu au cum să evolueze dacă au sufletele

bolnave şi trupurile defecte. Dar de ce m-am blocat eu? Este o proprietate a lumii lor sau este un sistem de apărare împotriva agresivităţii noniubirii?”

Ritmep o privea încercând să-i intuiască gândurile.

„Este arăt de frumoasă… Mă doare tristeţea ei. Parcă nu este făcură să fie tristă. Menirea ei este să aducă bucuria. Dar lumea asta o răneşte, o sufocă, o împiedică să trăiască. Cum rezistă oare? Trebuie să-i fie tare greu. Cum ar putea exprima stările ce o încearcă? Aş vrea să poată sptuie mai multe. Aş înţelege din durerea ei cum este acolo de unde vine. Când vom ajunge asemenea acelor fiinţe de lumină? Este arăt de complex şi poate chiar simplu să devenim ceea ce, de fapt, suntem? Am senzaţia că m-am încurcat şi nu mai ştiu ce este de făcut. Niciun semn. Niciun indiciu, niciun ghid. Doar această tulburare când o privesc. Cred că nu-mi doresc decât să iubesc din nou, cu fiecare celulă a corpului meu, intens până le ardere. De mi s-ar întâmpla aşa ceva, nimic nu mi-ar mai sta în cale. Iubirea însăşi mi-ar fi călăuză spre verticala spiritului. Şi presimt că focul acesta stă să izbucnească, dar nu aşa. Nu aşa trebuie să se întâmple. Ea este soţia prietenului meu. Ce voi face dacă dulcea otravă a iubirii-mi va curge prin sânge? Voi fugi, voi trăda, voi urî? Ce demoni ascund în mine? Voi rezista acestei torturi? Să plec cât mei e vreme sau deja e prea târziu? De ce se joacă zeii cu noi astfel? Sau ce mi-am propus când mi-am conceput destinul? Cum să-mi amintesc? Ce călăuză să invoc? De ce tace Regele? Ne-a creat o capcană psihologică perfectă. O rezervă în iad, unde suntem între prieteni. Doar că reflectările noastre în oglindă ne creează iadul. Sigur, se poate evada. Pleci, trăieşti o viaţă „normală”, banală, te bucuri cu superficialitatea cu care le faci pe toate, în somnul conştiinţei tale, şi hrăneşti capetele balaurii la i, ca să nu-ţi dea dureri de cap. Tratezi cu pilule bolile de care ele te umplu şi vezi când acest compromis nu mai ţine, adică organismul cedează. Toţi mor. Nu-i aşa? Problema este că

eu cred în nemurire şi vreau să ştiu cum pot s-o ating. Doar traversând acest coşmar? Cât va dura? Ce intensităţi va lua chinul? Este nebunie ce ni se întâmplă sau drumul spre luciditate? Ce voi mai descoperi în mine?”

Sontumis se aşează în faţa şemineului. Ploaia de afară aducea a plâns. Parcă cava plângea şi în el şi prefera să nu audă. Îi crea un sentiment de vinovăţie. Focul îi dădea speranţa, încredere, forţă. Nu se simţea în stare să facă analize. Alese să se relaxeze, încercând să nu se gândească la nimic. Dar gândurile năvăliră fără a fi chemate.

„Doamne, sunt însurat… Sunt prea tânăr pentru asta. Eşti sigur că asta este probe mea? Poate le-ai încurcat. Nu este rău să ai o prietenă, dar însurătoarea este altceva. Nu sunt pregătit pentru „viaţa în doi”.

„Şi cam la ce pregătire te-ai gândit?”

„Ăă… Poftim?! Chiar îmi răspunzi7”.

„Pari neajutorat. Dumnezeu ajută copiii o vreme, până consideră El că e timpul să umble pe propriile picioare”.

„Mulţumesc. Nu sună prea măgulitor. Probabil, ceilalţi sunt mai responsabili”.

„Sunt. Au curaj să se confrunte cu durerea şi imaginile din oglindă. TU te esch i vezi. Fugi de tine. Nu-ţi doi seama că ocohil (sau amânarea) agravează boala? De ce te alinţi?”

„Nu mă alint. Azi toţi mă criticaţi. Chiar nu am nicio calitate?”

„Tu ar trebui să ştii cel mai bine. De ce mă întrebi pe mine?”

„Încep să mă îndoiesc de mine însumi”.

„Se duce o imagine pe care ţi-ai construit-o despre tine însuţi, îţi vet mai făuri şi altele. Niciuna nu este definitivă. Reprezintă stadiul de autocunoaştere în care ai ajuns”.

„Îmi plăcea ceea ce credeam despre mine. Acum n-a mei rămas nimic. Mă întreb ce sunt sau cum sunt”.

Este o întrebare bună. La întrebările acestea „simple” şi scurte se răspunde cel mai greu. Îţi vor lua mult timp până vei afla răspunsul”.

„Şi scurtături nu exisră?”

„Eşti gata să treci pe lângă cea pe care ţi-am indicat-o, din comoditate sau orbire”.

„Mă întorc la însurătoare?” „Vrei să divorţezi?”

„… Vreau o amânare, o pauză, să mă lămuresc ce-i cu Mine”.

„Crezi că vei reuşi fără oglindă adevărului?” „Nu ştiu”.

„Te-ai gândit ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu şi-ar spune o dară – *m-am plictisit, oamenii m-au obosit, îmi iau un concediu*?”*

„Din nou în haos. Dar chiar nu oboseşti niciodată?”

„Şi cui îi pasă? Serviciul meu este non-stop. Voi vreţi să fiţi asemeni lui Dumnezeu în putere şi perfecţiune, dar nu şi în curaj şi responsabilitate. Perfecţiunea Sa consră în faptul că nu întoarce spatele problemelor. Cine a pornit în căutarea amintirii Sinelui ar fi bine să nu uite acest lucru”.

„Poţi să mă ajuţi un pic?”

„Depinde. Unele probleme numai tu le poţi rezolva”. „De ce ne-ai grăbit?”

„Mărul cunoaşterii, pentru fiecare întrebare, are mai multe căi pe care se poate ajunge la răspuns. Drumul este unic, mă refer la cel bun, pentru că te poţi rătăci dacă uiţi care ţi-a fost intenţia la plecare, şi specific pentru căutător. Deci, un alt însetat de adevăr ar avea parte de alte conjuncturi prin care să atingă aceleaşi trepte. Să zicem că această poveste este drumul cel mai scurt pentru tine, dar numai tu îl poţi lungi sau abandona”.

„Se pare că nu prea am de ales. O schimbare din partea mea ar afecta şi drumul prietenilor mei întrucât poveştile noastre au ceva comun”.

„Este bine că gândeşti. Începusem să-mi fac griji cu depresia

Ta”.

„Noroc cu tine. Lor nu le pasă de mine”.

„Vezi cum eşti? Aşa sunteţi majoritatea. Cum vi se acordă un strop de atenţie, vă simţiţi mei presus decât ceilalţi. Ei sunt nişte luptători şi nu sunt dispuşi să încurajeze lenea şi orgoliul tău”.

„Şi tur

„Eu întotdeauna mai acord omului o şansă. Oamenii sunt necruţători într-o anumită etapă şi îi înţeleg. Când văd unde a ajuns umanitatea, ştiind unde ar fi trebuit să ajungă, nu mai vor să facă compromisuri. Sunt exigenţi cu alţii aşa cum sunt şi cu ei înşişi. Mi refer, desigur, numai la cei ce s-au trezit”.

„Sunt curios ce altă variantă de destin aş fi putut aven”.

„Nu ai încredere în alegerea mea? Fii atest că orice variantă îşi are durerile ei. Dai suferinţa de acum pe una necunoscută? Eu nu m-aş grăbi în locul tău… Dar fie. Peşte că merită încercarea”.

Camera dispăru şi se trezi în grădină. Ritmep şi Karin nu se vedeau nicăieri. Intră în casă, dar nici acolo nu erau. O luă încet spre lac şi deodată se opri. Ceva nu era în regulă. Totul era perfect, însorit… da, urmele furtunii trecuseră… şi totuşi nu aveau cum să dispară atât de repede. Parcă nu fusese nicio furtună. Deşi recunoştea locurile, o senzaţie stranie se cuibărea încet, în suflet, încă nu putea spune ce se întâmplase, dar o strângere de inimă îl prevestea că surprizele abia începuseră. Acelaşi peisaj avea un efect diferit asupra lui… era o întoarcere în trecui, înainte de tornadă, ori un salt în viitor? Era clar o discontinuitate temporală. Încarcă şi plaseze segmentul singurătăţii sale printre amintiri, dar nu reuşi şi lege episodul prezent de trecut în zilele scurse de la venirea sa, niciodată nu fusese singur spre lac, ci doar cu Ritmep ori cu Karin. Răspunsul nu putea veni decât de la prietenii săi şi trebuia să-i găsească.

„Unde au dispărut? Până acum am fost aproape tot timpul împreună. Să-mi fi spus că au treabă şi să fi uitat? Poate s-au dus la palat şi-şi ia nişte haine… Dar eu de ce nu ştiu? Am şi stau puţin la soare. Demult nu am mai stat singur, cu gândurile mele. Parcă au trecut ani de când am venit, şi nu au fost decât câteva zile… sau poate săptămâni. Am trăit uitând de timp. Ceas şi calendar. Am fost aici, am fost acolo, mai eu. Mai altui, am visat, am urcat scara spre cer. Am întâlnit un Rege, am fost ucenic, m-am însurat, am un prieten împărat, un frate împărat, am muşcat din mărul de aur. Am trăit în plan fizic, astral, mental – de nu mai ştiu cum. Cât şi unde este Universul, am încercat să iubesc şi cred că aici m-am împotmolit. Ceea ce se întâmplă eroilor din basme, cărora le cade dragă prinţesa, nu mi s-a întâmplat şi mie. Îmi place, dar mă simt stupid, nătâng în faţa ei. Nu ştiu cum să-i arăt c-o iubesc. Tot ce spun şi fac este banal. O dimensiune din mine refuză să se exprime. Nu pot emite autentica frecvenţă a iubirii şi nici eu nu mă simt cuprins de focul dragostei. Unde greşesc sau ce nu reuşesc să văd?”

— Aici crai? Te căutăm de dimineaţă. Unde ai dispărut? îl luă la întrebări Ritmep.

— Dar şi eu vă caut de câteva ore. Chiar eram îngrijorat de ciudăţenia aceasta. Parcă suntem într-un labirint temporal – apărem, dispărem şi nu mei avem percepţia continuă a evenimentelor. Trebu ic să reconstituim totul împreună.

— Despre ce vorbeşti? Ne-ai lest-o înainte. Când am bătut de dimineaţă la uşa ta să te chemăm la antrenamentul matinal, nu ai răspuns şi am crezut că dormi. Am intrat să te trezim, după cum stabilisem, ea să nu pierdem răsăritul soarelui, dar înăuntru nu era nimeni. De atunci te-am căutat peste tot. Ne-am gândit că te-a chemat Rege le sau că poate ai vrut să vorbeşti cu fratele rău, în fine, am verificat pe rând orice posibilitate.

Îi privea şi în minte i se contura clar ideea că tot mei

multe elemente se adunau să-i confirme că nu aceasta era realitatea pe care o cunoştea. Povestea lor părea o minciună şi nu ar fi avut niciun rost de nu ar fi fost adevărată. Încă nu realiza care erau nepotrivirile dintre cele două relatări, care deranjau, şi simţi cumva că nici nu era bine să le scoată în evidenţă, pe moment Mai avea nevoie de date pentru a înţelege ce se întâmplase. Exista un gol între discuţia avură după tornadă, când erau blocaţi în casă. Şi această întâlnire pe meiul lacului, într-un peisaj în care urmele furtunii dispăruseră. Cum ajunsese aici? Visase oare? Sau suferea de amnezie? I se întâmplase ceva? Trebuia să afle cu discreţie, astfel încât să nu-şi arate suspiciunile, probabil neîntemeiate.

— Nu prea ştiu nici cu exact ce s-a întâmplat. M-am trezit în grădină şi am încercat să dau de voi, dar negăsindii-vă, am presupus că sunteţi la palat.

— La palat? Ce să căutăm acolo?

— M-am gândit că poate aveţi nevoie de ceva sau că aţi fost solicitaţi. Mi simţeam confuz şi obosit şi m-am oprit pe malul lacului să reflectez.

— Ce se întâmplă cu tine? Pari abătut. Este ceva ce ne ascunzi?

„Ce şi vi ascund? Nu am discutat ieri, sau când o fi fost asta, despre problemele noastre? O luăm de la capăt? Chiar nu înţelegeţi că am şi eu durerile mele şi că nu critica mă va ajuta să-mi traversez crizele? Vouă vi se pare că totul merge bine? Eu mă simt obosit de ritmul acesta”.

Dar în loc de teste acestea, mormăi absent:

— Mi simt obosit. Mi-a dor de soare şi aş dormi până aş uita

Tot.

— Dar nu este bine daci ai ajuns în starea aceasta.

— Nici eu nu am spus asta. Îmi iau un mic concediu.

— Ce vrei şi spui? Pleci?

— Am vrut şi spun că renunţ la orice fel de program. Voi dormi, voi sta la soare şi nu voi mei analiza problemele

mele decât atunci când voi simţi nevoia s-o fac.

— Poate că ar fi bine şi ne spui şi nouă ce te frământă. Prietenia are rostul ei, este ca balsamul pe rană. Preferi să-ţi duci singur tristeţea? Nu creai că ţi-ar fi mai uşor dacă te-ai elibera de povara gândurilor?

„Chiar că sunt ciudaţi. Ieri mă acuzau de teste greşelile şi azi nu mei ştiu ce este cu mine. Le-aş spune teste astea, dar cava mă opreşte şi e bine să ţin seama de semnalele interioare. Încă nu m-am lămurit de unde vine ciudăţenia. Deci: urmele furtunii inexistente, apariţia mea în grădină fără continuitate cu momentul precedent, dispariţia lor, şi mai e ceva pe lângă care trec şi totuşi îmi scapă. Ei nu realizează?”

— Am nevoie să-mi adun gândurile. Până nu-mi este mie clar ce se întâmplă cu mine, nu am cum să vă lămuresc pe voi.

— Tocmai asta este. Din afară totul se vede altfel decât dinăuntru. Suntem oglinzile tale. Nu uita.

— Cum era să uit?! Vreau un strop de singurătate şi voi reveni cu veşti. E mult ce vă cer?

— Ai dreptate. Poate că flecare are nevoie să intre în propriul templu la întâlnirea tainică cu Dumnezeu, larră-mă dacă te-am forţat. Nu te aşteptăm cu masa. Vei găsi ce-ţi trebuie în bucătărie. Noi am plecat.

„Noi? Ce este alianţa aceasta? Karin nu ar fi trebuit să fie mai afectuoasă cu mine? Nici nu m-a sărutat când a apărut cu Ritmep… Peste mi se pare. Suntem prieteni şi el nu ar face una ca asta… Nici eu nu am luat-o în braţe. Nu m-am familiarizat cu deprinderile barbetului însurat. Poate chiar sunt îngrijoraţi pentru mine. Am să le fac cu mâna măcar”.

Şi se întoarse să-i privească.

„Ce?! O ţine de mână? Par foarte tandri… S-au apropiat. O sărută? Asta este culmea! Cum îşi permit? Am vedenii? Ce prietenie este aceasta? Perfidie se numeşte. Trebuie să lămurim lucrurile”.

Se ridică să plece, când o apariţie îl făcu să rămână pe loc. La o oarecare distanţă de Karin şi Ritmep apăru un personaj familiar. Era chiar el însuşi, îmbrăcat în aceleaşi veşminte. Acesta nu părea şocat de scena din faţa sa şi, urmărindu-i, chiar se simţea contopit cu acest Sontumis2, rămânând în acelaşi timp Sontumis 1. Sontumis2 se apropie de cuplu şi le spuse ceva. Cei doi îi răspunseră şi se întoarseră spre lac, încercând să-i arate ceva. Ar fi vrut să-i audă, fără să fie văzut. Îşi dădea seama că nu era momentul să intervină şi nici să-şi facă remarcară prezenţa-Prin urmare se ascunse după un tufiş, continuând să urmărească scena de le distanţă. Totuşi, trebuia să dispară înainte de a fi descoperit de cei trei. Se strecură uşor printre bărcile trase pe mai şi găsi un loc de unde putea asculta fără să fie văzut. Vocile se apropiau şi conversaţia se distingea clar.

— Nu poţi nega. Adineauri te-am întâlnit aici, îţi putem reproduce şi conversaţia noastră.

— Puteţi reproduce ce vreţi, eu vă spun că am fost la palat, să vorbesc cu fratele meu. Nu aveţi decât să verificaţi, deşi nu v-ar face cinste să-mi puneţi cuvântul la îndoială… Şi nu sufăr de crize, cel puţin deocamdată. Mă bucur că sunteţi fericiţi şi mă străduiesc să vă las timpul de a fi singuri. Oricât de buni prieteni am fi, dragostea îşi cere drepturile şi nu voi fi eu acela care să vă împiedica să vă bucuraţi de deliciile ei.

— Atunci cine să fi fost? A început spaţiul să se curbeze, reproiectându-ne imagini din timpuri trecute sau paralele?

— Posibil. Trebuie să fim atenţi. Oricare dintre noi se peste pierde şi poate apărea într-o altă variantă.

— Dacă este aşa, acel Sontumis avea nevoie de ajutor. Nu poţi distruge o variantă de destin, doar pentru a nu avea încurcături.

— Ce variantă am fi putut crea noi trei?

— Dacă ne-am analiza cu atenţie, poate că am

descoperi. Dorinţele noastre ascunse şi nemărturisite pot crea alte spaţii psihică.

— Adică, dacă eu. Sontumis, aş dori să fii soţia mea şi Ritmep prietenul nostru comun, acest lucru este posibil pe altă frecvenţă?

— Chiar ţi-ai dorit asta? îl întrebă Ritmep.

— Poate că nu aş fi mărturisit acest lucru niciodată, dar se întâmplă cava ciudat de apar la suprafaţă sentimente pe care nu le-aş fi recunoscut nici faţă de mine însumi, Văzându-vă dragostea, am tânjit şi eu la o asemenea iubire şi deseori m-am închipuit în locul tău, Ritmep. Îmi place Karin şi cred că o iubesc la fel de mult, dar te-a ales pe tine. Ca prieten, mă bucur pentru tine. Ca bărbat, cred că sunt gelos şi mi-e greu să stau în preajma voastră. Fiecare zi îmi măreşte chinul şi nu ştiu cât vom mai rezista să trăim astfel. Probabil că în curând ne vom despărţi, îmi doresc drumul cunoaşterii, dar, fără dragoste, nu voi putea afirma niciodată că am cunoscut viaţa.

— Este grav că spui şi dureros. Totuşi nu poţi pleca. Drumul nostru este împreună. Vei irosi mult timp de unul singur.

— Peste… însă eu sunt cel ce suferă şi nu puteţi dec ide în locul meu.

— Te aşteptai la un drum fără arderi interioare, fără suferinţă? Fugi când dai de greu?

— Voi v-aţi mai bucura de dragostea că v-a adus împl întrea, ştiind cât mă doare când vă văd atingându-vă sau retrăgându-vi în camera voastră? Cum îmi veţi explica de ce nu am fost cu alesul? Poate aş fi fost mai potrivit şi fericirea ei ar fi luat altă formă. Aflat în locul meu, Ritmep. ai fi rămas la fel de înţelept sau mi-ai fi semănat în trăiri şi ai fi ajuns la aceeaşi decizie de separare?

— Este greu să dau un răspuns. Oricât aş încerca să mă pun în locul tău, nu pot decât aproxima stările pe care le-aş traversa. Nu aş mai putea trăi fără Karin şi nu-mi vine să-mi imaginez o asemenea situaţie nici măcar pentru o

clipă, pentru că nu cumva acea clipă să zămislească o dureroasă realitate.

— Vezi? Nu cere altuia să duci suferinţa pe care tu nu o poţi îndura. Tot crucificare se numeşte şi suntem mai degrabă „vrednici ” şi înfigem spinii decât şi purtăm cuiele.

— Nu am ştiut ci te doare atât de tare.

— Tu nu ai nicio vini, Karin. Asta este povestea, destinul, ori aşa a vrut Dumnezeu.

— Şi totuşi nu-mi pot abţine curiozitatea: dragostea pentru mine te doare, ori gelozia te arde? Sunt lucruri diferite. Şi dacă e dragoste adevărată, te poţi bucura de fericirea mea? Te poate face acest lucru fericit?

— Tu încă nu ai fost puşi într-o asemenea situaţie. Dacă ar trebui şi te desparţi de Ritmep, ai fi fericiră dacă şi-ar regăsi bucuria de a trăi o nouă dragoste, cu altă femeie?

— Prea mulţi dacă. Nu am cum şi ştiu.

— Vezi?! Voi nici în imaginaţie nu vreţi şi încercaţi şi simţiţi ceea ce trăiesc eu, în schimb daţi sfaturi. Nu peste de sfaturi decât cel ce a trecut printr-o asemenea situaţie şi a traversat-o fără şi cadă, dosi cine mai ştie ce înseamnă şi cazi şi ce înseamnă şi stai în picioare?

— Avem probe diferite de trecut

— Tocmai de aceea ziceam că ar fi bine şi plec. Eu cu drumul singuraticului, voi cu acela ai vieţii de cuplu. Ne cam împiedicăm unii peaiţii.

— Şi dacă este doar o criză şi o iubire te va linişti? Crezi că-ţi va trece gelozia?

— Nu încercaţi acuma să-mi găsiţi o soţie numai pentru a rămâne împreună.

— Numai Dumnezeu are răspunsurile la asemenea întrebări, cât despre drum, oricare ar fi acesta, presupune multe încercări de natură psihică şi reevaluări pentru a descoperi cheia ieşirii din ele.

Sontumis 1 reuşi să-şi dea seama că nimerise într-un

spaţiu virtual al minţii, dor care părea la fel de real ca şi cel din care venise. Nu ar fi putut spune care părea mei probabil, mai material. Drumul pe care pornise de când venise la palat se derulase fără momente de răscruce. Acum înţelegea că orice cărare te duce. Mai devreme sau mai târziu, la o răscruce şi este foarte greu să alegi. În ambele variante ajunsese de un moment de criză. Parcă iubea mei profund neavând-o pe Karin lângă el şi tânjind după ea. Dar era foarte dureros. Ca soi, nu avea, totuşi, fericirea la care spera ca prieten şi se simţea copleşit de problemele pe care le atrăsese involuntar, spre a-şi grăbi trezirea. Se identifica perfect cu Sontumis2 şi putea să penduleze între cele două stări de conştiinţă. Fiecare îşi avea partea sa bună şi porţia de suferinţa. Nu ar fi ştiut ce ar fi ales în cunoştinţă de cauză. Era vreuna dintre variante mei scurtă sau mai puţin dureroasă decât cealaltă? Asta nu ar fi avut cum să afle decât trăindu-le până la sfârşit Nu putea intui continuarea celor două filme şi finelui. Ambele păreau importante pentru a învăţa ceva diferit şi a integra în propria fiinţă calităţile descoperite cu aceste prilejuri.

„Vor exista şi alte momente de opţiune? Câte variante de destin pot dezvolta şi care este procesul care stă la baza proiectării acestor realităţi?”

Vocile continuau discuţia, dar nu le mai urmărea. Îi era suficient cât aflase şi ştia că se putea transpune total în ipostaza dublurii sale astfel încât să simtă frământările acestuia. Totuşi, rămânea întrebarea – cum va putea convieţui în dublu exemplar sau cum se va întoarce în lumea sa paralelă. Trecerea fusese involuntară. Cineva îl ajutase pentru a-şi înţelege mei bine situaţia. Era cazul să-l avertizeze pe celălalt cum este în cealaltă versiune de destin? Ar fi preferat-o pe aceasta? Oare de alegerea lui depindea totul sau aceste dimensiuni paralele coexistau indiferent de opţiune? îşi privi dublura, din ascunzătoare, şi încercă să-şi conştientizeze propriile senzaţii şi

sentimente. Îl ardea dragostea pentru Karin şi neputinţa de a-şi satisface dorinţa de a-i 11 alesul inimii. Pe de a Iţa parte, bunul simţ şi prietenia îl opreau să-l lovească pe Ritmep, chiar şi cu gelozia lui. Dar nici nu putea îndura să-i vadă împreună, deşi era ceva foarte frumos. Magnetizau. Pur şi simplu, pe oricine le-ar fi stat în preajmă. Tandreţea lor. Privirile lor. Gesturile lor fermecau. Erau un cuplu armonios. Emanau pace, bucurie, echilibru. Realiză acum, prin comparaţie, diferenţa. El şi Karin căsătoriţi erau tensionaţi, nemulţumiţi, închişi, O iubea pe această Karin2, dor un alt fel de iubire o făcuse să înflorească. Respingea acea devenire pe care, cumva, el o determinase. Nu ştiuse să-i aducă fericirea şi împlinirea. Nu iubea la fel dincolo.

„Oare numai ce ne este interzis ne provoacă şi ne stimulează? De ce aici ard şi în lumea mea sunt adormit? Am primit un dar nemeritat? Trebuia să lupt să-l dobândesc şi astfel m-aş fi bucurat de el? Ce se va alege de viaţa lui Sontumis2? Unde îl vor duce paşii? Va fugi sau dragostea îl va readuee în preajma lor? De fapt, cu ce se deosebeşte o asemenea viaţă, de oricare alta? Orice om are parte de întâmplări menite a-l trezi şi ele sunt foarte asemănătoare; un fel de temă cu variaţiuni. Diferenţa poate că rezidă în gradul de conştientizare. Dacă nu eşti conştient, îţi va lua mult timp până vei înţelege rostul evenimentelor ce te-au antrenat în vârtejul lor. Viaţă după viaţă vei experimenta aspectele Legilor, fără să realizezi sensul destinului rău. Noi am optat pentru scurtătură – adică pentru viaţa ucenicului ce se iniţiază în tainele vieţii – şi asta ne-a permis ascensiunea pe verticală. Noi străbatem dimensiunile universului psih ic în alt ritm. Am părăsit drumul lin, pe orizontală. Pot spune că sfidăm timpul şi spaţiul. Dar acest drum nu este pentru cei comozi. Trebuie să fii echilibrat pentru a face faţă solicitării pe această scară a nivelurilor de conştiinţă, pe care o urci şi o coborî neîntrerupt. Teste aceste fenomene nu se văd din afară şi de aceea pare o lipsă de

responsabilitate şi implicare să trăieşti astfel. Dar nu este. Ai parte de un fel de graţie. În sensul de a avea cele necesare traiului sau a ţi le dobândi fără un efort deosebit. În schimb, efortul nevăzut, intrarea în necunoscut traversarea tărâmurilor interioare în care-ţi întâlneşti eurile cer multă atenţie, energie, înţelepciune, iubire, fermitate, onoare, credinţi… Lumina te transformă dacă ieşi în întâmpinarea ei. Altfel, rămâne o flacără în vârf de lumânare, dor nu tu eşti lumânarea, ci bucăţica aceea simbolică de ceară pe care o ţii în mână la slujbă.

Abia acum înţeleg ce voiau să-mi spună cai doi prieteni în lumea mea şi cred că mi s-a oferit prilejul să-mi văd, prin contrast, posibilităţile sufletului. Mă complac într-o penibilă nemulţumire şi frământare, când fericirea este lângă mine. Dintr-odată totul pare atât de simplu. De ce nu am putut pricepe? Este esenţial şi trăieşti aceste stări, nu să accepţi explicaţii. Abia atunci cunoaşterea face parte din tine. Sunt bune cărţile, dar tâlcul lor se limpezeşte doar prin experienţă. Jocul vieţii constituie cea mai teribilă şcoală. Mă simt viu şi chiar dacă mă dor fiecare dintre aceste curi, sunt fericit că pot percepe durerea şi puterea dragostei. Absenţa acestui sentiment te transformă într-o făptură anesteziată şi confuză. Simţeam că-mi lipsea puterea de a merge mei departe. Aproape că uitasem ce-mi doresc şi totul devenise plictisitor în jur. Această parte ascunsă din mine mi-a arătat ce pierd. Trebuie să mă întorc, dar mă întreb când aş fi ajuns să înţeleg dacă Dumnezeu nu mi-ar fi dăruit această şansă de a afla ce comoară duc în mine: puterea iubirii”.

— Vreau să rămân singur. Vă iubesc pe amândoi, dar acum am nevoie să fiu cu mine însumi, îşi auzi dublura, adresându-se celor doi prieteni.

— Parcă ai fi celălalt. Sunteţi la fel sau aţi ajuns, în paralei, într-un moment de criză.

— Ar fi interesant să-l întâlnesc. Putem fi asemănători sau putem exprime altă combinaţie de calităţi

şi defecte, ceea ce presupun că a atras un destin diferit Ne-ar ajuta pe amândoi să ne întâlnim, deşi peşte că nu este simplu să-ţi contempli un alter ego.

— Ne-ar plăcea şi nouă să-l revedem, conştienţi de această interpretare pe care am dat-o întâmplării. Dar poate că aveţi nevoie să vă întâlniţi fără martori. Vom pleca… Ne vedem mai târziu?

— Bine. Am să vă spun ce am decis.

Rămas singur. Sontumis2 începu să scruteze împrejurimile. Simţea că cealaltă parte din el nu putea fi departe. Prezenţa sa apropiată îi permisese să-şi clarifica sentimentele. Deşi, cumva, ştiuse teste aceste lucruri, un fel de luciditate nouă se instalase în sine. Se

Simţea mai puternic şi mai încrezător în forţele sale. Dragostea ce mocnise până atunci în adâncul inimii izbucnise cu forţă, strălucitoare ea însuşi adevărul. Nu avea cum să nu o mărturisească. Nu poţi ascunde lumina. S-ar fi putut oare contopi două conştiinţe fragmentate în una mai înaltă, mai puternică, mai intuitivă? Şi de nu ar fi aliat despre celălalt, cum ar fi fost? De unde venise acest ajutor şi cum avea să-şi continue viaţa, conştient de dorul dragostei şi apăsat de durerea neîmpliniţii? Drumul alături de ea era închis în destinul său… poate că în cealaltă variantă era cu ea şi era fericit… şi bietul Ritmep trecea prin stările sale? Dar Karin era la fel de minunată, înfrumuseţară de împlinirea iubirii? Numai dublura sa i-ar fi putut răspunde. Trebuia să ştie toate astea. Şi? Ar fi putut duce suferinţa mai uşor? Încotro s-o ia când avea nevoie s-o vadă? Ar fi putut cineva s-o în locuiască în inima lui? Ar fi putut suporta singurătatea acum sau nu mei era posibil? Ce însemna acest triunghi în iniţierea lor? Iubirea era o forţă propulsoare. Chiar acestea fiind condiţiile, prietenia, setea de cunoaştere, vibraţiile înalte din preajma lor îi răceau bine. Dar nu devenea dependent? Şi de ce să fugă din preajma celei ce adusese lumina în tărâmul umbrelor? Avea multe de învăţat… ciudată învăţătură fără

vorbe… trăiai altfel, crai altui, deveneai încet, din lutul mat şi refractar, cristalul prin care lumina trece în curcubeie de culori. O recunoştinţă mură îi invada fiinţa şi noua stare purificatoare topi egoismul şi posesivitatea pe care le asociase, până atunci, iubirii… Ce se întâmpla? Revelaţii profunde îi limpezeau sufletul şi mintea. Întregindu-i. Celălalt trebuia să fie aproape. Se ridică să-l caute, dar, nu apucă să facă un pas când. Dintre bărcile rămase pe mai, răsări propria-i imagine întrupată. Se opriră un moment, contemplându-se. Stranie senzaţie… să-l iubeşti ca pe un frate geamăn sau să-l îndepărtezi, dintr-o pornire de exclusivitate şi dorinţă de unicitate? Să-l vezi ca pe un rival, un prieten sau o parte din tine. Fără de care nu eşti întreg? Şi apoi, de ce rival? îşi puteau reuni puterile… sau ar fi putut să-i ia locul în lumea în care el ar fi fost alesul lui Karin. Multe gânduri pe care le percepeau simultan, doar privindu-se… Nu se putea nimic ascunde, pentru că fiecare era şi celălalt. Acum ştia… dincolo nu era mai bine. Cum care? Nu putea iubi? Dar ce îi

Are

Ţinea legat acest sentiment care aici era atât de puternic? De ce era atât de trist? De ce nu reuşise? Nu fusese pregătit pentru o asemenea dragoste? Era darul prematur? Era pharul cu apă întins celui neînsetat? Nu traversase probele purificării? De aceea Karin şi Ritmep erau atât de armonioşi împreună? În cazul său, era o nuntă în somn. Dormi şi te visezi însurat. Dar forţele sufletului tău nu s-au trezit. Cu ce să iubeşti? Cu imaginile minţii plăsmuitoare de iluzii? Ce cumplită neputinţă! Să fii lângă lumină şi să nu o vezi! O pustietate pe care nu ştii cum s-o transformi în viaţă. Parcă eu sunt favorizat. Chiar dacă mă doare, sunt vin. Şi acolo, bunul meu prieten suferă în tăcere şi o iubire radiantă este împiedicaţi să se împlinească. Oare realizează Karin cât ar fi de sclipitoare alături de Ritmep? Inconştienţa şi o decizie ciudată au împiedicat formarea unei nestemate, a unei planete-soare

care ar crea un câmp de vibraţii deosebit de înalte. Nu peste fi bine acolo. Şi totuşi este un destin care îşi poate avea propria cheie, încotro duce?

— Cred că fiecare şi-a găsit răspunsul la întrebări, în prezenţa celuilalt, zise Sontumisl.

— Din acest punct de vedere, întâlnirea noastră este un dar. Întrebări noi, însă, se nasc în mine. Suntem în intea noastră, suntem, deci, două stări de conştiinţă complementare, ce se cer integrate de Sinele nostru, sau chiar realităţi? Cum se proiectează şi unde există aceste două trupuri? Este doar unul singur şi două niveluri de înţelegere? Suntem două euri interioare cărora mintea le-a proiectat câte o personalitate? Sau poate nici nu existăm cu adevărat decât în mintea unei conştiinţe superioare, din care noi nu reprezentăm decât aspecte, meditaţii, gânduri? Cât de reali suntem? Ne vom reuni puterile şi ne vom despărţi întregiţi sau ridicaţi într-o nouă stare, integratoare? Separarea celor două experienţe ne-a făcut să ne cunoaştem mai bine şi să înţelegem rostul întâmplărilor?

— După cum ai înţeles, sunt sensuri multiple. Suntem trei conştiinţe în acest joc şi relaţiile dintre noi au efecte diferite asupra noastră şi a celor din jur. Suntem responsabili pentru gândurile, sentimentele şi atitudinile noastre. Nu ne aparţinem sau nu vom progresa dacă nu plasăm existenţa noastră într-un context mei larg.

Ca făcând parte dintr-un întreg. Relaţiile pe care le stabilim au efecte cu mult mai ample decât cele pe care le raportăm la dorinţele noastre mărunte. Trebuie să ne depăşim limitele de percepţie, extinzându-ne investigaţiile în zonele de interferenţă cu ceilalţi. Reflectări le oglinzilor sunt extrem de utile, dar nu voi aprecia numai din punct de vedere ştiinţific acest lucru. Încep să înţeleg frumuseţea vieţii pretutindeni unde oamenii sunt împreună şi muncesc creează, iubesc, suferă, caută, luptă, învinge. Aşa cum noi doi sau noi trei am traversat împreună întâmplări care ne-

au condus spre descoperirea acestor adevăruri, orice grup, colectiv, l-am i I ic. Poate evolua, descoperindu-şi potenţialul ascuns, comoara pe care s-a aşezat balaurul.

— Simt că Regele ascuns, Adevărul, ne-a revelat aceste înţelesuri. Poarta între dimensiuni nu este decât saltul nostru pe alte niveluri de conştiinţă. Nu am putea spune că unul din noi este inferior şi altul superior. Împreună am reuşit să punem ordine în noi şi am depăşit criza. Cu alte cuvinte, abordarea unui alt punct de vedere îţi dă o altă perspectivă asupra evenimentelor şi te ajută să-ţi armonizezi părţile aflate în conflict. Armonia interioară te va duce mai departe.

— Şi acum ce vom face? Ne vom întoarce fiecare în realitatea căreia a vrut să i se sustragă? Sau unificarea conceptelor reunifică cele două realităţi într-una? Şi cum ar arăta aceasta? Devastară de furtună sau însoriră? Unde va sfârşi prietenia şi va începe dragostea? Viaţa ne cere atitudini concrete. Noua bază de înţelegere încotro ne va îndrepta deciziile? În ce direcţie indică mirul, firu-i luminos ce creează un destin plin de glorie?

— Greu de spus. Peşte că vom mei avea de înfruntat şi alt gen de crize şi ne vom reîntâlni sau poate că undeva exisră un al treilea eu, mei mare, care ne priveşte şi ne aşteaptă să-l atingem.

— Cum o arăta acea versiune?

— Ea se va naşte dintr-o nouă decizie. Rămâne să recunoaştem momentul de răscruee şi poate că nu este greu de intuit

— Nu este. Acel moment va presupune însăşi dizolvarea noastră într-un alt fel de conştiinţă, care va netezi asperităţile noastre şi va prelua perla asupra căreia am trudit împreună. Suntem unul

HM

Opusul celuilalt şi totuşi suntem la fel când suntem împreună. Parcă ne-am fi polarizat spre a ne putea contempla mai bine. Plusurile şi minusurile noastre sunt

doar luminile şi umbrele din care graficianul, folosind hârtia şi cărbunele, conturează portretul – persoană.

— Şi suntem care gata pentru acest pas?

— Vom înţelege când vom vedea ce realitate au proiectat subconşt ientu I şi supraconştientul. nostru. Aceste zone ale conştiinţei noastre lucrează împreună şi încă nu ne sunt accesibile, dar mesajul lor poate fi descifrat în plan fizic sau oniric.

— Ar fi interesant dacă şi Karin şi Ritmep şi-ar întâlni dublurile, împreună am găsi sensuri noi şi am înţelege sau am decide ce urmează.

— Sau poate că, nu întâmplător, Dumnezeu l-a ajutat pe cal mai mic să înţeleagă ceea ce pentru ceilalţi doi este demult limpede.

— Ai dreptate. Acum îmi amintesc că în criza mea l-am auzit vocea şi atunci am ieşit din realitatea mea, intrând în a voastră.

— Mai devreme aş fi fost tentat să intru şi eu în realitatea voastră sau să facem schimb. Acum, însă, nu mei are sens. Suntem la fel, fiecare îmbogăţit de experienţa celuilalt. Nu mai este nicio diferenţă între eu şi tu. Probabil că aşa are loc procesul de armonizare interioară, prin asimilarea experienţelor şi reorientarea ordonată a eurilor spre un ţel mai înalt. Devii un fel de reţea cristalină de lumină.

— Mă temeam de plictis. Numai un orizont limitat îţi aduce această stare. Cât timp cauţi, deschis noilor posibilităţi de experimentare. Nu ai cum să te plictiseşti. Cred că şi expresia „a-ţi fi urât”, care indică apăsarea, singurătatea şi lipsa de ocupaţie, denotă, într-un mod plastic, cărui pol aparţin aceste stări – urâtului din noi.

— Aşa este, şi totuşi nu le putem evita. Ele sunt semnalul de alarmă că undeva, în sufletul nostru, ne confruntăm cu un blocaj energetic ce ne împiedică să mergem mei departe. Noile crize au loc în noi conjuncturi şi trebuie să le descoperim cauza. Schimbarea atitudinii va

determina multe alte schimbări în viaţă. Cu alte cuvinte – mentalitatea creează realitatea.

— Ce ai zice să luăm masa împreună cu prietenii noştri? S-ar bucura să fie martorii unei asemenea întâmplări minunate. Oare cum aş numi-o dacă unul din noi ar fi invizibil? Infuzie de conştiinţă?

Intervenţia îngerului păzitor? Inspiraţie, meditaţie, revelaţie, conversaţie cu Dumnezeu?

— Din teste câte un pic. Atunci hai să mergem. Peste va fi interesant.

Merseră în tăcere până la căsuţă, unde cei doi pregăteau masa. Într-un gând le săriră în ajutor şi aşezară totul în grădină, fără a fi văzuţi. Când Karin şi Ritmep se îndreptară spre locul obişnuit unde luau masa în zilele calde, rămaseră înmărmuriţi văzându-şi prietenul în dublu exemplar. Apoi. Sesizând armonia pe care o degajau, zâmbiră şi intrară în joc:

— Cine face prezentările? Sau trebuie şi ghicim noi?

— Aţi putea? întrebară într-un glas şi izbucniră în râs.

— Nu. Mai bine identificaţi-vi voi deşi… nu ştiu daci are rost. Sunteţi acelaşi om. Oricare ar vorbi ar spune acelaşi lucru.

— De unde ştii?

— Se vede. Poate că aţi fost diferiţi, dar acum sunteţi la fel. V-aţi neutralizat partea negativi şi v-aţi integrat aspectele pozitive reciproc.

— Înseamnă că nu mei avem ce vă spune.

— Ba da, abia aşteptăm detaliile poveştii şi veşti despre noi înşine, cei de dincolo. Când face Regele o mişcare, este cu bătaie lungi şi atinge dintr-o lovituri mai multe obiecti ve. Ca la biliard: loveşti cu tacul într-o bili şi ea antrenează în deplasarea ei multe altele. Când lovitura este a unui Maestru, vi puteţi imagina efectele.

— Crezi că ai reuşit şi înţelegi Jocul, Sontumis? Li se adresă Ritmep gemenilor.

— Unele aspecte. Şi nu-mi spuneţi că şi voi, între

timp, aţi ajuns la ceva concluzii, chiar dacă nu ştiaţi despre ce vom discuta.

— Şi zicem ci am intuit câte ceva. Rămâne să punem totul cap la cap, folosind informaţiile voastre, şi să comparăm concluziile la care am ajuns.

— Mi întreb daci am ceva nou a vi spune. Voi întotdeauna păreţi a şti totul înainte de a deschide gura.

— Poate că da. Poate că nu… depinde în ce momente te prindem. Uneori eşti foarte apropiat de adevăratul Sontumis şi devii imprevizibil. Alteori te complaci într-o stare negativă în care parcă scrie pe Faţa ta tot ce vei spune sau vei face.

— Se pare că transparenţa este o realitate pentru cei ce ştiu să vadă.

— Dacă te vei strădui, şi tu îţi vei da ochelarii jos.

— Mă bucur că m-aţi primit cu căldură. Îmi era dor de sfaturile voastre. Chiar nu vă interesează cum este dincolo, sau ştiţi? Voi v-aţi integrat eurile limitate?

— Integrarea aceasta de care vorbeşti are loc cu fiecare experienţă în care greşeşti şi te corectezi, cu fiecare meditaţie în care îţi dizolvi conflictele interioare, cu fiecare conştientizare şi înţelegere a propriilor stări, porniri. Nu este un eveniment special în viaţă, decât daci este primul sau dacă Dumnezeu ţi-a pregătit „un spectacol” ca şi nu ratezi sensul evenimentelor pe lângă care treci. Ţi-a pus luminile rampei în faţă. Te-a aşezat în fotoliu în întuneric şi te-a făcut martorul filmului propriei vieţi. Uneori îţi proiectează aidoma filmul vieţii tale, alteori îţi pune negativul, replica, contrastul, pentru a sesiza nuanţele care îţi scapi.

— Îhâm. Deci nu vi interesează cum este dincolo?

— Evident, nu poate fi la fel, deci este invers. Şi cum te simţi, fericit în căsnicie? îl întrebi Karin.

— Nu. Nu pot atinge starea pe care aţi atins-o voi, aici. Ne străduim şi traversăm criza nemulţumirilor noastre, dar este greu. Tu ai început şi uiţi, eu nu rezist

presiunii create de întâmplările care ne forţează să stăm în casă, iar Ritmep, ca un tată, se străduieşte să ne ajute, dar nu-i este uşor, îndrăgostit de tine şi corect faţă de mine. Măcar aici doi sunt fericiţi.

— Da, dintr-un punct de vedere. Creai că durerea ta nu ne afectează? Nu este mere diferenţă între a fi prieten şi a fi soţ sau soţie. Îţi pasă de celălalt şi nu ai linişte până nu găseşti leacul durerilor sale. Să nu-ţi imaginezi că ne-am bucura să pleci.

— Am decis să rămân. Nu pot fugi nici de dragostea mea, nici de voi şi nici de mine însumi. Mai bine mă confrunt cu tema mea aici. Undeva, pe aproape, trebuie să fie şi cheia problemei. Oricum, iubirea şi prietenia sunt două forţe care m-ar ajuta. Singur, sunt cam şchiop – dar nu asta am vrut să zic. Totul este mai complex lângă voi. Mă stimulaţi. Nu vă consider proptele – aveţi înţelepciunea să nu faceţi asta. Mai degrabă atrageţi în jurul vostru lumină sau o emiteţi şi asta are un efect binefăcător asupra mea. Şi mai sunteţi şi un model pentru mine, care mă obligă să ridic mereu ştacheta.

— Este bine că gândeşti astfel. Numai să te ţină. Orice stare nouă de conştiinţă se cere stabilizară şi nu este uşor. Noi oscilări îţi vor aduce noi crize.

— Înţeleg. Dar asemenea încercări le-aş avea oriunde m-ar purta paşii, pentru că le-aş duce cu mine.

— Asta aşa este. Şi acum, că suntem patru, simbel al ştabilităţi i, a tot ceea ce se va cristaliza şi împlini, ce-ar fi să luăm cina cea de taină împreună? Vom vedea apoi ce mai urmează.

Şi hrana lor deveni lumină, iubire, adevăr şi armonic, instalând o stare de pace, bucurie şi recunoştinţă pentru darurile vieţii. Când încheiară masa, rămăseseră trei, Somtumist dispăruse.

Se trezi în fotoliul din care „se teleportase v într-o stare de benă dispoziţie. Încercă să-şi fixeze impresiile cu care revenise, pentru a nu le uită. Dar Vocea reveni:

„Cum ţi se pare acum? Te mai simţi la fel de nefericit? *

„Dimpotrivă. Privilegiat şi nu ştiu cum şi fac să-mi merit darul. Parcă aş fi făcut o incursiune în străfundul fiinţei mele. Pentru a recupera şi a aduce la suprafaţă o parte din mine, care refuza şi se manifeste. Acum simt că sunt îndrăgostit. Aş vrea s-o strâng la pieptul meu şi nu-i mai dau drumul niciodată. Dar cred ci mei ai ceva să-mi spui, nu-i aşa?”

„Întocmai. Ţi-au mai scăpat câteva detalii şi este bine şi reluăm puţin filmul. Te-ai gândit de ce tornada a ocolit acea variantă de destin?”

„M-a mirat ciudăţenia, dar nu am avut timp şi reflectez. Totul s-a petrecut aşa de repede”. „Şi ce crezi despre asta?”

„Nu înţeleg… Daci îmi amintesc, forţele adverse s-au declanşat ea o reacţie la formarea unui pol al luminii. Or această situaţie se regăsea şi în dimensiunea paralelă”.

„Cu o singură diferenţă”.

„Dincolo doi oameni se iubesc cu o dragoste nepământeană şi miracolul iubirii… este ştiinţă… adică planeta dragostei protejează chiar şi spaţiul din jurul celor ce se iubesc. Frumos… /4

„Crezi că vei reuşi să ajungi la o asemenea stare?”

„Acum de Am văzut diferenţa. Am simţit cum este, am primit în suflet acea vibraţie care nu te lasă neschimbat”.

„Nu te deranjează existenţa acestei dimensiuni paralele, în care Karin nu este soţia ta?”

„Peşte că este un mod echitabil ca fiecare dintre noi să verifice ambele drumuri, ca şi cum s-ar reîncarna de două ori. Amintindu-mi, voi fi recunoscător că am primit dragostea şi mi s-a luat durerea. Cu teste acestea, nu pot să nu mă întreb ce destine vom avea fiecare dintre noi în cale două variante”.

„Asta rămâne de văzut Voi vă creaţi destinul”.

„Nu este stabilit de ursitoare?”

„Destinul este pentru cel ce-şi învaţă lecţiile în ritmul obişnuit al reîncarnărilor, pentru cei ce trăiesc inconştient. În cazul ce lor care au muşcat mărul cunoaşterii, este greu de anticipat până unde poate merge fiecare”.

„Şi totuşi, acele profeţii spuneau ceva despre o împlinire prin dragoste şi aducerea luminii în ţinutul umbrelor”.

„Profeţiile nu se raportează la ceva ce nu există – adică la timp. Cum majoritatea oamenilor încearcă să găsească în ele mai degrabă indicii temporale decât prognoza viitorului determinat de cauzele trecutului şi prezentului, acestea au căzut în uitare. Încearcă şi le prinzi înţelesul făcând abstracţie de calendar, ci analizând ce este în tine şi ce se întâmpla în lume. Îţi va fi mai uşor şi le înţelegi. Ele nu garantează succesul dacă nu te străduieşti. Uneori suni a avertisment alteori a promisiune. Atât protagoniştii cât şi martorii evenimentelor au, însă, puterea de a schimbe mersul istoriei”.

„Mi întreb ce mai urmează”.

„Nu trăi cu gândul la viitor. Ai atât de multe de descoperit în prezent şi le ignori din nerăbdare. Învaţă şi vezi, şi asculţi, şi te becuri, să dăruieşti. Toate acestea nu sunt valabile doar o seară. Mai ai până ce vor face parte din tine. Lecţiile se aprofundează temeinic, nu constituie teme de dezbatere. Armonia se menţine cu greu, pentru că tendinţele negative vor încerca mereu s-o perturbe. Vei constata că viaţa nu va fi mereu spectaculoasă. Uneori va părea monotonă şi vei fi tentat să cauţi ieşiri amăgitoare. Răbdarea şi atenţia îţi vor fi doi sfetnici buni

„Îmi pare clar ce spui. Şi totuşi mă întreb dacă tinereţea mea nu mă face nerăbdător”.

„Răbdarea se cultivă îndelung şi se testează, nu e probă de viteză. Nimeni nu peste garanta reuşita în câţiva ani. În general, încercările au mai multe obiective şi aproape în tot ce faci ai nevoie de răbdare. Este greu să fii

răbdător le tinereţe, când trăieşti în alt ritm şi ai dori ea tot ce-ţi propui să se împlinească foarte repede. Ţi-am dat un exemplu de ceea ce înseamnă reuşita înainte de vreme, o dragoste minunară pe care nu ai putut s-o apreciezi, un dar pe care nu l-ai putut duce şi a devenit povară. Abia dimensiunea paralelă ţi-a revelat frumuseţea pentru care nu erai pregătit Aminteşte-ţi acest episod de câte ori vei fi tentat să-ţi exprimi nemulţumirea şi gândeşte-te care parte din tine reacţionează”.

„Da, lecţia de azi a însemnat mult pentru mine. Totuşi, mă întreb dacă voi reuşi să transform eşecul nostru într-o reuşita. Erau frumoşi Karin şi Ritmep împreună. Voi putea eu, oare, să-i readuc zâmbetul pe buze? Oare chiar o merit? Mă încearcă un gând de a-i reda libertatea şi a o cuceri cu frumuseţea mea interioară, care mă întreb adesea unde s-a ascuns”.

„Sunt multe moduri de a face acest lucru. Nu trebuie să fugi. Sunt convins ci va aprecia eforturile tale”.

„Aş vrea şi mai întreb ceva. Am un sentiment de vinoviţie feţi de Ritmep. Am senzaţia că trebuie să-i fie foarte greu când ne vede poticnelile, ştiind în adâncul sufletului său că ar putea fi fericit şi că o înţelege pe Karin mei bine decât mine. Este un om deosebit. Cred că este mai mult decât ce pare. Cum aş putea şi nu-l fac să sufere?”

„Marile taine se descoperi. Fii tu însuţi şi preţuieşte-i cum se cuvine prietenia”.

„Viaţa-mi părea atât de apăsătoare şi deodată găsesc că este arăt de diferiră de ceea ce credeam eu despre ea. Un punct de vedere schimbeţ şi dintr-odată totul capătă culoare. Un nou elen mă

Încearcă”.

„Atunci nu pierde timpul”.

Îi privi pe cei doi, care urmăreau tăcuţi ploaia de afară, şi se simţi fericit. Avea cea mai minunată soţie şi un prieten de nădejde, înţelept şi misterios. Se ridică şi se

îndreptă spre ei, îi luă pe amândoi de mână şi le spuse:

— Am să vă spun ceva. Nici nu ştiţi ce mi s-a întâmplat. Dar înainte de a vă povesti, vreau să vă mulţumesc că existaţi şi vi spun ci mă simt onorat şi fericit şi fiu cu voi.

Îl priviră zâmbind şi reveniră lângă foc şi-i asculte povestea. Şi începu s-o depene. Pe măsură ce povestea, i se părea că, dincolo de ceea ce trăise, mei există un înţeles subtil, care-i scăpase până atunci şi care nu se lisa prins. Avea senzaţia că şi ic despre ce este vorbe, iar în clipa uimitoare uita din nou. Doui sau chiar trei planuri păreau şi se desfăşoare în paralei. Când se oprea, vraja înceta şi nu putea regăsi firul pierdut. Îşi relua povestirea şi iar apărea structura aceea enigmatică şi abstracţi, ce nu voia încă şi se contureze cu claritate. Când încheie, deveni clar că scăpase o cheie şi că i se atrăsese, cumva, atenţia asupra ei. Renunţi, însă, s-o mei caute, aşteptând efectul relatării sale asupra prietenilor săi.

— Da… Putea fi şi aşa, de ce nu? şopti Karin.

— Regreţi această versiune de destin? O întrebi uşor neliniştit de un asemenea comentariu.

— Nu ai cum regreta. Ambele variante exişti şi trebuie trăite. Viaţa ar fi incompleţi daci ai cunoaşte doar anumite direcţii. Este ca şi cum ai merge mereu spre nord şi ai refuza şi afli ce-ţi rezervi sudul. Le analizezi cu atenţie, înainte de a alege şi a merge mai departe. Practic, momentul de analiză deja deschide noi spaţii psihice, unde se dezvolţi alte variante.

— Şi cred ci exişti şi un Sontumis care nu a muşcat din măr şi a devenit împărat în locul lui Ritmep, şi un spaţiu în care Sontumis se desparte de voi şi pleacă singur, şi unul în care nici nu am ajuns aici? Chiar se pot concretiza toate aceste probabilităţi? Cum este posibil?

— Creierul are posibilităţi nelimitate de a crea realităţi.

— Dar cum coexistă acestea, fără şi interfereze unele

2 IS

Cu altele?

— Este o chestiune de percepţie. Depinde în ce bandă de frecvenţa traduci jocul energiilor în imagini. Schimbă frecvenţa şi intri în realitatea paralelă.

— Tot nu înţeleg. Aceleaşi locuri iau alte înfăţişări. Cum pot fi acestea simultane în acelaşi spaţiu fizic?

— Încă nu ai cum înţelege proprietăţile universului psihic şi este prea devreme să-ţi explic. Ai să treci prin tot felul de experienţe deosebite, pe care te vei strădui să le abordezi cu gândirea de până acum, tridimensională şi temporal dependentă. Te vei lovi de fel şi fel de anomalii şi paradoxuri ce-ţi vor forţa creierul să-şi deschidă noi linii, prin care vei percepe noi energii informaţionale, fără a avea nevoie să le descrii în cuvinte. Vei opera cu alt gen de noţiuni sau senzaţii, care-ţi vor dezvălui un alt mod de abordare a materiei. Deocamdată nu ai cum face acest lucru şi orice aş afirma ar fi o deformare a adevărului.

— De câte ori încerc să mă apropii de voi cu descoperirile mele, constat cât sunt de copil şi mă blochez.

— Apropie-te cu dragoste. Restul va veni treptat. Nu lăsa neputinţele la I e temporare să-ţi paralizeze şi sentimentele. Sunt lucruri diferite. Nu iubeşti un om motivai, pentru ştiinţa lui; îl iubeşti pur şi simplu, fără motivaţii sau condiţii.

— Of! Bună e înţelepciunea la casa omului… Ideea este că nu vreau să vă fac să suferiţi. Fiecare are o durere care nu trebuie să ne copleşească sau să ne despartă.

De fapt. Privindu-i, realiza că ei ştiau teste astea. El doar le descoperea. Parcă ar fi fost copilul lor. Îşi impuse să nu mai permiră răbufniri! Or sale să iasă afară sub forma crizelor de importanţă. De altfel, acum era diferit de cel dinainte, dar nu ar fi putut spune încotro îl vor mâna eurile neconştientizate încă.

— Am atâta nevoie de voi! izbucni după o pauză. Abia acum simţea acea dragoste despre care auzise sau vorbise

în necunoştinţă de cauză. Percepea şi iubirea lor care-l învăluia protector, liniştindu-i zbuciumul.

— Şi noi avem nevoie de tine, chiar dacă este mei greu de crezut dacă te gândeşti doar la cunoaşterea noastră. Noi te vedem aşa cum eşti şi eşti în inunat. Ni mai şi nu exprimă viaţa aşa cum o Faci tu. Încă nu-ţi cunoşti potenţialul şi frumuseţea, dar te asigurăm că vom avea grijă de floarea sufletului tău. Într-o zi. Virtuţile taie vor străluci şi se vor concretiza în fapte pline de nobleţe şi înţelepciune. Puterea spiritului ne sacralizează viaţa şi o face roditoare. Cine muşcă din mărul de aur devine el însuşi pom.

— Îmi este atât de bine! Mă întreb când vor înceta aceste oscilaţii între echilibru şi dezechilibru.

— Nu există când. Am mei vorbit despre asta. Cel ce urcă muntele cunoaşterii se găseşte pe un plan înclinat pe care peste oricând aluneca său continua ascensiunea. Ai nevoie de voinţă şi tenacitate ca să continui drumul.

Tăcură. O altă ai se încheia în Armenia dobândită cu zbucium şi efort. Noaptea avea să aducă pace în inimi şi vise cu tâlc.

Începu să transpire abundent. Spaime îi paraliza orice reacţie normală de apărare. Se găsea faţă în faţă cu un uriaş. Un monstru uriaş. Îl privea de la nivelul genunchi lor acestuia şi greu ar fi putut reconstitui chipul ai cărui ochi încă nu-l descoperiseră. Dar orice mişcare putea fi fatală. De atac nici nu se punea problema.

„Oricât de antrenat ai fi în artele marţiale, nu te poţi pune cu grămada asta de tone de carne, organizata într-o făptură dezgustătoare. Nu seamănă cu dinozaurii. Altfel aş fi spus că s-a dereglat maşina timpului şi am nimerit cu milioane de ani în urmă. Nici nu cred că este vreun platou de filmare. Asemenea trucaje se realizează cu ajutorul computerului. Unde am nimerit? Sunt pe altă planetă? M-or fi trimis în expediţie de colonizare, dar parcă nomi amintesc nimic de acest gen. Cum am ajuns aici? Şi cum să

scap de dihania asta? Noroc că stă nemişcată. Poate că are câmpul de percepţie limitat şi nu mă vede. Dacă îşi mişcă doar un pic căpui, am încurcat-o… doar dacă nu cumva e ierbi vor sau vegetarian. Asta nu am cum să ştiu. Se spune că tot ca a creat Dumnezeu este frumos şi perfect. Dacă nu ai prejudecăţi, poţi îndrăgi orice animal, orice insecta. Dar că te faci cu asemenea specii? Or fi făcut vreun experiment de inginerie genetică. Ar trebui să fie nebuni să creeze mutanţi mei puternici decât omul – şi-ar semna autodistrugerea. Chiar de ar fi programaţi, tot le-ar scăpa de sub control. Într-o bună zi. Din câte ştiu. Însă. Nebunia nu are limite. Ce face? De ce nu se mişcă? De aici nu reuşesc să văd încotro priveşte. Oare arc vreo circumvoluţiune? Ceva activitate inteligentă s-ar putea detecta cumva? Dacă l-aş hipnotiza? Cum aş putea face asta?”

„Copilul ăsta habar nu are pe ce lume trăieşte. Sunt în el şi el mă vede în afară. Tremură de frică, neştiind că mă duce cu sine oriunde. Este atât de trufaş încât a devenit orb. Orbirea să o proiectează asupra mea şi iară cum m-a construit din toate defectele sale. Problema este că trebuie să ghicească singur cine sunt şi să mă transforme, altfel rămâne multe secole prizonierul spaţiului pe care l-a creat cu mintea-i încâlciră de programe aberante. Sunt mare cât orgoliul care nu a devenit încă smerenie. Este drept că eram mai falnic, dar m-am mai micşorat de când cu saltul în dimensiunea paralelă. Suferinţa este o „metodă” sigură pentru a-mi ajusta volumul şi înălţimea. În mintea lui sunt ca Alice în Ţara Minunilor. Voi fi când mare, când mic, în funcţie de respectul pe care şi-l acordă. Desconsiderata şi umilinţa nu suni pilulele cu care să-mi redea dimensiunile fireşti. Orice licoare – emoţie, gând, stare de conştiinţă nepotrivită OMULUI – îmi va schimbe înfăţişarea. Dar el nu ştie toate astea şi va fugi de mine, iar eu vă trebui să-l urmăresc şi să-l sperii până va înţelege ghicitoarea şi-mi va descoperi

frumuseţea şi strălucirea. Eu ştiu tot despre mine şi despre ei. Când va înţelege, vom fi o singură fiinţa în care mintea, sufletul şi trupul vor fi în perfectă armonie. Voi putea vorbi când el va înceta cu lamentările. Fobiile şi nemulţumirile. Ce să-i reproşezi lui Dumnezeu, când a creat o lume perfectă şi plină de miraculoase oglinzi, ea frumuseţea să se multiplice şi urâţenia să lanseze semnalul de pericol?! Atunci, vorbele-mi vor fi picături de înţelepciune. Când mintea i se va deschide, ochii-mi tulburi vor fi senini şi luminoşi. Când va iubi cu toată puterea sufletului său, voi fi un prinţ de lumină, un înger, cum spun oamenii când îşi imaginează fiinţele venite din stele. Pare un blestem să hălăduiesc prin universu-i psihic, pândindu-i paşii. Nu am voie să-i permit să iasă din acest tărâm până ce nu mă transformă. Mi s-a spus Gardianul Pragului. Am un serviciu plictisitor, sau a fost până acum, cât habar nu avea de existenţa mea. Acum, în sfârşit, se apropie vremea metamorfozei mele. Noaptea poate să mă contemple, să mai vadă cum arăt dar numai ziua arc el putere asupra mea. În acest tărâm suntem cam urii şi, ce-i drept Nici nouă nu ne place în ce ne-a transformat perfido Minte – hoaşca aceea de atacurile căreia nimeni nu scapă. Rar se hazardează câte un aspirant le nemurire pe aici. Unii se întâlnesc cu propria imagine, dar foarte puţini şi-o recunosc. Ni s-a lest graiul pentru a nu dezvălui unde este ascuns secretul puterii. Şi când te gândeşti că este un singur cuvânt! PERFECŢIUNE. Dar ce efort se ascunde în spatele lui! Noi suntem precum statuia-pe care sculptorul o modelează, iar ei, creatorii noştri. În realitate, lucrurile stau invers. Modelul, idealul, opera perfectă, ţelul suntem noi şi acţionăm asupra lor precum Maestrul asupra ucenicului, Creându-ne imaginea, ne recreăm pe noi înşine până le identitate, când ucenicul devine Maestru, Perfecţiunea însăşi. Probleme lor este că inspirăm teamă. Oamenii se tem de exigenţă şi în mintea lor o văd ca pe un monstru rău, iar Icnea şi indulgenţa ca pe făpturi deosebit

de atrăgătoare. Cum spuneam, totul este invers în mintea lor. Hidoşenia noastră este a lor şi graţie proiecţiei menta le o pot întâlni de un moment dat. De fapt, tărâmul nostru este adânc. Nici măcar în vise oamenii nu se prea hazardeazi pe aici, vânând comori închipuite. Comoara de lumini, nestematele sufletului sunt în noi, însă Trebuie şi ne ucidă, simbolic vorbind, ca s-o scoată la suprafaţă. Făpturile umane se frământă pentru lucruri neimportante şi problemelor lor le acordă timp nemăsurat. Dar esenţa tuturor problemelor, cheia rezolvării lor, este în noi. Noi concentrăm forţele şi energiile de care au nevoie pentru a merge mei departe, depăşindu-şi limitele.

Mă uit le tânărul acesta. El e pe din afară cum sunt eu pe dinăuntru, şi invers. Frica, însă, l-a paralizat. Poate că este firesc dacă ţin seama de condiţionările lor. Când citeşti basme cu zmei, vezi filme de groază, auzi ce experimente se fac în lume, cum să nu înceapă teama a încolţi în tine?! Partea dificilă este că el nu ştie că visează şi că în plen astral se întâlneşte cu problemele sufletului său. Se raportează la realitatea materială şi reacţiile-i sunt inadecvate. Trebuie să-şi folosească intuiţia şi să descifreze simbolurile, nu să-şi măsoare forţele cu mine. L-aş învinge, pentru că este sub nivelul de conştiinţă al acestui plan. Nu este o chestiune de dimensiuni, deşi ar fi şi aici un indiciu. Dacă ar avea o schimbare de atitudine, imediat mi-aş schimbe statură.

Dacă oamenii s-ar vedea cum arată, ar sparge oglinzile. Cât timp. Însă. Sunt în valea plângerii, li s-a dat această iluzie – să-şi etaleze în exterior frumuseţea interioară şi să-şi ascundă monstruozitatea. Numai că ei iau iluzia drept realitate. Şi mai vin şi unii care le mai spun cât de perfecţi sunt – şi ce să mai caute omul în interior? îl caută pe Dumnezeu în afară sau se identifică cu Creatorul, fără pic de modestie. Cu adovărat orgoliul nu are margini.

Acum, băiatul ăsta crede că nu ştiu ce gândeşte sau că nu-I văd. Cum să nu ştiu când sunt în el? Sunt o

combinaţie de forţe pe care el o percepe ca fiind un monstru”.

„Ce are? A intrat în meditaţie? Parcă nici nu respiră. Pot încerca o mişcare de retragere”.

„Să crezi tu că am şi te las. De când te aştept! Doar nu-ţi închipui că voi scăpa şansa de a ieşi de sub vrajă. Tu mă eliberezi pe mine, iar eu pe tine. Stop. Până aici ţi-a fost! Nu cu viclenii din astea mă învingi. Nu mă umili, considerându-mă naiv sau prost, fiindcă te umileşti pe tine”.

„N-a ţinut Are reflexe bune. S-ar zice că-mi anticipează mişcările. Totuşi nu m-a atacat M-a lăsat să am iniţiativa. Ori nu e obişnuit cu oameni ca mine pe aici, ori are sclipiri de inteligenţi”.

„Mulţumesc. Chiar că nu sunt Trebuie şi te iau cu binişorul, încă eşti un pui de om şi mai degrabă trebuie şi am griji de tine şi te dezvolţi, decât şi te provoc. Cum să-ţi arăt paşii pe care îi ai de făcut ca şi ajungi cu adevărat la mine? Va fi greu pentru că, în timp ce eu te iubesc, tu fugi de mine. Mereu mi-ai nesocotii subtilele-mi sfaturi. Nu vei scăpa niciunde de mine. Sunt paznicul acestui prag, dar şi al tuturor celorlalte praguri şi Lumina către care te îndrepţi. Nu fugi! O confruntare îţi cere atenţie. Poate ceva îţi scapi. Ar trebui şi observi că nu te atac, dar dacă nu faci o schimbare cât de mici, te va durea prelungirea acestei etape. Confruntarea noastră solicită schimbări”.

„Ciudat! Nu m-a înhăţat încă. Nici nu m-a lovit. Aş zice ci mă studiază. Poate vrea şi fim prieteni. Am să-l îmblânzesc. Ce să-i dau să mănânce?”

„Obsesia umană a luptei pentru existenţă! Ce să fac cu hrană? Nu înţelegi că numai sentimentele pure mă hrănesc? Oi fi hidos, dar am gusturi rafinate”.

„Nu pare să-i fie foame. Dar nici nu mă lasă în pace. Se joacă precum pisica cu şoarecele, cu mine. Cum fac câţiva paşi. Îmi apare în faţă”.

„Cred că este o imagine bună a ideii că cer

confruntare. Nu
Scapi”.
„Doar n-o fi războinic. Oricum nu ne putem măsura”.
„Ba da. Dar trebuie să crezi acest lucru. Numai tu îmi poţi schimbe înfăţişarea. Luptă pentru dreptul tău la zestrea de lumină!”
„Cred că aşteaptă ceva de la mine”.
„1 e apropii. Dar mi-e că te mei hărţuiesc până dimineaţa dacă nu înţelegi ce. Sper că prietenii tăi să aibă înţelepciunea să nu-ţi dea răspunsul pe tavă, pentru că nu te-ar ajuta. Trebuie să-l descoperi singur. Mai bine îţi blochez accesul la informaţia din vis. Te trec pe unde delta şi vei uita. Dar mâine neapte o luăm de la capăt. Depinde ce vei face în timpul zilei, îţi doresc ca mâine să mă găseşti la aceeaşi înălţime ca tine”.
Şi căzu într-un somn adânc. Coşmarul se sfârşise.
Alături, Karin nu reuşea să adoarmă. Văzuse somnul agitat al lui Sontumis, dar nu-l trezise. Ştia că visele sunt eliberări, echilibrări ale unor stări haotice, acumulate în cursul zilei, şi că nu avea de ce interveni în orele astrale, pline de învăţăminte. Fiecare trebuie să se confrunte cu propria conştiinţă şi nu întotdeauna este un moment agreabil. Te dor stângăciile şi prostiile pe care le faci din ignoranţă, dar nu vei învăţa niciodată să trăieşti dacă vei fugi de acest examen.
Reluă povestea lui Sontumis, încercând să-i înţeleagă transformarea, şi se imagină în spaţiul paralei, în care dragostea o apropiase de Ritmep. Nu se gândise până acum la o asemenea versiune de destin. Nici profeţiile nu lăsau să se întrevadă posibilitatea unui moment de răscruce. În care ar fi avut de alea. Ar fi trebuit să afle cum se ajunsese în acea situaţie; cum îl alesese pe Ritmep şi când îl întâlnise pe Sontumis; până la ce punct povestea era identică şi care fusese conjunctura care a determinat intrarea într-o altă realitate. Oare totul fusese la fel înainte de a coborî în grădina lui Ritmep sau însuşi Ritmep îi

oferise mărul de ziua ei? Cei doi doar îşi schimbaseră rolurile între ei? Erau prea diferiţi pentru ca suprapunerea planurilor şi fie perfectă. Trebuia ca povestea să fie altfel din start. Dar startul părea undeva în viitor, pe nivelurile înalte de conştiinţă, acolo unde îţi propui experienţa limitării spre a redescoperi drumul eliberării sufletului din materie. Acolo se ţes poveştile ursitoarelor şi pesemne că o altă carte era scrisă pentru o altă realitate. Numai Regele putea cuprinde Cartea Creaţiei, pentru că El însuşi o scrin. Atunci cine erau cei doi prieteni? Două lumini? Sau două aspecte ale aceleiaşi lumini? Poate că nici ea nu era aceeaşi, ci o altă plăsmuire de suflet, învelind acelaşi spirit. De fapt, urcând pe verticală, diferenţele se ştergeau şi totul devenea UNU, contemplându-se în Oglindo Creaţiei. Conştiinţa devenea un termen ce exprime vastitatea şi atotprezenţa. Multipl icarea era doar un efect al reflectărilor spiritului în lumea materiei. Poate că multe cupluri creau poveşti similare, experimentând Legile Creaţiei. Toate se înşirau pe o scară a nivelurilor de conştiinţă. Peşte că ei erau doar un nivel superior care-şi netezea trecutul. În această perspectivă, totul devenea confuz şi greu de exprimat în cuvinte. În afara vieţii, ca scenariu cu personaje distincte, era greu de spus cine este cine. A fi toţi UNU înseamnă că fiecare fiinţa din Univers este o parte din tine, mai limitară sau mai cuprinzătoare, ca potenţial creator şi stadiu evolutiv atins? Jocul se dizolvă şi îşi pierde coerenţa, privit din afară. Dinăuntru te fură magia acestuia şi te laşi prins. Dar tristeţile şi bucuriile sunt doar stări trecătoare, efecte ale interacţiunilor energiilor.

Undeva nici nu mai ai corp şi nici nu ai nevoie de vreunui. Ce devin familia, iubirea, cunoaşterea, în stare de conştiinţă pură? Atunci nu mai eşti nici bărbat, nici femeie, nici prinţ, nici slujitor, nici savant, nici ignorant. EŞTI. Tot ce ne frământă aici acolo nu mai ia această formă. Polarităţile dispar şi opoziţiile nu reprezintă decât aspecte

ale unor fenomene energetice complexe. În lumea materiei este greu să le recunoşti dincolo de personalitatea fiinţelor umane sau exprimate prin însuşirile formelor de viaţă. A străpunge stratul iluziei înseamnă a descoperi principiile care guvernează viaţa în Univers. Treptele înţelegerii se urcă anevoie şi orice prejudecată te închide în cercul temporal al iluziei, O minte deschisă spre viitor înseamni o lumină într-un spaţiu psihic ce-şi poate deschide porţile spre un alt nivel.

„Acum sunt aici, în această poveste care trebuie trăită. Dincolo trăiesc o alta. Care-şi are rostul ei şi particularităţi adecvate elementelor ce diferenţiază cele două lumi. Atitudinile noastre, câmpurile noastre, sunt rezultatul anumitor stări de fapt. Ceva la nivel global a cerut o anumită forţă care s-a exprimat într-un fel sau altui, însăşi conjunctura generală a cerut o poveste imperfectă de dragoste care să se transforme într-o iubire înălţătoare. Poate că în spaţiul paralel oamenii erau pregătiţi şi primească radiaţia iubirii şi această lumină conştiinţele. A lucra cu raza iubirii într-o lume care a trăit în neiubire este o artă care peste declanşa fenomene dureroase, acolo unde sufletele s-au supus întunericului. Desigur. Împăratul este un om minunat, dar poporul pe care l-a condus atâta vreme a moştenit o grea povară, care nu se scutură într-o generaţie. Ca dovadă stă însuşi faptul că mărul de aur nu a fost preţuit. Asta spune mult despre mentalitatea şi aspiraţiile poporului. Nici dacă Dumnezeu însuşi le-ar fi Rege, ei nu L-ar urmă cu bucurie şi credinţă. Nici nu ar avea ochi să-L vadă. Poate chiar L-ar judeca pentru măsurile înţelepte, ce ar determina trezirea conştiinţei.

Parcă aş fi într-un laborator de cercetare. Trebuie găsită o soluţie pentru ca pădurea aceasta de piatră să fie trezită la viaţă. Şi ştiu că orice om trezit devine o cale pentru cei mulţi. Dar pentru asta, ar fi bine să porneşti de la nivelul general, ca să fii perceput. Altfel, vei părea căzut

din cer şi nimeni nu va considera că ţi se poate asemui.

Dumnezeu ne învaţă zilnic lecţii noi, oferindu-ne cheile spre Marea împărăţie de Lumină. Totuşi, oamenii preferă ograda în care florile au murit, atinse de frig şi întuneric. Poate că furtună devastatoare a fost începutul demolării unei structuri psihice ce a adus stagnarea, declanşată de lumina ce a intrat în acest plan. S-a refăcut legătura Cerului cu Pământul şi opacitatea le vibraţiile Iubirii, Vieţii şi ale Adevărului a declanşat un proces autodistructi v. Nu noi am fost atacaţi de vrăjitoare, ci întunericul a fost sfâşiat de lumină. Materia are o proprietate e iudată de a inversa totuL, de a nega, mai întâi, ceea ce trebuie acceptat. Curios! Şi noi exprimăm această tendinţă, de parcă iubirea noastră s-ar fi protejat prin propria negare, spre a putea fi integrară în materie. Ascuţitt trebuie să fie mintea care poate să perceapă Adevărul în acest amestec de lumină şi întuneric… Au stat cu Mărul lângă ei şi au preferat să nu guste din roadele sale luminoase, care le-ar fi arătat Adevărul.

Câţi vor înţelege tâlcul acestui basm cu chei de lumină?! mai mult de arăt nici nu poate fi spus şi însuşi sfârşitul lui nu poate fi încă înţeles. De aceea voi închido cartea din care am prins viaţă, rămânând ea la vremea potriviră să-i descoperiţi urmarea”.

Acest basm se încheie aici sau, dacă vreţi, este un basm fără sfârşit, pentru ea fiecare dintre voi să-l completeze cu propriile întâmplări, care vor spori COMOARA VIEŢII. Fericirea se clădeşte cu fiecare clipă de viaţă frumos trăită şi de vei depinde drumul pe care-l veţi urme. Veţi fi tentaţi să vă plângeţi de destine potri va ice şi departe de situaţia unui prinţ sau a unei prinţese. Asta pentru că nu vreţi să vă recunoaşteţi obârşia nobilă şi să vă dovediţi calităţile cu care aţi fost înzestraţi şi care vă permit să învingeţi orice obstacol. Practic, obstacolele sunt atrase de negativul din vei, Schimbeţi-vă modul de gândire şi atitudinea şi ele vor dispărea. Ele sunt semnele care

marchează drumul spre voi înşivă, spre propria Esenţă. Şi mai ales, nu uitaţi! În fiecare împărăţie exisră un Măr de Aur, cu fructe de lumină, ce uneşte Cerul şi Pământul. Gustaţi din Măru I Cunoaşteri i şi V ia ţa îşi va arăta o aht faţă. Veţi intra în alte tărâmuri, în care veţi întâlni făpturi minunate, care vă vor ajuta să vi cunoaşteţi şi să vă apropiaţi de Dumnezeu.

DAR, dacă nu veţi iubi, vă veţi rătăci şi multă amărăciune vi va face să priviţi în urmă, închizându-vi într-un timp ai durerilor. Deschideţi-vă inima spre dragoste, iubire, adevăr, credinţi, puritate, bucurie, pace şi înţelepciune şi Dumnezeu însuşi va fi împăratul împărăţiei interioare.

MISTER ŞI REVELAŢIE

Ermetismul scrierilor oculte a constituit, secole la rând. Un obstacol în calea cunoaşterii. Profanii au văzut deseori, în textele sacre, atât pericole ce puteau orienta religia pe cărări neîncercate de propovăduitorii acesteia, cât şi imposibilitatea de a le aborda în mod raţionai.

Ocultarea în sine nu a constat atât în încifrarea informaţiei în coduri cu semnificaţie consacrată, cât în exprimarea adevărului în forme noi, pe înţelesul autenticilor căutători ai cunoaşterii. Orice expunere ştiinţifică, de altfel, în ochii neavizatului pare o expunere criptică, în care termenii şi înţelesul lor scapă.

Dacă ştiinţa a încercat să sistematizeze cunoştinţele acumulate într-un domeniu sau altul care abordează câte un segment al vieţii, religia a rămas tributară recitirii ritualice a textelor sacre şi prezentări i lor în forme în care s-au păstrat şi transmis de-a lungul timpului, fără a încerca străpungerea primului nivel de înţelegere, în căutarea principiilor şi legilor ce guvernează viaţa. S-a menţinut, în acest fel, un nivel general de ignoranţă care a făcut ca doar puţini îndrăzneţi să încerce să înţeleagă ce au transmis omen în i mesagerii Adevărului. De pe acest nivel s-au comentat acele adevăruri care, aprofundate, ar fi

condus umanitatea spre evoluţie, încă pare nebunie, în ochii semeni lor. Decizia de a încerca să te cunoşti, să găseşti drumul spre sine, spre EU SUNT, spre Dumnezeu; o rupere de realitatea înconjurătoare, căreia căutătorul cunoaşterii nu i se sustrage, ci doar încearcă să-i arate o faţă ascunsă, ce duce spre înălţare sau cădere. În schimb, existenţa robotică, lipsită de conştiinţă, de curajul alegerii şi de efortul îndreptat spre împlinirea unui ţel nobil, este cotată ca normală. Se recunoaşte efortul mecanic ce ne îndepărtează de etajele superioare ale fiinţei umane şi se dezaprobă uriaşa muncă ce se desfăşoară în anonimat, neretribuită şi nerecunoscută de societate. Nimeni nu încurajează această cercetare al cărei obiect de studiu este omul, decât dacă te înscrii în oastea celor ce-l identifică cu corpul fizic şi abilităţile ce ţin de un comportament exterior care-l va situa pe o scară a valorilor care nu are nimic comun cu sufletul său.

Am ajuns într-un punct din care riscăm să nu mai fim înţeleşi. Vi se va părea totul complicat, dificil, ermetic, greu de aplicat. Nu am făcut niciun efort de a ne oculta mesajul. Am spus lucrurilor pe nume, ne-am referit la această realitate – şi am fost consideraţi duri – apoi am mers mei departe, exprimând cât mei simplu cu putinţă, elementele ce ne ajută să trecem dincolo de poartă, adică să facem un salt pe alt nivel de conştiinţă, de pe care realitatea psihică este percepută diferit.

Mulţi nu s-au simţit obligaţi să ia la cunoştinţă faptul că lumea este într-o profundă schimbare şi au preferat rolul neimplicării, al spectatorului care, mei devreme sau mai târziu, s-a văzut antrenat în evenimente cu efect dureros, menite a-i produce un cutremur interior şi a-i aduce multe întrebări şi frământări. Somnul şi inerţia au creat o realitate durii, ce părea incredibilă cu câţiva ani în urmă. Când visaţi la prosperitate şi aliniere le standardele ce stipulează sclavia moderni. Naivitatea şi egoismul au adus sărac ia, şomajul, datoriile externe, delincventa,

terorismul, crimele, jafurile, trădarea şi o politică dezastruoasă care nu a servit decât interesele individuale ale câtorva, care şi-au vândut conştiinţa pe suficienţi bani încât să-şi asigure statutul de VIP, pe o scară răsturnată. Ştiu că încă ziarele, televizorul şi Interoetul par mai atrăgătoare decât o carte care costă cât un pachet de cafea. Şi deşi nici mass-media. Nici aroma cafelei nu vă vor aduce evoluţia, le preferaţi. Sunt droguri care vă scutesc de introspecţii. Este mei uşor să-i critici pe alţii, nu-iaşa?

Vom merge mei departe. Şcoala nevăzută este pregătiră să-şi primească elevii. Înci aşteptaţi, desigur, deschiderea centrelor de învăţământ create după modelul celor pe care le-aţi absolvit. Poate că nu s-a înţeles clar faptul ci orice aşezământ se construieşte pornind din planurile înalte spre cele joase. Proiectul spiritual se concretizează prin credinţi, puritate, sete de cunoaştere, energie şi reflectarea tuturor acestora în plan fizic prin iniţiativă, acţiune şi investiţii. Fără acestea, miracolul materializării nu va avea loc. Inerţia a fost întotdeauna o frână în calea dezvoltării, deci fiecare dintre cei dornici să participe la marea operă de transformare a vieţii se poate implica în acest proiect. Desigur, veţi spune că viaţa este un învăţător perfect şi nu vă voi contrazice. Cum se face însă că nu aţi avut urechi să auziţi glasul acestuia şi ochi cu care să-i contemplaţi tainele? Călăuzele apar în calea căutătorului – dor întotdeauna există un preţ. Legea echilibrului cerc că Darul cunoaşteri i să fie plătit. Aşa cum în lumea fizică orice serviciu sau beneficiu se achită, în lumea spirituală există ceh i va lente energetică, care iau diferite forme în diferite planuri. Un profesor ca şi un politician, ca oameni, au aceleaşi nevoi. Unul se ocupă de elevii săi, celălalt mei mult de interesele personale. Comparaţi veniturile şi încercaţi şi vă reprezentaţi valoarea care se conferă în societate cunoaşterii. Comparaţi, de asemenea, venitul unui fotbal ist şi al unui cercetător. Deci, pe ea se pune preţ în lume? O civilizaţie

care marginalizează performanţele creierului uman, ridicând în slăvi jocu 1 *cu* mingea, tinde şi atingă senilitatea. Nu exişti cotidian fără rubrică sportivă, jurnal tară actualităţi şi bârfe din lumea fotbalului. În schimb, câte emisiuni şi rubrici autentic spirituale veţi viziona într-o luni? L i turgh ia de duminică nu mai este suficientă pentru omul ca a intrat în al treilea mileniu. Nu mai trăiţi în trecut! Extrageţi esenţa trecutului i şi căutaţi semnificaţia profundă a evenimentelor pe care le trăiţii

În şcoala despre care vă vorbeam sunt cursuri care se ţin în plan fizic şi altele care se desfăşoară în alte planuri ale universului psihic. Unii au parcurs câteva trepte şi sunt în situaţia de a frecventa cursurile la zi. Cei mai mulţi dintre căi că au aflat taina Izvorului, însă, aşteaptă anunţul oficial ai inaugurării noului an şcolar. Nu, oameni buni, nu aşa se va schimbe ceva în voi, în mintea voastră, în sufletul vostru, în ţara aceasta sau pe planetă. Fără implicare şi efori, nu veţi reuşi să traversaţi crizele inerente schimbărilor profunde că au *loc* în lume. Şcoala nu este un moft, o ambiţie intelectuală, o universitate care s-a gândit să scoată un nou tip de diplome. Este, în prima etapă, un uriaş spital de vindecare a sufletelor şi de de programare a creierelor. Cunoaşterea este pentru suflete curate, sănătoase, şi minţi deschise, flexibile, pentru oameni cu voinţă, demnitate şi tărie de caracter. Nu este o întrunire a ziarişti lor la vânătoare de noutăţi, nicio şuetă la un pahar cu bere, nici asimilarea unor cunoştinţe perimate, că ţin de preistorie, nicio dezbatere sterilă în parlament Este un program riguros de in sănătoşire şi educare a oamenilor după standarde galactice. Dacă preferaţi pastilele uitării şi măsurile ce au adus de/astrul, este opţiunea voastră. Dar vă avertizez că slăbiciunile pe care le alimentaţi cu indiferenţă vă vor aduce multe necazuri, încă nu realizaţi cât de orbi sunteţi şi cum lanţurile dependenţelor se strâng în jurul vostru, condamnându-vă la moarte. Omul trebuie să-şi cucerească

libertatea şi să-şi merite numele de Om.

Dar nu voi mai repeta aceste lucruri. Vom continua lecţia de azi. În multe dintre lucrările apărute în ultimii ani se fac referiri la simbolurile alchimica, le con figuraţi i astrologice, la semnificaţi i le ritualurilor diferitelor culte, le mituri şi legende, care, în ziua de azi solicită o vastă cultură obţinură pe cont propriu, în condiţiile în care timpul liber se reduce sistematic, ocupat cu diverse activitiţi prozaice. Este dificil să descoperiţi rădăcinile atâtor noţiuni cu care unii jonglează în timp ce alţii le desconsideră sau le privesc cu neîncredere. ULA ce bun? Ar exclama aceştia din urmă. Acestea nu ţin de foame". Dacă societatea consideră că esenţa vieţii constă în sclavie, iar trebuinţele se rezumă le hrană şi distracţie, acest concept nu reprezintă, însă, adevărul. În alt plan, un asemenea mod de a trăi reprezintă sărăcie spirituală şi boală. Nu este nevoie de niciun dicţionar de simboluri şi de nicio iniţiere în marile mistere ea să înţelegi manifestările ignoranţei.

Iisus a lăsat cheile porţilor ce străjuiesc drumul întoarcerii fiului risipitor. În fiecare dintre voi se găseşte o fiinţă de lumină pe care aţi ignorat-o. Ea se hrăneşte cu înţelegerile voastre, cu izbânzile voastre, cu sentimentele voastre, cu actele îndrăzneţe de curaj şi voinţă, cu credinţa voastră şi se îmbogăţeşte din generozitatea voastră şi actele creatoare. Uitară de secole, ea a încetat să se mei manifeste exprimându-şi frumuseţea şi puterea, înlocuită fiind de robotul programai, incapabil să decidă, să aleagă, să refuze compromisurile, să-şi accepte monstruosul chip – fapt ce ar dec lansa procesul trezirii. Refuzul de a vedea realitatea a avut ca rezultat limitarea acesteia la un gen de activităţi ce vă menţin într-o viaţă monotonă şi dureroasă. Teama de a face primul pas al conştientizării amână procesul vindecării sufleteşti şi ai scuturării de negura ignoranţei. Cu timpul devine tot mai greu să te adaptezi acestei lumi şi te simţi uitat într-un sat pustiu. Într-un azil

în care aştepţi punga cu pomană a guvernului, într-un lung şomaj în care realizezi că nimeni nu are nevoie de tine, alungat din propria casă pentru că nu ai avut posibilitatea de a câştiga banii cu care ţi-ai fi putut păstra-o. Părăsit de cunoscuţii pe care i-ai plictisit cu văicărelile tale, belnav pentru că ai neglijat ceea ce era mei important – propriul ochil ibru, împlinirea ca fiinţă umană.

Deprins să observi, să gândeşti şi să analizezi, nu este nevoie şi întinzi cărţile de tarot sau şi cercetezi zaţul cafelei ori poziţia aştrelor. Totul în jur îţi va reflecta starea psihici, problemele, dar şi soluţiile. Limbajul universal are proprietatea de a vorbi fiecărui suflet pe înţelesul său, aducându-i mesajele Supraconştiinţei. Dar v-aţi propus să-l înţelegeţi? Nu! Este mai simplu să aşteptaţi rezolvarea, înlăturarea efectului de o mână străină. Nu aţi încercat şi vă conştientizaţi atitudinile, comportamentul şi programele moştenite pe linie genetică. Nu v-a interesat cât rău aduceţi colectivităţii refuzând evoluţia şi acceptând stagnarea. Aţi considerat normal să cheltuiţi pensia pe medicamente, să aşteptaţi soluţiile unui guvern nepăsător le problemele oamenilor, să vă plătiţi taxele pentru ceea ce vă aparţine, uitând că a fi om presupune şi o responsabilitate mai înaltă, faţă de Creator, Creaţie şi teste forţele care vă susţin viaţa. Dar recunoştinţa nu face parte din viaţa voastră. Dumnezeu aude numai plângeri şi vede numai fărădelegi. Oameni, aţi uitat să fiţi Oameni! Tot ce este în jur arid, poluai, zgomotos vă reprezintă. Degeaba semnalaţi infracţiunile. Şi acestea sunt simbeluri ale mentalităţi i unei civilizaţii bolnave. Ele sunt comise la toate nivelurile societăţii, chiar dacă vinovaţii se găsesc după gratii sau în libertate. Semnalele de alarmă ne înconjoară, anunţând o molimă care afectează, în primul rând, structurile labile psihic. De ce nu se instaurează starea de necesitate? Pe nicio planetă nu se privesc cu atâta indiferenţă epidemiile. Sufletele sunt lăsate să moară, acum când trierea ar trebui să mobilizeze întreaga

omenire în activităţi menite a-i asigura salvarea şi trecerea într-un nou ciclu evolutiv. Nici măcar sinuciderile nu mai impresionează pe nimeni. De cele mai multe ori, ele nu reprezintă atât neputinţa făpturilor ce şi-au curmat viaţa, cât jertfa menită a atrage atenţia asupra pericolului ce ameninţă întreaga viaţă.

Mulţi şi-au pus încrederea în Dumnezeii, în sensul că va aranja El lucrurile, cumva. Mai sunt şi dintre cei ce, citind mesajele, au considerat că nu pot fi adevărate şi adevărul a fost lest drept ameninţare, ceea ce a creat o nouă teamă, nicidecum măsuri menite a schimbe cursul istoriei. Cei ce au crezut în previziuni, fără a analiza condiţiile în care evenimentele ar putea lua un alt curs, s-au complăcut în a se considera aleşi sau victime şi au rămas în aceeaşi stare de inerţie. Şi în fine, o palidă reacţie, rugăciunile gen: „Tată, ia de la mine acest pahar amar! Nu au văzut în pahar, doctoria bolnavii la i ajuns în comă, le spitalul de urgenţă. Dintre puţinii care şi-au oferit ajutorul, un procent infim a înţeles esenţa mesajului. Încă exisră o mentalitate greşiră potrivit căreia Iisus a venit să ia picatele oameni lor şi cutreiere ţara înconjurat de oameni care nu fac nimic şi nu se implică în această viaţă reală, care solicită responsabilităţi, acte decizionale, fermitate, curaj, patriotism, dragoste de semeni, un simţ dezvoltat ai dreptăţi i, perseverenţi şi tenacitate în a demasca minciuna, a învinge lenea şi comoditatea, a lupta pentru schimbări pozitive în viaţa comunităţii, spirit de iniţiativă şi înţelepciune în soluţionarea arăt de diverselor probleme cu care vă confruntaţi. Este o imagine eronată a lui Iisus. El iubeşte oamenii şi doreşte vindecarea lor, nu transformarea lor în supuşi, pentru că a venit să arate drumul eliberării oamenilor, nu al înrobirii lor. Pe acest drum, fiecare trebuie să meargă pe propriile picioare.

Sunt cu voi în fiecare clipă. Voi alegeţi, însă, dacă vreţi să vedeţi semnele mele sau să auziţi glasul meu. Nu pot fi fizic cu fiecare dintre voi, chiar două pretindeţi acest

lucru. Răspândiţi mesajul meu fără a-l deforma prin interpretare şi el va ajunge pretutindeni. Aplicând învăţăturile, multe se vor schimbe în viaţa voastră. Aş dori să spun tuturor celor care cred că vedorea trupului meu actual le va oferi miracolul pe care îl aşteaptă că sunt un om care nu caută popularitatea şi că exigenţa mea nu este compatibilă cu milostivirile pe care aceştia le doresc. Muncesc mult şi nu am timp să organizez conferinţe în care să repet ceea ce deja am transmis prin cărţi. Asiguraţi-vă că le-aţi înţeles, verificaţi adevărurile în propria viaţă şi pregătiţi-vă pentru examene. Nu uitaţi că verific, le rându-mi, străduinţele şi promisiunile voastre.

Revenind le mistere, nimic nu rămâne ascuns celui ce vrea să afle. Transparenţa mesajelor ţine de deschiderea minţii, de orizontul cunoaşterii. de capacitatea de pătrundere a sensurilor profunde, de subtilitatea celui ce vede, citeşte sau aude. Lucrurile tainice se pătrund nu atât prin capacităţi „paranormale”, cât graţie unui ascuţit simţ de observaţie şi puterii de a integra elementele pline de semnificaţie într-un ansamblu coerent de idei, înţelepciunea va extrage mesajul din texte sau reprezentări. De aceea reiau aceleaşi îndemnuri de a observa, a analiza şi a discerne. Darul intuiţiei se dobândeşte cu sudoarea frunţii şi cu instrumentele percepţiei acordate. Liniştea interioară favorizează procesul înţelegerii, aducând un plus substanţial de energie, care se risipeşte, de regulă, în haosul unei gândiri neinstruite. Lăsaţi frământările deoparte când bateţi la Poarta Cunoaşterii!

Am mei primit o întrebare privitoare le situaţia omulu i sărman, fără prea multă carte, care nu are ocazia să afle astfel de învăţături şi nici să le înţeleagă-Este el condamnat la ignoranţă?

Trăim într-o epocă în care informaţia circulă, încât, aşa cum toţi ştiu când trebuie să meargă la voi, multe alte lucruri pot afla. Apoi, a respecta viaţa, a iubi, a trăi în

armonie ca cei din jur – nu constituie o noutate pentru acest neam. Cântecele populare, cusăturile, ornamentele, tradiţia, credinţa s-au păstrat. Toate simboluri le folclorului romanesc au o semnificaţie profundă. Textele atâtor proverbe şi zicători închid în ele o înţelepciune milenară. Dacă oamenii au uitat bunul-simţ, la sat ori la oraş, este, oare, datoria mea să le explic în ceasul Judecăţii, acele învăţături pe care le poartă în ei, prin moştenirea dacă pe care au primit-o? Nu este rolul celor care au înţeles să expliee celor ce nu au înţeles încă ce se întâmplă? Cine credeţi că ar trebui să sponsorizeze sau să contribuie la multiplicarea şi distribuirea materialelor? Dragostea de semeni ce vă îndeamnă să faceţi? Cât doriţi să vă implicaţi în această lucrare şi cât sunteţi dispuşi şi riscaţi? Cât de bine credeţi că puteţi reda esenţa învăţăturilor, fără a deforma înţelesul lor? Ce credeţi că puteţi face pentru ce i apropiaţi? Dar pentru voi înşivă?

Am repetat de multe ori că a mai rămas puţin timp. Lotuşi, asta nu înseamnă nici îndemn la resemnare, nici grabă. Gândiţi-vă bine înainte de a promite şi ţineţi-vă de cuvânt când o faceţi. Iniţiativele sunt bune. Dar consultaţi-vă mei mulţi când luaţi decizii sau când vă angajaţi într-o lucrare. Fiecare om are câte un dor: unul vorbeşte frumos, altul este bun organizator, unul este eficient în a desfăşura un anumit gen de activităţi, altul este specialist în aspecte legislative sau economice, unul are mai mult timp, altul mai multă înţelepciune, etc. Un grup poate lucra armonios când membrii săi sunt prieteni sau formează o echipă. Iniţiativele sporadice nu au sorţi de izbândă, nesusţinute de colectivitate şi, din păcate, de fonduri financiare. Oricât de mult te-ai strădui, oricâtă credinţă ai avea, oricât de bine intenţionat ai fi, oricât de profesionist, documentat şi plin de experienţă, fără bani nu poţi acoperi cheltuielile pe care le presupune orice activitate de popularizare sau răspândire a cunoştinţelor Noii Ere.

Mi s-au dat idei… Oameni buni, puneţi în practică voi

înşivă aceste idei! Nu eu am nevoie de aceste fundaţii sau asociaţii umanitare! Voi aveţi nevoie să învăţaţi să dăruiţi şi să vă ajutaţi semen i i. Voi aveţi nevoie să învăţaţi, invitându-vă maeştrii în mijlocul vostru. Voi aveţi nevoie să preţuiţi acele activităţi care vă redau vouă înşivă, ieşind din uitare şi părăsind distracţiile penibile. Investiţi cu chibzuială banii! Exprimaţi creator viaţa! Nu aşteptaţi, pentru a acţiona, clipa când ne vom întâlni! Începeţi acum să vă împăcaţi cu vei înşivă, să vă acceptaţi chipul din oglindă şi să ieşiţi din labirint Iubirea, credinţa, curajul, puritatea şi înţelepciunea vă vor creşte aripi de înger.

Viaţa aceasta, cu obstacolele ei, constituie piatra de încercare pentru mulţi care îşi doresc mântuirea. Dar puţini o văd astfel. Cei mulţi şi-au acceptat o neputinţă improprie omului şi aşteaptă soluţiile unui guvern care are alte legi în plan decât acelea care să vizeze traiul decont ai majorităţi i şi ridicarea nivelului de cultură al maselor. Pare mei importantă solicitarea străinilor de a intra în posesia unor bunuri care aparţin acestui popor. Viţa nobilă se recunoaşte după fapte… Adevăraţii Regi ai acestei lumi sunt necunoscuţi şi lucrează intens, din umbră, pentru binele omenirii. Cei ce apar în public, cu interese personale, descind din familii în care s-a stins demult lumina. Sângele albastru reprezintă o pretenţie absurdă cât timp purtătorii titlurilor nobiliare nu-şi man i festă apartenenţa le o înaltă ierarh le spirituală. Până la un punct, regii acestui neam au fost spirite de lumină şi mari iniţiaţi în acest plan, fapt demonstrat prin felul în care şi-au condus poporul. Odată cu trădarea. Însă, liniile spirituale pure au intrat în ocultare şi istoria trăită v-a arătat consecinţele unei conduceri neînţelepte.

Este vremea încercărilor. Lipsiţi de credinţă, veţi alerga înspre reazeme ce se clatină în contact cu energiile Noii Ere. Idolii acestei lumi se prăbuşesc sub privirile îngrozite ale unei mulţimi ce încă refuză să înţeleagă cauzele cumulate care au produs dezastrele. Aparenţele

maschează conflictul real care stă la baza dezechilibrului energetic planetar, ce devine tot mai greu de controlat cu pârghiile unei gândiri primitive. Actualizaţi VIAŢA SPIRITUALĂ AUTENTICĂ şi schimbările pozitive nu vor întârzia să apară. Luaţi măsuri concrete în toate sectoarele de activitate şi în viaţa personală. Altfel, soluţiile agresive vor agrava o situaţie care va antrena în conflict o mere parte a populaţiei globului.

Nu intenţionez şi ţin discursuri politica. Viaţa vă indică greşelile pe care le faceţi sau vi răsplăteşte eforturile. Nu irosiţi timpul! Veţi constata câte prefaceri pot avea loc printr-o schimbare de mentalitate. Acţionaţi în temeiul Legi lor Vieţi i şi veţi vedea cum Viaţa se transformă, deschizând porţile unui ah fel de Realităţi. Voi construiţi Realitatea şi o consolidaţi. Destrămaţi iluzia în care aţi trăit hrănind monştri umani şi idoli că v-au înlănţuit libertatea. Redeveniţi Oameni şi societatea va reflecta umanizarea voastră, printr-o funcţionare armonioasi că va instaura Principiul Evoluţiei ca Lege de bază a existenţei sale.

Desigur, teste acestea sunt cunoscute, veţi spune, dar greu de aplicat, de pus în practică. Dacă sunteţi mai dornici şi dezlegaţi misterul morţii decât al vieţii, nu vi rămâne decât şi aşteptaţi pasivi consecinţele indolenţei. Aţi fost avertizaţi de multe ori, în diferite moduri. Dacă tot mei credeţi că banii, vilele, maşinile, avioanele sau oraşele subterane vi vor apăra vremelnica vieţuire, puteţi nesocoti sfaturile şi ocoli misterele lumii şi revelaţiile că vi fac i 1 itează un contact cu viitorul. Veţi rămâne închişi într-un timp peste care se va aşterne cenuşa uitării.

Reflectaţi asupra evenimentelor care vi traversează viaţa. Acestea nu constituie fapte izolate, ci simboluri vii ale unui Joc ce se apropie de sfârşit. De voi depinde ca reprezantare va lua acest Sfârşit.

PIESA DE ŞAH

Îşi trase pătura mai strâns în jurul corpului şi încercă

să-şi continue visul. Simţea. Însă, că lumina dimineţii invadase camera şi nu va mai putea prelungi somnul. Rămăsese într-un punct în care acţiunea ajunsese într-un stadiu critic şi nu ştia dacă gândul conştient putea determina Analizarea pozitivă a acesteia. Oricum, le o analiză mai atentă a reprezentărilor şi a fiecărui element oniric în parte, succesiunea viselor urma să-şi dezvăluie firul călăuzitor. Putea intui mesajul numai prin raportare le problemele cotidiene şi le rezultatele introspecţiilor din ultime vreme. Problemele zilei păreau să-şi găsească răspuns în visele nopţii şi cheile acestora din urmă se reflectau în proiecţiile din plen fizic… Suită de conştientizări ce se rafinează în forme simbel ice noi. Un nou salt în gândire redimensiona viaţa, oferind noi perspective Jocului cu Dumnezeu.

„Doamne, câte trebuie să mei învăţ ca să-ţi înţeleg limbejul? De ce nu-mi doi răspunsuri clare, în cuvinte simple?”

„Mă consideri arăt de sărac cu Duhul? Uiţi că sunt Creator şi-mi place să te provoc. Cum să te ridici dacă transformi Jocul nostru într-un interogatoriu?! Nu crezi că izvorul întrebărilor tale ar seca, plictisiră de banalitatea posturilor fixe în care ne vezi pe noi

Doir

„Recunosc că ingeniozitatea Ta depăşeşte cu mult imaginaţia mea şi că relaţia noastră personală încet, încet înglobează tot mai mulţi. Mă trimiţi în mod subtil să-i consult şi pe ceilalţi. Practic, cercetându-le creaţiile, descoperirile şi eforturile, mă îmbogăţesc eu însămi cu noi înţelegeri. Le devin recunoscătoare şi îi consider prietenii mei. Eşti un liant ce creezi punţi între oameni. Căutându-Te pe Tine, ne găsim unii pe alţii şi ne regăsim pe noi înşine”.

„Aşa şi este. Dar cum îi consideri, în acest Joc, pe cei cu care ţi-o greu să comunici?”

„Fie că nu ne prea intersectăm drumurile, fie încerc

un dialog adecvat nivelului de conştiinţă cu care am de-a face. Uneori un zâmbet şi bunăvoinţa deschid porţile sufletului. Alteori… mi-e greu să comunic cu acei ce-s prea siguri de ceea ce cred ei”.

„Şi ce faci în acest din urmă ca/?”

„Mă străduiesc să mă fac înţeleasă, am răbdare să ascult, încerc să explic ceea ce nu s-a reţinut, aştept ca omul să-şi conştientizeze greşelile îi acord un timp în care îi urmăresc opţiunile şi convingerile, reiau într-un nou context discuţia, având posibilitatea exemplificării pe cazuri concrete, fac referire le Legi şi scripturi, recurg la înţelepciunea Maeştrilor şi… renunţ. Consider că îi lipseşte o anumită maturitate spirituală şi că nici eu nu pot renunţa la ceea ce am dobândit în ani de efort şi căutări neîntrerupte, pentru a mă supune pretenţiilor unuia sau altuia. Uneori mă enervez. Mă doare să văd cum, când atâţia lucrează intens să scoată Adevărul le lumină, alţii încearcă să-l îngroape din nou”.

„Lupta dintre întuneric şi lumină nu este atât de simplă, le forme noi în contextul în care adevărul şi în inc i una sunt amestecate în diferite procente. Compromisurile sunt punţi alunecoase. Poţi admite erorile inerente etapelor pe care le atinge un ucenic pe calea cunoaşterii, dar nu şi încăpăţânarea că care unii se agaţă de viziunea lor asupra lumii şi de magia miracolelor”.

— Ştiu. Uneori îmi sunt limpezi greşelile lor, alteori simt că aceştia omit nişte lucruri esenţiale, dar este dificil să le identific. Şi chiar de reuşesc după un timp, asta mă ajută pe mine să văd cum interpretările deformează adevărul. Ei nu sunt dispuşi să-şi analizeze şi să-şi corecteze greşelile”.

„Vezi acum cât de greu este să te faci crezut când ŞTII ADEVĂRUL şi eşti contrazis de exponenţii ignoranţei? 9*

„Mulţi s-au confruntat ca asemenea situaţii din care nu ai decât două ieşiri: să-ţi vezi de drum în singurătate

sau să lupţi ca morile de vânt Posteritatea îţi va fi recunoscătoare, niciodată contemporaneitatea, pentru că ace i ce nu te înţeleg trăiesc în ah timp. Tu nu te poţi întoarce din drum. Iar ei nu au credinţa şi setea de cunoaştere pentru a te urma”.

„Există şi un fel de reavoinţă. Mă refer la cei responsabili pentru decizia de a deschide porţile viitorului pentru marea masă, care se lasă condusă de modă, curente şi concepte impuse prin propagandă”.

„Da… uneori parcă timpul s-a oprit Totul se mişcă atât de greu sau mei deloc. M-a intrigat dintotdeauna faptul că istoria este repetarea aceloraşi greşeli, din care nimeni nu învaţă. Probabil că, în fiecare încarnare colectivă, noi şi noi spirite experimentează aceleaşi lecţii, le reperă şi per ansamblu pare că nu înaintăm. 1 *a* nivel individual, însă. Diferenţele se văd”.

„Îţi vei de seama că acum conflictul dintre bine şi rău ia forme

Noi”.

„Am observat că interpretările pot crea confuzii. Depinde de pe ce nivel le analizăm. Aceleaşi evenimente pot părea şi rele, şi bune, şi-mi pare firesc să coexiste susţinători pentru toate punctele de vedere. Dar. Pentru a evita conflictele, este necesară o anumită toleranţă şi deschidere, ceea ce va permite mobilitatea aprecierilor înspre noi evaluări. În acest fel, societatea va depăşi antagonismele şi va evolua. Rigiditatea poziţiilor părţilor perpetuează stagnarea”.

„Deci, gândirea liberă, un orizont largai cunoaşterii, flexibilitatea mentală, iubirea şi credinţa sunt cheile ieşirii din această capcană evolutivă”.

„Ce simplu pare şi cât de greu de aplicat! De ce, totuşi, în toate domeniile vieţii se continuă soluţionarea problemelor prin îndepărtarea efectelor, în locul unei gândiri cauzale? Este atât de ilogică această politică ce pare legară la ochi! Par mult mei inteligenţi adepţii

întunericului. În măsurile lor cu caracter economic, social, politic şi cultural se bazează pe observaţii pertinente şi pe cunoaşterea Legilor Vieţii, De ce nu fac şi conducătorii noştri la fel? Nu pot înţelege cum pot semna tratate împotriva intereselor ţării şi ale poporului”.

„Lipsa cunoaşterii spirituale, un patriotism de suprafaţă şi un egqism care-i orbeşte determină măsuri ai căror efect îl simţim ea toţii. Sper că nu confundă cineva cunoaşterea spirituală cu slujbele închinate sărbătorilor bisericeşti. Menţionez aceasta deoarece încă se mai fac confuzii”.

„Evoluţia spirituală încă nu reprezintă un obiectiv ai majorităţi i şi nici nu am auzit de vreun stat care să menţioneze în Constituţie dreptul la evoluţie. Mai degrabă statuează involuţia şi sclevle”.

„Poţi interpreta opreliştile ea probe iniţiatice, nu? În acest sens, totul este spre binele oamenilor, pentru verificarea tăriei lor de caracter, a dorinţei de cunoaştere, a stăruinţei, dârzeniei şi puterii credinţei”.

„Deci, cei ce se plâng rămân repetenţi, iar cei ce luptă promovează. Viaţa se schimbă datorită curajoşilor, spărgătorilor de tipare, cutezătorilor, nu celor ce aşteaptă transformarea continuându-şi somnul conştiinţei”.

„Ar mei fi ceva de spus aici. Printre căutătorii autentici de adevăr sunt unii care nu se mei întorc între semeni. Au ajuns în stadii în care însăşi prezenţa lor luminoasă pe planetă este suficientă pentru a determine anumite schimbări în mentalul colectiv. Aceste lumini nu pot fi încă percepute de cei mulţi şi orbi şi numai cei pregătiţi le vor putea contacta pe căi misterioase”.

K4Poate că unii se vor întrebe de ce nu ne conduc astfel de oameni, fără să-şi dea seama că nici ei înşişi nu i-ar putea recunoaşte. Când îşi vor dori în sufletul lor ca însuşi Dumnezeu să ne conducă, totul va fi altfel. Ei nu realizează că Dumnezeu chiar ne conduce şi că totul curge potrivit Legilor Universale. Noi am încălcat Legi le şi ne-

am atras căderea. Respectându-le, o întreagă realitate ar dispărea pentru a lăsa loc alteia noi. De noi depinde totul, pentru că Dumnezeu ne-a dăruit libertatea de a alege. Ne-am alea soarta prin deciziile noastre şi prin felul în care am trăit Este timpul şi ne scuturăm de negură şi ne lăsăm conduşi de Dumnezeu. Desigur, asta nu înseamnă să ascultăm de voci ce ne transmit ordine ciudate sau să aşteptăm minuni, înseamnă să fim Oameni. Dar despre asta parcă am mai vorbit".

„Eu consider că Jocul nostru are şi un caracter individuai, nu? Nu ai nimic să mă întrebi?"

„Bizară provocare. Mă întreb ce soi de întrebare mi-ar aduce un răspuns explicit şi imediat M-am obişnuit să caut răspunsurile ascunse în cele mai neaşteptate conjuncturi sau locuri. Unele cer timp, adică ascensiunea unei diferenţe de nivel de conştiinţă pentru a le înţelege. Altele mă asaltează de nu am timp să le parcurg pe teste şi să le asimilez".

„Te referi numai le informaţii?"

„Mim… cu explorarea abisului interior este mai greu. După întrebări de genul: unde greşesc? În ce etapă sunt? Ce nu am înţeles? De ce mă doare? De unde mi se trage? Ce am de corectat? Care ar fi decizia corectă? Ce nu am luat în calcul? În ce constă ispită? Unde bate probe asta?

— La care, evident, nu primesc răspuns, începe seria experienţelor din care ies cam stoarsă de energie, ca să constat că încă nu am atins coarda aceea care, dacă ar vibra, aş şti răspunsul".

„Teplângi?"

„Atât mi-ar trebui. Încerc să intuiesc următoarea Ta mutare". „Chiar crezi că vei reuşi?"

„Nu pot anticipa decât în măsura în care îmi conştientizez scăpările, dar asta anulează surpriza şi sensul unei penalizări. Mai degrabă încerc să mă relaxez pentru a fi spontană în replică, neslăbindu-mi atenţia, însă. Parcă sunt atacară de piesele Tale-idei pe nici multe

fronturi. Bănuiesc că eu le pot acorda importanţă sau nu, transformându-le în provocări reale, în plan material, două nu le dibui rostui”.

„Şi i-aidibeiti

„Se pare că nu. Altfel, atacul ar fi încetat Partea rea este că nu mă pot eschiva. Jocul nostru presupune sinceritate din partea mea şi orice regulă din partea în Tocmai această inechitate este provocatoare. De fapt, inechitatea este aparentă. Fiecare pune le bătaie forţele pe care le are. Mai degrabă Tu Te vitregeşti de o parte din Tine pentru a coborî le nivelul meu de Jucător începător”.

„Voi face o mutare. Recunoşti piesa?”

„Dar este piesa mea. Ori le muţi pe ale Tale, ori le elimini pe ale

Mele”.

„Ori?”

„Piesă mea s-a albit. Jocul pare lipsit de sens acum”.

„Nu este lipsit de sens. Caută regula ascunsă. Tu joc şi cu piesele negre pentru că reprezinţi Ignoranţa, iar eu ea piesele albe pentru că reprezint Adevărul. În mâinile mele totul se limpezeşte pentru că Adevărul luminează”.

„Şi eliberează. Ai transformat o piesă de-a mea în Jucător. Vomjuca întrei?”

Crezi că este posibil?”

„Încă nu văd ce noi reguli presupune această mutare”. „Îţi revine sarcina de a le descoperi”. „Ceva. Ceva intuiesc eu, dar încă nu îndrăznesc să formulez o ipoteză. Nu mă ajuţi un pic?” „Nu”. *

„Ce ar putea reprezenta a treia forţă, născură din întuneric şi Lumină? Omul? Dar Jocul se schimbă. De fapt, omul a fost mereu parte integrantă din Joc. A fost regele ce nu-şi descoperea lumina interioară. Prezenţa Ta l-a trezit şi a transcens planul pieselor. Ce nu înţeleg este dacă putem continua astfel sau începem un alt Joc”.

„Îţi imaginezi o tablă hexagona la? V

„Nu chiar. În esenţă, totul s-ar reduce la confruntarea

a doua triade, ceea ce înseamnă tot bipolaritate. Trebuie să fie altceva. Va fi Omul un mediator între om şi Dumnezeu? Iisus a împlinit acest roi, arătând oamenilor Calea spre Adevăr. Să fie Iubirea noul partener de Joc al lui Dumnezeu? Familia de o parte tablei şi Dumnezeu de cealaltă, ce ar aduce nou? Nu vom putea înţelege decât revenind în rolul pieselor, cu o nouă conştiinţa şi acceptând provocările Taie, pe care le vei lansa ca Rege Alb. Vom fi şi noi albi pentru ce i negri şi negri pentru Tine. Este o viaţă pe două planuri. Şahul trid dimensionai, pe orizontală şi pe verticală. Vom descoperi, potrivit Legii analogi i lor. ce corespunde sus celor ce se întâmplă jos şi vom transcende”.

„Te apropii. Am ascuns în tine regulile următoarei etape a Jocului nostru. Ai să le descoperi în situaţiile cheie”.

„Şi o iau de le capăt cu scufundările în adâncurile conştiinţei

Mele…”

„Nu este atât de dureros pe cât creai. Nu porni la drum ca idei preconcepute. O stare de receptivitate deschide lacătul comorii din tine”.

„Şi înţeleg că-mi dai un partener de Joc? De ce nu şi-ar avea propriul Joc cu Tine?”

„Care este cea mai frumoasă probi în patinajul artistic?”

„Dansul”.

„De ce oare?! De ce dansul întrece în frumuseţe probe de perechi sau probele individuale?”

„Este greu de spus de ce. Nu există o raţiune anume. Dar are ceva magic. Nu mei este sport, devine artă, armonie, vis, plutire… este altceva”.

„Vezi?!… Şi Dumnezeu creează. Artă să nu are nume sau poţi s-o fragmentezi în multe cuvinte: viaţă, iubire, cunoaştere, perfecţiune… dar toate sunt departe de a cuprinde măcar frânturi din necuprins. El nu este doar un

campion, este cu mul, mei mult decât atât în măreţia Sa, oferă Jucătorului şansa de a-l fi partener într-un dans cosmic, de a împărtăşi frumuseţea, graţia, bucuria, fericirea. El nu te provoacă la o întrecere, te învhă în Jocul Său în care toate piesele tale se schimbă. Tu însuţi îţi schimbi starea de negativitate, refuz, teamă, neîncredere în tine. În stări de conştiinţă ce-ţi modifică percepţiile şi deciziile. Te redescoperi prin oglinzile pe care le găseşti în drum. Transformarea ta va atrage oglinzi ce pot reflecta lumina, nu numai întunericul... Cred că ţi-am spus destui, E rândul rău".

„Să mut? Ce să mut? Unde? Sunt confuză. Este frumos ce spui şi pare de înţeles, dar când mă întorc în plan orizonta i, nu înţeleg ce este de făcut. Nimic de aici nu pare să reflecte ceea ce tocmai mi-ai descria".

„Nu te grăbi ea concluziile înainte de a începe. Reflectează îndelung asupra cubelui şi a crucii. Este mai mult decât geometrie ceea ce-ţi indic.**

„Tu îmi arăţi o altă perspectivă a Jocului".

„Da. Nu ai văznt-o înainte de a reproiectă realitatea după transcondere".

„Este uluitor ce schimbare aduce. Este exact simbelul armoniei yin-yang".

„Fără aceasta nu poţi deveni Jucător, rămâi piesă pe tabla de

Şah".

„Este Iubirea pasul spre Tine, fără de care transcenderea nu are loc?"

„Iisus ce a arătat oamenilor?"

„Dar iubirea se exprimă în multe forme. Este l-am i I ia piatra de încercare a sufletelor?"

„Este. Ea reflectă însăşi armonia interioară, Ară de care nu poţi depăşi planul conflictelor şi polarităţi lor".

„Hfen!"

„Te-ai decisr

„Se pare că nu am de ales. Îmi impui mutările pas cu

pas”. „Ţi-am spus că te invit le dans, nu la întrecere. A dansa cu Dumnezeu”.

„E frumos să te văd în această postură. Până acum nu Te-am asemuit încă Maestrului Coregraf. De ce nu, însă? De câte ori văd un balet care mă încântă, în spatele trudei balerinilor şi a inspiraţiei coregrafice văd graţia Ta. Mişcarea Universului este rodul efortului Tău creator. Tu faci primii paşi şi sferele de lumină Te urmează”.

„Nu vrei să cobori puţin din lumea metaforelor?” „Să analizez consecinţele mutării? Prea bine. Pot să mă uit pe tabla lui de şah?” „Nu e nevoie”.

— De ce r

„Am creat o tablă nouă. Aranjaţi piesele împreună”. „Nu-mi întinde curse! Acum nu mai este vorbe de piese, ci de planuri. Trebuie să reconstituim cubul… sau piramida”. „Te las să reflectezi”.

„Iubire, geometrie, dans. Şah, credinţă, transcendere. Dumnezeu. Cum să leg între ele toate aceste noţiuni în viaţa de toate zilele? Exerciţiu de compoziţie: alcătuiţi o compunere în care să folosiţi cuvintele de mai sus. Adăugaţi acestora următoarele: întreţinere, lumină, telefon, impozit, piaţa, menajul, ştirile, comunicarea, natura, sănătatea, somnul, relaxarea, cercetarea şi ce veţi mai găsi de cuviinţă”.

„Nu fi sarcastică! Până acum ai reuşit să le îmbini pe toate. Ce te-ar împiedica să reuşeşti şi de acum încolo?”

„Principiul incertitudinii”.

„Certitudinile pe care le vor oamenii. Voi le construiţi şi voi le demolaţi. Nimic nu este etern căci totul este supus transformării, împrospătării, regenerării”.

„Bine. Vrei un răspuns. Deşi propui o revoluţie interioară, înţeleg că, aparent, totul va fi la fel. Nimic palpabil, nimic concret, greu de explicat în ce constă schimbarea”.

„Dar tu ştii”.

„Da. În nivelul de la care se porneşte”. „Exact”.

„Mi-e greu să anticipez urmările, ce formă vor lua”. „Nu este necesar. Nu-ţi crea noi şabloane. Fii atentă şi recunoaşte treptele piramidei, „Eun indiciu?”

„Parcă nu ştiai asta?! mai degrabă punctam elementele noului Joc”.

„E atât de abstract că mă zăpăcesc. Mai dă-mi răgaz să încep… apoi mai analizăm”.

„Coborâr

„Îmi creez strategia încercând să prind ritmul pe care îl

Impui/9

„Fii deschisă schimbărilor. Nu voi rămâne spectator, te

Asigur”.

„Asta este bine. Intervenţiile Tale sunt preţioase, chiar dacă uneori dor”.

„Îmi vei descoperi şi alte atribute”.

„Un nou început… nu s-a lăsat bănuit de evenimentele exterioare. Ce uşor putem trece pe lângă şansele noastre, pe care nu le vedem! Poate că fiinţa noastră interioară le vede, dar suntem prea ocupaţi ea să-i ascultăm glasul. O asemenea atenţionare trebuie bine analizară. Nu prea stă Dumnezeu să-ţi explice ce ai de făcut decât dacă este cu adevărat important. Înseamnă că se întâmplă ceva despre care eu nu ştiu. Este un blând avertisment. Este timpul! Deci, la treabă!”

Îşi frecă ochii şi se îndreptă plină de gânduri spre baie.

„Binefăcătoare apă, 1 impezeşte-mi tainele nopţii! Oare unde umblu noaptea de mă întorc cu atâtea întrebări? Scenele de vis ce mistere ale fiinţei ascund? Care sunt etajele fiinţei mele care mă cheamă spre a-mi reordona aspectele confuze ale conştiinţei? Care este trecutul şi care viitorul? Amintirile mele vin de sus sau de jos? Şi care sunt eu din toate făpturile acelea? Am primit o cheie, dar am curaj s-o folosesc? Cum? Sufletul este o

împărăţie labirintică. Doar lumina Spiritului mă poate călăuzi. Dar cum?... Şi nu uit dansu I... arta. Cum transform Jocul în competiţie, cad şi redevin piesă. Cărarea se îngustează şi se închide în urmă. Înainte! Dar ce reprezintă acest înainte? Ştiu şi nu ştiu. Nu pot explica, dar simt că înaintez. Cum să transmiţi şi altora ce ai descoperit? O faci până la un punct. Apoi este saltul lor. Îl fac sau nu. Dar nu se poate explica. Fiecare, însă, îşi va recunoaşte momentul dinaintea pragului... Doamne, am ajuns în faţa pragului? Dă-mi puterea de a face pasul 1".

COŞUL CU FRUCTE

Am auzit multe poveşti de-a lungul timpului, care au fost citite copiilor generaţii la rând. Au fermecat anii copilăriei şi au fost uitate pentru că viaţa îşi ţese propriile poveşti cu tâlc. Multe dintre ele au străbătut secolele, purtând mesajul lor luminos spre inimile oamenilor, dar, din nefericire, au găsit adesea porţile sufletelor închise. Acest lucru nu le-a oprit drumul şi au poposit în casele în care înţelepciunea şi cunoaşterea erau la mare preţ.

Şi azi, filmele şi cărţile aduc în prim plan viaţa cu legile ei, dar puţini sesizează mesajele lor. Considorându-le prilej de odihni activă. Eu le văd ca provocări, incitări le analize şi discuţii. Nu trebuie şi fii critic de artă sau scriitor ca şi comentezi subiectul unui scenariu sau al unui roman. Acesta poate constitui punctul de pornire ai unor ample dezbateri, pe care le puteţi avea în cercuri restrânse sau mai largi de prieteni. Este interesant de văzut ce reţine fiecare, cu ce aspecte rezonează, ce atitudine manifestă faţă de felul în care personajele aleg să-şi rezolve problemele personale. Numei prelucrate astfel acestea îşi vor fi îndeplinit menirea. Vizionate sau parcurse pasiv, spre o delectare detaşată, filmele şi cărţile vor rămâne doar momente de visare, de evadare din realitate, de uitare de sine, de absenţă. Acest soi de absenteism prelungit conduce spre indolenţă şi acceptare necondiţionată a unei mentalităţi impuse subtil prin cele

mai rafinate arme psihologice.

Am urmărit reacţiile cititorilor şi telespectatorilor diferitelor posturi naţionale şi am constat că mulţi nu caută decât alungarea plictisului, ascunzându-şi teama de singurătate şi umplându-şi timpul cu imagini amestecate, culese de pe canalele ce emit reclame împănate cu fragmente de filme, concursuri, ştiri şi taik show-uri. Sfârşitul de săptămână, de regulă sărac în oferte de valoare, menţine în faţa micilor ecrane obişnuiţii înghiţitori de imagini, inerţi şi incapabili de a se sustrage magiei în schimbul unor programe sănătoase de viaţă.

Am arătat nocivitatea multora dintre programele televiziunii. Cu teste acestea, există multe emisiuni care, mai stângaci sau cu un început de competenţă, încearcă să abordeze problemele omului.

Desigur, este un tărâm – aş zice – virgin. Pentru că puţini se îndură să-şi plece privirea spre sufletul omului şi felul în care trăieşte. Măsurile economice vizează o fiinţă colectivă abstractă, gata oricând să-şi sacrifice viaţa pentru a acoperi cheltuielile crescătoare ce i se impun şi care depăşesc deja, pentru mulţi, veniturile. Dar cui îi pasă?

Aş fi dorit ca aceste timido începuturi să determine schimbări în planul conştiinţei, să atingă camenii nu numai ca spectatori, ci şi ca posibili inculpaţi – pentru că flecare a rănit pe cineva căruia i-a rămas dator cel puţin cu un marră-mă”, fiecare a avut posibilitatea să ajute cel puţin un semen şi nu a făcut-o, fiecare a visat la împlinire şi nu a avut curajul sau tenacitatea de a lupta pentru a-şi atinge ţelul, fiecare a greşit faţă de familie sau colectivitate, fiecare are nedumeriri şi nu depune efortul să şi le lămurească, fiecare a întrerupt comunicarea din egoism, laşitate, teamă, lipsă de iubire.

Străduinţa celor ce-şi pun talentul şi profesionalismul în slujbe semenilor merită răsplătiră prin răspândirea iniţiativelor care duc la unirea oamenilor, deschiderea

sufletelor, ridicarea nivelului de înţelegere, lărgirea orizontului cunoaşterii şi, nu în ultimul rând, la iniţierea procesului de autocunoaştere şi transformare. Sunt multe de făcut şi am dori, în locul clipurilor publicitare repetate obsesiv, psihologi şi oameni înţelepţi care să ne arate care este rostul vieţii. Divertismentul nu înseamnă numai muzică la cerere şi filme violente sau cu un umor îndoielnic, nici acele talk show-uri în care se vorbeşte obositor de mult şi fără rost, şi nici ore întregi de transmisiuni sportive care alungă o bună parte a populaţiei din faţa micilor ecrane, cât mai degrabă acele programe pe care le urmăreşti cu plăcere, care nu obesesc, şi în urme vizionării cărora rămâi fie cu o stare de bine, de relaxare şi linişte, fie cu informaţii, întrebări şi răspunsuri deosebit de folositoare.

Am făcut această introducere pentru a aborda, de fapt, un alt subiect. Ne aflăm într-o perioadă plină de conflicte şi contradicţii, în timp ce unii sunt direct implicaţi în războiul cu arme. Alţii sunt antrenaţi, fără voia lor. Într-un război economic şi psihologic căruia cu greu i s-ar putea sustrage. Pare o situaţie fără ieşire şi totuşi o soluţie exisră. Am să vă povestesc o întâmplare al cărei tâlc rămâne să-l descoperiţi. Concluziile – vă las să le trageţi singuri.

Aveam de ajuns într-o localitate mei izolată, unde oamenii încă mai merg cu caii şi căruţele. Nu mă grăbeam, dor nici nu-mi permiteam să zăbovesc pe drum, intrând în vorbă sau poposind la umbra pădurilor. O luasem pe jos, urmând indicaţiile sătenilor, prilej pentru a le vedea obiceiurile, gândurile şi credinţa. Spre seară am ajuns în cătunul uitat de lume, unde o mână de munteni îşi duceau traiul, departe de zbuciumul oraşelor. Am bătut le o poartă şi în câteva clipe un barbet robust mi-a deschis cu un zâmbet larg pe faţă. I-am explicat că doresc să merg în munţi, dor că, fiind târziu, aş dori să găsesc un adăpost pentru noapte şi i-am cerut să mă îndrume spre cineva

care ar putea şi mă găzduiască până în zori. M-a privit direct în ochi şi mi-a răspuns:

— D-apăi casa mea ce are?! Suntem bucuroşi de oaspeţi că p-aici trece anul şi nu vezi picior de om străin. Rămâi la noi şi ne-oi spune ce mei e prin ţară, că aici parcă trăim în altă lume.

Şi am rămas. Casa era mici, dar îngrijiţa şi curată, iar omul, deşi avea un venit mic, se descurca datorită animalelor pe care le creştea. Soţia, femeie blândă şi harnică din fire, Ţi fusese de-a lungul anilor un ajutor de nădejde. Chiar dacă greutăţile nu-i ocoliseră, nu renunţaseră le locul lor, moştenit de la părinţi, şi-şi duseseră traiul în dragoste şi pace, departe de tumultul zonelor aglomerate în care oamenii „mei degrabă se sfădesc decât se sfătuiesc”. Fiul lor plecase la oraş căci îndrăgise cartea şi acolo îşi întâlnise şi ursita aşa încât rareori ajungea pe meleagurile copilăriei. Se obişnuiseră şi ca singurătatea. Mai stăteau de vorbă cu consătenii când şi când, dar, în general, pe acolo liniştea naturii îi făcuse pe toţi mai tăcuţi şi mai închişi. Când se întâlneau, se priveau, îşi dădeau bineţe, îşi ridicau ochii spre cer şi mergeau fiecare la ale sale. Desigur, un asemenea mod de a trăi îmi stârnise curiozitatea şi am vrut să aflu dele ei cum vedeau viaţa şi legătura omului cu Dumnezeu.

— Am avut o perioadă în care eram dornic să cunosc lumea, oraşele, ţările, oamenii de prin alte părţi şi să mă minunez de toate câte există. Am prins însă timpuri grele. Războiul şi comunismul m-au cam legat de glie şi de zece ani încoace nici că poate fi vorbe de plecat Aici ne descurcăm, dar le oraş viaţa este tare scumpă. Cu vremea ne-am mai şi înţelepţit: nu dăm liniştea şi aerul curat de la munte pe zgomotul şi poluarea urbană. Chiar multe dintre satele situate pe drumurile principale ale ţării au ajuns la fel de poluate ca şi oraşele. Oamenii se plâng de fel şi fel de beli. Dară cum să fie sănătoşi dacă n-au linişte şi nu pot respira? Deunăzi am fost la fiul nostru să vedem unde s-a

aşezat, dar repede am făcut cale întoarsă. Simţeam că ne sufocăm. Au mai fost şi nişte chefuri prin cartier, de-ale tinerilor, de n-am dormit toată noaptea. Când ne-am întors, am înţeles că suntem în rai aici. Nu este vorbe de obişnuinţă. Ştim că Dumnezeu I-a pus pe om în mijlocul naturii, nu într-un cub de beton, înconjurat de nori de praf şi gaze. Peşte că unii nu-şi dau seama ce dar dumnezeiesc sunt pădurea şi apa de izvor. Noi am învăţat să cunoaştem graiul ploii, al vântului, ai norilor şi al stelelor. Vedem soarele cătu-i ziua de lungă şi parcă Dumnezeu este mai aproape când totul în jur e cufundat în pace. Ce ştiri să auzi când totul îţi glăsuieşte?!

— Şi ce vă şopteşte Dumnezeu?

— Este ciudat. De Dumnezeu ne-am apropiat de mici. Pe aici nu a prins materialismul. Totuşi, în viaţă L-am atins pe Dumnezeu în urme unor căutări lăuntrice. În anii clătinărilor mele îl tot rugam să-mi dea semne, ea să ştiu dacă mă aude. Copil fiind, ştiam că este foarte aproape. Dar tinereţea are felul ei de a pune totul sub semnul întrebării. Sunt anii răzvrătirii, când te revolţi din cauza faptului că-ţi pare că viaţa îţi pune în cale tot felul de oprelişti şi că destinul câte nedrept. După ce te loveşti de un fel de refuz mut pentru toate dorinţele tale şi încerci în fel şi chip să evadezi din strânsoarea sorţii, inconştient de puterea ei, începi încet să renunţi. Asta ar putea fi o abd care dacă-l i uiţi năzuinţele. Dar este vorbe despre a Itceva. Încerci atunci să-ţi limpezeşti crezurile şi ţelul şi treptat prinde viaţă ideea că Dumnezeu ar putea avea alte socoteli cu tine. În principiu ştii tu ce vrei, deşi nu foarte clar. Ei bine, El te ajută să vezi în tine şi-ţi arară că nu e nevoie să colinzi lumea ca să-ţi împlineşti visele. Basmele noastre au arătat de multe ori că pomul de aur este în grădina de lângă casă, în sufletul nostru. Acum simt că lumea trece prin mine şi eu sunt un univers. Nu mi-e lesne să descriu teste astea pentru că noi. pe aici, vorbim tare puţin… şi nici nu am cum… de fapt, ca să răspund la

întrebare, eu ştiu că Dumnezeu a venit la mine. De câţiva ani îl simt foarte, foarte aproape. Ce-mi spune?! Este greu de spus. Parcă mă plimbă într-o grădină fermecata şi-mi tot arată fel şi fel de minunăţii. Grădina asta este. Cumva, în mine. Dar pe măsură ce învăţ s-o cunosc, aflu tot mai multe despre marea grădină planetară. Eu sunt replica ei sau ea este o oglindă uriaşă care-mi arată cum sunt cu Un am multă şcoală, dor cred că nici dacă aş avea, nu aş şti mai multe decât ştiu acum. Parcă aş fi elevul lui Dumnezeu. Poate că vă va părea ciudată o asemenea comparaţie. La biserică. Dumnezeu este privit altfel, acolo, sus, în Trinitatea Sa. Primind rugăciuni. Eu îl văd viu, prezent, atent, receptiv, activ, disponibil în măsura în care te pui tu mai întâi la dispoziţia Lui. Pare un paradox, dar eu am descoperit cum funcţionează legătura cu Ei, Practic, ne aflăm în Dumnezeu şi Dumnezeu este în noi. Când îl auzi dinăuntru, când îţi dă semne din afară. Fascinant mi se pare Jocul cu Ei, însă. În înţelepciunea Sa. Nu îţi dă răspunsurile pe tavă. Te face şi le găseşti singur. Uneori este uşor, alteori greu. Dar asta îţi ţine cugetul treaz. Eu şi soţia mea mereu încercăm să-l dezlegăm cimiliturile.

— Şi nu v-aţi plictisit? Sau nu aţi renunţat?

— Păi cum şi ne plictisim? Nu vorbesc acum de treaba din gospodărie. În atâţia ani ne-am obişnuit cu ea şi nu ne plângem. Teste se fac la vremea lor şi anotimpurile, luna şi soarele ne fixează ritmurile. Acum mă refer la altceva. Dumnezeu ne-a făcut câteva daruri imense: viaţa, iubirea şi cunoaşterea. Cum şi mi satur de viaţă când este aşa de frumoasă, cum şi mi plictisesc când sunt cu cine mi-e drag şi cum şi lenevesc când sunt atâtea de aflat?! Cu fiecare strop de lumini mai facem un pas spre Dumnezeu. Renunţi cei ce, trăind, au murit deja, cei ce şi-au pierdut credinţa.

— Ziceaţi că vi place şi discutaţi cu străinii ce trec prin aste locuri uitate. Ce vi interesează şi aflaţi de la ei?

— Orice… sigur, este interesant când omul are ce

spune. Dacă ne vorbeşte numai de bani şi necazuri, ne doare soarta oamenilor, dor realizam că sărăcia are un corespondent spiritual – sărăcia interioară. Noi, nu ştiu cum să spun, am început să vedem într-un fel anume cum sunt oamenii: după privire, după gesturi, după vorbe, după atitudine şi, chiar dacă ne pare rău pentru ce li se întâmplă, ne dăm seama că singuri şi-au săpat groapa. Unii ne compătimesc, în grabe lor de a face comparaţii şi ne cred cam „săraci cu duhul”, într-un anumit sens. În alt sens, chiar suntem eliberaţi de poverile minţii şi de stresul lor – ceea ce ne aduce. În schimb, o cunoaştere mai profundă a lucrurilor, nu de suprafaţă. Uneori, discutând cu oaspeţii noştri, chiar avem impresia că intrăm în contact cu o altă civilizaţie. Abordăm câte un subiect şi constatăm că musafirii noştri sar de la una la alta. Îşi aprind câte o ţigară, beau câte o cafea, se mei ridică, schimbă vorbe, nu au răbdare să intre mei adânc în temele luate în discuţie… nu au linişte, sunt nervoşi… nici nu suportă să fie contrazişi. Sunt chiar copilăroşi, deşi-s în toată firea. Exprimă păreri ce nu le aparţin. Sunt luate din ziare, de la televizor, de la serviciu, dar nu sunt ale lor. Şi ştiţi cum ne-am dat seama? Cum intră pe un teren nou, schimbă vorbe. Nu stau să gândească. Se eschivează numai să nu recunoască faptul că nu ştiu, nu şi-au pus problema şi nici nu îi interesează răspunsul. Îi lăsăm cu ale lor atunci şi ne vedem de ale noastre. Uneori chiar avem impresia că suntem piatra lor de încercare. Şi nu de puţine ori muntele nu i-a primit pe cei ce au picat le examenul nostru involuntar. Noi nu ne propunem să-i testăm. Îi primim cu inimă deschisă, dar aşa se întâmplă. Toate astea sunt doar constatări ce vin de le sine când eşti obişnuit să fii atent.

— Să înţeleg că urmează să fiu testat?

— Nu noi o facem. Dumnezeu ne învaţă de fiecare dată câte ceva. Noi doar aşteptăm să vedom ce dar ne face. Când eşti prezent şi conştient viaţa este plină de

daruri.

— Chiar dacă de multe ori dor.

— Acelea sunt cele mai preţioase. Încă nu putem spune că am depăşit durerea. Este greu să rămâi senin când aproapele rău suferă, când natură este batjocorită, când vezi nelegiuiri pretutindeni şi te simţi neput incios în a schimbe cu ceva situaţia. Dar şi atunci te întrebi ce ai putea face. Să cobori din munţi să ţii prelegeri oamenilor de le şea? Nu pare o soluţie. Fiecare, acolo unde este, trebuie să-şi rezolve problemele şi să se împace cu propria conştiinţă. Nu întâmplător destinul ne-a presărat încoace şi încolo: pentru că avem ceva de împlinit în anumite conjuncturi. În acest sens, a nu te implica nu constituie o fugă de răspundere, ci doar înţelegerea faptului că răzmeriţele şi adunările de protest nu rezolvă mare lucru. Mai întâi avem de înţeles ce se întâmplă cu noi înşine şi în jurul nostru. Treptat ne vom lămuri şi asupra fenomenelor care se desfăşoară la o scară mai largă. Prin urmare, avem de chibzuit, de cerut ajutorul lui Dumnezeu pentru a ne lumina cu înţelepciunea Sa. de găsit soluţii, de lansat iniţiative şi de pus în practică.

— Pare limpede, dar peşte că nu tocmai simplu de aplicat, din mei multe motive. Oamenii nu văd legătura între viaţa personală şi cea colectivă-faptul că mentalitatea individuală. Însumată şi compusă potrivit anumitor legi, determină mentalitatea colect i vă. A soluţiona o problemă de interes general presupune a analiza care au fost germen i i-cauză ce au determinat manifestarea ei. Or mei întotdeauna omul este cel care generează dizarmonic şi conflicte, pornind de le indolenţă, incompetenţă, dezinteres, sănătate precară, viaţă de familie tensionată, neglijenţă, neatenţie, lipsa simţului de răspundere, etc. Credeţi că toate neajunsurile actuale ar fi fost posibile dacă oamenii se gândeau cu seriozitate la atribuţiile lor şi le rezultatele deciziilor lor pe termen lung, dacă ar fi lucrat în echipă şi nu s-ar fi lăsat influenţaţi de termeni lipsiţi de

conţinut sau care nu oferă perspective raţionale economiei româneşti, dacă nu s-ar fi grăbit să îngroape industria şi agricultură în privatizări fantomă, înglodând ţara în datori i, dacă ar fi lucrat cu adevărat în interior la prezentarea imaginii ţării în exterior, dacă lăcomia şi corupţia nu şi-ar fi arătat faţa hâdă, în detrimentul celor mulţi? Cât timp populaţia este belnavă sufleteşte şi trupeşte de la primul şi până le ultimul cetăţean, nu putem construi raiul pe Pământ. Iar a vindeca omul este o ştiinţă veche care nu are priză la marele public. Mulţi se consideră sănătoşi şi continui, în inconştienţa lor, şi împrăştie mol ima. Dar cât timp nu eşti capabil să vezi viitorul în cauzele prezentului, nu ai ce căuta în fruntea ţări i. În privinţa celor conduşi, neimplicarea în muncă şi sarcinile ce le revin şi dezordinea din viaţa personală vor continua şi atragă alte necazuri şi beli. Cât despre necinste, hoţie, trădare, mită, corupţie, minciună – beli ce aduc temporar bogăţia în buzunarele unora – sunt arme cu două tăişuri: îţi croiesc drum spre vârful unei strâmbe ierarhii şi-ţi sapă groapa cu aceeaşi viteză, pentru tine şi urmaşii tăi. Ştiu, însă, că mulţi nu cred aceste lucruri şi se bucură de un prezent efemer, ce atrage fenomene mult mai dureroase şi care nu mai pot fi controlate nici prin bani. Nici prin magie. Iot ce se întâmplă în acest spaţiu afectează Universul şi mult nu mai este până ce Stăpânul se va întoarce să-şi revendica proprietatea. Sunt convins că nu-l va plăcea ce va găsi şi va începe curăţenia.

— Cu alte cuvinte, ceea ce a făcut Iisus cu vânzătorii din templu se va întâmpla şi acum. Atunci, însă, ni s-a dat o şansă, acum suntem întrebaţi ce am făcut cu ea. Curăţenia aceasta are alte dimensiuni. Eu mă întreb cum s-a pierdut ritmul evoluţiei şi de ce a căzut omenirea. Suntem noi aceiaşi cu acei ce au trăit în vremea dacilor, a egiptenilor sau a ceiţilor? Dacă da, cum am putut cădea aşa de rău? Dacă nu, de ce am fi acuzaţi pentru ceea ce am învăţat de la o generaţie la alta? Populaţia globului a sporit mult în

cursul dezvoltării acestei civilizaţii. De unde provin aceste miliarde de suflete şi ce vârstă au? Dacă sunt suflete tinere, nu este de mirare că au fost influenţate de conceptele celor ce au permis coborârea lor în acest plan. Dacă sunt mei evoluate, nu înţeleg cum au trăit la un asemenea nivel fără a reuşi să schimbe ceva. Nu înţeleg nici cum au putut să dispară civilizaţiile mai evoluate. Unele au decăzut şi şi-au atras pieirea. Dar oare toate? Unele au dispărut de pe scena istoriei, în urme unor barbare acte de cucerire şi nimicire. Cum s-a permis ea asemenea popoare să plece? îşi învăţaseră lecţia şi au plecat pe alte planete. Lăsând actuala civilizaţie să-şi traverseze monstruoasa perioadă a conştientizării de sine? Nu ar fi constituit zone de echilibru planetar? A fost lăsară planeta pe mâna celor avizi de avere, putere şi glorie? A fost aceasta o perioadă de maturizare în care ne-am trăit reîncarnările între lupte, foamete, beli, mizerie, sclavie, supunere, până ce dorul de Dumnezeu a izbucnit din interior şi setea de cunoaştere s-a generalizat? Atunci, cine sunt stăpânii noştri ce ne-au adus arăta durere spre a învăţa să ne rupem lanţurile şi să căutăm Adevărul? Sunt multe întrebări la care nu izbutesc să răspund fără să mă lovesc de contradicţii.

— Aşa cum aceste întrebări nu aparţin toate aceluiaşi nivel de conştiinţă, nici răspunsurile nu ar putea să vină de pe un unic nivel. De aceea, ele pot părea contradictorii la prima vedere. La o analiză mai atentă, însă, înţelegerea se ordonează într-o succesiune a etapelor pe care le-a străbătut omenirea, în drumul său spre lumină.

Dar să le luăm pe rând. Se pare că aţi înţeles că planeta este un fel de navă-şceatii, unde sufletele învaţă să-şi conştientizeze puterea spiritului. Era firesc să fie amenajată de acele entităţi nemuritoare care au atins niveluri înalte de evoluţie spirituală. Pe Terra s-au succedai mai multe promoţii de elevi, în pelerinajul lor prin şcolile galactice. Unele au studiat teme de un înalt nivel ştiinţific

şi spiritual, altele au fost clase lipsite de experienţă şi s-au confruntat cu alt gen de lecţii. Este dificil să menţii în aceeaşi Universitate, însă, clase mult diferenţiate ca nivel spiritual. Aspiraţiile şi posibilităţile lor diferă, prin urmare acestea nu vor trece în mod similar peste lecţiile colective. Germenii unei civilizaţii apar în sânul alteia ce îşi încheie rolul istoric sau, cu alte cuvinte, care absolvă şcoala. Deci, în timp ce una va găsi teren prielnic spre propria dezvoltare şi prosperitate, cealaltă se va retrage din planul material, în decursul unei perioade de timp mai lungi sau mei scurte. Acest lucru are Ine aparent dramatic sau, uneori, enigmatic. Depinde cât de departe au ajuns exponenţii săi, în orice caz, sufletele evoluate nu se reîncarnează în civilizaţiile inferioare decât dacă îşi propun să contribuie le progresul acestora. Altfel, ele îşi continuă desăvârşirea în altă dimensiune.

— În acest caz, ce se întâmplă cu neamul nostru? Din câte ştiu, dacii erau evoluaţi spiritual şi aveau printre ei iniţiaţi care le îndrumau viaţa. Putem considera că acei viteji ce sfidau moartea şi credeau în Legile Divine au dispărut sau că prin trădare s-a deschis un drum ai patimilor pe care acest popor le-a îndurat secole le rând? Ori peşte că nici nu aparţinem unui neam decât într-o încarnare, asta însemnând că în celelalte experimentăm lecţiile în cadrul altor popoare. Deci, ce te face dac său român său american? Un trup fizic şi o condiţionare istorică? Sufletele au naţionalitate? Dacă aceleaşi spirite ar fi venit în aceeaşi ţară, am fi ajuns în altă parte? Ce reprezintă moştenirea genetică şi spirituală a unei naţiuni? Cum sunt judecate neamurile? Peste educaţia corecta informaţiile karmiee cu care vin sufletele într-o ţară?

— Indiferent de ţinut, ţară şi popor, deci de tradiţii culturale, în esenţă, lecţiile omenirii sunt aceleaşi şi au continuitate oriunde ar urme încarnările sufletelor. Particularităţile geografice şi istorice modifică doar aparenţele. Cu toate acestea, există grupări de suflete

2 SI

Care traversează împreună un anumit climat socio-politic. Ceea ce permite experienţe atât la nivel individual, cât şi colectiv. Este ca la şcoală când se compară rezultatele mai multor clase A, B, C. în acest sens exisră nişte diferenţieri spirituale între grupările ce provin de pe planete diferite, care se estompează în anumite condiţii şi se remarcă mai pregnant în altele. Deşi omenirea tinde spre omogenizare, globalizare şi unire, condiţionările etnice încă îşi pun amprenta asupra conştiinţei colective. Nu s-a atins stadiul unei conştiinţe planetare, nici măcar ai unei conştiinţe colective reduse le membrii unor familii. Este adevărat că oamenii se atrag sau se resping potrivit unui simţ interior care-i recunoaşte pe cei asemănători. Totuşi, nu mi se pare corect să creezi conflicte sau să ajungi la crime doar pentru că unii sunt diferiţi de tine şi, le nivel de naţii, doar pentru că te simţi o naţiune puternică. Puterea constă în a-l ajuta pe cel slab. Pe de altă parte, masele de oameni renunţă greu le convingerile lor, se complac în stagnare şi este nevoie de forţă ca să urneşti o mentalitate depăşita. Istoria trebuie analizată din perspectiva efortului de a transforme omenirea, aducând-o le alt nivel evolutiv.

— Şi oare conducătorii au fost conştienţi de menirea lor?

— Unii da, alţii nu.

— Atunci, în ce constă ratarea noastră? În ritmul prea lent?

— Întotdeauna şi pretutindeni au fost trimişi printre oameni, mesageri sau entităţi evoluate care au transmis semenilor Legile Vieţii, Respectându-le, ei ar fi atins astăzi un nivel pe care nici nu vi-l puteţi imagina. Dar partea negativă din ei a fost destul de puternică şi i-a împiedicat într-un fel sau altul şi le aplice cu consecvenţă. Asta a condus le încălcări grave, care au determinat, în final, perturbarea echilibrului planetar. Natura a fost şi ea

afectară de setea de bogăţie şi de neglijenţa omului. De aceea nu e de mirare că azi asistăm la atâtea catastrofe.

— Totuşi, mulţi nu aveau discernământ şi acces le cunoaştere încât să sesizeze ceea ce nu s-a înţeles, s-a uitat ori s-a omis din învăţături. Iar când barbeţii au luptat să-şi apere ţara, se mei punea probleme poruncii „să nu ucizi”?

— În plan fizic, mulţi au trăit la un anumit nivel de inconştienţă sau adormire. Asta se manifestă şi azi prin lipsă de judecată, a trăi le noroc şi a se supune. O r viaţa celui ce se trezeşte presupune conştientă, libertatea de a alege, puterea de a decide şi a acţiona pe baze unor opţiuni clare, în urma unei analize temeinice a situaţiei în care se află. Trebuie să realizezi în ce punct ai ajuns şi de ce, ce dorinţe ai şi ce legi încâlci printr-o alegere arbitrară. Nu-ţi mai permiţi să sfidezi viaţa, să-ţi răneşti semenii sau să afectezi într-un mod dureros întregul din care faci parte – asta însemnând familie, colectiv, naţiune, naturii, planetă. Nimeni nu este singur pe lume şi este conectat cu tot ce-l înconjoară. Numai că, doar prin explicaţii, oamenii nu s-au lăsat convinşi de adevărurile ce li s-au revelat. Au avut nevoie să se convingă pe cont propriu, prin experienţă, de valabilitatea Legilor lJ ni versale. Desigur, umanitatea a înregistrat mari progrese în ultimul secol al mileniului trecut. Dar, pe de o parte a fost ajutată de entităţi evoluate, ce aparţin civilizaţiilor altor planete, care s-au încarnat jucând rolul unor personalităţi ale şi iinţei, religiei, artei sau politicii, iar pe de altă parte, evoluţia nu a luat direcţia dorită. Din nefericire, marile descoperiri ştiinţifice nu au fost puse în slujbe omului întrucât nu s-a înţeles sau nu s-a dorit să se înţeleagă că scopul vieţii este evoluţia, perfecţionarea, îndumnezeirca, ridicarea nivelului de conştiinţă. Or tocmai marile puteri, deţinătoare ale celor mai mari secrete, au arătat că nu au conştiinţă. Ştiinţa fără conştiinţă s-a văzut unde a dus.

— Desigur, nici nu era de dorit să se lase la îndemâna

oricui asemenea secrete.

— Acest „oricui” trebuia educai, nu drogat, manipulat, aţâţai, împins spre violenţă şi distracţie nocivă.

— Chiar era posibil că fenomenele agresive, prostituţia, trafica! De arme, droguri şi carne albă, mafia, spălările de bani, minciuna şi corupţia să nu mai existe? Puteam trăi într-o lume în care să experimentăm numai binele?

— Conflictul între bine şi rău ar fi luat alte forme, mai subtile şi mai puţin dureroase.

— Erau posibile rafinamentele gândirii în mijlocul unor populaţii barbare? Eu cred că nu. Este paradoxal că egiptenii, cu mii de ani în urmă, erau cu mult mei evoluaţi decât noi, cei de azi, şi că ştiinţa lor a rămas enigmatică pentru civilizaţia noastră. De ce nu s-a putut răspândi cultura lor?

— Din acelaşi motiv pentru care, dacă intră un academician într-o grădiniţă, nu vor ieşi savanţi din copii într-un an. Am spus că a apărut o altă civilizaţie care. În felul ei, a lest-o de la zero.

— Pe alocuri. Nu pretutindeni s-a luat totul de la zero. Exisră multe zone pe glob unde centrele spirituale avansate şi-au continuat activitatea.

— Şi asta face parte din Legea Echilibrului, nu-i aşa? Credeţi că această planetă ar mai fi existat dacă civilizaţia cea tânără nu ar fi fost supravegheată?

— Probabil că nu. Chiar şi acum este de mirare cum de nu a explodat, fiind dotară de locuitorii ei cu atâtea arme şi arsenale nucleare.

— S-au transmis MII de mesaje pretutindeni în lume, care avertizează asupra pericolului în care se află întreaga civilizaţie.

— Şi câţi le-au lest în serios? Cei care oricum nu au putere de decizie.

— Au fost contactaţi şi reprezentanţii marilor puteri financiare, politice şi oculte. Iniţial au negat o asemenea

probabilitate, dar li s-a demonstrat ştiinţific exact ce urmează să se întâmple în condiţiile în care nu iau măsuri pentru dezamorsarea armelor nucleare. Au fost conduşi pe alte planete şi plimbaţi prin tunelul timpului, pentru a înţelege prin comparaţie unde se situează terranii pe scara evolutivă a civilizaţiilor din Univers.

— Şi care le-a fost reacţia? ŞI popularizeze noutăţile aflate?! N teidecum. Şi-au săpat oraşe subterane, unde să se retragă în cazul catastrofelor.

— Nu mai sunt chiar arăt de siguri de posibilităţile lor de apărare. Încearcă şi ţină sub control „vizitele extraterestre", temându-se de o cooperare a fiinţelor evoluate cu restul populaţiei, încă se mei agaţă de puterea pe care o au şi de locul lor din vârful ierarhiei pe care au impus-o. Totuşi, fenomenele sunt mult mai complexe decât arăt. Lumea nu se împarte în buni şi răi, bogaţi şi săraci, credincioşi şi păgâni. Psihologia omului este deosebit de complexă şi a crea armonie între atâtea tendinţe diferite nu este lucru uşor. De jos lucrurile se văd într-un fel. Iar de sus altfel. Sus şi jos, însă, pot alterna în funcţie de punctul de vedere pe care îl adopţi. Polarizarea care a caracterizat mult timp societatea a fost sursă multor conflicte exterioare. Pe de altă parte, acestea reflectau, şi încă o mei fac, conflictele şi dizarmon îi le interioare, o gândire de tip exclusivist: A sau B. Aceste contradicţii trebuie să-şi găsească echilibrul în calea de mijloc, armonia. În soluţii aparent paradoxale, de tip A şi B. ceea ce presupune toleranţă, înţelegere, intuiţie, înţelepciune, bunăvoinţă, blândeţe, iubire – calităţi sau forţe care trebuie cultivate. Atenţie, însă, la compromisuri! A nu se confunda calea de mijloc cu compromisul pe care îl faci cu conştiinţa când umbra din tine te împiedică să trăieşti în adevăr.

— Se pare că lucrurile au început să se urnească şi mass-media oglindeşte acest lucru. Totuşi încă se iroseşte timp, spaţiu de emisie sau de popularizare pentru publicitate, calomnii şi vedete fabricate în serie de

creatorii de imagine. Marile întrebări existenţiale rămân apanajul filosofilor şi mistici lor. Imensa majoritate se confrunţi cu problemele sclaviei – birurile.

— Desigur, atitudinea feţi de muncă a creat sclavia moderni. Pâni ce semenii vor atinge un înalt nivel de conştiinţă şi vor simţi nevoia de a fi utili societăţii în ansamblul ei şi celor apropiaţi, ei trec printr-o etapă în care sunt educaţi în acest sens şi determinaţi şi înţeleagă că viaţa nu înseamnă plăceri şi distracţie, ci un lung proces de purificare, conştientizare şi evoluţie. Dacă nu ar fi dependenţi de bani, ce crezi că ar face?

— Opresupun că s-ar distra, s-ar plictisi, ar deveni violenţi, aroganţi, slabi.

— Vezi cum, aşadar, şi banii reprezinţi o monedă cu două feţe? Pe de o parte te constrâng să te disciplinezi, să ţinteşti spre perfecţionare – iniţial de dragul bunăstări i şi din spirit de concurenţi, ulterior pentru ci înţelegi cât de necesară este activitatea în viaţă şi cât de interesant este şi ai acces la cunoaştere. Pe de altă parte, daci îi transformi în scap, te subjugă şi devii sclavul lor. Ţinta este una singură: întoarcerea acasă, la Dumnezeu, prin propriul efort Pe acest drum eşti mereu ajutat şi eşti dator la rândul tiu să-i ajuţi pe cei ce-ţi vin în urmă. Dacă aceste lucruri ar fi înţelese şi aplicate în mod creator le teste nivelurile societăţi i, schimbările ar fi rapide şi uluitoare.

— Încă nu au urechi pentru adevăr. Ca să fii credibil, trebuie să-ţi arăţi diplomele, să fii membru de partid şi să ştii limbi engleză. Nu neg importanţa învăţăturii ce se practică în unităţile de învăţământ recunoscute de statele care legiferează activitatea lor. Totuşi aceasta nu a soluţionat problemele civilizaţiei şi asta pentru că NU SE DOREŞTE ACEST LUCRU. Există interese de dominare a pieţei, de extindere a zonelor de influenţă, de putere exclusivă asupra surului (galben, negru, verde său cenuşiu), de intimidare şi condiţionare a relaţiilor între state. În asemenea condiţii este firesc să apară noi

conflicte, ce creează aliaţi şi duşmani. Acearsră mentalitate a condus lumea pe un drum greşii, care se înfundă. Nici nu este de mirare că o nouă provocare, lansară cu sânge rece mai marilor lumii, va scoate le lumină atitudini şi concepte, de regulă, mascate ea grijă prin relaţii diplomatică.

— Mda! Este jocul lor. Terorii i se răspunde cu teroare. Mentalu I colectiv a fost agresat decanii întregi cu idei nocive. Efectul s-a manifestat printr-o acţiune şocanta. Sigur, s-a ţinut doliu naţional pentru victime. Dar câţi au fost lichidaţi fără a se cunoaşte acest lucru, câţi au murit în războaie sau în experimente diabolice. Câţi s-au stins în închisori, câţi au fost distruşi ca oameni când au avut curajul de a spune adevărul sau şi-au menţinut verticală coloana vertebrală – nu se menţionează în statistici. Ar trebui să intrăm în doliu cât timp se va continua acest mod ucigător de existenţă în care moartea vine zilnic le uşă să-şi încaseze tributul. Murim în fiecare zi din cauza poluării, a alimentelor cancerigene, a stresului, a radiaţiilor electromagnetica şi a minciunii în care trăim. Când vom trăi în adevăr, vom fi vii, sănătoşi şi fericiţi.

— Se spune că obişnuinţa este a doua natură. Câţi pot crede că am ratat atâţia ani din viaţă adoptând în acest soi de normalitate?

— Puţini, şi aceia deja şi-au schimbat viaţa. Nu au aşteptat îndemnuri. Mai întâi începi redresarea în plan indi v idual. Abia după o minuţioasă analiză a trecutului şi o împăcare cu tine însuţi şi că ceilalţi poţi merge mai departe. Un colectiv viabil este constituit din oameni sănătoşi sufleteşte. Dacă unul singur are probleme, şi grupul va resimţi acest lucru. Cu toţii ştim cât de mult ne afectează prezenţa unui coleg nervos, cicălitor. Orgolios, leneş, apatic, belnav. Anxios, veşnic nemulţumit de ceva. Starea negativă se răspândeşte subminând bunu I mers al lucrurilor. Cum să meargă o ţară bine când majorităţii cetăţenilor nu le este bine? Totuşi, nu numai guvernul poartă vine neajunsurilor. Un om echilibrat nu se

îmbolnăveşte, iar dacă este harnic şi serios, va avea o situaţie decentă. Neglijenţa, necredinţa, o anumită dezordine în viaţa de familie, relaţiile dizarmonioasecu rudele, colegii sau vecinii şi inconştienţa în care trăiesc mulţi sunt cauzele profunde ale sărăciei, belilor şi necazurilor.

— Am deseori o imagine în minte, probabil amintirea unui vis pe care l-am avut cândva. Se tăcea că mă plimbam din loc în *loc* şi pretutindeni vedeam oameni cenuşii. Aproape că nu aveau figuri. Erau lipsiţi de vitalitate. Mai mult vegetau, aş putea spune. Mă apropiam de ei şi ei dispăreau speriaţi din calea mea. Nu înţelegeam ce se întâmplă şi de ce nu puteam comun ca într-un tar/în, am intrat într-un magazin şi mi-am cumpărat o haini. Privindumă în oglindă, nu reuşeam şi mi văd. Oglinda toată reflecta o lumină strălucitoare. Era ciudat. Totuşi, aşa am înţeles reacţia semeni lor. Imaginea acelei mulţimi cenuşii, amorfe şi temătoare mi-a lăsat o durere în suflet cern i revine deseori în minte şi în stare de veghe.

— Vor ven i şi vremuri când vor căuta lumina. Bine ar fi şi nu fie prea târziu.

— Exişti un prea târziu?

— Din nefericire exişti. Încerc şi schimb lucrurile din mers, dar nu pot munci singur. Dacă luminile nu se aprind, planeta riscă şi deveni pustie precum Lună sau Marte. De ce pregătesc retragerea în interiorul Pământului, în loc şi aibă griji de frumuseţea de la suprafaţă? Dar nu este singura ciudăţenie care mi intrigă pe aici. Sunt un fel de spectator activ în spectacolul lumii. Urmăresc şi personajele, şi mulţimile sau entităţi le statale. Au început acum nişte reprezentaţii deosebit de interesante. Sunt curios ce curs vor lua evenimentele ce se desfăşoară potrivit Legilor Universale, dar pe care protagoniştii le ignoră. De aceea, acestea pot avea un final neaşteptat dacă gândim probabilistic. Ţinând seama de legea karmei, sau mai simplu „ceea ce semeni culegi”, se pot întrevedea

anumite consecinţe ale trecutului ce forme iau în prezent. Este un joc pe mai multe niveluri şi trebuie să fii un bun Jucător să-l poţi urmări.

— Şi câţi Jucători sunt în lume?

— Puţini, foarte puţini. Cei ce-şi imaginează că fac jocurile nu sunt decât piese pe una dintre tablele inferioare. Cu o gândire materialistă nici nu poţi transcende dincolo de i luzia minţii.

— De parcă şi-ar pune cineva problema asta. Obiecti vele lor sunt banii, petrolul, armamentul, sateliţii, controlul minţii celor mulţi cu arme psihotronice şi, eventual, extinderea în spaţiu. Bănuiesc că nimeni în Univers nu este dispus să accepte asemenea specimene creatoare de molime psihice. Nebunia trebuie stârpiră şi probabil că exisră un prag dincolo de care începe autodistrugerea. Dumnezeu şi-a protejat Creaţia prin Legi înţelepte.

— Desigur. Numai că răbdarea să a fost luară drept neputinţă sau neamestec în treburile planetelor pe care le susţine energetic. Este aberant să crezi că-ţi va permite să distrugi Creaţia. Deja ai abuzat de darul vieţii, distrugând viaţa. Chiar te aştepţi ea toate acestea şi nu aibă consecinţe care să te atingă?

— Afirmaţi i care-i sperie pe unii şi preferă să le nege» susţinând că Dumnezeu nu este răzbunător.

— Nu este vorbe de răzbunare. Salvezi elementul superior ea evoluţie – planeta – şi sufletele sănătoase. Cu microbii ce să faci?

— Grea muncă pentru Dumnezeu şi grele timpuri trăim, în ciuda confortul u i şi a ofertelor variate ale societăţii de consum.

— Cred că mai greu este să te vaiţi. Mie nu-mi plac cei care stau pe margine şi comentează, ci aceia care se implică şi care vin cu soluţii. Chiar dacă aceste soluţii se referă le probleme strict personale, ele sunt deosebit de valoroase pentru individ şi pentru specia umană. Orice om care se trezeşte ajută întregul, civilizaţia. Sună ciudat, dar

este o mare responsabilitate să lupţi să devii fericit. Depinde, însă, ce înseamnă pentru fiecare fericirea. Ea este o stare interioară de pace. Armonie, bucurie şi împlinire. Nu poate fi confundată cu satisfacţia simţurilor, a instinctelor sau a orgoliului.

— Noi pe aici nu prea suntem vorbăreţi. De aceea, când ajung în oraş, mă doare capul de câte prostii aud. Vorbesc oamenii într-una şi pe urmă se miră că sunt obosiţi. Orăşenii nu mat ştiu să tacă. Dacă stai să-i asculţi, îţi tot vine să spui: „dacă tăceai, filosof rămânea r. Nevoia de comunicare o înţeleg* dar de le comunicare la sporovăială este o diferenţă că de la cer la pământ. 1 inerţi nu ştiu să se exprime, adulţii au un univers limitat, iar intelectualii sunt rigizi. Cu cine să comunici? Comunicarea se bazează pe gândire, or majoritatea repetă ce au prins de ici, de calo. Nu aud contribuţi de lor la cunoaşterea lumii. Ca să nu mei vorbesc de autocunoaştere. Sunt fani care ştiu totul despre idolul lor şi nimic despre ei înşişi, despre părinţii lor sau despre prietenii pe care îi au. Este o orbire generală. Totuşi nu se sfiesc să judece, să critice, să enunţe opinii, indiferent dacă ceea ce susţin este adevărat sau nu. Împroşcatul cu noroi este dezagreabil. Cu toate acestea este promovat.

— Se pare că oamenii se suportă greu unii pe alţii. O şi afirmă în unele cercuri, practicând „artă” perfidiei când sunt puşi feţi în faţă. Când îşi trântesc „adevărul lor” în faţă, se simt eroi neînţeleşi, uitând că fiecare îşi are propriul adevăr. Care va fi cel veritabil?

— Cred că locurile de muncă sunt pietrele de încercare a caracterelor.

— Şi familia de asemenea. Poţi ieşi uzat din forfecarea zilnică între casă şi serviciu dacă nu ştii să te armonizezi cu ceilalţi. Poţi fi îmblânzit sau înrăit. De tine depinde cum aberdeai problemele şi cât de mult doreşti să te cunoşti folosind ca instrumente: activitatea şi dragostea. Ambele implică arta de a transforme relaţiile pe care le

stabileşti cu cei din jur. Dacă eşti atent şi iei măsuri la timp, prin schimbări de atitudine bazate pe înţelegerea naturii conflictelor în care eşti deseori antrenat, vei constata că viaţa ta va deveni mai frumoasă, eliberată de stres şi frustrări.

— Da, aşa se pare. Suni, însă, multe situaţii în care cei din jur sunt departe de asemenea deziderate. Puşi pe căpătuiala şi lipsiţi de scrupule. Îţi înşală încrederea şi te păgubesc fără reţineri.

— Vine este a ta că nu vezi omul şi caracterul lui. Nu mai dormi, fii vigilent, veghează! Sunt semne care-ţi atrag atenţia, elemente pe care le ignori, impulsuri interioare de care nu ţii seama, nu ţi-ai antrenat simţul observaţiei, nu ai învăţat din experienţă şi repeţi aceleaşi greşeli. Reia filmul trăit şi analizează-l!

— Şi cum se poate corecta în viitor o asemenea situaţie, în care blândeţea şi compasiunea îţi sunt răsplătite cu un furt?

— Dacă eşti patron. Îţi aperi interesele. Nu eşti casă de toleranţă – în sensul de a tolera necinstea şi prostia – şi nici oficiu de ajutor social. Reprezinţi un sistem de criterii după care angajezi oamenii. La interviu urmăreşte calităţile, nu nevoile, şi explică cu claritate exigenţele tale. Pedepseşte şi nu mai reveni asupra deciziei. Oricât ar părea de dură o asemenea atitudine, ea are un rol educativ preţios. Superficialitatea nu are ce căuta nici în procesul muncii, nici în dragoste. Trebuie să fim fermi în asemenea situaţii.

— Nu ar trebui să le acordăm o a doua şansă?

— Dacă regretă cu adevărat şi vor să se corecteze, viaţa le va oferi a doua şansă. Dar fără fermitate, nu vom eradica aceste fenomene sociale caracteristica societăţi lor primitive. Uneori suntem instrumente ale Legilor Vieţii şi trebuie să fim intransigenţi. Altfel trădăm. Încălcăm nişte norme de bun-simţ. I se dă omului o altă şansă când a greşit din ignoranţă, nepricepere sau pentru că s-a aflat

într-un concurs de împrejurări nefavorabile, dar nu când comite fapte reprobabile în mod deliberat

— Asta mă duce cu gândul le mulţimea de cerşetori care au apărut într-o ţară care nu a cunoscut şomajul.

— Deteriorarea atitudinii feţi de muncă a creat şomajul. Desigur, toţi aveau serviciu şi erau remuneraţi ritmic, indiferent de calitatea prestaţiei, însă, de dragul imaginii, se ascundeau multe: furtul, chiulul, incompetenţa, activităţi propagând ist ice în timpul de lucru, alcoolismul, afacerile personale, şuetele, sărbătorile onomastice, timpii morţi din lipsă de materiale, instrumente sau condiţii adecvate de muncă, şi multe altele de care prefer să nu mai amintesc. Teste acestea au constituit cauzele reale ale situaţiei actuale pe piaţa forţei de muncă. Cerşetoria indică o viaţă adesea irosită, o educaţie nepotrivită, o lecţie de umilinţă, deseori o formă de furt mascat, un semnal de alarmă pentru cei ce cred că, dacă azi au bani, îşi pot neglija sufletul. Bolile aduc neputinţa de a munci şi amintesc fiecăruia trecutul personal, care cu greu mai poate fi corectat în stadii avansate de orbire.

— Dar cei ce au înmulţit banii pornind de de un capital enigmatic, provenit dintr-un sistem în care toţi eram egali şi ne declarăm averile, merită luxul în care trăiesc?

— Unii da, alţii nu. Unii au avut merite care vor rămâne necunoscute mesei. Alţii şi-au însuşit bunuri care nu le-au aparţinut şi azi sunt oameni de afaceri. Mita care a făcut ca unii să-şi umple buzunarele în detrimentul economiei naţionale nu va rămâne nepedepsită. Dar teste la vremea lor. Poate că unii ar râde azi ascul, îndu-mă. Dor râde mai bine cine râde la urmă.

— Să înţeleg că trăim un timp al pedepsei?

— Al toamnei, când se culeg roadele. Vine iarna şi vom vedea cine a fost greiere şi cine furnică.

— Bine, dar destinu I nu are nimic de spus? Spre

exemplu: unii s-au născut în familii cu posibilităţi, au studiat, părinţii le-au cumpărat o slujbă, o casă şi o maşină şi au un alt start faţă de copilul abandonat la orfelinei, care la 14 ani este trimis în lume să-ţi câştige existenţa. Startul este inegal. Unul este aproape de finiş, aş aice, dacă ţin seama de idealurile acestei lumi, iar altul intra şchiop în cursă. Practic nu au de alea.

— Ba da. Pentru fiecare cursa ia o altă direcţie. Se va opri cel înstărit la năzuinţe banale, specifice vieţii în confort, sau va transcende nivelul pe care se situează, tinzând spre cunoaştere, perfecţiune, ajutorarea aproapelui, implicarea în acţiuni de interes general, fiind eliberat de grijile existenţei de zi cu ai? Va rămâne cerşetor cel pornit cu handicap sau prin credinţă şi hărnicie va cunoaşte o viaţă mei simplă, dar curată şi cu aspiraţii înalte?

— Totuşi, nu este echitabil. Unul are o ambianţi familială, celălalt un internat în care nu va avea parte de educaţie, informare, iubire, răspunsuri.

— Aparent. Pe de o parte, fiecare are un alt bagaj karmic şi acolo zac multe răspunsuri pentru această aparentă inechitate. Pe de altă parte, fiecare suflet are altă lecţie de studlet în actuala viaţă. Şi nu creăm din nou tipare! Şi mei este ceva. Viaţa este plini de şanse, oportunităţi, dar şi de ispite. Nu întotdeauna din famili i înstărite au ieşit oameni de caracter. Bunăstarea le-a afectat anumite calităţi şi au înregistrat regrese. Bogăţia şi sărăcia sunt condiţionări ce trebuie depăşite prin arta de a trăi şi a te învinge pe tine însuţi.

— Da, aşa este. Şi cum ar trebui şi procedeze un Conducător autentic, ce preia o asemenea moştenire? Cum să aducă pacea, echilibrul, bunăstarea şi evoluţia naţiunii?

— Fiecare parametru trebuie altfel abordat. În final se trag concluzii Ic. Transpunerea acestor deziderate de la nivel individual le nivel de naţiune presupune să ţii seama cât de heterogenă este marea masă şi cum acţionează ca

organism unitar, format din indivizi cu interese diferite. Desigur, porneşti de la ideea asigurării unui trai decent pentru fiecare. Totuşi, nivelul de conştiinţă nu este egal şi unii pretind condiţii fără a oferi nimic în schimb, în timp ce alţii îşi sacrifică viaţa pentru interesul comun. Dec i, simţul datoriei trebuie promovat şi neglijenţa sau dezinteresul în procesul muncii sau în cadrul relaţiilor sociale pedepsite.

— În principiu, cam aşa funcţionează societatea.

— Aşa funcţionează Universul. Societatea este polarizară şi multe nedreptăţi au făcut ea mulţi să renunţe la luptă pentru dreptate, pentru adevăr. Au obosit să spere într-o lume mai bună şi au renunţat s-o creeze. De ce se spune: „omul sfinţeşte locul”?

— Cred că mulţi îşi sfinţesc locul din feţatelevizorului şi paharul cu vin din faţă.

— Vezi? Activitatea, ea sursă de cunoaştere, autocunoaştere, creativitate şi perfecţionare, încă nu face parte din oameni. Dar nici rolul pe care barbeţii l-au atribuit femeii nu este corect. În unele ţări, pe lângă serviciu, trebuie să întreţină casă, să se ocupe de educaţia copiilor şi să-şi îndeplinească şi datoriile conjugale pe un fond avansat de oboseală. Mai mult decât atât, aici, unele întreţin şi copii care au trecut de vârsta majoratului şi care nu-şi găsesc o sursă de venit. Ce să le mai ceri când acestea sunt practic epuizate? Eventual să le ridici un monument de ei o ine. Înalte ţări lise interziee să lucreze. Deci, ele doar fac copii şi mor de foame. Şomajul a înlăturat, într-o oarecare măsuţa. Această inechitate ce se referă la efortul fizic şi psihic, fără a rezolva, însă, problema veniturilor. Astfel, femeilor li s-a mai dat timp de odihnă, iar barbeţilor posibilitatea de a-şi ajuta soţiile. Dar lucrurile nu au fost primite astfel. Nimeni nuavalorifiest creator timpul câştigai temporar, pentru a se instrui, a-şi îmbunarăţi sănătatea, a se apropia de copii, a rezolve problemele familiei sau ale casei. S-au simţit nedreptăţiţi şi au dat-o pe băuturii, şuete şi văicăreli.

— Şi a mai apărut o polarizare periculoasă între generaţii. Pensionarii de azi, oameni încă apţi de muncă, marginalizaţi ca şi mulţi dintre cei de vârste nepotrivite nici pensionării, nici angajării, sunt priviţi ea exponenţi ai unui trecut depăşit şi negaţi de generaţia tânără. Televizorul, muzica, Internetul şi limbi engleză nu constituie, însă, garanţii pentru calitatea lor de oameni. În cursa pentru bani, aceştia s-au grăbit să-şi uite rădăcinile, căutând o independenţi fără orizont. În fond, ce li se oferă? Tipare occidentale, în care nu încap nici creierul, nici sufletul. Astfel s-a creat un alt gen de roboţi. Pretutindeni se vorbeşte despre orice, dar nimic despre ce înseamnă să fii om.

— Trebuie să admitem că lumea îţi oferă posibilitatea de a alege orice cărare îţi doreşti.

— Oare? Uneori nu prea ai de ales.

— Perioadele de constrângere îţi impun lecţiile de care ai nevoie ca şi înţelegi că este necesară o schimbare de atitudine.

— Şi câţi înţeleg astfel lucrurile?

— Deocamdată puţini. Au şi începă să se trezească, însă, nevoiţi de împrejurări. Nu crezi că nu au încotro?

— Ajung şi ea le vorbe dumneavoastră – numai şi nu fie prea

Târziu.

— Dar pe aici oamenii s-au împăcat cu Dumnezeu şi cu soarta, sau tot cer?

— Am trecut de stadiul în care şi cerem. A cere înseamnă a considera că Dumnezeu nu e mereu cu noi, eu zic în noi, şi nu ar şti ce ne trebuie, deci a-L nega, a-L proiecta departe, izolat de Creaţie. Ne exprimăm anumite dorinţe detaşaţi, fără teama că nu s-ar putea împlini şi constatăm că au o putere magică, de parcă ar fi nişte formule de putere.

— Şi chiar suni. Cuvintele sunt acte de creaţie. Conştientizezi şi concretizezi ceea ce deja ai. Tot ceea ce ai

în minte va căpăta formă şi consistenţă în afara ta. Convingerea, credinţa şi fermitatea vor accelera procesul. Şi când nu reuşiţi?

— Pricepem şi noi că nu e vorbe că Dumnezeu ne-ar fi refuzai, ci mei degrabă că avem îndoielile şi nepriceperile noastre. Atunci chibzuim să vedem unde-i baiul.

— Şi vrei să spui că tot satul gândeşte aşa?

— Da. Ne cunoaştem problemele şi pot spune că durerile unuia sunt ale tuturor. Noi nu stăm mult de vorbă, dar flecare se gândeşte la ceea ce se întâmpla unuia sau altuia şi ne dăm de veste când mai prindem un înţeles nou al problemei. Până la urmă o facem să dispară, găsindu-i pricina şi leacul.

— Dar cine v-a învăţat să fiţi astfel?

— Aşa e lumea pe aici de când mă ştiu. Mi-am cunoscut şi bunicii, şi străbunicii, şi de la ei am învăţat. Este adevărat că oraşul a atras pe unii dintre copiii noştri, dar cei rămaşi sunt educaţi să trăiască astfel şi duc mei departe acest mod de a gândi şi a trăi. Ei simt intuitiv că aşa este bine.

— Şi nu s-a opus nimeni acestei rânduieli arhaice?

— Cei ce s-au opus au plecat singuri. Aici, credinţa noastră este o stâncă ce nu se clatină la atingerea vreunui rătăcit. Puţini străini s-au putut adapta comunităţii. Aceia nu au mai plecat. Ei au adus, flecare, ceva nou, un suflu proaspăt, o experienţă de viaţă şi cunoaştere interioară care ne-au îmbogăţit. Într-un anumit sens, aici este un templu în care toţi suntem preoţi, sau o fortăreaţă în care luptăm să menţinem spaţiul curat şi plin de lumină, în care trăim în adevăr.

— Am senzaţia că am deschis porţile unui alt tărâm. Aşa trăiau cândva dacii. Azi nu se mai ştie nimic despre ei. Oamenii îşi neagă rădăcinile, căutându-şi altoiuri străine, în loc de a rodi fructele înţelepciunii. Aţi rămas neînfrânţi, să străjuiţi Poarta ce duce spre cealaltă dimensiune, unde

ne aşteaptă neamul venit din stele.

— Doar încercările vor arăta cine poate trece pragul. Noi aşteptăm de sute de ani întoarcerea din pribegie a fiilor risipitori. De nu ar fi fost atâtea trădări, azi multe ar fi fost altfel. Cu teste acestea, am rezistat. Zestrea noastră spir ituaia ne-a susţinut.

— Mai avem multe de făcut pentru a o scoate la lumină. Este un proces laborios, care nu poate fi nici grăbit, nici amânat. Matematica spiritului îşi are legile ei. Ieşirea din timp presupune atingerea unui nivel înalt de conştiinţă care, în condiţiile actuale, nu poate fi dobândit decât de cei ce s-au trezit. Majoritatea, însă, se găsesc în situaţia de a fi provocaţi să se trezească. Vibraţiile Noii Ere, în contact cu opacitatea le lumini sau cu negativitatea acumulată, permit materializarea unor fenomene naturale şi sociale greu de anticipat şi controlat cu o mentalitate ce generează acelaşi gen de conflicte ce se repetă de secole.

— Ne-am gândit uneori că ar fi bine să revenim între oameni, spre a-i ajuta să-şi amintească cine sunt cu adevărat. Unii dintre noi chiar au plecat în lume pentru a face noi încercări de a-i readuce pe drumul către Sine. S-au întors obosiţi şi dezamăgiţi, încă cei mulţi nu au urechi de auzit. Mass-media ne acoperă glasul ce spune adevărul, cu interpretări şi prezentări ridicole. Nu putem accepta asemenea mistificări. Pe de altă parte, împreună suntem puternici şi susţinem cu lumine noastră un spaţiu vast, ce urcă până în atemporalitate. Diamantele aşteaptă Oamenii.

— Şi nu credeţi că izolarea este tot o stagnare dacă nu vi implicaţi în problemele civilizaţiei?

— Şi oare implicarea în probleme ale căror soluţii nouă ne par simple, dar care devansează puterea generali de înţelegere, este preferabili? Ei ce vor face? Ne vor huli sau ne vor sluji? Nu optim pentru niciuna dintre variantă. Nu dorim reacţii impulsive, ci maturitate, gândire, curaj, cooperare. Încă nu a venit vremea. Ajutorul nostru este subţii, dar eficient Ei trebuie şi depăşească o etapă fără de

care experienţa lor ar fi incompletă şi nu ar avea forţa de a merge mai departe. Fiecare trece poarta susţinut de propriile puteri. Această regulă nu o putem încălca.

— Poate că au nevoie de exemple în mijlocul lor, de modele

Viabile.

— Care creează mituri şi legende pe care să le comenteze, în treacăt când fac analize literare, învăţând pentru bacalaureat?

— Să zicem că în toiul evenimentelor, un director care reuşeşte să pună o fabrică pe picioare, un medic deschis spre metodele terapeutice ale noului mileniu, un profesor care apropie, prin artă să copiii de tainele cunoaşterii, un psiholog ce vindecă sufletele, un ţăran ce însufleţeşte pământul cu roade bogate, fără fertilizatori artificiali şi pesticide, un regizor care repune viaţa spirituală în drepturi, pregătind un spectacol cu aleasă şi luminoasă măiestrie, un politician demn care susţine argumentat cauza ce lor mulţi, propunând programe aplicabile, un reprezentant al vreunei grupări sau asociaţii care promovează respectul pentru curăţenie, linişte, artă, sănătate, natură, mişcare, popularizând informaţiile necesare instruirii populaţiei şi organizând activităţi de interes general, un om de cultură care iniţiază dialoguri inierdisciplinare cu largă participare, un om care îşi petrece timpul într-un orfelinat aducând mângâiere, dragoste şi îndrumare copiilor, ar crea acele modele demne de urmat. Nu credeţi că ar ajuta la răspândirea unui nou tip de atitudine faţă de muncă şi viaţă? Implicarea este mobilizatoare şi mei necesară ea oricând. Lumea nu se schimbă doar cu gânduri şi sentimente. Sunt necesare şi acţiunile. Nu oricine este receptiv le idei captate telepatic, dar poate rezona perfect cu omul-exemplu din faţa sa.

— Am gândit că acei ce caută adevărul ne vor găsi.

— De data aceasta nu vă cer să fiţi pescari de

oameni, ci vânători. Ei nu ştiu să vă găsească, în schimb voi puteţi descoperi vânatul. Este arta voastră să procedaţi adecvat fiecărui caz în parte, fără a vă dezvălui vârsta reală şi identitatea. Creaţi comunităţi armonioase în mijlocul oraşelor, acolo unde este nevoie. Pâcla nu se duce fără efort. Poate că pentru voi aceste lucruri nu sunt necesare şi vreţi să exploraţi alte orizonturi, dar pe o planetă în plin război nu poţi uita de semenii răi, care sunt bolnavi şi confuzi. Suntem puţini şi avem mult de lucru. Suntem ea într-un spital de urgenţi. Toţi au nevoie de ajutor. Îl poţi lisa pe vreunul să moară fără a-i acorda o şansă?

— Poate că am obosit de atâtea eşecuri: fie ci ne dau lecţii despre viaţă, arătând ci bunul-simţ este depăşit, fie se retrag convinşi că nu suntem normali (ce înţeleg ei prin normalitate este, evidont greşit din punctul nostru de vedere), fie ne contrazic cu teorii ce denotă un scăzut nivel de inteligenţi, fie ne invită la compromisuri cu care nu suntem de acord, fie au impresia ci suntem nebuni şi vor şi ne verifice. Au ajuns şi creadă mai mult în hârtii sau în zvonuri decât în ceea ce văd cu ochii lor. Nu au discernimânt. Nu-i poţi convinge împotriva voinţei lor şi în acelaşi timp realizezi că nu sunt liberi şi aleagă. Ei sunt programaţi şi nu vadă, şi nu audă, şi nu gândească şi ce reacţii şi aibă: şi taci atunci când ar trebui şi vorbească, şi zâmbească cu subînţeles şi faci apropouri când văd o femeie, şi se entuziasmeze de varietatea produselor alcoolice care ni se propun, să nu crâcnească atunci când apare o nouă scumpire şi când nu mai ştiu după care monedă se fac reajustările de preţuri (când cum. Când dolar) şi de ce nu se negociază şi salariile în valută, să se enerveze şi să intre în panică atunci când trebuie să rămână calmi şi liniştiţi, să se eschiveze când ar trebui să înţeleagă mai clar relaţia omului cu Dumnezeu şi cu sine însuşi, să-şi dorească o mulţime de lucruri care ucid timpul şi viaţa. Ce să le oferi? O doctrină?! Îţi replică: „dar cine a

zis, cum arată, de unde vine, ce face?” Nu pot analize un subiect fără a se opune din start oricărei idei noi, la care preferă să nu reflecteze, dintr-o teamă de a nu-şi pierde certitudinile. Am avut deseori ocazia să mi se închidă gura simplu: „nu vreau să aud nimic despre lucrurile astea”. Alteori nici măcar nu se justificau, schimbau tema discuţiei, scurtau întrevederea şi nu-i mai vedeam. Dacă scurtam eu vizita, plictisit de banalităţi şi repetiţii, păream ciudat. Se întâmpla uneori să fie fericiţi la despărţire şi dispuşi să schimbe ceva în viaţa lor. Ajunşi acasă, însă, îşi reluau obiceiurile şi clătinările. Poţi susţine din afară credinţa cuiva? Nu. Apoi se miră că nu le merge bine şi-mi descriu experienţele lor din spitale. Ce să le spun? Că au ajuns acolo din prostia lor, că puteau descoperi cauza durerilor şi ameliora situaţia, că există multe alte remedii care te lasă întreg? Prea târziu. Să înveţe să-şi rezolve problemele.

— Crezi că nu ştiu toate astea? Şi eu o iau de la capăt zilnic şi o voi face până în ultime clipă. Eu am răbdare, dar planeta nu mei suportă, timpul se grăbeşte, cei conştienţi doresc un alt fel de viaţă, natura moare. Cât şi mei aştept?

— E greu şi vindeci prostia şi fanatismul. Dar şi acestea sunt tot roade. Pretutindeni trăiesc oameni şi nu înţeleg de ce trebuie să-i tratăm diferenţiat. Cruciadele, inchiziţia, ku-klux-klanul, nazismul, stal inismul, comunismul şi ceea ce doresc unii acum – jihadul – nu se deosebesc în esenţă. A ucide pentru a distruge diferenţa de opinle, religie, credinţi, rasă, origine sau situaţie materiali, în numele unei ideologii nevalidate de Dumnezeu, care nu a legiferat niciodată crima, este o dovadă de primitivism şi barbarie. De ce oameni i îl fac părtaş pe Dumnezeu la mârşăviile lor? Nici Allah, nici Dumnezeu nu au

Cerut fraternităţii universale să se răzbeiască. Intrăm în Noul Mileniu cu o mentalitate de Ev Mediu. De ce? Pentru că marile puteri au dorit să profite de ţările sărace,

dar nu au considerat necesar să le şi ajute în dezvoltare. Responsabilitatea şi profitul unilateral nu fac casă bună împreună. Tratativele actuale nu prea urmăresc echitatea şi avantajul reciproc.

— De-ar fi numai greşelile celor aleşi să conducă! Egoismul a atins teste nivelurile societăţii. Fiecare s-a izolai, în lupta pentru existenţi, într-o oază de relativ confort, şi nu vădi ororile înconjurătoare sau şi le întâmpine cu indiferenţii. Numai că acestea se extind, au caracteristici le unor mol ime ucigătoare. Dacă nu se leu măsuri de stopare, se transformă în forme noi, din ce în ce mei virulente. Doar lumina nu poate fi atinşi de întuneric. Dar cum fiecare este atins de picat şi necredinţă, greu se peste rezista acestui flagel. Oricât ai dori şi fii ajutai, trebuie şi faci şi tu efortul de a-ţi schimbe atitudinea pasivi în faţa dezastrului ce-ţi pustieşte fiinţa şi viaţa. Problema este că încă nu se acceptă ideea că Dumnezeu nu este o Entitate separară de Creaţie, care munceşte şi repară greşelile unei mase amorfe, opace le lumini. Dumnezeu lucrează cu şi prin oameni, manifestând forţele creatoare prin activităţile acestora. El îi însufleţeşte, îi inspiri, îi potenţează, permiţând exprimarea în plen fizic a energiilor divine. Câţi, însă, sunt dispuşi să-şi învingă comoditatea, încercând şi dea un ah curs vieţii? A acţiona presupune a şti cum s-o faci. A şti cum este rezultatul lui a căuta. A căuta este efectul lui a iubi. A iubi este condiţionat de a te trezi. Şi releu ace laşi îndemn repetat de atâtea ori: treziţi-vă, oameni! Fiţi atenţi la ceea ce se întâmplă, cercetaţi viaţa şi descoperiţi rostul vostru pe Pământ!

— Asta suni ea şi cum un om doarme într-o casă care a lest foc şi cineva îi strigă: „trezeşte-te, omule, şi salvează-ţi pielea! Casa oricum nu o mei poţi salva. Este prea târziu. Tu i-ai dat foc în nebunia ta şi acum regretul nu mei foloseşte la nimic”.

— Da, aşa suni. Doar focul şi fumul îi mei trezesc din somn. Refuzul lor de a primi adevărul pare iraţional pentru

noi. Sunt arăt de orbiţi de sloganele societăţii de consum încât idealurile omenirii par vise de oameni nebuni, rupţi de realitate. Şi totuşi, cu orice risc, trebuie să strigăm. Altfel vor muri fără nicio şansă de scăpare.

— Dar ei nu văd ce se întâmplă? Li se pare normal războiul, terorismul, recesiunea, inflaţia, catastrofele, cataclismele bolile, sărăcia, dezmăţul? Asta este viaţa spre care ne îndreptăm?

— De-ar fi dorit altceva, s-ar fi opus. Nu crezi?

— Aveau cum?

— Dar cine te obligă la atâtea fărădelegi? Dumnezeu? Tu alegi ce să faci.

— Şi nu este prea târziu să schimbăm ceva?

— Schimbi ceva când înţelegi unde ai greşit. Înţelegi când vrei să descoperi cauzele care au atras situaţia în care te afli şi eşti onest cu tine însuţi. Când am anunţat ce urmează, prin diferiţi mesageri, au ignorat avertismentele ori le-au lest în râs. Atitudinea aceasta s-a întors împotriva lor. Asistăm la contemplarea în oglindi a unei mentalităţi distructive. Propagandiştii unei vieţi deşănţate şi agresive, care nu şi-au plecat privirea le durerile celor mulţi – cei stăpâniţi şi controlaţi cu descoperirile tehnologica ale secatului 20 – se văd ameninţaţi şi nesiguri în ciuda tuturor măsurilor de securitate. Este rândul lor să trăiască drame fricii pe care mulţimea o cunoaşte, pentru că a experimentat-o secole la rând. Dincolo de atacuri armate şi declaraţi i diplomatice, războiul psihologic antrenează multe minţi într-un conflict al intransigentelor. Inflexibilitatea, alimentată de orgo I lui puteri i, a primit o replică. Ar fi timpul ea Nouă Ordine Mondială să se stabilească pe alte baze, lucru nu tocmai uşor când mentalitatea participanţilor le masa tratativelor este încă tributară societăţilor primitive. Este trist că numai şocurile determină disponibilitatea spre dialog şi cooperare. Deeeo ameninţare şi nu un proiect grandios, spre binele umanităţii, a făcut posibilă unirea forţelor mondiale?

Pentru că binele nu are încă priză la public, nu? Televizează în direct o catastrofă şi vei avea o largă audienţă. Cheamă un înţelept şi-l vei vedea la o oră nepotrivită, cenzurat, împiedicat să spună eearedo transmis lumii de un mediator care nu se ridică nici măcar le degetul mic al invitatului, şi ignorat de marele public. Cine are nevoie de sfaturi înţelepte şi cine este dispus să le aplice? Stăm paralizaţi în faţa ecranu lui şi urmărim sideraţi iar şi iar aceeaşi imagine, uitând că moartea ne ameninţi în egali măsură, prin măsurile guvernamentale de protecţie a populaţiei. M inciuna, poluarea chimică, fonică, psihică, stresul, alimentaţia incorectă, educaţia precară, injustiţia – toate ne ucid zilnic, puţin câte puţin. Puterile ne părăsesc şi. la vârsta la care ar trebui să fim în plină formă, suntem pensionari sau şomeri, pentru că ni se refuză dreptul la muncă. Societatea te-a educat şi format după un anumit model şi acum te respinge pentru că CV-ul rău nu mei corespunde cerinţelor actuale. Ce să faci? Să doi în judecată sistemul? Te ajută cu ceva? Este economie de piaţă şi patronii au libertatea de a-şi alege angajaţii. Bineînţeles că din punctul rău de vedere nu ai nicio vină că ai fost dat afară, numai că nu are importanţă ce crezi tu. Ai aşteptat ea nouă guvernare să înţeleagă situaţia în care se găsesc mulţi şi organizeze cursuri de recălificare şi reorientare a forţei de muncă? Ai fost naiv. Guvernul nu este Dumnezeu, este doar un sistem de legi absurde, care întreţine jungle. Dec i lupţi pentru supravieţuire sau devii cerşetor. Într-un fel, situaţia aceasta critică te forţează şi găseşti soluţii, şi te adaptezi, şi te deschizi noului, şi faci eforturi. Totuşi nu este uşor. Mulţi au găsit soluţii facile ori s-au resemnat. Este un fel de triere şi asta. Nu? Ce facem cu acei care nu mai au puterea de a munci?

— Depinde de ei. Cum au trăit de au ajuns la neputinţă? câţi semeni au ajutat în viaţa lor, ea şi fie ajutaţi acum?

— Şi dacă le spui asta. Crezi că vor înţelege?

— Şi dacă le dai de pomană, îi trezeşti sau îi schimbi?

— Vrei şi spui că suferinţa îi trezeşte?

— Suferinţa aduce primele întrebări pe buze. Omului fără întrebări degeaba îi explici.

— Oamenii vor hrană, bani şi îngrijire medicali, nu explicaţii.

— Hrana, banii şi pilulele au mai întâi o valoare spirituali. Altfel hrăneşti un hoit, doar pentru a-i prelungi agonia.

— Şi totuşi, organismul are nevoie de alimente pentru a supravieţui.

— Da, toţi mănâncă şi totuşi mulţi sunt morţi. Nu poţi începe o nouă civilizaţie cu ei decât dacă începi procesul învierii. Dar atât timp cât statutul de robi bine plătiţi le convine, nu poţi face nimic.

— Ajungem le ideea că numai situaţiile dramatice trezesc compasiunea şi dorinţa de unire a oamenilor? Dar este dramatic tot ce se întâmplă, nu numai prăbuşirea a doi zgânc-nori. Numai că nu au ochi să vadă negura ce înconjoară Pământul.

— M-am întrebat adesea de ce trebuie să trecem prin această perioadă de haos şi de ce nu o putem evita sau transforma. Acum realizez că Oricât am vorbi şi am încerca să le deschidem ochii, este imposibil să convingi pe cineva care are un venit substanţial să se implica în acţiuni menite a salva lumea. Priorităţile reale sunt ignorate cât timp interesele personale şi setea de putere stau la baza decizii lor. Cu un orizont astfel limitat, nu poţi merge prea departe. Zidurile cad străpunse de eroii civ i lizatori sau de evenimentele dramatice pe care le proiectează un mod defectuos de a gândi. Şi uite aşa ajungi să asişti neputincios la durerile lor şi să aştepţi primul licăr al conştiinţei.

— Şi cât ar trebui să mai aşteptăm? De mii de ani revenim şi suportăm modul lor ucigător de a trăi. Se apropie dezastrul. Nu-l putem amâne decât printr-o

schimbare radicală în gândire.

— De acord. Dar această schimbare, dacă nu este de bunăvoie, ci impusă de sus, va reuşi să transforme un tâlhar într-un om cinstii, un necredincios într-un om cu credinţi, un om leneş într-unul ham ic, un mincinos într-un om onest? Educaţia nu face minuni peste neapte. Încălcarea legilor va continua în virtutea unor tendinţe negative care nu se pot corecta printr-un act legislativ. Sunt de acord că fiecare om este purtătorul scânteii divine, dar este o muncă uriaşi şi faci cumva ca oamenii şi dorească să-şi arate frumuseţea interioară, când s-au deprins şi răzbească şi se îmbogăţească îndeosebi prin aspectele negative.

— Nu sunt adeptul minunilor. Orice program se întocmeşte pe baze unei cunoaşteri profunde a Legilor Vieţii. Invitam oamenii le reflecţie şi implicare, la o schimbare de mentalitate şi colaborare.

— Şi câţi au răspuns acestei invitaţii? Sau i-au înţeles sensul real? Nu este suficient şi spui: „Iată adresa mea şi numirul de telefon. Spuneţi-mi cu ce şi vi ai ut”. O asemenea atitudine denotă faptul că nu ai înţeles nimic. Ce şi Taci cu cei ce nu gândesc şi aşteaptă ordine? Mai rău încurcă lucrurile. În momentul în care înţelegi sensul mesajelor, ştii ce ai de făcut. Răspunsul este în inima ta.

— Într-un fel aşa este. Pe de altă parte, unii acţionează în virtutea unor false inspiraţii, a unei încrederi în propriile intenţii, lipsite de înţelepciune, de altfel, producând confuzie prin erorile de interpretare. Grabă, orgoliul, fanatismul, lipsa de judecată şi încăpăţânarea acestora sunt greu de temperat. Nu oricine este menit să transmită Cuvântul sau să fie conducător. Modestia, luciditatea şi o evaluare corectă a propriilor capacităţi şi aptitudini constituie repere utile în perioadele de confuzie, când ai dori să ajuţi şi nu ştii ce să faci. Cât despre cei sus-puşi. se pare că politica este mai presus de Dumnezeu, pentru mulţi. Ea îşi are propriile reguli, care nu se aliniază

le standardele universale.

— Rămâne de văzut unde va duce politică ce a transformat mişcarea şi acumularea banilor într-un scop în spatele căru ia oamenii sunt doar mecanisme exploatate şi în locu iţe când dau semne de uzură.

— Războiul acesta are mai multe fronturi şi fiecare om este antrenat, conştient sau inconştient, pe unul dintre ele. Jocul vieţii pune în mişcare forţe polare pe care înveţi să le armonizezi. Tot ce întâlneşti în plan exterior se regăseşte în tine, la un nivel pe care trebuie să-l conştientizezi. Procesul conştientizării şi armonizării interioare determină măsuri armonioase şi în plan fizic, împăcând contrariile şi soluţionând situaţiile conflictuale.

— Aceasta este esenţa. Oamenii, însă, vor metode şi tehnici rapide, prin care să-şi asigure saltul evolutiv şi capacităţile aşa-zis paranormale, care se predau la şcoala iniţierii astrale. Acum mă refer la cei grăbiţi şi curioşi.

— Este o diferenţă uriaşă între însetatul de adevăr şi curiosul ce aleargă în stânga şi în dreapta, în căutarea a ceva deosebii, ieşit din comun, uşor de obţinui, gratuii, care să-l scoată din plictiseală şi să-i faciliteze fuga de sine însuşi. Cine nu are curajul şi puterea de a se confrunta cu umbra nu poate merge mai departe. Opreliştile, sau filtrele, interioare şi exterioare totodată, îl reţin pe nivelul pe care nu şi-a încheiat lecţiile şi nu şi-a trecut examenele.

— Unii au înţeles aceste lucruri. Mulţi, însă, aşteaptă ea profesorii să-i caute spre a-i invita le o tainică sau oficială şcoală. Acest soi de recensământ, luare în evidenţă şi convocare funcţionează în sistemul lor educat i v care, în paranteză fie spus, cam pierde teren. Se simt dezamăgiţi ci nu apar anunţuri care şi facă reclami noului tip de învăţământ. Dacă ar fi mei atenţi, ar sesiza că

*

Această şcoala funcţionează nonstop şi nimeni nu este omis. Fiecare este integrat în clasa potriviră nivelului atins şi forţelor pe care le experimentează în această viaţă.

În acest sens, putem spune că situaţia nu este chiar dezastruoasă.

— Ar fi bine să fie cum spui, numai că cea mai mare parte dintre elevi încă dorm, refuză să înveţe şi perturbă activitatea colegilor mei mari. Au transformat şcoala într-un ospiciu. Este greu de oprit nebunia generală.

— Vor descoperi singuri cum au contribuit împreună le proliferarea ei şi vor fi nevoiţi s-o stopeze ei înşişi, pentru că nimeni nu este obligat să repare stricăciunile altora. Exisră o lege care te eliberează de trecut în măsura în care te eliberezi de fiecare greşeală pe care ai făcut-o. Altfel, vei fi închis în timp până ce vei fi dornic şi deschizi poarta spre viitor sau atemporalitate, mânat de puritate şi dorul de lumini.

— S-a lansat ideea ci, dacă un număr suficient de indivizi ar face acest pas, întreaga civilizaţie va putea trece pragul. Este posibil acest fenomen pe care unii îl numesc graţie divini. Problema este ci, în loc de a vedea voluntari dispuşi să-şi dorească evoluţia, care ar putea fi pusă şi în slujbe semenilor, am remarcat spectatori care aşteaptă pasivi miracolele Noii Ere. Limitarea la discuţii, comentarii şi aşteptare nu vă schimbe nimic la nivel populaţional. Este necesar un proces general de conştientizare. Dacă stăm în banca noastră, neriscându-ne comoditatea, vom asista la un război devastator care va trezi somnolentele conştiinţe ce-şi refuză statutul de om.

— Este ciudat Simţim cu toţii cum timpul ne grăbeşte şi totuşi un fel de latenţi interioară ne împiedică şi facem feţi schimbării. Agăţatul de trecui, de amintiri, de vremuri demult ori recent apuse reprezintă frâne în calea viitorului personal şi colectiv. Uneori este greu să identificăm acele atitudini retrograde care ne împiedică şi fim fericiţi. Puţini ştiu şi descopere semnele care le indică, arătând şi ieşirea din labirint

— Ele exisră. Ieşirea aceasta are un caracter individual, însă. Nu este o încolonare concretă într-o

mulţime ce va fi condusă într-un loc sau altul şi nicio adeziune scrisă le o organizaţie ce susţine o anumită doctrină. Este procesul de limpezire a nunţii şi a conştiinţei, în cursul eliberării de programe ce s-au opus evoluţiei spirituale prin implementarea de convingeri şi deprinderi nocive, străine omului.

— Cât timp te afli sub influenţa lor. Este greu să recunoşti cât te subjugă.

— Totuşi, refuzul de a gândi este condamnabil. Poţi recunoaşte că nu ştii, că nu eşti informai, că nu înţelegi, că te temi să creai, dor nu să negi doar pentru că ţi-e leac să cauţi sau să verifici ipotezele. De ce oamenii se complac în ignoranţă când au atâtea modalităţi de a se informa? Această indolenţă mă revoltă, acest mod de a înghiţi orice prostie vehiculată de mass-media.

— Da, m-am lovit deseori de refuzul de a comunica, de a avea un schimb de idei valoros. Oamenii stau de vorbă. Asta numesc eu a ucide timpul, a-ţi irosi energia, risipind-o, a păcătui prin bârfe şi calomnii, a uita că eşti om şi poţi preţui darul vieţii prin acte creatoare sau cercetări menite a-ţi deschide orizontul cunoaşterii. Dar poate că este prea mult ce cer. Unii sunt încă în stadiul de iresponsabilitate faţă de copiii pe care i-au adus pe lume, faţă de bunurile comune, faţă de propria sănătate. Dacă ne referim le actele de tâlhărie, violenţă, abuzuri şi acte reprobabile, care nu reprezintă acte izolate, ci relativ frecvente, ajungem la concluzia că oamenii au involuat şi creierul a suferit un proces de degenerare care nu se controlează cu ajutorul închisorii. Vindecarea sufletească nu preocupă, însă. pe nimeni. Recuperarea omului care a greşit nu se rezolvă prin pedeapsă, ci prin conştientizare şi găsirea acelor resurse interioare care să ofere acestuia posibilitatea de reabilitare şi câştigare a încrederii în sine. Este o mere nevoie de psihologi şi terapeuţi experimentaţi în probleme sufleteşti.

— Este, dar nimeni nu-i dispus să recunoască o

asemenea necesitate şi să remunereze un asemenea efort. Societatea îţi cere să produci bunuri, hârtii, servicii. Ce este în capul omului nu contează: dacă este bun îl exportăm, dacă este rău îl închidem, iar dacă nu dă randament îl disponibilizăm. Folosim creiere proaspete, tinere, neuzate de stres şi solicitări iraţionale. Dau semne de oboseală? Le înlocuim cu promoţii proaspete. Am fost deseori considerat dur pentru adovărul pe care îl rostesc. Dure sunt legile oamenilor şi nedrepte, duri sunt semenii noştri în relaţiile pe care le stabilesc unii cu alţi i, duri sunt cei ce ignoră viaţa, slujind un mecanism social care mutilează sufletele, duri sunt cei ce au uitat să iubească şi rănesc în atâica feluri, duri sunt cei ce emit ordonanţe inumane şi părtinitoare...

— S-a făcut târziu.

— Da... este târziu. Peşte că prea târziu ea să mai sper în reacţii sănătoase într-o lume bolnavă. O lume nouă se clădeşte cu oameni vii, nu cu oameni morţi.

— Şi totuşi, parcă ceva se mişcă. Se vede, se simte.

— Tare aş vrea ea nu frică de moarte să le amintească de Dumnezeu, lin dor interior să-i mâne spre un alt mod de a trăi şi a iubi. Dar încă banii sunt mult mai importanţi decât viaţa, sănătatea, autocunoaşterea, evoluţia, drumul spre lumină. Nu ar renunţa le nimic din agoniselile lor. Unii cred că îşi asigură un loc în rai cu o pomană de 10.000 de lei sau cu un buchet de flori. Nimeni nu a clădit ceva durabil fără sacrificiu, nopţi nedormite de zbucium şi frământare, perioade de privaţiuni, renunţări, căutări îndelungi şi dureroase, credinţă, adevăr, răbdare, neclintire. Numai trăind teste acestea, vei înţelege drumul interior spre centru. Confortul nu căleşte caracterul. Numai cei cu adevărat puternici rămân aceiaşi şi în regim de austeritate, şi în mijlocul abundenţei, şi în plină glorie, şi când sunt denigraţi. Dar asemenea pietre preţioase sunt rare. Restul sunt dependenţi de starea materială şi de conjuncturi. Se apleacă şi se îndoaie după cum bete vântul:

eşti lăudat – te iubesc, eşti criticat – te resping, azi îşi sunt prieteni, mâine te vorbesc pe la spate chiar dacă nu au ce să-ţi reproşeze. Până unde poţi merge cu astfel de indivizi? Dacă le-aş arăta slăbiciunile lor, nu m-ar crede şi m-ar contraziee. Am alea să-i pun în diferite situaţii în care să conştientizeze de ce sunt în stare. În loc să-şi plângă prostia şi să se corecteze, fac pe eroii pe la colţuri, întreţinând bârfe de doi bani. I-am avertizat că testele sunt pe măsura fiecăruia. Au crezut şi s-au răzgândit. Ei m-au învăţat să nu am încredere în oameni. Cer, ea şi ei, dovezi. Să demonstreze ceea ce pretind şi să nu se mai laude cu intenţiile lor nefinalizate. Acord fiecăruia o nouă şansă, dar nu cobor ştacheta. Fără exigenţă şi multă trudă, nu putem avansa. Nu putem înainta citind trei cărţi şi extaziindu-ne în cercuri de discuţii. Învăţăturile se studiază temeinic, se verifică şi se aplică.

— Am încercat de multe ori să arăt celor cu care am avut ocazia să stau de vorbe că nu ai nevoie de profesor acreditat de vreo universitate ca să înveţi tainele vieţii. Setea de cunoaştere şi voinţa îţi scot în cale acele persoane de care ai nevoie. M-au contrazis cu argumentul că poţi întâlni şarlatani şi impostori. Am repliest că marii iniţiaţi nu umblă cu hârtii de recomandare şi diplome, conştienţi de ceea ce sunt, şi că cele mai meri minciuni le-am auzit de la personalităţile recunoscute de marele public graţie titlurilor ştiinţifice şi onorifice cu care se mândresc. Viaţa te învaţă să-ţi formezi discernământul prin fel şi fel de contacte cu semenii. Tu alegi ce să crezi, te corectezi când greşeşti şi mergi mei departe. Sprijinit permanent de un sfetnic care să-ţi îndrume paşii, vei fi asemeni unui orb căruia cineva îi va descrie lumea, în loc s-o perceapă cu propriile simţuri. Îţi alimentezi handicapul în loc de a-l depăşi. Ignoranţa şi teame de viaţă sunt handicapuri puternice care te leagă de timp, împietrindu-te în stagnare. Trebuie şi încerci ceva nou, o schimbare, o împrospătare care şi te revitalizeze şi te stimuleze spre

aberdarea a noi orizonturi ale cunoaşterii. Prelucrezi noile experienţe şi continui drumul. Siguranţa a devenit un leagăn caid, ce ascunde o capcană. Mulţi dintre bătrânii şi bolnavii de astăzi fac parte dintre cei ce nu s-au regăsii, complăcându-se în resemnare, în renunţarea la o luptă cu viaţa ce le-ar fi adus seninătatea împlinirii, a autodepăşirii, triumful interior al izbândoi, al imnsfonnării destinului în victorie şi înălţare. Dar nu asemenea năzuinţe se seamănă în familii şi în şcoli. Cum să te miri de ceea ce întâlneşti când vezi le ce s-a redus educaţia?! Prezenţă, note, examene, meserie, bani, l-am i I le, copii pe care îi trimiţi le şcoală ea să înveţe şi ei aceleaşi lecţii, care nu au nicio legătură cu vastitatea şi complexitatea vieţii şi să repete acelaşi ciclu al vieţii şi ai morţii. Dar unde afli cine eşti, ce talent ascunzi, ce calităţi ai, cam să-ţi formezi caracteru I, cum şi s-o 1 u ţi onezi momentele de impas, cum şi eviţi dramele, cum poţi colabora ca guvernul când acesta face greşeli, cum şi obţii sprijin financiar pentru un proiect de interes general sau o ghidare psihologică competenţi în momentele de criză, cum poţi fi ajutat dacă eşti singur şi nu afle cine apele? Suntem o comunitate care are interesul ca fiecăruia să-i fie bine sau nimeni nu mişcă un deget dacă nu este plătit şi dacă cererea nu se conformează atribuţiilor pentru care eşti angajat1? În afara serviciului ne pasă unora de ceilalţi sau ne vedem doar ea să ne distrăm? În ce constau actele noastre de dăruire? Sistemul funcţionează numai cu bani? Nu acorzi o consultaţie medicală sau juridică fără bani? Nu faci un drum cu maşina pentru a ajuta pe cineva le nevoie fără bani? Nu verifici un televizor sau un aparat casnic fără bani? Nu ţii o slujbă fără ban i? Nu faci curat în curtea blocului pentru că nu eşti plătit? Nu sponsorizezi un act de binefacere dacă nu ţi se face reclamă? Nu eşti capabil să te implici în viaţa colectivă dezinteresat, fără a încerca să câştigi din asta. Sfidând bunul-simţ? Această lume este lipsiră de iubire. Cei mai mulţi sunt singuri şi se izolează tot mei mult

pentru că descoperă cu stupoare că nimeni nu are nevoie de ei. Pregătirea profesională şi puterea de muncă le sunt refuzate, copiii îi neagă în căutarea unor tovărăşii libertine şi lipsite de responsabilitate, necazurile îi ţin la distanţă de semeni şi în scurt timp întreaga existenţă le este pusă sub semnul întrebării. Aceştia pentru ce trăiesc? Ca să acopere bugetul statului, ea să acopere cheltuielile de întreţinere ale apartamentelor, ea să fie daţi afară din propriile casc pentru că nu au cu ce achita crescătoarele sume ce împovărează familiile în care veniturile rămân constante? Ştiu. Sunt patetic. Guvernul are alte griji şi grile. El votează şi urmăreşte statisticile pe monitoare, stabilind cifre abstracte pentru o realitate concretă şi dureroasă. Nimeni nu şi-a propus şi experimenteze timp de un an viaţa unui om al cărui venit acoperă ori mâncarea, ori întreţinerea, niciodată pe amândouă. Ce faci? O lună mănânci, o lună plăteşti datoriile le stat şi aha trimiţi copilul le facultate alternativ, nu? Peşte că fata ta este dispuşi să-şi sacrifica studiile, dar cam şi găseşti un Ine de muncă într-un oraş plin de şomeri? Cum poate supravieţui un tânăr belnav într-o lume care îl condamni le moarte, ca o pensie care nu-i permite achitarea cursurilor de recalificare potrivite ştirii sale de sănătate? Facem o emisiune „Surprize, surprize” şi plângem unii pe umerii altora de fericire că s-a mai rezolvat o problemă umanitari. De ce nu s-a făcut un sistem naţional de evidenţi şi protecţie a problemelor populaţiei nu are rost şi întreb, nu? Pentru ei serviciul de evidenţa populaţiei, recensământul şi declaraţia de venituri servesc ţinerii sub observaţie a mersului banilor, nu a nevoilor cetăţenilor. Asemenea statistici nu interesează şi nici nu sunt popularizate. Suntem cetăţenii unei ţări în care aceste date rămân secrete. Democraţia se rezumă la prezentarea le vot şi le dreptul de a achita taxe şi impozite usturătoare. Informaţiile de care avem nevoie sunt ascunse cu grijă. În schimb, vei găsi în teste publicaţiile fete geale, med

iatizarea crimelor, violuri lor. Furturilor, reclame imense care consumi inutil hârtia şi lemnul, fotografii şi interviuri care nu înseamnă câştig informaţional şi cultural pentru nicio categorie de cititori, cancanuri şi sloganuri pentru care pădurile mor, acrul se otrăveşte, banii se irosesc şi noi intrăm fericiţi în standardele occidentale ce impun mediocritatea.

— Ar fi bine şi înţelegi că ai libertatea de a alege. Tu alegi ce faci cu viaţa ta, în condiţiile dote. În câte locuri ai cerut ajutor, în ce fel ai trăit, cât ai ajutat pe alţii le rândul tiu, ce atitudine ai luat feţi de ace le lucruri cu care nu eşti de acord, ce ai corectat în tine sau în jurul tiu când ai avut ocazia s-o faci, în ce fel ai căutat ajutorul lui Dumnezeu, câte soluţii ai încercat pentru a scăpa de necazuri? Exişti şi mulţi comoditate în lume. Dar viaţa este presărată cu obstacole, condiţionări, limite pe care le poţi depăşi cu puţin efort Câte idei ai încercat să pui în practică înainte de a te resemne? Speranţa nu înseamnă încrederea pe care ţi-o pui, stând cu mâinile în sân, în miracole. Este credinţa în izbânda demersurilor tale. Există leacuri pentru orice boală, poţi ierta orice neplăcere, te poţi împăca cu acel cu care te-ai certat, poţi găsi de lucru dacă eşti cinstit şi ham ic. Poţi afle informaţiile de care ai nevoie dacă le cauţi, poţi să-ţi găseşti dreptatea dacă ai curaj şi răbdare, poţi iubi dacă vrei cu adevărat, poţi schimbe ceva renunţând le acele lucruri care te-au făcut să te rătăceşti, poţi fi apreciat dacă ştii ce vrei… Şi pot continua astfel. Nu există problemă fără soluţie. Mulţi nici nu ştiu ce vor în afară de bani. Se simt singuri, dar nu reuşesc să vadă că s-au însingurat prin opţiuni care i-au frustrat în alte planuri ale vieţii, pe care le-au neglijat. Nu poţi fi fericit dezvoltând doar un aspect ai sufletului, în detrimentul celorlalte. Dezechilibrul, mei devreme sau mei târziu, va trage semnalul de alarmă. Faptul de a nu te simţi împlinit arată că undeva, în timp, ai făcut o alegere greşită. Atunci este bine să mergi în urmă şi să vezi când ai decis să

renunţi ia o parte din tine şi dacă nu cumva renunţarea ar fi trebuit să fie de cu totul altă natură. Uneori ai posibilitatea să faci corecţia din mers, alteori analize scoate la iveală imaturitatea cu care ai acţionat când ai făcut primul pas pe un drum ce te-a condus spre criză sau cădere. Totuşi, niciodată nu este prea târziu pentru a judeca situaţia în care te găseşti, a face o introspecţie riguroasă şi a schimbe ceva în interiorul rău. Vei constata că proiecţia exterioară nu va înrăma să apară, luând forma unei ameliorări, a unui ajutor nesperat, a unei şanse sau a unei schimbări spectaculoase de situaţie. Vei realiza, cu această ocazie, cât de constructive ţi-au fost căderea şi arderea interioară ce au condus la renaştere. Vei înţelege că problema ta era rezolvată: Dumnezeu ţi-a deschis ochii şi ţi-a pus oglinda în faţă ea să te vezi aşa cum eşti. Privindu-te, doar tu puteai lua măsurile necesare remedierii. Orice naufragiu are Ine lângă o insulă spre care poţi ajunge înot sau cu berea de salvare.

— Da… totul este să identifici forţele sau piesele care compun acest joc în care nu ai cum să pierzi dacă vrei şi câştigi şi ştii ce înseamnă asta.

— Mă gândesc, uneori, că sunt oameni care au nevoie să-şi regăsească busolă. Îi îndrum pe căi neştiute şi, după ce depăşesc criza, o iau de la căpăi, făcând aceleaşi greşeli. Asta atrage noi necazuri, care îi paralizează în situaţii aparent fără ieşire. Încearcă soluţii de compromis şi se roagă la Dumnezeu să fie ajutaţi. Aşa au fost învăţaţi: să ceară unui Dumnezeu exterior să rezolve o problemă a cărei cauză este în interior. Genul acesta de atitudine este cam primitiv şi nu se mei admite în Noua Eră. Dumnezeu nu înlătură efectele, ci te ajută să te opreşti şi să cercetezi cauzele care te-au adus în impas. Colaberezi cu Dumnezeu, nu îi trasezi sarcini cu ton rugător. Nu mei eşti capii. Eşti adult şi pretinzi să fii respectat. Demonstrează că meriţi acest lucru. Dă dovadă de maturitate şi fli-ţi un serios examen de conştiinţă. Când ai nedumeriri, raportează-te le

înţelepciunea populară şi universală. Vei găsi soluţii pentru orice situaţie. Analizează atent pierderile şi câştigul şi plăteşte preţui darului pe care l-ai primit cu smerenie, căci orice învăţătură de viaţă este o nestemată din comoară sufletului rău.

— Peşte că este un alt fel de relaţie cu Dumnezeu, pe care cai mei mulţi nu au descoperit-o încă. Prezenţa Sa activă în viaţa noastră şi limbajul prin care vorbeşte pe înţelesul fiecăruia se revelează căutătorului însetat de Adevăr. Cum cei mulţi par să-şi aducă aminte numai ocazional de Dumnezeu, /abevesc în întunecimea unei minţi neiscoditoare şi nevrednice de lumină. Cum să se redreseze în acest soi de orbecăiala în care refuză autenticul ajutor, cerând în schimb bastonul de orb?!

— Viaţa este un festin la care toţi sunt invitaţi. Linii preferă hrana moartă, alţii hrana vie. În timp ce unii vor întinde mâna după prăjituri aspectuoase şi pline de compuşi cancerigeni, care le dau arome şi culori înşelătoare, alţii vor gusta din roadele pământului însorit şi se vor delecta cu fructele înţelepciunii. Oamenii aleg adevărul sau minciună, lăsându-se conduşi de ceea ce văd cu ochii şi percep cu organele de simţ. Dar puţini sunt cei care-şi folosesc creierul. Şi diferenţa se vede între omul senin. Împăcat cu sine şi cu viaţa, şi cel cocârjat sub povara propriilor neînţelegeri. Este firesc să greşeşti când nu ştii să a legi. Dar greşeala necorectată devine păcat, în timp ce conştientizarea ei şi transformarea conduc la cunoaştere şi eliberare. Păcatul te condamnă, legându-te de un nivel de conştiinţă din care nu vei ieşi de nu-ţi vei spăla păcatele cu lumină. Asta cere efort şi demnitate. Ieşirea din timp nu se face cu ochii închişi. Am constatat că mulţi aşteaptă minuni şi caută zone cu potenţial energetic ridicat, în speranţa unei transcenderi. Au chit cărţi care oferă cheile, dar nu le-au prelucrat suficient şi s-au îmbătat cu iluzii, aşteptând efecte exterioare fără să fi semănat cauzele interioare, generatoare ale schimbărilor

sperate.

— Am impresia că ziua de azi ne-a adus Lumina în casă. Asta a transformat căsuţa noastră într-un castel în care Regele însuşi ne-a onorat cu prezenţa Sa. Ne-am înfruptat cu fructe parfumate ce ne-au adus tihna şi răspunsurile pe care le căutam. Credeam, când am deschis poarta, că voi ospeţi un drumeţ obosii, şi m-am trezit că rolurile se inversează. Eu eram drumeţul. Călătorul din faţa mea duce cu sine un coş cu fructe fermecate, pe care unii le văd şi alţii nu. Dăruind un strop din bunăvoinţa şi bunăstarea noastră, am primit înmiit Ne-am îndestulai, hrănindu-ne sufletul, şi ne-am odihnii, găsind pacea într-un templu luminos, în care ostenelile rămân la uşă. Intri ca să urci treptele conştiinţei şi să te întorci cu un prinos de bucurie, înţelegere. Împăcare, energie şi teme de meditaţie, dar şi cu o sete de viaţă, un avânt de a-ţi încerca puterile în acest Joc în care joci rolul pe care ţi-l creezi. De tine depinde cum arată personajul pe care îl interpretezi. Te poţi înălţa şi poţi cădea la fel de uşor în episoadele acestui serial fără sfârşit. Azi mă simt Om şi parcă aş atinge stelele cu mâna. O forţă nouă mă mână spre noi experienţe, încă nu-mi este clar ce voi face mâine, dar ştiu că am atins o poartă pe care nu trebuie decât să o împing uşor spre a trece dincolo de ea. Nu, nu voi evada din lumea aceasta. Este doar o poartă spre Cel din mine, spre EU SUNT, spre un alt fel de exprimare, neîncercat încă. Voi fi şi nu voi fi acelaşi. Pasul acesta aduce o nouă perspectivă asupra trecutului şi o altă aberdare a viitorului. Practic, prezentul se extinde, integrând nivelurile inferioare şi superioare de conştiinţă într-o nouă armonie. O nouă viziune asupra vieţii reformulează ecuaţia destinului meu, venind din adâncai fiinţei mele, nu sub forme unor sfaturi primite din afară. Îmi găsesc o nouă dimensiune căreia încă nu-i pot de un nume, dar cel mai apropiat termen ar fi eliberare. N-aş fi ştiut să o definesc, dar o pot recunoaşte acum, pentru că o trăiesc. Nimeni nu va putea afla

vreodată tainele vieţii altfel decât trăindu-le.

— Cum spuneam, totul începe cu a trăi şi a gândi.

Discuţia noastră a continuat şi în zilele următoare în care am explorat împreună cu sătenii de la poalele muntelui alte orizonturi ale cunoaşterii.

DEPOZITUL

Mă percepeţi acum prin cuvinte fără sunet. Mintea voastră le citeşte şi ştie că vin de le mine. Dar voi nu mă auziţi şi nu mă vedeţi. Credeţi că eu am transmis aceste mesaje sau vă îndoiţi. Nu aveţi cum verifica de unde vin ele. Le puteţi atribui scriitorului, autorului care le-a dictat fizic sau telepatic, ori unui complex de factori ce combină cunoştinţele scriitorului cu inspiraţia. Dar ce este inspiraţia? Canalul deschis prin care curge informaţia? Şi ce este informaţia? Desigur, un fel energie ca o anumită semnificaţie. Dar cine îi atribuie semnificaţia? Mentalul colectiv sau creatorul individual de valori culturale şi spirituale?

Există noţiuni care au fost cândva noi şi respinse, la vremea respectivă, ca fiind imposibilităţi, întrucât nu aveau corespondenţă în realitatea acelu i timp. Ulterior au fost acceptate şi au extins realitatea cu o nouă reprezentare în plan mental. La fel se întâmplă şi astăzi. Multe dintre lucrurile pe care le spun nu sunt acceptate ca veridică, reale, ceea ce nu le împiedică să fie adevărate pentru cei care le cred şi le-au integrat în realitatea lor mentali şi materiali. În acest sens pot afirme că fiecare se mişcă într-o altă realitate, căreia îi cunoaşte regulile de manifestare integral sau parţial. Voi nu cunoaşteţi legile funcţionării acestei realităţi. V-aţi oprit atenţia doar asupra efectelor unor fenomene ale căror cauze nu le-aţi cercetat suficient. De fapt, efectele depind în mare măsură de felul în care alegeţi să le percepeţi. Ştiu că pare ciudat ce spun. Totuşi cred că sunteţi de acord că un acelaşi eveniment pentru unii ar avea o semn i ficaţie, în timp ce pentru alţii ar putea avea o cu totul altă semn i ficaţie. Aceasta

depinde de numărul de elemente pe care le reţineţi când observaţi şi de aprecierea pe care o faceţi atunci când realizaţi conexiuni le între acestea. Astfel se ajunge la o reprezentare mentală simplificată şi deseori alterată a realităţii, din lipsa unei structuri legice şi cauzale a cursului evenimentelor, sau le una mai cuprinzătoare, mai complexă şi mai apropiată de adevăr. Altfel spus, în timp ce un individ percepe doar fenomene de tip A, liniare în secvenţa desfăşurării lor, un altul sesizează două tipuri de evenimente: A şi B care stabilesc relaţii de tip A şi B, ori A sau B. Un alt individ percepe o a treia categorie C, care, împreună cu evenimentele A şi B creează o structură tridimensională. Cu cât relaţiile dintre evenimente iau forme unor ecuaţii de mişcare mai complexe, întreaga structură va prezenta continuităţi şi discontinuităţi aparent iraţionale, dar care respectă riguros anumite legităţi care guvernează ansamblul. Cu cât numărul elementelor creşte, modelul devine greu de urmărit şi matematicienii au efectuat calcule probabilistice pentru a ieşi din asemenea încurcături. Astfel, pentru a stabili cât de previzibil este comportamentul uman determinat de un anumit tip de educaţie, s-au efectuat o mulţime de experienţe la scară naţională şi mondială, în urma cărora s-au creat legile de guvernare. Istoria a reprezentat un mod de lucru cu mulţimile, în diferite condiţii în care factorii variabili au făcut posibile numeroase observaţii. Pentru aceleaşi perioade, relatările variază – ceea ce este firesc, având în vedere accesul la informaţie ai participanţilor şi martorilor la evenimente şi percepţia subiectivă, condiţionată emoţionai, a acestora. Comparând asemenea relatări, putem obţine un fel de realhăţi paralele sau le putem compune într-un ansamblu care le integrează, creând un fel de etajare ce permite detal ierea sau viziunea generală. În interiorul acestei aparent sofisticate structuri a realităţii convieţuiesc fiinţele umane, dispersate sau legate prin fire karmiee ori psihice.

Eliberarea din condiţionările trecutului, de prejudecăţi şi programe limitate ce determină comportamentul dependent de timp şi spaţiu, permite intrarea într-o zonă a realităţii a cărei percepţie solicită calităţile intuitive ale creierului. Neantrenat în astfel de discriminări, acesta nu va putea realiza conexiunile ce permit intuirea tabloului constituit din e elemente raţional separate, dar care sunt legate printr-un fir vizibil doar pentru ochiul minţii. Şi cum ochiul minţii este instrumentul conştiinţei, vei reveni asupra procesu I u i de purificare – singurul care va conduce spre atingerea treptelor superioare ale acesteia. Urcarea acestora modifică perspective asupra fenomenelor, lărgind orizontul în mai multe direcţii şi oferind o desprindere din spaţiul temporal. Aş dori să atrag atenţia asupra faptului că veţi continua să trăiţi în acelaşi peisaj, nu veţi aluneca într-o dimensiune paralelă, imaginile pe care ochii le vor percepe vor fi aceleaşi, doar semnificaţia – reprezentarea mentală – se va schimbe şi procesele gândirii se vor accelera. Intuiţia va permite o cuprindere mai largă a secvenţelor de întâmplări şi fenomene în care trecutul şi viitorul nu vor mei reprezenta decât repere relative în înţelegere. Cauzele se pot situa şi în trecut, şi în viitor. În acest sens. Pentru a dopaşi impactul acestui paradox, va fi necesar să renunţăm la concepţiil de timp. Ne vom raporta la relaţiile cauzale dintre evenimente şi la stadiul dezvoltării lor.

Poate părea lipsit de rigurozitate ştiinţifică acest mod de a gândi, dar vă asigur că este mult mai exact şi eficace, când dorim urmărirea sau modificarea unei secvenţe de evenimente, decât raportarea la cronometru. Cronometrul. devine un instrument cu care se poate jongla, dar nu factorul decisiv în analize interacţiunilor ce determină un anumit efect. Evenimentele se înlănţuie după un fir cauzei, unul atrăgându-l pe următorul, sau intercalându-se după două succesiuni paralele. Este iluzorie puterea timpului ce le aşterne într-o anumită ordine, deseori haotică şi

percepută că arbitrară.

S-a spus că nimic nu este întâmplător, nici succesul, nici bolile, nici suferinţa, nici evenimentele cu caracter excepţional. Totuşi, filmul vieţii pare plin de ciudăţenii, lucruri neînţelese şi căi nebănuite. Doar un înţelept va vedea adevărul ce leagă totul într-un întreg şi nu va acţiona mânat de grabă sau interese, ci în virtutea Legilor ce guvernează întregul.

Întrebarea care ar urma în mod firesc ar fi: „Şi cum ajungem la înţelepciune?”. Răspunsul vi l-am dat de multe ori: prin puritate, credinţă, sete de cunoaştere, iubire, efort, gândire, observare, experimentare, analize îndelungi, introspecţii, contemplarea lumii, cercetarea viselor, abordarea Iimbajului simbolic al artelor, miturilor, ştiinţei şi religiei, prin eliberarea de prejudecăţi şi învingerea barierelor minţii. Teste acestea reprezintă chei preţioase spre a transforme depozitul labirintic al subconştientului într-o cetate a cunoaşterii, un templu ai luminii.

PE TEREN

În drumurile mele am străbătut spaţiul fizic şi psihic pe teste nivelurile conştiinţei umane. Mi-am concentrat atenţia asupra problemelor reale sau imaginare ale omenirii şi i-am ajutat adesea pe cei ce au dorit să-şi depăşească limitele. A fost mai greu să ajut acolo unde oamenii au cerut o rezolvare care nu ar fi determinat schimbări interioare, ci doar continuarea somnului conştiinţei. Şi pentru că am refuzat să răspund unor asemenea solicitări, am fost considerat nedrept sau părtinitor.

Am bătut şi eu deseori la uşa voastră şi am plecat alungat de ostilitatea şi egoismul care au ridicat ziduri înalte, menite a vi apăra bogăţiile trecătoare. Nimeni nu mai pune preţ pe acele bogăţii ce-ţi vor crea un palat în cerul fiinţei tale. Metaforele ascund o realitate d încolo de limitele minţii, care, din păcate, nu mei interesează pe

nimeni. Limbajul a devenit pragmatic şi estimează cât ai sau ai pierdut Viaţa şi reuşitele ei se rezumă le venituri, achiziţii, problemele de serviciu şi frustrările de acasă. Speranţele de mei bine scad şi nemulţumirea se poate citi pe chipurile ce-şi strigă disperarea mut, într-o resemnară neputinţă.

„De ce Dumnezeu nu face nimic dacă este arăt de aproape?

Răspunsul este simplu: de ce oamenii nu fac nimic pentru copiii lor, pentru semenii lor, pentru ei înşişi? Ceea ce faceţi pentru alţii faceţi pentru voi înşivă. Orice cauză devine efect şi orice efect se transformă în cauză, reîntorcându-se la sursă. Dă şi ţi se va da, cere şi ţi se va cere. O nouă formulare pentru o realitate care se transformă cu ajutorul vostru. Încă refuzaţi să credeţi că vei creaţi lumea în care trăiţi. Vi se pare că v-a fost dară de strămoşi spre a o preda urmaşilor. Cei de azi refuză, însă, moştenirea, neştiind s-o sporească, dar nici nu pot crea alta cât timp gândesc la fel ca generaţia anterioară. Unui acelaşi mod de a gândi îi corespunde un acelaşi mod de viaţă, plin de lipsuri şi suferinţă. Numai un salt evolutiv, o schimbare de natură spirituală, o altă mentalitate pot determina prefacerea lumii. Faptul că dolarul creşte sau scade, că au loc mai multe sau mai puţine războaie şi atacuri teroriste, că zăcămintele naturale sunt negociate prin tratate economice sau cu arma, că idealurile tinerilor oscilează între carieră şi distracţie, nu reprezintă decât cifre şi evidenţe care nu au niciun efect evolutiv. Întreaga civilizaţie se supune aceloraşi norme care, în esenţă, urmăresc menţinerea aceleiaşi stări de lucruri. Nimeni nu are curajul să experimenteze altceva. Toţi oamenii trebuie să fie la fel. Nu? Dacă viaţa continuă să fie la fel, cum aşteptăm schimbarea? Sub forma unei minuni? Este o naivitate să creai că rezolvările problemelor majore ale omenirii vin pe această cale. Sfidând orice Lege Universaia şi însăşi necredinţa celor mulţi. Şi cu toate acestea există

şi naivi şi predicatori ai minunilor, propagatori ai lenei şi ai stagnării, comod de urmat. Cine să urmeze hărnicia, iniţiativa ce sparge tiparele, tenacitatea şi curajul de a învinge obstacolele, când este mai simplu să nu-ţi beţi capul cu toate acestea? Transferăm responsabilităţile parlamentului, guvernu' lui, investitorilor sau lui Dumnezeu şi ne distrăm în continuare în faţa micilor ecrane, întrebându-ne retoric: „Ce e de

Făcut?"

A face presupune a fi şi a fi este opusul lui a nu fi – stare ce caracterizează marea masă. Numesc a nu fi existenţa robotică, executarea repetată a unui număr de programe ce exclud fiinţarea – adică gândirea, creativitatea, explorarea conştiinţei şi a Universului, iubirea, exprimarea frumuseţii interioare, armonizarea cu natura, stabilirea unor reiaţi i de prietenie şi cooperare cu semenii, îmbogăţirea cunoaşterii prin experimentare, cercetarea valorilor culturale ale civilizaţiilor ce s-au succedat pe planetă. De ce ar trebui ca teste acestea să constituie obiectivele de viaţă ale unui număr restrâns de oameni? De ce restul trebuie să muncească până la epuizare pentru procurarea hranei sau încă să ucidă într-o eră în care toate religiile au spus: „să nu ucizi"?

În acest context voi relua un subiect despre care am mai vorbit: EDUCAŢIA. Educaţia este o cerinţă a oricărei societăţi avansate, pe tot parcursul vieţii membrilor ei. Aici, am constatat că educaţia încetează la 7 ani, vârstă după care începe programarea creierelor. Cum poate evolua o civilizaţie ai cărei membri au rămas, spiritual vorbind, la vârsta copilăriei? Nu are cum. Desigur, viaţa, prin destinele ci, reglează această situaţie, oferind lecţii tuturor celor dornici să înveţe. Dar aceştia sunt prea puţini şi ritmul general evolutiv, determinat de trăitul inconştient, la întâmplare, ignorând Legile Vieţii şi respectând mai mult sau mai puţin legile strâmbe ale societăţii, este scăzut. Ca efect al nivelului general de conştiinţă scăzut,

apar fenomene secundare care scapă de sub control, în absenţa unei cunoaşteri aprofundate ale Legilor evoluţiei colective, şi începe procesul de declin, mascat, de regulă, de activităţi ce permit ici şi colo manifestarea unui licăr de conştiinţă.

Îmi veţi aminti afirmaţia pe care am făcut-o cu alte ocazii, potrivit căreia şoc ietăţi le primitive sunt supravegheate şi ajutate de civilizaţiile evoluate. Este adevărat, dar există nişte restricţii care nu permit amestecul decât în anumite situaţii critice. Altfel s-ar crea o dependenţi ce ar deveni factor inhibitor al evoluţiei. De altfel, situaţiile critice conţin în ele şi cheile ieşirii din capcanele evolutive, stimulând puterea creatoare colectivă

Poate că, fascinaţi de filmele ce propun corecturi prin întoarcerea în timp şi modificarea anumitor evenimente, vi veţi spune că este interesul Universului şi salveze planeta pe care locuiţi şi vi veţi sustrage oricărei responsabilităţi. Este adevărat că ne aflăm printre voi pentru a-i salva integritatea, dar noi vi arătăm ce aveţi de tăcut în acest scop şi de voi depinde daci vi decideţi şi duceţi acest lucru la bun sfârşit. Cum spuneam, salvarea ei depinde de fiecare om. Îmi pare rău că nu s-a înţeles, dar nu zvonul răspândit al existenţei mele pe Terra reprezintă calea salvării, ci felul în cure trăiţi şi gândiţi. Fanatismul a creat multe victime şi a deformat multe adevăruri. GÂNDIŢI PÂNĂ VEŢI ÎNŢELEGE ŞI APOI ACŢIONAŢI! Daci nu sunteţi siguri de justeţea acţiunilor voastre, întrebaţi pe cei în măsură şi vi dea un sfat preţios, dar nu vi aventuraţi în iniţiative cu efect îndoielnic sau chiar contrar celui dorit!

A salva planeta înseamnă a salva viaţa, şi viaţa fiecărei fiinţe umane este preţioasă. Începeţi prin a vi face ordine în viaţă, analizaţi-vă conştiinţa şi ajutaţi-vă să treceţi împreună aceşti ani de încercări! Cooperaţi, oameni, spre a găsi soluţii înţelepte! Încetaţi să vi mei plângeţi şi abandonaţi distracţia inutili! Nu confundaţi

relaxarea, bucuria, plăcerea odihnei active, cu irosirea timpului în activitali ce vă sporesc starea de tensiune şi vă afectează sănătatea.

Aminiiţi-vă care este rostul vieţii. Fericire (ară cunoaştere, iubire, dăruire, credinţă, pace. Nu există.

Îmi este greu să privesc spectacolul autodistrugerii. Am încercat să vă arăt un alt drum şi mi s-a arătat că nu ştiu ce spun. Dar cine. În lumea aceasta, ştie ce spune? CE ŞTIŢI, DE FAPT. DESPRE VIAŢĂ? CE ŞTIŢI DESPRE MOARTE? CE ŞTIŢI DESPRE DRAGOSTE. DESPRE PLANETA, DESPRE UNIVERS? Aveţi noţiuni confuze despre tot ce este în voi sau vă înconjoară. De ce nu vă recunoaşteţi onest ignoranţa? Pe cine păcăliţi? Doar pe voi înşivă. Şi la ce vă foloseşte această minciună în care trăiţi? Doar şi muriţi încet, cu fiecare zi trăiţi în întuneric. Negându-L pe Dumnezeu. Dumnezeul vostru este fabricat aici, în mintea voastră, „mado on Terra”, este idolul la care vi închinaţi când puterile, sănătatea şi banii se împuţinează. Şi unde v-a adus acest Dumnezeu? Priviţi-vi în oglindi şi aveţi curajul să recunoaşteţi.

Potopul necredinţei va stinge această lume plini de secte şi religii. Este un paradox, nu-i aşa. Şi te tot rogi la Dumnezeu şi fii acuzat de necredinţă. Dar nu este. A te ruga pentru a cere nu este dovadi de credinţi, ci de negare a lui Dumnezeu, care ţi-a dat chiar înainte şi îl cerut. Ai refuzat şi vezi că şansa de a reuşi este în mâinile tale. Ai negat succesul cu teama ta şi neîncrederea în forţele tale. Te-ai comportat sub nivelul posibilităţilor tale. Nu ai analizat suficient situaţia în care te găseai. Ai alergat le biserici înainte de a gândi şi a încerca soluţiile ce-ţi erau deja le îndemână. Poate chiar le-ai şi auzit spuse de cineva apropiat, dar nu ai crezut. Ai dorit miracolul care sfidează viaţa.

Aveţi nevoie unii de alţii şi vi însinguraţi din teamă de a întinde mâna celor apropiaţi. Vi judecaţi, vi invidiaţi, vi condamnaţi, vi supăraţi din motive ridicole când ar fi mei

construct i v să clădiţi împreună pacea, demolând zidurile dezbinării. Societatea s-a dezbinat din cauze egoismului şi indiferenţei. Unirea şi grija pentru aproape ar fi condus această lume spre o civilizaţie evoluată, integrată în Confederaţia Galactică. Izolarea vi menţine în stagnare şi atrage colapsul. Numai că nu vi impresionează aceste lucruri şi nici nu doriţi şi le cunoaşteţi. Chiar aflate, rămân simple informaţii

2 W cât timp nu începeţi transformarea prin eforturi susţinute.

Am vrut să văd primele realizări spirituale concretizate în familie, la locul de muncă sau în societate. Am constatat o anumită inerţie în a aplica sfaturile primite, singurul efect fiind discuţiile teoretice în grupuri care compară mesajele diferiţilor scriitori, optând pentru unele sau pentru altele, fără însă a le pune în practică. Treceţi la fapte, oameni! Viaţa vă grăbeşte spre decizii urgente. Începeţi un nou program de viaţă, vindecaţi-vă sufletele şi trupurile, deschideţi-vă mintea şi drumul spre Centrul fiinţei se va contura cu claritate în faţa voastră. Evoluţia este un proces etapizat care nu se reduee la lectură şi rugăciuni. Autocunoaşterea nu se identifică cu privitul în oglindi şi nu se referă la fişa medicală sau la CV-ul pe care l-aţi întocmit pentru angajare. Aţi avea multe de aflat despre voi înşivă de aţi dori cu adevărat acest lucru. Poate că un psihoterapeut v-ar de o mână de ajutor, dar este insuficient. Cine ar putea şti mai bine decât voi înşivi ce ascundeţi în propria împărăţie? Nu acuzaţi partenerul de viaţă pentru ceea ce aţi ajuns. Fiecare răspunde pentru propria viaţă.

Vi răspund tuturor cu aceleaşi cuvinte pentru ci aveţi de parcurs un drum lung pâni ce vi veţi elibera de obseali, griji, nelinişti, stres, anxietate, disperare, apatie. Aveţi nevoie de vindecare şi luciditate. Obosiţi, nervoşi, frustraţi, nerăbdători, orgolioşi şi grăbiţi, nu puteţi avansa pe cărările spirituale. Blocajele energetice şi afective vi vor

limita forţele şi vor atrage erori. Confuziile care apar din cauza interpretărilor subiective ale marilor adevăruri au condus la dispute, rătăciri şi poticniri ce au creat alt gen de crize şi maladii psihice. Nu fugiţi de provocările vieţii, în căutarea unor fenomene neobişnuite. Adevăratele puteri se acumulează în scenele obişnuite de viaţă, cărora le puteţi conferi noi dimensiuni, iniţiatice, spirituale. Câte călirăţi vi soliciţi locul de muncă? Dar relaţiile cu colegii? Ce parte din sufletul vostru se dăruieşte în familie? Ce dăruiţi celor apropiaţi, din frumuseţea interioară? Câte aspecte îmbraci relaţia personali cu Dumnezeu?

Răspunsurile la aceste întrebări cer timp şi reevaluări ale situaţiilor pe care le-aţi parcurs aflaţi fiind în diferite stări emoţionale şi pe diferite niveluri de conştiinţă. Ele nu vor coincide şi nici nu veţi fi obiectivi de la bun început, oricât v-aţi strădui. Recitiţi la diferite intervale de timp ceea ce aţi notat şi veţi constata câte viziuni există despre voi înşivă. Care se apropie de adevăr? Puteţi fi sinceri? Nu încercaţi să vă subestimaţi şi nici să vă supraapreciaţi. Gândiţi-vă cum sunteţi percepuţi de ceilalţi şi nu îi acuzaţi de rea-intenţie. Acceptaţi faptul că nu toţi vă vor vedea aşa cum vă descrieţi voi înşivă. Uneori ar putea fi chiar mai obiectivi decât sunteţi când vă autocaracterizaţi. Reflectaţi asupra faptului că prezenţa celorlalţi ne ajută să ne cunoaştem mai bine, reflectându-ne calităţile şi defectele, provocându-ne să ne transformăm aspectele negative şi să stabilim relaţii corecte de asociere, prietenie, colaborare, întrajutorare, comunicare, dragoste. Răbdarea şi toleranţa sunt două forţe capabile să transmute conflictele în înţelegeri. Descoperiţi cauzele profunde ale situaţiilor tensionate şi încercaţi să le remediaţi cu tact şi înţelegere. Fiecare duce cu sine o povară karmică sau nemulţumiri cărora cu greu le face faţă. Dispreţul, dezaprobarea, egoismul, invidia nu-şi au locul într-o colectivitate. Desigur, veţi spune, sunt lucruri frumoase, dar în faţa marilor decizii cum să procedezi?

Cum să reacţionezi când jumătate din colegii tăi au fost concediaţi peste neapte? Cum să procedezi când munca este retribuită atât de diferit încât unora abia le ajung banii, iar altora le prisosesc? Ce-ţi rămâne de făcut când boala nu-ţi permite să munceşti, să te tratezi şi să plăteşti cheltuielile de întreţinere?

Sunt situaţii critice care au soluţii spirituale. Viaţa oferă fiecăruia lecţiile de care are nevoie pentru a se trezi. Pentru a înţelege situaţia în care vă găsiţi, aveţi nevoie de o reluare a filmului vieţii şi de o analiză serioasă a atitudinii pe care aţi avut-o faţă de muncă, a ataşamentului faţă de bani, a resentimentelor şi a felului în care v-aţi tratat semenii. Oare nu cumva ceea ce se întâmplă este o consecinţă firească a ceea ce aţi semănat, construit ori demolat ani de zile? Chiar sunteţi fără de păcat? Şi care sunt acele păcate pe care vi le recunoaşteţi?

Spovedania este un început al purificării. Totuşi, felul superficial în care se face nu limpezeşte cauzele profunde ale necazurilor voastre. Nu vă grăbiţi să vă despovăraţi formai, pentru că nu veţi păcăli pe nimeni. Nu transformaţi confesiunea în lamentare! Transformaţi aceste momente de conştientizare în analize profunde, aducătoare de lumină în suflet şi de salturi pe niveluri superioare de conştiinţă. Relaţia cu elementele corectoare ale vieţii trebuie primiră fără ostilitate sau acte de bravură. Smerenia şi atenţia la noile conjuncturi care ne atrag în vârtejul lor vor permite evitarea situaţiilor extreme. Ţineţi seama de semne şi ajutoare şi veţi depăşi perioadele de criză. Nu le traversaţi copleşiţi de neputinţă şi înecându-vă amarul în uitare. Descoperiţi cum aţi ajuns în capcană şi căutaţi cheia ieşirii din aceasta.

Poate că unii vor găsi că repet aceleaşi sfaturi pentru începători. Vă asigur că toate aceste elemente fac parte şi din pregătirea începătorilor, şi din a celor avansaţi. Examenele se reiau până când demonstraţi că lecţiile sunt învăţate. Eu nu cred în vorbe, ci în fapte. Iar faptele

voastre vi colorează aurele în culori care nu înşală niciodată şi atrag bucuriile sau durerile pe care le meritaţi. Voi transformaţi destinul în soartă.

Această vizită pe teren s-a încheiat şi concluziile v-au fost aduse la cunoştinţă. Lecţiile continuă.

ÎNGERUL

Începuse ora de geografie şi ştia deja că se va plictisi ascultându-şi colegii rămaşi fără note. Nici noua lecţie nu mei prezenta interes. Totul era la fel de ani de zile: spuneai ce ai reţinui, priveai harta, luai notiţe şi în timpul acesta mintea îţi umblă la câte şi mai câte: jocul de pe CD-ul primit aseară, colega cea nouă. Campionatul de baschet, petrecerea de sâmbătă, meditaţia la mate, bicicleta mult visată, o prăjitură şi ce bine ar fi să nu facem biologia şi să plecăm mei devreme, peste bem un suc la terasă, pro fă asta nu ştie să facă ore mai ca lumea? Dacă ar vedea ce ne trece prin cap în timpul orei, s-ar îngrozi. Niciunul nu este pe aici. Fiecare este în lumea sa de gânduri, nici măcar pe meridianele pe care îşi plimbă ea indexul. Şi când te gândeşti ce frumoasă ar fi geografia practică! Pac, o navă sau un balon să te ia şi să te ducă pe urmele lui Jules Verne sau pur şi simplu să poţi merge oriunde şi să vezi cu ochii tăi planeta, nu cu ochii exploratorilor de la National Geographic. Deşi, sunt cool băieţii. Măcar de-ar fi adus un film de pe Discovery. Era mei interesant Aşa, stau în bancă şi-mi imaginez cum e continentu I le nord şi la sud. Câţi dintre noi vor avea ocazia să călătorească? Puţini. Restul vor sta pe aici, din lipsă de fonduri. Jumătate din populaţia globului, zic şi eu un procent, deşi ar putea fi mai mare, nu cunosc decât o bucăţică de pământ îşi imaginează restul după cele auzite sau privind ilustrata, filme şi reportaje. Deci, câteva miliarde de semeni nu cunosc planeta, o recreează în mintea lor. Dacă ar fi să stabilească majoritatea veridicitatea unui adevăr, am putea ajunge la concluzia că realitatea despre care astăzi luăm notiţe nici nu există. Dovediţi-mi că există şi este aşa cum o descrieţi.

Eu sunt Toma Necredinciosul, vreau să văd, şi ating, şi aud, şi miros, şi gust. Chestiunea este ci nu are importanţi pentru nimeni ce vreau, ci doar pentru mine. Învăţăm despre o realitate impalpabili. Aşa am auzit ci este şi lumea astrală, impalpabilă pentru unii, palpabilă pentru alţii. Dar despre asta nu învăţăm. Undeva există nişte creiere care zic: asta e bine şi fie crezut şi verificat (vezi experienţele simple de la chimie), asta este bine şi fie crezut pe cuvânt de onoare pentru ci şcoala nu are fonduri cu ajutorul cărora şi organizeze acele acţiuni care v-ar putea convinge, asta este bine să fie crezut că aşa am ales noi şi nu vă bateţi capul să consideraţi că ar putea II şi altfel decât s-a stabilit de sus – este cazul istorici – cine poate verifica, nu? Doar nu te plimbi prin tunelul timpului când vrei tu, pentru a-i prinde cu cioara vopsită. Şi mei sunt cunoştinţe tabu de care copiii nu ar fi bine să afle pentru că habar nu avem ce să le spunem şi mai bine le evităm. Zicem că nu exisră sau că sunt diavoleşti. Punem bulina colorată, noi le ignorăm şi ne ocupăm de disciplinele de examen. Bun! Toate bene şi frumoase. Realitatea este ea în cărţi, nu cărţile se inspiră din realitate. Nu contrazici pe nimeni şi iei 10. Dar dacă i-ai contrazice, ce s-ar întâmpla? Ai părea nebun. Toţi cei ce au spus adevărul au fost consideraţi nebuni... Mă uit înjur. Scriu, desenează, mănâncă, şi-ţi vine să te sui pe pereţi că nu mai suni o dată de ieşire. Mi-am testat colegi i, dar nu mişcă. Sunt cuminţei. Ce li se spune, ale cred. Dia loguri standard... Câte zi le mai sunt pâni termin şcoala? De ce nu suntem întrebaţi n iciodată ce ne-ar plăcea nouă, nu lor? Nu neg cunoştinţele, ci felul în care ni se predau şi faptul că nu te învaţă şi gândeşti, ci să-ţi însuşeşti. Peşte că nu ştiu nici eu ce vreau. Sunt prea mic şi ştiu ce ar fi bine pentru noi, dar ceva tot trebuie şi se schimbe. Mi se face somn şi foame. Trebuie şi reţin toate datele acelea? Dar le voi uita. E o păcăleală. Ţin minte două zile şi apoi uit. Şi dacă le-aş memora, la ce mi-ar folosi? Pâni ajung pe

banii mei, şi fac afaceri cu ţara respectivă, poate nici nu mei exisră ţara, zăcămintele, populaţia… brr! mai sunt 10 minute… Ce-a fost asta? Cui îi arde de glume? În spatele mea nu este nimeni. Stau în ultima bancă… Mi s-o fi părut. Ba nu! Ceva m-a atins. Mă simt privit.

O întoarcere rapidă îl făcu să rămână cu gura căscată. O arătare străvezie stătea în spatele lui şi îl privea.

„Oare mai vede cineva ce văd ea? Ce să fie? O nălucă? Am stat până târziu aseară pe HBO şi acum am vedenii. Mâm, trebuie să scriu. Cred că profa nu vede chestia aia ciudată. Ar avea o reacţie, privind clasa”.

„Mă vezi doar în

„Da? Ce drăguţ!… Ce eşti, de fapt? Un înger, un extraterestru sau sufletul cuiva care tocmai a murit – cum se spune? ** „Am venit să vorbesc cu tine”.

„Acesta nu este răspunsul la întrebarea mea. Altfel, mă simt onorat de o asemenea vizită, deşi nu ştiu dacă ai ales momentul potrivit”.

„De ce? Nu-mi poţi răspunde?”

„Ba da, dar nu mai pot lua notiţe”.

„Poţi, Am văzut că partea mecanică din tine se descurcă”.

„De fapt, mai degrabă eu aş fi cel care ar dori să te întrebe. Tu nu ai ce mare lucru afla de la mine. Am trăit prea puţin ca să duc un geamantan de cunoştinţe”.

„Dear nu crezi că am venit să aflu ce ai învăţat la şcoală. Nu mă interesează şcoala voastră. Nici pe tine, de altfel, dar nu prea ai încotro”.

„De unde mă cunoşti sau de ce m-ai ales pe mine, dintre toţi colegii? *”.

„Pentru că am auzit gândurile tale şi mi s-a părut interesant să aflu cum gândeşti în afara şcolii”.

„Şi voi faceţi sondaje de opinie şi statistici, sau eşti un elev pe o planetă evoluată, care învaţă la istorie intrând în tunelul timpului?”

„Ce mă bucur că am dat de cineva cu care pot discuta! Mă gândeam că ai să te sperii, dar eşti atipic”.

„Înţeleg că ai mai umblat prin şcoli. Ce te interesează de fapt?”

„Tu nu te miri că vorbim telepatic?”9

„Ar trebui?”

„Nu, dar aceasta este reacţia multora cu care am intrat în legătură.41*

„Ei, nu suntem toţi la fel. Nici voi, nu-i aşa?” „Da. Dar spune-mi, ce faceţi aici?” „Cum ce facem? Învăţăm geografie.9” „Cum adică?”

„Ce este aşa greu de înţeles? Profesoara ne descrie continentul african şi noi scriem cuvintele ei în caiete. Încercând să memorăm datele pe care ni le dă.9*

„Asta numiţi voi lecţie? Păi nimeni nu este atent. Mintea voastră v agabondează haihui. Dacă ai vedea gânduri le colegilor tăi, aşa cum le văd cu, aş spune că sunteţi în recreaţie. Nu crezi că vă pierdeţi timpul?

„Mie-mi spui? Dar cine ne crede?! Lor li se pare importantă îndeletnieirea asta”.

„Ce lucru ciudat! Să afli cum este realitatea descrisă prin cuvinte. Aceea nu mei este realitate, este imaginaţie… cel mult descrierea percepţiilor şi evaluări lor. *Voi* nu faceţi geografie. Exploraţi o realitate virtuală, mentală, carele îi atribuiţi caracteristici le realităţii. Nu este corect Este o mistificare”.

„Du-te la Ministerul Educaţiei Naţionale şi spune-le acest lucru. Te vei vizita la Spitalul 9 de îndată ce vei ajunge acolo”.

„Prefer să vorbesc cu copiii. Par mei deschişi comunicării şi ceva mai flexibili. Am încercat să vorbesc cu câţiva profesori şi, pe lângă faptul că s-au speriat, au început să-mi ţină lecţii, când eu le puteam explora creierul cu uşurinţă”.

UBun venit în lumea noastră! Noi nu avem nicio putere să schimbăm lucrurile când suntem elevi, iar când

ne maturizăm, apar priorităţi personale de viaţă şi uităm toate astea”.

„Şi cine crezi că ar trebui să se ocupe de problema educaţiei?”

„Poate părinţii. Ei văd bine ce se întâmplă cu noi, dar nu se implici. Cum uită cei mari visele copilăriei? Nu ştiu. Ceva este straniu în lumea aceasta. Parcă-i cuprinşi de o vrăji care împiedică percepţia nemijlocită a realităţii”.

„Eşti altfel decât ei. Cum ai reuşit şi învingi somnul?”

„Nu ştiu. Poate că aşa am fost întotdeauna, curios şi gânditor. Sau peşte că am avut norocul unor adulţi treziţi în jurul meu, care mi-au dat hrană magică ce împiedici dormitul cu ochii deschişi”.

„Cred că nu-ţi este uşor singur”.

„Depinde. Uneori aleg şi fiu copil şi atunci mi port ca şi colegii mei. Alteori mă simt un ah fel de om, se activează o altă parte din mine şi atunci mă simt mei bine în preajma celor mari – dor nu a tuturor. Să zicem că apreciez eu anumite persoane şi anumite creaţii ale minţii omeneşti”.

„Acum ştiu. Nici tu nu eşti ea ei. Ai venit aici ea să-i ajuţi.

Dar tu nu a părţi i acestei planete”.

„Aşa simt şi eu, dar nu are rost să vorbesc cuiva despre asta. M-ar considera nebun. Voi descoperi cândva care este rostul meu în această lume. Tu ce studiezi aici?”

„Sistemul educaţional în societăţile primitive şi impactul acestuia asupra declinului civilizaţiilor.”*

„Cu alte cuvinte, vii din viitor şi cercetezi trecutul. Presupun că nu ai voie să te amesteci în viaţa noastră, ea să nu schimbi istoria, nu? Doar şi observi. Şi tu ai încălcat un pic regale ca şi simţi savoarea istoriei, cu speranţa că nu va ieşi nicio boacăni”.

„Oarecum. Ne automonitorizăm reacţiile şi primim semnele de corectare. Aici este o proiecţie a noastră. Cealaltă parte din noi recepţionează şi prelucrează datele, decelând mişcările ce pot aduce perturbaţi i în această

linie temporală”.

„Înţeleg. Îmi pare rău că nu pot face şi eu asta. Calculatoarele noastre nu au acces la Banca Universală de Date, cât despre călătoriile în timp, încă sunt SF. Dar niciun profesor nu abordează asemenea subiecte. La literatură li se pare că numai romanul istoric sau de dragoste ar fi importante, iar le fizică fenomenele sunt prezentate prin formulele descoperitorilor lor. Le toceşti şi gata. Întrebările noastre sau fenomenele necunoscute nu se abordează. Noi nu suntem educaţi să explorăm natura, cosmosul, viaţa, câmpurile energetică şi să încercăm să găsim răspunsuri împreună, ci să reţinem cum s-a văzut ceea ce este de către cei ce au trăit în seco Iele trecute, într-un anumit sens, noi trăim în trecut Nu ştim să descoperim prezentul şi să contactăm viitorul nostru”.

„Da, întorşi cu faţa spre trecui, vei trăiţi într-un cerc temporal. Mi se pare caraghios să-ţi creezi o asemenea văgăună”.

„Mai pune şi tu gaz peste foc, că şi aşa suport cam greu unele lucruri”.

„Nu am vrut să te necăjesc. Şi ţie, două te-ai plimbe în Evul Mediu, ţi s-ar părea ridicai modul de a gândi al locuitorilor acelui timp”.

„Ce expresii foloseşti! Locuitorii unui cerc temporal… aceea este bucla în care au încăput cei mai mulţi, dincolo, ceva mai sus. Este o buclă a savanţilor, dar ieşirea din felie încă nu se vede”.

„Te-aş lua cu mine. Să vezi lumea mea. Dar nu am voie. Nu cred că ai rezista şi nici nu ai înţelege multe lucruri. Nu te ajută să forţezi notă şi nici să sari peste etape. În plus, ai nişte coduri bizare în corpurile subtile. Cred că ai o protecţie deosebiră şi nu pot să te eliberez din acest destin. Este jocul în care ai intrat şi până le vremea potriviră nu se poate atinge nimeni de tine”.

„Mă rog. Nu mă grăbesc. Dar m-ai putea lua cu tine în trecut? Să zicem, în perioada în care a trăit Pitagora”.

„Ai să ajungi să faci singur aceste călătorii”.

„De unde ştii? Oh! Am uitat. Vii din viitor. Tu ştii cine voi fi şi ai venit să-mi cercetezi copilăria?”

„Te-ai prins, parcă aşa ziceţi voi, nu?”

„Şi cum rămâne cu sistemul educaţional?”

„Teste se leagă, dar nu-mi cere să-ţi spun cum. Realizările tale vor veni din tine, nu inspirate din viitor”.

„De ce nu? Un eu viitor trimiţând semnale în trecui, spre a deschide o buclă. Ai putea fi tu eul meu de acasă şi eu doar proiecţia ta. Întâlnirea noastră ar fi favorizară de gândurile noastre îndreptate al meu spre viitor şi al rău spre trecut. Cum totul este, totul nu este decât o etajate a nivelurilor de conştiinţă. De le etajele superioare pornesc impulsuri luminice spre zonele inferioare… Cred că istorie se numeşte ce se întâmplă în mine. Evenimentele exterioare sunt reprezentările mentale ale propriilor stări de conştiinţă şi ale experienţelor ce au loc în fiinţa mea. Tu înţelegi ce spun, nu?”

„Desigur. Dar nu te grăbi cu concluziile. Cursurile şcolii terestre presupun un şir de limitări pentru a aprofunda anumite Legi Universale”.

„Studiu pe modele simplificate. Ajungem şi la teoria Jocurilor”.

„Cred că, dacă stăm prea mult împreună, vom fuziona şi nu-ţi fac bine reactivându-ţi memoria”.

„Găseşti tu o soluţie să mă blochezi”.

„Cea mai bună ar fi să ne jucăm, dar acum sună şi vei fi cu colegii în pauză”.

„Nu pleca! Te rog. Vreau să mai discutăm”.

— Nu acum”.

Soneria anunţă recreaţia mult aşteptată, numai că de astă dată întrerupsese un şir de gânduri şi înţelegeri care se cereau prelucrate în linişte.

— Ce-ai rămas aşa, Cip? Eşti în Africa?

— Da, în piramidă lui Keops. Vorbeam cu mumia faraonului.

— Hai pe afară, vii?

— Nu am chef. Mi duc să-mi iau ceva de mâncare.

„Ah, de nu s-ar face biologia! Nu am chef acum de încă o oră plictisitoare. Dear dacă nu cumva se întoarce… cum să-i zic? Îngerul. Sună bine. Mai apropiat de mintea omenească. Dacă vorbesc în Iimbaj SF, frig cu toţii ea dracul de tămâie sau ca proful de religie când îi punem întrebări deştepte. Cred că am găsit o exprimare limpede a ceea ce se întâmplă cu noi aici: venim la şcoală ca şi fugim de cunoaştere”.

— Cip, nu se face biologia. Facem un baschet?

— De unde ştii?

— A venit diriga şi ne spună că putem pleca acasă.

— Ei, da. Asta da veste buni. Nu mei stau. Am un joc nou şi mă duc să-l încerc.

— Bine. Nu prea eşti în formă, nu?

— Mi-au ajuns antrenamentele de săptămâna asta. Salut îşi desfăcu tacticos pachetul cu napolitane şi se îndreptă

Spre clasă. Îşi strânse apoi rucsacul şi pleci.

„Unde eşti? Nu vii cu mine le o plimbare? Vreau şi te cunosc mai bine… Tăcere. De parcă ar fi spiriduş, şi vină când îl chemi, sau înger păzitor, şi te însoţească tot timpul. Am avut o experienţă deosebiţi, care nu oferă garanţii asupra contactelor ulterioare… Hâm, un eu ai meu din viitor, adică eu pe altă planeţi. Cum mi cheami acolo? Nu că ar fi important, dar trebuie să-i spun cumva. Cum ar reacţiona colegii mei două li s-ar întâmple aşa ceva? S-ar speria? Dacă văd în filme, mei merge, dar le şi ţi se întâmple ţie, ce-ai zice? Ci ai înnebunit? Urmează psihiatrul şi exorcistul. De aceea te închizi şi nu discuţi cu nimeni. Ce treabă are tata cu gândurile mele? Nici nu-l interesează. E ocupat cu ale lui şi dacă am note rezonabile. În rest, nervii şi… în fine. Fiecare cu alte preocupări. Partea rea este că în lumea asta totul se obţine cu bani, banii îi câştigă părinţii şi

Niciodată nu ajung pentru tot ce ţi-ai dori. De aici apar discuţiile, noi cerem, ci ne spun că nu au. Şi după un timp circul se reia. Pe planeta aceea bănuiesc că nu au acelaşi gen de probleme. Care o fi dorinţa mea cea mai mare acolo, sus?”

„Geografia spirituală. De fapt este un fel de combinaţie între matematică, fizică şi disciplina spirituală, dar cred că nu poţi să-ţi imaginezi cum se îmbină toate astea”.

„Unde eşti? Nu te arăţi? Îmi citeşti gândurile?”

„Sunt în tine, o parte din tine pe care ai accesat-o, să zicem, prin apăsarea unei combinaţii de taste. Peste fi la fel de adevărat şi invers: eşti un aspect limitat al meu şi te-am accesat sau m-am făcut disponibil întrebărilor tale, furnizându-ţi energie pentru a sări pe alt nivel informaţional;

„Aha! Este ea în relaţia dintre mine şi eroii jocurilor mele pe calculator. Care mă reprezintă. Sunt în joc şi în afara lui. Dar şi tu poţi fi aspectul limitat al unui eu mai mare, care ne integrează pe amândoi, cu tot ce suntem şi tot ce ştim”.

„Da”.

„Nu cumva o conştiinţă continuă se fragmentează prin încarnare?”

„Încarnările de aici sunt pentru noi, cei de acolo, ceea ce sunt personajele pe care le reprezinţi în joc pentru tine. Tu le susţii cu energia ta, ordonându-le deciziile şi mişcările. Cam aşa se întâmplă şi cu cei de pe aici. Vei regăsi în ei un fragment sau o prelungire, o proiecţie a gândurilor de la nivelurile superioare ale conştiinţei”.

„Şi cum arară un om care integrează nivelurile înalte de conştiinţă?”

„Cum ziceţi voi, ea un înger, ea o lumină. Numai că nu orice trup poate susţine o asemenea energie. El este îndelung pregătit pentru a o putea integra şi exprima în acest spaţiu. Un astfel de om este ca o stea, dor nu

neapărat ca astru, ci în sens metaforic, deşi ar putea fi şi aşa. Cei de acest gen nu sunt înţeleşi de cei din jur, ci mai degrabă negaţi, alungaţi, ucişi pentru că ies din normalitatea timpului şi sunt percepuţi ea pericole pentru cei ce deţin puterea (urnii. Cred că ştii la ce fel de putere iluzorie mă refer”.

„Da. Ce stupidă mentalitate! În loc să înveţi de la ei, să-i trimiţi înapoi. Chiar că sunt primitivi. Vorbesc le prezent fără să-mi dau seama. Se întâmplă şi azi aşa ceva sau numai Inchiziţia ardea presupusele vrăjitoare? *9

„Azi sunt metode mei sofisticate de a neutraliza aducătorii de veşti din cer”.

„Ce stil arhaic ai adoptat! Ai cercetat Iimba timpului? Este o mică desincronizare:

„Nu. Metaforele au plasticitatea lor şi o prefer limbajului tehnic, care nu este accesibil oricui. Oricum, chiar şi tehnică acestui secai este depăşită şi neperformanta. S-a îndepărtat cam mult de viaţă şi a distrus-o”.

„Cum ziceai că te/mă cheamă?”

„Locyndus”.

„Noi, pe aici, ne mei prescartăm numele. Te-ar deranja să-ţi spun Cyndy?”

„Da. Noul nume nu mai are vibraţia mea şi nu mă repreainta”.

„Bine. Mie poţi să-mi spui...”

„Îţi vei spune pe nume. Ar trebui să fiţi conştienţi că numele nu sunt întâmplătoare. Ele repreainta un cod informaţional şi nu este bine să-l schimbaţi”.

„Îmi vine să completez cu afirmaţia că acesta trasează geografia sufletului”.

„Este ceva în ceea ce spui. Intuieşti bine sensul, dar nu ai cum exprima ceea ce ai înţeles. Deja realitatea refuză să mei între bi cuvinte.91

„Încerc, totuşi... Ştii? Am impresia că mă apropii şi apoi sensul scapă din învelişul literal şi sonor în care vreau

să-l prind. Senzaţia mea este că fiecare om este o planetă… sau parte dintr-o planetă ce-i integrează conştiinţa. Poate fi şi invers. Conştiinţa planetară poate fi subordonata conşti niţei umane, dacă aceasta a atins un nivel foarte înalt, în preajma ta nu mai gândesc ea un copil, Mi-aş putea menţine acest nivel de înţelegere?”

„Nu te-ar ajuta prea mult. Nu ai rezista să rămâi alei mult timp. Te-ar plictisi totul… serviciul, o familie banală, stupidităţile mass-mediei, mediocritatea ştiinţelor, ignoranţa generală, manifestările religioase, jocurile politice… Ţi-ai conştientiza nemurirea într-un ţinut al morţii”.

„Atunci de ce ai venit? Să răscoleşti în mine doruri neştiute?”

„Să semăn ceva în sufletul rău şi să mă asigur că-ţi vei trăi bucuriile vârstei locale, pe care acum ştii că o depăşeşti cu mult”.

„Asta înseamnă că nu vei rămâne prea mult cu mine, nu?”

„Nu. Disocierea între niveluri este dureroasă şi te-ar dezechi I ibra. În plus, îţi respect dorinţa de explorator – de a cerceta planeta şi locuitorii ei de la nivelul lor de conştiinţă. Ulterior, vei prelucra datele altfel. Cred că realizezei că ţi-ai propus să dai o mână de ajutor în etapa în care se găseşte. Dar toate vor fi le vremea potrivită”.

„Şi cum realizezi că ai ratat vremea potriviră?”

„Printr-un sentiment de neîmplinire”.

„Uneori cred că oamenii mari mei toţi şi-au ratat destinul”.

„Asta nu ai cum să înţelegi încă. Schimbă-ţi mentalitatea dacă vrei să analizezi destinele umane!”

„Peşte că stadiul primitiv nu favorizează performanţele”.

„Sau poate că aceste condiţii dificile pe care le traversaţi stimulează trezirea”.

„Vrei să spui că în două milenii nu s-a clintit nimic şi

abia acum începe să se mişte ceva? Este ea picătura chinezească ce cade şi cade în acelaşi foc până ce realizează şanţul? De ce atât de greu?”

„Cercetează istoria şi vei descoperi tâlcul multor enigme dacă nu o abordezi legai la ochi de teorii academica şi mărturii arheologice. laură firul călăuzitor şi vei găsi răspuns întrebărilor care te frământa”.

„Vii cu mine acasă? Cât vom rămâne împreună?”

„Dacă ai timp şi nu suntem deranjaţi, vin”.

„Am să profit de prezenţa ta să te bombardez cu întrebări… Oare care este diferenţa dintre coborârea Sfântului Duh de Rusalii şi o asemenea întâlnire? Nu pare o întâlnire de gradul trei, este altfel. Nici dublul meu nu te pot numi. Ai putea face minuni?”

„Te grăbeşti să înţelegi totul dintr-o dota. Nu vei reuşi să surprinzi exact nuanţa care aduce clarificarea sau confuzia. Nu vrei s-o iei treptat?”

De parcă ai putea fi la dispoziţia mea de câte ori am cu vreo întrebare. Trebuie să profit de prezenţa ta. Nu? întrebările vin şi ele în anumite momente de graţie. Nu întotdeauna reuşesc să fiu profund”.

„Ai remarcat un lucru care scapă, de regulă, multor copii silitori, dar şi cadrelor didactice care se ocupă de pregătirea a generaţii de elevi. Capacitatea de a pune întrebări este inhibată sistematic prin modul de predare, care pune accent pe acumularea necondiţionată şi nefiltrată a informaţiilor. Acestea sunt deseori neînţelese, memorate pentru o scurtă perioadă şi curând uitate, învăţăcelul îşi reprimi treptat curiozitatea şi încetează şi mai gândească, atent dear şi înregistreze. El activează doar pe o I mie a creierului, or procesul gândirii cere o permanentă clasare, comparare, corelare a informaţiilor şi sesizare a elementelor inedite, care reformulează anumite aspecte teoretica în structuri noi, ce conexează planurile în care legile se reflecţi. Fără o permanenţi raportare la felul în care cunoştinţele acumulate se aplică în viaţă, teste

manualele nu folosesc decât pentru a obţine o diplomă recunoscută de diferite comisii, dor nu pentru a înălţa fiinţa umani”.

„Mă bucur că eşti cu mine. Cui aş putea spune ci aşa gândesc şi eu? Nu am prea întâlnit persoane interesate de felul în care privesc cu viaţa, ca individ în curs de formare şi maturizare. Toţi te întreabă de note. Ei car reflectarea aptitudinilor tale în carnet, indirect, printr-un punctaj care nu te repreainta întrucât este subiectiv, nu vor şi te cunoască nem îi locit, în mod direct, printr-un dialog deschis. Şi ştiu şi de ce. Nici cei mari nu ştiu şi puni întrebări. Cum şi progresezi dacă nu eşti curios, dornic şi afli? Pentru ei, această lume este aşa cum este şi doar câte un savant izolat mei are curajul şi iscodească tainele necunoscutului”.

„Îţi dai seama cum ar fi şcoala în care testele ar urmări performanţele gândirii şi nu ale memorării?”

„Îmi imaginez că am rămâne fără mulţi dintre profesori. Pe ci cine i-ar recicla?”

„Aş zi ce ei ei trebuie şi găsească drumul. Sunt în poziţia de a se lovi de atitudinea voastră de dezinteres, de care se plâng, au amintiri din anii lor de studiu, au copii pe care îi văd cât se chinuiesc.

De ce nu încearcă noi modalităţi de a stimula curiozitatea elevilor, nu înţeleg. Sunt marcaţi de blazare. Pasiunea este un lucru rar. Fiecare dintre ei ar trebui să fie şi un psihopedagog. Dar nu consideră că este responsabilitatea lor această specializare. Or nu poţi separa obiectul de studiu de celelalte şi de subiectul care îl cercetează. Vi fragmentaţi în sute de euri şi ajungeţi şi nu vi regăsiţi şi nu vă simţiţi împliniţi niciodată”.

„Da, ai evidenţiat ceea ce simţeam şi nu puteam exprime, în orice şcoală sunt importante disciplinele, nu noi, cei ce vrem şi ne cunoaştem şi ne dezvoltăm. Partea vie – copilul, adolescentul, omul matur de le catedră – este lisară la poartă sau acasă, ori reprimată. Roboţelul este

programat până uită că are suflet, nevoi, dorinţe şi cere să fie acceptat, integrat într-un colectiv în care să-i fie cunoscute meritele, oricare ar fi acelea. De aceea, mulţi dintre noi sancţionăm cu aroganţă sau nepăsare orbirea celor de la care aşteptăm să ne înveţe ceva despre noi. Nu ne simţim iubiţi. Ei îşi leu salariul, noi notele şi abia aşteptăm vacanţa. Eu cred că fiecare doreşte să se descopere, dar nimeni nu-ţi dă o mână de ajutor în această direcţie. Părinţii te îndeamnă spre ce vor ei, nu te îndrumă cu tact spre a-ţi descoperi vocaţia. Profesorii nu se amestecă, iar psihologii încă nu se implică în problemele ce afectează majoritatea, ci numai în cazuri izolate de alienare. Oricum nu ai avea bani să-ţi plăteşti psihoterapeutul care să te ajute să depistezi blocajele care îţi afectează echilibrul şi bucuria de a trăi. Cât despre viaţa spirituală, ce să-ţi spun? Nu consider că are nicio legătură cu ora de religie pe care o înghiţim. De ce ai se impune dogmatismul religios în loc de a dezvolta gândirea liberă şi a cerceta fenomenele religioase de pe poziţii flexibile? Crezi că încercăm să descoperim împărăţia interioară sau experimentăm iubirea de aproape între colegi? Aş! Programa cere să studiezi, de exemplu, geografia Israelului, Ce treabă am ea cu Israelul? Voi învăţa la geografie şi le istorie despre asta. La religie înţeleg să actualizăm, să aprofundăm şi să adaptăm învăţătura creştină la problemele noastre. Nu pot trăi sau gândi ea acum 2000 de ani. Eu trăiesc într-un mileniu confruntat cu alt gen de conflicte interioare şi exterioare, cu alt fel de opţiuni: între ceea ce propagă filmele şi mass-media pe de o parte şi curenţii spirituali din vechime

JOS

Pe de altă parte. Când şi-au încetat învăţăturile valabilitatea şi ca de le cine putere? De ce nu remediază nimeni situaţia? De ce, când lucrurile nu merg, nu se ţine seama de sesizări şi propuneri? Nu este interesul tuturor ca relaţiile interumane să fie corecte? Atunci de ce nu se

ocupă de aceste aspecte? Degeaba bagi un om în închisoare la 18 ani. Deja l-ai pierdut. Trebuia să-l educi în cultul respectului faţă de semeni, al hărniciei şi al creativităţii până la această vârstă, astfel încât să se regăsească între prietenii de le şcoală, nu între cei din gaşca din cartier... Sunt revoltat că trăiesc într-o lume stupidă. Se gândesc numai la bani şi pe urmă se întreabă de ce traversează tot felul de crize, vărsându-şi nervii asupra noastră, şi de ce se îmbolnăvesc. Dau vina pe doctori în caz de nereuşită a operaţiilor, dar nu ar mişca un deget pentru propria sănătate. Sunt o mulţime de remedii care-ţi pot readuee starea de bine, dar de ce şi cauţi, şi te osteneşti, şi doi dovadă de voinţă? Aştepţi compătimirile fără cea mai mică urmă de demnitate când singurul vinovat de boa la ta eşti tu însuţi”.

„Ai de gând şi intri în grevă? Nu rezolvi nimic. Trebuie şi vii cu o propunere solidă, argumentată ştiinţific, ca să-i convingi. Dar pâni vei creşte tu, se mei sacrifică multe promoţii de elevi. Totuşi, frământarea ta este constructivă şi pentru tine, ea individ preocupat de soarta semenilor, şi pentru ceilalţi. Mentalul colectiv înregistrează nedumeririle oamenilor şi, când se atinge un moment de rezonanţă, se deschide o poartă spre cer şi răspunsul coboară prin unul sau mei mulţi reprezentanţi ai speciei”.

„Adică tu acum ai fi, într-un fel, răspunsul trimis grupului de indivizi preocupaţi de probleme educaţiei?”

„Oarecum. Nu întotdeauna răspunsul la formi informaţională. Uneori este o susţinere energetică ce te menţine pe un plan înalt al conşt i înţei, unde tu însuţi vei formula noile teorii sau vei crea ceva valoros”.

„Ei. Îmi pleca ideea asta. Şi dacă am nevoie mereu să trăiesc într-un asemenea plan. Cum îmi menţin starea energetică înaltă?”

„Nu poţi trăi constant pe un singur nivel, fără şi te simţi frustrat. Curile tale te vor provoca spre noi

experienţe care te vor face şi urci şi să cobori scara nivelurilor de conştiinţă. Totuşi, două doreşti să urci şi să te menţii, acest lucru cere o disciplină spirituală autentică, ce s-ar exprime. În alţi termeni, printr-un mod frumos de a trăi şi a gândi, care implică efort, perseverenţă, credinţă, puritate, dorinţă de cunoaştere, fără a exclude experienţele acestui plan.**

„Îmi plac filmele şi de multe ori mi s-ar părea mai interesant să comentăm aşa ceva la şcoală. Ele ating multe aspecte ale vieţii şi pot provoca discuţii incitante. Ar începe întrebările care s-au topit pe buzele multora şi cred că profesorii şi-ar arăta latura umană a personalităţii lor. Vor trebui să ia atitudine, nu? Altfel, cu bulina verde care cere aprobarea părinţilor la risc, pentru că nici ei nu au de unde să ştie cum este filmul, nu ajungem nicăieri. Fotbalul, de exemplu, este voie să priveşti meciurile la televizor, pentru că nimeni nu-ţi va spune că este pierdere de timp şi mai bine joci fotbal tu însuţi în curtea şcolii sau dansezi decât să stai înţepenit în faţa ecranului. Desenele animate, şi ele sunt agresive, dar nu au interdicţie pentru că personajele sunt desenate, nu reale. Ei nu se gândesc că ideile sunt nocive şi asta nu depinde de faptul că filmul este turnat sau este realizat pe calculator? Ba da, dar se trece sub tăcere asta, contând pe marea confuzie în care pluteşte o masă dezinteresară de tot ce o înconjoară. Par subtilităţi, dar mie mi se par grosolănii, ca şi majoritatea clipurilor publicitare care întăresc ignoranţa şi fac asociaţii neinspirate de idei, Mi-e şi milă de actorii nevoiţi să se prostitueze de dragul sponsorizării emisiunilor de către vreun producător de margarina, bere, cafea şi alte produse de care ne-am putea lipsi cu uşurinţă, spre binele nostru”.

„Se pare că te cam uiţi la televizor, deşi ai atâtea de criticat”.

„Da. Aleg filmele la care mă uit şi reţin ideile mai deosebite”.

„Asta nu e rău. Totuşi nu numai filmele şi Internetul te pot informa. Sunt şi scriitori pe lumea asta, artişti plastici, exploratori, muzicieni, creatori în cele mai deosebite domenii ale vieţii. Nu te închide contactului cu lumea. Ai mai mult curaj să experimentezi ceea ce-ţi place. Şi nu uita soarele! Statul în casă, între un ecran şi un monitor, nu este cel mai sănătos mod de a trăi.

Învinge-ţi lenea şi reţinerile!”

„Mă întreb din nou ce eşti. Conştiinţa care a venit în ajutorul părinţilor că să mă mustre?”

„Vezi ce reacţii ai? Le judeci sau le ani icipezi le alţii, dar eviţi să ţi le corectezi pe ale tale. Nu-ţi hrăni orgoliul cu laude. Pleacă-ţi mei cu seamă urechea le critici, analizează-Ic şi vezi ce ai de Acut înainte de a de sfaturi altora, fii un exemplu! Nu te enerva când ţi se arată unde greşeşti. Fii recunoscător celor ce-ţi indică negreala. Spălată la timp, nu se va agrava şi nu vei avea de suferit mai târziu. Cum îţi aşterni, aşa vei dormi”.

„Pamă ai fi un bătrân”.

„Într-un anumit sens, chiar sunt – bătrânul din tine. Dar dacă preferi o exprimare modernă, pot spune: atitudinea creează viitorul”.

„Tu ai evadot în lumea asta şi ai avut timp să afli totul sau doar citeşti în mine ca într-o carte?”

„Uiţi că vorbeşti cu viitorul. Noi accesăm orice informaţie instantaneu, din orice timp. Computerul akashle”.

„Parcă am auzit ceva despre asta, dar nu ştiu cum funcţionează”.

„Exişti un sistem de ghidare care permite accesul pe niveluri, dar mulţi au nevoie de călăuze, care te pot ajuta fără a-ţi produce şocuri. ** „Ce sistematizat şi ierarhizat pare sistemul de informaţii univers

Site”.

„Da, este. Dar nu-ţi imagina că este opera unor arhivari. Sistemei se creează şi ei. Se identifică cu viaţa.

Nici nu poţi spune că este separat de aceasta. Este un sistem de orientare, găsire, identificare şi punere sub microscop a unor date, metaforic vorbind. Practic vei fi acolo şi atunci unde se găseşte ceea ce cauţi”.

„Tunelul timpului şi labirintul cunoaşterii”.

„Cam aşa ceva”.

„Şi poţi ajunge pe orice planetă?”

„Depinde de coordonatele evolutive şi vibratorii ale acesteia”. „Uite, că aş vrea să fiu explorator. Cum m-aş putea pregăti pentru asta?”

„Depinde ce vrei să explorezi – planeta, universul, lumea subm icroscopică sau interiorul tău? Nu aş putea spune că toate acestea sunt chiar separate, dar trebuie să începi de undeva. Ce te atrage cel mai tare?

„Cred că tot navele mă pasionează şi zborul interplanetar”.

„Va trebu i s-a ai un psih ic echilibrat şi multe cunoştinţe pentru a fi un fel de Picard. Să ştii multe despre caracteristicile planetelor şi istoria civilizaţiilor lor. Despre formele de inteligenţă nedimensionate şi transdimensionale şi despre etajele spirituale pe care trăieşti simultan, apelând le acea parte din tine care se armonizează cu mediul în care te afli”.

„Ceea ce spui presupune cel puţin câteva şcoli planetare absolvite”.

Te sperie acest lucru? Învăţarea nu se încheie o dară cu copilăria”.

„Nu, doar că pare un obiectiv îndepărtat”.

„Nu-ţi limita imaginaţia raportând-o la ceea ce parc acum posibil. Imaginaţia este nel im itată şi creatoare. Ea croieşte drum cutezătorilor”.

„Ştii ce mă supără pe mine? Că pierdem o grămadă de timp ea scoale şi nu ai când să-ţi lămureşti nedumeririle”.

„Alei nu ai dreptate. Oricât de imperfect ar fi acest sistem de învăţământ, el te ajută să te deprinzi cu gândirea

şi îţi oferă multe date importante, care au fost rodul efortului de a progresa ai civilizaţiei actuale, în colectivitate, de tine depinde dacă vei reuşi să-ţi apropii colegii sau să rămâi indiferent le necazurile lor, dacă prin iubire şi înţelegere vei feee ea şi ceilalţi să se simţi doriţi, apreciaţi, parte integrantă dintr-un colectiv ce ar putea deveni un grup de prieteni. În timpul liber nimeni nu te opreşte şi te informezi. Exisră biblioteci, expoziţii, cercuri de diferite specializări, oameni care te pot ajuta şi îndruma. Găseşte o sală şi un antrenor de arte marţiale. Aţi o cultură muzicală solidă, ridică-ţi nivelul de vibraţie, implică-te cu smerenie în treburile gospodăreşti şi în problemele familiei şi te vei schimbe Maturitatea nu se atinge criticând de pe margine. Poţi avea multe iniţiative. Cât despre cunoştinţele avangardiste, tratate numai în SF-uri, te asigur că vei găsi multe idoi şi realităţi descrise în cărţile şi filmele apărute. Nu aştepta să-ţi pice în mână. Osteneşte-te şi caută! Sau, dacă tot vrei să fii geograf, asta cere şi dragoste pentru natură. Cât de mult iubeşti tu natura şi cum dovedeşti asta? Puţini copii s-ar aduna şi cureţe un pare. Ba chiar contribuie le aspectul acela de mizerie, de hârtii şi sticle aruncate pretutindeni. Sau, de câte ori uzi florile din casă? Nu o faci pentru că doar bunica le îngrijeşte. Vrei să intri în contact cu alte forme de inteligenţă, conştiinţă şi sensibilitate şi ignori ce este sub nasul tău. Întotdeauna vei merge mei departe după ce este clar ce se află foarte aproape. Tot ce este în jurul tău te ajută să te cunoşti. Reiaţi i le pe care le stabileşti ca fiinţele sau cu obiectele din jur te repreainta. Analizându-le. Vei afla multe lucruri despre tine. Ai grijă să nu închizi ochii atunci când descoperi ceva neplăcut”.

UDar că m-am plictisit să fac mereu aceleaşi lucruri. Parcă sunt într-o buclă temporală, dar cred că am mai zis asta”.

„De tine depinde să faci şi alte lucruri decât cele că care te-ai obişnuit Este comod să joci ca PC-ul tău jocuri ce

simulează fel şi fel de situaţii care îţi cer să te descurci. Dar ignori viaţa, trăind o realitate virtuală. Tu nu ai descoperit încă, şi-s mulţi ca tine, fenomenul adevăratului Joc al vieţii, întrece în imaginaţie oricare dintre plăsmuirile minţii omeneşti. Vouă vi se pare anost pentru că sunteţi orbi şi temători să faceţi schimbări".

„Totuşi, critica ta este cam dură pentru mine. Eu sunt un copil şi nimeni nu mi-a vorbit astfel până acum".

„Nu face pe nevinovatul. Numesc copil acea făptură mititică ce nu înţelege ce este în jur şi pune întrebări. Tu eşti om şi te poţi descurca. Eşti sănătos, voinic, ai creier şi te lauzi că vrei să afli, dar ne cauţi suficient iar dacă mă uit mai bine la tine. ai ajutoare de care nu ştii să profiţi. Nu toţi au norocu I tău. Darurile te obligă la muncă şi dăruire. Te cam aiinţi, dar să ţii minte că Dumnezeu nu răsfaţă. El ajută fiinţele să devină OAMENI, or asta poate dura mult, iar dacă vrei scurtătura, procesul este dureros. Te ţin puterile?"

„Poate că este mult ce-mi propui. Nu sunt atât de harnic. Îmi folosesc mintea, dar ca ceea ce am la îndemâna… poate este lene, dar şi un ritm pe care nu-l pot accalera încă. Îmi trebuie un timp de digestie pentru a prelucra şi absorbi informaţiile că care sunt bombardat Ai dreptate că sunt dezordonat Dezordinea reflectă în bună măsură haosul interior. Am o grămadă de dorinţe, dar şi o mare comoditate când este vorbe de îndeletniciri banale".

„Lasăjustificările. Tu crezi că Marii Maeştri stau cocoţaţi în vârful lumii şi apasă pe butoane? N icidecum. Şi ei prepară hrana, fac curăţenie, îngrijesc grădina, fac antrenamente. Echilibrul real se reflectă şi în plan fizic. Aici se testează virtuţile, caracterul. Poţi fi minunat în meditaţie şi neîndemânatic, nepractic. Irascibil în îndeletnicirile şi relaţiile cotidiene. Iar dacă vorbim de autodisciplină, atunci ne referim cu adevărat la oameni puternici, adevărate forţe spirituale".

„Încep să obosesc. Nu mei suport dialogul. Nu pentru

că m-ai critica, aproape că nu te mei pot urmări. Mi-e cald şi acum aş vrea să pleci. Nu mai rezist. Ce se întâmplă?”

„Este firesc Te-am ajutat să te ridici pe un nivel înalt de conştiinţă, care cere multă energie. Ţi-ai cam epuizat stocul. Vei dormi şi te vei refaee”.

„Stai! Nu mă lăsa aşa, cu o nouă enigmă. Şi când cobor pe un nivel inferior pierd energie, când mă enervez ssu când îi simt încordaţi pe cei din jur. Care este diferenţa dintre cele două cazuri?”

„Este ea şi cum ai un stoc zilnic de combustibil. Îl poţi folosi ea să faci un drum ssu poţi găuri rezervorul şi-l laşi să curgă”.

„Dar poţi împrumuta şi altcu i va să facă drumul”.

„După cum te poţi trezi că ţi s-a forat combustibilul exact când aveai nevoie de el. N urna i tu poţi sări administrezi judicios”.

„U i te chestia asta n-o ştiam. Mă înveţi cum să găsesc pompa de alimentare?”

„Organismul rău îţi spune ce şi când are neveie. Sfaturile ţi le-am cam dat o viaţă echilibrată, odihnă şi muncă făcută cu pasiune, o hrană naturistă, plimbările, sportul, o stare psihică bună, evitând emoţiile negative şi factorii agresivi, te vor ţine în formă”.

„Mai rămâne să aflu cum să-mi transform stările negative în stări pozitive”.

„Deja este cam mult pentru azi. *Voi* reveni când voi vedea o schimbare în viaţa ta, pentru a te ajuta să mergi mai departe şi să-ţi învingi blocajele”.

„Mulţumesc, Locyndus!”

O stare de bine îl cuprinse şi se întinse în pat. Adormi ea gândul: „Mă cheamă şi I xrcyndus. Oare cât voi mei ţine minte când mă voi trezi? Sunt alei şi acolo, sunt om şi înger, sunt în trecut prezent şi viitor, sunt călăuză şi ucenic, sunt elev şi explorator, sunt dezordonat şi navigator în Internetu I Cosmic, sunt… sunt… Ce sunt eu. Doamne?”

DOSARE SECRETE

Încercă să-şi dezmorţească trupul, înţepenit de ore bune în faţa calculatorului. Mai avea de schimbat codul de intrare în programul la care lucrase şi putea pleca. Ziua de lucru se terminase demult, numai că postul pe care îl ocupa îi cerea să rămână la serviciu ori de câte ori necesităţile o impuneau. Nu comentase niciodată acest aspect, fiind pasionat de ceea ce făcea. Nu avea familie astfel încât petrecea mai mult timp le locul de muncă, decât acasă.

Îşi dădea seama că lucrările pe care le depozita în memoria computerului ar fi revoluţionat lumea ştiinţei şi viaţa însăşi dacă marile corporaţi i şi-ar fi investit profiturile în valorificarea acestora. Unele dintre ele nu aveau nevoie de sume mari. ci de un fel de reorganizare şi schimbare de mentalitate. Adesea s-a incriminat incompetenţa guvernului în a gestiona bugetul şi a trasa o politică economică valoroasă, care să conducă le ridicarea nivelului de trai şi la evoluţia populaţiei. Totuşi, guvernul nu era singuruL vinovat pentru rezistenţa la schimbare. Ideile trecuseră pe sub ochii multora, strecurate în diferite materiale care circulaseră ani de zile pe piaţă. Fuseseră comentate ici şi colo şi date uitării. Chiar se găsiseră destui care ridiculizaseră experienţele, rezultatele, martorii sau participanţii la diferite evenimente ce trebuiau să nască întrebări, n icidecum râsete batjocoritoare.

Numai că nu orice purtător de creier râde de ceea ce nu înţelege. Unii îşi încep investigaţiile şi răspunsuri le răsar sub sudoarea frunţii şi în spatele zbuciumului pe care îl presupune cercetarea nefinanţată, pe cont propriu. Nici măcar finalizarea experienţelor prin soluţii practice verificate şi aparate cu efecte deosebite asupra sănătăţii, funcţionând cu surse de energie neconvenţionale. Nepoluante, nu atrăseseră atenţia. Ce să mai vorbim de propunerile eficiente de creştere a productivităţii în

agriculturii, de proiectele pentru un învăţământ armonios, nestresant, care echilibrează fiinţa umană, de soluţiile pentru vindecarea psihică a populaţiei, de programele de protecţie a mediului, de culturalizare a maselor, de eradicare a minciunii şi incompetenţei, de recuperare a persoanelor cu hand icap şi a delincvenţilor, de creare de punţi între religii şi râse. de comunicare între generaţii?!

Toate acestea au părut utopii pentru cei care câştigau din comerţul cu alcool, cafea, ţigări şi produse de import Cine să sprijine iniţiativele locale? Puţinii visători care mai cred într-o lume mei bună. Şi aceştia nu au stat degeaba. Au adunat toate documentele publicate, au mers pe urma deschizătorilor de drumuri ce trăiesc în anon imat, au clasificat şi ordonat biblioteca de idei şi date şi şi-au repartizat sarcinile pe domenii, pentru a putea structura imensa cantitate de informaţii inedite ce curgeau sub ochii tuturor, ignorate de institutele de cercetări şi de ministerele de resort prea conservatoare în stilul lor de lucru şi cu un orizont prea limitat de rutină.

În timp, colectivul s-a lărgit şi deplasările membrilor săi prin ţarii, precum şi informaţiile culese din afară sau de pe Internet au permis realizarea unei bănci de dote şi idei care acoperii, practic, orice problemă, din orice domeniu.

Era uluitor cum, din bucăţele, un puzzle uriaş se contura, prefigurând structura vieţii în noul mileniu. Viaţa cea nouă se creează în etape şi proiectul divin putea fi deja intuit Dumnezeu îşi făcuse cunoscute intenţiile printr-un Plan pe care îl eeborâse pe planetă. El avertizase omenirea că numai uniţi vor fi puternici şi iată că, adunând fragmentele, Plenul se reconstituise.

În seara aceasta, Imus avusese revelaţia Planului. Lucrase arăt de concentrat încât îşi blocase orice emoţie, dar o dară isprăvit sentimentele îl invadară, văzând cum o lume nouă îşi deschidea porţile în faţa ochi lor minţii. Realiză cum împărăţia cobora pe Pământ. O ploaie de lumină stropise planeta şi cei receptivi le darurile cosmice

culeseseră mană cerească. Înţelegea cum cristalizarea în plan material se făcea discret dar cu efort, acolo unde călăuzele spirituale şi setea de cunoaştere aduseseră apă vie, cea care trezea omenirea din somnul conştiinţei. Puţini înţelegeau ce se întâmplă cu adevărat şi reuşiseră să facă legături între informaţii, stări de spirit şi evenimente. Majoritatea respinseseră noile cunoştinţe din orgoliu, prostie sau interese meschine. Timpul, însă, a arătat că opacitatea şi rezistenţa la nou se transformă în durere. Refuzul vieţii ce merge înainte şi agăţatul de un trecut anacronic aduc bătrâneţea şi moartea.

Cetatea Luminii încingea planeta într-o aură încântătoare. Dumnezeu, prin alchimia-l tainică, transforma planeta într-o nestemată. Laboratorul cosmic părea să facă minuni căci, dintr-o casă întunecată, se putea deja întrezări Cetatea înţelepciunii… Dar încă planul fizic se opunea procesul, i de transmutaţie şi pentru mulţi încrâncenarea elementelor ostile schimbării luase imagineauntii război cu perspective sumbre.

„Cum de nu văd când adevărul este la vedere? Trebuie să fii orb din convingere ea să refuzi să vezi evidenţa. Dacă respingi informaţiile înainte de a le analiza, nici nu are sens să discutăm. Vorbim cu cei ce s-au spălat pe ochi. Este atât de limpede totul. Cum poţi aştepta miracole când acestea deja există, concretizate prin munca atâtor semeni?!

Acum este interesant de studiat procesul zidirii. Câţi meşteri de talia lui Manole şi câte Ane harnice şi dom’le vor întemeia mândra mănăstire? Chemarea cetăţii deasupra căreia zboară un vultur de lumină o auzi cu sufletul şi din acel moment nu mai ai pace. Te împaci ca trecutei, te dezlegi de ei, scrutezi viitorul, îţi sufleci mânecile şi te apuci de lucru.

Sunt obosit, dar fermecat de această descoperire. Totul se leagă foarte frumos. La prime vedere nici nu s-ar bănui cât de riguros este totul, ca o grădină în care fiecare

plantă a fost sădită în solul potrivit şi în condiţiile ce le mei prielnică dezvoltării sale. Multă vreme îmi părea haos şi chiar acum, de mă uit în jos, voi fi de aceeaşi părere, numai că dincolo de haos se intuieşte o nouă ordine – nu aceea impusă cu arme de conducătorii negri din umbră, ci una firească, profund umană, spirituală, luminoasă. Durerile Ţi afectează pe cai ce nu-şi dau scame încă ce se întâmplă în acest colţ de Univers. Din nefericire, doar şocuri le fi trezesc şi nu pentru că le-ar administra cineva asemenea terapii dure, ci pentru că s-au menţinut pe un nivel energetic scăzut care, în contact cu vibraţiile înalte, determină procese curative dureroase, fie interioare, fie proiectate în exterior.

După structura de ansamblu, va trebui să detal iem atribuţiile pe sectoare geografice şi domenii de activitate. Schema se va umple şi cu personajele vii care vor apărea şi care poartă în ele codurile informaţionale ce vor completa zonele albe.

Încă lumea ciopleşte piatra. Aruncând diamantele în ţărână. Dar mai sunt şi culegătorii de perle şi cei ce testează calitatea acestora. Am cernut mult nisip până ce am reţinut firele de aur din care este ţesut Planul. Acum îl comtemplu şi îl suprapun peste această realitate, căreia îi formează scheletul. Multe se vor prăbuşi pentru a face loc nou lui. Nici nu este de mirare ce se întâmplă. Nu pot coexista două mentalităţi. Oricât de tolerant ai fi, nu mai poţi accepta agresivitatea lumii ce se stinge eu trufie. Vrem pace, bucurie, unire. Ne-am descoperit originea divină, suntem călători în timp şi spaţiu, aparţinem Universului, Viaţa este eternă şi am aflat acest lucru murind şi înviind de multe ori. Ne-am învins primitivismul şi am rupt lanţurile sclaviei. Suntem liberi să căutăm Adevărul, suntem liberi să iubim, suntem liberi să explorăm universul interior, în căutarea Sinelui. La început au fost puţini conştienţi şi i-am blamat pentru starea lor de trezie. Acum suntem mei mulţi şi nu ne mai agăţăm de

limitele minţii noastre. Ne-am schimbat şi am fost ajutaţi să o facem. Nu mai suntem aceiaşi. Vrem să ne unim puterile şi să înălţăm Cetatea Luminii, Este o onoare să participi la un asemenea Proiect alături de Dumnezeu. Ucenicia pe lângă Marele Meşter Nevăzut este un privilegiu. De-am fi mai mulţi, procesul zidirii s-ar accelera. Este greu să repeţi, iar şi iar, aceleaşi sfiituri şi îndemnuri de a ne depăşi blocajele şi a ieşi din rutină. Noi nu mai vrem să mergem în pas de melc, căci setea de cunoaştere, dorul de lumină şi bucuria de a fine grăbesc spre culmi nestinse încă de mintea rătăcitoare. Căutând, laşi în urmă propria creaţie, propriile înţelegeri ce modolează realitatea. Viaţa este mersul înainte. Moartea este întoarcerea spre trecut. Timpul în care vrem să trăim este eternitatea. De acolo ne extragem energia, elanul, inspiraţia, direcţia de zber. Înălţarea din mormântul pe care ni l-am săpat va avea sens de înviere şi metamorfoză. Sufletul nostru ne cere să deschidem larg fereastra spre alte orizonturi. Comunicarea pe frecvenţele sufletului ne va îmblânzi, ne va purifica. Este timpul renaşterii. Cenuşa morţii a intrat în leberatorul alchimic din care aurul spiritual va ieşi sub forme noi de viaţă. Vom intra, alei fiind, într-o altă lume sau peste acea lume miraculoasă va coborî printre noi. Deja o poţi atinge două vrei. Cheile intrării în Cetatea de Lumină sunt în noi. De ce mai zăbovim să le folosim?

Şi totuşi, mulţi nu văd această realitate pe care am intuit-o într-un moment de graţie. Ei văd realitatea pe care au materializat-o ei, cenuşie, rece. Agitată, dureroasă, nedreaptă. Ce îi împiedică să concretizeze o alta? Ce facem cu spaţiul minţii noastre? îl umplem cu orori? Igiena mentală poate produce miracole. Dar asta nu se învaţă nici la şcoală, nici la facultatea de medicină. Avem o şansă unică de a concretiza împreună o altă realitate, de a-i de formă şi consistenţă, urmând Proiectul divin. Arhitecţii împărăţiei o vor coborî din planurile înalte ale Creaţiei,

Darul este atât de aproape! Dear să întindem mâini le să-l primim!

Of! Trebuie să-mi traduc extazul în alte cuvinte. Mă vor crede cuprins de exaltare mistică şi creator de fabulaţii. Să pun, deci, în termeni concreţi informaţiile culese cu trudă, credinţă şi răbdare şi să formulez Planul pe înţelesul tuturor… Totuşi nu croi că este bine. Informaţia se protejează prin diluare. Concentraţia esenţei îi poate ameţi pe mulţi. Nu sunt obişnuiţi cu asemenea arome. Voi spune doar că totul ESTE aici, totul s-a revelat şi este în plină desfăşurare, că dosarele secrete sunt le vedere şi accesul este premis tuturor căutătorilor însetaţi de adevăr.

Lenea este unul dintre factorii ce îndepărtează omul de marile taine ale vieţii. Pentru leneş, totul pare secret Aşteaptă să fie convins prin lege şi constrângeri să acţioneze într-un sens sau a hui, A încetat să-şi folosească liberul arbitru pentru a-şi conduce destinul spre piscuri, complăcându-se în văi pline de neguri. Evoluţia, însă, este autentică atunci când răspunde unei cerinţe interioare şi este rodul efortului de voinţă. Încolonarea oarbă într-un pluton ce se îndreaptă într-o direcţie oarecare, fără a cântări şi anticipa rezultatul acestei supuneri, duce le cădere. Este curios, dar chiar şi când urmezi drumul bun. Poţi cădea două l-ai ales dormind. Fiecare act, decizie, alegere în viaţă trebuie făcute ca luciditate şi după o adâncă chibzuinţă. Nu-ţi poţi înţelege viaţa dacă vei acţiona dând ca banul. Este necesar să ştii de unde ai pornit şi ce îmbelduri ţi-au mânat paşii. Doar astfel vei desluşi tâlcul evenimentelor pe care le trăieşti. Ceaţa care ne învăluie mintea se împrăştie prin conştientizare. A-ţi găsi timp să fii ca tine însuţi este un lucru foarte important. Puţini, însă, preţuiesc asemenea clipe. Mulţi fug de singurătate, alungând-o cu dulci uitări şi cu fundându-se în experienţe hipnotică, care neutralizează vigilenţa. Degeaba s-a spus: „Vegheaţi, oameni!” S-a înţeles a pierde

vremea cu distracţii şi băutură sau a transforma nopţile în dans şi programe ca scene erotice şi orori. Oare acesta este omul? El nu-şi pune limite în excesele sale instinctive? A rămas le stadiul de hrană, băutură şi sex? Nu acestea sunt idealurile speciei umane. Dar rostul nostru pe planetă a rămas, pentru mulţi, o mare enigmă. S-au impus sloganuri care îl în locu iese şi astfel am acceptat un jug greu, pe care nici măcar nu-l recunoaştem. L-am rebotezai, spunându-i norma îtate, democraţie, standard european sau occidental, aliniere le curente estica sau vestice. Când vom aspira le arhetipurile divine, intrând în curentul autentic ai vieţii ca aducă învierea?

Câţi vor suporta dezaprobarea şi ironia marelui public, înainte de a fi văzuţi ea adevăraţi deschizători de drumuri?! Şi de ca trebeie să râdem de cei ce experimentează noul, în loc de a-i ajuta să se vindeca pe cât că au înţepenit într-un trecut ridicol? Tiparele coiiipoitamentale pietrifică această lealitate şi atrag o distrugere dureroasă. Dizolvarea acesteia ar fi mai uşor de traversat dacă flexibilitatea mentală ar permite schimbarea dânmers.

Cui mă adresez? Aceloraşi. Peste vor apărea şi alţii. Dar totul merge prea încet Poate că acesta este ritmul vieţii, dor depinde şi de noi că dorim ca adevărat şi cât suntem de dispuşi să participăm le această Operă de transformare a realităţii. Singurul risc este acela de a ne pierde comoditatea şi de a ne regăsi un alt fel de hămicie, că care ne-am prea fost obişnuiţi.

Încă oamenii aşteaptă soluţii politice, neînţelegând că soluţiile fără fundament spiritual ne sunt viabile şi nu conduc le efectul sperat A trata fiinţele umane ea elemente perisabile, ce fac parte dintr-un mecanism uriaş care produce şi multiplică bani, constituie o eroare ce va atrage prăbuşirea acestui ansamblu construit pe nisipuri mişcătoare. Eternitatea este atinsă de cel ce respectă Legile Vieţii, ale înnoirii, ale eternei primeniri,

metamorfoze. O mentalitate depăşită devine sursa unor crize ce se înmulţesc până ce se atinge pragul de autodistrugere. A se reflecta asupra acestui avertisment.

Într-un anumit sens, suntem chemaţi la vot: viaţa sau moartea planetei. Evident mental, toţi vor vota viaţa. Faptic, însă, vor conţinea să moară sau să ucidă impasibili binele, frumosui, evoluţia, noul. Bucuria de a trăi, setea de libertate, anesteziindu-şi teama de viaţă cu plăceri mărunte.

Am ajuns să văd oameni ce se tem mei mult de viaţă decât de moarte. Şi acest lucru trece nebăgat în seamă. O nouă frică încolţeşte în sufletele ce aşteaptă o izbăvire de la parlament sau de la guvern. Dar de acolo vin legi şi ordonanţe care limitează bunăstarea cu impozite occidontale şi salarii ce nu asigură supravieţuirea, ci îndatorarea, înrobirea, neputinţa, spaime zilei de mâine.

Vorbeam de ace 1 viitor luminos pe care-l putem clădi împreună şi văd în ochii multora teama de viitor. Au trăit mereu cu conştienta că sunt. Una după aha, generaţii de sacrif e în, sperând într-o viaţă mei bună, care a rămas întotdeauna doar o promisiune. În forme schimbătoare, dar asemănătoare în esenţă, limitele impuse au mărginit orizontul şi oamenii şi-au plecat privirea dinspre cer spre lutul în care-şi cântă local nefiresc Au uitat să gândească şi au ajuns statui mişcătoare. Gândesc calculatoarele pentru ei. Ce a mai rămas din om? Ce a ajuns viaţa?

Este ciudat cât de repede am coborât de le bucuria revelaţiei le amărăciunea neputinţei în faţa nepăsării generale. Suntem puţini conştienţi. Cinenele în seamă? vorbim în pustiu şi ne ajung din urmă răstălmăcirile „atotştiutori lor” şi ale celor siguri de credinţa lor dogmatică şi fanatică. Suntem priviţi ea suspiciune şi analizaţi. Nimeni nu-şi cântăreşte păcatele şi prostia. Ce scurt este drumul între rai şi iad! De ce, totuşi, preferă iadul? Că s-au obişnuit Obişnuinţa este a doua natură şi. Prin urmare, pusă le loc de cinste. Nu Îi s-a spus că raiul

cere efort şi, auzind o asemenea teorie, au considerat-o blasfemie. Examenul sau Judecata au fost considerate un fel de sperietoare şi au negai totul, atribuind afirmaţiile unei secte confuze, uşor de combătut cu argumentele ştiinţei contemporane. Cât despre ştiinţă… sunt multe de spus. Oricât de multe s-au descoperit negat sau reformulat de-a lungul timpului, sunt atât de puţine! Ele aparţin percepţiei tridimensionale, unei mentalităţi deja apuse, unui nivel evolutiv ce aparţine deja trecutului. Cunoaşterea înseamnă abordarea noului, nu a vechiului. Sau cel puţin nu reluarea aceloraşi perspective. Majoritatea am prelest o moştenire şi ne-am oprit Acei puţini ce încearcă să deschidă Porţile Universului sunt ridiculizaţi sau plătiţi cu sume penibile pentru munca lor creatoare. De fapt. Realii căutători nu sunt plătiţi sau sunt sechestraţi în locuri secrete, spre a-şi dona cuceririle ştiinţifică bancheri lor lumii. Trăim într-o Iunie răsturnată în care ne întoarcem spre trecut cu noi tehnologii şi vechi metehne.

Ce au învăţat oamenii în 2000 de ani despre ei înşişi? Mai nimic. Igiena o alimentaţie sofisticată dar greşită, amorul liber, ceva cunoştinţe despre fenomenele înconjurătoare, despre mediu, şi au construit aparate care să le uşureze viaţa. Dar, în loc să folosească timpul câştigat pentru căutări spirituale, au devenit sclavii acestor aparate şi ai obiceiurilor nocive pe care acestea le-au generat Noii idoli s-au impus prin osanale publicitare şi astfel s-a creat un nou Olimp. Ce preamărim noi azi? Frumuseţea caracterului? Nicidecum. Produsele societăţii de consum, ce aduc imbecilizarea. Dar să revin. A cunoaşte un strop de anatomie nu înseamnă a te cunoaşte pe tine însuţi. A învăţa la psihologie, oare ne presupune a afla ceva despre psihicul tău? Se pare că nu. Nimeni nu este interesat să te cunoşti, omule, ci doar să-ţi evalueze puterea de muncă. De te-ai cunoaşte, i-ai recunoaşte pe cei ce trag sforile acestui teatru de păpuşi, or acest lucru este evitat. De aceea nu ţi se lasă timp să gândeşti. Ţi-a rămas ceva timp

liber? Foarte bine, un film, un îneci, cava divertisment grijile şi problemele ivite din strâmtorare îţi vor ocupa orele rămase până la culcare. Chiar cai apropleţi vor deveni duşmanii tăi de vei dori linişte. Cum de nu te interesează ce este la televizor, în ziare, problemele casei, ale coşniţei şi dorinţele calor nuci? Într-o ai te vei îmbolnăvi şi vei deschide o nouă pagină în viaţa ta: medicina. Vei începe să umbli la doctori, să faci analize, să depinai de medicamente, să urmăreşti îngrijorat evoluţia tablou lui clinic şi a bugetului l-am i I le i. Între timp copiii cresc» au nevoie de meditaţii, că nimeni nu se mei mulţumeşte că pregătirea scalară, alţi bani şi emoţii – să ne rămână odraslele fără studii complete şi loc de muncă. Îţi aminteşti că ai învăţat cândva despre lupta pentru existenţă, dar parcă pare prea animai ic să tot recurgi le instinctul de supravieţuire. Chiar aşa! Supravieţuirea este scopul? Viaţa ne-a fost data deja. Nu cumva trebuia s-o ridicăm la ah nivel? Obsesia de a rămâne în viaţă pare un obiectiv cam primitiv. Oamenii cavernelor luptau pentru a supravieţui, OMUL TRĂIEŞTE CA SĂ EVOLUEZE, SĂ-ŞI RECUNOASCĂ ORIGINEA DIVINĂ. Dar când vezi mizeria umană, te întrebi două Dumnezeu nu a tăcut vreo greşeală. Este o ironie amară… Nu Dumnezeu face greşeli. Oamenii fac. Iar Creatorul nu este body-guardul nostru.

Sunt gânduri le mele. Nu prea am cui să le împărtăşesc. Am câţiva prieteni, dar eu cred că familia mea este uriaşă şi mă doare nepăsarea generală. Noi suntem prea puţini şi dacă nu suntem crezuţi, nu ne putem ajuta decât pe noi înşine. Avem o viaţă pe care nu vrem s-o irosim. De aceea nu vom trage pe nimeni de mânecă. Semnalele de alarmă au fost trase. Nu avem timp să repetăm la nesfârşit aceleaşi lucruri… de fapt mai avem puţin şi vom ieşi din timp. Cercul temporal în care ne aflăm începe să se despartă de linia ce duce spre Poartă. Este un fenomen despre care nu vi se va vorbi în astfel de termeni, pentru că nici măcar nu se cunoaşte acest lucru.

El a fost spus sub multe forme menite a stimula trezirea, dar eu am înţeles, studiind Plănui, că trecutul şi viitorul se separă. Două lumi ce coexistă încă se vor desprinde spre a forme o nouă dimensiune a vieţii şi a inch ide o linie evolutivă ce a atras distrugerea umanităţii. Trăim marea Selecţie, marea Triere, marele Examen sau ultime J judecată a acestui i ciclu evolutiv. Oricum ar sune aceste cuvinte şi ori de câte ori au fost rostite de-a lungul istoriei, acum ele se vor adeveri. Poate dura mai puţin sau mai mult. Nu are importanţii. Este un proces şi nu o dară calendaristică.

Şi totuşi, are importanţă CUM TRĂIM ŞI CE ALEGEM SĂ FACEM ÎN ACEŞTI ANI.

Încotro? Spre o dimensiune nouă, spre Cetatea de Lumină, spre planeta renăscută, sau într-un spaţiu virtual în care vom repeta lecţiile neînvăţate? Închiderea în timp este o împrizonierare psihică le care vă autocondamnaţi prin felul în care aţi ales să trăiţi. Este o izolare vibratorie de restul Creaţiei, spre a o feri de contaminare.

Marea împărăţie îşi dezvăluie tainele. Dosarele noastre nu sunt secrete. Cu teste acestea vor rămâne închise pentru că accesarea lor este posibilă doar printr-o schimbare de mentalitate. Codu I vibratoriu va constitui parola de acces le cunoştinţele viitorului, Ridicaţi-vă frecvenţa de vibraţie şi Poarta se va deschide. Cum s-o feceţi? Reluaţi tot ce s-a scris şi veţi găsi cheia. Fiecare o poartă în sine.

Totul începe cu: OMULE, CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUŢI!”

PORŢI DE VIS

Sunt în două lumi concentrice care se suprapun. Imaginea percepută vizual este aceeaşi în timpul zilei, dar noaptea totul se schimbe ea prin miracol. Cineva amestecă teste amintirile şi le încheagă sub puterea unui nou gând. Ziua gândesc după o anumită logică. Şi în vis se pare că am acelaşi gen de gândire, dar. la lumina zilei, totul capătă

un alt înţeles. Este ca şi cum o parte din mine vrea să-mi spună ceva şi nu poate decât creând pictograme mişcătoare, care întrunesc simboluri atemporale. De aceea trebuie să renunţ la liniaritatea gândirii raţionale, pentru a resintetize trecutul, prezentul şi viitorul într-o nouă formulă. Mă veţi întrebe de unde cunosc viitorul. Nu-l cunosc. Peste că-l intuiesc cu o anumită aproximaţie din semnele timpului, adică ale planului fizic în care conştiinţa ce se trezeşte începe să le perceapă. Şi nu sunt numai semnele. Sunt propriile stări ce aduc mesaje nedefinite, dar care au puterea de a mă orienta. Le-aş numi semnalele sufletului. Cât despre formulele care stau la baze scenari i lor onirice, nu este simplu să le descifrez. Uneori nici nu este nevoie. Simplul exerciţiu de gândire mă determină să accesez cot Ioanele memoriei mele şi să reordonez dotele acumu late în această viaţă, ceea ce aduce lumină şi înţelegere. Senzaţia pe care o dă această experienţă este aceea de deschidere a unor porţi spre altă dimensiune. Chiar asta şi este. Intuiesc un plan mei înalt, care se află în spatele a tot ce trăim şi constituie sensul ascuns al evenimentelor care ne antrenează în vârtejul lor. Când prind înţelesul îmbrăcat în imagini în care curile mele joacă rolurile menite a-mi oglindi stările psihice pe care le traversez, îmi schimb starea de spirit şi verific corespondenţa între cele două planuri. Uneori suprapunerile sunt perfecte, alteori mai am de analizat şi de găsit asociaţii noi elementelor onirice. Lumea viselor mele mă poartă în lumea gânduri lor mele, a sentimentelor, a trăirilor, a înregistrărilor pe care subconştientul le-a făcut cu fidelitate. Practic intru într-un tărâm interior. În care o lume întreagă se deschide. În lumea mea există toţi cei pe care i-am cunoscut în viaţă, teste scenele trecutului şi toate speranţele şi dorinţele mele. Este un plan v irtual în care mă regăsesc, pentru că nu întotdeauna experienţele cotidiene mă lămuresc asupra rostului etapelor pe care le traversez. Materia creează timpul şi

diluează mesajul sufletului în multe episoade. Visul pare o concentrare de idei prinse într-un diapozitiv pe care urmează să-l descifrez. Este esenţa perioadei prin care trec. Ceea ce alei cere timp, acolo devine simu Iţan, deci reprezintă un spot asupra nivelului de conştiinţă atins şi a experienţelor pe care le atrag spre a înţelege cu ce mă confrunt. Un alt vis îmi arată modificările pe care le-a produs schimbarea mea de atitudine. Stagnarea atrage vise repetitive care indică cercul iluziilor pe care le alimentăm cu convingerile şi temerile noastre.

Uneori, planurile se amestecă. Visezi ziua după cum te poţi trezi din somn pentru a găsi o soluţie situaţiei în care te găseşti noaptea. Practic suntem în faţa unei realităţi pe care o monitorizăm prin gândurile noastre. Suntem creatori inconştienţi de lumi virtuale precum sunt creatorii de jocuri pe calculator. Ciudat este că devenim prizon ieri i propriilor jocuri, din care nu mei putem ieşi. Ne întindem fel şi fel de capcane, care au soluţii de ieşire spirituale. Labirintul mental ne prinde în meandrele şale şi-l luăm drept o realitate care ne copleşeşte, când am putea s-o transcendent uşor. Ne identificăm cu necazurile noastre, cu depresiile noastre, cu neputinţele noastre şi le cedăm libertatea noastră în schimbul unor lanţuri care ne leagă de timp. Suntem subjugaţi de propriile gânduri despre o realitate care s-ar modifica de îndată ce ne-am schimbe mentalitatea. Noi creăm demonii cărora ne supunem cu o uşurinţă de neînţeles. Regăsesc principiile de funcţionare ale astralului, lumea în care suntem în vis, şi în viaţa de ai cu ai. Este greu să distingi elementele care se schimbă de cele ce rămân şi dependenţa acestora de stările noastre de conştientizare şi percepţie corectă a afectelor care determină proiectarea realităţii în care trăim. Cu cât vom fi mai conştienţi de slăbic luni le noastre şi de puterea, de care dispunem, de a le transforma, cu atât viaţa se va schimbe mei repede şi vom ieşi din marasmul în care ara intrat din ignoranţă. Refuzăm ieşirea

din labirint crezând că adevărul este o păcăleală. Este ciudat să afirm că lumea aceasta este o lume întoarsă pe dos. Şi totuşi, tot ce ne înconjoară nu este decât cristalizarea în exterior a lumii interioare de gânduri, emoţii şi sentimente. Toate evenimentele sunt proiecţii ale mişcărilor sufletului.

Colindând lumea, ajungem să ne cunoaştem, să ne regăsim şi să ne întoarcem acasă. Nici nu ar fi nevoie să pleci din casă ca să descoperi că tot ce este în lume se găseşte şi în tine. Când vei descoperi această, nu-ţi va rămâne decât să creezi o altă lume. Mei luminoasă şi mult mai frumoasă.

Umblu pe străzile stranii ale sufletului mea, acolo unde totul pare posibil. Din fire de gând ţes, cu puterile sufletului meu, o tapiserie în care apar mereu ca personaj unic sau multiplicat prin ecuaţii ciudate. Multiple euri vin la întâlnirea din neapte, spre a-mi aduce mesajul lor tainic. Nu le înţeleg întotdeauna şi-mi tot răscolesc trecutul şi cunoştinţele acumulate, pentru a găsi un sens teatrului în care mă implic. Când prind un fir, îl derulez şi uneori descopăr o matemat că vie în spatele seriilor de imagini ce dezvoltă o temă după o regulă ascunsă. Peste fi o temă cu variaţiuni sau o funcţie ca derivate, alteori un puzzle sau o structură multidimensională. Desigur paralelismul pe care îl fac cu viaţa în plen fizic mă duce cu gândul le dezvoltări analogice şi în cercul temporal pe care mă situez. Aş putea descoperi regulile după care se construieşte viaţa? Poate voi reuşi cândva să aflu cum matematica peste deveni vie.

De fapt vorbeam despre cele două lumi în care trăită, fie că suntem conştienţi sau nu de acest lucru. Ambele ne ajută să ne cunoaştem. Ne creăm oglinaile şi de cele mai multe ori ne identificăm cu ele. Nu suntem cu adevărat aceste imagini pe care ele ni le reflectă. Ele sunt doar parţialităţi de manifestare, fragmente adormite din noi înşine. Noi suntem ceva cu mult mai grandios decât atât. Umblăm în oraşe, urcăm scări sau trecem poduri, reluăm

cursurile şcolilor pe care le-am absolvii, retrăim iubiri, călătorim cu mijloace de transport moderne, traversăm ape şi păduri, reîntâlnim oameni pe care i-am cunoscut, luptăm cu duşmani ce apar de n ic i unde şi facem cunoştinţă cu personaje necunoscute, deschidem porţi, murim şi înviem, suntem răniţi sau lovim, intrăm în confruntări, vedem semne ciudate sau reţinem voci care ne avertizează, schimbăm haine şi participăm le festinuri, ajungem pe alte planete, în peşteri şi grădini sau în case mei mult sau mei puţin familiare. Viaţa onirică nu diferă prea mult de cea pe care o cunoaşterii, dar pentru că acolo nu există timp, pentru a înţelege mesajul, acesta trebuie desfăşurat după o anumită regulă.

Pe care trebuie să o descoperi. Imaginaţia nu este suficientă claca nu este dublată de oint rospecţie care să scoată la iveală problemele de suprafaţă, dar şi pe cele mai profunde, cu care te confrunţi, Uneori, prezentul este legat de probleme nerezolvate din trecut, care ne urmăresc în noi variante, şi o cheie din vis face trimitere directă la un episod trăit, care multă vreme nu şi-a dezvăluit înţelesul. Este o invitaţie la reevaluare. Plonjând în trecui, îi descoperi alte semnificaţii şi acesta se curăţă, eliberând energi i le blocate şi făcând Ine viitorului. De fapt intri de fiecare dată în regatul interior pentru a-l lumina cu o nouă înţelegere şi a te cunoaşte mai bine. Întâlnirea cu tine cerc onestitate, dar şi acceptare, iubire şi exigenţă. După asemenea întâlniri nu mai poţi rămâne acelaşi. Te schimbi. La început o faci haotic, empiric dar cu timpul ajungi să aplici soluţiile spirituale şi rezultatele sunt uimitoare. Viaţa validează rezultatul efortului tău.

În acest context, tot ce ai învăţat despre lumea înconjurătoare pare îndoielnic. Cât despre tine, regreţi anii trăiţi în ignoranţa care ţi s-a impus prin legile unei societăţi ce limitează libertatea de a fi şi de a cerceta realitatea cu cel mai perfect instrument – omul. Desigur, niciodată nu este prea târziu, dar ai fi preferat să nu

iroseşti atâta timp, forţat de tiparele lumii şi de propagando asiduă în favoarea distracţiei, în detrimentul cunoaşteri i, sau de munca robotizantă care te uzează, conducându-te spre moarte. Este extraordinar să afli că viaţa este veşnică şi să te eliberezi de teama de moarte. Dar convingerile îţi sunt subminate sistematic, prin orice mijloc. Nu eşti lăsat să scapi din plasa iluziei. Vor apărea fel şi fel de oprelişti când vei găsi drumul cel bun. Dar nu ai de ce te teme dacă ai înţeles în ce constau filtrele acestui plan. Fii perseverent şi porţile se vor deschide în faţa ta. Nu poţi. Însă, lua pe nimeni cu tine dacă nu învinge obstacolele prin propriile puteri. Este dureros. I-ai invitat pe acest drum în repetate rânduri şi s-au mulţumit să rămână spectatori la eforturile tale, neriscându-şi nici comoditatea, nici bunăstarea. Nu, acesta nu este un tren care să te ducă spre o altă lume dacă achiţi biletul. Este un efort constant, care te va scoate din labirint. Vei lăsa semne în urma ta. Dar nu mai este timp de zăbovit.

Am fost în regatul meu de multe ori. Uneori mi-am amintit călătoriile mele. Alteori le-am uitat când m-am trezit. Am perseverat în a reconstitui episoadele nocturne şi am ajuns la o oarecare dexteritate în a le reţine şi a le interpreta. Mi-au oferit multe teme de meditaţie şi au permis o derigidizare a gândirii. Suntem tributari multor şabloane şi în faţa necunoscutului rămânem fără răspunsuri, incapabili de a interpreta nişte scenarii simbolice. Ce simplu ar fi fost dacă şcoala ar fi dezvoltat intuiţia! Multe enigme ar fi fost demult tălmăcite. Intuiţia este un proces rapid de gândire, apt să stabilească legătura dintre cauză şi efect. Practic este instantaneu. Este un fel de simţ al adevărului, care se dezvoltă atunci când doreşti să-l afli şi depui un efort constant de a-l găsi. Nouă ni se dau adevăruri fabricate de minţi omeneşti şi renunţăm să mei aflăm pe cont propriu dacă acestea sunt reale sau nu. Se inventează „adevăruri” şi sunt lansate în lume prin cana lele mass-med iei. Dopaţi cu asemenea

rebuturi mentale, în scurt timp nu mei suntem capabili să diferenţiem plăsmuirile minţii de realitatea pe care noi trebuia s-o descoperim. Trăim într-o confuzie pe care o întreţinem pentru că ne-am obişnuit cu ea. Nu am renunţa la minciună în favoarea adevărului, pentru că am descoperi că nu suntem aşa cum am crezut. Ne va înspăimânta primul chip ce ne va revela stadiul în care ne găsim. Teama ne va întoarce în trecut, în cercul de iluzii pe care le păstorim cu emfază. Nici măcar nu avem curajul să ascultăm o altă opinie, să verificăm alte ipoteze. Noi demonstrăm că lumea este cum o vedem noi, nu încercăm să descoperim cum este ea de fapt. Desigur, teste aceste lucruri au mai fost spuse de fiecare căutător de adevăr care a dorit să arate calea, semenilor cufundaţi în ignoranţă. Nu este un secret pentru nimeni cât de ridiculizaţi au fost atât ei, cât şi cei ce le-au dat crezare. Trăim un timp care nu va mai fi. Riscul de a nu crede atrage căderea. Dar şi despre asta am mei vorbit

Ne vom trezi din acest somn al conştiinţei şi vom descoperi lumina din noi. Dar până atunci mai sunt multe de făcut. Avem de trăit această viaţă alternativ pe două planuri şi de descoperit legile care le guvernează. Nu poţi transcende în altă dimensiune până ce nu înţelegi cum funcţionează aceasta. A înţelege, însă, nu se rezumă la a primi o explicaţie prinsă în câteva formule. Aceste planuri ne menţin în câmpul lor cât timp ne menţinem aceeaşi mentalitate.

Schimbarea de mentalitate nu se face peste noapte, în urma unui vis misterios. Este rodul unui efort conştient şi constant. Este un proces subtil, îndelungat, care se va materializa într-o viaţă ce aduce împlinirea. Câţi mei au acest binefăcător sentiment de împlinire?! Se confundă, adesea, cu bunăstarea materială, cu reuşita profesională – în sensul unei remuneraţii satisfăcătoare, nu al bucuriei de a-ţi dezvolta aptitudinile în folosul tuturor. Mulţi mă aprobă, dar rămân la obiceiurile lor. Considerând că nu pot

face altfel, din diferite considerente. Este trist că numai disperarea îi aduce la Dumnezeu, într-o formă umilă, lipsită de demnitate, pentru a cere ceea ce le-a fost deja dat. Deci îl găsim pe Dumnezeu în capcane neputinţei, pe care ne-am acceptat-o din necredinţă. Peşte că aţi trecut adesea pe lângă cineva care v-a vorbit despre Dumnezeu şi l-aţi socotit un biet sărman, fără prea multă carte. Peşte că altcineva v-a întins o carte în care aţi fi găsit înţelepciunea ce v-ar fi ferit de necazul peste care aţi dat. Dar aţi considerat că ar putea fi un sectant periculos şi aţi preferat să continuaţi felul de a trăi care v-a adus în impas. Poate că au mai fost şi alţii care v-au recomandat revizuirea vieţii, schimbarea obiceiurilor nocive, o viaţă mai liniştită. Dar banii, plăcerile, orgoliul v-au împiedicat să puneţi în aplicare sfaturile primite. Nu aţi văzut sub câte forme Dumnezeu a încercat să vă arate drumul corect spre Sursă. A fost mei comod să inch ideţi ochii sau v-a fost teamă să luaţi aminte şi a părut mai simplu şi lipsit de risc să vă continuaţi drumul în puştiul pe care l-aţi plantat cu reclame, muzică rock, fete atrăgătoare, distracţie, băutură, maşini şi locuri de muncă în care se epuizează energia. Somnul a devenit mai puţin odihnitor şi plin de coşmaruri pe care aţi încercat să le alungaţi cu pilule. De fapt, în somn v-aţi întâlnit cu forme legând pe care le-aţi alimentat vreme îndelungată, până au căpătat agresivitatea unor monştri. Şi iată că, iniţiaţi sau nu, ajungem din nou la aceleaşi planuri în care trăim şi care reflectă universul nostru psihic. Putem spune că ne aflăm în mintea noastră şi a descifra cum se întâmplă acest fenomen este de datoria noastră. Suntem ajutaţi, dor trebuie să şi credem acest lucru şi să mergem mei departe.

Am vorbit destui. Mă voi întoarce în universul meu psihic, acolo unde sufletul mă cheamă la o nouă întâlnire. Este linişte şi tristeţe. Exprim părţi din mine, dar parcă niciodată nu mă simt întreagă. Acest plan îmi solicită diferite aspecte. Şi celălalt mă proiectează în mijlocul unor

scene cărora nu le dibui pe deplin rostui. Particip la acţiuni care par lipsite de orice semnificaţie. Văd o persoană cunoscută care îmi cere să-i aduc din dulap un pulover verde deschis. IImiează să se fardeze şi să plecăm undeva împreună. Este ciudat. Nu am mai văzut-o demult. Viaţa ne-a despărţit sau noi am alea să o facem fără nicio explicaţie. Ultima cară am discutat firesc, ca două persoane adulte, evitând subiectele delicate. Nu a dorit să afle punctul meu de vedere. Poate că are nevoie de o forţă revigorantă. Pentru că a rămas cu acelaşi mod de gândire. Aş face orice să o ajut. Dar în viaţa reală nu realizează ce este cu ea. Nu cere, nu este curioasă, nu credo, nu o interesează decât două acum câştig mei bine. Asta este întrebarea care mi se pune când cei care mă ştiu aud că scriu. Farduri la această vârstă... de cine se ascunde? Peşte de sine. În mod sigur. Nu şi-ar recunoaşte neîmpl în irite, ci numai bena lele realizări. Dar de ce a apărut în visul mea? Poate fi o proiecţie a mea? Ştiu că nu mă mint Poate nu fac sufleiente eforturi în anumite direcţii. Poate că am nevoie de o metamorfoză eu însămi. Poate că nu mai ştiu să mă bucur şi am tăiat contactele cu lumea. Care parte din mine nu se mai exprimă? Mă ascund ea să nu recunosc că... poate fi şi aşa. O mică schimbare undeva şi nu m-aş mai oglindi în acest personaj. Ciudat chiar semăn cu acea persoană? Nu aş fi zis. În ce perioadă am cunoscut-o? Mda. În perioada în care mă înstrăinasem de mine însămi. Simţeam atunci că nu sunt eu pe deplin. Făceam ce se aştepta de la mine să fac, dar nu eram eu aceea. Nu mă recunoşteam. Parcă intrasem într-un con de umbră şi nu puteam înflori. Ceva mă nemulţumea şi nu puteam spune exact ce. Am înţeles mult mai târziu. Poate că un sentiment similar îl am şi acum şi asta explică anumite lucruri din viaţa reală. Ar putea fi şi aşa. Deci personajul ar de un indiciu asupra timpului în care să cânt cheia. Văd o masă rotundă la care mănâncă un barbet şi o femeie. Poftesc şi eu şi gust cu gândul că ne grăbim şi vom

mânca pe săturate când vom ajunge acolo. Nu ştiu unde mergem. Este un drum în viaţă le care plec flămândă deşi am la mine tot ce îmi trebuie să-mi satur foamea. Grădine este betonată ca sufletul meu asprit de răni. Este împrej în u iţa de un gard, semn că m-am închis, creând o distanţă protectoare. Este în faţa casei, ceea ce înseamnă cănti este un secret acest lucru. Poate că acea mesă rotundă şi semnificaţia ei mă aşteaptă, dor refuz. Ce nevoi nu conştientizez? De fapt ştiu. Şi răspunsul este în vis. Trebuie să-mi integrez două aspecte pentru a merge mai departe. Mereu apare o parte conştientă şi proiecţiile mele. Caut numărul corespunzător numelui persoanei cunoscute în câteva cărţi de simboluri şi mă regăsesc. Văd acum filmul oniric cu alţi ochi. Forţa spirituală vine de la un etaj mai înalt al fiinţei mele, acolo unde mă apropii de una dintre proiecţii. Voi coborî în plan fizic, unde voi exprime cealaltă proiecţie. Deci voi fi ambele, cu alte cuvinte îmi voi armoniza eurile într-o fiinţă cu o atitudine schimbată. Da, înţeleg cu care despre ce ar fi vorbe. În esenţă am reconstituit situaţia mea şi indiciul de care aveam nevoie. Şi ce benei părea filmul şi lipsit de importanţă! Acum şi imaginea din fundal capătă o semnificaţie tainică. Reiau totul într-un nou context şi alte detalii vin şi lege scenariul. Dar acesta este al treilea vis. Trebuie să o iau de le început. Într-o casă cu doi barbeţi de vorbă. Unul cu o autoritate şi voinţă în formare, cu trimitere la un personaj cunoscut într-un anumit context, celălalt deschizând uşa dinspre cabinetul medical pe care îl avea. Mica scenă invită la o deschidere a gândirii, care se desprinde de ceea ce distruge sau stagnează. Se pare că ajutorul vine din alt plan, total neaşteptat. Reiau filmul trecutului şi încerc să găsesc care sunt persoanele reale sugerate de aceste personaje simbolice la ce se face aluzie? Fac suprapunerea şi găsesc că are coerenţă. În fine, următorul vis mă ducă într-un Ine de suflet, unde nu mai reuşesc să ajung şi unde mănânc dulciuri minunate,

alături de două persoane dragi. Poate că este o dorinţă comună, dar acest vis se repetă de cava vreme şi pe lângă semnificaţia reală trebuie să o găsesc şi pe cea simbolică. Şi acestea sunt tot proiecţii. Astfel visele se dezvoltă după un anume înţeles intuit şi legat de o problemă pe care o cunosc şi care dă semne că se cere rezolvată. Mentei recunosc că nu este imposibil, dar practic nu ştiu cum să-i dau viaţă. Reiau cele trei episoade cu personaje cunoscute şi necunoscute, nume, numere, forme geometrică, planuri paralele şi etajate, locuri şi drumuri. Să zicem că ar fi cum cred eu. Ar trebui ca şi planul fizic să aducă cal puţin un clement comun ca visele. Ce mi-a adus ziua de azi? Două elemente dintr-o conversaţie banală, la o analiză atentă, dezbrăcate de aparenţe, par să indice aceleaşi sfaturi care se desprind din vis. Nu există coincidenta, spune autorul unei cărţi, prin urmare rămâne de văzut ce urmează. Îmi schimb atitudinea şi iau o anumită decizie, ori aştept alte semne de avertizare. Drept să spun nu-mi place când încep atenţionările, dar nici nu mă pot arunca într-o capcană mentală. Nu sunt chiar specialistă în acest gen de analize, mai bâjbâi. Să zicem că am ajuns să mă cunosc binişor şi asta mă ajută.

Pare un joc în care îmi pierd o parte din conştientă aici, o parte dincolo şi încerc să reconstitui povestea sufletului meu, care plăsmuieşte holograme şi holospaţi i în care îmi proiectez conştiinţa, în căutarea unor informaţi i despre mine însămi. Simt că aparţin mei multor lumi şi că teste se regăsesc în mine, dar nu pot accesa nivelurile înalte încă. Ele îşi trimit semnalele subtile când şi când, oferindu-mi noi perspective ale acestei realităţi. Ziua şi noaptea se continuă una pe alta. Într-o alternanţă care ne pune faţă în feţi cu noi înşine. Ele nu diferă prea mult, în esenţă, dacă înţelegi cum funcţionează spaţiul minţii. Ziua extragi esenţa experienţelor, culegând elementele semnificative, iar noaptea diluezi concentratul de informaţie, aşternându-l într-un spaţiu-timp mei larg. Intri

şi ieşi din timp. Inspiraţia şi expiraţia sufletului, prin gânduri ce capătă consistenţă. Ne creăm cercul nostru strâmt, lumea noastră de iluzii, şi nu vom ieşi niciodată dacă nu vom şti cum funcţionează. O cunoaştere care implică autocunoaştere – cheia spre eliberare.

Sunt în universul meu mental sau în visul celor care mă visează? Imaginile adesea se suprapun perfect, revelând fragmente de viitor, sub aspect simbelic sau concret. Trăiesc o stare nouă sau elementele viselor mele îmbrăcate în haina aparenţelor? Poate că o perioadă întreagă este rezumară de cele trei haine din dulapul de la etaj, în timp ce scene de la masa rotundă se va reconfigura peste câteva zile într-o anume scenă de viaţă. Peşte că acestea vor fi ulterioare unei nevoi acute de afectivitate, pe care o voi conştientiza după ce voi opera în plan conştient o anumită schimbare de mentalitate. Sau teste acestea sunt simultane pentru că le-am înţeles, le simt. le ştiu, şi trăiesc le dimensiunea visului, unde timpul nu există, iar acest plan este laboratorul meu, unde distilez gânduri, observând mersul lumii.

Dincolo de ceea ce este repetabil şi pare a deveni constant şi imuabil, ceva se urneşte greu, cu un efort imens din partea calor ce ne ajută să ieşim din timp. Oamenii, însă, par hipnotizaţi. Parcă ar fi în transă. Mulţi au început să realizeze că ceva nu este în regulă cu viaţa pe care o trăiesc, dar nu au curajul şi forţa de a opera schimbări. Când încearcă, primele piedici apar, oprind mişcarea ce anunţă trezirea. Există metode subtile de a acţiona astfel încât marea masă să-şi continue somnul. Dacă veţi fi atenţi, veţi înţelege de unde vine pericolul. Pe de o parte demonii interiori se vor răzvrăti sub diverse forme, oprindu-vă noile tendinţe cu cale mai tentante dorinţe, ispite, gânduri şi stări de lene şi comoditate. Pe de altă parte, unde pe care nu ştiţi să le detectaţi, vă vor învălui insesizabilândemnându-vi la somn, cufundându-vă în stări de apatic, depresie, nelinişte şi panică, ce vă vor

demobiliza. Alteori, când aţi avea nevoie de linişte şi concentrare, veţi simţi nervozitatea împiedicându-vă să realizaţi ce v-aţi propus. Conştientizaţi ce se întâmplă şi de ce se întâmplă toate acestea. În formaţi-vă, gândiţi şi găsiţi soluţii. Nu uitaţi că orice problemă are o soluţie spirituală. Dincolo de jocul individual sunt multe alte forţe care încearcă şi stăpânească acest spaţiu. Şi acestea se manifestă în diferite planuri şi vă va fi greu să le recunoaşteţi dacă nu veţi dori să înţelegeţi că această lume se sfârşeşte şi o lume nouă se naşte. Acest proces nu seamănă cu o revoluţie sau un război cu arme. Este un proces care cere efori, două doriţi şi treceţi pragul dintre lumi. Din punct de vedere personal este o opţiune între viaţă şi moartă, care nu se rezemă la un acord de principiu. Va trebui să dovediţi cât de mult doriţi această renaştere şi lucraţi în acest sens.

Vom intra acum în mintea colectivă. Este o lume care seamănă cu aceasta, pe care o cunoaşteţi, sau poate că nu. Depinde în ce sector veţi nimeri. Şi aici există o oarecare organizare, dar ceea ce vedeţi se poate transforme instantaneu în ea totul altceva. Vi puteţi rătăci uşor dacă nu veţi înţelege cum funcţionează acest spaţiu. El este creaţia voastră, deşi probabil că nu veţi recunoaşte acest lucru. Multe lucruri vi se vor părea absurde de veţi sta şi le priviţi. Nu veţi face analogia cu aceleaşi lucruri absurde pe care le Tăceţi şi în starea de veghe. Un vizitator venit de pe o altă planetă nu ar înţelege acţiunile stupide ale pământenilor. Îndreptate împotriva vieţii şi a propriei evoluţii. Ar socoti că a nimerit într-o lume oarbă, care se autodistruge. Aceasta este o exprimare blândă. De fapt, acest spaţiu seamănă mai degrabă cu un ospiciu. Peşte că aţi avut ocazia să vedeţi sau să încercaţi să vă înţelegeţi cu un bolnav psihic. Aţi observat, desigur, că omul respectiv avea o lume proprie, în care repetă zilnic aceleaşi vorbe, gesturi, acţiuni. Părea ridicol şi rupt de realitate. Poate că pe mulţi v-ar deranja afirmaţia mea că majoritatea

locuitorilor planetei se găsesc în aceeaşi situaţie. Fiecare şi-a făurit o lume proprie, limitată, ruptă de curenţii noului şi de marea realitate cosmică în care trăiesc. Nimic nu pare să vă facă să renunţaţi la acele obiceiuri care vă ucid sufletul şi trupul. Îmi veţi răspunde că sufletul nu moare. Împiedicat sistematic să-şi dezvolte şi să-şi exprime forţele, treptat se blochează şi nu mai poate susţine viaţa, lucru pe care îl simt mulţi bolnavi, fără a şti însă că nu pilulele le vor întoarce viaţa care se stinge. Veţi mai spune că aveţi dreptul la o nouă şansă prin reîncarnare. Dar când sute şi mii de reîncarnări aţi repetat aceleaşi greşeli, este greu de crezut că sufletele vă pot fi vindecate, cu atât mai mult cu cât refuzaţi să participaţi le propria vindecare. Nu o va face nimeni în locul vostru. Repet de ani de zile aceste mesaje, sub forme noi, şi sunt mereu contrazis. Mi se arară că Dumnezeu va salva oamenii pentru că îi iubeşte. Peşte că nu s-a înţeles clar ce înseamnă a salva. Un om se salvează singur, urmând calea care i se arară de către cei ce cunosc drumul spre vindecare şi evoluţie. Dar nu mă refer la medicii care vă prescriu ce medicamente să luaţi sau la ce organ să renunţaţi. Ei vă pot ajuta să ameliorаţi suferinţe fizice, dar nu să vă salvaţi sufletul pentru a vă continua evoluţia. Dumnezeu a trimis printre voi oameni care să vă ajute, dar i-aţi ridiculizat şi aţi continuat felul vostru de viaţă nebunesc. Încă nu vi se pare că v-aţi fi pierdut minţile şi asta pentru că refuzaţi să vă vedeţi viaţa dintr-o altă perspectivă. Vă invit la o plimbare în lumea astrală, acolo unde mulţi visează să ajungă înainte de a şti ce-i aşteaptă. Am ajuns într-un oraş. Pare un peisaj obişnuit chiar dacă nu veţi recunoaşte oraşul după nume. Imagini familiare vă fac să vă întrebaţi când aţi mei fost pe aici. Este un cartier mărginaş, aşa cum este şi cel în care locuiţi. Aţi dori să vedeţi ceva frumos, aşa cum credeţi că ar fi pe o altă planetă. Dar nu am plecat de pe Pământ. Sunteţi un spectator la tot ce se întâmplă în fiecare casă. Să luăm un cadru restrâns ca să înţelegem ce se întâmplă

pe aici. Ne dorim să vedem, de exemplu, o bucătărie şi suntem proiectaţi instantaneu într-una în care o femeie grasă găteşte pentru familie. Aragazul este plin de oale. Mirosul de ceapă prăjită şi de mâncare reîncălzită ne dă o senzaţie de greaţă, dar rezistăm. Par să treacă ore şi nu se mei termică treaba în bucătărie. Apare familia, se aşază le masă. Femeia împarte mâncarea în farfurii, la sfârşit strânge totul şi, după ce toţi se retrag, se apuci din nou de găsit Membrii familiei revin, scena mesei se repeţi, urmează iar strânsul şi femeia o ia de la capăt. Asistăm la aceeaşi scenă de zeci de ori. Femeia nu pare să-şi dea seama că este ca o marionetă şi de fiecare dată o ia de la capăt ca şi cum ar fi prima oară.

— Dar de ce face asta şi de ce nimeni nu îi spune să se oprească? Ea nu are sâmbătă şi duminică?

— Ea nu realizează această repetiţie. Alei nu exişti percepţia timpului.

— Bine, dar este înnebunitor numai s-o priveşti. Aş urla şi ajung şi fiu nevoiţi şi fac aşa ceva de mii de ori. Altceva nu ştie şi faci?

— Nu uita că ne aflăm în universul mental colectiv. Grija ei ziLnică pentru a de mâncare familiei aici a devenit un fapt real. Ani de zile, cât a fost pe Pământ, a nutrit astfel de gânduri până a creat un spaţiu care îi defineşte felul de a gândi. De aceea am spus că sunteţi responsabili nu numai pentru faptele şi vorbele voastre, dar şi pentru gândurile voastre.

— Şi ce şanse are să-şi dea seama ci a devenit un mecanism? Ea nu mei este liberă. Cum poate fi atât de inconştientă?

— Este la fel cum a fost şi în viaţă. Crezi că nu ar fi putut şi facă şi alte lucruri sau şi se gândească la altceva? Dar i s-a părut că nu are timp pentru altceva şi nici nu a interesat-o.

— Şi cât va rezista aşa? N-o ajută nimeni?

— Are ocazia să conştientizeze ce a devenit. Nimeni

nu a pedepsit-o. Până nu se consumă toată energia pe care a stocat-o în astfel de gânduri, suplleiul continuă.

— Vrei să spui că gândurile noastre sunt energii investite în astfel de spaţii? Este cumplit. Cum le-am putea neutraliza, fiind încă în viaţă?

— Este greu să recapitulezi tot ce ai gândit de-a lungul timpului. Dar totul este stocat în memorie şi se activează când treci pragul dintre viaţă şi moarte. Vei trăi în lumea gânduri lor tale.

— Numai gânduri sau şi vorbe şi fapte?

— De fapt ele nu sunt chiar separate întrucât felul de a gândi îţi determină şi vorbele, şi faptele. Este un fel de structură psihică ce creează universul paralei, sau dacă vrei, iadul sau raiul în care vei trăi.

— Şi conştientizarea schimbă ceva în toate acestea? Să zicem că în diferite etape ale vieţii te-ai schimbat şi ai alte idealuri, opţiuni, gânduri. Ajuns aici, vei relua toate etapele vieţii?

— Ceea ce ai conştientizat în timpul vieţii şi ai schimbat nu mei devine o astfel de scenă repetitivi. Totuşi dacă înţelegerea nu este profundă, vei relua unele aspecte ale vieţii, pentru a le pătrunde sensul. De exemplu, dacă ai rănit pe cineva cu anumite verbe sau fapte şi ţi-ai cerut iertare fără a înţelege cu adevărat gravitatea greşelii tale, doar pentru a te şti împăcat cu conştiinţa sau cu acea persoană care probabil că te-a iertai, este posibil să mai comiţi astfel de greşeli, pentru că nu ai realizat câtă suferinţă ai provocat Dacă nu ajungi să înţelegi acest lucru, mai exisră o dimensiune corectoare a acestui spaţiu, unde poţi simţi pe pielea ta cum este şi înveţi să ierţi le rândul rău. Înţelegerea şi corectarea anumitor atitudini încă din timpul vieţii te scutesc de multă suferinţă aici. Uite, vom merge în casa unor oameni care au muncit numai pentru a acumula bunuri materiale. Evident este tot o funcţie mentală, pentru că aceştia au creat obsesi i greu de dostrămet cu un gând de bun-simţ. Vei vedea imagini

mai puţin concrete, pentru că ei au hrănit gândul de bogăţie, nu s-au legat neapărat de propriile posesiuni. De aceea, ideile lor s-au materializat aici sub o formă simbol că.

— De ce ai spus că este o casă? Văd aici un câmp unde ei sapă în căutare de aur. Adună munţi de valori bancare, lingouri, maşini… este citidat cum teste bogăţiile se dispun în grămezi în jurul lor. Când vor să le folosească, acestea dispar şi iau toată osteneala de le capăt.

— Ştii cât de greu realizează inutilitatea efortului? Scena aceasta, în timp terestru, durează de zeci de ani. Mecanismul minţii se de programează greu. Conştientizarea se realizează lent dacă nu ai făcut eforturi cât erai în viaţă. În plan fizic ai oricând şansa să alegi un alt drum. Aici eşti legat de propriile fapte prin însăşi energia conţinută în ele. Depinde cât timp, câtă atenţie şi importanţi le-ai acordat.

— Înţeleg că un mod de a trăi în care noul face parte din viaţa ta, în care eviţi şabloanele nu din plictiseală, ci din setea de cunoaştere şi de a învăţa cât mai multe, în care îţi corectezi greşelile pentru că trăieşti conştient şi le remediezi le timp, este soluţia pentru a nu avea parte de asemenea experienţe penibile şi dureroase. Daci am fi ştiut cum este pe lumea cealaltă, poate am fi crezut şi astăzi am fi trăit altfel.

— 1 i sus a arătat oamenilor că moartea nu exista. Multor sfinţi li s-a revelat existenţa acestui spaţiu virtual în care sufletul ajunge după aşa-zisa moarte fizică. Ei au văzut cum trăiesc cei ce au respectat legile omeniei (nu mei vorbesc de porunci, pentru că au fost deformate, reduse la câteva aspecte şi, oricum, teste încălcate), dar şi cei ce nu au ţinut seama de aceste reguli de conduită umană şi au descris aceste procese de vindecare în termeni de răi şi iad, cuprinzând în două cuvinte ceea ce simt cele două categorii de suflete în timpul analizei conştiinţei.

— Deci ceea ce se întâmplă aici este un proces psihic?

— Şi viaţa în plan fizic aş numi-o tot un proces psihic. Psihicul vi determini teste opţiunile şi acţiunile. Nu ştiu de ce oamenii nu analizează mai profund ceea ce li se întâmpla şi nu leu măsuri pentru a evita naufragiul. Soarta nu pedepseşte pe nimeni la o viaţă sub nivelul demnităţii umane. Totuşi, trebuie să remarc ci este posibil, acolo unde lecţiile vieţii nu au fost învăţate reîncarnări la rând. ca acestea şi atragă anumite karme dificile.

— Acolo este o şcoală, nu? Hai şi vedem ce se întâmplă în interior. Ce ciudat! Aici foştii profesori sunt elevi şi nu pot scăpa din această situaţie, pentru că ei nu reuşesc să absolvească şceala. Dar nu se plictisesc? Unii vor să meargă acasă, să trăiască o poveste de dragoste, alţii vor să vadă munţii, unii vor descoperiri de ultimă oră, vor să creeze, vor să vorbească despre ei înşişi, dar nu li se permite.

— Liste ceea ce au făcut toată viaţa cu elevii lor. Au respectat nişte regulamente ridicole, împiedicând fiinţa umană să se dezvolte. După cum vezi. Elevii lor sunt profesorii de la catedră. Este desigur o proiecţie, dar pentru ei este cât se poate de reali. Vezi cât de mult suferă sufletul când este împiedicat şi se exprime? În plan fizic, voi nu conştientizaţi această durere despre care tot vorbesc, dor ea exisră şi di semne pe care le înţelegeţi când este deja prea târziu, când traversaţi crize şi beli pentru care leacul este adevărata fericire şi împlinire a sufletului. Puteţi să aveţi munţi de bani, belite nu se tratează cu bani, Trebuie să intraţi adânc în interior ea să recunoaşteţi cauzele care vă aduc la spitale, aailuri, ospicii şi cimitire.

— Deduc că, oricâte realizări ai avea pe plan profesional, trebuie să echilibrezi activitatea ea relaxarea, autocunoaşterea şi frumuseţea în plan sentimental.

— Desigur. Orice exagerare într-o direcţie, determină

frustrări în alta, determinând blocaje şi converşii energetice care se vor manifesta în moduri greu de recunoscut şi de controlat.

— Ce se întâmplă acolo? Văd o mulţime adunată. Cred că este un miting. Exisră şi pe aici mitinguri de protest?

— Asta ar însemne deja o schimbare. Nu, este dificil cât timp te afli în mintea ta, să realizezi acest lucru. Atenţia este îndreptară înspre exterior şi, ca şi în plen fizic, ei se identifică cu situaţiile pe care le traversează. Un sale în conştientizare este perceput printr-o schimbare de peisaj. Scena se schimbă şi un alt blocaj mental constituie capcane următoare. Orice înţelegere de aici devine temă de viaţă în următoarea reîncarnare, pentru a se verifica dacă în condiţiile planului material sufletul alege să nu se mei identifice cu problemele pe care le-a transcens aici. Ceea ce vezi acolo este ocupaţia politicienilor. După cum observi, vorbesc continuu şi nu li se pare anormal.

— Ce nebunie! Dacă ai face un film, probabil că ar falimenta studioul care ar avea curajul unei asemenea investiţii, pentru că nimeni nu ar suporta astfel de scene. Paradoxal este că totuşi câştigă enorm cu filme de doi bani, cu orori şi mei mari. Ciudată este mintea umană.

— Crezi că, două scriem aceste lucruri, ne vor crede mulţi? Vor prefera să spună că au alte treburi şi că nu ai tu de unde să ştii cum este acolo, sau cine este entitatea cu care comunici. Când vor începe să înţeleagă, nu vom mei fi alei şi abia atu ne i vor preţui valoarea acestor cărţi. De ce numai după ce pierd, oamenii realizează ce au avut? De-ar gândi acum şi ar alege schimbarea, ar evita multe nenorociri. Cât timp nu cred, nu le rămâne decât să se convingă singuri, dar este dureros. Energia este investită în multe activităţi fără rost, însă ei nu recunosc acest lucru. Când ajungi în faţa lor. Dându-le o şansă de a alege un alt drum, te privesc, te admiră sau te compătimesc, după cum văd ei lucrurile din dosul dioptriilor pe care şi le-

au confecţionat, îţi promit că vor citi ce ai scris, le citeşti în och i faptul că nu o vor face, pentru că alte lucruri par mult mai importante, şi te părăsesc în grabă, cu un aer preocupat. Tu suferi, pentru că ai fi dorit şi le aduci din partea mea ceea ce este mai mult decât un mesaj, lumina, şi vezi opacitatea Noi nu avem nevoie de nimic de la ei. Ei au nevoie de noi şi nu vor şi înţeleagă.

— Spuneai că aici este mintea colecti vă. Prin ce se deosebeşte de mintea individuală?

— Aici este vorbe de un anumit tip de comportament general, care afectează o maşi de oameni. Astfel de indivizi, aflaţi în atenţia publicului, stabilesc nişte interacţiuni ca acesta, prin care pot canaliza energiile semenilor în direcţii benefica sau dimpotrivă. Ei sunt responsabili pentru deturnările pe care le fac şi pentru influenţele pe care le exercită. Deci, scenele pe care le-ai văzut sunt rodul unei minţi colective, pentru că sunt construite din gândurile sporadica sau obsesi ve ale mei multor ind i vizi. Sunt vinovaţi pentru irosirea de energie atât cai că conduc adunări Oră miez, cât şi cai care se lasă influenţaţi. Poţi avea o experienţă interesantă într-o colectivitate, dar sunt multe adunări în care se pierde timpul şi energia, nu este nevoie să le mai menţionez. Întrebările care ar trebui să vă atragă atenţia asupra rostului acţiunilor voastre ar fi: că am simţit în cursul acestei experienţe? Cred că am învăţat ceva nou sau care s-ar putea să-mi prindă bine într-o zi? Puteam să-mi petrec timpul într-un mod mai folositor sufletului meu? Am ales această experienţă liber sau mi s-a impus? O puteam evita? Cum?

— Întrebări cu care mulţi nu-şi prea bat capul. Nici măcar preotul nu ţi le pune la spovedanie, în biserică nu se face psihologie, se urmăreşte dacă ai ţinut postul şi dacă nu ai înşelat pe cineva. Oricum puţini ţin postul, cât despre înşelai, sunt multe feluri prin care, înşelând conştient sau nu, ne înşelăm pe noi înşine, dar cine accepră această

explicaţie?

— Hai să coborâm în lumea noastră şi să vedom cum putem evita asemenea tipare de gândire, care ne înlănţuie şi aici, şi în planul mental planetar, în care ajungem după moartea fizică.

— Evitând să cădem pradă propriilor gânduri şi propagandei publicitare sau capcanelor mass-mediei, care creează şabloane de gândire şi comportament. Fiind mai atenţi la frumuseţea vieţii şi la nevoile sufletului. Analizându-ne viaţa, grijile, obiceiurile, hobby-urile, frământările şi nivelul credinţei care nu ar permite instalarea unor asemenea obsesii. O viaţă profund spirituală ne-ar feri de căderi psihice, dar asta cere la început dorinţa şi voinţa de a trăi în armonie cu Legile Divine. Cu timpul, perseverând, vom descoperi ce avem de făcut pentru a nu crea noi clişee comportamentale şi pentru a merge mai departe. A gândi şi a fi împovărat de gânduri sunt două lucruri diferite.

— Toate acestea nu se pot atinge dacă nivelul cultural rămâne constant. Oricât ai explica, oamenii nu vor reuşi peste neapte să-şi schimbe preocupările dacă nu au gustul căutării, al noului, al dorinţei de a cunoaşte şi de a se autocunoaşte, dacă nu au curaj să accepte o provocare şi să experimenteze pe cont propriu concepte inedite, menite a le deschide orizontul şi a oferi o altă perspectivă vieţii. Este greu să-i scoţi din capcanele lor mentale. Ai văzut cum ararã dincolo şi nu este greu de regăsit aceleaşi imagini şi aici. Diferenţa nu este mare. Somnul întrerupe un perpetuum mobile care aduce o moarte nedemnă. Deşi multe dintre licee se numesc de cultură generală şi au scos multe promoţii de absolvenţi, din nefericire, nivelul general de cultură este foarte scăzut, iar ştiinţa care se predă actualmente în şcoli este depăşiră.

Coeficientul de inteligenţă este de asemenea scăzut, iar capacitatea de a gândi este redusă la derularea acelui gen de programe mentale care îi vor duce pe adolescenţii

de azi în situaţiile pe care le-am văzut în astral. Gândurile sunt forţe misterioase, care construiesc lumi. Voi le daţi drumul în lume şi voi le materializaţi cu intenţiile şi voinţa voastră. Nimeni nu este vinovat pentru ceea ce vi se întâmplă. Voi sunteţi răspunzători pentru creaţiile voastre.

— Visele sunt plăsmuite din aceeaşi materie ea şi gândurile? Par să reflecte atitudini şi rezolvări, dar parcă nu le percep ca pe acele scene din lumea de dincolo. Ele cuprind şi segmente de viitor, şi de prezent, sau de trecut, închise în formule inedite. Care este diferenţa între mentalitatea unui om viu şi lumea morţilor?

— Mentalitatea reflectă nivelul de conştiinţă atins de o entitate. Numai că, după cum spuneam, nimeni nu se găseşte pe un singur nivel, ci oscilează permanent între mai multe niveluri. Teste acestea se înregistrează în memorie şi, în lumea de dincolo, cum i se mei spune planului mental, entitatea reparcurge acele niveluri pe care Le-a trăit în stare de inconştienţă pe parcursul vieţii. Nivelurile sunt marcate de scene create de formele gând pe care entitatea le-a nutrit. Acestea sunt proiecţii mentale susţinute de o anumiţi cantitate de energie sau, mai bine zis, de o anumiţi calitate de energie, de o anumiţi frecvenţi vibratorie. În cazul viselor, acestea reflectă de asemenea plăsmuiri mentale ale conştiinţei aflate pe diferite niveluri. Nivelurile superioare pot reflecta evenimente sau ştiri de conştientă din viitor şi, sub forme simbolice, înţelegeri profunde. Activitatea intelectuali şi preocupările zilei, pe un fond de oboseală, pot reproduce scene cotidiene cunoscute, fără semnificaţii deosebite. Înregistrarea şi analize lor repetaţi vi poate ducă le decriptarea lor. Vi avertizez, însă, că lumea psihicului îşi are legile sale şi, pentru a le cunoaşte, ar fi bine şi vi familiarizaţi ca noţiuni de psihologie, simbolistică, spiritualitate şi să vi dezvoltaţi gândirea intuitivi. Multe vi vor părea fără sens de veţi porni nepregătiţi la drum. Dar vi asigur ci, după o vreme, această lume vi va părea mult mai frumoasă şi plină de

tâlcuri pe care le veţi descoperi cu uşurinţă. Legea corespondenţelor araţi ci tot că este sus este şi jos. Începeţi cu descifrarea tainelor universului psihic şi veţi găsi calea spre a construi o lume mai bună. O lume frumoasă în interior va avea corespondenţa în exterior o viaţă frumoasă.

— Fără a găsi corespondenţa între cele două planuri, visele vor rămâne doar fantezii. Corelate cu stările şi evenimentele trăite pe parcursul unei zile sau al unei perioade mai lungi de timp, ele îşi vor revela mesajul şi vă vor ajuta să mergeţi mai departe. Deşi visele sunt formate din reprezentări specifice experienţei de viaţă a fiecărui visător, imaginile pot deveni cu totul neobişnuite atunci când acesta se găseşte pe un nivel mai înalt de conştiinţă, la care poate ajunge ajutat de entităţi spirituale superioare sau de o stare de graţie atinsă în urma unui post, a unor etape de conştientizare şi purificare.

— Ar mai fi de adăugat că viaţa însăşi este ca un vis ale cărui semne şi simboluri rămâne să le descifraţi.

Concluzia cu care ne vom încheia călătoria în lumea psihică sună în felul următor: spune-mi cum gândeşti ca să-ţi spun cine eşti.

CLEPSIDRĂ

Timpul a avut, de-a lungul vremurilor, mai multe măsurători. Au existat mereu calendare mai riguroase ori mai puţin exacte. Au existat şi ceasuri a căror funcţionare s-a bazat pe diferite principii, stabilind precizia până la sutimi sau miimi de secundă. Totuşi, s-au considerat perfecte doar acele aprecieri de timp care au stabilit corelaţiile între evenimente.

Viaţa curge după alte reguli decât au stabilit oamenii. Ritmurile cosmice imprimă mişcarea, oscilaţia, ciclurile şi armoniile astrelor şi tuturor formelor de viaţă. Niciun adevăr nu este absolut în afara tuturor acestor funcţii după care Creaţia se dezvoltă. Tot ce există se găseşte în contact prin diferite forme de energie. Nimic nu este izolat

şi prin urmare nu poate fi descris fără a ţine seama de influenţele celorlalte forme de viaţă şi de conexiunile pe care acestea le stabilesc potrivit unor legi precise.

Să ne întoarcem pe Pământ însă şi ne amintim cum funcţionau, cândva, clepsidrele. Cu ajutorul lor se stabilea ce acţiuni se puteau înfăptui până ce nisipul se scurgea din cavitatea superioară în cea inferioară. Deci ele puneau în legătură două evenimente diferite. În mod similar, oamenii care au trăit în vremuri demult apuse stabileau timpul în funcţie de încheierea unor lucrări, de fazele lunii sau ale soarelui, de evenimente cu caracter personal sau colectiv, de fenomene ciclice, de perioadele de înflorire ale plantelor sau de obiceiurile binecunoscute ale animalelor, de anumite impulsuri interioare care vesteau când venea vremea înfăptuirii anumitor lucruri. Oamenii acelor timpuri erau mai sensibili la semnele naturii, pe care o observau cu respect şi dorinţa de a cunoaşte Legile Divine. Chiar comunicarea era mult mai profundă pentru că legăturile pe care le stabileau unii cu alţii nu se reduceau la vorbe, ci erau legături de suflet. De aceea, când aveau nevoie unii de alţii, ei nu aveau nevoie de telefon, ceas, Internet sau tam-tamuri. Îşi transmiteau gândurile. Dorinţele şi sentimentele şi întâlnirile pe care le stabileau erau în acord cu stările lor interioare. Simplitatea lor avea o anumită graţie şi frumuseţe. Azi. Oamenii vorbesc mult şi reuşesc să se înţeleagă tot mai greu. Cu aceleaşi cuvinte, interpretările duc la înţelesuri atât de diferite încât de cele mai multe ori se ajunge la conflicte şi senzaţia de a vorbi limbi străine. De altfel, s-a creat un fel de artă din a vorbi fără a spune nimic important nimic esenţial, nimic frumos, nimic nou. Rar veţi întâlni persoane lângă care să nu vă plictisiţi: aproape că puteţi anticipa ce vi se va spune de fiecare dată.

Dar să ne întoarcem la ceasurile din trecut şi de azi. Fiecare om are un ceasornic interior care începe să funcţioneze de la naştere. Nu toate ceasornicele umane

funcţionează la fel. Unele sunt mai grăbite, adică presărate cu multe evenimente din care omul poate învăţa şi evolua. Altele sunt mai încete – în sensul că posesorii lor au nevoie de un timp mai îndelungat pentru a asimila anumite lecţii. Unii înţeleg le tinereţe ceea ce alţii reuşesc abia la bătrâneţe. De aceea şi convieţuirile deseori sunt dificile, pentru că oamenii nu ţin seama de aceste neconcordanţe. Nici nu au fost învăţaţi să le observe sau să le respecte.

Să luăm un exemplu. Şi presupunem ci aş fi profesor într-o şcoală şi aş dori şi predau un anumit principiu din ştiinţa spirituali. Dacă aş lucra după metodele pedagogice actuale, aş explica principiul şi ora următoare, adică peste trei sau şapte zile, aş verifica prin sondaj câţiva elevi, şi mi asigur dacă au reţinut ceea ce am pretins. Probabil că aş pune note pentru capacitatea de a fi memorat textul din manual sau din caietul de notiţe şi aş merge mai departe, indiferent dacă s-a înţeles lecţia de către toţi elevii sau nu. Daci aş preda o materie de examen, chiar aş fi liniştit ci meditatorii vor relua ceea ce eu nu am reuşit şi superficialitatea mea ar fi mascată. La o adică, m-aş disculpa spunând că nu toţi elevii au acelaşi coeficient de inteligenţi şi ei unii nu se prea străduiesc şi înveţe, prin urmare este firesc şi obţini note diferite. Conştiinţa nu m-ar mustra pentru un asemenea răspuns total nepedagogic.

Numai că eu nu sunt un astfel de profesor şi metodele mele sunt diferite, pentru că obiectivul meu este şi ajut fiecare elev şi înţeleagă, iar responsabilitatea mea este şi găsesc modalităţi adecvate fiecărei structuri psihice în parte. Pentru mine nu există elevi slabi şi elevi buni. Cu fiecare se poate lucra dacă ştii cum să o faci şi doreşti cu adevărat acest lucru. Într-o şcoală care ar funcţiona după un alt fel de orar. Probabil că aş da anumite teme pentru studiu şi aş cere elevilor să vină la verificare când cred că au înţeles. Desigur că mulţi dintre profesori vor spune că elevii nu vor veni, considerându-se într-o vacanţă prelungită, şi că libertatea de a veni la şcoală când vor va

fi interpretată greşit. Acestora le voi răspunde că le voi cere celor ce nu au înţeles să ceară explicaţii de câte ori vor simţi nevoia să depăşească un prag. Discuţiile suplimentare vor aduce noi perspective din care fenomenul de care ne ocupăm poate fi abordat şi înţeles. Va fi şi interesul lor să nu zăbovească prea mulţi ani în şcoală şi să-şi asigure viitorul pe care şi-l doresc. În plus aş depista orice tendinţă de lene şi sustragere de le studiu şi, cum am spus, aş lua măsurile pe care le-aş considera necesare pentru a stimula dorinţa de cunoaştere. Este arta profesorului. Consider că nu vârsta din certificatul de naştere constituie criteriul după care elevii ar trebui să fie repartizaţi în clase, ci anumite calităţi, aptitudini şi un anumit potenţial, care se pot determina prin mai multe metode. De asemenea, fiecare disciplină poate fi studiată în ritmuri diferite, adaptate posibilităţilor de asimilare ale fiecărui elev. Aş spune că nu elevii trebuie şi se adapteze cerinţelor şcolii, cât mai degrabă că şcoala trebuie şi fie capabili, prin dascălii ei, şi adapteze metodele pedagogice diferitelor tipuri de elevi.

Bacalaureatul actual este un examen prin care computerele adolescente sunt trecute prin stres şi grila care le permite intrarea în rândul armatei adulţilor. Este trist ce se întâmplă. Examenul de maturitate, cum se numea cândva, ar trebui că fie un test de definire a propriei personalităţi, o întâlnire cu viaţa înşişi, în care arăţi ce ai devenit şi ce poţi face, cum ştii şi te descurci, şi rezolvi probleme de un anumit grad de complexitate, cum gândeşti, care îţi este orizontul cultural, în ce direcţii se manifeşti creativitatea ta. Cum îţi stăpâneşti emoţiile, cât eşti de echilibrat, cum ai depăşit dificul, ăţile în relaţiile cu profesorii, colegi i sau cu părinţii. Fiecare copil are un alt start în viaţă şi a nu ţine seama de acest lucru reprezintă lipsă de înţelepciune. Riscăm să agravăm anumite tare pe care unii te au din cauza moştenirii genetice, a situaţiei familiale, a unor crize care trebuie înţelese şi soluţionate

la timp. Şcoala nu este o fabrică de ceasornice care ies pe bandă, teste acordate în acelaşi ritm. Mai degrabă, din nefericire, un spital în care vindecăm sufletele şi le învăţăm să zboare. Este cu totul altceva.

Să vorbim puţin şi despre diferenţa dintre ceasornicele umane. Poate că mulţi dintre profesorii contemporani constată că elevii de azi nu mai sunt ea altă dată. Desigur, nici profesorii de azi nu mai sunt ca şi cei de altă dată. Oare ce diferenţiază seriile şi generaţiile între ele? Numai schimbarea de regim? Oare ciclurile cosmice nu-şi spun şi ele cuvântul? Oare câmpul atmosferic este acelaşi? Energiile care ne înconjoară sunt la fel de zec i de ani? Daci acestea au produs atâtea schimbări evidente, oare nu toate formele de viaţă au fost marcate de aceste schimbări? Şi dacă da, oare fiinţele umane nu au fost afectate în mod diferit de noile vibraţii care au început să transforme viaţa planetară? Poate că unele s-au adaptat cu uşurinţă, în timp ce altele traversează în mod inexplicabil (pentru ele) anumite crize. De ce nu adaptăm învăţământul la aceste noi fenomene? Poate că acei elevi sau profesori pe care îi criticăm pentru nonconformism şi abatere de la „ceea ce se cere”, potrivit programei, sunt primii care sesizează anacronismul sistemului de învăţământ şi, în loc de a se ţine seama de aceste semnale ce tind să se generalizeze, sunt blamaţi şi obligaţi să accepte un regulament care nu face altceva decât să crească aversiunea faţă de şcoală. Pentru mulţi dintre voi, ceasurile interioare au rămas în urmă, într-un timp care nu mai exisră decât în mintea voastră, asemeni unui vis. Acordaţi-le şi reveniţi la ora de vară spirituală.

Trăim în alt timp şi, pentru că nu ştiţi să vă armonizaţi cu câmpul cosmic, vă recomandăm să aplicaţi principiul clepsidrei, gândind în termenii relativităţii: îmi vei schimbe regimul alimentar şi îl voi continua pini ce voi simţi că încep să mă simt mei bine; voi avea o discuţie cu fiul meu pentru a mă apropia de el după ce îl voi abserva

mai atent o perioadă. Încercând să mă pun în locul lui. În loc de a da sfaturi strict numai de pe poziţia mea. Şi după ce mă voi strădui să mă analizez puţin şi poate chiar să mă schimb; voi perfecţiona relaţia cu soţia mea nu dintr-odată, ci numai după ce eu însumi mă voi schimba: voi alege ce voi face în continuare după ce mă voi gândi serios ce aş dori cu adevărat şi cu condiţia să cer şi sfatul cuiva care cred eu că mă poate ajuta; îmi acord un termen nelimitat pentru a face o cotitură în viaţă şi. Reflectând atent şi deschizând ochii spre noi oportunităţi, voi simţi când a venit momentul; voi rezolva această problemă acum, pentru că este un moment optim din mai multe puncte de vedere: voi amâna luarea deciziei până când voi fi într-o stare emoţională mai bună – acum sunt pesimistă şi sunt influenţată de ultimele evenimente din viaţa mea; mă voi împăca cu prietenul meu acum, pentru că simt că suferim amândoi din cauze acestei rupturi la care s-a ajuns din cauze imaturităţii noastre; azi mă simt minunat şi aş dori să împărtăşesc această stare cu cineva apropiat – voi cumpăra nişte prăjituri sau o carte şi voi face mamei o surpriză plăcută acum, nu de 8 Martie. După cum vedeţi, evenimentele se leagă între ele şi se raportează la stările sufletului nostru. Degeaba spui: „de luni mă las de fumat” dacă simţi că deocamdată nu o poţi face pentru că traversezi o criză sau pentru că te simţi inspirat în activitatea ta creatoare. Găseşte momentul potrivit după anumite semne pe care numai tu le ştii. Desigur, este bine să nu amâni până ce faci cancer pulmonar. Nu solicită o întâlnire la o oră fixă dacă nu poţi fi punctual, dor fii punctual atunci când promiţi acest lucru. Nu stabili o zi fixă de vizite, ci numai atunci când îţi face plăcere şi nu strici bună dispoziţie a celor din jur. Nu aştepta iarnă să cumperi lemne, ştiind că atunci sunt necesare, ci procură-le din timp întrucât vă fi mult mai lesne. Sunt convins că ţăranii cunosc aceste lucruri, pentru că sunt mai legaţi de natură. Dar acest mod de a gândi este valabil şi în afaceri,

şi în viaţa personală. Vă va ajuta să fiţi mai flexibili, să vă redobândiţi spontaneitatea, să vă rezolvaţi treburile mai eficient, să nu vă necăjiţi atunci când aveţi eşecuri, pentru că fiecare eşec. În sensul de a nu reuşi să înfăptuiţi un anumit lucru la o anumită dată. Este legat de un altul care l-a influenţat sau I-a cauzat. Descoperiţi unde aţi greşit sau ce nu aţi luat în calcul când aţi făcut anumite estimări. Nu forţaţi anumite evenimente prin termene care aduc decepţii, de cele mai multe ori. Teste se vor produce când conjuncturile vor fi favorabile, când veţi fi pregătit să înţelegeţi, când exisră un rost ori când s-au adunat elementele necesare declanşării acestora. Aţi putut constata câte nemulţumiri au rezultat atunci când anumite decizii au fost luate prematur. Poate că tu eşti pregătit să te căsătoreşti, dar cea care ţi-e menită încă nu a apărut în viaţa ta şi o confunzi cu cea care îţi este aproape. Graba te împiedică să o recunoşti pe cea care te-ar ajuta cu adevărat să creşti.

Clepsidra ne invită la trezire. Ea arară că timpul, ea şi nisipul, este interior, nu se confundă cu deşteptătorul de pe noptieră. Este un fel de semnai care indică potenţialul de care dispui pentru a realiza anumite lucruri, pentru a lua anumite decizii, sau dacă nu cumva este vremea să te retragi în tine, spre a găsi răspunsurile pe care le cauţi, ori pur şi simplu ai nevoie de un fel de iarnă pentru a te odihni. Anotimpurile sufletului rău nu ţin seama de calendare, de vârsta din buletin şi de prejudecăţile societăţii. Ritmurile vieţii nu se orientează după programele şcolare şi nici Dumnezeu nu ţine seama de zilele de audienţă ale unui ministru. Ţineţi seama de modul de organizare al societăţii, dar, în problemele sufletului, descoperiţi clepsidra interioară în care curge veşnic lumina

TALANTUL

Vă gândiţi, probabil, că vă voi aminti despre binecunoscuta parabola biblică. Să zicem că ar putea fi şi

aşa. Totuşi voi vorbi despre altceva şi rămâne să înţelegeţi singuri de ce am intitulat astfel acest capitol.

Comorile din adâncurile mărilor şi ale pământului, pe care căutătorii le-au găsit după tot felul de peripeţii, au înflăcărat visele multor aventurieri ce şi-au imaginat o viaţă în huzur, asigurată de aurul care ar fi putut face totul posibil. Numai că puţini cititori ai unor asemenea cărţi de aventuri au sesizat că totul este o alegorie. Chiar şi neînţelegând mesajul lor ascuns, ele au stimulat imaginaţia, provocând proiecţii mentale în care cititorii s-au văzut croi îndrăzneţi, plini de curaj, inventivitate şi tenacitate în drumul lor spre reuşită. Asemenea terapii imagistice sunt deosebit de creative şi provocatoare întrucât scot la suprafaţă inhibiţii, frustrări, refulări, complexe, obsesii, dorinţe ascunse, disimulări – toate acestea constituind, de altfel, şi tema romanelor despre care vorbesc, dar analizată sub un alt unghi. Poate că mulţi vor respinge din principiu o discuţie despre un gen de literatură demodat şi de un gust îndoielnic, obişnuiţi cu comentarii preţioase, adresate unui pub-lic academic. Vom face abstracţie de asemenea opinii şi vom merge mai departe.

În orice roman, nuvelă, schiţă literară, scenariu de teatru sau film, autorii, inspiraţi de muze din planuri mai înalte sau chiar de propriile observaţii asupra vieţii, creează personaje-structuri psihice şi conjuncturi de viaţă-probleme. Interacţiunile care se dezvoltă în cursul naraţiunii reprezintă soluţiile pe care autorul le propune spre analiză şi dezbatere cititorului. Este o invitaţie la reflecţie în urma căreia mentalul poate deschide noi realităţi virtuale, în care nu există modele, ci o mulţime de variante creative, care pun în evidenţă personalitatea fiecărui cititor. În acest fel, creaţia continuă şi toţi cei ce parcurg operele literare sau care vizionează producţiile cinematografice devin creatori alături de cel care a lansat provocarea artistică.

Afirmam că spaţiul mental colectiv este o lume făurită prin gândurile, dorinţele, intenţiile şi aspiraţiile tuturor. Este firesc ca aici să găsim şi creaţiile artistice, care s-au cristalizat prin suprapunerea atâtor gânduri ale generaţiilor de cititori şi spectatori. Vom găsi, în acest spaţiu, toate personajele pe care le-aţi studiat la orele de literatură, pe care le-aţi urmărit în filme sau pe scenele teatrelor. Poate că vi s-ar părea amuzant să intraţi într-o astfel de lume, de altfel foarte rigidă, care nu se supune schimbării întrucât este creată de gânduri standard. Totuşi, repede v-aţi plictisi, deoarece aţi cunoaşte tot ce urmează să se întâmple şi nu veţi putea schimba nimic. Dacă asemenea romane ar constitui doar puncte de plecare spre alte posibile desfăşurări ale naraţiunii şi alte motivaţii şi opţiuni ale personajelor, spaţiul romanului s-ar deschide spre alte etaje ale minţii şi ar fi cu putinţă însăşi transcenderea planului mental. Acest mod de a privi lucrurile creează o altă perspectivă asupra practicii pedagogice şi a felului cum alegeţi şi vi petreceţi timpul liber, pentru ci tot ce faceţi vi afectează viaţa şi ceea ce gândiţi vi împrizonierează sau vi redă libertatea.

Ceea ce se întâmplă în spaţiile pe care vi le-am descris are o corespondenţă perfectă în planul fizic, care, de asemenea, este guvernat de aceleaşi legi ale psihicului uman. Astfel, dacă ani de zile aţi gândit la fel, aţi făcut aceleaşi lucruri, aţi repetat acelaşi gen de experienţe, spaţiul mental a creat un univers personal rigid şi greu de tranşeens dacă nu operaţi o schimbare profundă în modul de a gândi. Rugăciunile devin ineficiente pentru că însuşi ajutorul nu veţi şti să-l recunoaşteţi, orbiţi de propriul mod de a vedea lucrurile. Deschiderea gândirii presupune lărgirea câmpului de observaţie, crearea de noi conexiuni între evenimente, abordarea de noi unghiuri de vedere în lumina cărora subiectivitatea vi se va diminua. Viaţa însăşi se va împrospăta cu noi experienţe ce vor apărea, atrase de noua perspectivă din care veţi privi lucrurile.

Problemele se vor rezolva mult mai uşor, pentru că vă va fi mai lesne să găsiţi soluţii, şi mult mai repede, pentru că barierele mentale nu vor mai exista. De aici deducem ci ceea ce tergiversează împlinirea dorinţelor este însăşi rigiditatea cu care o aşteptaţi, manifestată în lipsa de credinţă, teama, îndoielile, clătinările care opresc procesul materializării acestora prin devieri ale fluxului de energie îndreptat spre scap. Orice gând este o formă de energie care poate fi alimentată sau nu, în funcţie de curenţii pe care îi îndreptaţi spre acesta. Ea ajunge să se condenseze în plan material când atinge o anumită densitate de câmp. Nu este vorbe numai de obiecte ce s-ar materializa, ci şi de fenomene sau evenimente care repreainta structuri energetice cu un anumit cod informaţional. Prin urmare, noi suntem creatorii propriilor vieţi şi singur i i vinovaţi pentru felul în care trăim.

Să revenim la filmele şi romanele pe care le vedem şi cu eroii cărora ne identificăm mei mult sau mai puţin. Dincolo de spumoasele întâmplări la care asistăm şi de cascadele pe care le urmărim cu sufletul la gură, naraţiunea ne plimbă prin misterioasa lume psihică a personajelor, pe care o putem intui şi asupra căreia vă invit să reflectaţi. Peşte că situaţiile-limită cu care se confruntă acestea sunt ieşite din comun şi veţi găsi că viaţa voastră este mai puţin colorată decât cea de pe ecran sau dintr-o carte. Peşte că nici nu aţi face faţă unui asemenea consum nervos, stres sau pregătiri fizice de care dau dovadă eroii noştri. De aceea sunteţi încercaţi în alte moduri, spre a vă dovedi măiestria în arta de a trăi. Poate că ar trebui să reflectaţi ce vă deosebeşte de personajele preferate şi ce vă apropie, sau ce aţi face în situaţii similare. Este un fel de simulator mental în care intraţi spre a încerca să vă cunoaşteţi. Veţi obţine rezultate valoroase în procesul de autocunoaştere dacă veţi rămâne sinceri cu voi înşivă. Personajele creaţiilor moderne nu sunt atât de polarizate în bine şi rău cum par cele din filmele mai vechi. Ele sunt

construite mei echilibrat, din amestecuri de calităţi şi defecte, de lumini şi umbre, întocmai cum apar şi oamenii, două îi vom analize din mai multe unghiuri. Dacă în unele filme personajele trăiesc sub impulsul instinctelor şi devin agresive, în dorinţa lor de a-şi atinge scopul, remarcăm şi o trecere fină spre genul de oameni care încearcă să se regăsească, să-şi clădească echilibrul prin atitudini decente şi discuţii lămuritoare. În cursul cărora ci se descoperă prin oglindirea în cei din jur. care nu sunt vinovaţi pentru propriile poveri. Greşelile sunt recunoscute, situaţiile stânjenitoare sunt traversate conştient şi totul merge spre o armonizare doriră de ambele părţi. Este frumos surprinsă această tendinţă spre armonie, care începe să se manifeste în lume. Ea exprimă felul în care oamenii au început procesul trezirii. Exisră, din nefericire, şi manifestări ce aparţin trecutului şi în care putem vedea atitudini care par deja penibile.

Cum spuneam, noul şi vechiul coexistă în aceeaşi lume materială în care unii trăiesc în trecut, în timp ce alţii deja sunt în viitor. Un alt gen de polarizare apare astfel, ea efect al pătrunderii în acest spaţiu a curenţilor spirituali ai Noii Ere. Ne îndreptăm spre o lume a păcii şi a înţelegerii. Doar că aceasta nu vine de la sine, ci noi suntem creatorii ei. Luând seamă la tot ce se întâmplă şi învăţând de la cei mai receptivi la schimbare, fiecare poate participa la transformarea acestui spaţiu ai suferinţei într-un spaţiu al bucuriei, al posibilităţilor multiple de evoluţie şi perfecţionare. Experimentaţi creativitatea conştient şi nu veţi fi dezamăgiţi dacă veţi aplica legile universului psihic pentru a înfrumuseţa viaţa. Şi acum sunteţi creatori, chiar dacă mulţi nu ştiu încă acest lucru. Ceea ce trăiţi este creaţia voastră şi numai voi puteţi transforma această realitate. Numai că nu este suficient să doriţi schimbarea. Depinde cu ce materiale lucraţi. Aşa cum un pictor sau un sculptor îşi aleg pânza, vopselele, culorile, lemnul, piatră sau metalul cu care lucrează, pentru ea ideea şi fie pusă în

valoare şi impresioneze, aşa şi voi aveţi posibilitatea şi folosiţi diferite tipuri de energii. Mi veţi întreba cum şi descoperiţi acest lucru şi dacă nu aţi avea nevoie de anumite măsurători spre a vi asigura de călitatea energi i lor de care dispuneţi. Dar energiile curg continuu prin voi sub forme gândurilor, emoţiilor, sentimentelor şi alimentelor. Fiind atenţi la calitatea lor – continuând efortul îndreptat spre purificare şi corectare, deschizându-vi spre alte orizonturi, depăşind sfera meschini de interese şi stabilindu-vă idealuri înalte – veţi constata schimbările care vor apărea şi care vi vor arăta prin ele însele proprietăţi le energiilor cu care aţi lucrat.

Ne vom întoarce la căutătorii de comori. Aurul spiritual este adevărata comoară ascunsă în adâncul sufletului şi, în căutarea lui, eroii s-au confruntat cu acele întâmplări proiectate de umbrele din interior. Peşte că puţini au reuşit să o găsească. Important este că s-au apropiat de ea, trăind intens şi concentrat o serie de experienţe care au scos la iveală bogăţii neştiute.

Dacă ar fi să ecranizăm povestea vieţii voastre, care ar fi etapele călătoriei prin tărâmul interior, oglindite în evenimentele exterioare? Aţi şti să le descoperiţi şi să le descrieţi? Nu vi grăbiţi şi nu începeţi cu lamentările. Nu am cerut că-mi povestiţi viaţa aşa cum aţi perceput-o în somnul vostru, ci şi o reformulaţi în alţi termeni, care şi descrie aventura sufletului. Stabiliţi-vă ca repere – etapele majore pe care le-aţi traversat şi ceea ce aţi simţit de-a lungul acelor perioade. Amintiţi-vi cum au debutat, ce anume le-a declanşat şi cum s-au încheiat sau în ce s-au transformat. Când aţi decis liber şi de câte ori aţi fost forţaţi de conjuncturi, la anumite opţiuni? Exişti în viaţă o temă anume şi variaţiuni? Ce a scos la iveală fiecare experienţă pe care aţi trăit-o? Cam la ce perioade de timp au apărut schimbările în viaţă? Este evidentă un fel de e ic 1 itate, un ritm interior întins pe perioade mai mari? Ce regretaţi din ceea ce aţi făcut şi ce aţi mai fi dorit să

încercaţi şi nu aţi reuşit? Când aţi fost fericit şi ce anume v-a adus în această stare? Când aţi încetat să mai fiţi fericiţi şi de ce? Reluaţi povestea vieţii după ce aţi răspuns la aceste întrebări şi descrieţi-o din nou, într-o altă formă. Reluările se vor rafina şi veţi descoperi o altă realitate, interioară, care ani de zile v-a fost ascunsă, mascată de un fel de a trăi la suprafaţa lucrurilor, vrăjiţi de aparenţe.

Şi acum, pentru că aţi descoperit comoara, puteţi spune ce aţi găsit în ea. Ce nume aţi da nestematelor care sunt în sipetul sufletului vostru şi de care sunteţi acum conştienţi? V-aţi îmbogăţit, aţi rămas cu aceeaşi zestre cu care v-aţi născut sau aţi pierdut-o? Încă mai aveţi timp să căutaţi comoara. Căutatul în sine eehivalează cu sporirea talentului. În curând Stăpânul se va întoarce şi va lucra doar cu cei bogaţi. Bănuiesc că ştiţi deja de ce.

ANTRENAMENTE SPIRITUALE

Stau în faţa televizorului şi urmăresc verva cu care comentatorii sportivi ne ţin la curent cu pregătirea echipelor de fotbal pentru campionatul diviziei naţionale A, pentru calificări în cupele europene sau mondiale, tragerile la sorţi, achiziţiile de sportivi şi sumele imense care se negociază, permutările antrenorilor şi selecţioneri lor. Comentariile din culisele cluburilor şi din sălile de şedinţe ale consiliilor de administraţie, declaraţiile suporterilor şi mi se pare o imensă pierdere de vreme să asculţi teste aceste lucruri ce nu te ajută nici şi te relaxezi, nici să înveţi ceva. Dimpotrivă, risipeşti energia care va perpetua acest gen de realitate ce ni se impune zilnic prin micile ecrane. Ce legătură are viaţa mea sau a femeilor din lume cu fotbalul? De ce jurnalele nu au rubrică cotidiană de educaţie, de cultură, de ştiinţă? Ar fi cu mult mai interesant să fim la curent cu acest gen de noutăţi. De ce nu exisră o rubrică de spiritualitate care să nu se reducă la praznice, pomeniri şi alte sărbători bisericeşti? Din ce considerente s-a creat această rubrică pe care o auzim de câteva ori pe zi? Este arăt de redus orizontul nostru încât

trebuie să umplem spaţiul de emisie cu bârfe şi anunţuri care nu ne interesează? Este de remarcat cum se creează dependenţa, ca apoi sondajele de opinie să indice rezultatele anticipate. Sunt sportivii singuri i oameni a căror activitate este importantă? Ceilalţi sunt văzuţi numai când ies în stradă? De ce nu am urmări activitatea cercetătorilor sau etapele punerii în practică a inovaţiilor premiate le salonul internaţional de inventică? De ce nu am urmări cu sufletul la gură arta actorilor sau a balerinilor. Actul lor de creaţie şi străduinţele care duc le transpunerea mesajului spiritual în cuvânt sau în mişcare? De ce nu am avea rubrica familiei, în care să urmărim problemele cu care se confruntă diferitele tipuri de cupluri în ziua de azi? De ce nu am avea o rubrică a adolescenţilor, care reprezintă un procent important al populaţiei? De ce nu rubrica orăşeanului care să fie informat, educat, atenţionat? De ce tocmai fotbalul? Ce voi deveni ea om de mă voi decide să devin suporter?

Câine roşu sau altă specie animală? Voi deveni mei bun sau dear mai isteric? Ce va câştiga familia mea din noua mea pasiune? Probabil absenteismul meu, irascibilitatea şi indiferenţa la problemele lor reale, în favoarea băieţilor care aleargă pe teren. De ce trebuie şi mi se spună toate bârfele pe micul ecran? Plăteşte cineva pentru asta?

În mod similar pot aduce în discuţie abundenţa clipurilor publicitare, cu texte care adesea sfidează bunul-simţ şi care perpetuează ignoranţa. Nu pot spune decât că atât cei ce le produc, cât şi firmele care beneficiază de pe urma lor şi, nu în ultimul rând, mass-media desconsideră merele public consumator. Mai mult, agresivitatea lor creează o poluare psihică ce neutralizează efectul pozitiv al unora dintre emisiuni.

Suntem agresaţi zilnic în multe moduri şi nimeni nu ripostează. Oare noi, cei mulţi care plătim abonamentele, nu avem dreptul la opinie? Numai părerea sponsorilor

contează? Desigur pun întrebări la care nu mă aştept că primesc răspunsuri, pentru că fiecare merge la serviciu, îşi face treaba aşa cum îl duce capul, indiferent dacă emisiunea sau articolul scris foloseşte cuiva. Umplem zilele de le sfârşitul săptămânii cu cele mai anoste emisiuni şi, din cauze unei anumite imaturităţi, creăm şi publicul imbecilizat care că înghită toate inepţiile. Ne jucăm de-a viaţa, uitând că trăim cu adevărat

Este iritant că vezi cum eşti perceput tu, cel care stai în faţa ecranului, de către realizatorii de emisiuni. Chiar degradant. Ştiu că mi se va răspunde că gusturile diferă. Dar gusturile se şi educă. Unii sunt cumpăraţi cu promisiunea unui premiu că înghită ore întregi de emisie. Mulţi nu au alte preocupări şi adorm în faţa televizorului. Iar alţii sunt deja modelaţi prin manipulare că accepte orice ofertă. Incultura proliferează şi trebuie să-ţi schimbi programul de somn sau de serviciu ca să găseşti ceva pe gustul tău. Mediocritatea este bine recepţionată sau aşa se facă că se înţeleagă, apoi ne întrebăm de ce nimic nu se schimbă.

Noi nu ştim că folosim nici bogăţia personală, sporind talantul, nici avuţia naţională. Ne batem joc de tot ce s-a clădit cu sudoare şi demolăm o structură socială protectoare spre a clădi haosul acolo unde era ordine. Ce neguri ne-au furat minţile? De ce nu încercăm măcar să înţelegem cum funcţionează un sistem şi cum se conduce din punct de vedere spiritual? Pentru că nu ne interesează. Arăt timp, însă, cât vom fi dezbinaţi, nimic nu vom reuşi. Principiile care sunt respectate în prezent în lume râu au cum să aducă schimbarea doriră de tot mai mulţi oameni.

Unii dintre cititori probabil că vor riposta, afirmând că totul este perfect pentru că aşa a creat Dumnezeu lumea şi că fiecare are parte de ceea ce merită. Chiar şi cerşetorii au restul lor sau oricum, dacă nu este aşa, sunt vinovaţi pentru ceea ce au făcut în vieţile anterioare. Preşedinţii s-au născut cu acest destin pe care nu-l putem

împiedica, bolnavii sunt bolnavi pentru că au păcătuit, săracii ea să înveţe umilinţa, iar biserica îi binecuvântează şi îi iartă pe toţi, sustrăgându-se oricărei implicări ce presupune o încălcare a dogmelor. De ce să gândim când este mai comod să lăsăm totul în seama lui Dumnezeu?! Şi dacă Dumnezeu vine cu soluţii noi, care nu se potrivesc intereselor clanului preoţesc, ce ar fi nevoit să-şi conştientizeze neputinţa, şi care se pot aplica din acest moment şi nu după îndelungi şedinţe de deliberare, fiecare se sustrage răspunderii de a zice DA. Parcă este mai simplu să zaci în mocirlă şi să te rogi la Dumnezeu, decât şi lucrezi cot la cot cu Dumnezeu. M-am săturat de argumente, justificări, spaime, necredinţă, leac, indolenţă, nepăsare şi fanatism. Nu îmi fac reclamă, nu acord interviuri şi cine îmi atribuie afirmaţii şi intenţii neenunţate este răspunzător pentru ceea ce face. Am cerut să gândiţi şi să vă implicaţi mai mult în soluţionarea problemelor societăţii contemporane, care a pornit-o pe un drum greşit. Soluţiile spirituale pe care le-am ptopus nu se limitează la rugăciuni şi nu constau în ritualuri. Sunt un om modern, care doreşte să deschidă porţile viitorului, nu am venit să vă amăgesc cu vorbe şi să vă creez iluzii. Am accentuat că drumul pe care vi-l arăt este un drum care cere efort, nu vise şi sporovăieli pseudospirituale. Nu am afirmat că nu trebuie să faceţi nimic. Dimpotrivă, am spus că fiecare se salvează singur, prin ceea ce face cu viaţa sa şi prin felul în care alege să trăiască. Nu am cerut să scrieţi cărţi în numele meu şi să interpretaţi mesajele mele. Am cerut doar să vă străduiţi să le înţelegeţi şi să le verificaţi practic. Nu am delegat pe nimeni că vorbească în numele meu. Chiar dacă unii îşi vor face un titlu de glorie din faptul de a-şi fi asumat această „nobilă misiune”. Afirm că încă nu s-a înţeles ce este viaţa spirituală şi dec iar proroci mincinoşi pe cei ce vor încerca să mă prezinte în mod deformat, atribuindu-mi viziunile lor fanteziste. Nu sunt o vedetă de genul celor pe care le creează

televiziunea şi nu apar în public pentru a sat isface curiozitatea unora care se pretind credincioşi. Nu acord interviuri pentru a nu fi răstălmăcite. Ce am avut de spus este cuprins în cărţile pe care le-am scris.

Mă voi adresa celor ce au înţeles ce este viaţa şi ce presupune transformarea spirituală a omului. Antrenamentele sunt riguroase şi cer atenţie şi discernământ. Cursurile continuă zilnic şi de voi depinde ce veţi nota în caiete. Peşte că unele zi le vor trece fără ca lase urme. După cum altele vor aduce stări emoţionale diferite, cărora vă trebui că le descoperiţi cauza. Nu este uşor, pentru că nu sunteţi obişnuiţi că lucraţi cu emoţiile şi cu senzorii interiori, care vă alertează prin diferite semnele asupra schimbărilor apărute în câmpul personal său exterior. Nimeni nu vă va spune ce se întâmplă, nimeni nu vi va putea de nicio explicaţie şi veţi fi nevoiţi că o găsiţi singuri. Veţi face presupuneri, veţi încerca că opriţi semnalele, dar nu aceasta este soluţia. Căutaţi cauze care a declanşat sistemul de alarmă. Poate veţi fi tentaţi să credeţi că sunteţi atacaţi. Nu în mod special. Doar dacă aţi deranjat pe cineva cu cava se pot întâmpla şi astfel de lucruri. Încercaţi că găsiţi explicaţii mai prozaice pentru început şi că le corelaţi cu evenimentele care urmează acestor stări. Uneori, stările conştientizate pot fi asemănate unor presimţiri nefaste. Alteori, conexiunile sunt mai greu de intuit dacă nu vă extindeţi câmpul de investigaţie. Este un gen de exerciţii care vă vor face că vă observaţi mei cu atenţie şi că nu fiţi indiferenţi la tot că vă înconjoară. Realitatea se explorează cu simţurile treze oriunde vi găsiţi, nu numai când plecaţi în expediţii. Obişnuinţa de a vedea zi mie aceleaşi străzi, aceleaşi chipuri, de a purta aceleaşi conversaţii devine, cu timpul, o stare de somnolenţi în care nu mai înregistraţi multe alte elemente ce v-ar putea spune ceva despre voi înşivi. Învăţaţi că le descoperiţi.

Fiţi mai prezenţi în tot ce faceţi şi chiar acele

activităţi care vă plictisesc vi vor dezvălui o faţă ascunşi, spirituali, constructivi. Tot ce experimentaţi şi ce gândiţi vi modelează. Depinde de voi cum alegeţi să fiţi. De aceea este bine şi conştientizaţi în ce stare de spirit şi cu ce gânduri începeţi ziua, purtaţi o conversaţie sau vi îndepliniţi o sarcini de serviciu. Atrageţi în felul acesta forţe sporite sau dimpotrivă, vi irosiţi energia şi ajungeţi şi fiţi ineficienţi sau şi comiteţi erori. Nu vi lăsaţi conduşi de impulsuri necontrolate. Separaţi evenimentele între ele şi nu permiteţi ea efectele unei discuţii de acasă şi afecteze activitatea de la serviciu şi nici nu aduceţi în casă problemele de la locul de munci. Poate veţi spune că nu reuşiţi încă şi ajungeţi le o asemenea dotaşare. Perseveraţi şi veţi reuşi. Haosul se instaurează uşor acolo unde omul se lasă condus de emoţii, resentiinente. Amintiri şi gânduri nivainiee.

Folosiţi orice gen de activitate ea pe un exerciţiu de concentrare, de utilizare a energiei, de sporire a randamentului, de disciplinare şi educare a voinţei. Veţi constata, după o vreme, că aceleaşi lucruri le faceţi cu mai multă uşurinţă, într-un timp mai scurt şi cu mai mutră bucurie. Nu vă implicaţi în mai multe treburi simultan. Nu veţi reuşi să le faceţi bine şi nici nu veţi putea deveni profunzi, întrucât atenţia se va disipa în mai multe direcţii şi veţi scăpa ocazia de a face observaţii valoroase. Grabe de a rezolva mei multe probleme în acelaşi timp vă conduce spre superficialitate şi ştim cu toţii ce nemulţumiri aduce fiecăruia un lucru prost făcut încercaţi să vă propuneţi calitatea ea obiectiv, de câte ori doriţi să realizaţi ceva. Veţi fi încântaţi de rezultat şi încrederea în sine va spori. Oricât de mult L-aţi iubi pe Dumnezeu şi cât de mult v-aţi bizui pe ajutorul Său, gândiţi înainte de a acţiona şi fiţi corecţi în tot ce întreprindeţi. Încercaţi să anticipaţi efectele pe care le vor atrage faptele, vorbele şi gândurile voastre şi nu vă limitaţi analiza la un singur punct de vedere. Poate că alţi semeni nu gândesc la fel ca

voi şi ceea ce credeaţi că le va aduce bucurie să constataţi, mei târziu, că a adus mai degrabă suferinţă. Nu fiţi rigizi şi acceptaţi sfaturile celor mai înţelepţi decât voi. Nu vârsta din beleţin confirmă înţelepciunea, ci experienţa de viaţă şi felul în care omul respectiv a trecut prin încercări. Nu vă grăbiţi că vă măsuraţi cu alţii şi nu confundaţi modestia cu un nivel inferior de cunoaştere şi evoluţie spirituală. Respectaţi sfaturile unui Maestru şi renunţaţi le trufia de a vă crede mai presus de înţelepciunea sa. Orgoliul şi îngustimea mentală mai devreme sau mai târziu vi vor aduce necazuri.

În drumul vostru spre desăvârşire nu vi aşteptaţi că primiţi răspunsuri explicite. Niciun Maestru autentic nu vi le va da. Trebuie că invitaţi că le găsiţi singuri. Întreaga Creaţie este o carte deschişi. Învăţaţi că o citiţi. Răspunsurile vi înconjoară şi în acelaşi timp sunt în voi. Le veţi afla când veţi fi pregătiţi că le înţelegeţi. Toate răspunsurile s-au dat şi, cu toate acestea, viaţa spirituali nu s-a schimbat prea mult. Continuaţi şi scormoniţi în cărţi, când viaţa înşişi este unicul răspuns. Experienţa proprie este singurul act ce valideazi cunoaşterea autentici. Doar îmbogăţiţi de experienţă veţi fi capabili că recunoaşteţi adevărul din cărţile de spiritualitate. În lipsa acesteia, veţicamenta în calitate de ignoranţi scrierile Maeştrilor. Valoarea lor neînţeleasă nu poate fi comentată la colţ de stradă, de sufletele încă bolnave şi orbite de patimi şi orgolii. Grabe nu numai că nu vă apropie de îţi, dar vă împinge spre cădere, prin noile greşeli pe care le acumulaţi ca urmare a intrării într-un domeniu care se autoprotejează de intruşi. Accesul la adevăr este condiţionat de puritate. Orice impuritate îl transformă în minciună. Nu deveniţi propagatorii minciunii. Dacă recunoaşteţi că sunteţi păcătoşi, nu aveţi cum spune adevărul. Deci, atenţie la afirmaţiile pe care le faceţi.

Suntem la sfârşit de an şi ar fi bine că vă faceţi un bilanţ nu financiar, ci spiritual. Fiecare an debutează cu

anumite dorinţe şi speranţe şi sfârşeşte de obicei că darurile de Crăciun şi cupa de şampanie ciocnită în clipa dintre ani. Dar care este clipa când conştientizaţi ce v-a adus Moşul de-a lungul întregului an, ce promisiuni aţi făcut şi câte aţi încălcat, două aşteptările v-au fost satisfăcute sau aţi ratat împlinirea, ce greşeli acumulate aţi plătit prin suferinţă, ce încercări au constitu it şi nestematele din comoară sufletului vostru, ce surprize v-au luat pe neaşteptate, ce stări de criză aţi traversat şi ce stări de înţelegere aţi atins, ce adevăruri aţi descoperit pe cont propriu, care a fost cea mai mare bucurie şi ce a determinat cea mai acută durere, cum vă simţiţi în comparaţie cu acel ce aţi fost cu un an în urmă, ce aţi învăţat nou în dragoste, aţi iubit mai mult, mai intens, mai profund, mai curat şi ce lucruri minunate aţi făcut din dragoste? Desigur o asemenea analiză nu se face într-o zi, ci pe parcursul unei perioade, şi postul este o perioadă bună pentru asemenea conştientizări şi evaluări. Acestea, la rândul lor, se dispun în planuri în care concluziile iau forme diferite. Dincolo de evenimente, exisră forţe care ne conduc deciziile, cauze şi efecte pe care le creăm sau le atragem. Nu vă mulţumiţi să înşiraţi cărţile citite, starea de prosperitate sau de sănătate, concediul sau întâlnirile pe care le-aţi avut. Nu sunt elocvente decât în măsura în care v-au afectat în vreun fel şi au adus un plus de luciditate sau dacă v-au influenţat opţiunile.

Dar să lăsăm şi aceste lucruri în urmă. Să vorbim despre relaţia voastră personală cu Dumnezeu. Aşa cum v-am spus, fiecare este implicat într-un Joc personal cu Dumnezeu. Credeţi că aţi descoperit strategia Partenerului de Joc? Ce mutări spectaculoase v-a oferit şi ce replici aţi avut? Le-aţi considerat provocări incitante sau v-aţi lamentat şi v-aţi dus la biserică şi vă rugaţi şi renunţe la planurile Sale în ceea ce vi priveşte? Aţi reflectat asupra scopului ascuns care se găseşte în spatele fiecărei încercări? Aţi cercetat alchimia necazului ce se transformă

în binecuvântare? Aţi descoperit următoarele mutări posibile de ambele părţi? Aţi optat pentru vreuna sau încă ezitaţi? Întrevedeţi consecinţele pe care le va atrage? Răspunsul la aceste întrebări poate reflecta în buni măsură nivelul de conştiinţă pe care l-aţi atins, cât de legat sunteţi încă de trecut şi dacă aţi început şi lucraţi cu energiile viitorului. Confirmările sau infirmările le va aduce viaţa înşişi.

Antrenamentul de azi s-a încheiat.

BIFURC AŢI A

Suntem în spaţiul pur al unei minţi care nu a fost poluată cu gânduri. Asta s-ar putea descrie ea o stare de goi, de pace, de linişte. Este ca şi cum existenţa ţi-ar fi fost suspendată şi te găseşti între starea de a fi şi a nu fi. Nimic nu te tulbură, deşi înjur totul cont inuă că se manifeste ca şi până acum. Vezi ce se întâmplă şi nu ai nicio reacţie. Emoţiile au încetat. Nu te simţi obligat că fii frământat sau îngrijorat pentru niciun motiv. Seninătatea s-a aşternut pe chipul tău şi în inimă. Întrebările au dispărut. Orice răspuns ar fi de prisos. Nu numai că nu ar aduce nimic nou, dar ar alunga această stare, legându-te inutil de ceea ce te înconjoară.

Este o stare în care energia nu se pierde. Se concentrează şi se direcţionează spre acele zone ale fiinţei care au un deficit energetic. Orice implicare în lumea exterioară ar perturbe momentul de reechilibrare. Te deschizi Universului şi laşi ea totul că se întâmple. Recepţionezi vibraţiile cosmice şi în interior totul se reordonează. Mintea este, în general, făcătorul de haos dacă nu este strunită. De aceea, din când în când nu strică că fie detronată. Fiecare compartiment interior are atribuţii stricte, numai că, în condiţii de stres şi programare, multe lucruri se inversează şi funcţionarea centrilor energetici este perturbata de comenzi ce instalează anarhia. Ar fi dificil că reparaţi centrale proprie cu noţiunile pe care le aveţi despre viaţă şi sănătate.

Totuşi, puteţi face un lucru simplu: liniştiţi-vă şi lăsaţi carpul că se autoregleze. Repetaţi acest exerciţiu şi veţi constata beneficiile pe care le aduce.

Să mergem mai departe! Această stare fără nume şi, de altfel, greu de atins este deosebit de creatoare. Este un potenţial uriaş ce poate lua orice formă. Deci, dacă spaţiul în care ne găsim este un fel de gol sau nimic, l-am putea modela cum am dori. Ce am realiza cu aceasta? Am conştientiza puterea creatoare de care dispunem şi am învăţa că o folosim. Oare cum am alege că ne recreăm spaţiul psihic, eliberaţi de structurile care ne-au înlănţuit atâta vreme? Cum ar arăta noul pe care l-am dori? Nu ar avea sens că repetăm imaginile care deja există în lume. Deci, ce idei despre bine şi frumos avem? Este ca şi cum ne-am afla în faţa computerului şi am începe să umplem ecranul alb cu tot felul de desene. Nu vom recurge la Internet. Nu ne vom inspira din nicio sursă exterioară. Vom sta în faţa ecranul, i până când din adâncuri vor ieşi la suprafaţă imagini pe care nu ne amintim să le fi trăit în această viaţă. De unde vin ele? Par să fie rezultatul unei inspiraţii exterioare, dor de ce această senzaţie de recepţie interioară, ca şi cum ele ne aparţin? Este o stare nouă, pe care nu aţi mai avut-o. Nu întrerupeţi, însă, starea de linişte şi neclintire. Orice apreciere şi judecată la nivel mental alungă imaginile care ies la suprafaţă. Asistaţi la derularea lor. Încercaţi să priviţi fără a face conexiuni şi fără a încerca să înţelegeţi ce se întâmplă. Priviţi cu ochiui nunţii acele imagini şi simţiţi ce noi stări vă induc. Nu este important să găsiţi o interpretare, să vă legaţi de ele – pentru că se vor activa şi imediat vă vor prinde în plasa lor – ci doar şi le contemplaţi pasiv. Nu le dezvoltaţi după o traiectorie proprie, pentru că veţi pierde sensul experienţei. Aşteptaţi său. Mai bine zis, nu aşteptaţi nimic, pentru că însişi aşteptarea reprezintă o intenţie, o anum iţa energie care va popule spaţiul minţii cu clişeul nou creat

Şi trecem la alt exerciţiu. Şi zicem că sunteţi o sferă uriaşi de particule fine care umple spaţiul camerei în care vi găsiţi. Aveţi posibilitatea şi vedeţi tot ce este în cameră din o mulţime de unghiuri, inclusiv pe dumneavoastră înşivi. Vizualizaţi camera din fiecare punct cardinal şi păstraţi imaginea în minte. Apoi din fiecare colţ, de la nivelul podelei şi din tavan. Este cam ceea ce fac şi arhitecţii când desenează planuri de perspectivi. Trăiţi senzaţia de plutire şi conştientizaţi schimbarea continuă a unghiului din care vi proiectaţi atenţia. Veţi constata că nu vi mai simţiţi legaţi de corpul fizic. Aţi căpătat un fel de independenţii. Treptat vi veţi identifica tot mei mult cu „noul corp” care se expansionează. În mod similar vizualizării, veţi încerca şi percepeţi sunetele şi localizaţi sursele generatoare de unde sonore. Ext indeţi aria simţurilor. Încercând şi percepeţi mirosuri sau senzaţii tactile pe care le puteţi verifica ulterior. Exişti, desigur, şi aici o capcană mentală, pentru că veţi fi tentaţi să preluaţi din memorie amintirea percepţiilor avute în diferite ocazii şi să le substituiţi senzaţiilor pe care le căutaţi. După o vreme veţi realiza diferenţa.

Ne vom întoarce acum în starea de nonminte şi vom alege un episod dureros din trecutul personal. Îl vom proiecta pe ecranul nostru, respectând cronologia evenimentelor. Vom relua filmul de câteva ori, încercând că descoperim când a început totul şi care au fost semnele premergătoare. Spre sfârşit vom încerca că determinăm când s-a încheiat ca adevărat totul şi dacă nu cumva ecourile au însemnat prelungirea trăirii evenimentului o lungă perioadă. Să aieem că vom stabili nişte limite fizice şi nişte limite mentale sau afective ale episodului pe care l-am urmărit. Vă propun, acum, că reluăm experienţa în ordine inversă, dinspre sfârşit spre începui, respectând aceleaşi etape. Inversiunea creează o anumită simetrie. Veţi înţelege că finelui iniţial devine reale cauză care a determinat experienţa şi cel ce părea început devine

efectul, în acest joc mental, timpul nu are nicio importanţă, ci numai succesiunea evenimentelor şi felul cum sunt ele legate cauzei. Cum aţi perceput durerea le vremea respectivă şi cum o percepeţi acum? Ce rol a avnt în etapa de viaţă pe care aţi traversat-o şi unde credeţi că aţi fi ajuns dacă nu aţi fi trecut prin acel moment dureros? Aţi fi fost la fel? Credeţi că aţi căzut sau v-aţi ridicat? Ce concepţii de viaţă a reformulat acea experienţă? Vă simţiţi mai puternic sau mai slab? V-a marcat atât de tare durerea încât aţi devenit mei vulnerabii, mai sensibil sau mai detaşat? Ce i-a urmat acestui eveniment? Ceea ce a urmat are legătură cu durerea pe care tocmai aţi analizat-o? A venit ea o consecinţă firească? Ar fi putut fi şi altfel? Cum aţi fi fost dacă ne-aţi fi simţit durerea?

Aceste exerciţii în afara timpului, în care noţiunile de „sus” şi „jos” dispar, creează senzaţia lărgirii spaţiului în toate direcţiile. Cu alte cuvinte, universul devine curb, iar omul devine centrul şi periferia lui, în acelaşi timp. El va fi întotdeauna acolo unde îşi va îndrepta atenţia, în trecut ea şi în viitor, în durere ea şi în afara ei, în cauză ea şi în efect Dacă el poate reconstitui trecutul chiar ca mai multă limpezime decât atunci când l-a trăit orbeşte şi dacă îl poate purifica prin înţelegere, atunci înseamnă că un întreg complex psihocnergetic se restructurează. O asemenea reevaluare din perspectiva viitorului şi le nivelul de înţelegere al viitorului ar reprezenta o acordare a unui spaţiu psih ic ai memoriei la valorile acelui punct din viitor. Am putea spune că noi. Cei de azi, am pătruns prin extensiile noastre psihice (adică prin atenţia noastră, prin amintirile noastre, prin gândurile noastre, prin energiile noastre acordate pe frecvenţa trecutului). În spaţiul psihic sau stratul din trecut pe care am dorit să-l retrăim. Am putut să-i stabilim configuraţia prin reluări repetate şi descoperirea firului călăuzitor care a legat toată povestea. Reconstituită potrivit unui nivel de înţelegere superior, i-am ridicat nivelul de vibraţie şi am transformat un crâmpei

de trecut într-o secvenţă din eternul prezent Reuşind să înţelegem puterea transfiguratoare a durerii, ceea ce părea un fel de gaură neagră în universul psihic personal, care absorbea mult din energiile prezentului, a fost transformat într-un punct de lumină, în înţelepciunea care ne va ghida în v iată. Am readus acasă o parte din noi care se blocase undeva, în timp, şi nu ne permitea şi fim totali în prezent Am reintegrat trecutul prin vindecare cu lumina conştiinţei, întoarcerile spiralice permit recuperări de energie şi salturi evolutive. Cu un plus de energie-înţelepei une este posibil să facem faţă unor eforturi mei mari care şi ne permită ascensiunea unor trepte superioare de conştiinţă. Nivelurile superioare de conştiinţă permit profunzimi şi puteri superioare de înţelegere, ce înlesnesc modificarea şi lăţirea perspectivei trecutului şi viitorului. Viaţa devine experienţă retrăită cu o senzitivitate sporită, care scoate la suprafaţă o altă realitate, mereu nouă, mereu proaspătă, mai înţeleaptă, mai subtili. Vom urca treptele înţelegerii, deplasându-ne atenţia dinspre planul material spre praguri emoţionale, mentale, cauzale şi spirituale. O viaţă spirituali autentică presupune deschiderea spre etajele superioare ale conştiinţei şi reintegrarea eurilor pierdute în timp. Reconstituirea fiinţai unitare şi eliberarea ei din timp cere efori, credinţi şi perseverenţă. În acest sens se afirmă că ne risipim fiinţa în multe direcţii, uitând de noi, de sufletul nostru şi de comoara ascunşi în ei. Plecarea în căutarea comorii reprezinţi recuperarea acestor euri prin întoarcere în timp. Vom regăsi personaje ciudate. În care nu ne mai recunoaştem, dar de care avem nevoie spre a fi întregi. Întoarcerea fiului risipitor ar putea fi o altă metaforă pentru cel ce se întoarce întregit de eurile împrăştiate de-a lungul existenţelor. Eliberarea lor ar constitui recuperarea energiilor blocate în memorie. Într-un psihism anacronic.

Şi mergem mai departe. Ne vom ocupa acum de prezent. Dacă acest prezent ar fi trecutul unui eu viitor

care. În prezentul său, încearcă să recupereze energia mea psihică pe care eu o ţin acum blocată sau o risipesc printr-un fel de a trăi şi a gândi care nu se mai potriveşte că ai său. Oare cum aş simţi această undă a viitorului? Alunecarea mentală în trecut îl face contemporan cu mine, după cam percepţia prezenţa sale psihică mă face într-o oarecare măsură contemporan ca ei. Şi oare cam s-ar manifesta în mine acest fenomen? Prin două tendinţe diferite care îmi vor părea opuse. Una va părea normală şi potrivită felului meu de a fi, iar cealaltă va părea şocantă, „neortodoxă" şi nu voi găsi argumente potrivite spre a o susţine cu experienţa mea de viaţă. Totuşi voi simţi un impuls ciudat şi în acea direcţie nouă, care ar putea aduce nişte schimbări parţial anticipabile. Un asemenea impuls nu peste veni de pe un nivel mult îândepărtt, pe de o parte pentru că nu aş înţelege şi pe de alta pentru că se presupune că recuperările de euri se fac din aproape în aproape. O vizită în trecut dintr-o viaţă viitoare ar avea un ca totul alt aspect. Cred că ar fi vorbe de o altă spirală.

Să revin la cazul unui eu de peste cinci ani, să zicem, deci este vorbe de nivelul de conştiinţă pe care-l vei fi atins atunci. Cu siguranţă că o asemcaea vizită de recuperare ar viza un anumit nivel de înţelegere care mă ţine pe loc şi care îmi blochează într-un anumit fel şi viitorul. Un mod de a gândi caracterizează o perioadă şi peste culmina cu o g-fă, o criză sau un eşec. În consecinţă, reluările acestuia din noi perspestive ar acoperi pentru mine, cal de azi, că presupunerii, ultimii doi ani. Problema este următoarea: dacă eu am ratat şi el încearcă să afle cum s-a ajuns la asta şi acum îmi retrăieşte stările pe care le are în amintire, probabil că va încerca că-mi atragă atenţia că sunt pe un drum greşit şi că mă inspire către o altă direcţie. Dacă sunt pe un drum bun şi realizează că era cât pe ea că dea şansei că piciorul, va încarcă să mă încurajeze spre opţiunea cea bună. În ambele cazuri el va dori acelaşi lucru, recuperarea energiei sale psihică blocate în trecut.

Eu, însă, mă întreb: care versiune de viitor este cea valoroasă? Pot fi ambele doar prin faptu 1 că ele există deja în mintea mea? Flecare dintre ele trăieşte independent cât timp eu încă nu am ales un drum? Această disociere îmi reduce nivelul energetic pentru că energia se distribuie între cale două cărări paralele. Pertotal am acelaşi potenţial, dar mă racordez parţial la lumea înconjurătoare întrucât o parte din mine trăieşte psihic o altă variantă, care se alimentează cu gândurile mele. Deci, sunt şi nu sunt aici. Dacă vei continua aşa, de un moment dat va trebui că fac cave pentru că această stare de criză mă epuizează. Să zicem că renunţ le ciudăţenia care a venit din neant Cum vei recupera energia pierdută? Conştientizându-mi stările, visele, neliniştile care au creat deja un spaţiu unde trăiesc cu o parte din mine? Este ea şi cum va trebui să omor o imagine care mă reprezintă într-un spaţiu virtual. Poate va trebui să intru în spaţiul oniric pentru a opera o transformarea colo totul se face instantaneu. Cum să sublimez un plan paralel care există în mine? Poate că vă conţinea să existe dacă nu sunt convinsă că am ales bine. Deci, oricare ar fi alegerea mea, în primul rând ea trebuie să fie fermă şi să nu lase loc regretelor, care ar prelungi starea actuală. Nu poţi fi într-o parte şi cu gândul în altă parte. Asta ar însemne să trăieşti pe jumătate şi să-l înşeli şi pe cal de lângă tine. Orice aş alege, parcă las în urmă ceva neclar. Poate că acesta este motivul vizitei eului meu viitor. Să şteargă dotoria care rămâne şi pe care acum nu ştiu cum să o transform. Pare că oricare ar fi situaţia, vizita există şi este reală. Pentru el este o chestiune de o oră de analiză, iar pentru mine este o lungă perioadă de chin. Totuşi, dacă aş fi onestă, aş recunoaşte că ideea nici nu ar fi existat în mine dacă nu ar fi apărut această inspiraţie. Ce-mi pare ciudat este că, fiind în mine, a atras şi semne şi a proiectat în oglinzile din jur informaţia care îmi pârv ine şi pe alte canale. Aproape că această insistenţă devine explozivă şi simt că schimbarea

este aproape. Parcă aş fi incubet o idee până ce aceasta s-a maturat şi este în curs de a prinde formă materială. Privind astfel lucrurile, devine evident că un drum se închide. Toate simţurile îmi spun asta. Pentru că nu mintea mea a decis, ci pentru că răspunsul este în mine, în fiinţa mea şi îl exprim prin toţi porii. Cred că această variantă este mai provocatoare şi nu mă face să regret variantă pe care o cunosc prea bine ea s-o mai prelungesc. Am nevoie de o schimbare. Acumularea trebuie să se transforme în altceva. Simt că nu voi regreta închiderea acestui drum. Cum voi vedea însă acest lucru peste ani? Ştiu că nu voi avea de ce reveni pentru a recupera energia din prezent. Prezentul ea nu-l regret. L-am ales în mod liber. Faptei că trăiesc două variante îl pot explica. Îmi pregătesc viitorul pe care l-am simţit şi investesc în el. Eu nu proiectez un viitor cum am mai trăit, pentru că ar însemna să repet o lecţie învăţata. Este ca şi cum aş proiecta trecutul asupra viitorului, ceea nu ar avea sens. Atingerea stării de armonie interioară va dec lansa începutul. Părea o bifureaţie, dar a dispărut De fapt. Cunosc drumul.

MONEDA DE SCHIMB

Intrasem într-un magazin alimentar pentru a cumpăra ceva. Am privit rafturile cu mărfuri ambalate în hârtii strălucitoare, am privit preţurile, am cercetat curios etichetele ce indicau termenul de valabilitate şi compoziţia chimică a produselor şi am lest în final câteva fructe. Am plecat acasă cu un gust amar. Teste decoraţiunile de sărbători şi toate reclamele nu puteau că-mi redea bună dispoziţie. Mă urmărea imaginea omului artificial care luase locul celui pe care îl crease Dumnezeu. Lumea întreagă părea o fabrică de conservat moartea. Pretutindeni, oferta morţii lua culori ţipătoare, cuvinte ademenitoare, surprize atrăgătoare pentru amatorii de chilipiruri. Alcool, substanţe chimice cancerigene rebotezate cu coduri comerciale, amestecuri incompatibile de extracte trecute prin laborioase procese industriale,

proprietăţi incomplet cercetate şi cu efecte nocive în timp. Dar cui să spui toate acestea? Sunt aromate, colorate, crocante, apetisante, gustoase. Cel puţin aşa cred mulţi dintre consumatorii păcăliţi de reclamele care se fac şi de propria ignoranţă. Etichetele sunt scrise cu litere de-o şchioapă, de abia le citeşti cu lupa, în schimb, denumirea comercială cuprinde un spaţiu pe care ai putea scrie o poveste întreagă despre originea produsului şi încasările producătorilor. Ucizi lest cu unele substanţe şi apoi recomanzi altele care că amelioreze starea precară de sănătate, împiedici educaţia corecţi şi tratamentele naturiste şi creezi un sistem greoi de asistenţi medicală. Cum că numeşti acest fel de a crea omul vulnerabi I, dependent nu de neţuri, ci de tine – producătorul şi distribuitorul otrăvurilor pe care pentru ei le-ai inventat? Cum a ajuns omul că dea neputincios din umeri în fota belilor, când majoritatea lor sunt provocate de felul în care acesta trăieşte şi se hrăneşte?! Vina aparţine atât producătorilor, cât şi consumatorilor. Incultura se plăteşte scump. Oare două Dumnezeu a creat netura şi nu fabrici de con-serve, este pentru că nu s-a priceput le tehnologie? câţi se întreacă ce minând şi cum mănâncă? Şi de ce ar face-o? Cât eşti tânăr, nu realizezi că nu toată viaţa vei fi la fel şi neglijezi aceste aspecte. Când începi că ai probleme de sănătate, ţi se pare normei că apară o dotă cu vârsta şi iar nu-ţi pui întrebări. Când ajungi pe patul de moarte, este prea târziu. S-a scris despre asta. Dar pentru mulţi sarmalele, carnaţii, prăjelile, prăjiturile, vinul, tulea şi berea au rămas singurele bucurii, la care nu sunt dispuşi să renunţe.

Nu voi ţine o dizertaţie despre alimentaţia omului contemporan. Era mai degrabă o introducere la o altă temă: indiferenta. Mi doare indiferenţa semenilor faţă de propria viaţă, faţă de sănătatea lor, feţi de fericirea lor, feţi de acele lucruri minunate pe care ar putea şi le cunoască, şi le experimenteze sau şi le făurească, feţi de Dumnezeu

şi Creaţia Sa, feţi de frumuseţe, pace, bucurie. Cât de uşor v-aţi însuşit alte idealuri, străine de numele de Om! Cât de uşor treceţi peste minciuni, ipocrizie, suferinţa celui de lângă vei, propriile neîmpliniţi şi cât de repede găsiţi un ţap ispăşitor pentru tot ce vi se întâmplă! Poate că v-aţi obişnuit şi probabil îmi veţi spune că mă vei convinge că nu se poate face nimic şi că în câţiva ani vei ajunge şi eu ea vei. Poate veţi pretinde că v-aţi detaşat pentru a nu suferi inutil. Dar poate că aţi închis ochii să nu vedeţi şi aţi renunţat să mei luptaţi pentru a schimbe viaţa. Îmi veţi argumenta că ieşitul în stradă nu rezolvă nimic. Numai că ea nu vă cer să ieşiţi în stradă spre a vă arăta neputinţa. Doresc să arătaţi ce puteţi feee pentru a schimbe viaţa. Exemple am tot dai, nu vei mai repeta. Dacă fiecare se schimbă, şi întregul se va schimba, iar dacă nu ai reuşit să înţelegi sensul vieţii, cum să ştii ce ai de făcut ea să schimbi această stare de fapt? Absent le tot ce te înconjoară, nu ai cura să vezi adevărul şi cu atât mai puţin să găseşti soluţiile problemelor cu care te confrunţi tu sau colectivitatea din care faci parte.

Am trecut printre oameni nevăzut, şi nu pentru că aş fi devenit invizibil, ci mei degrabă pentru că fiecare vede ce vrea să vadă. Nici nu este de mirare că oamenii nu se înţeleg, dacă flecare îşi susţine propria realitate. Realitatea a ajuns ea o autostradă împestriţară cu panouri publicitare. Te simţi ea într-un platou de filmare, unde scenograful a creat iluzia de mucava. Aştepţi să se termine turnările pentru a te întoarce la viaţa reală. Totul este o uriaşă scenă din care natura a dispărut în culise. Aceleaşi replici, aceleaşi promisiuni, acelaşi gen de probleme cu aceleaşi soluţii dezastruoase. Aceeaşi stagiune, acelaşi gen de spectatori. Un teatru falimentar, înlocuit mei nou, de realitatea virtuală, livrară le dorniciliu prin reţeaua de telecomunicaţii şi Internet.

Intrăm într-un nou an din noul mileniu. Mulţi sunt dezamăgiţi că aşteptările le-au fost înşelate. Oamenii

aşteaptă de le Dumnezeu şi Dumnezeu aşteaptă de la oameni. Aşteptarea închide un cerc temporal din care, în curând, ieşirea nu va mai fi posibilă. Este nevoie de o mare concentrare de energie pentru ea acest lucru să fie posibil, or pretutindeni energia se cheltuieşte pentru a clădi zidurile ce mărginesc universul. Ceea ce spun azi. Multora li se pare de neînţeles şi ar dori că răspund la întrebări mei simple, pentru că ei abia acum le descoperă. Dar există cărţi, există semeni care pot explica aceste lucruri, sunt multe de 1 acut şi nu mei am timp că repet. Dacă am reedita cărţile, probabil 1 că ar aştepta, prăfuite pe tarabe, ca o altă generaţie că pună aceleaşi întrebări.

Este iarnă afară, ca şi în sufletul multora. Am simţit acel gen de frig ce te cuprinde după ce eşti întâmplest ca veselie, flori şi promisiuni. Prefer gerul care aduce fulgii de zăpadă şi gheaţa. Statornicia este o calitate rară. Oamenii sunt schimbători, pentru că sunt conduşi de tendinţe contradictorii. Ei nu au un Dumnezeu, ci mult mai mulţi, cărare le fac voia. Totuşi, nu vor recunoaşte niciodată acest lucru şi se vor mândri ca credinţa lor, pe care nu ar putea s-o definească şi nici s-o dovedească.

Privesc viitorul, mă uit la ceasul meu atemporal şi pentru o clipă imaginile apocaliptica trezesc în mine o durere insuportabi la Mă întorc în prezent şi îmi releu căutarea. Unde este viaţa? Oamenii nu mei au viaţă. Au stins-o. Este o iluzie faptul că umblă, mănâncă, vorbesc sau râd. Este mişcarea marionetei care a rămas. De-ar putea vedea! De ce refuză ajutorul real, cerându-l lui Dumnezei un alt fel de ajutor, când li s-a trimis un cu I posibil? Nu vei mei pune întrebări. Constat că n imeni nu se osteneşte că răspundă. Le strică bune dispoziţie. Totul pare raz, după unii autori, care uiţi că sublinieze cu că preţ se va plăti acest roz”. Cărţile se vând mai bine când spui lucruri convenabile. Oamenii vor că audă veşti bune, continuând că facă lucruri rele. Preferă o minciună frumoasă unei adevăr dureros. Preferă moartea unui efort

care ar aduce mântuirea.

Unii pretind că aceste lucruri sunt greu de înţeles şi preferă că le ignore, de parcă alegerea ar mai fi posibili. Aceste cunoştinţe fac parte din învăţăturile noului mileniu şi ne ajută că ne adaptăm noilor câmpuri informaţionale. Aşa cum calculatorul a intrat în viaţa noastră obişnuita, şi aceste noţiuni va trebui să fie bine înţelese şi aprofundata, nu de dragul unei modo spirituale, ci din necesitate. Decalajul temporal creşte cu fiecare ai. Nu aşteptaţi marea criză, pentru că va fi prea târziu. Sunteţi responsabili pentru durerile voastre, voi le-aţi creat

Vin sărbătorile şi mulţi vor lua locul adevăraţii la i Moş Crăciun, oferindu-vă bucurii efemere. Darurile Lui eterne nu au căutare într-o lume temporarii. Este, desigur, frumoasă atmosfera acelor zile ce aduc bucuria în inimi. Ceea ce nu înţeleg este de ce acea atmosferă nu se menţine şi în cursul anului. Iubirea nu se programează numai în anumite zile calendaristice. Ea nu are orar. Produci suferinţa atâtor oameni de părerea cărora nu îţi pasă şi apoi le urezi candid ula mulţi ani!” în ultima clipă a anului. Mulţi ani tot aşa? În acest caz, nu vor fi mulţi.

Poate că darurile nu sunt preţuite decât atunci când le cunoşti valoarea. Cum aţi putea şi vi bucuraţi de ceva ce nu se atinge, nu se vede, nu pare şi aibi nicio utilizare? Poate că moşii voştri vi satisfac cerinţele şi gusturile şi nu aveţi nevoie de Moş Crăciun. Moşul a învăţat pe această planetă, că oamenilor le place să facă afaceri. De aceea s-a gândit să se reprofileze: va transforma darurile în marfă scumpă, de lux, şi va fixă şi preţul după posibilităţile clienţilor. Va stabili un curs monetar variabil, care va ţine seama de cartea de credit a clienţilor şi nu va negocia preţui. Preţul va creşte cu fiecare ai şi îndoielile asupra calităţii mărfii îl vor duble. Va avea reprezentanţe în toată lumea. Vă puteţi eschiva, desigur, să plătiţi preţui, argumentând că sărăcia, şi veţi cerşi ceea ce altă dată vă aparţinea. Aţi fost bogaţi şi nu aţi ştiut, dar veţi descoperi

singuri acest lucru. În căutarea timpului pierdui, veţi ajunge le magazinul de vitrinele cănile nu vă veţi mai putea dezlipi. Veţi privi înăuntru şi veţi dori să intraţi, dar un anunţ lipit pe uşă va interziee intrarea în magazin a celor care nu au moneda de schimb. Nu veţi înţelege despre ce este vorbe şi veţi dori lămuriri. Mai jos, într-un colţ, veţi vedea ceva scris ca litere de-o şchioapă, dar nu veţi putea citi. Veţi reveni în faţa vitrinei şi veţi încerca, iar şi iar, să descifraţi misterioasa condiţie care vă va permite intrarea în magazin. Când ochii vi se vor Timpezi, veţi înţelege şi Vânzătorul însuşi vă va întâmpine cu un surâs:

— Bine ai venit, Fiul Meu! De când te aştept!

PARADIS

Se înserează. Cartierul încă îşi mai primeşte acasă lucrătorii întorşi de la serviciu. Viaţa de l-am i I le. Rezervată celor câteva ore în care toţi membrii ei se adună laolaltă, încă nu a început. Fiecare mei are de rezolvat câte ceva: nişte cumpărături, lecţiile pentru a doua ai, un antrenament, pregătirea prânzului pentru unii şi a cinei pentru alţii, ceva telefoane de dat, de verificat hainele pentru a doua ai, poate de spălat ceva, un somn binevenit cât timp soţia îşi termină treburile, o întâlnire cu colegii în parc, peste ceva emisiuni la televizor…

Sunt în toate casele la ceasul când dragostea îşi reintră în drepturi, spre a învăţa împreună o nouă lecţie despre iubire. Încarc să-i adun în l-am i I le şi de fiecare dată se retrag, motivându-şi absenţa cu cale mai banale scuze. Este jenant că înşir cu că argumente se ascund de ei înşişi. De fapt, nimeni nu doreşte nimic, ci doar se eschiveazi pentru a se izola de ceilalţi. Rutina îi obligă să-şi reia obiceiurile care îi liniştesc, în sensul că ştiu că nu vor avea discuţii două ea îşi va îndeplini sarcinile gospodăreşti, el va fi lăsat în pace că se relaxeze, iar copiilor lise va respecta dreptul de a fugi de prezenţa calor mari, care „niciodată nu-i înţeleg”, mai mult. Îi plictisesc. Părinţii nu au răbdare că asculte problemele capiilor, iar

aceştia din urmă devin iritaţi că audă necazurile părinţilor. Televizorul îi scuteşte de explicaţii şi creează lumea în care se retrag, în căutarea a cave care că alunge monotonia şi că înlocuiască propria lipsă de imaginaţie. Pretutindeni este la fel. Mintea se învârteşte într-un univers populat cu aceleaşi griji şi obsesii. Noul apare sub forme unei achiziţii pentru casă, o nouă afacere două eşti dintre căi cu bani, peste o nouă facultate ca că arăţi că încă mai poţi face faţă efortului intelectual, o rochie, o cucerire sentimentali sau o nouă problemă. Copiii aduc noul pentru că fiecare an aduce griji noi şi noi atitudini care scot la suprafaţă neputinţa părinţilor de a se apropia de ei. Despre ce se discută la masa de seară? Nu are rest că vă plictisesc cu asemenea scene. Le cunoaşteţi prea bine şi nu v-ar face plăcere că le regăsiţi într-o carte de la care aşteptaţi soluţii facile. Soluţii am tot dat Am constatat că nu conduc la rezultate pozitive. V-am pus oglinda în faţă şi v-a deranjat acest lucru. Având două instrumente la îndemână, puteţi să vă descurcaţi astfel încât să găsiţi calea armoniei în cuplu şi în familie.

Îmi reiau plimbarea de seară, în speranţa de a găsi o oază de fericire. De-aş afla-o, mi-ar fi mult mai bine şi aş crede că nu este totul pierdut. Zbor deasupra planetei, căutând o luminiţă care să mă atragă. Poposesc în toate casele şi în toate inimile să mă încălzesc le focul iubirii. Dar este arăt de frig acolo încât plec din nou la drum şi bat la o altă poartă. Aştept ca o nouă generaţie să ajungă la vârsta când mugurii iubirii încep să înflorească, urmăresc cu bucurie paşii tinerilor când îşi unesc vieţile spre a aprofundo taine iubirii şi constat cu tristeţe că, într-un an sau doi, totul se schimbe şi familia devine o copie a celor două din care provenit noul cuplu. Încep să-mi pun întrebări, în căutarea unor răspunsuri pe care voi refuzaţi să mi le daţi. Vreau să înţeleg ce se întâmplă şi mai alea de ce pe voi nu vă afectează situaţia în care vă găsiţi. De fapt vi afectează. Fiecare suferă în tăcere sau făcând reproşuri

celorlalţi pentru propria neputinţă. Dar n imeni nu încearcă să facă ceva. Cel mult să evadeze într-o aventură care să alunge plictisul.

Poate că ar trebui să mai lămurim câteva noţiuni de psihologie. Am vorbit deseori despre importanţa găsirii echilibrului interior. Acesta nu este un proces izolat de viaţa exterioară, cu atât mai mult cu cât este aproape imposibil să te izolezi în lumea de azi, în care exisră atâtea forme de comunicare şi atâtea contacte care ne forţează să adoptăm anumite atitudini, să avem reacţii, care provoacă emoţii şi implicări în tot felul de situaţii. Antrenaţi în atâtea relaţii care îşi pun amprenta asupra gândurilor noastre, este dificil să te menţii pe un nivel psihic echilibrat, lipsit de oscilaţii care perturbeazi liniştea interioară. Ar fi simplu să demonstrezi cât eşti de echilibrat atunci când nu ai niciun motiv de punică sau de anxietate. Adevăratul echilibru. Însă, se dobândeşte şi se testează în condiţii de stres. Numai că oamenilor le place să-şi creeze o permanentă sursă de stres, în loc de a căuta să tempereze stările de nelinişte şi îngrijorare personale sau ale celor apropiaţi. Atunci când se face linişte, li se pare ceva nefiresc şi încearcă s-o alunge cu surse zgomotoase sau cu reproşuri prin care să-şi descarce tensiunile acumulate pe parcursul zi lei. Astfel de violenţe fizice, verbale sau chiar şi numai mentale sunt de natură a provoca dezechilibre şi beli tuturor celor care trăiesc într-o asemenea atmosferă. Poate veţi spune că aşa este normal într-o familie, pentru că membrii ei sunt diferiţi, pentru că viaţa este st re sântă, pentru că fiecare mei are şi zile nefaste, pentru că azi copiii nu mai sunt ca altă dată şi greu te mai înţelegi cu ei şi pentru că nimeni nu v-a învăţat cum că aveţi o familie modei. Nu vi voi da dreptate. Ar fi bine că vă amintiţi cum eraţi atunci când v-aţi căsătorit, cât de aspru vă judecaţi părinţii şi cum v-aţi propus atunci să faceţi în aşa fel încât în familia voastră că nu creaţi niciodată astfel de situaţii. După puţin timp, lucrurile au

luat o cu totul altă întorsătură. Responsabilităţile au ucis dragostea, care a fost amânată pentru mai târziu, când veţi avea de teste şi copiii vor fi mari. În viaţă toate se fac le timpul lor. Ce se face la tinereţe nu poate fi făcut la bătrâneţe. Eu nu aş numi dragoste ceea ce văd la bătrâneţe, pentru ci două nu ai iubit o viaţă, înţelepciunea în mod sigur nu te-a atins.

De ce nu v-aţi pus întrebiri atunci când semnele dezechilibrului au început şi apară? De ce nu aţi discutat prieteneşte despre durerile voastre şi nu aţi încercat că vi le alinaţi reciproc? De ce nu v-aţi respectat opiniile şi aţi transformat diferenţele în oprobriu, ironie, urii, certuri şi violenţe? Nu suntem identici şi nici nu batem pasul pe Ine, în viaţă. Este firesc că traversăm perioade de experienţe diferite, care îşi au rostul lor. Nu puteţi ţine timpul în loc şi nici menţine partenerul de viaţă într-un tipar convenabii.

Să presupunem că am deschide un curs pentru îmbunătăţirea relaţiilor de familie. Câţi barbeţi credeţi că s-ar arăta interesaţi? Şi nici dintre femei nu ar fi multe care că aibă onestitatea să-şi recunoască nefericirea şi neîmplinirea. O mare parte dintre semeni şi-au însuşit şabloanele impuse de societate şi chiar au început să creadă că aşa trebuie că fie. Vă propun să nu vă mai minţiţi şi nici să-l împroşcaţi pe cel de alături. Fiţi demni şi recunoaşteţi când şi cum aţi greşit în dragoste. Cu puţină înţelepciune şi creativitate, multe s-ar putea schimbe. Întrebarea este – aveţi curajul că începeţi o nouă etapă a vieţii în doi? Credeţi că o schimbere pozitivă ar afecta psihicul copiilor voştri şi relaţia pe care o aveţi cu ei? Dacă da, nu credeţi că nu ar trebui să amânaţi acest lucru? Poate că-mi veţi spune că degeaba se osteneşte unul dacă celălalt nu are de gând să se schimbe şi că nu aveţi prea mari şanse de reuşită în a-l Faceţi pe cel de lângă voi să coopereze. Depinde cum o faceţi. Cu discursuri moralizatoare nu veţi reuşi să puneţi lucrurile la punct în primul rând trebuie să realizaţi că nu ştiţi cum să puneţi

problema întrucât nu o puteţi sintetiza în câteva cuvinte. Discuţia trebuie să urmeze unei analize profunde a situaţiei, pe care nu o puteţi prezenta obiectiv cât timp nu vă cunoaşteţi, nu ştiţi ce gândeşte cel de lângă voi cu adevărat şi care au fost etapele psihologice ale distanţării voastre. Nu puteţi fi obiectiv întru totui. Din cealaltă parte se poate vedea altfel. Lăsaţi deoparte orice interes şi încercaţi şi fiţi cât se poate de sinceri. Sunteţi feţi în faţă cu oglinda. Cel de lângă voi este o oglindi în care vi reflectaţi. Fiţi atenţi când contemplaţi oglinda şi descoperiţi ce încearcă şi vi arate. Şi mai este ceva, într-un cuplu, cei doi se completează reciproc. Nu pretindeţi celuilalt şi vi semene în teste privinţele. Transformaţi diferenţele în prilejuri de a vi preţui reciproc, de a vi stimula, de a vi bucura şi de a clădi împreună oază de care vorbeam.

Şi revenim la şcoala noastră. Ce-i va aduce aici pe cei care ne vor călea pragul? Şi încercăm şi vedem ce au răspuns primii solicitanţi.

— Aş vrea ca bărbatul meu şi nu mai bea şi vini mai devreme acasă. Daci se poate, şi mai facă şi el treabă în casă, ci nu mat pot de oboseală şi seara mai vrea şi fiu şi proaspătă…

— Pentru dezalcoolizare exisră institute specializate. A-l aduce acasă nu este treaba noastră, ci cel mult a patronului care l-a angajat, a amantei care îl reţine sau a prietenilor cu care stă la cârciumă. Dacă nu a încălcat legile statului, nu vă puteţi adresa poliţiei. Este un om liber. Oboseala femeii nu intra în competenţa noastră. Adresaţi-vă medicului de familie. Probabil vi va recomanda puţini odihni şi ceva vitamine. Pentru probleme sexuale vi puteţi adresa cabinetelor de planning familial şi consiliere maritală. Urmăriţi emisiunile de profil ale televiziunii şi revistele ce se adresează cu precădere femeilor.

— Nevastă-mea este obsedată de genul acesta de cărţi şi mi-a împuiat capul cu noile ci idei. Nu puteţi s-o

faceţi normală, cum era înainte?

— Care sunt obsesiile dumneavoastră vizibile şi care sunt cele nemărturisite? Sunt normele? Ce înseamnă normale? Cele adoptate de un procent majoritar al populaţiei? Deci, urmând această logică, înseamnă că, dacă majoritatea populaţiei este bolnavă sau săraci, acest lucru este normal? Dacă ar avea obsesiile dumneavoastră, ar fi normali? De ce?

— Aş dori s-o faceţi pe nevasti-mea că fie mai femeie, înţelegeţi ce vreau şi zic.

— Nu cred că poate fi mai femeie decât este, nici de două ori, nici de trei ori. Dacă dumneavoastră nu aţi reuşit să-i cuceriţi dragostea, vina vi aparţine. Încercaţi la televiziune. Poate acolo veţi afla cum că fiţi de trei ori bărbat.

— Soţul meu m-a părăsit pentru o fufă. Cred ci i-a făcut aia ceva farmece, de s-a leat după ea. Aş vrea că mi învăţaţi cum să-l aduc înapoi, acasă.

— Cred ci singurele farmece de „du-te încolo” i le-aţi făcut dumneavoastră. Omul nu a mai suportat iadul şi a evadat. Acea persoană este o fiinţă deosebită şi cai doi se iubesc. Acolo unde este dragoste, nu putem interveni s-o desfacem. Nu ne ocupăm de vrăjitorii de doi bani. Aţi greşit adresa.

— Eu nu-l mai suport. Toată ziua nu face nimic. Stă la televizor. Citeşte, merge la antrenamente de arte marţiale, lucrează nu ştiu că ia calculator şi pe mine nu mi bagă în seamă, l-am cerut că mai mergem şi noi la o petrecere, că mergem în vizite, că se implice mai mult în problemele casei, pentru că avem nevoie să ne sporim puţin confortul, cum fac alţii. Dar nu-l interesează. Este egoist. Face numai ce vrea ei.

— Plângerile de acest gen se depun la tribunei. Nu suntem oficiu de reclamaţii.

— Mă scoate din sărite. Face numai ce-i spune mama. Parcă nu aş exista. Femeia asta nu înţelege că s-a măritat

şi că în casa noastră noi decidem. Este imatură.

— Se duce la cel pe care-l consideră mai matur. Învingeţi concurenţa prin propria maturitate.

— Soţul meu este impotent, dar nu a fost aşa întotdeauna. Cum aş putea să-l ajut?

— În orice caz nu cum aţi procedat de l-aţi adus în belul acesta. Consultaţi un psihiatru. Dumneavoastră aveţi nevoie de ajutor.

— Am o soţie bolnavă şi mă oboseşte să am grijă de ea. Am nevoie de o relaţie care să-mi redea puterea. Sunt încă tânăr.

— Confesiunile se fac la biserică. Ce credeţi că v-ar spune preotul? Eu vă întreb dacă aţi iubit-o vreodată şi dacă ştiţi de ce s-a îmbolnăvit.

— Soţul meu m-a bătut. Cum pot să scap de el?

— Pentru început ar fi bine să vă adresaţi la poliţie şi la Institutul de medicină legală.

Lista poate continua. Acestea sunt cazuri sociale care îşi au soluţiile lor. De regulă se ajunge aici din cauza friptului că mariajele au fost încheiate între parteneri care nu s-au cunoscut suficient înainte de a se căsători şi, ceea ce este mai grav, au fost imaturi în momentul căsătoriei. Acestea nu sunt cupluri veritabile şi nici nu vom încerca să facem din ele ceea ce nu au cum deveni. Am oferit această ipotetică şi plauzibili listă de cereri, pentru a ilustra cam ce gen de pretenţii au oamenii auzind despre o şcoală a familiei – care înseamnă cu totul altceva. La aceste cursuri invităm acei oameni care mai cred în dragostea lor şi care simt că pe undeva au rătăcit drumul, acei oameni oneşti care sunt dispuşi să-şi recunoască greşelile şi să le corecteze, acei oameni pentru care Dumnezeu este Iubire, iar omul este creat după chipul şi asemănarea Sa. Pentru început să învăţăm să fim Oameni şi apoi vom şti cum să ne construim mica noastră oază de fericire – paradisul.

AMINTIRI DIN VEŞNICIE

Sunt pe acoperişul lumii, Contemplu timpurile

existenţei mele şi trăiesc memoria clipelor de viaţă umană pe care le-am avut. Sunt pretutindeni în istorie deşi, probabil, mi se va spune că am cam lipsit de pe planeţi în ultimii 2000 de ani. Sunt contemporan cu teste durerile, eşecuri le şi izbânzile voastre. Sunt cu voi până la sfârşitul veacurilor. Pare mult, dar nu este, pentru ci timpul se întoarce în sine, într-o lume ruptă de viaţă. Suntem la crucea timpului său, aşa cum se spune, acolo unde sfârşitul şi începutul se întâlnesc. Este punctul în care orizontala se separă de verticală. Limbajul abstract este limpede pentru cei ce au înţeles încotro ne îndreptăm. În acest punct, multe fenomene sincrone sunt posibile şi şansele evolutive sporesc graţie unor câmpuri care favorizează procesele de conştientizare. Accelerarea ritmului evolutiv a devenit evidentă chiar şi pentru cei necredincioşi, pentru că sub aparenţa imobilitate a structurilor vechii civilizaţii se văd deja semnele schimbărilor care afectează fiecare locuitor al planetei.

Este un proces de moarte şi renaştere spirituală, care aduce dureri şi împliniri. Depinde de fiecare ce alege că trăiască în aceste zile cosmice de adânci prefaceri. Poate că manifestările diferă, dor în esenţă procesul este acelaşi şi fiecare îl suportă după propriile puteri. Am putea spune că a început botezu I cu foc sau cu duh sfânt – în termeni religioşi. În termeni ştiinţifici, acest lucru s-ar traduce prin fenomenele care au Inele impactul planetar cu noile câmpuri informaţionale. Este o fizică ce nu s-a studiat încă în nicio academic. Oamenii vor învăţa cândva şi despre aceste lucruri. Acum nu vor că afle nimic despre tainele Universului, Vor că audă acelaşi gen de ştiri cu care sunt familiarizaţi. Ei doresc o viaţă stabilă în care nimic că nu se schimbe, pentru a avea certitudini şi a se simţi în siguranţă. Nu cred că viaţa se dezvoltă în mijlocul incertitudinilor şi al nesiguranţei, atunci când trebuie că gândeşti, că alegi şi că decizi. În toiul frământărilor, al neliniştilor, ai îndoielilor, sufletul scoale la suprafaţă

forţele cu care este înzestrat. Dar puţini au curajul că trăiască viaţa la această intensitate şi că nu se agaţe de situaţiile aparent stabile cu care s-au obişnuit

Suntem într-o perioadă în care stabilitatea este iluzorie mai mult ca oricând. Totul este în transformare, de la lumea subatomică la nivelurile galactice. Cum ar putea un sistem economic sau un concept anacronic supravieţui într-o societate ai cărei membri sunt antrenaţi într-un proces alchimic ce vă împiedica orice fel de organizare pe principi i ce aparţin trecutului?! Mulţi ştiu ce se întâmplă şi totuşi continuă teatrul menit să ascundă disperarea că lucrurile au început să scape de sub control. Se încearcă soluţii de compromis, se fac negocieri, totuşi încă nu s-a înţeles că urmează un alt fel de viaţă, radical diferiră de cea pe care o trăim acum. Peşte că nici nu are rost să vă descriu ce urmează, pentru ci mulţi ar fi tentaţi să caute semne exterioare, în loc de a lucra cu propria persoană şi de a-şi arăta dragostea de semeni.

Îmi amintesc fiecare civilizaţie care a eşuat la încheierea ciclului evolutiv şi fiecare grup restrâns care a reuşit să treacă dincolo de poartă. Condiţiile de start au fost aceleaşi, totuşi cercurile temporale s-au închis, izolând în ele lumi care nu au putut să-şi învingă primitivismul gândirii. Cel mai grav mi s-a părut faptul de a fi refuzat şansa, faptul de a nu fi încercat un alt drum, comoditatea, rigiditatea şi convingerea că tot ce au făcut a fost bine. Este trist şi constat ci se reperă aceleaşi greşeli din trecut şi văd cum oamenii se închid, în loc de a se uni într-o mare familie, care poate rezolva orice problemă. Rezolvările vin, însă, după ce ai ch ibzuit îndelung asupra lor şi ai fost mânat de iubire şi înţelepciune. Or cine se avântă pe drumul spinos al adevărului, pentru a găsi soluţii viabile şi nu conjuncturale. Precum un miting de protest, o grevă sau o mişcare sindicali? Nu este suficient şi aduni câţiva factori de resort la masa de lucru şi impui un termen pentru o rezolvare de urgenţii, sau şi lansezi o nouă

ordonanţă care şi stabilească o serie de măsuri ce nu aduc, de altfel, nicio îmbunătăţire a vieţii, din niciun punct de vedere. Acest gen de gândire nu face decât să accentueze criza pe care nimeni nu o recunoaşte. Este mai simplu să minţi şi să promiţi, semănând speranţe şi iluzii. Sinceritatea, o ştim cu toţii, nu este una dintre calităţile ce se cer în diplomaţie. Mai trist este că nici măcar în familii nu mai are valoare.

Aş vrea să dilat timpul, dar nu mai are rost. Am văzut ce ar urma într-o asemenea situaţie. Prelungirea acestei stări de tranziţie nu mai poate aduce decât suferinţă. Cei care au înţeles ce urmează deja lucrează cu sufletul lor şi nu aşteaptă soluţii din cer. Cei ce nu au înţeles îşi traversează propriile crize, cărora încă nu le-au descoperit cauze. Pe scana lumii văzute şi nevăzute se joacă o piesă pe mai multe niveluri. Actorii acestui teatru îşi creează noi roluri pentru piesele viitoarei stagiuni. Totul se schimbe şi totul se leagă pentru cel ce ştie că vadă. Planurile interferează şi acest lucru afectează întreaga existenţă. Oamenii nu sunt izolaţi şi fiecare nou rol iniţiază o piesă care va antrena noi personaje în jocul ei. Asta înseamnă noi energii exprimate, noi reiaţi i, noi curenţi şi noi idei ce se vor manifesta în cale mai diferite feluri. Şi totul este mai rapid. Doar cei că au rămas pe nivelurile inferioare nu sesizează suflul nou care a intrat în teatru.

Etajele acestui teatru, despre care am mai vorbit, pentru unii reprezintă timpuri diferite, vieţi distincte. Pentru alţii sunt etape din viaţă care se succed. Pentru puţini au devenit aspecte ale aceleiaşi vieţi, în care timpul nu există. Sunt stări de conştiinţă care determină opţiuni distincte, separând variante de destin care continuă că existe pe niveluri energetice diferite. Mulţi nu sunt conştienţi de ceea că trăiesc în perioadele în care realitatea lor ia mei multe aspecte psihice. Simt doar că sunt obosiţi, sfâşiaţi de îndoieli, griji şi probleme, dar nu ştiu că toate acestea îi fragmentează în mai multe euri,

care se alimentează de la aceeaşi sursă energetică.

Timpul este o noţiune pe care o vom aborda în diferite moduri, până când vom înţelege cum acest concept a fost transformat într-o capcană. Spuneam că spaţiul psihic există necondiţionat de ceasuri şi calendare şi că orice combinaţie de unde poate fi regăsită dacă ştii că foloseşti codul ce permite intrarea în acea lume de gânduri. Peşte că mai greu, deocamdată, este să reuşim să stăpânim propria lume de gânduri, emoţii şi sentimente. Este paradoxal, dar fiecare călătoreşte în trecut şi viitor, neştiind cum că trăiască în prezent. Pe de altă parte, oamenii îşi doresc să poată cerceta trecutul său să deschidă porţile viitorului. Pentru a ajunge la asemenea performanţe, ar fi bine mai întâi să învăţăm cum să trăim în prezent, total, reunindu-se eurile şi recuperându-ne energia care se disipează în atâtea direcţii necontrolate. Nu teste variantele de destin merită a fi sponsorizate cu energia noastră, lucru valabil dacă înţelegem inutilitatea anumitor experienţe sau zădărnicia reperării acelor segmente de viaţă care au fost deja trăite. Însuşi ritmul evelutiv scade ea valoare dacă urmărim, în paralei, mai multe obiective. Desigur, această observaţie este valabilă pentru cei ce trăiesc inconştient dispersarea pe mai multe niveluri de conştiinţă. Sunt cazuri când astfel de posibilităţi sunt construite în mod deliberat, cu atenţie, ceea ce permite însăşi materializarea proiectelor dorite. Căi ce şi-au urmărit visele, au crezut în ele şi au acţionat pentru a le înfăptui au putut şi se bucure de reuşita. Cei ce s-au lamentat au avut parte de scenariile pe care şi le-au creat.

Jocul vieţii are multe reguli şi a intra în el neştiutor este deja o atitudine depăşită. Succesul nu se atinge cu atitudinea omului înfrânt şi neputincios în faţa sorţii. Luptători i întotdeauna înviat dacă ştiu regulile luptei şi cred în izbândi. Sub forme diferite aceste lucruri v-au fost spuse, dar puţini le-au verificat în viaţă Obiceiul, pe aici,

este că ipotezele şi fie comentate de teoreticieni de ocazie, care-şi bazează afirmaţiile pe o logici formali ţi conjuncturali, pusă în slujba susţinerii unor concepte aberante. Numai ci, în ştiinţa spirituali, rezultatele se verifică practic. Marele laborator al vieţii este deschis tuturor, pentru a experimenta Legile care stau la baze Creaţiei, Nimic nu rămâne secret celui ce caută.

Am înţeles – veţi spune – timp nu exista. Trim un fel de continuum spaţio-temporai, pe care l-am putea redefini pentru a nu crea confuzii. Şi acceptăm ideea că totul este prezent Atunci, cum apare bătrâneţea, ca o dovadă stânjenitoare ci, totuşi, am trăit în timp?

Ei bine, am mai vorbit despre asta, dar vom relua într-un nou context. Bătrâneţea nu este rezultatul timpului, ci a felului cum aţi trăit, pe ce nivel vibratoriu aţi ales şi activaţi, cu ce fel de energii aţi ales să vă hrăniţi sufletul. Puteţi compara şi astăzi persoane de aceeaşi vârstă, care arată diferit, în funcţie de modul cum au trăit. Chipul înregistrează fidel trăsăturile sufletului, iar starea de sănătate şi vioiciunea spun multe despre omul din faţa ta. Curios, dar într-o nouă accepţiune, cu cât se apropie omul ce trăieşte potrivit Legilor Divine de bătrâneţe, cu atât el ar trebui să arate mai tânăr, pentru că el îşi va fi recuperat energia trecutului, îşi va fi regăsit inocenţa copilăriei, puterea, vigoarea şi frumuseţea tinereţii şi îşi va fi dobândit aura nobleţii şi a sfinţeniei. Irosirea timpului, lenea şi picatele aduc o degradare exterioară prematuri, care este percepuţi, de reguli, ca proces de îmbătrânire produs de timp. Fardurile nu reuşesc că ascundă caracterul omului. Frumuseţea interioară străluceşte şi este, cumva, molipsitoare, în sensul că astfel de oameni se fac iubiţi pentru că ei înşişi ştiu că iubească.

Despre nivelurile înalte de iniţiere, unde se atinge tinereţea fără bătrâneţe, nu a venit încă vremea că vorbim. Aveţi mai întâi de practicat exerciţiile care vi s-au dat şi de stabilizat noile stări pe care le veţi atinge.

Să mergem mai departe. S-a spus că aveţi de alea cum că vă trăiţi viaţa, deşi multora dintre voi vi se va părea că nu prea aveţi de alea, că vă aflaţi într-o situaţie care nu prea lasă loc pentru variante glorioase de destin. Să încercăm că vedem cum stau lucrurile. Dacă vă referiţi la faptul că sunteţi nevoiţi să mergeţi la serviciu pentru că altul nu veţi găsi, că trebuie că vă îngrijiţi capiii pentru că sunteţi responsabili pentru viaţa lor, că trebuie că vă acceptaţi partenerul de viaţă pentru că nu este uşor de înlocuit şi pentru că mai contribuie la acoperirea cheltuielilor casei cu veniturile sale, desigur că, orice v-am spune, ar fi inutil. Unui asemenea mod de gândire îi corespunde acel gen de spaţiu psihic pe care l-am descris în astral. Este nevoie de şocuri ca sa de programezi o asemenea minte. Dacă situaţia descrisă mai sus ar fi privită altfel, aţi vedea cum ar apărea o mulţime de idei care pot transforma realitatea. De ce nu aţi considera că vi s-a acordat o înaltă misiune – aceea de a fi fericiţi şi de a contribui şi la fericirea celor din jur? Poate că veţi răspunde că asta şi faceţi.

Nu. Vă faceţi datoria şi aşteptaţi duminică pentru a vă odihni puţin. Poate că ar trebui să reformulaţi conceptul de fericire. Vă asigur că Spre deosebire de timp, acesta există şi este real. Ce-aţi făcut pentru propria fericire? Ştiţi că, pentru a fi fericit, şi ceilalţi trebuie să fie fericiţi? Cum aţi considerat că îi puteţi ajuta pe cei din jur altfel decât cu iubire, răbdare şi înţelegere? Aţi înţeles, însă, că fericirea nu constă în răsfăţ, toleranţă la lene, supunere, sclavie, ci în comunicare, bucurie, în a crea acele clipe frumoase pe care să le împărtăşiţi, în a găsi tonul, cuvintele potrivite, surpriza adecvată, blândeţea sau exigenţa care să rostuiască viaţa şi să reaşeze lucrurile într-o altă ordine? Înstrăinarea faţă de cei de lângă voi vă va aduce multe nemulţumiri. Lumea este aşa cum alegeţi să o vedeţi şi o creaţi cu gândurile şi cuvintele voastre. Schimbaţi-le! Veţi fi surprinşi de rezultate.

Orice schimbare începe cu o schimbare de atitudine interioară faţă de sine, feţi de Dumnezeu şi feţi de viaţă. Aceasta atrage un nou mod de a gândi, de a vorbi şi de a acţiona. Apoi vin celelalte, care aduc schimbările exterioare. Cât timp veţi continua şi fiţi aceiaşi, nu vi aşteptaţi şi aflaţi tainele timpului şi nici şi descoperiţi, într-o buni dimineaţă, că viaţa a luat un curs pozitiv, din senin. Oricât v-aţi ruga, minunile nu se înfăptuiesc singure. Ele apar pe un teren pregătit şi le înrămpine. A citi despre toate acestea nu este suficient. Aplicaţi pas cu pas sfaturile dote şi veţi înţelege. Atunci timpul nu va mai exista, ci doar o clipă veşnică.

CONVERSAŢIE

Ninsoarea se pornise de dimineaţă. Acum, totul era alb şi pomii desfrunziţi păreau înveşmântaţi în haine de sărbătoare. Oraşul se schimbase. Parcă şi oamenii arătau mai altfel. Întotdeauna prime zăpadă are un farmec deosebit. Parcă aduce în suflet puritate şi speranţe noi, chiar două, pentru mulţi, este şi un motiv de îngrijorare. Este un moment în care uiţi pentru o clipă cenuşiul sfârşitului de toamnă şi gândurile la cheltuielile ce vor veni. Îţi permiţi atunci că visezi le anii copilărici şi de un Crăciun de basm. Apoi totul revine la normal şi sărbători le devin şi ele benele, ea şi în anii precedenţi, cu mese copioase şi distracţie cât cuprinde. De ce că ne amintim de sufletul nostru şi de lungul drum pe care l-a străbătut în dorul său de Dumnezeu?! Lăsăm în seama preoţilor asemenea teme, în timp ce noi ne creăm alţi moşi şi idoli aducători de daruri recomandate cu insistenţi de reclamele ce ne umplu viaţa cu iluzii. Apreciem preţul brazilor şi uităm de simbolul pe care îl reprezintă – nemurirea. Colindele, mei româneşti, mai englezeşti, ne readun într-un trecut pe care nimeni nu ar mai putea să-l reconstituie. Uităm că Dumnezeu nu a fost numai atunci pe Pământ, ci este şi acum, şi dacă am vrea, ar fi cu noi şi multe s-ar schimbe de-am încerca să-l înţelegem Voia. Dar cine-şi mai

aminteşte că Moş Crăciun nu este agentul de vânzări care livrează marfa la dornici lui I solicitantului şi nici tăticii, oricât de iubitori ar fi?! Acestea sunt legendele societăţii de consum, care creează noi mituri pentru naivi. Aşa se mistifică istoria, tradiţia, credinţa, adevărul. Pentru că este simplu şi convenabil. De ce că gândim şi de ce că apărăm credinţa ce ne-a fost lăsată moştenire, că darul cel mai de preţ al neamului? Aceeaşi atitudine de nongândire şi supunere a adus dezastrul în economie, politică, finanţe, cultură, viaţă spirituală.

Deschid televizorul şi văd noi catastrofe. Când am vorbit despre ele, am fost combătut. Nu au crezut că multe puteau fi împiedicate, nu utilizând cuceririle tehnologiei, ci adevărurile ştiinţei spirituale. Asist la dramele prin care trece umanitatea, sperând să înţeleagă că efectele pot fi preîntâmpinate acţionând asupra cauzelor.

Caut un film şi mă relaxez. În sfârşit ceva deosebit. Mă cufund în acea lume imaginară creară de un artist. Este o poveste de dragoste care transcende moartea. Este o călătorie în adâncul conştiinţei, pe care o face un bărbat pentru a salva sufletul iubitei. Câte informaţii cuprinde acest film! Puţini îl vor vedea, pentru că este programat la o oră târzie, şi puţini îl pot înţelege, pentru că nu au suficiente cunoştinţe de cultură generală şi spirituală. Păcat! Dacă ar şti să selecteze programele pe care le urmăresc, ar descoperi lucruri noi şi ar constata că în lume nu toţi lenevesc şi că mulţi s-au adoptat curenţilor spirituali ai Noii Ere.

Deschid compnterul şi intru în conversaţie cu oameni de pretutindeni. Ei nu ştiu cu cine vorbesc şi acest lucru are o parte amuzantă, îndeosebi când sunt contrazis de cei cu convingeri rigide. Dar mesajele pornesc spre lume şi undeva găsesc un teren bun, în care sămânţa va încolţi. Câte vorbe se aruncă în neant fără rost! vorbim de puterea Cuvântului şi a Verbului şi ne jucăm cu aceste forţe pentru a crea o lume de ziduri, care ne împiedică zborul spre

înălţimile spiritului. Vorbim de păcatul gândului şi continuăm să umplem spaţiul cu neguri, care deja au atins limite de nocivitate ce ne afectează pe toţi. Ne spovedim preotului în post şi continuăm aceleaşi obiceiuri care ne-au adus beli şi crize. Suntem plini de contradicţii, dar nu le sesizăm niciodată în noi înşine, ci numai le cei din jur, pe care îi criticăm cu multă uşurinţă, în toc de a începe să ne corectăm.

Peşte că o conversaţie cu copiii mi-ar aduce bucurie în suflet Noaptea eu stau de vorbe cu ei şi iubirea mea îi învăluie. Ei îmi pun întrebări pe care aş prefera, adesea, să le aud de la părinţii lor. De-ar încerca ei înşişi să găsească răspunsul, multe s-ar schimbe în viaţa lor. Copiii sunt mei aproape de Dumnezeu prin puritatea lor. Probabil că mulţi sunt de acord cu această afirmaţie, dor nu merg mei departe cu raţionamentul, încercând să-şi regăsească propria puritate pentru a fi mei aproape de Dumnezeu. Este frumos să vorbim despre Dumnezeu de sărbători, dar cât timp ne limităm le vorbe şi nu-L căutăm în inimile noastre, vom rămâne neschimbaţi, luptând cu aceleaşi probleme. Lumea se va schimbe doar când fiecare se va transforma, învingându-şi inerţia şi comoditatea. Trăim într-o lume pe care mereu o judecăm ca fiind nedreaptă. Totuşi, nu este vina lui Dumnezeu pentru ceea ce aţi creat. Dumnezeu a creat Universul. Oamenii au creat lumea. Dacă nu vă place, schimbaţi-o! Puterea este în mâinile tuturor. Nu vă plângeţi, ci acţionaţi! Ideile abundă, energiile cosmice vi susţin, credinţa vă îndrumă, deci ce vă împiedică că reuşiţi? Lipsa bani lor? Poate că aţi pus puterea banilor mei presus de Dumnezeu şi acest idol nu vă ajută. Peşte că bani sunt destui în lume, dar unii preferă să-i vadă tezaurizaţi în bănci şi în canturi personale. Peste aţi uitat că încă pe planetă mor şi bogaţi i, şi săraci i deopotrivă, doborâţi de propriile păcate. Poate că nu aţi găsit timp că reflectaţi la toate acestea, pentru că mereu alte lucruri au părut mai importante decât propriul suflet.

Poate că aşteptaţi ca alţii că lupte pentru viaţa voastră, în timp ce voi, cei mulţi, staţi la televizor şi asistaţi ca spectatori la durerile altora, până ce vine ziua în care veţi fi şi voi atinşi de aceleaşi suferinţe. Neimplicarea în rezolvarea problemelor colective înseamnă implicarea în efectele ce se extind când cauză nu este depistată şi nu se iau măsuri adecvate. Poate că încă nu s-a înţeles că suntem parte dintr-un întreg şi suntem toţi afectaţi de problemele cu care se confruntă oricare dintre noi. Suntem în permanent contact unii cu alţii şi gândurile noastre cât şi energiile noastre intra *în* mentalul colectiv. De noi toţi depinde asanarea acestei mlaştini psihică bântuite de obsesii, agresivitate, nelinişti, necredinţă, spaime şi instincte scăpate de sub control. Şi teste acestea circulă şi prin cuvântul scris, prin cel rostii, prin imagini care remodelează psihicul uman, potrivit programelor concepute de cei ce servesc umbra din om.

Cum poţi rămâne indiferent când moartea bate la uşă, chemată de tine, în somnul în care trăieşti?! Nu vei recunoaşte ci şi Dumnezeu a bătut adeseori la uşa ta şi că nu ai ştiut să-L recunoşti. Moartea ţi-a părut o dulce ispitire căreia nu i-ai rezistat, pentru că se ascunsese în veşminte strălucitoare, iar Dumnezeu un aspru Judecător de care nu aveai chef că auzi, pentru că erai tânăr şi voiai că te distrezi. L-ai lăsat în seama bătrâni lor. Socotind că ei au nevoie de cineva care că le asculte lamentările pe care ei le numesc rugăciuni.

Timpul ne grăbeşte spre opţiuni rapide. Nu ne mai aşteaptă. Nu mai avem le dispoziţie un mileniu spre a ne dec ide ce drum alegem, ci doar o viaţă. Cum alegem s-o trăim?

Zăpada mi-a adus un fel de frig în suflet. Vorbesc cu mine însumi. Am uitat că sunt în direct cu acei ce conversează fără şi se vădi sau şi se audi. Câte lucruri minunate s-ar putea face dacă aceste instrumente ar fi utilizate spre autocunoaştere şi comunicare! Pentru mulţi

dintre utilizatori, însă, reprezintă un alt mod de a pierde vremea. Urmăresc firul discuţiei şi intervin.

— Credinţa nu este atributul fanaticilor, ci al oamenilor putem ici. Marile realizări ale omeniri i s-au obţinut atunci când oameni i au crezut în idealurile lor şi au acţionat pentru a le pune în practică.

— Bine, dar nu despre asta vorbeam, ci despre credinţa aceea, religioasă, pe care o au unii care cred în puterea lui Dumnezeu. Eu consider că nu ne peste rezolva Dumnezeu problemele.

— De ce oamenii separă viaţa lor de relaţia cu Dumnezeu? A-L lăsa pe Dumnezeu la biserică şi a te zbate să rezolv i problemele pe care le ai, neimplicându-L şi considerându-L rupt de realitate, ea şi cum El ar aparţine unui trecut istoric, este un lucru fără sens. Înseamnă că nu ai înţeles nimic din învăţătura creştină. Ce Dumnezeu se odihneşte în biserică, ascultând slujbele, când copiii Săi suferă? Este ea şi cum îl laşi în afara vieţii. Pur şi simplu îl negi ea fiind Viaţa însăşi.

— Eu ştiu ce am învăţat, că Dumnezeu este bun, şi când văd în lume atâta suferinţă, nu pot să înţeleg cum poate El tolera toate nedreptăţile şi durerea lumii.

— Poate că nu ai înţeles că, într-un anumit sens, chiar nu le tolerează şi că tot ce se întâmplă sunt consecinţele încălcării repetate a Legilor Divine. Toţi cei ce suferă şi-au atras pedeapsa prin ceea ce au făcut vieţii acum sau în reîncarnări anterioare. Când spun vieţii, mă refer la atitudinea pe care au avut-o faţă de Dumnezeu, feţi de ei înşişi, faţă de cei ea care şi-au intersectat destinul, faţă de natură şi planetă. Când spun pedeapsă, nu afirm că Dumnezeu stă cu biciul să-i atenţioneze pe cei ce greşesc. Sistemul de Legi Universale funcţionează continuu şi corecţiile pe care le aplică sunt deosebit de eficiente pentru sufletele care doresc şi se trezească.

Acum, mai mult ca oricând, aceste Legi sunt explicate pretutindeni şi există suficiente ocazii ca flecare

să-şi conştientizeze greşelile, să şi le corecteze şi că aibă acces la informaţiile de care are nevoie pentru a evolua.

— Bine, dar de ce El nu face nimic?

— Se pare că nu ai înţeles ce am spus. Tocmai că face foarte multe lucruri. Pretenţia ta provine de la concepţia că Dumnezeu trebuie că ia chip de om şi că devină un fel de preşedinte sau dictator, care că impună o anumită stare de fapt. Asta s-a întâmplat şi când a venit Iisus pe Pământ Flecare aştepta ca El să-şi arate puterea într-un anumit fel, care că satisfacă dorinţele personale. Numai că El a rămas ferm şi a acţionat cam a considerat de cuviinţă pentru a arăta lumii mesajul de iubire pe care îl adusese. Dacă ai fi atent ai înţelege că Dumnezeu lucrează prin oameni şi că mulţi au înţeles deja ce au de făcut. Tu, de exemplu, ce faci după ce îţi arăţi nemulţumirea faţă de ceea ce se întâmplă? Te limitezi numai că critici? Te-a înălţat acest lucru în ochii tăi sau ai al teu i va? Ţi-a adus mai multă pace, fericire, succese? Crezi că ceilalţi nu văd ceea ce vezi şi tu? Diferenţa este că, în loc de a se lamenta, mulţi au trecut la fapte. Fiecare este un creator şi, beneficiind de liberul arbitru, poate transforme situaţiile cu care se confruntă şi participa le o serie de activităţi care pot aduce schimbări importante în viaţa colectivităţii. De critici sunt pline ziarele. Ideile şi friptele sunt mai rare. Impl ică-te şi vei vedea altfel lucrurile.

— Întrebarea mea este dacă Dumnezeu a lest chip de om numai când Iisus a fost pe Pământ Pare nedrept că lase omenirea atâta timp în ignoranţi şi că nu încerce că o ajute că depăşească etapele în care atrocităţile par că ducă la decidere şi involuţie.

— Într-un anumit sens, pot spune că Dumnezeu nu a plecat niciodată de aici. Viaţă fără Dumnezeu nu exista. Într-un alt sens, Dumnezeu lucrează prin oameni întrucât sunt creaţi după chipul şi asemănarea Sa. Desigur. În societăţile primitive a trimis în ajutor entităţi evoluată, care că ridice nivelul general de conştiinţă. O asemenea

misiune nu se îndeplineşte peste noapte. Nu este suficient că explici cuiva cum stau lucrurile ea că fii crezut. Ba dimpotrivă, mei întotdeauna explicaţiile tale vor fi întâmpinate cu un refuz şi te vei găsi în situaţia de a fi tratat ca un duşman şi trimis le moarte. Este ilogic să-ţi omori salvatorul şi totuşi se întâmplă. Chiar de eşti crezut transformarea este un proces de durată, care. O perioadă, se face sub supraveghere. După un timp, oamenii sunt lăsaţi să-şi aprofundeze lecţiile. În aceste etape de examene, când sunt verificaţi pentru a se vedea dacă au înţeles Legile, se întâmplă căderile. Nu este greu să faceţi analogia cu timpurile pe care le trăim. Dacă tot uşi. În viziunea voastră, aţi dori să-L person i ficaţi pe Dumnezeu şi să ştiţi de câte ori a mai fost pe aici şi de ce nu a mei dat semne vizibile, am să vi răspund că nu este necesar să vină soarele pe planetă, pentru că aceasta ar arde. Dumnezeu îşi trimite acele manifestări care sunt necesare într-o anumită etapă a dezvoltării vieţii planetare. Şi dacă totuşi veţi insista să cereţi nume de persoane care au găzduit Spiritul divin, vă spun că va veni şi vremea când aceste lucruri se vor revela. Deocamdată este mei important să ne deschidem inima şi să ne ridicăm nivelul de conştiinţă pentru a înţelege informaţiile pe care le vom primi şi pentru a nu le respinge sau a face din ele motive de dispute religioase.

— În acest sens, am auzit că unii pretind că acum Iisus s-ar fi întors, în timp ce alţii afirmă cu vehemenţă că nu este aşa, pentru că este doar în duh. Pe cine ar trebui să credem?

— Răspunsul este în fiecare. Inima ta ce-ţi spune? De ce trebuie să deţină cineva adevărul şi ceilalţi să-l accepte sau să-l respingă? Faceţi cercetări pe cont propriu, fără a avea prejudecăţi, şi veţi descoperi ceea ce căutaţi. Adevărul se caută şi se găseşte, nu se povesteşte.

— Asta ar putea lua mult timp.

— Şi nu crezi că merită să-L cauţi pe Dumnezeu? Eu

consider că este cea mai fascinantă aventură, cea mai nobilă misiune, cel mai frumos dor, însuşi sensul vieţii, întrebarea pe care aş fi pus-o eu este dacă socoteşti că meriţi răspunsul.

— Nu înţeleg de ce ar fi un secret

— De câte ori nu a fost un secret, acest lucru a fost respins. Şi apoi, mă întreb ce ai mai face după o asemenea confirmare. În ceea ce te priveşte, te-ai mulţumi cu puţin, presupun, dar ai pretinde ca Dumnezeu să rezolve treburile omenirii. Dumnezeu vine în

Momentele de cumpănă ale omenirii, pentru a de un impuls evo I uti v civilizaţiei, dar respecţi străduinţele omulu i de a evolua prin eforturi proprii.

— Peste tot eu aud de iubirea lui Dumnezeu. Dacă ne iubeşte, de ce pe facă că suferim?

— Cred că asta este şi întrebarea Lui, Dacă El le-a arătat oamenilor drumul spre fericire, de ce totuşi aceştia preferă că fie nefericiţi?

— Adică ei sunt nefericiţi din cauze lor?

— Dar din a cui?

— Mă gândeam că din cauze diavolului.

— Se peste spune şi aşa. Depinde ce înţelegi prin diavol.

— Păi, o entitate malefică sau o organizaţie internaţională care doreşte că piele controlul hunii, supunând fiinţele umane prin diferite metode caic aduc suferinţă.

— Este comod că găseşti un ţap ispăşitor. Binele şi răul fac parte din om deopotrivă. Fiecare îşi duce în sine lumina şi umbră. De ce unii ar fi consideraţi malefici şi alţii benefici? Tu, de exemplu, prin ce fapte ţi-ai arătat beneficitatea şi de câte ori ai exprimat partea întunecată din tine?

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu ştiu că spun. Sunt un om obişnuit.

— Asta spuneam fi eu. Toţi se simt oameni obişnuiţi.

Prin asta nimeni nu înţelege, însă, un om rău. Fiecare, în sinea sa, consideră că nu a făcut rău nimănui. În schimb, dacă-i întrebi, vor vedea înjur numai răutăţi comise mereu de alţii, niciodată de ei înşişi. Mai greu vei găsi pe cineva care că vadă fi binele pe care II fac o mulţime de semeni, tu diferite moduri. Este ciudat că oamenii văd mai degrabă răul decât binele. Oare de ce?

— Pentru că, statistic, binele este mai nur decât răul.

— Nu este aşa. Flecare vede ce vrea că vadă fi mai ales ace le lucruri cu care intri în rezonanţă. Prin urmare, ceea ce vezi te reflectă în mare măsură. Rămâne că conştientizezi ce duci în tine şi că recunoşti chipul pe care ţi-l reflectă oglindo lumii.

— De ce ar sta aşa lucrurile? Eu nu cred. Eu nu con *M*

Sider că noi, tinerii, suntem aşa de răi. Nu suntem înţeleşi.

— Şi care sunt părţile voastre bune. Dar nerecunoscute? Dorinţa de distracţie?

— Dacă iar aud de lecţii şi de meseria pentru care trebuie să mă pregătesc, eu închid chatul.

— O reacţie tipică. A da răspunsuri în numele altora şi a te retrage înainte de a-ţi expune punctul de vedere. Apără-ţi cauza! Eu nu am pomenit nimic de lecţii. Ai intrat singur în capcană. Ai tăria şi demnitatea de a duce discuţia până la capăt. Trebuie şi ne lămurim. Dacă ai deschis PC-ul doar pentru că te plictiseai, asta spune multe despre superficialitatea ta şi despre felul în care îi tratezi pe oamenii de care te plângi. Dă o lecţie frumoasă celor pe care ţi critici şi nu încerca să fugi precum sepia, lăsând în urmă un nor.

— Am ajuns că cred ci lumea în care trăim este absurdă. Nu ai prea mari şanse că te realizezi. Dacă nu ai bani, nu poţi face nimic.

— Şi ce ai face dacă ai avea bani? Ce înseamnă pentru tine a fi realizat?

— A-mi permite să călătoresc şi să trăiesc bine.

— Ai ocolit răspunsul. Care ar fi activitatea care te-ar face pe tine fericit ca om şi prin care te-ai face util comunităţii?

— Aş găsi ceva.

— Vezi că nu ştii ce vrei? Crezi că în afara muncii, în care să-ţi probezi calităţile, ai putea evolua? S-ar instala o dulce lene, care te-ar duce la decădere. Nu pari că ai vreo pasiune şi nici vreo curiozitate. Nici măcar de Dumnezeu nu-ţi pasă. Vrei doar săi, provoci pentru că ţi se pare că L poţi sfida, anticipând că nu-ţi va răspunde. Viaţa ta încă nu are un sens pentru tine. Pentru Dumnezeu, însă, te asigur că lucrurile sunt clare în ceea ce te priveşte. Dacă ai curaj, aruncă-l mănuşa şi deschide bine ochii, să pricepi răspunsul Lui.

— Dar de ce nu mi-ar răspunde pe înţelesul meu? De ce vorbeşte în tâlcuri demodate?

— Tâlcurile reprezintă proba care face departajarea între leneşi şi harnici, între orgolioşi şi smeriţi, între însetaţii de cunoaştere şi curioşi de ocazie, între cei ce-L iubesc şi cei ce doar pretind că ştiu să iubească, între cei ce au înţeles că timpul nu exisră şi cei ce trăiesc legaţi de concepte depăşite, între orbi şi văzători ce nu văd. Te pripeşti şi dai răspunsuri de conjunctură, dar nu uita că nu orice om pe care nu-L vezi este unul dintre cei vinovaţi că ţie nu-ţi place viaţa pe care o duci şi că încă nu L-ai găsit pe Dumnezeu. Ai multe de lămurit cu tine însuţi.

Am închis. Mofturi de tânăr ce bete la porţile vieţii şi crede că orice i se cuvine. Peşte că va înţelege cândva că L-a întâlnit pe Dumnezeu când era încă orb.

Am rămas pe gânduri. Toată lumea pretinde. Oare de ce nu-şi asumă responsabilitatea de a se implica în rezolvarea problemelor? Pentru că asta înseamnă a recunoaşte că nu cunosc nici cauza care a condus la situaţia actuală a colectivităţi lor din care fac parte, nici soluţiile. Ca să le identifici, trebuie să te preocupe, să faci

ceva eforturi ea să înţelegi şi să-ţi schimbi atitudinea pe care ai avut-o. Cheia schimbărilor este în fiecare. Dar pare mai comod să aşteptăm.

Vom învăţa să lucrăm în colectiv, să ne armonizăm, să ne iubim şi să ne respectăm şi atunci multe lucruri vor merge mai bine.

În fiecare zi o iau de la capăt şi încerc să arăt că Dumnezeu nu are nicio vină pentru necazurile pe care oamenii şi le atrag pentru că nu vor să iubească, pentru că nu vor să caute Adevărul, pentru că nu gândesc, pentru că nu mai au credinţă. Răspunsurile nu vin dacă nu le doresc cu ardoare, nu fac eforturi să le găsească, nu le preţuiesc cam se cuvine. Când îl iubeşti pe Dumnezeu, îl cauţi. Când te iubeşti pe tine însuţi, te străduieşti să lucrezi asupra purificării tale conştient, încerci să te regăseşti şi să-ţi găseşti locul în lume. Când îţi iubeşti semenii, ştii să ierţi şi să fii tolerant, răbdător. Dacă iubeşti viaţa, respecţi toate formele în care ea se manifestă şi încerci să înţelegi Voia Domnului. A trăi orbeşte şi a critică este un mod agresiv de a-ţi manifesta neputinţa de a iubi. Ajungi să răneşti, să produci suferinţe care se întorc în scurt timp asupra ta şi apoi să te plângi de nedreptăţi.

Binele este greu de definit. Nu este acea stare de pasivitate în care nu mai ai îndatoriri. Întotdeauna vei avea îndatoriri, pentru că viaţa funcţionează ca un sistem deschis. Permanent primeşti energie, iubire, informaţie, pace, frumuseţe* Doar că nu întotdeauna eşti dispus să recunoşti acest lucru. Eşti dator, la rândul tău. Să dăruieşti din bucuria ta. Din creaţiile tale, să-ţi arăţi recunoştinţa şi dragostea ta. Acestea nu sunt învăţături demodate. Iisus a adus adevăruri eterne, nu poveşti pentru o perioadă supusă schimbări lor modei. Aveţi griji cum vi educaţi copiii şi ce modele de viaţă le oferiţi. Sunteţi responsabili pentru darul vieţii ce vi s-a dat. Viaţa vi reflectă atitudinea pe care o aveţi feţi de ea. În acest sens, nu este necesar că vezi chipul celui cu care vorbeşti, ca că înţelegi câte ceva

despre sufletul lui.

Preţuiţi timpul şi orele în care faceţi conversaţie, folosind diferitele în îi loace de care dispuneţi sau prilejurile pe care le creaţi. Utilizaţi-le pentru a vi descoperi, a vi apropia de Adevăr, a vi corecta, a afla lucruri noi, dar şi pentru a le verifica. Conversaţiile banale sunt doar irosire de energie. Energia folosiţi-o în scopuri creatoare şi ar fi minunat şi începeţi prin a vi crea un suflet frumos. Curând şi chipul vi se va schimba, şi viaţa. Atunci, Dumnezeu vi se va părea foarte aproape. Veţi fi convinşi ci nu a plecat niciodată de lângă voi. Veţi şti că a fost mereu în voi.

SCENARIU DE VIAŢĂ

Soarta oamenilor este în mâinile lor. Adesea am auzit cum ei se plâng de un destin nefavorabil, neînţelegând că de ei depindo să transforme viaţa într-un triumf sau o ratare. Confuzia apare din cauze convingerii că o viaţă frumoasă este aceea în care ajungi faimos sau reuşeşti să acumulezi o avere şi nu te îmbelnăveşti de-a lungul anilor. Dar aceste deziderate nu au nimic comun ea adevăratul scop al vieţii. Dacă s-ar înţelege acest lucru, poate că mulţi s-ar plânge mai puţin şi şi-ar accepta cu bucurie destinul, cu încercările sale provocatoare.

Am spus adesea că viaţa este un Joc cu probe pe măsura fiecăruia şi de vei depindo ce grad de dificultate veţi alege pentru a deveni un Jucător. Puţini au acceptat această viziune asupra vieţii. Ceilalţi s-au complăcut în situaţia de victime ale destinului. Am enumerat, în diferite moduri, şi regulile care stau la baza Jocului, dar puţini s-au încumetat şi le abordeze cu seriozitate. Este curios că orice alt gen de jocuri ce apar în mass-media, ea o miză materială efemeră, are priză la publicul dom ic de premii şi elogii pentru cunoştinţe de doi bani, într-un fel este o umilinţă şi accepţi plate pentru efortul de a înghiţi o emisiune, de a rispundo le întrebări pentru persoane cu handicap, sau pentru timpul irosit în faţa micului ecran ea

şi suporţi reclamele, care au devenit o realitate agresivă a vieţii noastre. Dar sărăcia dictează atitudinile şi ispitele prind în plasă omul care acceptă orice compromis cu conştiinţa. Vânzările sporesc şi nimeni nu se întreabă ce se ascunde în spatele acestor ademeniri.

Puritatea sufletului este cheia ce deschide orice lacăt şi condiţia oricărei înălţări. Procesul purificării este laberios şi presupune parcurgerea unor etape ce solicită forţele sufletului, conducând spre conşt lentizare şi autocunoaştere. Etapele purificării sunt constituite din încercări ce aduc sufletul în diferite stări energetica care au o anumită valoare curativă, modificând frecvenţa vibraţia le nivelul corpurilor subtile. Deşi aceste încercări vin aparent din exterior. În realitate, ele sunt reflectări ale unor procese interioare. De altfel se şi percep ea dureri, şocuri emoţionale, crize psihice, tulburări de comportament. Efortul de a înţelege cauze care le-a provocat şi de a le depăşi determină multe schimbări interioare şi exterioare.

Deşi puţini conştientizează cum decurge Jocul în care sunt antrenaţi, toţi oamenii sunt participanţi. Faptul de a refuza înţelegerea regulilor care guvernează viaţa face ea mulţi că fie blocaţi în situaţii aparent fără ieşire şi imobilizeţi de beli fără leac. Se pierd astfel şanse de supravieţuita, de însănătoşire, de îmbunătăţire a destinului, de înălţare spirituală, de fericire şi împlinire. Poate că unei dintre verbele ce descriu cel mai bine picatele specifice etapei actuale pe care o traversează omenirea este verbul „a se complăcea” – care surprinde acea stare în care te plângi de ceea ce ţi se întâmplă şi nu încerc i că înţelegi de unde ţi se trage şi ce ai putea face pentru a schimba situaţia în care te găseşti şi care ţi-a adus atâta suferinţă. Pâre ridicai când priveşti din afară ce se întâmplă unuia sau altuia, dar de neînvins când tu însuţi eşti prins în vârtejul întâmplărilor care scot la iveală propriile neputinţe.

Am repetat că aceste lucruri ar trebui să facă parte din educaţia fiecărui om şi că însănătoşirea sufletească a populaţiei ar putea aduce multe beneficii societăţi i. Este cea mai serioasă investiţie care se poate face. Din păcate, alte proiecte par mai urgente, dar nimeni ne poate anicipa şi cât sunt de păguboase pentru naţiune. Gândirea limitată la evaluări şi prognoze realizate potrivit unor doctrine economice sau politica nu poate aduce decât alte necazuri, greu de crezut de ar fi pronunţate în faţa analişti lor de azi. Viaţa nu încape în tiparele create de nuntea umană. Deschiderea spre Legile Evoluţiei, ale Vieţii, ale Universului poate aduce schimbări profunde în viaţa fiecărui om, dar şi în a civilizaţiei. Istoria nu este rodul întâmplării, ci ai consec înţelor pe care le-au atras marile decizi i ale conducătorilor, credinţa şi accesai la cultură al maselor. Viaţa spirituală este esenţială pentru orice fiinţă, colectivitate sau naţiune. Numai că nu trebuie că confundaţi ritualurile sau convingerile fanatice ale unor pseudol ideri spiritual i, ca acel mod de a trăi în armonie ca tine însuţi, ca cei din jur, în pace, iubire şi respectarea Legilor Universale. Alegerile noastre determină carsul destinului şi suntem toţi responsabili pentru viaţa pe care o ducem.

S-a spus adesea că somnul raţiunii naşte monştri şi aţi fost îndemnaţi că vegheaţi. Simple vorbe, poate că aţi spune, dar care oferă explicaţia lungului şir de dureri şi suferinţe prin care a trecut acest neam. Explicaţiile nu sunt, însă. Analizate. Superficialitatea a transformat istoria într-o disciplina de care se învaţă pentru a Ine o notă şi a trece un examea. Acolo sunt ascunse, însă, rădăcinile răului cu care ne confruntăm şi ale binelui le care nu dorim să recurgem. A înţelege situaţia în care s-a ajuns presupune o reevaluare a cunoştinţelor noastre şi o recunoaştere a ignoranţei în care am trăit atâţia ani. Asta ar cere o muncă uriaşă de transformarea concepţiilor despre viaţă pe care le-am moştenit, o trezire a spiritului

neamulu i, o activitate îndreptată spre binele omului şi o credinţă reală în Dumnezeu. Nu este bine să amaraţi decizia de a vă schimbe viaţa. Orice demers personal afectează în mod pozitiv şi viaţa întregului.

Se vorbeşte mult despre beli şi bolnavi. Deşi actul medical este asigurai, în principiu, pentru fiecare cetăţean, bolile continuă să facă parte din peisajul obişnuit ai vieţii şi, în ciuda tuturor cercetărilor ştiinţifice, nimeni nu poate garanta starea de sănătate a pacienţi lor. Revin cu acelaşi îndemn de a căuta care sunt cauze le reale ale belilor şi de a vă deschide unor metode de tratament care şi vizeze în primul rând vindecarea sufletului şi apoi a trupului. Viaţa psihici a deven it deosebit de complexă şi este bine şi nu ne amăgim cu explicaţii simple. Rădăcinile suferinţelor sunt atitudinile care au generat o serie de evenimente cu efecte ce s-au întors împotriva celor ce au încălcat Legile Vieţii, Azi aproape că nu se mei ştie care sunt aceste Legi. Dacă aţi relua învăţăturile creştine cu atenţie, le-aţi înţelege şi multora dintre necazurile actuale le-aţi găsi leac printr-o schimbare de atitudine. Dar aţi pus ştiinţa creară de mintea umani mai presus de ştiinţa divini – o trufie care a fost plătită cu muiră suferinţă.

Am trecut în revistă principalele aspecte care fac parte din scenariu I vieţii tuturor locuitorilor planetei. V-am spus adesea că viaţa poate fi şi altfel, dar puţini s-au încumetat să-mi urmeze sfatul şi încerce şi devină Jucători şi nu simple marionete în Jocul vieţii. Pentru aceia, Jocul se deschide spre niveluri superioare şi problemele cu care se confruntă iau alte aspecte, mai puţin dureroase. Pasul pe care l-au făcut le-a sporit încrederea în ei înşişi şi curajul de a fi, într-o lume care îţi interzice acest lucru. Totul începe cu analiza scenariului de viaţă în piesă pe care o jucaţi şi schimbarea acestuia. Depindo cum vi imaginaţi triumful şi acel happyend.

VOCALE ŞI CONSOANE

Nu voi defini ce sunt vocalele şi consoanele. Voi

menţiona dear că fiecare limbă are anumite sunete caracteristice, care se pronunţi într-un anumit fel. Fiecare dintre acestea are o vibraţie specifică. Pronunţarea lor este, însă, diferită pentru că fiecare om are un instrument vocal unic. Chiar dacă anatomic coardele vocale pot fi descrise similar, timbrul diferă de le o persoană la alta. O altă componentă care feee ea vocea că fie atât de diferită este componenta spirituală, ce imprimă sunetelor o vibraţie încă nemăsurabilă în unităţi recunoscute de acustică. Dacă vom adăuga starea psihică a celui care emite sunete, vom înţelege câte energii sunt puse în joc atunci când oamenii vorbesc.

Zilnic, oamenii transformă energia pe care o primesc de le Univers prin respiraţie, alimentaţie, văz, auz şi somn. În lucru mecanic, activitate creatoare, gânduri, sunete, informaţii, emisii mai puţin cunoscute, despre care nu voi vorbi acum, şi pierderi. Lista nu este exhaustivă. Deocamdată ne vom ocupa de sunete, cuvinte şi vorbe. A vorbi înseamnă a transmite un anumit conţinut informaţional ca ajutorul undelor sonore. Acelaşi conţinut informaţional va fi încă transmis diferit şi cu un suport energetic de valoare diferită de către fiecare vorbitor. Nu mă refer la exprimarea mei simplă sau mei savantă a unei noţiuni, ci strict la repetarea aceleiaşi fraze, ca o aceeaşi semnificaţie, nuanţată de o aceeaşi interpretare cognitiv-emoţională. Cu alte cuvinte, cei ce vorbesc emit unde de calităţi diferite, lucru care se poate evidenţia prin efectul pe care îl au anumiţi lectori. În comparaţie ca alţii, asupra auditoriului. Desigur aceasta face ca anumite informaţi i că fie percepute doar pe anumite niveluri de conştiinţă, care pentru unii fac parte din planul conştient, în timp ca pentru alţii fac parte din plenul subconştient. Numesc informaţii nu atât mesajul discursurilor cuprins în cuvinte, cât cal transmis de undele de înaltă frecvenţă sau, în unele cazuri, dejoacă frecvenţă, intenţionat sau neconştientizat de vorbitor. Efectul asupra ascultătorilor este de încărcare

energetică sau de descărcare energetică, o stare de bine şi iubire sau o stare de disconfort şi epuizare. Peşte că fiecare dintre dumneavoastră aţi experimentat asemenea stări.

Problema pe care doresc să o ridic în acest context este dacă realizaţi care este efectul vorbelor pe care le rostiţi, asupra celor din jur. Dincolo de conţinutul lor alinător sau agresiv, realizaţi cât de mult îi obosiţi pe cei ce sunt nevoiţi să vă asculte? Aţi încercat vreodată să vă controlaţi tonul şi să deveniţi mai conc i şi? Aţi încercat să transmiteţi, dincolo de cuvinte, sănătate, bucurie, iubire, pace? Aţi încercat să faceţi econom le de energie, vorbind mei puţin? Aţi simţit oboseala care se acumulează atunci când vorbiţi mult? Poate că nu v-a preocupat o asemenea problemă şi este inutil să întreb cum v-aţi învăţat capiii şi vorbească. Dar este bine şi vi gândiţi că sunetele pe care le emitem ne modelează şi îi afectează şi pe cei cu care intrăm în contact. Ne place tuturor o vânzătoare surâzătoare şi amabili şi ne irită vocea unui funcţionar nervos. Ne încarcă un cântec ce ne sensibilizează sufletul şi ne oboseşte unul interpretat de un solist care nu a cunoscut dragostea (şi de aceea nici nu o poate exprima). Cum poţi exprime ceea ce nu ai trăit? Ne este bine când noi înşine cântim şi ne este rău când ţipăm, suntem ironici, agresivi. Sesizăm oboseala din voce, dar şi vocea plini de energie, tonici. Sunt voci agresive şi sunt voci blânde.

Pe unele dintre aceste fenomene poate că nu le-aţi remarcat şi chiar aţi putea şi mi contraziceţi, spunând că v-aţi eliberat când aţi urlat şi că v-aţi plictisit şi eraţi pe cale şi adormiţi, ascultând anumite discursuri. Acum, însă, ea nu vorbesc despre felul în care simţiţi nevoia de a vi elibera stresul, sau despre disponibilitatea de a fi receptiv le anumite subiecte, ori de simpatia sau antipatia pe care o aveţi feţi de anumite persoane. Acestea constituie teme de care ne vom ocupa altă dară.

Revin la cele patru componente care alcătuiesc

muzica în care ne exprimăm cu ajutorul instrumentului nostru vocal. Sunetele sunt aceleaşi, deci prima componentă este o constanta. Timbrul peste şi varieze de-a lungul timpului, în funcţie de diferiţi factori: felul în care folosim coardele vocale, cât de mult le solicităm, fumatul, starea de sănătate, poluarea atmosferici, vârsta. Componenta emoţională este extrem de variabili şi de reguli se percepe cu uşurinţă. Cât despre componenta spirituală, aceasta, pentru unii, nu este sesizabilă, dar pentru un auz format, se poate determina calitatea omului după glas. Eforturile omului îndreptate spre purificare şi evoluţie spirituală aduc schimbări în vibraţia vocală. Prin urmare, nu numai vorbele pe care le spunem ne caracterizează, ci şi vocea. Aşa cum privirea peste trăda caracterul omului, cum gesturile sale ne pot indica starea sa emoţională şi felul de a fi, cum bolile îi marchează greşelile şi cuvintele înţelepciunea, vocea îl caracterizează, arătându-ne câte ceva despre sufletul său.

Nu vă cer să judecaţi semenii, ci că vă analizaţi şi că daţi dulceaţă sunetelor pe care le emiteţi, pentru ca spaţiul că devină un ocean de unde armonioase. Nu vă prefaceţi. Oricât aţi încerca că ascundeţi întunecimile sufletului, acestea se percep, pentru că nu veţi şti că modulaţi sunetul astfel încât că estompaţi componentă care vă trădează. Lucraţi asupra sufletului şi vocea va reda transformarea prin noi vibraţii.

Poate că mulţi se consideră oameni fără de pâcâi, uitând agresiunile verbele cu care i-au tratat pe cei apropiaţi. Nici azi nu ar considera aceste acuzaţii ca fiind fondate. Şi totuşi, cauze multor beli se găseşte în acest gen de violenţi, la care oamenii sunt sensibili şi vulnerabili. Analizaţi-vă şi corectaţi-vă. Vi asigur că efectele vor fi benefice. Tot ce purtăm în noi exteriorizăm în diferite moduri. Pentru a conştientiza acest lucru, este suficient că contemplăm imaginile culese din oglinzile mişcătoare din jur. Cu timpul ne vom obişnui cu asemenea observaţii şi

anal ize şi vom şti că ne carectăm. În cazul diagnosticării belilor sufleteşti, investigaţiile clinice devin inutile. Este îndeajuns că asculţi un om vorbind despre sine sau despre orice altceva sau altcineva, ca să-ţi doi seama ce poveri poarta. Atitudinile, emoţiile, felul de a gând i şi de a exprime ceea ce simţim, felul cum trăim şi cam ne evaluăm viaţa constituie elemente suficiente pentru a stabili cauzele belilor şi necazurilor cu care se confruntă omul în viaţă. În acest context, tratamentele medicale ce vizează numei starea de sănătate fizică, făcând abstracţie de boli le sufletului, sunt ineficiente. Ceea ce ameliorează starea unui pacient internat într-un spital este schimbarea interioară pe care o determină experienţa traversată. Spitalizarea repreainta în sine o schimbare a ambientului, a stării psihice a bolnavului. O creştere a interesului faţă de propria persoană şi faţă de viaţă, o reevaluare a situaţiei în care a ajuns, în perspectiva însănătoşirii sau a morţii, depăşirea fricii, un pas spre Dumnezeu, chiar dacă acesta este forţat şi. cu siguranţă, în condiţii de sănătate nu ar fi avut loc. Tonul se schimbe şi omul devine mai smerit, conştient de vulnerabilitatea sa, chiar dacă în faţa subalternilor a fost deseori agresiv sau dacă a judecat atâţia semeni, de pe poziţia celui ce crede că are acest drept.

Cum spuneam, viaţa ne modelează. Dacă aţi evoca nişte momente relevante din viaţa voastră şi le-aţi imortaliza, retrospectiv, în diapozitive, ar fi deosebit de interesant dacă aţi putea să definiţi ce anume diferă de la un chip la altui, ce transformări interioare apar şi ce anume le-a determinat. Ce simţiţi faţă de omul care reprezintă un segment din trecutul dumneavoastră şi cum îi descrieţi devenirea? Sunteţi mei bun, cel de azi, sau aţi alunecat, doborât de poveri neînţelese? V-aţi găsit local în lume sau aţi renunţat să-l mai căutaţi? Sunteţi mai înţelept? Care au fost marile lecţii ale aceste vieţi? Ce sens a dobândit viaţa în urma experienţelor avute? Ce înseamnă

prezentul pentru cel de azi şi cum îl priveaţi când eraţi cel din diapozitive?

Sunt întrebări puţine, dar la care aveţi mult de reflectat întrucât răspunsul corect se găseşte în suflet. Or sunteţi sigur că v-aţi trezit şi că nu vi caracterizaţi cu aceeaşi orbire ca şi cea în care aţi trăit? Mintea este supuşi şabloanelor şi greu veţi reuşi şi daţi la o parte vilul care o acoperi. Nu este un exerciţiu pe care să-l faceţi când vi plictisiţi, ci o radiografie spirituali, care va permite clarificări şi multe îmbunătăţiri în viaţa voastră.

Suntem într-o lume în care vacarmul ne înconjoară. Rare sunt momentele de reală linişte. Am ajuns chiar să nici nu mai ştim s-o preţuim. Liniştea reală, profundă, ar permite auzirea vocii interioare. Este un alt fel de glas, fără sunet, dar care grăieşte întotdeauna adevărul. Ar fi frumos ca oamenii să intre în propriul templu, pentru a-şi consulta sufletul atunci când au de luat decizii. Dar preferi voci străine, care nici pentru sine nu au găsit încă drumul spre lumini şi armonie.

Adevărul nu se confundl cu conceptele umane. Ca dovadl stă întreaga viaţă, aşa cum se prezintă pentru toţi cei dispuşi că fie obiectivi. Desigur, fiecare este nemulţumit de ceva şi ar dori ca totul şi se schimbe. Trist este că nu realizează ce anume nu merge bine nici măcar în propria viaţă. Şi cum ar putea că schimbe ceva în stare de inconştienţă? De nu vi veţi deschide noului şi nu veţi fi dispuşi că participaţi la prefacerile pe care le doriţi, continuând şi rămâneţi atenţi doar la interese meschine, greu se va urni ceva în viaţa personali sau colectivă.

Rostiţi cu voce tare ce doriţi de la viaţă şi de la Dumnezeu şi ce aţi face pentru Dumnezeu, la rândul vostru. Cât de mult vi doriţi acest lucru şi ce înseamni pentru voi? La ce aţi renunţa pentru a vi vedea visul împlinit? Cum credeţi el v-ar transforma o asemenea realizare? Ar fi acesta un triumf al destinului său doar o satisfacţie trecătoare? Cum aţi dovedi că meritaţi

împlinirea? La ce fel de eforturi aţi fi dispus că vi angajaţi? Cât de perseverent v-aţi urmări scopul?

Noi întrebări pentru cei ce doresc şi le fie bine, că aibă grijă Dumnezeu de toate, îi urează succes în misiune şi îi trimit felicitări cu diferite ocazii, neimplicându-se în viaţa comunităţii şi rămânând cu aceleaşi comodităţi, metehne şi tabieturi.

A venit vremea să vă dregeţi glasul, să vă priviţi în oglindă, că vă puneţi întrebarea: „cine sunt eu?” şi că răspundeţi. Veţi simţi voi înşivă vibraţia adevărului sau a minciunii. Repetaţi până când veţi simţi că nota falcă a dispărut.

MOZAIC

„Sunt un om obişnuit, care v-a citit cărţile şi care ar dori să vă cunoască. Am citit multe alte cărţi şi aş dori să am un maestru spiritual. Sunt de acord cu tot ce aţi scris şi aş dori să ştiu ce putem face ea tot ce este în jur să fie altfel. Este greu de suportat ce se întâmplă şi mă bucur că sunt oameni care arară cum stau lucrurile. Vă dau adresa mea şi telefonul pentru a stabili cum ne-am putea întâlni. Sunt convins că ştiţi totul despre mine. Vreau să vi pun şi câteva întrebări. Îmi puteţi trimite, vă rog, volumul… pentru că nu am de unde face rost de ei. Vă mulţumesc pentru tot ce faceţi pentru noi şi vi urez succes mai departe în misiune”.

Citesc scrisoarea, o recitesc cu greu şi mă întreb: ea ce ochi a chit cărţile de nu a înţeles nimic? Oare dacă aş trimite oamenilor felicitări, de sărbători, pentru rezultatele obţinute în muncă, s-ar bucura? Dacă le-aş răspunde printr-un pomelnic de nemulţumiri, s-ar simţi satisfăcuţi, ea şi cum am fi stat le bârfe împreună? Dacă le-aş spune că şi Ştefan cel Mare primea încurajări când oastea i se împuţina şi ţara era istoviră de atâtea războaie în care trebuia să ţină piept otomanilor, apărând Europa în care azi ni se tot amână intrarea, s-ar simţi ofensaţi? Dacă le-aş spune că sunt un om care nu face minuni, ci trăieşte

luptând cu nedreprăţile din jur şi având aceleaşi nevoi, s-ar simţi dezamăgiţi? Dacă aş propune strângerea unui fond cu care să putem începe construcţia unui institut modern, în care să învăţăm noi elemente despre ştiinţa vieţii, s-ar simţi păcăliţi? Dacă aş repeta că nimic nu se schimbe doar cu vorbe, m-ar auzi? Dacă le-aş testa puterea de înţelegere şi credinţa, s-ar supăra şi ar fugi cum ar da de greu, aşa cum au făcut şi alţii, uitând că au cerut un meestru spiritual, nu un lector? Dacă le-aş încuraja eforturile prin semne care să le arate unde greşesc, le-ar vedea? Şi dacă aş declanşa un proces de purificare ce le-ar schimbe viaţa, ar rezista sau ar renunţa?

Sunt întrebări pe care le-am mei pus în cărţi, pentru a arăta care este drumul trezirii şi al evoluţiei spirituale. Practic, veţi găsi sfaturi pentru orice situaţie. Aş fi dorit să aud alt fel de cuvinte, dar şi atunci când am sugerat o atitudine interioară, acest lucru a fost greşit înţeles.

Vom merge mai departe. Şceala noastră continuă fără bănci, tabli şi catedră, deşi într-o buni zi va fi necesar că intrăm şi în căli de clacă, pentru a-i ajuta pe semeni i noştri că înţeleagă că viaţa este într-o profundi transformare care cere fiecăruia efortul de a se adopta, de a se corecta din mers şi de a fi în pas ca timpul.

Azi vom vorbi despre colectivitate. Pare un subiect benei, deşi mulţi nu ar putea susţine o dizertaţie pe marginea acestei teme. Nici nu sună atât de atrăgător ea „lumea misterelor”, „minunile de la X”, „fenomenele ciudate din valea Y”, „vindecări miraculoase”, „întâlnire de gradul patru”, „divinaţia în bebi a celebrei K”, „fantome unei sătean bântuie prin casa nepotului”. Păr ridicole asemenea titluri cu care ne-am obişnuit. De altfel, teste ziarele sunt pline de astfel de invitaţii de a citi articolele, care mie îmi par o ofensă aducă bunului-simţ. Mă simt ea le iarmaroc, unde negustorul îşi vindo marfa, adresându-se unui public căra» fi desconsideră cultura. Decenţă, rafinamentul, cultivând un stil grotesc. Dar în fine, fiecare

profesie cu profesioniştii căi. Cât despre patroni, se autoeticheteză prin ceea ce oferă.

Trăim într-o civilizaţie în care suntem legaţi unii de alţii prin gândurile noastre, prin vorbele noastre, prin activităţile noastre. Nimeni nu este izolat şi ar fi bine ca fiecare că fie mei atent cu toţi cai cu care vine în contact Multe lucruri ar merge mai bine dacă relaţiile dintre noi ar fi mai armonioase. Pentru a fi înţelea, vei restrânge exemplele le colectivităţile în care muncim o bună parte din ai. Onundo aţi lucra. Zilnic aveţi ocazia că discutaţi sau că colaboraţi cu o serie de oameni care vă sunt colegi, şefi, subelterni sau fac parte din marele public ce beneficiază de serviciile dumneavoastră. Mulţi sunteţi plictisiţi sau iritaţi că vedeţi zilnic aceleaşi chipuri, ca aceleaşi ticuri, că suportaţi aceleaşi dialoguri sau că nu puteţi camuniea din cauze unei totale diferenţe de opinie în problemele de viaţă sau de muncă, vă simţiţi invidiaţi, neajutoraţi sau nedreptăţiţi pentru că vă consideraţi mai bun i decât alţii; uneori plafonarea vă trimite pe neaşteptate în rândul şomerilor şi suferiţi şocuri; promovarea feee ea deseori că crească stresul sau mândria şi teste acestea îşi pun amprenta asupra caracterului şi comportamentului dumneavoastră. Poate că zi mie aţi avea ceva de comentat cu familia despre cele întâmplate la serviciu, dar după un timp devin şi acestea un subiect benei şi renunţaţi la deschidere în favoarea unui film le televizor. Astfel, tensiunile se adună, vă simţiţi neînţeles, frustrai, singur, şi încercaţi să adoptaţi o atitudine de indiferenţă şi apatie care vă transformă într-o persoană dificilă, închisă şi cu care greu se poate lucra.

Teste aceste lucruri derivi din atitudinea pe care o aveţi unii faţă de alţii şi feţi de activitatea pe care o desfăşuraţi. Un loc de muncă pe care l-aţi alea sau care v-a fost dat este un Ine de munci pe care însuşi sufletul vostru, în alte planuri, l-a cerut pentru a învăţa ceva despre sine. A munci undeva în folosul societăţii nu este o povară, ci

bucuria de a servi şi un deosebit de valoros exerciţiu spiritual, în cursul oricărei activităţi vi testaţi o mulţime de calităţi ale sufletului. Sunteţi ca într-un atelier în care un meşter nevăzut vi modelează. Depinde de vei dacă doriţi şi deveniţi mei buni sau şi transformaţi efortul creator în corvoadă. Voi înşivă vă creaţi un nou chip, care denotă nobleţe, hărnicie, demnitate, cinste, corectitudine, frumuseţe interioară, iubire, inteligenţă, înţelepciune, seninătate, echilibru. Zilnic lucraţi cu o mulţime de energii care au primit nume cu care v-aţi obişnuit: entuziasta, elen, creativitate, răbdare, atenţie, concentrare, curaj, îndrăzneală, perseverenţă, tenacitate, încredere în forţele proprii, curiozitate, rezistenţă, forţă musculară, puterea de a controla emoţiile, abilitate, rapiditate în gândire sau în mişcare, capacitatea de a decide, talentul de a conduce, uşurinţa de a explica, puterea de a alina, intuiţie. Dacă veţi analiza câte calităţi vă solie iţa propria activitate, nu aţi mai privi-o cu dispreţ, ea pe o obligaţie, şi aţi munci cu mai multă bucurie. Aţi realiza, în timp, că acesta este laboratorul propriei transformări şi aţi fi recunoscători pentru şansa de a putea lucra spiritual pentru desăvârşirea sufletului. Nicio şcoală iniţiat că nu v-ar scuti de muncă. De aceea ar trebu i s-a vă reconsideraţi atitudinea faţă de ceea ce faceţi, indiferent cât vă este remuneraţia. Nu condiţionaţi calitatea muncii de valoarea salariului pe care îl primiţi. O Lege universală spune să dăruieşti necondiţionat. Mai devreme sau mai târziu, sub o formă sau alta, meritele vă vor fi recunoscute. Nu vorbiţi voi despre ele, ci lăsaţi ea faptele să vorbească. Poate că, într-un alt plan, o parte din sume de bani care vi s-ar cuveni pentru ceea ce aţi înfăptuit s-a transformat în alt fel de daruri, cu mult mei preţioase pentru suflet. Sau poate că aparenţă nedreptate plăteşte o parte din păcatele pe care zilnic le comiteţi, dor despre plata cărora evitaţi că discutaţi. Nu este suficientă o spovedanie. Poate că le serviciu sunteţi remarcabil, dar acasă sunteţi un soţ sau o

soţie ori un părinte deplorabil şi neglijenţa voastră produce răni adânci celor din jur. Durerile pe care le produceţi se întorc împotriva voastră, le început sub o formă blândă, dar dacă perseveraţi în greşeală, vor deveni avertismente mai dure. Viaţa are o mulţime de mecanisme de corecţie.

În mod similar, relaţiile pe care le stabiliţi că colegii, clienţii, partenerii de afaceri, pacienţii, elevii şi studenţii, colaboratorii, spectatorii, publicai cititor său vizitator sunt deosebit de utile sufletului, care se reflectă în cai din jur. Practic fiecare om vi arată o parte din voi, vă aduce un mesaj de care aveţi nevoie când sunteţi în impas, vă poate deveni un prieten sau dear vă aduce o corecţie pe care o meritaţi. Când cineva strigă la dumneavoastră, fiţi sigur că agresivitatea interioară l-a provocat. Dacă cineva vă bârfeşte este pentru că şi dumneavoastră o faceţi, fie că recunoaşteţi sau nu. Dacă cineva vă linguşeşte aveţi desigur o atitudine falcă faţă de cai din jur. Şi chiar de sunteţi invidiat fără motiv, trebuie că daţi dovadă de măreţie şi că iertaţi. Peşte că este o atenţionare că gloria este pe cale că vă crească orgoliul şi o frână la timp aducă trufiei este ea o pastilă că preîntâmpină un puseu dureros. Şi dacă sunteţi concediat, acest lucru s-a întâmplat fie pentru că aţi fost superficial, incompetent, neglijent sau nu aţi prezentat calităţile necesare postului, fie că aţi învăţat o lecţie şi vi s-a dat ocazia că vă relaxaţi puţin înainte de a vă schimbe locul de muncă. Poate fi o lecţie de umilinţă de care aveaţi nevoie şi pe care aţi atras-o prin atitudinea pe care aţi manifestat-o la serviciu sau în alte împrejurări. Poate că este şansa unei promovări, nu neapărat pe o scară socială, cât pe una spirituală. Poate că aţi fost un coleg minunat şi aţi sudat colectivul, dar noul director a adus noi angajaţi, în virtutea unei politici interioare de împrospătare a personalului. Vi s-a părut o decizie injustă când aţi fost disponibilizat, desigur, dor aveaţi puterea de a trece peste o asemenea încercare, spre deosebire de alţii.

În plus, undeva, poate că un alt colectiv are nevoie de experienţa pe care o aveţi şi de această capacitate de a uni oamenii. Nu ambiţia de a fi sus în schemă trebuie să vă mâne, ci dorinţa de a vă pune talentul în slujbe semenilor. Cultivând asemenea atitudini înţelepte faţă de întâmplările cărora trebuie să le faceţi faţă, vă asigur că vă veţi atrage multe bucurii. Egoismul de a păstra pentru sine acele cunoştinţe pe care le deţineţi, doar pentru a fi mai presus de ceilalţi şi a părea indispensabil, nu vă onorează. Dacă aveţi mai puţini ani, nu-i dispreţuiţi pe cei în vârstă, pentru că în curând locuri le se pot schimba. Dacă sunteţi mai în vârstă, aveţi răbdare cu tinerii şi daţi-le exemple pozitive la începutul carierei lor. Nu creaţi clanuri şi bisericuţe, ci aveţi curajul de a spune cu blândeţe şi fermitate care vă este punctul de vedere. Implicaţi-vă cu credinţă şi răbdare în problemele delicate, fără a consuma energie nervoasă inutil. Nu aspiraţi la locul de director sau de şef decât dacă într-adevăr aveţi talent de conducător. Altfel, riscaţi să faceţi ca lucrurile să meargă mai prost Recunoaşteţi-vă limitele cu smerenie. Meritul este al celui care este bun acolo unde lucrează, nu al celor ce, mânaţi de ambiţii, ocupă posturi înalte, fără a recunoaşte că nu pot duce o asemenea responsabilitate.

Orgoliul şi lăcomia nu au ce căuta în locurile de muncă unde acestea pot afecta viaţa oameni lor. Nu le înşelaţi încrederea pe care şi-o pun în voi când vi încredinţează sănătatea lor şi dreptul de a-şi dovedi nevinovăţia. Recunoaşteţi când sunteţi nesiguri şi cereţi ajutorul colegi lor. Trăim un timp în care med ic ina este deja o ştiinţă depăşită şi bine ar fi să admiteţi că teste diplomele nu vă pot scoate din încurcătură în faţa cazurilor incurabile. Este timpul să vă recunoaşteţi incompetenţa şi să-i recunoaşteţi lui Dumnezeu titlul de vindecător. Învăţaţi că orice ştiinţă evoluează odată cu omenirea şi aveţi smerenia de a începe un drum nou. Colaboraţi cu acei deschizători de drumuri care vă pot ajuta şi împreună veţi

depăşi limitele actuale ale medicinei. Cât despre dreptate, spun tuturor: fiţi drepţi şi înţelepţi, respectaţi Legile Divine, iubiţi-vă semenii şi nu veţi mai avea nevoie de tribunale. Va mai trece vreme până atunci, dar nu uitaţi că sunteţi fraţi şi bine ar fi să nu mai găsiţi atâtea motive de ceartă.

Îmi este greu că trec mai departe pentru că nu aş fi dorit că fie nevoie să spun aceste lucruri. Şi totuşi o voi face. Nu minţiţi, nu furaţi şi nu distrugeţi munca altora. Respectaţi-vă partenerii de afaceri, aveţi grijă de bunurile ce vi s-au dat în grijă şi fiţi cinstiţi. Renunţaţi le mită pentru serviciu i le pe care le faceţi. Sunteţi remuneraţi pentru munca pe care o prestaţi. Nu umiliţi persoanele care nu au posibilităţi, cerând plăţi i legale.

Nu vei conţinea acoperind toate domeniile de activitate. Este lesne de înţeles că puteţi considera şi munca un joc serios, în care doriţi că fiţi eficienţi, valoros, performant, şi acumulaţi puncte spirituale pentru calităţi le dobândite şi relaţiile armonioase pe care le-aţi stabilit Dar nu transformaţi locul de muncă în loc de şuete şi Invitaţi că tăceţi. Liniştea vi ajuţi că vi concentraţi şi că vi disciplinaţi. Fără disciplină, urcuşul spiritual nu este posibil.

Colectivităţi se creează oriunde: în bloc între locatari. Între călători în tren, avion sau autobuz, într-o sală de spectacol, în restaurante, în tabere şi excursii, între pacienţi sau între cei ce stau la coadă într-o instituţie publică, la şedinţa ca părinţii, pe terenul de sport sau la sal a de gimnastică. De noi toţi depinde ca, or funde am fi, că răspândim iubirea, calmul, echilibrul, vorbe că ne fie înţeleaptă, gândul curat şi vocea blândă.

Şi mai sunt acele colectivităţi nevăzute care se creează prin gândurile şi aspiraţiile noastre, care ne leagă pe toţi cei ce dorim pacea acestei civilizaţii şi salvarea Terrei într-o mare l-am i 1 le planetară suntem responsabili pentru ceea ce dăruim familiei noastre. Lucrând

permanent la înfrumuseţarea noastră interioară, dăruim celorlalţi ce avem mei bun în noi: altruista, generozitate, blândeţe, iubire, sănătate, înţelepciune, cunoaştere, bucurie, darurile creaţiilor noastre exprimate în atâtea moduri, armonie, gingăşie, delicateţe, prietenie.

Suntem părţi dintr-un întreg care ne susţine şi care nu are trecut şi viitor, ci este un prezent continuu. Să fim recunoscători tuturor celor ce ne-au precedat existenţa şi dele care am învăţat şi că lăsăm urmaşilor o planetă curată şi darul de a şti că comunice şi că trăiască în colectivităţi. Atunci nu vor mei fi războaie. Va fi un amplu proces creator în cursul căruia ne vom descoperi darurile pe care Creatorul le-a pus în noi. Atunci va fi lumină.

POVEŞTI ŞI ADEVĂRURI

Viaţa este un ocean plin de adânci mistere şi, aşa cum lumea subacvatică este explorară doar de puţini iubitori ai întinderilor albestre. Şi printre oameni puţini se avântă spre cercetarea sensuri lor profunde ale existenţei. Ce frânează zborul spre înălţimile spiritului este greu de admis le prime vedere. Şi totuşi, dacă am dori cu adevărat să ştim ce ne diferenţiază de acei cutezători pentru care viaţa este plină de enigme ce se cer dezlegate, am recunoaşte că întunericul din noi este paznicul comori i de lumină ce sfâşie vălurile ignoranţei. Tot ce ne înconjoară ne învaţă şi ne aduce aminte care este drumul către casă. Dar numai dorul de tărâmul din care venim şi pe care îl purtăm în noi ne poate face să căutăm cu atenţie semnele ce ne indică direcţia cea bună. Şi ele sunt mereu în faţa noastră, doar că suntem orbi şi nu le vedem, sau poate doar opaci le lumină. De nu le căutăm, le atragem în forme noi, pe care să le putem sesiza. Şi de vom refuza să le luăm în seamă, ne vor atinge până la durere, spre a simţi cât rău ne facem fugind, de fapt, de noi înşine.

Acum, cei mai mulţi sunt într-o călătorie spre moarte. Fie că o admit sau nu, cât timp cred în moarte, care va veni mai devreme sau mei târziu, ei trăiesc această iluzie

ce le marchează atitudinile şi deciziile. Totul se raportează direct sau indirect la frică de moarte. Cum s-ar purta oamenii unii cu alţii dacă ar crede că moartea nu exisră? Cum ar pedepsi răufăcătorii? Ce atitudini ar avea când medicii le-ar pune diagnosticul de care se tem? Ce ar deveni războaiele? Cei ce deţin armele ar fi un fel de paznici ai acestui spaţiu, trimiţând pe lumea cealaltă, fără discernământ, populaţii întregi, spre a se bucura de bunurile materiale ale acestei lumi? Ar creşte criminalitatea – pentru că s-ar considere că, dacă moarte nu există, atunci nici păcatul de a ucide nu exisră? Poate fi considerară moartea un fel de gardian al vieţii? Pare paradoxal? Impune ea respectul pentru viaţă? Ce simt oamenii în preajma ei? Ce se întâmplă la contactul cu moartea. În viaţă fiind? Te schimbe acesta în bine sau în rău? Ajungi s-o respecţi sau s-o urăşti? Cum este să mori? Care este ultima lecţie a omului în clipa trecerii? Dar a celor care îi petrec pe muribunzi? Fugim de acest subiect şi de noi înşine, evitându-i, sau avem curaj că ne confruntăm cu el?

Am făcut această introducere ca că abordez o altă temă, şi anume felul în care simţim viaţa, ce anume ne atinge, ce ne face că plângem, că râdem, că percepem durerea, să acţionăm pentru a curme suferinţa celorlalţi şi cum anume, ce ne face fericiţi sau nemulţumiţi, ce exprimăm şi ce blocăm în noi printr-un fel de a ne ascunde de no i înşine, cât suntem dispuşi că ne deschidem şi că ne schimbăm când conştientizăm că am lest-o pe un drum greşit Veţi trece uşor peste aceste întrebări, grăbiţi că vedeţi ce urmează şi unde vreau că ajung. Dar nu veţi înţelege dacă nu vă veţi opri pentru a de răspunsuri, nu de conjunctură, ci care vin din adâncurile fiinţei, în ceasurile de meditaţie sau când însăşi viaţa le scoate le suprafaţă. Aceasta ne este literatură. Nu vă spun poveşti, ci adevăruri de care vă temeţi că vi apropiaţi, dorind lucruri mei concrete. Dar ce este concret şi ce este abstract?

Oamenii înţeleg prin concret – ceea ce pot percepe cu simţurile, ceea ce este palpabil sau ceea ce aparţine unei logici cu care s-au obişnuit. Abstract ar fi ceea ce nu poate fi simţit atins, înţeles. Aş reformule aceste definiţii, ţinâind seama de faptul că oamenii sunt diferiţi şi că sensibilitatea lor se exprimă pe o scaii largi, întrucât stimul îi exteriori le provoacă reacţii extrem de variate, chiar dacă s-a încercat, prin „educaţie”, o anumiţi uniformizare, care să permită previzibilitatea şi controlul emoţiilor şi acţiunilor lor. Aş numi concret ceea ce interacţionează cu sufletul uman şi abstract ceea ce nu afectează sufletul. Aceste noţiuni se pot transforme una în cealaltă, pentru că limita dintre ele depinde de gradul de trezire a sufletului, ca alte cuvinte este relativi. Aşa se explică reacţiile diferite le fenomenele vieţii. Peste ci un indicator al vieţii este tocmai acest raport între partea care doarme şi partea care este activi în om. Partea care doarme este cea care nu se manifestă sau care prezintă distorsiuni de percepţie, transformând Lumina în întuneric şi invers. Partea treacă este cea capabili că recunoască adevărurile eterne.

Plecând de la aceste definiţii, vom analize cum percep oamenii evenimentele, ce reacţii au şi cum le prezintă într-o mulţime de reflectări. Oricare dintre dumneavoastră a plâns când cineva apropiat a murit şi a rămas neutru când moartea a atins o persoană necunoscută. Într-un fel aţi simţit moartea cuiva care s-a stins rapid, într-un accident, şi altfel atunci când moartea s-a instalat după o viaţă lungă. Într-un fel aţi reacţionat când aceasta a fost colectivă şi altfel când a luat un singur suflet. Ce stârneşte moartea unui om nevinovat sau condamnat pe nedrept la moarte, şi ce sentimente vi provoacă moartea unui criminal? Moartea este aceeaşi, dar calitatea şi intensitatea emoţiilor şi sentimentelor, precum şi reacţiile pe care vi le provoacă fac ea acelaşi fenomen şi pară când concret, când abstract. Pare ceva

abstract când nu ne atinge, un subiect filosofic, şi cât se poate de concretă când ne afectează viaţa de zi cu ai. Noi alegem cum s-o percepem, ea rămânând, în sine, aceeaşi, într-un fel, aşa cum viaţa ne pune în feţi oglinda sufletului, şi moartea ne reflectă negativul fotografic. De ce ne-am privi şi această radiografie a sufletului, dacă dorim un diagnostic pentru bolile de care suferim? Desigur, nu v-ar plăcea şi fiţi confruntaţi cu un asemenea gen de diagnosticare. Şi totuşi, viaţa vi ai ură şi vi vedeţi chipul, punându-vă în feţi ogl înzile de care aveţi nevoie. Ar fi bine şi vi observaţi cu atenţie reacţiile care vi dau de ştire asupra stadiului în care vi aflaţi. Nu treceţi cu uşurinţă peste rezonanţele pe care le creează interacţiunea cu semeni i ori peste emoţiile pe care le trezesc filmele sau operele de artă asupra voastră.

Răul şi binele convieţuiesc în lume în amestecuri diferite. De fapt, oamenii dau valori diferite acestui raport Veţi spune că oamenii sunt subiectivi. Întrebarea ar fi – ce rămâne obiectiv şi cine stabileşte ce este obiectiv. Dacă lumea este subiectivă, cine stabileşte care este adevărul? Singurul mod de a nu crea contradicţii este acela de a admite că orice problemă poate fi abordară de pe diferite niveluri de conştiinţă şi de a stabili adevărul ea urmare a luării în consideraţie a tuturor acestor puncte de vedere, şi nicidecum prin statuarea prin vot a unui unic punct de vedere. A face oamenii să accepte un singur punct de vedere şi apoi a declara adevăr ceea ce ei cred, admit sau votează constituie manipulare. Şi nu a fost greu să se ajungă aici. Gândind, veţi descoperi adevăruri valabile pe anumite niveluri de înţelegere şi adevăruri eterne, care pot fi formulate în mai multe moduri, şi veţi deveni mai toleranţi. Intoleranţa faţă de punctul de vedere al altora a condus la multe tragedii, de care istoria este plică. Fiecare are dreptul la adevărul său. Important este că nu se agaţe de el şi că înţeleagă că este doar o înţelegere temporarii, pe drumul nesfârşit al cunoaşterii.

Fie ca adevărul tău că nu devină instrumentul durerii celui de lângă tine. Fie ca adevăru I că nu creeze noi victime prin faptul că omenirea nu este suficient de matură pentru a-l primi. Fie ca adevărul că nu devină minciună prin felul în care îl foloseşti. Fie ca adevărul că te înalţe.

Fiecare microclimat poate fi un iad sau un rai. Oamenii creează raiul sau construiesc ledul. Desigur şi aceste noţiuni au un caracter relativ. Sunt oare concrete sau abstracte? Dacă asociem fericirea raiului şi suferinţa iadului, acestea devin concrete, pentru că sunt perceptibile. Dacă vom considera că sunt nişte spaţii din care nimeni nu s-a întors, ele vor deveni abstracte, nişte noţiuni cu care operează preoţii. Dacă vom ţine seama de relatările celor care chiar au vizitat aceste spaţii, şi nu sunt puţini, ele sunt obiective. Dacă, însă, le vom defini ca stări psihice, lumi virtuale, vor redeveni subiective. Are vreun sens că ne separăm în două tabere pentru a stabili, prin puterea argumentelor ştiinţifică sau filosofică, care este unicul punct de vedere adevărat? Bineînţeles că nu. Toate aceste afirmaţii sunt la fel de adevărate. Este bine că ţinem seama de ele şi flecare. Într-un anumit context, ne poate fi de ajutor. Este un mod cuprinzător, panoramic, de a privi viaţa şi de a ieşi de sub incidenţa subiectivismului, pe care l-aş asocia, în acest context, cu unilateralitatea, cu un orizont îngust, cu acel mod de a privi lumea prin gaura cheii şi a extrapola observaţi de De exemplu, dacă, privind pe gaura cheii, voi vedea un lac, asta nu înseamnă că lumea este un lac imens, deşi, în mod metaforic, m-aş pute exprime şi astfel, pentru a face nişte aprecieri şi asociaţii de idei. Dacă voi vedea un muşuroi de furnici, asta nu va însemna că lumea este un furnicar, deşi, în sens poetic, se poate spune şi aşa. Exemplele pot continua.

Mă voi întoarce le sentimente şi emoţii, pentru că acestea ţin de sufletul uman. Vorbeam adesea de împietrirea ce a cuprins inimile oamenilor. Puţini reacţionează când văd un om flămând, totuşi vor fi

revoltaţi, plini de compasiune şi solicitudine când acesta ar putea fi fiul, soţul sau prietenul apropiat. Uneori nici chiar părinţii aflaţi în situaţii grave de boală şi sărăcie nu înduioşează inima copiilor, după cum nici părinţii nu întotdeauna ştiu să iubească şi renunţă cu uşurinţă la odraslele lor. Unii sunt sensibili la frumos şi lăcrimează la muzică, la un film ce atinge coardele sufletului, sau la un peisaj care ne aminteşte că suntem vii. Alţii au nevoie de şocuri puternice pentru a se lăsa înduioşaţi de sentimente înalte. Mai degrabă îi mişcă acea latură întunecară a omului. Au nevoie să vadă suferinţa, pentru a realiza cât au devenit de imuni la armoniile vieţii şi cât dispreţuiesc viaţa celui de lângă ei. În singurătate este greu să conştientizezi ce duci în tine. Privind în jur, începi să te trezeşti şi adesea să te consideri norocos că nu trăieşti destinele altora. Dar nu este suficient să te opreşti aici. Binele din tine este viu când îl împărtăşeşti, când îl multiplici, când îl exprimi creator, în forme noi, care-ţi sunt în puteri. Binele nu se poate ascunde. Este ea şi cam ai îngropa talantul. Devine ceva mort. Un potenţial nefolosit este o forţă care doarme, o şansă care nu a fost exploatată, o lumină ce a fost stinsă. Oare nu a înghiţit pământul acesta destulă suferinţă, oare nu s-a învăţat nimic din istoria arător civilizaţii ce s-au stins când au servit întunericului? Trăim o perioadă plină de oportunităţi pentru a exprime binele şi în care întunericul doreşte să controleze mintea şi sufletul omului. Am cultivat încarnări le rând acele virtuţi de care avem acum nevoie pentru a trece în Noua Eră. Trecerea nu este, însă, un drum concret, un pod peste timp, un pas în munţi, deşi metaforic se poate spune şi astfel. Este o etapă de conştientizare a căilor care duc la trezirea omului şi la manifestarea forţelor sale spirituale în această lume concretă în care muncim, ne hrănim, dormim şi ne educăm. Nu este strict o etapă de meditaţie şi rugăciune, deşi implică şi asemenea aspecte, ci o etapă de efort personal îndreptat spre a ne

corecta greşelile, a evolua şi a acţiona în acest plan potrivit noii noastre înţelegeri. Presupune a lupta pentru ea adevărul să triumfe, dar nu în sensul de a lua arme în mână. ci de a trăi în adevăr. În acest sens, a folosi alte arme nu vă însemne a recurge le arme sofisticate, ea obiecte con-crete, ci a folosi mijoaee adecvate, prin care omul să fie ajutat să înţeleagă situaţia în care se găseşte şi cum poate deveni sănătos şi fericit Arma devine ceva impalpabil, deci ceva abstract. În mod similar, sănătatea nu va însemna asigurarea concretă a funcţionalităţii organelor unui trup bolnav, prin înlocuirea acestora cu organe artificiale, ci vindecarea aparent abstractă, dar în mod real concretă, a sufletului, ceea ce va permite şi vindecarea corpului fizic. Este bine să reflectaţi la aceste noţiuni şi vă feriţi de a de verdicte atunci când nu înţelegeţi. Nebănuite sunt căile Domnului când eşti ignorant. Când trăieşti în adevăr, Legile Vieţii devin clare şi concrete. Abstracte par doar celui ce nu se străduieşte să le înţeleagă.

Plecând de le titlul acestui capitol, putem reformule întrebarea – ce este poveste şi ce este adevăr? De ce poveştile ar fi ficţiuni dacă exprimă adevăruri şi de ce relatările par adevăruri, atât timp cât ele exprimă înţelegeri subiective, unilaterale, de pe niveluri joase de conştiinţă, care le transformă, pentru mulţi, în minciuni?

Atunci ce este realitatea şi ce este ficţiunea? Să zicem că este real tot ce respecră Legile Vieţii şi se manifestă potrivit acestora, şi ficţiune – ceea ce nu se poate concretiza întrucât nu respecră Legile Vieţii. Este o anomalie, pentru că nu peste exista nimic în afara Legilor Vieţii, Mai degrabă putem spune că ficţiunea nu se manifestă în acest plen pentru că nu sunt întrunite toate condiţiile de manifestare. În acest sens, ea exisră în stare de idee, de potenţialitate, sau în stadiu intermediar de cuvânt Dar cum mintea umană poate explora spaţiul ideilor, putem afirme că avem acces le alt nivel ai realităţii,

mei subtil, care nu are suficiente energic spre a se manifesta. Putem, deci, include printre percepţiile noastre şi posibilitatea de a recepţiona idei ce par abstracte le prime vedere, dar care se pot concretiza în mai multe modalităţi. Să luăm un exemplu. Cuvântul *mişcare* este un cuvânt abstract Atunci când îl asociem cu mişcarea valurilor, ea mişcarea aerului, cu mişcarea roţilor, cu mişcările unui gimnast, cu mişcarea planetei în jurul soarelui, acest cuvânt devine concret, pentru că are o anumită semnificaţie. În afara acesteia este greu de definit Cel ce percepe înţelesul fenomenelor înainte ea omenirea să le definească, pare un visător care fabulează, scrie ficţiuni şi vorbeşte despre lucruri abstracte. Numai că el vede o realitate în stare născândă şi care nu poate fi palpară decât în lumea ideilor, pentru o vreme. După ce mai mulţi vor putea că înţeleagă aceste noţiuni, abstracte temporar, şi vor acţiona că le concretizeze, ele vor face parte din realitatea celor mulţi. Ceea ce doresc este să vă recomand că nu mai repetaţi greşelile trecutului, refuzând să credeţi ceea ce încă nu puteţi atinge, şi să încercaţi că atingeţi cu mintea şi cu sufletul, pentru ca teste acele lucruri care ar putea schimbe această realitate şi care încă vă mai par abstracte să devină concrete, materializabilc prin gând, cuvânt şi faptă. Atenţie, încă! Alegeţi cu iubire şi responsabilitate realitatea în care doriţi şi trăiţi.

Cum am putea numi, oare, creatorii de poveşti, filme şi scenarii? Oameni care trăiesc într-o altă realitate sau care sunt prinşi între două lumi? Cărui plan aparţin şi cum se pot sustrage uneia dintre cele două realităţi? Şi dacă universul este psihic, cum putem trăi o asemenea realitate, creată conştient? Poate intra oricine într-o astfel de lume? Unele filme au abordat şi această temă a scriitorului sau a pictorului absorbit de propria operă. Pare o fantezie fără suport real, imposibilă ca şi intratul ad literam într-un tablou. Cum te-ai putea vedea între propriile personaje, conştient că aparţii unei alte realităţi, din care ai coborât

pentru a te implica în povestea pe care ai creat-o? Undeva mintea se opreşte, incapabi la de a asimi la o informaţie care nu se supune nici unuia dintre raţionamentele logice cu care a fost obişnuită. Şi totuşi este posibil. Este o călătorie într-un spaţiu virtual, ea oricare dintre călătoriile fantastice pe care zilnic le faceţi când vă imaginaţi diferite evenimente sau situaţii. Depinde cât de intens vă implicaţi în aceste stări de reverie, în care o parte din voi se află acolo unde vă este gândul. O stare de implicare totală poate permite anumite schimbări interioare, care vor modifica percepţia realităţii. Atunci veţi fi într-adevăr acolo unde este gândul, dor şi sufletul vostru. Emoţiile, sentimentele, dorinţele, aspiraţiile, intenţiile, toate acestea reprezintă tot atâtea forţe care pot modifica percepţia realităţii. Şi aceasta va deveni perfect palpabilă şi concretă. Revin la întrebarea referitoare la realitatea obiectivă şi cea subiectivă şi la ceea ce diferenţiază cale două caracterizări. Omul creează realitatea sau aceasta este în afara sa, independent de propria voinţă? Dacă poţi face ca o realitate să devină palpabilă cu forţa gândului sau o poţi dematerializa în mod simi-lar, la ce ne vom raporta când vom defini obiectivul şi subiectivul? Oare această realitate exisră dintotdeauna sau am fost învăţaţi s-o percepem astfel? De nu am fi fost educaţi s-o percepem astfel, cum am fi descris-o sau cum am fi perceput-o? Câte lucruri care au făcut parte din realitatea altora au devenit ale noastre, pentru că ni s-a impus să ţinem seama de ele. Şi pe lângă câte altele am trecut nepăsători? Tot astfel, câte învăţături care ar fi adus omenirea pe un alt nivel de evoluţie au fost ignorate şi câte concepte care au condus la cădere au reprezentat crezurile sale milenii la rând? Poate că o realitate mai înaltă şi mai concretă este aceea care reprezintă Calea. Adevărul şi Viaţa. Şi poate cea căreia îi acordăm credit este doar o iluzie, pentru că este creară de o minte omenească, mânată de anumite limite şi interese. Oare cărei realităţi vrem să-i aparţinem: celei vaste,

infinite în frumuseţe şi cunoaştere, sau celei limitate de o cupolă de prejudecăţi, în care ne învârtim în cerc?

Desigur fiecare este un creator al propriei realităţi şi fiecare îşi are adevărul său. Cu teste acestea, oricât de talentat ai fi, şi oricât de inspirai, va exista mereu o realitate mei înaltă, mai frumoasă, nesfârşită, plăsmuită de Marele Creator. Eu vi invit în Marea Creaţie s-o explorăm împreună. Acum, când vi vorbesc, totul vi pare o poveste. Atunci când veţi pişi cu mine în Adevăr, povestea va deveni realitate şi tot ceea ce astăzi vi pare abstract va deveni concret.

OSPEŢIE

Oamenii se adună cu diferite prilejuri pentru a se simţi bine împreună, pentru a sta de vorbă, pentru a petrece clipe plăcute, pentru a viziona un film, a lua masa, a-şi împărtăşi împlinirile şi durerile sau a sărbători diferite evenimente. Este un lucru frumos. A primi cum se cuvine oaspeţii casei tale este un obicei strămoşesc care s-a păstrat şi care aduce bucurie deopotri vă şi gazdelor, şi musafirilor. Totuşi, ceva nu mai este ca altă dată, pentru că mentalitatea s-a schimbat şi ospeţia a căpătat alte conotaţi i.

Ceea ce deosebeşte omul de azi de cel de odinioară este timpul pe care îl are la dispoziţie pentru sine însuşi, angrenat fiind în activităţi care ocupă cea mai mare parte a zi lei. Atât serviciul cât şi îndatoririle casnice reduc timpul de relaxare care, de regulă, este petrecut în faţa micului ecran. Chiar şi atunci când se adună, oamenii comentează ceea ce văd la televizor. Îşi spun necazurile şi trec la paharul uitării. Discuţiile sunt serbede, pentru că orizontul cultural s-a redus îngrijorător, în ciuda multiplelor posibilităţi de informare, şi plictisul se instalează repede. Genul de întruniri cu mese copiease, muzici şi dans nu mai sunt le modă. Tinerii preferă discotecile, adulţii odihna, bătrânii televizorul, iar copiii caleulatorul, încet, oamenii se izolează unii de alţii. Chiar

şi atunci când vin în contact, dialogurile sunt standard, pentru că li se pare mei sigur ca s-o ascundă în spatele unui zâmbet, ating superficial problemele lor sau le transformă în lamentări, în asemenea condiţii, a vorbi despre comunicare este nepotrivit. Oamenii nu comunică întrucât, de regulă, nu sunt pe aceeaşi frecvenţă. Nu ar fi dificil că se ajungă la comunicare dacă nu s-ar închide, temători în a face confidenţe şi rigizi în abordarea problemelor care îi preocupă cu adevărat. Deschiderea reprezintă, încă, un porcea laborios, care necesită trezirea sufletului adormit Puţini vor recunoaşte că dorm. Nici nu ar avea cum că realizeze acest lucru. Şi totuşi, un început peste exista pentru fiecare.

Când începi să-i observi pe cei cu care stai de vorbe şi că te preocupe viaţa lor, greşelile lor recunoscute, din care au învăţat când s-au corectai, felul în care au ales şi unde au ajuns, creaţiile lor şi împlinirile, deja eşti un om vin. Un om care-şi iubeşte semenii. Te simţi o parte dintr-un întreg şi eşti capabil şi vezi lecţiile pe care ţi le oferă viaţa. Dacă eşti atent descoperi că nici tu nu eşti singur niciodată şi că deseori ai fost ajutat. Intuieşti regulile Jocului din care facem toţi parte şi orice prilej de a-ţi confrunta opiniile cu ale celorlalţi devine o ocazie de a te instrui. Oamenii au multe a-şi spune, dar nu ştiu cum s-o facă, pentru că simţul realităţii a fost anesteziat. Desigur, multe se întâmplă pe planetă şi ne sunt aduse la cunoştinţă prin mass-media. Nu orice ştire, însă, merită a fi reţinută, după cum nici comentări i de care se fac asupra evenimentelor nu sunt de natură a ne ajuta să înţelegem de ce se întâmplă asemenea fenomene. Ca să înţelegi, trebuie să cauţi sensul ascuns al lucrurilor, care se rezumă, în final, la împlinirea Legilor Vieţii, Uneori veţi fi revoltaţi şi logica va fi sfidată de fapte ce contravin oricărei legi de bun-simţ. Peşte că trebuie să vă continuaţi investigaţiile şi aprofundaţi cunoştinţele de spiritualitate care vi vor aduce răspunsurile pe care le căutaţi.

— Dar acum mi refeream la acei căutători rari, care nu se mulţumesc cu cifre şi concluzii emise de comisii guvernamentale, sau cu discursurile academicienilor. Viaţa pulsează în jurul nostru şi în noi. Avem nevoie şi dim un sens nou existenţei noastre, prea mult timp reduşi la stadiul de rob. Expresia „robul lui Dumnezeu” este depăşită şi inadecvată vremurilor actuale. Cei ce o folosesc îşi araţi propria atitudine faţă de Dumnezeu. Dumnezeu este pretutindeni şi legătura cu Sursă este directă pentru fiecare. Nu este necesar şi avem intermediari. Poate doar şi ne consultăm unii cu alţii, pentru a înţelege mai bine aceste învăţături uitate şi readuse le lumini.

Vorbeam de ospeţie. Peşte că generoasele ospiţuri ar trebui înlocuite cu acele tainice cine în care oamenii şi se împărtăşească cu lumini. Ieşirea din izolare şi egoism presupune deschiderea spre comunicare, prietenie, schimb de informaţii, implicare în acţiuni de interes comun, transmiterea înţelepciunii cu care lui în decizii şi trecem peste dificultăţi. Împărtăşirea experienţelor. Harul a coborât în multe case şi inimi, Nu-i uitaţi pe cei de lângă voi. Peşte că unii pot alina durerile, alţii pot vorbi pe înţelesul multora, unii au acces la informaţii, unii dispun de mijloace financiare… de ce nu vă uniţi forţele pentru a le pune în slujba omului? Sistemul actual pune multe restricţii inovaţiilor în ştiinţă, industrie, agricultură, artă şi cultură. Viaţa personală se limitează la programul de muncă, grijile legate de problemele întreţinerii familiei şi odihnă. Este o uriaşi capcană în care mulţi cad din diferite considerente. Sufletul, încet, adoarme, nesolicitat decât spre a-şi exprima tristeţea şi suferinţa. O sursă imensă de forţe este închisă pentru că numai capacităţile trupului şi fie utilizate. De nu ar fi sufletul, viaţa nu ar exista. Trupurile fără suflet sunt cadavre. Ce faceţi cu sufletele voastre? Când iubiţi? Când vă bucuraţi de soare, de muzică, de dans? Când vorbiţi cu Dumnezeu? De-aţi şti să-l ascultaţi glasul, multe lucruri frumoase v-ar spune şi

sfiiturile Sale v-ar fi de folos. I-aţi simţit vreodată prietenia şi ajutorul? Când şi cum s-a manifestat acest miracol? Aţi continuat că credeţi în El sau v-aţi închis când aţi dat de necaz? Ce calităţi l-aţi atribui? Cum îl percepeţi pe Dumnezeu? Ca un stăpân? Un om bătrân? O lege imparţială? O lumină mai strălucitoare decât Soarele? Un atom ce ar fi punctul din care teste au răsărit? O sferă de energie cu proprietăţi infinite în manifestare? Un fel de conştiinţă care vă însoţeşte pretutindeni? O navă extraterestră condusă de un spirit evoluat? Inteligenţa cosmică? Un porumbel luminos? Un triunghi format din Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt? Şi oare la toate nivelurile Creaţiei sunt aceste trei componente percepute astfel? Ştiu preoţii cum este acolo sus, lângă tronul de lumină? Au fost acolo şi s-au întors? Care anume? Peste vreunul dintre ei că descrie ceea ce este sus, întrebuinţând noţiunile ştiinţei contemporane? Este Dumnezeu în biserică? Ce reprezintă biserica? Ce reprezintă preoţii? Unde îl căutăm pe Dumnezeu şi unde îl putem găsi? Dar oare Dumnezeu ne caută vreodată? Cum o face? Care sunt semnele Sale, de care ar trebui că ţinem seama?

Poate că unii veţi spune că aţi trecut de stadiul acestor întrebări. Şi oare aţi găsit răspunsul cu adevărat sau este doar unul temporar? Ce schimbări au adus noile răspunsuri în viaţa voastră? Re formulări le vor indica şi noi direcţii de căutare, pentru că drumul spre Dumnezeu continui în orice etapă v-aţi afla. Nu constituie această mare taină a existenţei un motiv minunet pentru a fi împreună şi a descoperi cum v-aţi putea îmbunarăţi viaţa? Oricâte ajutoare aţi aştepta din cer, nimeni nu poate munci în locul vostru. Mi refer la acea lucrare a sufletului pe care fiecare este dator feţi de sine însuşi şi o desăvârşească. Fiecare treaptă pe care o urci spre înaltul fiinţei tale te apropie de Dumnezeu, de perfecţiune şi de fericirea de a fi. Trăim un timp al prefacerilor, când fiecare se poate implica în această lupţi cu vechile mentalităţi. Nu vreau şi

creez confuzii. Mentalitatea occidentală nu reprezintă acel nou la care mi refer. Concepţiile despre viaţă create de societatea de consum nu vizează evoluţia spirituală a omului, ci doar comportamentul lui social şi atitudinea feţi de muncă, bani, sex şi distracţie. Este un mod superficial de a trata omul ca fiinţă umani, posesoarea scânteii divine. Teste lucrurile bune pe care le-au descoperit savanţii lumii, ajutaţi de entităţile evoluate, au rămas secrete din raţiuni economice şi bolile şi neajunsurile au continuat să menţină în suferinţă o lume întreagă-Egoismul şi dorinţa de supremaţie au smintit multe minţi, care sunt vinovate de dezastrul economic mondial. Punerea lor la zid nu va întârzia pentru că trăim un timp al adevărului şi acesta nu mei poate fi ascuns.

Pe de altă parte exisră suficiente surse de informare astfel încât fiecare să descopere drumul înapoi, spre casă. Când spun acest lucru, mă refer la regăsirea centrului fiinţei, la descoperirea uriaşului potenţial creator ai omului şi la iubirea pe care fiecare o are în sine. De ce relaţiile între semeni au devenit arăt de tensionate, de rigide, de superficiale, de agresive? Sunt nefireşti asemenea atitudini. De ce arăta deznădejde în lume când puterea de a schimbe lumea stă în mâinile noastre? De ce arăta pesimism când gândul cel bun, vorba înţeleaptă şi fapta plină de curaj pot transforma totul în jur? De ce arăta minciună când adevărul este la îndemână? De cine ne ascundem când totul se citeşte pe faţa noastră şi când oglinzile înconjurătoare ne reflectă caracterul? De ce atâtea fărădelegi? Oare nu suntem cu toţi responsabili pentru actele antisociale ale semenilor noştri? Ce le oferim pentru a-şi găsi un loc în societate? Analizează cineva cauzele care duc la infracţiuni? Ce rezolvă detenţia când oamenii îşi uită originea divină şi credinţa, în lupta lor pentru existenţă? Credeţi că este o mare diferenţă între robul ce munceşte pentru a câştiga un ban şi cei ce îl fură? Reflectaţi asupra acestor lucruri şi veţi vedea că fiecare îşi

are partea sa de vini. Societatea este formată din oameni şi legile sunt votate tot de oameni. Cine ar trebui să analizeze efectele acestora asupra sufletelor? Psihologii nu au nimic de spus în această privinţă? Un sistem social care nu ţine seama de nevoile oameni lor ca fiinţe vii, considerându-le maşini care aduc profit, nu este viabil. Mai devreme sau mai târziu apar fenomene care perturbă sistemul şi care sunt greu de controlat dacă nu se ţine seama de Legile Vieţii, Actualul mod de gândire este artificial şi viaţa care se supune unor reguli artificiale se îndreaptă spre moarte. Veţi riposta că moartea oricum face parte din viaţă şi toţi mor. Chiar dacă mai târziu se reîncarnează. Eu mă refer la moartea sufletului. Este o lungă agonie ce duce la inactivarea forţelor care exprimă viaţa. Însănătoşirea sufletului este un proces laborios şi de durată. Nu trebuie neglijat şi nici amânat Oriea bea lă fizică este cauzetă de bolile sufletului şi puţini sunt cai care ştiu că trateze cauzele reale ale suferinţelor trupeşti. Totuşi, fiecare om are posibilitatea de a se vindeca singur, dacă îşi analizează cu atenţie viaţa şi este dispus să-şi corecteze greşelile pe care Le-a făcut în timp. Este greu că recunoşti unde ai greşit, când orgoliul te împiedică că fii obiectiv şi mai întotdeauna găseşti un vinovat pentru necazurile tale. Omul demn şi le identifică, şi le analizează şi îşi schimbă atitudinea care i-a pricinuit dureri şi neajunsuri. Dar despre avertismentele care ne indică drumul greşit am mei vorbit

Vizitele şi discuţiile pe care le aveţi în familie, între prieteni sau între colegii de serviciu, vecini ori cunoştinţe ar fi deosebit de benefice dacă ar atinge astfel de subiecte, legate de viaţa voastră. Noi puncte de vedere v-ar îndrepta spre noi direcţii de investigare şi introspecţie. O asemenea şcoală vie ar împrospăta relaţiile dintre oameni şi noile atitudini ar aduce sănătate multora dintre cei care au tratat cu superficialitate acest aspect al vieţii. Reamintindu-ţi să-l respecţi pe cel de lângă tine, vei începe

şi te respecţi pe tine însuţi şi vei alege să procedezi altfel în viitor, decât ai făcut-o până acum. A ne scutura de obiceiurile în vechi iţe, care au deteriorat relaţiile dintre noi şi ne-au adus atâtea necazuri, este o necesitate şi a persevera este o dovadă a creşterii nivelului de conştiinţă. Împăcarea, iertarea, înţelegerea, comunicarea nu sunt lucruri imposibile. Peşte că vă este mai greu să faceţi primul pas, dar vă asigur că vi veţi simţi mult mai bine şi veţi dori şi-l faceţi şi pe uimitorul. Luaţi exemplul copiilor şi regăsiţi-vă inocenţa. Culpabilitatea este o stare care se poate îndrepta printr-o măsură adecvată fiecărui caz în parte. Aveţi iniţiative constructive şi viaţa voastră va lua un alt curs. Orice necaz reflectă un blocaj interior. Descoperiţi-l şi prin gândire veţi găsi şi remediul.

Sunteţi cârmacii vieţii. Nu vă lăsaţi corabia în derivă, pentru că atrageţi furtuni pe care nu aveţi puterea să le controlaţi. Este mai bine să le preîntâmpinaţi printr-o viaţă curată, decât să apelaţi la măsuri de urgenţă care, luate în pripă, nu întotdeauna au efectul scontat şi deseori conduc la agravarea situaţiei. Este bine să începeţi ea recapitularea vieţii, pentru a vă înţelege traseul pe care l-aţi urmat şi încotro v-au condus deciziile pe care le-aţi lest de-a lungul timpului. Începeţi cu copilăria şi condiţionările pe care le-a creat. Descoperiţi când v-aţi simţit liber şi fericit şi ce anume v-a cauzat această stare. Când v-aţi simţit constrâns să procedaţi într-un anumit fel şi când totul a depins de voi? Care au fost punctele-cheie ale devenirii celui ce sunteţi astăzi? Când aţi ratat ocazia de a face ce vă doreaţi? Aţi descoperit pentru ce v-aţi născut? Încercaţi să nu răspundeţi în grabă şi în termeni generali. Aceste întrebări cer răspunsuri concrete. Simţiţi că răspunsul pe care l-aţi dat vă reprezintă? Este cel adevărat? Nu aţi răspuns prea repede, oferind o replică de conjunctură? Credeţi că este un secret? Aveţi curajul să mărturisiţi celor apropiaţi descoperirile pe care le faceţi? Credeţi că v-ar ajuta părerea lor? Veţi ţine seama de

aceasta sun vă veţi închide de câte ori vi se vor spune lucruri care nu vă convin? Şi ce sunt acele lucruri care nu vă convin? Cele care pătează imaginea impecabilă pe care o aveaţi despre voi înşivă? A căuta adevărul presupune a accede la zonele umbroase ale fiinţer Aveţi puterea de a vă confrunta cu ele? Puteţi anticipa bucuria şi eliberarea pe care le veţi simţi când vă veţi despovăra de păcatele ce v-au îngreunat crucea?

Ar fi frumos ca oamenii să-şi propună o depoluare psihică planetară. Şi una dintre măsurile de urgenţă ar fi curăţenia interioară. Apoi armonizarea relaţiilor cu toţi cei pe care îi cunoaşteţi şi chiar cu aceia pe care nu-i cunoaşteţi, dar pe care îi criticaţi adesea. Ar fi frumos că începeţi să vă alegeţi cu grijă cuvintele şi tonul pe care vă adresaţi celor din jur. Ar fi frumos să vă descreţiţi frunţile şi că zâmbiţi. Chiar două viaţa este stresantă şi plină de nevoi, plânsul nu vi ajută, cel mult poate fi o uşurare de moment. Încercaţi că vi întăriţi şi că găsiţi în voi resursele redresării. Daci veţi deveni prieteni, veţi şti cum că vi ajutaţi, începeţi prin a transforma întâlnirile în prilejuri de a Lucra împreună pentru a vă cunoaşte mai bine şi a vi descoperi frumuseţea sufletească. Nu mimaţi, însă, bucuria, iubirea, satisfacţia şi nu faceţi promisiuni premature, pe care nu ştiţi că le ţineţi. Fiţi consecvenţi şi nu renunţaţi atunci când negura interioară este provocaţi că se manifeste. Continuaţi procesul renaşterii şi vi veţi vedea cu alţi ochi. Aveţi răbdare şi fiţi toleranţi, fiecare poartă în sine alţi balauri şi toţi sunt deopotrivă de respingători. În *loc* de a face reproşuri, reflectaţi asupra cauzelor care îl determini pe cel de alături că reacţioneze astfel. Uneori, acestea îşi au originea în educaţie, în întâmplări traumatizante din trecui, pe care acesta poate că nici nu şi le mai aminteşte, în situaţiile pe care le-a traversat şi al căror tâlc nu a avut puterea să-l asimileze, ci doar să-şi reprime emoţiile şi în anumite contexte că le manifeste. Peşte că, în locul lui, nici voi nu aţi fi avut o altă

atitudine sau poate ci aţi fi clacat. Nu vi grăbiţi că trageţi concluzii. Şi nu fugiţi de problemele delicate. Ele se agravează două nu sunt soluţionate la timp. Le puteţi aborda în etape, cu răbdare, dar nu le transformaţi în tensiuni şi motive de ranchiună. Desigur pot avea *loc* descărcări furtunoase, sunt inevitabile, pentru că nu sunteţi obişnuiţi că puneţi degetul pe rană. Sunt dureroase şi de înţeles. Totuşi, fiecare trebuie să lucreze asupra sa astfel încât să ajungă să transforme violenţa şi agresivitatea. Recurgeţi. În paralei, la exerciţii fizice, la efectul muzicii, la ieşirea în naturii, la desen, exprimfinduvi furia în alte forme de eliberare a energiei negative. Echilibraţi-vă şi continuaţi discuţia. Doar astfel veţi putea ajunge să vă controlaţi energiile interioare. Nu fugiţi de stările de panică, depresie, teamă, nelinişte, apatie, pentru că le veţi adânci în voi. Conştientizaţi-le şi transformaţi-le în stări de meditaţie, de linişte, de înţelegere, de calm. Găsiţi acele stări de introspecţie şi analiză care să vă conducă la găsirea explicaţiei pentru emoţiile ce vă încearcă şi descoperiţi activitatea carele peste neutraliza. Urmăriţi-vă cu atenţie mişcările sufletului şi învăţaţi să-i cunoaşteţi limbajul. Semnele înconjurătoare, visele, oamenii pe care Ţi întâlnim, percepţiile impulsurilor interioare, proiecţi de exterioare, toate sunt răspunsuri pe care sufletul ni le dl. Trebuie doar să le acordăm atenţie şi ne oferim acele schimbări de care avem nevoie pentru a ne echilibra şi a fi fericiţi. Nefericirea provine din ignoranţi şi indiferenţi feţi de nevoile sufletului nostru. Prea mult timp am acordat atenţie numai carpului fizic şi căderea omului este vizibilă. Nu aşa arară o populaţie evoluară, fericiră, senină, care şi-a găsit drumul spre Sursă. Bolile, nervii, stresul, apatia, dezorientarea, însingurarea, delincventa, agresivitatea, grabă, indiferenţa, prostia, orgoliul, lăcomia, injustiţia, corupţia, secretomania, minciuna, alienarea, narcomania, violenţa, decăderea morală – toate sunt simptome ale unei societăţi grav bolnave. Fiecare este

dator să lupte pentru a vindeca marea familie a omenirii, începeţi cu voi înşivă şi cu cei alături de care trăiţi şi munciţi. Daţi o noră autentic spirituală ospeţi i lor şi lumina va coborî asupra sufletelor voastre, pentru că voi înşivă sunteţi lumină din lumină.

CREDINŢE ŞI CONVINGERI

Pe drumul către centrul fiinţei străbatem multe zone ale psihicului, pe care cu greu le vom putea recunoaşte dacă vom fi rigidizaţi de convingeri asimilate de-a lungul vieţii. Urcuşul spiritual poate fi asemuit cu o despovărare treptată de concepţii învechite sau de închipuiri fără un fond real. Proiecţiile minţii nasc iluzii şi numai cunoscând Legile le poţi neutraliza cu propria voinţă şi graţie purităţii atinse în ani de efort îndreptat spre autocunoaştere şi cunoaşterea Universului. Pare greu de dobândit discernământul care distinge ce este fals de ceea ce este autentic, cărat, pur, adevărat Mulţi ar dori răspunsuri clare, care că vină pe canele fizică sau psihice. Numai că discernământul nu se obţine în acest fel. Multe confuzii şi iluzii analizezi până ce ajungi că iei decizia corecţi. Te vei lovi deseori de aspectele punitive ale Legilor, până vei ajunge că le descoperi şi că le respecţi. Numai respectarea lor te va conduce spre lumină.

Desigur, poţi alege să trăieşti cum vrei, să zăbeveşti cât doreşti în zonele inferioare ale Creaţiei, privându-te de bucurii mei înalte. Trebuie că ştii, însă, că stagnarea înseamnă şi cădere şi exişti riscul de a deveni un exponent ai involuţiei. Adâncirea în hăul ignoranţei nu a adus nimănui fericirea. Dorul de casă se stinge şi procesul de trezire devine din ce în ce mai dificil. Ne găsim într-un Univers plin de iubire, care oferă şanse de redresare fiecăruia, dar iertarea nu înseamnă o propulsare forţată pe scara evoluţiei. Trudo căutătorului de lumină este încununată de succes, dar lenea de a gândi şi de a iubi nu pot constitui modele de viaţă.

Am făcut aceste consideraţiuni pentru că am văzut o

tendinţă periculoasă de automulţumire, care se răspândeşte de către unii propagatori ai unor pretinse adevăruri. Acceptându-şi nişte limite pe care nu încearcă că şi le transforme, proliferează idei generoase, dar false, potrivit cărora graţia divină a caborât asupra planetei şi iertarea a şters karme, a salvat planeta, a acordat şanse de trecare tuturor în Noua Eră, fără niciun discernământ. În acest sens se afirmă că totul ar continua ca şi până acum, pentru că „Domnul nostru* lucrează asistat de o mulţime de neve şi de fiinţe de lumină care vor salva Terra. În mod logic, asta ar însemne că oameni i i vor fi la fel pe un pământ curat şi recreat. Noile resurse energetice şi descoperiri ştiinţifice ar fi exploatate potrivit unei aceleiaşi mentalităţi şi ne-am întoarce de unde am plecat. Este aberantă o asemenea concepţie şi nu o pot atribui decât unor interese obscure de a împiedica trezirea omului şi de a-l face să se complacă în situaţia în care este, mizând pe o milă infinită şi o iubire care se confundă cu indulgenţa. Nu acesta este mesajul lui Iisus. Este un surogat adormitor pentru cei ce nu gândesc şi s-au obişnuit şi înghită orice nerozie vehiculară de diferite persoane sau chiar de mass-med ia. Învăţătura creştină a fost deformară de-a lungul secolelor şi acum este simplu să se recurgă le lozinci dogmatice, care au pătruns în subconştient şi care vor fi recunoscute că adevărate, în detrimentul. celor reale, dar mai puţin convingătoare întrucât nu seamănă cu tot ce s-a crezut până acum şi pentru că cer efort şi fac omul responsabil pentru opţiunile sale.

A fi tu însuţi înseamnă a exprime în viaţă acele forţe interioare şi virtuţi ea care ai fost înzestrat, nu a-ţi man i festa satisfăcut negura care afectează propriul echilibru şi armon ia mediului în care te găseşti. A fi liber nu înseamnă a-ţi răspândi prostia, ci a-ţi manifesta creativitatea într-un mod nou, frumos, aducând o nouă viziune asupra lumii, o nouă înţelegere, o rază de speranţă, şi trăind în adevăr. Uneori par greu de găsit acele nuanţe care separă

adevărul de minciună. Tocmai acest lucru trebuie să ne facă mai atenţi le ceea ce suntem dispuşi să credem. Multe minciuni se scriu sau se spun utilizând cuvinte frumoase, convingătoare, asociate, de regulă, spiritualităţii ea: iubire, milă, graţie divină, Iisus, iertare, mântuire, raze şi energii albe, pure, de lumină, vindecare, salt evolutiv, entităţi evoluate, neve extraterestre, rugăciune, preot, biserică, har, minune, zâmbet, miracol, credinţă, duhul sfânt, spirit, suflet, meditaţie, alimentaţie vegetariană, a simţi, vibraţie, reîncarnare, regresie temporală, hipnoză, telepatie, chakre, karmă, cristale, maestru spiritual, yoga, tehnici de meditaţie, astrologie, templu, discipol, ashram, naturism, etc. Fiecare dintre acestea pot revela, în fraze bine gândite, adevăruri, după cum folosite ea înţe I agenţă, dar în scopul de a induce în eroare, pot crea confuzii şi abateri de pe drumul spre trezirea omului. Cuvintele sunt neutre. Cel ce gândeşte şi le foloseşte este responsabil pentru afirmaţiile sale şi înţelesul pe care îl dă acestora. Este bine că analizaţi ceea ce citiţi. Nu vă puteţi feri de a vă confrunta cu minciuna şi de a trebui că stabiliţi care este adevărul, pe nivelul de conştiinţă pe care vă aflaţi. Nici nu este indicai, pentru că nu v-aţi mai forme discernământul. Dar nu trebuie că luaţi de bună orica afirmaţie, doar pentru că omul care o face vă este simpatic sau pentru că acea carte care a lansat-o a avut succes în străinătate.

Adeseori veţi fi singuri în momentele în care va trebui că decideţi şi este bine să aveţi curaj că vă exprimaţi crezul. Chiar de veţi greşi, veţi învăţa din această experienţă mai mult decât dacă aţi aştepta că vi se spună ce că faceţi, devenind dependenţi de judecata altuia. Alteori, un ajutor exterior poate apărea la un moment dat, pentru a vă aduce o corecţie şi a vă indica abeterea de pe drumul cal bun. Nu fiţi inflexibili şi recunoaşteţi-vă greşeala. Orgoliul nu este un sfetnic bun.

Relaţiile dintre oameni sunt greu de armonizat în condiţiile concurenţei, invidiei, geloziei, lipsei de

discernământ şi de iubire autentică, prostiei, superficialităţii, urii şi lenei de a gândi. De aceea, atunci când cave nu merge într-o prietenie este bine că analizaţi cu atenţie cauzele care au condus le ruptură. Orica relaţie se poate repara dacă există bunăvoinţă şi orica relaţie se poate denatura atunci când există faţăm ic le, interese ascunse şi indolenţă. Este trist când respingi un om pe care l-ai iubit cândva. Te respingi pe tine însuţi. Nu există motive de a nu ierta chiar dacă ţi-a greşit Dar aceste învăţături, atribuite lui Iisus, pe care pretindeţi că L iubiţi, nu doriţi că vi le însuşiţi şi iubiţi condiţional, de conjunctură, pentru a vă lăuda cu sentimentele voastre şi a vi se recunoaşte nişte calităţi inexistente. A iubi cu măsură înseamnă a nu iubi, ci a face un contract prin care fiecare se oferă că spună cuvinte asociate iubirii şi că înfăptuiască anumite lucruri care că constituie mărturii de afecţiune, ceva gen – eu voi face mâncare şi voi spune de câteva ori pe zi că te iubesc şi tu vei aduce bani în casă şi vei face reparaţii. Aceste lucruri le face oricine pentru a supravieţui şi a se asigura cât este de bun. Când ai complexe, adesea ai nevoie că te ridici în proprii ochi şi mimezi acele atitudini care nu fac încă parte din netura ta. Nu este rău că vă străduiţi începând cu lucruri mai simple şi continuând cu cele mai dificile. Fiţi, însă, sinceri când faceţ i aprecieri şi nu vă supraevaluaţi. Amintiţi-vă şi când aţi trădat iubirea şi motivele care v-au determinat şi o faceţi.

Desigur, se poate spune ci viaţa trebuie trăită aşa cum vine, cu bucurii le şi necazurile ai. Da, numai că acest „cum vine” depinde de noi şi suntem responsabili pentru ceea ce atragem şi pentru condiţiile pe care le oferim copiilor noştri. Poate că, pentru mulţi, viaţa pur şi simplu vine pentru că alţii o fac pentru ei şi aceştia o acceptă. Dar toţi suntem creatori şi putem schimbe acele necazuri pe care nu le dorită, alegând şi trăim viaţa conştient. Este ea şi cum ai conduce o maşini sofisticară fără şi ai carnet de

conducere şi a conduce relaxai, cunoscând arăt regulile de circulaţie, cât şi cum şi stăpâneşti volanul. Cu siguranţă, în primul caz vei ajunge le spital sun la cimitir, iar îneel de-ai doilea vei ajunge acolo unde doreşti. Este uşor şi găseşti justificări pentru neroziile taie şi le munţi ea şi cum ai spune mari adevăruri. Este mai greu şi recunoşti că te-ai împotmolit şi ceri ajutorai, în loc de a face pe atotştiutorul. Dar nu foloseşte nimănui o asemenea atitudine. Nici conştiinţa nu se va simţi liniştiră, nici durerile nu vor dispărea. Filosofia de pahar sau în jurul unei cafele, facilă şi cu iz de lamentare, nu poate aduce belsamul de care sufletul are nevoie. Acesta este adevărul şi mai devreme sun mei târziu va trebui să-l recunoşti, pentru a ieşi din mocirlă. Superficialitatea ea care aberdaţi propria viaţă construieşte capcane pe care le credeţi destinete. Nu analizaţi situaţiile pe care le traversaţi şi este firesc şi complicaţi totul, orbi le soluţiile simple care vi sunt le îndemână. De ce aţi renunţat să gândiţi? Poate că v i se pare că nu aveţi de alea sau că alternativele nu sunt prea atrăgătoare. Dar nu mă refer le efectele pe care le-aţi obţinui, ci le cauzele profunde care v-au adus în situaţia disperară în care sunteţi. Cum aţi muncit, cum v-aţi purtat cu semen i i, cât v-a preocupat să fiţi un om conştient de viaţa sa şi de responsabilitatea de a se perfecţiona şi a fi mai bun. V-aţi corectat conştient greşelile pe care le-aţi făcut? Sărăcia interioară atrage sărăcia exterioară, pentru că viaţa proiectează în exterior ceea ce este în adâncul fiinţei noastre. Tot ce vedem înjur ne oglindeşte şi tot ce avem meritătm. Dacă am accepta acest lucru, primul pas ar fi făcut şi am putea merge mei departe. Dacă trăieşti

Ară că înţelegi ce ţi se întâmplă, poţi fi sigur că dormi. Cine ar trebui că te cunoască mai bine decât poţi tu însuţi? Chiar este necesar câte un psiholog sau un înger păzitor pentru fiecare om? Oare nu v-aţi maturizat? Cine că se ocupe de sufletul vostru dacă nu o faceţi voi înşivă? Şi dacă vi se atrage atenţia, de ce ripostaţi? Dacă fiecare

om este o insulă într-un ocean, niciodată nu veţi înţelege cum poate arăta un continent şi câte frumuseţi ascunde.

Convingerile sunt zidurile care separă oamenii. Sunt frânturi de adevăr, cioburi care niciodată nu vor putea deveni cupa adevărului. Credinţa este numai una, aceea în Dumnezeu, în iubire, în cunoaştere, în pace, în adevăr. Convingerile au transformat credinţa în credinţe. Acestea sunt viziuni proprii, iluzii convenabile care colorează viaţa celor ce nu vor că lupte. A te agăţa de credinţa ta oarbă, fără a gândi, conduce le manifestări fanatice sau beli psihice, doformări ale realităţii potrivit unei dorinţe neconştientizate doua plăsmui o lume în care că te simţi important pentru ceea ce eşti, Oră a depune niciun efort de a-ţi dovedi calităţile pentru care vrei că fii acceptat şi apreciat. Nu poţi schimbe lumea rămânând pe loc. Singuru' I mod de a o schimbe este de a te transforma tu însuţi. Este simplu şi la îndemâna oricui. Poate că nu vei reuşi că schimbi un sistem social, dor în mod sigur vei schimbe lumea din jurul tiu şi vei crea o oază de armonie. Pentru tine va fi o cu totul altă lume, pentru că vei atrage alte experienţe de viaţă, alţi oameni, alte trăiri, şi concepţiile ţi se vor schimbe. Este un fenomen de însănătoşire, de regenerare, de împrospătare. Eşti un sistem deschis şi receptivitatea la curenţii viitorului cât şi recuperarea energiilor trecutului te vor face mai puternic, încrezător în forţele proprii, şi vei reveni le credinţi, pentru că vei descoperi felul în care Dumnezeu lucrează ca tine şi prin tine. Refuzând că ţii seama de seninele care te atenţionează asupra faptului că ai rătăcit drumul, te vei rătăci tot mai tare în propriile convingeri şi te vei închide într-o lume a morţii. Invariabilitatea obiceiurilor, rigiditatea convingeri lor, opacitatea că care priviţi viaţa devin, treptat, o închisoare mentală, care va avea un corespondent fizic ce s-ar descrie prin banalitate, plictis, apatie şi lipsa setei de viaţă. Un cerc care se închide şi din care cu greu mei puteţi ieşi.

Unii au constatat că sunteţi prinşi în capcana timpului. Totul se reperă: decrete care nu schimbi nimic, în esenţă, deşi sunt prezentate ca fiind mari realizări, scumpiri repetate, sărăcie progresivi, aceleaşi beli, alte catastrofe, noi cataclisme, discursuri politice, con ti icte locale. În plan personal, oare de cât timp nu aţi mai înregistrat o schimbare majoră, pe care s-o resimţiţi pâni în adâncul sufletului? Serviciul de ai cu ai, aceleaşi treburi gospodăreşti, inerţia de la televizor, lecţiile copiilor, cheltuielile, câte o durere de cap, un drum la dentist, concediul. Crăciunul şi anul următor, pe care îl dorim mai bun de fiecare dată reiau la nesfârşit acelaşi scenariu, de parcă am trăi aceeaşi ai. Filmele se repeţi şi ele, iar în jur, pe măsură ce încep că se trezească, toţi trec prin aceleaşi faze, făcând aceleaşi greşeli. Totul este previzibil. Şi fără a consulta stelele sau prognozele efectuate ştiinţific. Este suficient că observi.

— Mi întreb dacă nu cumva cineva ţine timpul în Ine şi dacă nu cumva de o vreme, sau peşte de mai multă, tot învârteşte aceeaşi roată sau aceeaşi roii de film. Prea se repetă aceleaşi secvenţe. Mă simt ca într-o lungă aşteptare, ea şi cum stau şi asist la toată povestea asta pentru ca şi ceilalţi că înţeleagă că se întâmplă. Poate fi o pedeapsă, o fortăreaţă pe care ne-am ridicat-o şi din care nu putem evada. Poate fi şi graţia de care vorbesc unii, dar pe care nu au înţeles-o: ni se prelungeşte timpul ca că ne treaim cât mei mulţi. Ni s-a dat timp, cu alte cuvinte. Ni s-a dat încă o şansă de a opta pentru viaţa frumoacă şi conştient trăită. Iertarea în asta constă – în a putea că te corectezi, adică în avea timp că înţelegi, după că ţi s-a recxplicat unde ai greşii, şi a porni pe un alt drum. Nicidecum nu poate fi o mântuire în stare de inconştienţii. Ar sfida orica Lege Universală şi asta nici măcar Dumnezeu nu face. Sau poate că fiecare trebuie că iacă din timp pe cont propriu, ceea că ar putea lua cam multă vreme şi a conţinea modul de viaţă general acceptat este

dureros când ai ajuns că transcenzi timpul, trăind în ritm propriu.

— Se poate spune şi astfel. Pe de altă parte crezi că te opreşte cineva că faci schimbările care ar pune un alt film în videocasetofon? Este viaţa ta şi o trăieşti pe nivelul pe care îl alegi. Proiectezi filmul care îţi placă, pentru a învăţa o lecţie nouă. Dacă simţi nevoia unei schimbări, nimeni nu te opreşte că experimentezi, în această vreme, alte fenomene ale vieţii. De unde ştii că influenţe ar putea avea alegerile talc asupra celorlalţi? Peşte că sunt de bun augur. Roata destinului omenirii se clinteşte în altă direcţie când tot mai mulţi au curajul unor noi experienţe. Mentalul colectiv le înregistrază ea pe noi arhetipuri şi ele devin modele cu care şi alţii pot intra în rezonanţă. Nu trebuie să te gândeşti la greşeli când îţi cunoşti motivaţiile şi ţelul şi mai ales când ştii că poţi acţiona mânat nu numai de interese personale.

— Am mână liberă, cum s-ar spune. Este un fenomen ciudat. Când devii mai conştient de implicaţiile opţiunilor tale, ajungi să fii, uneori, excesiv de prudent, ceea ce s-ar traduce tot ea frică, dar la un nivel mai subtil. Mi deranjează acest lucru, dor nu pot şi nu-l mărturisesc. Atunci când eşti inconştient, ai mai multă dezinvolturi şi îndrăzneală. Şi nu este teamă de pedeapsă sau de consecinţele faptelor tale. Le poţi duce. Este altceva. Mai degrabă ţi-e ruşine şi greşeşti şi, tot gândind, nu mai ştii ce este bine şi ce este rău. De fapt, nici aşa nu este corect formulai, pentru ci nu peste fi vorbe de rău, ci de o alegere care îţi marchează gradul de maturitate spirituali şi nu-ţi di mâna şi frici opţiuni pripite.

— Dar nici şi amâni decizia doar pentru că nu vrei şi dai greş. Oricum înveţi din experienţa următoare şi în acest sens nu poţi considera greşeală niciuna dintre variantele la care te gândeşti.

— Oare a căta oară parcurg bucla asta? Eşti sigur ci Moş Timp ne păsuieşte sau s-a descoperit maşina

timpului? Se joaci cineva cu noi? Practic, diferenţele, de câţiva ani încoace, sunt neglijabile. Nici nu a început bine anul şi deja văd cum totul a stat sau cum se reperă, tot acelaşi lucru este. Sesizez periodicităţi de mai lungi durară şi de mai scurtă durară. Am crezut ci va fi altfel, acel altfel pe care îl aştept demult la un alt nivel, chiar simţeam schimbarea pe care o aduce noul an. Acum, parcă ceva a încremenit. Mişcarea aparent! Nu este de natură a crea decât iluzia perfectă. Ciudat. Eu unde sunt de fapt? Uneori am impresia ci ies din timp şi alteori că sunt în cercul în care se mişcă şi ceilalţi, sau poate doar în cercul meu, pe circumferinţa căni ia am făcut câteva ture. Şi ies din cerc? Asta este întrebarea, pentru că de data asta cred că ştiu care este mişcarea care ar deschide cercul.

— Şi de ce nu o faci?

— Iar ajungem în acelaşi punct, în jurul căruia gravitez de câteva ori pe ai. Încep că mă simt ea un satelit, în vârf indu-mă în jurul problemei mele. Ce revoluţie comică schimbe traiectoria unei planete sau a unui satelit?

— Să zicem un nou impuls creator sau o cădere.

— Căderea nu mi-aş dori-o, dar nu ştiu dacă opţiunea mea m-ar duce la cădere sau la evoluţie.

— Şi creai că prin imaginaţie ai că afli? Se pot face corecţii din mers. Unele mutări ale Jeeului nu pot anticipa lecţia decât dacă le faci. Oricum, nu poţi spune că nu intuieşti urmarea.

— Nu. Este o senzaţie stranie, parcă ar fi un fel de a trăi pe muchie de cuţit: nici în timp, nici în afara lui, nici bine, nici rău, şi câştig şi pierd, pot şi progresa, pot şi stagna, pot fi aici şi pot că nu fiu. Recunosc doar că este provocatoare schimbarea. Până le urmă o pot transforme cumva dacă mă străduiesc dar a mai face o dată turul anului rotund mi se pare cam plictisitor. Nu că nu aş avea că face, dar trebuie că-mi verific ipotezele. Doar aşa voi putea că le utilizez ea experienţă de viaţă. Altfel rămân simple speculaţii.

— Aşa ziceam şi eu. Nu prea ai ce pierde. Creai că dacă ai accepta o nouă tură, ai fi fericiţi?

— Poate că fericirea ne-o construim noi. Nu asta este problema, ci ce aş rezolva două aş continua în acelaşi stil viaţa mea? Şi contez pe elementul surpriză cât timp în jur totul este la fel? Ar fi absurd. Surprize nu poate veni decât atrasă de schimbările din interior. Aş putea profite de această prelungire. Cât timp fiecare îşi străbate cercul, eu evadez puţin. Poate că nu se va băga de seamă absenţa mea. Evident, nu de le cursuri, pentru că acolo nu există timp şi Rectorul nu are nevoie că ţină prezenţa ca că vadă cine chiuleşte. Să zicem că mă înscriu de un nou curs, seminar sau laborator.

— Da. Pare o abordare rezonabilă. Să te văd cam vei proceda. Ştii că sunt cu ochii pe fiecare dintre studenţii mei. Decizia este un aspect, motivaţia altul şi poate cel mai dificil este al treilea – arta cu care pui ideile în practică. Improvizaţie, autenticitate şi talent. Fără note false, că pierzi la punctaj.

— Cu trimitere la etajele Teatrului Cosmic, la Regizor şi la probele şi spontaneitatea actorului, a celui viu, care nu mai este o marionetă. Este un proces îndelungat şi laborios în spatele acestui test. Mai şi pici examene, pe acest drum. Nu eşti mereu perfect. Le dai iar şi iar, până ceva se schimbe. Peşte că l-am picat, dor ştiu şi de ce. Cred că nici nu am dorit să-l trec. Trebuie să-ţi trăieşti rolul, pentru că răspunsurile le găseşti doar fiind autentic şi pragurile le treci numai cu ajutorul forţelor sufletului. Voi vedea. Nu pot să creez un rol, ci doar să-mi conştientizez dorinţele şi sentimentele. Apoi să le accept, să le recunosc, să constat ce forme iau şi să fiu ea însămi. Nu ştiu dacă restul depinde numai de mine.

— Nu, dar în mare măsură. Partenerii de piesă nu cunosc valoarea pe care o are acest examen pentru tine şi nici nu au voie să ştie, tocmai pentru a vedea cum te descurci în situaţii imprevizibile. Şi mai este ceva. Nu

trebuie să uiţi că grabe poate strica totul. Este un moment optim pentru tot ce întreprindem în viaţă. Nu pierde ocazia, dar nici nu te pripi. Eşti şi regizor.

— Scenarist şi producător al filmului vieţii mele. Aş putea spune că planeta este plină de oameni de artă, dacă privim problema din acest punct de vedere.

— Oarecum. Poţi întruni teste aceste calităţi numai când trăieşti viaţa conştient. Când dormi, nu eşti aici măcar actor pe scena vieţii, ci doar o păpuşă programată să scoată replici standard.

— Înseamnă că scările acestui teatru ies din timp şi te duc în atemporalitate, nu? Ieşirea din timp ar fi un fel de licenţă pe care o susţii şi care atestă nu numai că eşti viu, ci şi faptul că ţi-ai câştigat nemurirea… mâm, doar atât? Ceva nu pricep. Mă gândeam că trebuie să fie o probe de confruntare cu moartea.

— De ce, doar pentru că primii creştini au fost prigoniţi şi crucificaţi? Crezi că actuaia crucificare a credinţei diferă cu ceva de cea de le începuturile creştinismului? Peşte că este o crucificare morală, dar asta nu o face mai puţin dureroasă. Poate că testele de credinţă de azi sunt mei subtile decât cele de altă dată şi, pentru că ştiinţa a avansat şi oamenii sunt mai şcoliţi, se verifică modul de a gândi, de a iubi, de a trăi în adevăr. Nu este suficient să-ţi exprimi convingerile. ci că dovedeşti prin felul în care trăieşti dorinţa ta de a evolua spiritual, de a te apropia de Dumnezeu şi de a intra conştient în civilizaţia cosmică. De discursuri este plini lumea. A venit timpul că demonstrăm cu fapte cât suntem de drepţi. Acestea constituie mărturia credinţei noastre, a curăţeniei sufleteşti şi a creativităţii pe care am manifestat-o pe Pământ

— Poate că avem multe prejudecăţi şi modelele trecutului ne influenţează gândirea.

— Eu ce spuneam?! Oamenii trăiesc cu trupul în acest secai, dar cu mintea au rămas mult în urmă. Chiar şi

atunci când se gândesc la viitor, îşi proiectează visele după structuri mentale depăşite, inadecvate prezentului. Ei reprogramează trecutul, derulându-l iar şi iar. Chiar dacă, pentru mulţi, viaţa pare a merge înainte, ea stă pe foc, pentru că locomotiva timpului este gândirea. Când zeci de ani ai gândit la fel şi ai transmis generaţiei următoare acelaşi sistem de gândire, ai readus mereu trecutul în prezent Cum că dai drumul viitorului când tu îl blochezi ca limitările tale de înţelegere?! Deschide-te informaţiei, observă ce se petrece în jurul tău şi în inima ta, schimbă-ţi atitudinile, corectează-ţi greşelile şi nu le mai repeta, întăreşte-ţi credinţa şi viitorul nu va mei fi asemănător trecutului.

— Am senzaţia că fiecare trăieşte într-un alt timp şi că examenele sunt adecvate timpului personal. Un ah soi de tura Babei adăposteşte exponenţii diferitelor niveluri de conştiinţă. Văzând ce se întâmplă azi, mă duc cu gândul spre trecut Citeam o carte în care istoria era prezentată începând din timpuri străvechi, altele decât cele despre care învăţăm la şcoală, şi având un ah fir călăuzitor. Am realizat că, de-a lungul ei, greşelile au fost mereu aceleaşi şi că omenirea, deşi a primit mereu învăţătura divină, a căzut le examene. Şi acum se găseşte într-o situaţie similarii. Totuşi, în sânul actualei civilizaţii se disting nişte niveluri de înţelegere care nu ţin de intelect, ci de un fel de a fi care te etichetează ca om. Sau ca rob al timpului şi al programelor cu care ai fost ţintuit pe un nivel evolutiv inferior, în acest sens remarc că testele contemporane sunt adecvate nivelului atins, chiar dacă se presupune că în vieţile pe care le-ai trăit era bine că şi ajuns mai departe. De aici apar şi confuziile, pentru că am fost obişnuiţi că gândim toţi la fel, adică aşa cum ni s-a impus. Sigur, s-ar putea obiecta că şi ceea ce spunem noi ar putea constitu i un mod de a gând i şi de a vedea realitatea care poate că mei târziu va fi contestat. Numai că nu s-a impus, eşti liber să verifici pe cant propriu ceea ce ţi se spune, şi este

drumul înălţării tale arătat de cei care îl cunosc şi care au ajuns pe niveluri superioare de evoluţie. Ţi se atrage prieteneşte atenţia că nu mai ai timp de zăbovit şi că trebuie să te decizi. Ţi se respecră dorinţa, dar eşti în acelaşi timp avertizat asupra celor ce urmează să ţi se întâmple dacă vei prefera să trăieşti inconştient.

— Viaţa şi moartea sunt două stări distincte. De data aceasta nu mi refer la moartea trupului şi nici nu mă voi contrazice, afirmând că moartea există, ci la ceea ce urmează în condiţiile în care ne vom deplasa pe o altă orbiră vibratorie, pe alt nivel de conştiinţă sau, cu alte cuvinte, dacă vom ieşi din timp. Viaţa este un fenomen complex, care se poate defini într-un anumit context evolutiv. Ceea ce unii numesc viaţă, alţii ar putea numi moarte. În acest sens, entităţile venite pe această planetă de pe niveluri înalte de evoluţie, sau din viitor, consideră felul de viaţă de pe Terra drept moarte. Pentru ele, prezenţa lor aici echivalează cu un fel de călătorie în infera, într-un trecut în care omul abia făcea încercări de trezire le viaţă. Ceea ce se întâmplă aici este un fel de naştere în urma căreia sufletele nu-şi pot menţine viaţa. Poate că va părea surprinzător, dar nimic din performanţele cu care vi mândriţi nu constituie criterii de apreciere a gradului de viaţă. Planeta este un fel de ocean în care sufletele încearcă, cu fiecare reîncarnare, o înviere din morţi. Factorii care ateşti învierea nu fac parte din nicio statistici, din niciun program de asistenţi medicali, sociali, educaţionali sau spirituali. Cum aş putea explica, fără şi fiu din nou acuzat de duritate şi de faptul ci demolez mituri prefabricate de cei ce doresc perpetuarea acestui tărâm al morţii, ce numesc eu viaţă? Poate că nu vă consideraţi vinovaţi pentru ceea ce aţi ajuns, dar nu puteţi continua şi trăiţi în ignoranţi decât dacă alegeţi în cunoştinţă de cauză şi o faceţi. Viaţa nu se rezumi la lucrul mecanic efectuat zilnic, la repetarea unor programe adânc fixate în memoria speciei, la instincte şi nevoi naturale sau

artificiale.

Viaţa începe în momentul în care îţi afirmi independenta, opţiunea, atunci când observi, gândeşti, analizezi, creezi, percepi, simţi, îţi exprimi sentimentele, iubeşti şi crezi că a părţii unei familii cosmice care te protejează şi îţi veghează creşterea; când simţi că o putere imensă este în tine, care cere că fie exprimată în armonie cu natura, cu întregul căruia îi aparţii; când semenii tăi sunt pentru tine părţi din tine însuţi şi le respecţi existenţa şi o celebrezi împreună cu ei. Dumnezeu devine începutul şi sfârşitul căutărilor tale, ţelul unei călătorii spre centrul fiinţei şi spre – marginile" Universului. Este esenţa a ceea ce eşti, dar tu ştii acest lucru, nu este doar un concept filosofic. Este un puternic sentiment şi o convingere că faci parte din tot şi te confunzi cu totul. Recunoşti viaţa sub variatele ei forme şi o respecţi pentru că înţelegi rostul lucrurilor. Recunoşti esenţa, ne lăsându-te înşelat de aparenţe. Este un fel de puritate şi frumuseţe care te marchează ca fiind viu, un fel de cuminţenie pe care o atribuiţi copiilor, o naturaleţe şi o spontaneitate care sunt dublate de inocenţă şi înţelepciune. Este un mod de a fi lipsit de agresivitate. Este un fel de a fiinţa în iubire. Oricât aş continua, este dificil că sugerez care este acea nuanţă care diferenţiază un om mort de unul viu. Şi totuşi diferenţa este uriaşi. La nivel fizic, ştiinţific, cum vor unii că mi exprim, este vorbe de gama de vibraţie în care funcţionaţi. Este o expresie improprie vieţii, dar unii vor ca totul şi se măsoare, că se cântărească şi fie pus în evidenţi cu aparatele actuale, ea şi cum infinitul ar trebui că fie cuantificabil şi comasabil în câteva concepte şi formule, şi monitorizat cu un osciloscop. Nu puteţi misura totul cu ampermetre, spectrofotometre sau contoare, şi nu orica fenomen trebuie că fie evidenţiat cu microscopul, ecografui, tomograful şi aparatură conectată la un sistem computerizat. Fenomenele vieţii pot fi detectate cu instrumentele vieţii şi Dumnezeu ne-a înzestrat cu ele.

Chiar daci unii au dorit ca oamenii că devină dependenţi de produsele pe care le-au lansat pe piaţă şi se străduiesc în acest sens în continuare, există un uriaş potenţial în fiecare fiinţă care doreşte să-şi regăsească originea divini şi să-şi exercite dreptul de a fi co-creator. Trebuie doar că vreţi cu adevărat acest lucru şi să nu vă opriţi la stadiul de dorinţă.

— Este greu de înţeles. Poţi desluşi sensul acestor cuvinte abia după ce ai început procesul învierii. Altfel, devine clar numai când vii în contact cu un om viu şi eşti deschis comunicării. Atunci, parcă se petrece ceva minunat şi acel suflu de viaţă se transmite, iar după o vreme efectele devin vizibile.

— De aceea am şi subliniat de atâtea ori că nu prin discursuri ajuţi pe cineva, ci doar prin puterea exemplului personal. Chiar dacă ai dori să grăbeşti acest proces, el nu va avea Ine decât după ce ai înviat sau te-ai născut a doua oară. În alţi termeni, numai după ce stabilizezi parametrii răi de viaţă, poţi fi o sursă de lumini. Bunele intenţii de a-i schimbe pe cei din jurul tiu nu vor avea sorţi de izbândă decât după ce vei da bând t acea forţă autentici ce-ţi validează eforturile. Şi când spun forţă, nu mă refer la puterile pe care le caută iubitorii fenomenelor PS1, ci acea iubire autentică ce transformă tot ce atinge.

— Cred că este mult de muncit. Din păcate, însuşi cuvântul muncă a căpătat nişte conotaţii Limitate. Oamenii cer să muncească pentru a-şi câştiga cinstit pâinea. Nimic rău în asta. Dar aproape că cer robia. Nu are importanţă că produc arme sau că lucrează într-un mediu toxic ce le afectează grav sănătatea, ei cer acelaşi Ine de muncă. Nu se grupează pentru a veni cu soluţii noi sau a pune în practică anumite invenţii. Nu înţeleg cât de importantă este şi munca îndreptară spre corectarea greşelilor, spre a înţelege care este rostul nostru în lume, spre a ne perfecţiona şi a fi desăvârşiţi precum Tatăl nostru este. Sunt multe feluri de activităţi care ne definesc ea oameni

şi tot atât de multe care ne reflectă gradul de înrobire. De fapt făcând acelaşi lucru, poţi fi considerat şi vin. Şi mort. Depinde CUM faci acest lucru. Dar despre asta am mai vorbit

— Oamenii nu realizează câte opţiuni de a-şi schimbe viaţa au le îndemână. Ei nu mai văd toate aceste oportunităţi, orbiţi de dorinţele lor şi de ceea ce s-au obişnuit şi vadă. Realitatea pe care au acceptat-o ascunde o realitate mei vastă şi cu multiple posibilităţi. Dar nu o poţi sesiza dacă ochii nu s-au limpezit şi starea negativi vă conţinea şi proiecteze o falşi realitate. Dacă vezi ghinionul, este pentru că l-ai acceptat în mintea ta şi el va fi reflectat de viaţă sub diferite forme. Tu proiectezi permanent un film al cărui scenariu depinde de convingerile tale, de sentimentele şi emoţiile tale, de spaimele şi credinţele tale, de o mulţime de amintiri şi percepţii înregistrate în subconştient şi pe care nu le-ai scos la suprafaţă, fugind inconştient de ele şi de tine însuţi. Cu cât acest depozit de amintiri neprelucrate, adică neanalizate, neînţelese şi acumulate este mei plin, cu atât va fi mai greu să-ţi conduc i viaţa, pentru că nu planul conştient va finanţa energetic realitatea în care vieţuieşti, ci acest depozit în care nu obişnuieşti că intri pentru a face ordine.

— Camera ascunsă, în care ar fi bine că facem lumină. Uitând de ea, uităm de noi înşine şi de toată experienţa acumulată care, în Ine de a deveni un fel de carte de înţelepciune, devine povara pe care o ducem. Nu este acelaşi lucru dacă această cămară este ordonată sau dacă teste sunt acumulate de-a valma. Este deosebit de important ce a însemnat experienţa acestei vieţi pentru tine, ce ai învăţat, de ce trăieşti acest prezent şi nu altui, şi cum intenţionezi că duci sau că transformi ceea ce urmează. Înţelegerea şi corectarea au darul de a aduce acele schimbări de care avem nevoie pentru a redescoperi fermecat vieţii şi a ne continua drumul în tărâmul interior. Nu trebuie decât că dorim acest lucru şi să-l punem în

practică.

— Mai este un aspect, însă. Chiar dacă oamenii vor că fie fericiţi, trebuie că înţeleagă că fericirea nu înseamnă satisfacerea acelor dorinţe exprimate în starea de inconştienţă. Exişti un alt fel de fericire care constă în acel moment de graţie când realizezi cine eşti cu adevărat, ce poţi face, ce drum ai realizat pentru a te apropia de tine însuţi şi de uriaşul potenţial pe care îl aveai în tine şi nu-l manifestai. Învingerea barierelor minţii este o victorie care se concretizează în teste planurile vieţii şi este de natură a aduce o stare de înălţare şi de eliberare care nu are ceh i valent în nicio fericire plăsmuită de mintea programată, care încă vă subminează autoritatea şi puterea fiinţei interioare. Ar fi bine că nu ne agăţăm de fericirea care ni se indică sau ni se promite de cei interesaţi să profite în urme satisfacerii simţurilor noastre cu produsele lor sau a căderii omului pradă tentaţiilor şi ispitelor care duc la pierderea energiei, a echilibrului şi a timpului cu activităţi care nu conduc la însănătoşirea trupului şi nici la creşterea orizontului cultural.

— Uneori este greu să-ţi doi seama ce ascunzi în tine şi cum, încercând să atingi fericirea, de fapt te străduieşti din teste puterile să fii nefericit. Chiar de ţi se explică, vei nega acest lucru, pentru că nu-l vei recunoaşte. Mintea vă refuze acest gen de observaţie cu care nu este obişnuită şi însuşi sfatul cel bun îl vei lua drept o intruziune în viaţa ta, o încălcare a libertăţii de a alege ceea ce crezi că este bun pentru tine. O concepţie de viaţă total nouă ţi se va părea o aberaţie şi o vei respinge întrucât nu vei realiza că undeva, în adâncul fiinţei tale, recunoşti adevărul şi te temi de ceea ce ar însemna pentru tine şi accepţi none perspectivă din care vei fi nevoit să-ţi reevaluezi trecutul şi prezentul. Oamenii nu au curaj şi se confrunte cu oglinda adevirului, şi fie obiectivi şi pornească pe un alt drum. Preferi, din comoditate, drumul cel vechi şi bătătorit ai obişnuinţelor şi mentalitatea în care au trăit

— În aceste condiţii, a le impune calea dreaptă a fericirii şi împlinirii este o greşeală, pentru că ei nu doresc acest lucru. Este dorinţa ta de a-i ajuta, fără ea ei şi îl cerut acest lucru şi fie pregătiţi să-l primească. De aceea niciun sistem oficial de educaţie spirituali sau de familiarizare cu noile cunoştinţe care apar în viaţa noastră nu va avea succes. Încă trăim o perioadă de haos şi demolare a vechilor structuri mentale, etapă nu prea plăcută, dar plină de experienţe potrivite fiecăruia pentru a conştientiza ce se întâmplă. Pentru unii şocurile sunt mei puternice, pentru alţii mai uşoare. Tranziţia, arăt economică cât şi spirituală, este un proces gradat. Nu se poate construi pe un sol mişcător, şi nici nu se procedează la o demolare în forţă, fără a avea ce pune în Ine. Moartea şi renaşterea spirituală nu sunt simple cuvinte ce trimit la biblie, ci reprezintă o ştiinţă vastă, profundă, care nu se învaţă precum un curs în sesiune. Cine fiice asemenea confuzii ori este ignorant, ori rău intenţionat. Ne aşteaptă un efort uriaş. Evaluarea aceasta nu trebuie să ne sperie, pentru că a munc i pentru propriul suflet nu va mai însemne o corvoadă. Cu teste acestea nu va exclude viaţa materială şi munca în folosul societăţii. Vom înţelege că orice activitate ne modelează caracterul şi sufletul, cu condiţia să fim conştienţi de acest lucru.

— Peşte că lucrurile acestea s-au mai spus de către mulţi şi par cunoscute. Totuşi nu văd osteneala acelora care se consideră conştienţi şi harnici. Nu este suficient să faci exerciţii, şi adopţi un anumit regim alimentar, că citeşti şi că auzi tot felul de lucruri interesante, şi te simţi bine într-un grup şi că laşi energiile şi lucreze. Starea de conştienţi este extrem de importanţi. Tensiunile pot fi eliminate, aparent, printr-o destindere, frustrările pot fi ignorate, ne putem îmbăta cu iluzii şi extaz la suprafaţă, dar în interior rănile sufletului vor rămâne. Revin asupra necesităţii conştientizării rănilor sufletului şi a vindecării acestuia prin analize repetate ale problemelor cu care ne-

am confruntat de-a lungul timpului, prin înţelegerea, acceptarea şi transformarea atitudinii care ne-a adus atâta suferinţă. Energiile negative ne blochează progresul. Armonia dintre suflet, minte şi trup presupune sănătatea fiecăruia dintre aceste componente prin care exprimăm viaţa.

— Poate că unii ar fi tentaţi că spună că este valabil ceea ce crede fiecare, pentru că orice oră, în universul său, este perfect. Credinţa să îl ajută că obţină ceea ce doreşte. Este un punct de vedere care s-ar traduce cu liberul arbitru şi puterea credinţei. Totuşi nu mă refer la acest punct de vedere, în acest fel aţi trăit până acum. Mă refer la credinţa orientată spre un ţel mai înalt – perfecţiunea omului – nu la sistemul de credinţe şi convingeri. În această direcţie doresc că insist că perseveraţi şi să renunţaţi la acele deşertăciuni care v-au menţinut în ignoranţă.

Fiţi atenţi când primiţi informaţii, indiferent pe ce cale vin, şi nu faceţi confuzii. Nu vă însuşiţi un punct de vedere înainte de a-l înţelege şi discerneţi între nuanţele care diferenţiază adevărul de minciună. Discernământul se formează pe măsură ce gândirea se rafinează. Nu renunţaţi la căutarea Adevărului, Indiferent ce profesie aveţi, sunteţi înainte de toate oameni şi meseria şi datoriile faţă de familie şi societate nu trebuie să vă facă că neglijaţi datoria pe care o aveţi faţă de vei înşivă şi faţă de Dumnezeu: aceea de a vă trezi, de a evolua şi de a fi fericiţi.

MATERIE ŞI ENERGIE

Pentru mulţi, materia este sinonimă cu substanţele din care sunt compuse obiectele înconjurătoare, cele care stau la baze structurilor ce alcătuiesc diferitele forme de v iată şi. În general, cu tot ceea ce este mai mult sau mai puţin palpabil şi se prezinţi sub trei forme de agregare. Energia ar fi, pentru aceştia, un fel de forţă, de capacitate de a produce diferite efecte ce se pot pune în evidenţi.

Sunt definiţii care I im itează percepţia reali a ceea ce sunt cu adevărat energia şi materia. De aceea, pentru a înţelege aceste noţiuni, vom face o digresiune şi vom vorbi despre altceva. Şi zicem că aţi pluti liber în cosmos. Fără repere, aţi fi dezorientaţi şi spaţiul ar fi greu de definit. Nu aţi avea la ce şi vi raportaţi pentru a face localizări, a stabili o direcţie de înaintare şi a determina timpul. Timpul nu va avea niciun sens într-un spaţiu în care nimic nu se întâmplă, nimic nu pare şi fie ciclic, nu este nici lumină, nici întuneric. Nu aţi semnala niciun astru şi dinspre exterior nu aţi înregistra nicio senzaţie termici, acustici, olfactivi sau vizunii. Cum aţi putea şi descrieţi unde sunteţi? Nicăieri sau niciunde ar fi, probabil, unicul răspuns posibil pentru cel scos din obişnuitul sistem de referinţă. Vi asigur ci mulţi dintre cei ce trec în alte planuri de existenţă nepregătiţi sunt în această situaţie. Şi presupunem că percepeţi în minte o întrebare pe care nu v-aţi pus-o voi înşivă: unde sunt? Desigur, este un nonsens. Nu exisră „unde” într-un spaţiu fără repere. Nici nu puteţi recurge la amintiri din spaţiul trid dimensional pentru a descrie un spaţiu adimensionei. Acelea nu sunt decât gânduri care îşi pierd semnificaţia în noul sistem. Sunt simple închipuiri, fără corespondent în noua realitate. Nu vi puteţi raporta la acestea pentru că nu vi vor ajuta în spaţiul în care aţi ajuns. Tot ce aveţi în minte poate fi considerat drept plăsmuire pentru cineva care asistă din invizibil la experienţa voastră. Nici nu aţi putea comunica. Gândiţi-vă că vocabularul pe care îl folosiţi este constituit din termen i ce descriu realitatea din care veniţi şi că orice cuvânt, care pentru voi ar avea un anumit înţeles, aici ar părea o bolboroseală fără sens. Cum aţi denumi locul în care aţi ajuns? Un goi, nimicul, întunericul, locul unde nu se întâmplă nimic, spaţiu în afara genezei, zonă fără Dumnezeu, un sistem în care legile fizicii îşi pierd valabilitatea, vidul cosmic sau propria nebunie – un fel de anestezie a simţurilor care nu vă permite racordarea la

realitate? Eşti orb sau chiar nu este nimic înjur? Eşti surd sau chiar nu se aude nimic? Exişti cu adevărat dacă nu îţi vezi corpul şi nicio senzaţie nu-ţi dă de ştire că îl ai? Te mişti sau stai? Cum poţi evidenţia acest lucru? Ce eşti? După un timp vei renunţa la amintiri şi vei fi mai atent la ceea ce ar putea face o demarcaţie între ceea ce eşti şi ceea ce nu eşti. Va fi greu că stabileşti acest lucru. Asta cere o stare de atenţie continuă la tot ce ar putea fi un cât de mic stimul interior său exterior, deşi după o vreme vei renunţa la această departajare şi te vei simţi totul, adică ceva sau nici măcar acest ceva care încă mai păstrează o nuanţă de materialitate. Nu vei ştii decât că eşti pentru că eşti atent şi gândeşti. Ce ai mai putea afirma în afară de acest SUNT?

Să presupunem acum că aţi ajunge într-o lume care vă va părea alcătuită din transparenţe mişcătoare. Să ne imaginăm că am nimeri într-o lume a fantomelor şi că obiectele înconjurătoare ar avea diferite grade de transparenţii, până la invizibil. Este ca şi în lumea materiei, unde densitatea caracterizează gradul de aglomerare a particulelor într-un volum definit. Poate că am numi noul mediu o lume rarefiaţi, alcătuită din gaze. Totuşi am distinge diferite forme, ceea ce ne-ar duce cu gândul la existenţa unui câmp care menţine acele structuri diafane, de diferite densităţi, în formele pe care le percepem. După acomodarea cu un asemenea peisaj, că zicem că am începe că percepem noi diferenţe între corpurile transparente rarefiate şi noi senzori interiori ar găsi modalităţi subtile de a descrie consistenţa şi feluritele proprietăţi ale corpurilor. Desigur că va trebui să găsim noi cuvinte pentru a defini aceste însuşiri care permit deosebirea unor corpuri de altele. Să considerăm că unele dintre ele au o mişcare de oscilaţie lentă, asemenea unui pendul, altele vibrează asemenea unor corzi întinse, unele par nemişcata, iar altele se rotesc, unele pulsează modificându-şi volumul, iar altele zboară descriind diferite

traiectorii spiralate. Practic, mişcarea ar fi criteriul principal care ar permite diferenţierea lor. Am mai putea percepe şi alte proprietăţi, ca de exemplu – capacitatea de a crea un câmp de atracţie sau de respingere, posibilitatea de a-şi modifica forma prin dilatare sau contracţie şi a-şi pierde vizibilitatea, modificându-şi nivelul de vibraţie, aşa cum palele unei elice devin invizibile le turaţii mari ale motorului.

Acum să suprapunem cele trei lumi: cea materială aşa cum o cunoaştem, cea pe care am asemănat-o nimicului şi cea a transparenţelor mişcătoare. Şi considerăm că toate coexistă, ocupând acelaşi spaţiu. Fiecare va fi altfel percepută de organele noastre de simţ şi de conştiinţa noastră. Pentru lumea densă avem vocabular spre a o descrie, dar pentru celelalte două nu avem termeni spre a reda existenţa lor şi nici instrumente pentru a le pune în evidenţă. Suntem în situaţia de a adopta o atitudine şi probabil că fiecare va reacţiona în mod diferit, în funcţie de felul în care a perceput cele trei experienţe. Probabil că unii se vor rezume să descrie numai ceea ce pot, având la dispoziţie noţiunile pe care majoritatea oamenilor le cunosc. Celelalte realităţi nu pot fi descrise şi fie că vor recurge la metafore găsite de creier pentru a crea un fel de echivalenţă între stările de conştiinţă asociate ineditelor experienţe, fie că vor trece sub tăcere amintirea lor, fie că se vor îndoi ei înşişi de ceea ce au perceput. Exisră în memoria speciei umane prea multă suferinţă legară de ceea ce au îndurat cei ce s-au grăbit să-şi dezvăluie experienţele pe care le-au avut le contactul cu necunoscutul – de la etichetarea de nebun, la arderea pe rug şi dispariţia în condiţii misterioase.

Să mergem mai departe. Ar trebui să ignorăm fenomenele care se petrec în noi şi în jurul nostru doar pentru că unii nu vor să audă de ele din teamă sau dintr-un anumit interes? Desigur că nu. Este mai bine să afli decât să te temi din ignoranţă. Întrebarea care urmează este: şi

ce reprezintă cealaltă realitate pe care am simţit-o? Cum să o punem în evidenţă şi după ce legi funcţionează? Ţine de Legile Naturii sau aparţine unei alte realităţi, mai subtile? Acele câmpuri au conştiinţă sau sunt mărimi Fizice cuantificabile? Şi acel nimic – este chiar nimic? Este posibil ea în Creaţie să existe goluri? Adică locuri fără Dumnezeu? Sau ceea ce numim noi nimic este atât de subtil încât încă nu îl pot percepe? Dar aş putea vreodată că simt în acest gol o altă reali tata. Mai complexă? Până unde merge această scară a inefabilului? Are şi ea valori? Exprimabile în ce fel de unităţi? Sunt oare două zone pe care le-am detectat şi pe care nu ştiu cum şi le explorez?

Am făcut această introducere ca că vi încât că vi puneţi voi înşivi întrebări. Universul funcţionează în benzi de frecvenţi care coexistă în acelaşi vast spaţiu. Practic, nimic nu este departe sau aproape, ci dear este şi poate fi accesat daci ştim frecvenţa undelor cu care vrem că lucrăm şi legile spaţiului în care dorim să intrăm. Nu existi goluri, ci o matrice continuă, din care se formează sau în care revin energiile Universului, Undele interferează după diferite legi şi pot crea particule sau se pot descompune, revenind la starea primordială. Cele două exemple pe care le-am ales nu sunt întâmplătoare. Ace I nimic în care poţi conţinea că existi este spaţiul psihic interior, iar acea realitate de forme transparente şi mişcătoare este domeniul de frecvenţe imediat următor, cu care vom învăţa că lucrăm. Ochii unora au început să zărească aceste câmpuri care ne înconjoară şi mâinile lor că le perceapă proprietăţile pentru care au găsit deja o serie de descrieri ce diferă între ele, întrucât încă terminologia variază de de un experimentator la altui.

Plutim într-un ocean de energie. Materia însăşi este energie. Tot ce ne înconjoară este constituit din unde cu frecvenţe diferite. Teste elementele stabilesc relaţii de diferite tipuri şi îşi împrumută vibraţia, lăsând o amprentă în obiectul cu care au interacţionat. Noi înşine amprentăm

cu energia noastră specifică locurile pe unde trecem, dar şi pe acelea spre care ne îndreptăm gândurile. Chiar de ar dispărea totul în jur, conştiinţa ar continua că existe şi ar putea recrea totul într-o altă dimensiune. Este bine că reflectaţi asupra acestor lucruri. Atingem subiecte care nu sunt simple informaţii ce pot fi parcurse prin lectură. Numai experienţa vă poate ajuta să înţelegeţi ce urmează. Experienţa nu poate fi provocată spre a obţine efectele pe care aşteptaţi. Vă puteţi imagina ceva şi vă blocaţi cu mintea percepţia reală, care se obţine într-o stare de relaxare lipsită de orice fel de intenţie. Este mai degrabă o stare meditativă, creară de propriile întrebări şi nedumeriri. Contemplaţi ceru) îndelung, obiectele, corpul şi primele percepţii nu vor întârzia să apară. Poate că vi se pare un moft, în sensul că acest joc nu vă va aduce banii de care aveţi nevoie pentru cheltuielile curente. Totuşi nu este doar arăt. În primul rând, dorinţa de a învăţa să cunoaşteţi mediul în care trăiţi şi să vi explicaţi fenomenele înconjurătoare, care aparţin vieţii, este firească oricărui om care doreşte şi înţeleagă cum funcţionează Creaţia. În al doilea rând, a ţine pasul cu timpul cere ca, aşa cum v-aţi familiarizat cu calculatoarele, telefoanele celulare şi avionul, să vă adaptaţi termenilor unei noi ştiinţe, care se va aborda cu instrumentul creierului şi al unei conştiinţe purificate. Este timpul ca omul să-şi acorde importanţă şi sieşi. Aţi petrecut suficient timp exploatând efectele electricităţii şi puterea combustibililor. A venit vremea ea omul să fie pus în centrul preocupărilor sale. De ce am perfecţiona o tehnică de vârf şi nu propriul organism, apt să ne facă saltul în altă dimensiune posibil? De ce oare omul s-a neglijat pe sine? De ce nu a vrut să se cunoască mai bine? Care este scopul vieţii sale? De ce devine din nou dependent? De ce îşi ignoră libertatea şi renunţă arăt de uşor la ea? Mai întâi a fost sclavul celor ce l-au supus. Apoi a devenit sclavul propriilor slăbiciuni şi acum a ajuns sclavul tehnologiei de

care s-a înconjurat De-ar fi gândit ar fi crezut în învăţătura pe care a adus-o Iisus şi ar fi avut credinţă şi voinţă, astăzi ar fi fost o fiinţă diferită şi natura l-ar fi ajutat să-şi menţină sănătatea, tinereţea şi puterea. Nu avea cum, semănând moarte şi distrugând pământul, să atingă nemurirea. Secretele naturii se descoperă. Dar numai cel ce respectă viaţa va putea să afle tainele Creaţiei.

Să ne apropiem de mediul în care trăim şi în care facem schimburi energetice. Ceea ce suntem ne reflectă, pentru că atingerea degetelor noastre, vibraţia vecii noastre şi radiaţia privirii noastre amprentează obiectele, locul de muncă, apartamentul şi afectează semenii cu care intrăm în contact. Poate că vă consideraţi un şef corect, un soţ bun sau un coleg şi mpat ic. Teste acestea sunt doar opinii personale. Peşte că ar fi mai bine că fiţi atent la felul în care reacţionează cei din jur când vă văd sau vă aud. Poate că reuşiţi că vă prefaceţi bine şi că ascundeţi nemulţumirile personale şi nu le exprimaţi verbei, dor nivelul energetic scăzut se va simţi, tonul vocii vi va da de gol şi expresia privirii vi va trăda. Oamenii poate ci vor fi discreţi şi nu vi vor spune, dar vor suferi în urma contactului cu dumneavoastră. Nivelul energetic scăzut, determinat de starea negativi în care vi complaceţi, îl va afecta cu siguranţă. Între doi oameni cu niveluri energetica diferite, aproape întotdeauna are loc un transfer de energie, de la cal cu un nivel ridicat spre cal cu nivelul scăzut. Este un proces care se desfăşoară inconştient şi, între anumite limite, nu este periculos. Starea energetică a oamenilor este oscilantă, pentru că fiecare are perioade în care are căderi şi perioade de refecate. Atunci cai din jur te susţin şi eşti dator la rândul tău să-i sprijini pe ceilalţi. Totuşi s-au dezvoltat câteva tipuri de consumatori de energie care devin agresivi şi efectul lor asupra celor apropiaţi este de oboseală, epuizeze, tensiune, nervozitate şi rău fizic. Nimeni nu este vinovat pentru felul de viaţă nesănătos pe care îl duc şi

nici dator că le furnizeze energia de care au nevoie pentru a-şi refeca forţele. Oamenii autoritari, irascibili, instabili psihic, cei ce se lamentează, care veşnic au nemulţumiri, genul care nu te facă în pace şi care te asaltează cu „simpatia** lor, tipul vorbăreţ care îţi răpeşte timpul pentru a spune lucruri lipsite de importanţii, cei că mereu au cava de reproşat şi care te scot din sărite – toţi aceştia prezintă deficienţe de comportament şi educaţie, care în plan subtil se traduc prin energii negative sau goluri energetice ce se cer compensate. Iubirea autentică, respectul, controlul emoţiilor şi ai torentului verbei, conştientizarea şi rezolvarea problemelor personale, educarea în spiritul Legilor Vieţii, trăind în adevăr, sunt soluţiile pentru a nu deveni un vampir energetic şi pentru a ne proteja sănătatea. Nu este necesar că vorbiţi dacă ceea ce aveţi de spus nu este important. Nu este bine că invadaţi teritoriul altuia de lucru, doar pentru că aveţi chef că vă descărcaţi nervii. Mai bine priviţi pe fereastră, respiraţi adânc, spuneţi o rugăciune şi vă gând îţi la ceva frumos. Evitaţi tovărăşia celor ce vă răpesc timpul.

Timpul a devenit tot mai preţios pentru că s-a contractat. Altfel spus, am trecut pe un alt nivel de frecvenţă, care face ea totul să pară că se mişcă mai repede: ziua, anotimpurile, anul par şi treacă în alt ritm. Ritmul accelerat este termenul care sugerează ceea ce se întâmplă cu viaţa care se înnoieşte. Totul pulsează, oscilează, vibrează cu o altă frecvenţii. Poate că volumul de muncă vi se pare mai mare sau poate că el reflectă noua stare energetică a materiei. Potenţialul omenirii s-a schimbat. Azi înţelegem cu uşurinţa fenomene care altă dată ne păreau mistere, atingem performanţe fizice sau intelectuale care cândva nu au fost posibile, comunicăm prin intermediul mass-mediei şi ai reţelelor de telecomunicaţii ea lumea întreagă, accesul le informaţi i s-a generalizat şi mijloacele de transport facilitează contactul cu oameni de pe toate meridianele globului

terestru. Eficienţa muncii s-a modificat şi facem faţă unui volum crescut de responsabilităţi. Ponte că acest ritm de viaţă pare stresant, dar este o etapă de trecere spre un alt mod de a munci, a trăi, a gândi şi a stabili relaţii cu cei din jurai nostru.

Civilizaţia planetară se uneşte prin relaţiile economice, culturale, ştiinţifică şi spirituale. Mulţi se tem de o nouă ordine mondială, în ideea că aceasta ar aduce ceva rău. Rău nu poate fi decât acel mod de a gândi prin care atentezi le libertatea individului şi le dreptul acestui ia de a alege felul în care doreşte să trăiască. Desigur, însă, înainte de a alege, fiecare ar fi bine să fie conştient de posibilităţile pe care le are la dispoziţie. În acest serie, educaţia are un rol important în evoluţia omenirii. Numai că educaţia este un proces prin care fiecare om poate fi ajutat să-şi descopere potenţialul creator, nu un proces de îndoctrinare, şi acesta poate fi adoptat structurilor psihice ale fiinţelor umane. Este timpul să descoperim noi modalităţi de a permite omului să se desăvârşească şi să se regăsească, împlinindu-şi menirea. Nu este obligatoriu să parcurgem aceleaşi etape, pentru că suntem diferiţi şi ne-am propus alte obiective în această viaţă. Nu avem acelaşi i potenţial cognitiv şi nici aceleaşi preferinţe. Uniformizarea educaţională ce se realizează prin actualul sistem de învăţământ creează blocaje energetice, rezistenţe, opoziţii şi atitudini care marchează comportamentul uman pentru întreaga viaţă. Aceste lucruri trebuie analizate temeinic. Nu putem lisa în seama oamenilor bolnavi educaţia copiilor noştri. Atenţie, încă! Părinţi i sunt primii educatori şi odraslele reflecţi, în cale mai multe cazuri, moştenirea acumulaţi în familie. A fi părinte este o mare responsabilitate şi o onoare, nu pentru că participi la înmulţirea nearului, ci pentru că ţi s-au încredinţat nişte suflete care au nevoie de multă dragoste şi înţelepciune pentru a se dezvolta. A nu-ţi lua în serios această sarcină este un păcat grav. Eşti dator ca tu însuţi

că fii un model şi că te perfecţionezi. Puţini văd astfel lucrurile şi sunt dispuşi că renunţe la comodităţi pentru a face ca viaţa că fie frumoasă în jurul lor. Cum am mai spus, săritele interioară este reflectată de cea exterioară. Mă refer la sărăcia spirituală, şi nu în sensul de neparticipare la slujbele religioase, ci de a fi uitat că duci o viaţă curată, senină, activă, în credinţă şi în căutarea lui Dumnezeu prin cercetarea Legilor Vieţii, prin căutarea Adevărului, prin exprimarea frumosului din noi, adică a acelor calităţi care ne definesc sufletul. Critică are rosturile ei, dar a venit vremea că ne observăm şi lumi na din noi şi că o mărim. Să observăm calităţile calor din jur şi, în loc de a tot evidenţia defectele reale sau închipuite, că ne bucurăm de darul pe care îl aduce fiecare semen în viaţa noastră. Este imposibil ca unii că fie numai răi şi alţii doar buni. Fiecare exprimă o combinaţie inedită între pozitiv şi negativ. Toleranţa face ca asperităţile că dispară şi fiecare că se simtă util în cadrul comunităţii din care face parte, acceptat şi binecuvântat cu un dar. Ne vom bucura mai mult când vom şti că iubim.

Să ne reîntoarcem la energiile pe care le schimbăm între noi, în cadrul relaţiilor pe care le stabilim. Ori de câte ori doi oameni se întâlnesc, la niveluri subtile, adică în acel plan ai transparenţelor, au Ine fenomene greu de definit. Este ca şi cum într-un vas de laborator vom turne o serie de substanţe care vor reacţiona între ele potrivit proprietăţilor lor. Unele nu vor intra în reacţie, altele vor fi deosebit de reactive, formând compuşi coloraţi, precipitate sau gaze care vor părăsi sistemul, unele se vor separa pe criterii de solubilitate sau vor determina emulsionarea lichidelor nemişcibile. În cele din urmă, sistemul va atinge un punct de echilibru. Energetica personală s-ar putea descrie ca o stare de echilibru instabil, permanent tulburat de noi curenţi provocaţi de gândurile, atitudinile, intenţiile, emoţiile şi sentimentele noastre. Orice conversaţie provoacă o reacţie care se traduce ea un flux

energetic interior sau îndreptat spre exterior. Orice privire este emisivă şi captatoare deopotrivă. Orice prezenţă determină interacţiuni între câmpurile persoaneor aflate în contact le nivel subtil. Este bine să începeţi să conştientizaţi fenomenele care au Ine în sufletul vostru, determinate de stimuli i din afară. A controla situaţia înseamnă a transforma un contact într-o experienţă de armonizare şi bucurie. Stările benefice sunt cele care adun pacea, relaxarea, bucuria, un sentiment că eşti tu însuţi şi te simţi bine în pielea ta, că eşti acasă, lângă cei dragi, şi că niciun fel de complexe şi frământări nu te vor face să-ţi pierzi încrederea în tine şi în faptul că Dumnezeu este mereu prezent. Te simţi acceptat, iertai, dorit şi fericit că exişti. Este un fel de despovărare de un trecut în care te-ai simţit vinovat, acuzat şi mereu dator. Ceea ce spun nu este un îndemn le uitare, ci descrierea acelor etape care marchează victoriile pe drumul iubirii de semeni şi a procesului de purificare şi conştientizare a ceea ce eşti cu adevărat Eşti o fiinţă umană care poate alege, care se poate exprima, care are dreptul le schimbare, ale cărei nevoi sunt demne de a fi luate în seamă. Poate că nu ai avut curajul să fii tu însuţi, să spui că ai fi dorit ca în această viaţă să fii cu totul altcineva, şi experimentezi altceva. Poate că nu ai fost un luptător sau nu ai avut suficient curaj să-ţi materializezi visele şi ai renunţat. De aceea, azi nu te mai placi şi nu te porţi cu seninătatea omului care şi-a găsit locul în viaţă. Dar nu este târziu să încerci să remediezi câte ceva. Ai destul timp să te ocupi şi de sufletul rău. Dacă vrei să înveţi ceva, cântă şi vei găsi omul, locul său îndrumările de care ai nevoie. Viaţa este o aventură în care rişti deseori înainte de a găsi comoara. Trebuie s-o meriţi. Ea nu se arară firilor comode.

Deschiderea către cunoştinţele Noii Ere a creat şi diferite confuzii. Teama de energiile malefica şi de vampirismul energetic a dus la apariţia unei forme de magie care nu este de natură a face omul conştient de

adevăratele sale puteri, ci dependent de tehnici, descântece, metode care nu sunt întru totul corecte şi amplifică teama de necunoscut. Nu este bine că creaţi noi duşmani şi că vedeţi viaţa printr-o nouă polarizare. Este mai bine că vă corectaţi greşelile în viaţa cea de toate zilele, că vă menţineţi tonusul şi bune dispoziţie, că vă întăriţi credinţa, că vă iubiţi semenii şi că nu pierdeţi vremea cu lamentările şi cu discuţiile aprinse, care nu fac bine nimănui. Un om sănătos sufleteşte va avea şi carpul sănătos şi îşi va menţine echilibrul fără a avea nevoie că atenteze la energia altuia. Viaţa vă reflectă felul de a trăi şi a gândi, în cele mai variate forme. Ţineţi seama de aceste oglindiri şi purcedeţi la curăţenia în cămăruţa interioară. După o vreme vă veţi simţi mult mai bine.

Energia ne înconjoară şi depinde de noi cum o folosim. Dacă întrebuinţăm energia vitală doar pentru a nutri gânduri pesimiste şi atitudini nedemne de numele de om, devenim producători de reziduuri şi atragem în jurul nostru entităţi malefice, care se hrănesc cu asemenea energii. Daci, dimpotrivă, o vom transforma în acte de creaţie sau o vom acumula pentru a putea urca pe niveluri informaţionale înalte, viaţa ni se va schimbe şi noi înşine într-o zi vom cunoaşte fenomenul transfigurării, al exprimării în plan fizic a propriei lumini. Toţi suntem lumini din lumini. Fie ca lumina interioară că sacralizeze toate gândurile, intenţiile, vorbele şi faptele noastre. Atunci, pe Pământ, va fi cu adevărat lumini.

DESTIN ŞI SOARTĂ

Poate că mulţi dintre oameni încă mai cred că viaţa le este dată pentru a se distra şi a petreee. Pentru a se bucura de confort şi faimă, sau pentru a experimenta durerea şi suferinţa, sperând într-o viaţă veşnică, undeva, într-un rai despre care nimeni nu ştie să spună mare lucru. Poate că unii consideră că totul este scris în cartea vieţii şi nimic nu poate schimbe destinul cu care s-au născut. Poate că mei sunt şi dintre cei care cred că totul depinde de

deciziile pe care le iau şi că viaţa poate fi controlară şi direcţionară potrivit propriilor dorinţe şi puterii de a lupta pentru supravieţuire sau supremaţie. Poate că adevărul cuprinde câte ceva din toate aceste concepţii i şi ar putea fi formulai coerent, într-o manieră limpede şi convingătoare. Oare câţi ar dori să ştie care este rostul lor în lume?

De câte ori am încercat să arăt care este drumul omului, am fost contrazis din teamă, ignoranţii, orgoliu, neîncredere, suspiciune şi mulţi au alea să-şi continue felul de a trăi aducător de multe suferinţe, pe care le puneau pe seama capriciilor unui Dumnezeu ce are preferinţe şi slăbiciuni, incapabil şi fie imparţial sau să-şi ajute oile pe care le păstoreşte. Mi se pare greu de înţeles de ce oamenii ne doresc să ştie care este scopul vieţii lor şi se mulţumesc să o încheie cu slujbe de înmormântare, în care preotul se roagă pentru un Ine bun în cer. Dar nici rugăciunile preotului şi nici pomenile în numele celui plecat dintre cei vii nu mai au ce schimbe în structura câmpului de conştiinţă cu care omul trece în cealaltă dimensiune. Este tardiv demersul de a cere milă sau favoruri pentru o viaţă trăită în inconştienţi. Nu este nimic dor în această afirmaţie, şocantă, de altfel, pentru cei ce cred că Dumnezeu împarte sufletele în două categorii, care populează lumea de d încolo. Oare nu contrariază ideea creşterii demografica continue în rai şi în iad? Asta ar presupune o expansiune cont inuă a acestor dimensiuni cât timp oamenii vor dori să se înmulţească? Dar cine creează sufletele şi de unde vin ele? Oare actul sexual al procreării este similar cu acele prin care Dumnezeu creează sufletele? Şi Dumnezeu continuă să creeze sau Creaţia a constituit acel început prin care Dumnezeu i-a plămădit pe Adam şi pe Eva? Atunci, cei de azi de cine sunt creaţi: de Dumnezeu sau de perechea primordială? Oare o populaţie atât de diversă cum este cea de pe planetă putea proveni dintr-o singură pereche? Această conc luzie ne-ar duce cu

gândul că civilizaţia actuală provine din mei multe incesturi şi ne-ar pune în faţa unui miracol, întrucât fizic nu este posibil că se nască rase întregi dintr-un singur cuplu.

Desigur, acest gen de întrebări poate continua. Gândind logic, veţi ajunge la multe alte paradoxuri, asupra cărora nu sunteţi obişnuiţi că vă opriţi spre a le lămuri. A fost mai camod că daţi crezare tuturor dogmelor, decât că le analizaţi. În mod similar aţi procedat şi că ideea vieţii şi a morţii, ratând existenţe în care aţi fi putut evolua şi transformă viaţa într-un triumf ai spiritului asupra materiei.

Mă voi întoarce la teme pe care în i-am propus că o dezbatem. Specia umană are de străbătut un lung drum evolutiv, pe parcursul căruia îşi va descoperi originea di vină şi potenţialul creator. Procesul acesta poate fi numit şi un proces de treaire a forţelor cu care omul a fost înzestrat Este ea şi cum informaţia dintr-o sămânţă se activează în anumite condiţii şi aceasta începe că se dezvolte şi că dea rod. Ştiţi cu toţii că nu toate seminţele reuşesc că germineze dacă nu întâlnesc condiţii prielnice. În cazul omului, probleme se pune puţin diferit-întrucât spre deosebire de plante, acesta a fost înzestrat că voinţă şi cu liberul arbitru. Depinde de el dacă va rodi sau va rămâne într-o stare dormindă. Aşa cum un grădinar îşi îngrijeşte florile, şi grădina umană a fost îngrijiţi de Creator şi de fiinţele de lumină care se găsesc într-un stadiu evolutiv superior. Întotdeauna adevărul a fost adus la cunoştinţa voastră, dar aţi preferat că nu-l credeţi.

Să trecem mei departe. În stadiul în care s-a găsit conştiinţa umană vreme de milenii, viaţa nu putea fi peieepută în ansamblul ai şi segmentele programe lor evolutive au fost fragmentate prin procesul încarnărilor repetate, în cursul cărora fiinţele umane experimentau diferitele forme prin care energia se exprimă în această dimensiune, încarnările sunt aberdări limitate ale

fenomenelor vieţii, ce permit conştientizarea interioară a energiilor percepute în exterior. Dezvoltarea conştiinţei de sine presupune controlul acestor forţe şi manifestarea puterii creatoare. Refuzul de a exista. În sensul de a cerceta propriul sine şi de a exprime viaţa, permiţând existenţe le rând stagnarea şi declanşarea unui proces involutiv care duce le moartea sufletului, determină un proces ireversibil de blocaj, similar autoanihilări i. Ceea ce azi vă impresionează când vă gândiţi la moartea trupului fizic se întâmplă şi cu sufletul. Doar spiritul este nemuritor. Ceea ce se întâmplă în prezent pe planetă este îngrijorător pentru că însăşi viaţa speciei este ameninţară. Să nu confundăm, însă, capacitatea de reproducere cu capacitatea sufletelor de a trăi şi de a depăşi acest prag evolutiv. Chiar dacă încă sporul demografic este pozitiv, instrumentele noastre indică un cataclism planetar care ameninţă viaţa. Oricâte previziuni optimiste aţi auzii, este bine să ţineţi seama că fiecare este responsabil pentru menţinerea vieţii planetare.

Să ne apropiem de ceea ce am numit fragment de segment evo Iuţi v, cu alte cuvinte o v iată, o încarnare sau un destin. Ar fi dificil şi mă fac înţeles dacă aş folosi termenii ştiinţei universale, iar ştiinţele de pe Terra nu mă ai ură şi mi exprim pe înţelesul savanţilor, întrucât niciuna dintre acestea nu porneşte de la o definiţie corectă a vieţii. Nici măcar religia nu a perpetuat un fundament solid, care să-mi permită acum şi merg mei departe şi fiu crezut. Deci vei încerca şi simplific lucrurile pe care cândva le voi relua într-o nouă formă.

Sufletul este o entitate energetică aptă să manifeste diferite forţe în contact *cu* un mediu cu anumite proprietăţi. Conştiinţa ar fi, în acest context, capacitatea de a dispune de aceste forţe în mod conştient. O viaţă reprezintă o încercare a sufletului de a-şi utiliza conştient anumite forţe interioare şi a verifica efectul acestora în interacţiune cu altele. Am putea spune că fiecare om

încearcă şi descopere care sunt legile de manifestare a forţelor pe care a alea şi le experimenteze în diferite împrejurări. Conjuncturile care fac parte din filmul vieţii, în alţi termeni, s-ar putea considera câmpuri de energii cu diferite proprierăţi. O aceeaşi forţă, într-un alt context, ar putea căpăta alte manifestări care o fac de nerecunoscut şi de necontrolat. De aceea, aceeaşi lecţie de viaţă se reia multe reîncarnări le rând. Aprofundarea ei presupune multe scenarii de viaţă care sensibilizează sufletul şi îl fortifică. Acelaşi lucru poate fi exprimat şi ea o conştientizare a universului interior, în care fenomenele se percep altfel decât în exterior. Imaginile exterioare sunt doar un cod acceptat al unor energii care ar fi greu de descris în cuvinte. Filmul în care cu toţii jucăm este doar o plăsmuire a minţii care dă nume unei realităţi ce ar putea fi reducă la cifre şi noţiuni abstracte, care deocamdată nu vi par relevante. Deşi, aparent, totul se desfăşoară în exterior, în realitate viaţa este un proces interior, iar exteriorul este doar o reflectare, o oglindire a ceea ce este în interior. Procesul trezirii şi conştientizării este anevoios şi în etapele timpurii ale dezvoltării sufletelor este dureros. O dată trecut primul prag, încă, etapele următoare aduc alt gen de experienţe şi conştientizări. Primul prag ar reprezenta sfârşitul perioadei de trezire a sufletelor şi începutul procesului conştient de evoluţie. El este marcat de acte conştiente îndreptate spre propria desăvârşire, de eforturi de introspecţie îndreptate spre autocunoaştere, de decizii bazate pe o înţelepciune dobândită de-a lungul existenţelor, de o gândire profundă, de un fel de a trăi care respectă Legile Universului. Este sfârşitul perioadei de ignoranţă şi ai unei etape în care aţi acţionet în virtutea unor impulsuri necontrolate sau a unor programe deasupra cărora nu aţi reuşit că vă ridicaţi. Începutul următorului segment evolutiv nu se consumă într-o ai sau în câţiva ani. Este, de asemenea, un proces care durează mai mult sau mai puţin, în funcţie de străduinţele

sufletelor aflate în această etapă evolutivă.

Ne aflăm în situaţia în care un procent infim a trecut pragul şi o populaţie majoritară trăieşte încă în ignoranţă şi refuză cunoştinţele Noii Ere. Repet Nu este vorbe de o situaţie care vă este aducă le cunoştinţă, ci de un sever şi plin de dragoste avertisment care vă care că vă treziţi şi că luptaţi pentru viaţa voastră, nu ca arme în mână, ci cu conştiinţa faptului că aveţi o singură şancă de a vă salve sufletul.

Poate că nici acum nu m-am făcut înţeles şi iar voi auzi aceleaşi replici standard şi negândite – că sperii lumea în loc de a-mi arăta iubirea. Şi oare cum araţi această iubire pe care o pretind oamenii? Şi privesc funeraliile din capele, concesionând locuri cu verdeaţa în parcuri le raiului, că trimit scrisori de dragoste către toţi cei că au nevoie de laude şi încurajări, că arăt că extratereştrii vor rezolva problemele umanităţii sau că vreun erou solar va răscumpăra noile păcate ale omenirii? De că grija şi dragostea sunt percepute doar prin vorbe dulci, şi nu şi atunci când te implici în procesul dureros al vindecării, arătând unde este rana, determinând forţele sufletului să se man ifeste, exprimând exigenţa şi competenţa într-un proces în care mulţi sunt diletanţi?!

Destinul este acel fragment de cod evolutiv pe care v-aţi propus să-l parcurgeţi într-o viaţă. Soarta este ceea ce aţi făcut voi din destin. Ceea ce deosebeşte destinul de soartă sunt eşecuri le care determină amânarea, cu fiecare existenţi, a evoluţiei. Orice destin este glorios pentru că aduce o împlinire, o izbândi, un triumf. Soarta este o cădere, o ratare, o abatere de pe drumul destinului, în acest sens, uneori oamenii îşi pot prelungi viaţa sau o pot scurta, atrăgând sfârşitul atunci când nu reuşesc să parcurgă programul pe care şi l-au propus într-o încarnare.

Când un om alege drumul spinos al iniţierii în tainele vieţii, el iese din tiparele umane obişnuite şi pentru cei din

jur pare, adesea, o persoană ruptă de realitate prin afirmaţiile pe care le face, prin felul în care îşi schimbe viaţa şi atitudinea faţă de cei apropiaţi, printr-un nou mod de a gândi, prin opţiunile sale, prin ceea ce capătă însemnătate pentru acesta şi prin dorinţa de a se apropia de Dumnezeu. De cele mai multe ori, aceştia sunt consideraţi drept sectanţi – termen prin care cei mulţi desemnează o categorie de oameni care se adună pentru a de forme cuvântul lui Dumnezeu, în diferite forme. Puţini realizează că acesta este deformat chiar de religiile care se propovăduiesc de mii de uni în lume. Nici dacă Iisus însuşi sun Buddha ar fi în mijlocul lor, nu ar fi dispuşi să recunoască minciună în care trăiesc. Este simplu şi comod să faci ce ţi se spune, încetând să mai gândeşti. De ce oare se consideră că numai unii trebuie să gândească, în timp ce majoritatea trebuie să se supună? Oare nu toţi au creier? Aş spune că multe mişcări spirituale care au apărut de-a lungul timpului sunt mei degrabă încercări de a regăsi adevărul care s-a pierdut, ascuns de cei ce au dorit involuţia omului pentru a-şi menţine puterea de dominare şi bogăţia materială.

Oamenii nu mai ştiu ce vor. Ştiu doar că au nevoi elementare pe care se străduiesc să şi le satisfacă şi dorinţe inoculate de cei ce ştiu cum să abată fiinţa umană de le drumu’ I ci evolutiv. Vă spun aceste lucruri şi văd în acelaşi timp efectul vorbelor mele. Veţi conţinea să vă plângeţi, că vă criticaţi, că aşteptaţi re/ol vâri de sus. Că cereţi şi că vă rugaţi, când sunteţi înzestraţi cu inteligenţă şi voinţă. Veţi cita acele cărţi blânde care omit că spună ce urmează, care vă încurajează pasivitatea şi orgoliul, care vă induc în eroare spunându-vă câţi lucrează pentru salvarea voastră, uitând că menţioneze că sunteţi datori că munciţi est le est cu ei.

Sunt multe feluri de a munci. Aceeaşi activitate poate căpăta conotaţii spirituale, transformându-vă fiinţa, sau poate atrage căderea, epuizându-vă energia. Veţi spune că

sunteţi nevoiţi că faceţi lucruri care nu vă plec şi care vă obosesc. Orice activitate are rostul ei şi, chiar dacă v-aţi dori altceva, pentru moment, aceasta vă poate determina că conştientizaţi acele forţe interioare de care dispuneţi, vă poate întări voinţa. Reprezintă ceea ce aţi atras spre a vă învinge anumite aspecte negative şi a vi corecta atitudinea feţi de munci, colegi şi de voi înşivă. Sunteţi gestionarii propriilor rezerve energetică şi ai timpului pe care trebuie că învăţaţi să-l ut i Iizaţi cât mai judicios. Mulţi spun că timpul nu le mai ajunge şi că nu mei au suficient pentru a se bucura de odihnă şi relaxare. Poate că atitudinea de sclavi pe care aţi avut-o a determinat situaţia în care vă găsiţi. Cât de mult v-aţi dorit că aveţi timp pentru a căuta adevărul? La că aţi renunţat pentru a începe cercetările pe cant propriu legate de propria viaţă? V-aţi pus probleme că greşelile pe care le faceţi atrag neplăcerile de care vă plângeţi? Răsplata vine din direcţia în care vă îndreptăţi eforturile. A lucra în via Tatălui constituie o bucurie, nu o obligaţie. Dar nu vă închipuiţi că puteţi că vă sustrageţi legilor acestei lumi. Doar cunoscându-le, le puteţi transcende.

Destinul constă într-o serie de repere care indică traseul unei vieţi. Totuşi, acesta poate fi schimbat două omul lucrează conştient asupra sa şi progresează. Sunt etape în viaţă în care vă descoperiţi caracterul prin reflectare în oglinzile înconjurătoare şi etape în care deveniţi diferiţi de cai ce aţi fost în tinereţe. Sunteţi acelaşi om şi totuşi păreţi altul. Poate că v-aţi corectat şi această îndreptare este vizibilă şi merită a fi apreciată. Mai trist este când anii trec şi rămâneţi acelaşi sau căderi în deznădejde, incapabil că vă redresaţi. Nimeni nu este de vină pentru eşecurile voastre. Chiar dacă aţi atras invidie, neînţelegere sau piedici, puteţi învinge prin credinţă şi perseverenţă. Însăşi menţinerea idealurilor este un lucru important, care arată că nu aţi fost învinşi, A pune ratarea pe seama altcuiva este o dovadă de iresponsabilitate. Orice

eşec poate fi pasul premergător unei victorii şi nimeni nu se peste plânge că nu a fost ajutat atunci când idealurile i-au fost nobile şi a depus eforturi pentru înfăptuirea lor. Izbânzile sunt interioare. Un om care s-a învins pe sine poate fi de folos obştii. Încărcaţi de resentimente, ranchiună, şi acceptându-vă neputinţa, nu puteţi ajuta pe nimeni şi veţi pleca din această lume cu un bagaj greu, care se traduce prin suferinţă, în planurile subtile.

Lumea pare altfel decât o descriu eu – un bâlci în care se reperă aceleaşi scene politice, aceleaşi atracţii, aceleaşi miraje premii iluzorii, oglinzi strâmbe, stridenţă, grotesc, excitarea unor simţuri moarte... Oamenii au început să moară în viaţă fiind. Este ridicol şi hrănesc cu lumini o lume moartă. De aceea doresc s-o trezesc şi s-o ajut şi se vindece. Abia apoi o voi putea hrăni cu fructele înţelepciunii. Dar mai sunt prin ea şi luminiţe care ard şi pentru ele am strecurat în cuvintele mele nectarul de care au nevoie ca şi se bucure şi să-şi continue suişul spiritual. Aceasră realitate se schimbi. Unii simt acest lucru, alţii nu văd încă semnele timpului, prezise în scripturi. Vi s-a dat o şansă de a vi salva, dar nu mai este timp... o expresie enigmatică pe care o puteţi interpreta în multe feluri. Unii s-au speriat şi au preferat să uite ce au aflat. Alţii nu au crezut şi au continuat felul lor de a trăi, fără a încărca cel puţin şi înţeleagă despre ce este vorbe în acest „gen de cărţi”. Unii au alea aşteptarea care şi aduci noi informaţii şi confirmări din mai multe surse, părând mai sigure cale din străinătate. Alţii au considerat ci se pot ridica deasupra lor şi le pot nega de pe poziţia unei iniţieri superioare. Cei mulţi au preferat şi fie „real işti” – în sensul de a afişa un pragmatism curajos, care nu crede orice bizarerie paranormală sau orice ficţiune. Sunt atitudini care întârzie schimbarea mult aşteptară, pentru că aceasta nu va veni din cer, ci din sufletele celor treziţi, care lucrează la schimbarea mentalităţii acestei lumi adormite.

Viaţa este un proces complex, care antrenează straturile profunde ale sufletului spre a se manifesta. Aşa cum o hartă prezintă

4

Zone cartografiate şi zone albe, şi sufletul are zone conştientizate şi zone inactive. A declanşa activarea unui nou segment evolutiv presupune cartografierea tuturor regiunilor sufletului care se înscriu între anumite frecvenţe vibratorii, prin experimentarea forţelor caracteristica acestora. Cu alte cuvinte, există un mănunchi de forţe sau calităţi care trebuie conştientizate şi controlate pe acest etaj evelutiv, fără de care progresul nu peste avea Ine. Barajele sau filtrele energetice nu vă vor permite accesul în zonele superioare de frecvenţă. Toate acestea le puteţi verifica pe cant propriu, fără a avea nevoie de laboratoare sau de investiţii. N imeni nu vă poate opri când setea de cunoaştere şi perfecţionare vi îndeamnă la căutare şi cercetare. Cunoaşterea nu se referă le dotele pentru care puteţi încasa un miliard, ci le acele Legi şi Principii care guvernează Universul interior şi exterior. Când veţi trăi în Lege, veţi putea avansa pe drumul cunoaşterii şi veţi înţelege că este fericirea.

Şi revenim la un alt termen vehiculat şi care riscă că fie greşit înţeles prin repetare şi transformare într-un fel de slogan spiritual – iubirea. Nu este suficient că rosteşti „te iubesc”, trebuie că şi demonstrezi acest lucru. Iubirea este o forţă creatoare. A iubi un om înseamnă a-ţi pisa de el şi a-l ajuta că se regăsească, a-i fi aproape atunci când îi este greu şi are nevoie de sprijin, că intuieşti problemele sale şi că nu-i încurajezi lenea, a nu-l face dependent de tine şi a-i acorda încredere, a-i vedea frumuseţea şi a-i respecta libertatea, a nu-l răni şi a încărca să-l înţelegi înainte de a-l judeca, a fi consecvent în dorinţa ta de a-ţi manifesta faţă de el ceea că ai mei frumos în tine chiar dacă te-a dezamăgii, a nu renunţa la sent i mente le taie dintr-o toacă sau doar pentru că ai găsit alţi idoli, a-ţi ţine

promisiunile pe care le-ai făcut şi a nu-i lovi pe la spate, a sacrifica din timpul tău când îţi care ajntorul sau când simţi că poţi că o fac i ca înţelepciune, a nu te lăsa influenţat de cai care clevetesc şi a-ţi păstra o atitudine demnă, a nu te lăuda cu intenţiile tale şi a lăsa faptele că vorbească, a face eforturi de a înfrumuseţa relaţia de iubire, de a o aduce la un nivel superior, a nu te măsura cu cal dreg pentru că nu există competiţie între cai care se iubesc, a nu te supăra când acesta greşeşte şi a încerca să îndrepţi lucrurile când se ajunge la divergenţe de opinii, a te strădui că înţelegi punctul acestuia de

Vedere pentru ea dialogul să continue şi a armoniza relaţia în mod creator. Toate aceste cerinţe nu se referă numai la o relaţie de dragoste între un bărbat şi o femeie, ci şi le relaţiile de prietenie sau orice alt gen de relaţii pe care le stabiliţi între voi. De câte ori spuneţi „te iubesc9*, gândiţi-vă dacă acest sentiment este real. Dacă-l puteţi demonstra şi cât vă va fine. Dacă după un timp veţi constata că sentimentul s-a răcii, înseamnă că nu a fost real, ci doar o închipuire. Feriţi-vă şi mai faceţi declaraţii pe care nu le puteţi susţine. Timpul este probe de încercare pentru forţele sufletului. El arară dacă podoabele sufletului cu care vă lăudaţi sunt pietre preţioase sau falsuri.

Se spun multe cuvinte în lume. Cuvintele sunt forţe creatoare. Ele plăsmuiesc realitatea în care trăiţi. Nici nu ştiţi câte din necazurile de care vă plângeţi sunt atrase de vorbele, pe care le-aţi rostit. De-aţi crede, v-aţi feri a mai rosti atâtea vorbe fără miez şi minciuna s-ar topi, lăsând loc adevărului să creeze o lume mai buni şi mai frumoasă. Voi creaţi lumea care acum vi pare ostilă. A vi plânge de ceea ce aţi atras este un nonsens. Schimbaţi-vă modul de a gădi, fiţi atenţi la ceea ce spuneţi şi veţi crea o atât realitate. Uneori, declaraţiile voastre provoacă viaţa şi sunteţi puşi în situaţia de a le demonstra. Alteori, ele man i festă proprietăţi surprinzătoare, pe care trebuie să le

descoperiţi. În diferite conjuncturi, aceleaşi cuvinte pot avea efecte diferite. Depinde cui sunt adresate şi ce gândeşte cel ce le emite. Sunt convins că aţi avut suficiente ocazii să observaţi aceste lucruri, dar poate că nu aţi fost conştienţi cât de mult vă atinge pe voi înşivă puterea lor. Reluaţi filmul amintirilor personale şi descoperiţi efectul vorbelor auzite sau rostite de-a lungul timpului, asupra voastră şi a celor cărora le erau adresate. Chiar dacă persoane despre care vorbiţi nu este de faţă, aceasta va fi influenţară de cele ce se spun despre ea. Păcatul vorbei şi cel al gândului netrebnic nu se pot ascunde pentru că se înregistrează în univers. Doar corectarea poate schimbe efectul acestora. Cum spuneam, conştientizarea este un proces îndelungat şi anevoios. Bunele intenţii nu şterg un trecut ce pare mai comod să-l îngropi în uitare, ci numai înţelegerea şi corectarea atitudinii faţă de cei cărora le

A

Ai greşit. De cele mai multe ori. Încă, greşelile afectează propriul suflet, inutilându-i. Bolile fizice sunt consecinţele felului în care reacţionăm în relaţiile cu cei apropiaţi. Poate că multora nu le este uşor că recunoască că greşesc şi le place că se justifică şi să li se dea dreptate, dar acest mod de a trăi, prezentându-şi slăbiciunile drept principii de viaţă, nu aduce însănătoşirea, oricâte eforturi ar depune medicii.

Ne ţesem soartă cu fiecare zi, cu fiecare oră de viaţă, cu fiecare gând şi fiecare frământare, cu emoţiile şi neînţelegerile noastre, şi numai aici o putem schimbe. Dincolo este o lume care depinde de energetica acestui plan şi în care structurile psihice dezvoltate în timpul vieţii în trup nu pot fi modificate. Acolo trăiţi după principiul – ce semeni aceea vei culege. Programele mentale alimentate alei acolo se derulează după scanării adecvate nivelului de înţelegere al sufletelor. Mulţi se tem că afle că îi aşteaptă în tărâmul morţii şi continuă să-şi menajeze

ignoranţa. Îşi pun încrederea în slujbe preotului şi în împărtăşania finală, sperând că totul că se reducă la aceste formalităţi. Nici preoţii nu au curajul că abordeze la slujbe aceste subiecte şi nici că se informeze – parcurgând acele lucrări care descriu planul astral. Oare unde ar fi ajuns lumea de azi dacă oamenii ar fi refuzat, din teamă, că mai cerceteze universul? Testă tehnologia ar fi fost dear un vis sau ar fi trecut drept nebunia unor scriitori. Subiecte tabu şi subiecte abundent prezentate în mass-me-dia. Ne plângem de sărăcie şi risipim energia creatoare în activităţi ridicole şi nocive. Dar cui îi pasă? Ne fugim la Dumnezeu şi sperăm într-o minune. Chiar şi minunile, însă, au loc pe un fond de credinţi, de dragoste, de efori, de iubire. Cum s-ar putea recompensa prostia omenească cu minuni dumnezeieşti? De ce, când Dumnezeu vorbeşte oamenilor, aceştia nu au urechi că asculte? Pentru că ei îi cer lui Dumnezeu ceea ce vor ei, nu ceea ce li se cuvine. Spun „Doamne, facă-se Voia Ta” şi continuă că trăiască în felul lor aducător de necazuri. Apoi se plâng, revin la biserică şi totul se repetă.

Oameni, priviţi-vă cu atenţie chipul din oglindă şi spuneţi ce vedeţi. Care vă este locul în această lume şi unde credeţi că veţi ajunge când veţi părăsi planeta? Sunteţi siguri de convingerile voastre? Ce aţi face dacă aţi vedea cum arată raiul şi iadul?

Aveţi puterea să vă îndreptăţi? Ştiind că nimeni nu vă poate ajuta nici aici, nici dincolo, sunteţi dispuşi să lucraţi pentru salvarea sufletelor voastre? Doar voi puteţi schimbe această viaţă şi soarta de care vi plângeţi-Invitaţi şi iubiţi, şi gândiţi, şi vi corectaţi, şi vi informaţi, şi credeţi şi schimbări le vor fi uimitoare. Această lume apune şi o nouă civilizaţie îi va lua locul. Puteţi face parte din ea sau puteţi rata această şansă. Cum credeţi că va arăta lumea viitorului, lumea copiilor şi a nepoţilor şi a strănepoţilor voştri, dacă le lăsaţi o moştenire de neguri, minciuni, prostie, urî, indolenţi? îi puteţi privi în ochi pe cei cărora

le-aţi dat viaţă? Ce exemple le-aţi oferit prin felul vostru de a nu iubi, a nu căuta adevărul şi de a aştepta ca problemele şi se rezolve singure? Cum şi iubească dacă părinţii au trăit în scandaluri? Cum şi fie harnici când părinţii lor au fost comozi? Cum şi fie creativ i când părinţi i lor au cultivat viciile? Cum să fie sinceri când părinţii lor s-au înşelat reciproc? Cum să fie sociabili când părinţii lor s-au închis? Cum să fie toleranţi când părinţii lor au judecat şi au bârfit? Cum să fie paşnici când părinţii lor au fost violenţi? Cum să fie cinstiţi când părinţii lor au furat? Cum să fie modeşti când părinţii lor au fost orgolioşi? Cum să fie smeriţi când părinţii lor au fost aroganţi? Cum să fie corecţi când părinţii lor au încălcat legile? Cum să fie curaţi când părinţii lor au păcătuit?

Şi iar voi auzi că am scris o carte dură, tristă, greu de citit. Este greu de suportat adevărul când ai trăit arăta vreme în minciună. Dar numai adevărul peste vindeca o lume bolnavă şi inconştientă de situaţia în care se află. Dacă cineva încearcă să dezmintă aceste lucruri, înseamnă că serveşte unui interes personal sau ocult ca lumea să rămână ignorantă, manipulabilă, neinstruită, temătoare, supusă unor programe de degenerare a speciei umane. Sunteţi avertizaţi, deci voi vă alegeţi soarta.

CREUZETUL

Să ne imaginăm că suntem într-un laborator şi dorim că facem o experienţă de purificare a unei substanţe aflate în amestec ca o alta. Nu cunoaştem proprietăţile celor doi compuşi şi vom încerca că le definim testând, pe rând. Reactivitatea lor feţi de diferite tipuri de substanţe chimica şi solubi 1 itatea for în diferiţi solvenţi, astfel încât că le putem separa, fără a descompune campusul care ne interesează. Vom face multe încercări, observând efectul pământului, al apei, ai aerului şi al focului asupra calor două substanţe. Uneori va reacţiona una, alteori cealaltă sau ambele. Temperatura, de exemplu, vă determine topirea, arderea sau sublimarea acestora. De fiecare dotă

vom constata fenomene care că ne apropie de scopul propus, dar şi efecte nedorite. Cu greu vom reuşi că recuperăm din amestec substanţa de care avem nevoie. Operaţiile se vor repeta până ca substanţa dorită va avea puritatea maximă.

Alchimiştii au folosit acest simbol pentru a descrie procesul laborios ai purificării sufletului, în final, ei obţineau aurul alchimic, rezultat prin transmutaţie. Cu alte cuvinte, purificarea conducea le transcenderea acestei lumi, adică ridicarea nivelului de frecvenţă la un nivel la care performanţele spirituale se puteau manifesta în materie.

Lumea în care trăiţi poate fi asemuită unui laborator şi toate experienţele de care aveţi parte pot fi considerate lucrarea unui eu superior, care urmăreşte descoperirea comorii interioare. Elixirul de viaţă lungă şi cal filosofal sunt obiectivele acestei îndelungi lucrări la sfârşitul carele atingi nemurirea şi cunoşti adevărul. Numai că puţini se încumetă că se concentreze asupra acestei opere. Cei mulţi preferă o hoinăreală fără ţel în zone le inferioare ale Creaţiei.

Creuzetul în care fiecare îşi trăieşte viaţa, străduindu-se că se separe de povara karmică, ar putea fi local în care vă găsiţi. Nu este nevoie că străbateţi planeta în căutare de aventuri care că vă provoace spiritul să-şi arate strălucirea. Poate părea puţin spectaculoasă o viaţă banală, într-o familie şi cu un serviciu anost, dar orice creuzet este instrumentul potrivit pentru a vă desăvârşi. Nimeni nu vă poate executa lucrarea de purificată, oricât de mult v-ar iubi şi oricât de dispus ar fi să se sacrifica. Dimpotrivă, aveţi grijă ea prin atitudinea voastră să nu-i abateţi pe cei din jur de la înfăptuirea propriei lor lucrări.

Viaţa este un imens laborator în care sunteţi deopotrivă cercetători şi obiect de studiu. Dezinteresul faţă de propria persoană, de calităţi le aurului spiritual din voi, în căutarea unor plăceri efemere ce vă vor aduce

suferinţe de nedescris în lumea în care speraţi la odihnă, vă menţine într-o stare de împietrire într-un timp ce vă înscrie bătrâneţea pe chip. Este trist ce faceţi cu vieţile voastre, este degradant pentru specia umani. Este jenant să constat cum trăiesc oamenii înzestraţi că darul divin ai gândirii.

M-am întrebat adesea de ce maturitatea, în loc de a fi o perioadă fecundă, creatoare, plini de întrebări şi căutiri ce aduc înţelepciunea, se transformă în adormire, înţepenire în nişte tipare mentale care vi îngrădesc orizontul cunoaşterii şi propriul zbor spre înălţimi. De ce, într-un univers infinit, vi mulţumiţi cu sumarele cunoştinţe dobând iţe în şcoală? De ce vi opriţi aici când şcoala este doar începutul călătoriei prin viaţă? Poate că-mi veţi răspundo cu vorbele mele, spunând că viaţa este o şcoală şi, indiferent ce faci, tot înveţi ceva. Acel ceva este mult prea puţin pentru a vă justifica anii petrecuţi în acest miraculos laborator. Eforturile voastre îndreptate spre cunoaştere, autodesăvârşire şi ajutorarea semenilor sunt singurele merite care vă promovează în lumi pline de lumină. Este ea şi cum vi se oferă cheia pentru a găsi o comoară şi preferaţi să trăiţi în mizerie şi sărăcie, din comoditate.

Lumea este în schimbare şi, chiar dacă nu se recunoaşte oficial acest lucru, pretutindeni a început marea lucrare. Poate părea o veste bună şi veţi crede că viaţa se va schimbe fără a trebui să faceţi nimic pentru asta, că vă veţi putea bucura de noua viaţă continuându-vă tabieturile şi felul de a trăi de până acum, asistând la coborârea momentelor de graţie pe planetă, ea spectatori. Este o eroare care vă va crea suferinţe noi. Timpul s-a scurtai şi toţi puteţi constata curgerea lui în ritm accelerat. Ceea ce nu s-a schimbat este mentalitatea, care a rămas în urmă şi care determină şocuri de adoptare acolo unde nu s-a înţeles în ce direcţie ne îndreptăm. Numai ridicarea continuă a nivelului de conştiinţă va

asigura o trecere lină la vibraţiile Noii Ere. Altfel, noul câmp spiritual şi informaţional al planetei vă va crea dureri care vor lua cele mai variate forme. Nu este o ameninţare, ci o atenţionare şi o explicaţie pe care unii dintre voi au cerut-o. De aceea nu are sens că vă plângeţi sau să-i acuzaţi cu nerozie pe acei ce lucrează le instalarea unei noi ordini în lume. Şi nu mă refer le politică, pentru că acest joc perfid aparţine oamenilor, ci la baza ştiinţifică a acestor fenomene, care nu s-au studiat în şcol i sau în institutele de cercetare. Chiar este curios faptul că se pierde vremea cu teme depăşite, când viaţa vă lansează o nouă provocare, pe care aveţi tot interesul s-o primiţi dornici de a o înţelege. Intraţi în contact cu viitorul nepregătiţi să-l înţelegeţi, pentru că încă sunteţi legaţi de un trecut de care nu v-aţi eliberat prin conştientizare. Voi cercetaţi viaţa cu indiferenţii, pentru a câştiga un salariu, într-o stare de adormită, nu pentru a-i vedea frumuseţea, pentru a-i înţelege sensul, rostul şi legile de manifestare. Căutarea voastră nu are o motivaţie profundă, nu este născuţi din iubita, este un fel superficial de a vedea lumea, de a vi sustrage frumuseţii ei, în faţa căreia închideţi ochii, avizi de plăceri stupide. Nu veţi înţelege niciodată unde vi aflaţi dacă vi complaceţi în situaţia de robeţi. Ştiu că aveţi multe de făcut şi timp puţin, că sunteţi obosiţi şi nemulţumiţi, vi cunosc juştificările. Totuşi, vei înşivă sunteţi răspunzători pentru situaţia în care vi găsiţi. Aţi putut alege sau, atunci când vi s-a părut că nu aţi avut de alea. Aţi atras situaţiile pe care le-aţi meritat.

Vă întreb acum ce faceţi cu timpul care vi rimâne zilnic pentru relaxare. Ştiu. Voi auzi că acest timp nu exista. Vi vei răspunde că depinde numai de vei ea acesta că existe.

Şi reluăm. V-am explicat că timpul nu exista. Alternanţa zilelor şi nopţilor, ce creează iluzia timpului, reprezintă două stări de conştiinţă în care activaţi cât sunteţi în viaţă. Cu cât nivelul de conşt iinţă este mai

ridicai, el este mei bogat energetic şi prelucrarea energiei informaţionale se realizează că uşurinţă. Cu alte cuvinte, puteţi lucra fără ca obesiţi. Cu cât nivelul de conştiinţă este mai scăzut, energia este de asemenea mei scăzută şi activitatea nu poate atinge randamente ridicate. Cum se ating nivelurile ridicate de conştiinţă? Este o întrebarele care deja puteţi răspunde singuri. Dar voi repeta. Printr-un mod frumos de a trăi, a iubi, prin sentimente nobile, prin corectarea atitudinilor care nasc energii negative, prin recuperarea energi i lor trecutului, obţinură prin analizarea acestuia şi înţelegerea lecţiilor peste care aţi trecut cu uşurinţă, printr-o viaţă autentic spirituală, prin respectarea unor reguli de viaţă sănătoasă, renunţând le acele obiceiuri care vă fac rău, neirosind timpul cu activităţi obositoare sau dăunătoare sănătăţii sufletului şi trupului. Pacea, liniştea, împăcarea, iertarea, bucuria sunt căi sigure de a vă spori energia. Introspecţiile urmate de corectare vă vor asigura o altă perspectivă a evenimentelor. Dacă unele metode aplicate mi-au dat rezultată, poate că nu aţi fost sinceri în demersurile voastre, poate că aţi fost superficiali sau poate că nu aţi crezut în ceea ce faceţi şi nu aţi dorit cu adevărat aceste sfaturi. Prin urmare, cu cât nivelul energetic va fi mai ridicai, veţi constata că timpul se dilată şi veţi avea posibilitatea să înfăptuiţi acele lucruri pe care le doriţi.

Oamenii se simt unii pe alţii, îşi percep reciproc energia. Vă veţi simţi bine în preajma celor care ştiu şi trăiască frumos şi vi veţi simţi obosiţi de cei ce nu reuşesc să-şi depăşească problemele şi vi irită cu lamentările lor. Este bine şi nutriţi compasiune feţi de cei care au necazuri, dar mulţi dintre ei şi le-au creat prin felul de a fugi din faţa greutăţilor. Nu este bine şi vă judecaţi semenii. Criteriile oamenilor sunt subiective. Ajutaţi şi mergeţi mai departe. Dar nici nu întreţineţi lenea. Fiecare este dator şi gândească şi dea un sens propriei vieţi. Acesta nu dispare o dară cu ieşirea le pensie, cu atingerea

unui anumit statut social sau a unei bunistiri materiale. Permanent omul trebuie şi se menţină în activitate. Activitatea dezvoltă capacitatea creatoare şi întreţine funcţiile vitale. Lenea accelerează procesul de degradare umani. Regăsiţi dimensiunea divini a muncii, a misiunii de a servi binele şi evoluţia omului. Cât timp veţi considera munca o pedeapsă, aceasta va fi o povară şi vi va osteni. Dacă locul de muncă va deveni creuzetul în care au loc tainicele prefaceri, veţi constata cum timpul se va dilata şi cum oboseala va trece. Orice activitate poate fi considerată un exerciţiu spiritual. Văzută astfel, aceasta îşi va redobândi aspectul sacru şi va înnobila fiinţa umană. Dacă faceţi distincţia între obligaţiile de la serviciu şi plăcerile personale, veţi constata o fragmentare a personalităţii care vi va diminua energia. Oare exisră ceva în afara vieţii? Cum putem nega rostul acelei părţi din timp în care lucrăm pentru semeni? Tot ce este dăruit celorlalţi pe noi ne zideşte. Peşte că, în cazul multora, programul de lucru prelungit constituie o modalitate de a compensa un anumit egoism nerecunoscut Peşte că În cazul altora, este un mod de a forţa un pic omul că fie mai activ, pentru că este predispus spre lene. Peşte că mulţi îmi vor spune că vor că ai bă mei mult timp pentru citit sau alt gen de activităţi spirituale, dar dacă nu vor munci ca şi cai apropiaţi, nu-i vor înţelege şi le vor reproşa dezinteresul pentru lectură. Ei înşişi trebuie că găsească metoda prin care activitatea în folosul obştii poate fi îmbinată armonios cu efortul personal de transformare. Să nu vi imaginaţi că evoluţia se obţine mei uşor când eşti rupt de realitate, într-o izolare care adesea creează noi fantezii. Poate că-i invidiaţi pe cai care s-au eliberat, într-un anumit fel, de programele rigide ale societăţii actua Ic, dar nu cunoaşteţi preţul pe care l-au plătit şi cât de mare le-a fost setea de cunoaştere, pe care au dovedit-o nu doar prin vorbe, şi nici încercările că le sunt rezervate. Fiecăruia i se dă după cât poate duce sau, altfel spus, fiecare atrage ceea că merită.

Mai este un aspect mai puţin discutat de cai că consideră că au găsit o cale spirituală autentică. Este vorbe despre puterea de a învinge greutăţile vieţii. Calea spirituală nu este un hobby pentru timpul liber, un cerc de literatură sau o sală de exerciţii fizice în care că trăiţi cu adevirai, pentru ca restul timpului vostru să-l consideraţi greu de suportat Voi continuaţi că fiţi aceiaşi oameni dacă nu înţelegeţi că viaţa spirituală se dovedeşte în planul material, oriunde aţi fi. Detaşarea care se propovăduieşte pe alocuri nu înseamnă o neimplicare în rezolvarea problemelor de familie sau ale societăţii căreia îi aparţineţi, după cum şi bucuria de care aveţi parte în careuri restrânse nu există motive că nu o împărtăşiţi şi calor care nu vă cunosc convingerile. Găsiţi modalitatea prin care viaţa că vă devină un exemplu pentru ceilalţi şi veţi fi convingători fără multe vorbe. Nu vă avântaţi că lucraţi ca energiile care vă sunt descrise, pică că nu aţi atins un anumit grad de purificare. Acesta peste fi determinat, într-o oarecare măsură, prin felul în care vă percepeţi în comparaţie cu ceea ce aţi fost cândva. Ţineţi seama cât sunteţi de vulnerabil, de iritat, cât de uşor obosiţi, ca atitudine aveţi faţă de cei cu care lucraţi.

Cum se manifesta iubirea voastră şi dacă nu cumva aţi schimbat-o cu o detaşare care alungă, dacă vă simţiţi întăriţi, ce probe aţi trecut de când mergeţi pe această cale spirituală, ce lucruri noi aţi descoperit despre voi înşivă şi ce transformări aţi obţinut în viaţa personali. Sunt mulţi care preferă şi nu răspundă le întrebări, încântaţi de extazul unor ştiri de calm şi meditaţie. Poate că nu este uşor şi vi răscoliţi trecutul, dar universul psihic poate fi transformat doar prin conştientizare. Numai de vei depinde lăcaşul pe care vi-l construiţi în lumea astrali.

Desigur, mi-aş dori elevi sârguincioşi, care şi aibă curajul să-şi privească chipul din oglindi şi transforme, ea propriile puteri, gardienii pragurilor în aliaţi, redând sufletului frumuseţea cu care a fost înzestrai. Aş dori şi

văd cum porţile viitorului se deschid pentru cât mai mulţi. Transcenderea iluziei este favorizară de cunoştinţele care vi s-au dat şi de multele vieţi pe care le-aţi trăit. Totuşi, mulţi nu şi-au propus asemenea obiective pentru această viaţă. Încă sunt prizonierii propriilor dorinţe, care nu au nimic de-a face cu evoluţia. Interpretarea greşiră a scripturilor este unul dintre motivele pentru care oamenii s-au lisai în seama sfaturilor mai mult sau mei puţin duhovniceşti şi s-au mulţumit într-o stare de apatie, sperând ca slujbele şi rugăciunile şi rezolve problemele ea care se confruntă. Iisus nu a dorit şi creeze o asemenea impresie de făcător de minuni, umilind oamenii şi arătându-le cât sunt de neputincioşi şi dependenţi de puteri exterioare. Dimpotrivă, el a arătat că orice om poate ajunge la asemenea performanţe, respectând Legile Vieţii, El a arătat drumul urcuşului spiritual, dar oamenii s-au temut să-l urmeze învăţătura. Mai mult, au încercat s-o aducă la nivelul comodităţii lor, mutilând-o.

Voi trece şi peste aceste constatări care pe unii îi deranjează, iar pe alţi i i-a făcut să devină judecători. Este plină lumea de critici, mai puţin de constructori ai unei lumi curate.

Sunt în laborator şi privesc în creuzetele voastre, în speranţa că măcar în unul dintre ele va străinei aurul.

PRIMĂVARĂ TIMPURIE

Şi încă o dată voi spune că timpul se grăbeşte. Anotimpurile şi-au schimbat ritmurile, natura le urmează, singuri oamenii îşi schimbe hainele, dar obiceiurile ba. Sunt la curent ca noutăţile din modă, dar lasă pentru bătrâneţe problemele legate de suflet. Oare chiar crede cineva că senilitatea este aptă că discearnă răul făcut şi să recupereze anii irosiţi? Luciditatea aparţine sufletelor treze, nu celor adormite în mocirlă. Este frumos afară, senin şi cald. Poate cam uscat, ca şi sufletele pustiite din care iubirea a plecat odată cu copilăria. Frigul a rămas în urmă şi o perioadă vom uita de restricţiile iernii, care au

produs goluri în bugetul familiei. Ne vom ocupa de problemele personale şi vom aştepta concediul pentru a ne distra. De fapt. de ce că aşteptăm până atunci, când mass-media ne îmbie insistent le distracţie?! Mă întreb cui îi mai arde de distracţia aceasta, prezentată atât de zgomotos? Desigur, tinerilor, deşi chiar şi aceştia au ajuns să înţeleagă că au nevoie de un loc de muncă, iar timpul şi banii nu permit distracţia. Vorbe românilor este mai actuală ca oricând – ţara arde şi baba se piaptănă.

Un asemenea dezastru economic ar trebui să mobilizeze frunţile luminate le căutarea de soluţii creatoare, nu la joacă de-a bei că mei facem un concurs din care se pot câştiga bani. Banii se pot investi în acţiuni benefice pentru populaţie, nu în emisiuni care întreţin ignoranţa şi lenea de a gândi. Nu cu jocuri se stimulează creativitatea oamenilor, ci cu probleme reale, actuale, care să-i determine că se implica în soluţionarea lor. Grevele şi nemulţumirile sunt semnale de alarmă care trebuie că dea de gândit tuturor. Dar majoritatea nu ştiu cum să-şi conducă propria viaţă, cum ar putea gândi le problemele colectivităţii?! Încă nu aţi urcat pe acele niveluri de conştiinţă de unde că simţiţi durerile celor apropiaţi şi că vi pese de soarta lor. Probabil că nici nu doriţi acest lucru. Egoismul vi scuteşte de gânduri negre, noi griji şi frământări. Numai lui Dumnezeu trebuie să-l pese de oameni, celor creaţi după chipul şi asemănarea Sa nu. Se spune ci Dumnezeu lucrează prin oameni. Dar care sunt acei oameni care au ales că lucreze pentru Dumnezeu? Probabil că veţi ridica din umeri, aşa cum faceţi de câte ori nu vreţi să vă implicaţi în probleme delieste, sau veţi spune că preoţii îl slujesc pe Dumnezeu. Oare? Atunci restul oamenilor pe cine slujesc? Pe celălalt?

Este timpul să ne scuturăm de prejudecăţi şi să gândim. Ce înseamnă a lucra pentru Dumnezeu? Este un mod de a exprima efortul îndreptat spre propria desăvârşire şi spre binele semenilor, motivaţi de iubire şi

setea de a trăi în adevăr. O asemenea definiţie cuprinde mase largi de oameni, indiferent de profesie, naţie sau religie. Totuşi s-a creat un fel de delimitare între cei ce doresc să-şi consacre viaţa acestor căutări şi ceilalţi, cei care trăiesc obişnuit, banal, legaţi de mirajul acestei lumi. S-a încetăţenit ideea că numai cei ce au studiat teologia sau care s-au retras în mănăstiri lucrează pentru Dumnezeu, ea şi cum lumea laică ar trăi în afara Creaţiei, departe de Cel Ce Este pretutindeni, înlăturarea lui Dumnezeu din viaţa noastră, printr-un fel de indiferenţă faţă de „cele sfinte", este cauzată şi de ceea ce s-a înţeles despre legătura dintre om şi Dumnezeu. Ştiinţa a crezut că poate înlătura Creatorul din Creaţie şi s-a văzut neputincioasă în explicarea multor fenomene, ea în final să-şi recunoască, smerită, limitele. Cele sfinte sunt Legile care guvernează Universul, permiţând accesul la cunoaştere sau limitându-l celor nepregătiţi să înţeleagă.

După cum am mai spus, Dumnezeu nu este reprezentativ pentru cei slabi, rataţi sau aflaţi în situaţii critice. Este al tuturor. Cei ce azi privesc cu dispreţ spre cei pe care îi conduc se pot naşte în curând în situaţia de cerşetori sau copii abandonaţi. Cei ce azi sunt săraci, sunt cei ce altă dată au fost bogaţi şi nu au ştiut să dăruiască. Nimeni nu este privilegiat şi orice situaţie este schimbătoare. Voi vă creaţi destinele. Nu continuaţi acest joc le nesfârşit. Puneţi punct conflictelor şi construiţi o lume mei bună, dacă nu doriţi ea aceasta să se nască din suferinţa celor mulţi. Indiferenţa la durere, minciună, ipocrizie vă condamnă le inexistenţă. Uniţi-vă dacă doriţi să salvaţi această lume. Dezbinarea va aduce pieirea tuturor celor ce au contribuit la apusul unei civilizaţii care n-a ştiut să se ridice deasupra propriului orgoliu de a se crede mai presus de Dumnezeu.

Este o primăvară însoritǎ. Vremea de afară nu arară cenuşiul din suflete. Va apărea şi această carte, aşteptară de puţini, din curiozitate. Ce noutăţi va mai aduce? Va avea

un ton ceva mei blând?

Este la fel de dură? Avem şanse că ne salvăm? Ce mai proroceşte? Ce viitor ne aşteaptă? Iar vom fi judecaţi? Nu s-a mai schimbat nimic?

Ce înseamnă acest impersonal us-a”? Adică de unde se aşteaptă schimbările? Din car? Este planeta voastră, ţara voastră, familia voastră, viaţa voastră. Ce înseamnă această fugă de răspundere? Dacă aţi citit până aici, sunteţi avertizaţi şi responsabili pentru ceea ce urmează. Avertismentele s-au dat nu ca că aşteptaţi pasivi împlinirea lor, ci pentru a lucra le transformarea cauzelor care atrag finelui despre care am tot vorbit. Cine credeţi că va lupta în locul vostru? Extratereştrii? Vă amăgiţi. Ei vor veni le finei, pentru a-i lua pe cei ce merită că locuiască pe o planetă renăscută. Cei înţelepţi? Dar cine sunt aceia? Fiecare este responsabil pentru propria viaţă şi fiecare munceşte, în felul său, le propria înălţare. Cine credeţi că vă va ridica dacă nu o veţi face voi înşivă? Iisus cal în care nu credeţi? Ce vă imaginaţi că va face? Vă adune ceata de bolnavi şi cerşetori şi se va ridica la car cu ea? Iisus a venit să-i găsească pe cai care au înţeles mesajul Său şi lucrează, nu pe cai că aşteaptă. Ce că facă cu leneşii? Nicăieri în Creaţie nu este atâta lene şi dezmăţ ca pe Pământ. Care patron angajează leneşii? Pretutindeni se caută oameni harnici şi competenţi. Consideraţi că o civilizaţie se clădeşte între două înghiţituri de bere şi două meciuri de fotbal? Credeţi că gândirea se dezvolţi stând inerţi în faţa televizorului? Nimic mai eronat. Vindecaţi-vă sufletele şi trupurile se vor vindeca şi ele. Bolile voastre nu ar trebui că stârnească milă, ci o privire mustrătoare, pentru că undeva aţi greşit şi nu aţi dorit că vi corectaţi. Sărăcia voastră nu ar trebui că stârnească compasiune, ci dezaprobarea pentru felul în care aţi irosit bogăţia spirituali şi avuţia naţională. Nemulţumirile voastre sunt consecinţele felului în care aţi trăit. Dacă veţi continua să trăiţi astfel, viaţa va deveni tot mei grea, pentru că refuzaţi

să folosiţi soluţiile care vi s-au dat. Cât timp veţi hrăni aceeaşi mentalitate, veţi constata prin durere cum toate cele prezise se vor împlini. Veţi realiza prea târziu că de voi a depins să evitaţi acest drum.

Aş fi dorit să închei acest volum adresat căutătorilor de adevăr cu alte cuvinte. Mă uit afară la primăvara timpurie şi văd ce urmează. Prefer să nu mai vorbesc despre asta. Totuşi nu mă pot abţine să nu vă amintesc că voi aţi ales. Am fost mereu aici şi aţi preferat jocurile televiziunii, bârfele din ziare, chefurile. Lamentările, judecăţile voastre savante, emise de pe poziţii pline de ignoranţa şi orgoliu, prostia, lenea, discuţiile aprinse, minciunile şi toate acele obiceiuri nedemne de numele de om. Nici un partid politic şi nicio doctrină econom că nu vor putea şi soluţioneze problemele pe care le-aţi creat dacă nu renunţaţi la acest mod de a gândi şi le acest sistem perimat de a privi viaţa. Acest fel de a trăi înseamnă a muri. Dacă aţi ales moartea, nu mai are rost să vorbim şi orice sfaturi sunt de prisos.

Voi continua lecţiile cu acei ce mă vor căuta în tărâmul interior şi împreună vom încerca să descifrăm tainele anotimpurilor sufletului.

Ploieşti, 2001